

Giới thiệu Bị Phú Nhị Đại Theo Dõi

Thể Loại: Trọng sinh, thanh xuân vườn trường, nam lưu manh bá đạo nữ kiên cường

Số chương: 113

Nguyên danh: 《 ở hán trong tay [trọng sinh] 》

Kiếp trước, Văn Dụ cường hôn Kỳ An Bình, bị cô tát một bạt tai đến mức chảy máu.

- Mẹ kiếp... Hán dùng ngón cái lau sạch vết máu ở khoé miệng

- Không chịu tin là tôi thật sự thích em đúng không?

Sinh viên vượt khó Kỳ An Bình lạnh lùng nói:

- Anh thích gì chứ, chỉ là thấy sắc này lòng tham mà thôi.

Sau đó, linh hồn của Kỳ An Bình bay trên không trung, nhìn thấy gã phú nhị đại vẫn luôn dây dưa cô đang tự tay đâm chết kẻ đã sát hại cô.

Hắn đứng trên mái nhà, nhìn đêm tối đen như mực, nhẹ giọng nói: - Tôi đã báo thù cho em.

Nhờ chấp niệm cường đại, Kỳ An Bình trọng sinh về năm nhất. Lúc này, cô vẫn chưa chết, tay hắn vẫn chưa vì cô mà dính máu.

- Kỳ An Bình, em đừng hòng chạy thoát khỏi tôi.

Hắn buông môi cô ra, nắm chặt cằm của cô, hung tợn nói

- Anh thích tôi cái gì? Còn không phải là thấy sắc này lòng tham?

Kỳ An Bình khẽ mỉm cười, nhón chân, hôn lên đôi môi mỏng đầy gọi cảm của Văn Dụ.

Trong đám đông, chỉ thoáng nhìn qua, đã đem cô khắc sâu tận đáy lòng.

Muốn vì cô che mưa chắn gió, muốn đem cô ôm chặt vào lòng.

[liếc mắt một cái là em, sinh từ đầu là em.]

Đọc chỉ nam:

- 1, gõ mìn: Khiết đáng dừng bước.
- 2, bối cảnh giả thiết ở 2013 năm trước sau, có smart phone cùng internet mua sắm, mã QR cùng phát sóng trực tiếp chưa xuất hiện phổ cập.
- 3, vườn trường trong ngoài, HE.
- 4, nữ chủ trọng sinh.

Tag: Trọng sinh ngọt văn sảng văn vườn trường

Vai chính: Kỳ An Bình, Văn Dụ | **vai phụ:** | những nhân vật khác:

Bạn đang đọc truyện Bị Phú Nhị Đại Theo Dõi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bị Phú Nhị Đại

TỰ
TRÁC

Theo đuổi

Tên sách: Trọng sinh sau lại bị phú nhị đại
quấn lên

Tác giả: Tự Trác

Nhận xét tác phẩm:

Cô sinh viên nghèo Kỷ An Ninh

kiếp trước bị phú nhị đại Văn Dụ dây dưa
theo đuổi, không thể tránh thoát, sau còn bị
người ta bức bách trượt chân rơi lầu tử vong,
linh hồn bay lơ lửng trên thế gian, lại nhìn
thấy Văn Dụ, vì cô mà tự tay đâm kẻ thù
cũng bởi vậy bị hạch tội. Kỷ An Ninh trọng
sinh, kiếp này một lòng muốn bảo hộ Văn
Dụ bình an cả đời, đã từng thô bạo, cố chấp
như Văn Dụ, lại làm cho Kỷ An Ninh nhìn
thấy sự ôn nhu mà không ai thấy được.

Tác giả hành văn lưu sướng, giả thiết câu
chuyện xuất sắc khúc chiết, tinh tế uyển
chuyển, đề cử đọc.

CHƯƠNG 1

Nhà xuất bản 2014

Năm 2014.

Ở thành phố thôn hoa trắng lè,
bóng đêm đang phủ kín khắp nơi,
rất nhiều người đã bình yên đi vào
giấc ngủ, đắm chìm trong

giấc mộng đẹp ngọt ngào, cũng có rất nhiều
người lại đang sống mơ mơ màng màng, phóng
thích dục vọng nguyên thủy của con người.

Kỷ An Ninh đang liều mạng chạy xuống dưới lầu.
So với lớp thảm thật dày ở hành lang cùng bóng
đèn thuỷ tinh sáng rực ở đại sảnh hoa lệ thì bên
trong hành lang trang trí cực kì đơn giản. Dù sao
dưới tình huống bình thường, ngoài việc thoát
hiểm vì hoả hoạn thì cực ít ai sử dụng thang lầu
kiểu này. Trong không gian tranh tối tranh sáng
của thang lầu, gương mặt Kỷ An Ninh lại đỏ
phừng phờ vì chạy thực mạng.

Nhưng Kỷ An Ninh lại không thể sử dụng thang
máy. Người của đối phương đang canh giữ ở các
cửa ra vào thang máy, nếu cô di chuyển bằng
thang máy, chính là tự chui đầu vô lưới.

Giày cao gót đột nhiên bị treo sang 1 bên. Kỷ An
Ninh cố nén cơn đau ở cổ chân, cởi giày ném đi,
dùng chân không chạy tiếp. Cô lại chạy xuống
tầng hai, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân
đang dồn dập chạy ngược lên.

Kỷ An Ninh rùng mình, theo bản
năng mà dừng lại.

“Mau lên, cô ta chắc chắn còn ở trên
đó! Cửa ra vào đều đã bị ngăn chặn!
Cô ta không chạy thoát được đâu!”

CHƯƠNG 1

Có giọng nói của phái nam đang
quanh quẩn ở thang lầu, còn mang
theo tiếng vang.

Kỷ An Ninh lập xoay người chạy
ngược lên trên chạy!

Cô chạy bằng chân trần, nên khi di chuyển
không có thanh âm, nhưng giọng nói của người
kia lại nhanh chóng vang lên: “Đây là giày của cô
ta! Cô ta ở trên đó!”

Trong lòng Kỷ An Ninh tràn đầy tuyệt vọng, cô
biết nếu tiếp tục chạy lên trên là không có đường
sống. Nhưng cô đã không còn đường để đi, chỉ có
mỗi con đường đó để trốn.

Cô rút cuộc chạy tới tầng cao nhất, đẩy cánh cửa
sân thượng ra, bên ngoài là bầu trời đêm đen
nhánh Font chữ UTM sử dụng
Bảng mã UNICODE
Vui lòng thiết lập lại
Trình điều khiển bàn phím cô chạy tới tầng cuối cùng
của khu kiến trúc này rồi.

Khác với quang cảnh sạch sẽ không chút ô
nhiễm của khu này, dưới ánh sáng lập loè của
các bóng đèn trên phố, chiếu rõ khung cảnh lộn
xộn hoang vắng của sân thượng. Chỉ có vài ô
vuông vuông nhô lên, có lẽ là thang máy hoặc
máy điều hoà.

Trừ những cái đó ra, còn lại là một ít giàn giáo
lắp ráp dùng để tu sửa.

Không có bóng người.

Kỷ An Ninh mới vừa rồi lúc chạy lên
sân thượng đã bị cắt vỡ lòng bàn
chân, cô cũng không thấy rõ là cái
gì, cố nén cơn đau chạy nhanh về
phía trước, trốn sau một góc khuất.

Cầu ông trời phù hộ, đừng cho
những người đó phát hiện cô!

Nhưng thực đáng tiếc, ông trời có lẽ không nghe được lời cầu xin của cô. Những người đó đã chạy đến chỉ chậm hơn cô vài phút. Bọn họ biết cô ở chỗ này, nhưng không có lập tức triển khai tìm tòi.

Bọn họ đã ngăn chặn lối ra duy nhất, đang đợi chính chủ xuất hiện.

Người kia đã xuất hiện rất nhanh hắn ta đương nhiên là sử dụng thang máy lên sân thượng này.

Font chữ UTM sử dụng
Bảng mã UNICODE
Vui lòng thiết lập lại
Tĩnh điều khiển bàn phím

“Kỷ An Ninh, đừng trốn nữa, xuất hiện đi! Thấy cô rồi.” Hắn ta cười kêu.

Kỷ An Ninh biết hắn đang nói dối, vị trí đó của hắn hoàn toàn không thể nhìn tới cô. Cô ngừng thở, hơi nhích người. Chân đứng phải vật gì lạnh lẽo.

Cúi đầu vừa thấy, trên mặt đất có một thanh sắt lớn bằng bắp tay.

Kỷ An Ninh lặng lẽ nhặt thanh sắt lên, nắm chặt trong tay.

Không thấy cô chủ động hiện thân, thanh âm ra lệnh quen thuộc kia lại vang lên, người của hắn tản ra khắp nơi để tìm cô. Nơi này tránh cũng không thể tránh, muốn tránh cũng không được, bọn họ không cần đến được mười phút, đã có thể tìm được cô.

Mà người kia còn đang kêu gọi, khí định thần nhàn: “Cô nghĩ thoáng một chút đi, cô thủ thân vì ai chứ? Văn Dụ sao? Chắc chắn, không phải cậu ta tung tin ra là không cho ai chạm vào cô sao? Hiện tại người ở đâu rồi nhỉ?”

Văn Dụ, lại là Văn Dụ!

Font chữ UTM sử dụng
Bảng mã UNICODE
Vui lòng thiết lập lại
Tĩnh điều khiển bàn phím

Văn luôn day dưa có không bỏ. Văn Dụ

mấy tháng trước đột nhiên biến mất khỏi trong trường học.

Kỷ An Ninh vốn dĩ cảm thấy chuyện đó không hề có liên quan gì đến cô, cô và Văn Dụ vốn dĩ không có bất luận quan hệ gì, tuyệt đối không hề giống như lời đồn đãi.

Nhưng hiện tại cô biết mình quá ngây thơ rồi. Văn Dụ một biến mất, liền có người gấp không chờ nổi xuống tay với cô.

“Tôi nói cô nghe này, tôi không quan tâm quan hệ trước kia giữa cô và Văn Dụ, chỉ cần ngoan ngoãn, làm bạn gái tôi thôi. Mau nào, mau xuất hiện đi, đừng cố chống cự nữa.” Hấn nói, “Nếu cô đã có thể ngủ với Văn Dụ, sao lại không thể ngủ thêm tôi nữa chứ?”

Mày đi chết đi! Mày mới ngủ với hấn!

Kỷ An Ninh cắn răng.

Các nữ sinh khác luôn thì thầm những lúc cô đi ngang qua, sau đó phát ra tiếng cảm thán đầy kinh ngạc, lại cao cao tại thượng mà dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô.

Ánh mắt các nam sinh khác thỉnh thoảng sẽ đảo lên xuống khắp người cô, trọng điểm chú ý ngực eo mông của cô. Bọn họ cũng sẽ hạ giọng nói cái gì đó, có đôi khi phát ra tiếng cười vang, vừa cười vừa ngoáy cô.

Không tự mình trải qua, không biết tin đồn nhảm nhí có bao nhiêu đả thương người.

Trong trường học, các bạn học lại xem đó như những tin tức nóng bỏng dùng để tán gẫu mỗi khi ăn uống, tụ họp hoặc tán gẫu khi ngủ, nên

không biết để tại đó sẽ tổn thương đến dường sự
biết bao nhiêu!

Càng có người lại xem câu chuyện đó
là thật sự, trở thành lý do không
kiêng nể gì với cô, thí dụ như người
trước mắt này.

Người này càng đi càng gần, Kỷ An
Ninh nghe thấy hần nói:

“Tôi nói này, sao cô luẩn quẩn trong lòng như
thế, giả đúng đắn cái gì. Có ai mà không biết cô
alf ‘người đẹp nghèo’ nổi danh chứ, một đêm ba
ngàn đồng. Tôi cho cô sáu ngàn được chưa? Một
vạn cũng được. Ra đây đi.”

Thanh âm này gần trong gang tấc, Kỷ An Ninh
ngừng thở, nắm chặt thanh sắt trong tay.

Lúc giọng nói hần vừa dứt, Kỷ An Ninh liền thấy
được ũi giày của hần. Hần vừa bước đến một
bước, tất nhiên là nhìn về hướng này, và lập tức
nhìn thấy Kỷ An Ninh gần ngay trước mắt.

“Ồ.....” Trong mắt hần tràn đầy vui mừng, há
mồm muốn kêu người.

Tôi cho cô một trăm triệu!

Kỷ An Ninh đương nhiên không có một trăm
triệu, cô chỉ có một thanh sắt đặc trong tay, dùng
hết tất cả sức lực đập tới!

Chữ ‘nơi này’ của thanh niên tyer tuổi kia chưa
kịp ra khỏi miệng, đã bị thanh sắt đặc đập thẳng
vào mặt mũi, máu băng tung tóe! Thậm chí bắn
tới trên mặt của Kỷ An Ninh!

Gã thanh niên trẻ tuổi hét thảm một tiếng, ngã
bật về phía sau.

Kỷ An Ninh nhảy qua khỏi người hần , muốn

chạy xuống thang lầu. Người của hấn lại nghe tiếng đã chạy vọt lên.

Kỷ An Ninh lại vung thanh sắt đến, vệ sĩ dùng cánh tay đón đỡ, nhin đao trở tay giật ngược, tay không đoạt đao sắc. Một người khác đem cô ẩn ở trên mặt đất.

Kỷ An Ninh giãy giụa, lại sờ đến vật cứng cứng gì đó, trở tay đập mạnh lên đầu tên vệ sĩ đang đè cô.

Đối phương thét lên liền buông lỏng tay ra.

Kỷ An Ninh nhân cơ hội tránh thoát.

Nhưng Kỷ An Ninh không còn đường để trốn.

Cuối cùng, cô nhảy lên mái nhà, bám lan can

“Đừng tới đây! Các người đừng tới đây!” Cô hét lên khan cả giọng.

Nhưng cô ngoài mạnh trong yếu.

Trong tay cô chỉ có nửa thanh sắt, phía sau cô là tầng thứ ba mươi mấy. Cô vốn không còn đường để đi, chỉ có thể trông cậy vào đối phương bỗng nhiên bị cắn rút lương tâm, chịu buông tha cô.

Điều đó đương nhiên là không có khả năng.

Gã thanh niên trẻ tuổi được người ta đỡ loạng choạng đến, ôm gương mặt đầy máu bước tới, trong mắt đều là sát ý.

Mũi gã đau đớn, nghĩ rằng có lẽ đã gãy xương mũi, răng cũng gãy hai chiếc, lúc này trông cậy vào việc hấn còn có thể nhớ tới thứ hgoij là lương tâm này chẳng khác gì người si nói mộng.

“Trạm hào (đồ đê tiện)!” Hấn tức giận mắg, hung tợn mà ra lệnh, “Đem xoa cấp nga nha sa tới (đem cô cho ta kéo xuống đây)!”

Các nam nhân tới gần, Kỷ An Ninh lui về phía sau, một bước đạp hụt, trượt chân rơi vào trong bóng đêm.

Người ta nói bị té chết là cái chết thảm thiết nhất trong tất cả các loại tử vong.

Thời gian rơi từ tầng cao xuống đối với người bị rơi mà nói là vô cùng dài dòng, toàn bộ quá trình tràn ngập sợ hãi.

Kỷ An Ninh không biết những người khác sẽ như thế nào, nhưng cô thật sự cảm nhận được đoạn thời gian dài dòng đó.

Cô hoàn toàn không muốn chết, cuộc sống khổ như thế, cô vẫn luôn nỗ lực mà tồn tại, sao có thể muốn chết chứ

Nếu cô chết, thì bà ngoại của cô phải làm sao bây giờ?

Kỷ An Ninh không rõ, con người với nhau, sao lại có thể xấu xa như vậy chứ? Cô cho rằng Văn Dụ đã đủ xấu, nhưng người khác còn xấu xa hơn hẳn rất nhiều!

Rõ ràng vẫn còn là học sinh, là bạn học cùng chung một trường, sao lại có thể xấu xa đến như vậy?

Mang theo sợ hãi, không cam lòng cùng phần nộ, Kỷ An Ninh rơi lều lủi tử vong.

Linh hồn cô rời khỏi thể xác, nhìn những ket đã hại chết cô vội vàng rời đi.

Cảnh sát tới, nhặt xác giùm cô và bắt đầu điều tra. Cô cho rằng người hại chết cô sẽ bị đem ra công lý, kết quả, không hề có.

Không biết từ nơi nào xuất hiện ra một vài ‘Nhân chứng tận mắt nhìn thấy’ sôi nổi chỉ chứng cô tối

hôm đó bởi vì tiền nên đã xảy ra tranh cãi với khách, bị phê bình, những câu nói đó đều ám chỉ cô tự luẩn quẩn trong lòng nên mới nhả lều. Cuối cùng quả nhiên vụ án đã xác định thành như thế. Kết án là cô tự sát. Tin tức truyền tới trong trường học, lại là một trận bàn tán điên cuồng.

“Thật đúng là phóng đảng mà, con gái con đưa lại chạy đến mấy chỗ tạp nham như thế để làm công, nghe nói mấy chỗ đó là chỗ ăn chơi thác loạn xuyên đêm đó!”

“Nghe nói tranh cãi với khách hàng nam vụ viên bạc gì đó mà?”

“Cái gì, cái gì? Cô biết nội tình sao?”

“Nghe nói a..... Là cave thôi.”

“Bạn không biết sao? Ba ngàn đồng một đêm, giá này là bắt đầu từ Văn Dụ .....”

Người nói diễn tả sinh động như có thật, giống như chính mắt thấy. Người nghe vè hào hứng vừa sợ hãi, không ngừng truy vấn. Tùng thùng nước bắn không ngừng hất lên trên người cô.

Ngôn linh có lực lượng, chỉ cần có người nhắc tới tên cô, Kỷ An Ninh liền sẽ bị triệu hoán đến chỗ đó. Đoạn thời gian đầu lúc cô vừa mới chết, trong trường học ồn ào huyên náo nơi nơi đều bàn luận về cô. Khổ cho cô, lát thì bị kéo đến nơi này, lát thì bị kéo đến nơi đó.

Bà ngoại cũng triệu hoán cô vài lần. Bà lẩm bẩm thì thầm: “Ninh Ninh, Ninh Ninh, sao con còn chưa về?”

Bà bị khóa ở trong phòng, ăn sạch tất cả thức ăn trong nhà, đói đến gõ cửa: “Ninh Ninh, bà

doi.....”

Kỷ An Ninh vô kể khả thi, sốt ruột vạn phần. May mà hàng xóm nghe được tiếng kêu cứu của bà ngoại mà báo cảnh sát, cảnh sát phá cửa mà vào, tránh cho bà ngoại khỏi bị đói chết trong nhà? Cảnh sát phát hiện bà là bà lão mất trí nhớ, tâm trí cực kì kiệt quệ. Vào lúc này, một thanh niên trẻ tuổi xuất hiện, lãnh bà ngoại của Kỷ An Ninh đi.

Hắn chính là con nhà giàu Văn Dụ trong lời đồn, từng ngủ với Kỷ An Ninh.

Văn Dụ đem bà ngoại Kỷ An Ninh an trí trong viện dưỡng lão chuyên chăm sóc những người già mất trí nhớ. Sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của Kỷ An Ninh nhìn quay người rời đi.

Bà ngoại thường lắm bầm gọi tên cô, cô liền có thể thường thường ở bên cạnh bà, làm bạn với bà. Cứ như vậy qua không biết bao lâu, thẳng đến khi có một ngày, cô bỗng nhiên bị người khác triệu hoán.

Thân thể ngay lập tức bị kéo ngay đến nơi đó.

Một nơi vô cùng quen thuộc, kiếp sau cô cũng sẽ không quên.

Font chữ UTM sử dụng
Bảng mã UNICODE
Vui lòng thiết lập lại
Trình điều khiển bàn phím

Nơi cô bị hại chết.

Trong màn đêm tối đen mù mịt, kẻ hại chết cô bị người ta trói hai tay bắt chéo sau lưng, đè ở trên mặt đất. Đôi mắt Văn Dụ đỏ ngầu, cầm trong tay một thanh sắt đặc cũng không biết có phải thanh sắt cô dùng để tự vệ trước kia hay không.

Font chữ UTM sử dụng
Bảng mã UNICODE
Vui lòng thiết lập lại
Trình điều khiển bàn phím

Kỷ An Ninh không biết Văn Dụ và người nọ có mối thù gì, nhưng khi nghe người nọ phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết, cô cảm thấy thốngh khoái.

Văn Dụ đánh gãy chân người kia, đánh gãy xương sườn của hắn, cuối cùng, anh đánh cong cả thanh sắt đặc ruột kia.

“Leng keng” một tiếng, anh ném thanh sắt xuống đất, dùng tay lau mũi, do đôi tay anh dính đầy máu nên mặt cũng lấm lem theo. Ở trong đêm đen, bị ánh đèn nê ông chiếu sáng nhìn giống như ác quỷ.

Anh vẫy vẫy tay, người của anh buông người kia ra. Anh khom lưng, nắm cổ người nọ kéo lên, kéo hắn đến sát gần lan can.

Anh chọn vị trí thực tình chuẩn, chính là vị trí mà Kỷ An Ninh trượt chân rơi xuống.

Hắn đem người nọ túm lên, người nọ nghẹn ngào thét chói tai: “Văn Dụ! Tha cho tôi! Tha cho tôi! Cầu xin cậu!”

“Cô ấy cũng từng cầu xin mày đúng không?” Văn Dụ nói, “Mày có buông tha cho cô ấy không?”

Giọng của người nọ the thé “Đây là giết người! Đây là giết người!”

Văn Dụ khinh miệt cười: “Nợ máu không phải nên trả bằng máu sao?”

“Sợ sao? Lúc trước khi mày đem cô ấy bức đến nơi này, mày có từng nghĩ tới cô ấy sẽ sợ hãi như thế nào không?!” Hắn hỏi.

Ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ, thanh âm lại lạnh tựa dao làm bằng băng giá.

“Không phải tôi! Là tự cô ấy ngã xuống!” Người nọ hấp hối giãy giụa muốn biện giải cho bản thân.

Văn Dụ trầm mặc trong chốc lát, ở trong bóng đêm bất cười lạnh lẽo.

“Mày cũng thế mà.” Anh nói.

Cơ bắp ở cánh tay anh bỗng nhiên căng thẳng, dùng lực, nhấc người kia lên, bùng nổ, vút ra khỏi lan can .....

Kỷ An Ninh bịt kín đôi mắt, không dám nhìn.

Sau một lát, cô nghe thấy phía dưới truyền đến âm thanh trầm đục do vật nặng rơi xuống đất, có người phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Cô buông hai mắt, người kia không còn, trước mắt chỉ có một mình Văn Dụ.

Anh đứng ở trong bóng đêm, gió đêm phàn phật thổi tung mái tóc rối bời của anh. Đôi mắt của anh còn đen và tối hơn cả bóng đêm,

giống như có cái động sâu không đáy chứa trong đó.

Kỷ An Ninh bị đôi mắt đen tối này hấp dẫn, không có cách dời đi tầm mắt.

Anh ấy vì cái gì?

Anh ấy báo thù cho ai?

Một đáp án trong lòng cô, miêu tả sinh động.

“Mau rời khỏi nơi này.” Người của anh nói khẽ với anh. Dưới lầu, đã loạn cả lên.

Văn Dụ vẫn đứng ở nơi đó ngóng nhìn một lát, mới xoay người đi theo bọn họ rời đi.

Bọn họ đẩy cửa thang lầu ra, nối đuôi nhau mà vào, Văn Dụ đi ở cuối cùng.

Anh vừa bước vào cửa thang lầu, bỗng nhiên đưa tay chống lên cánh cửa xoay người lại.

Kỷ An Ninh vẫn luôn nổi lơ lửng đi theo anh, lúc

này bỗng nhiên giống như bị định trụ, sững ở trước mặt hẳn.

Cô biết, ánh mắt của Văn Dụ đang hướng về phía không trung rộng lớn kia, trên sân thượng hỗn độn đó. Nhưng cô đang ở trước mặt anh, cho nên giờ này khắc này, bốn mắt của bọn họ tương giao.

Giống như anh đang nhìn cô.

Cậu thanh niên trẻ tuổi anh tuổi đó khẽ mấp máy đôi môi mỏng, thanh âm nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy. Lại làm cho Kỷ An Ninh nháy mắt mở to hai mắt.

“Bảo thù cho em rồi,” Anh nhẹ nhàng mà nói, “An Ninh.”

Thanh âm nhẹ đến mức giống như đang thở dài.

Anh buông tay ra, người hoàn toàn đi vào thang lầu, cánh cửa đàn hồi, phát ra âm thanh “kéo kẹt”.

Kỷ An Ninh lại cảm thấy đỉnh tai nhức óc, có lực hấp dẫn thật lớn đem cô hút vào cơn lốc xoáy của thời gian nhìn không thấy.

Trong cơn lốc xoáy đó, thời gian đang vùn vụt lướt qua cô, những hình ảnh giống như những giấc mơ chớp nổi, từng hình từng hình dồn dập hiện lên.

Cô nhìn thấy anh bị bắt vào tù.

Có một thanh niên tuổi trẻ thăm tù, cười nhạo: “Họ Triệu kia có thù gì với cậu thế, làm cậu đột nhiên chạy tới giết chết hẳn? May mà cậu đột nhiên nổi điên, nên mới để chúng tôi bắt được nhược điểm, bằng không, thật sự thiếu chút nữa đã để cậu lật ngược tình thế rồi. Chỉ vì một cô bé con, đáng giá sao?”

Anh hồ hững mà nhìn hẩn.

Cô nhìn thấy có người đàn ông trung niên trầm mặc đối diện với anh.

“Có lẽ, đời này không có duyên phận rồi.” Người đàn ông trung niên thở dài nói.

Anh cười lạnh, trong mắt tràn ngập trào phúng.

Cô nhìn thấy anh ngủ trên ván giường lạnh băng, cứng ngắc của nhà tù, ở trong mộng nỉ non: “An Ninh, An Ninh.....”

Kỷ An Ninh ngơ ngẩn nhìn anh, duỗi tay muốn chạm vào anh, nhưng cánh tay mờ ảo của anh lại xuyên qua người anh.

Cuối cùng, cũng đã đến ngày hành hình.

Anh đứng dưới ánh mặt trời chói chang của mùa hè, ngẩng đầu nhìn ngược mắt lên nhìn bầu trời xanh thăm thẳm. Cuộc đời ngắn ngủi của anh, sắp kết thúc rồi.

Kỷ An Ninh “Ôm” anh vào lòng.

“Nếu có kiếp sau.....” Nước mắt của cô tràn mi mà ra, “Em và anh.....”

Có thể dừng lại rơi xuống kết cục như thế này hay không?

Viên đạn gào thét vút đến, xuyên qua linh hồn mờ mịt của cô, xuyên thẳng vào tim anh.

Cơn lốc xoáy của thời gian chợt rít gào, giống như sóng thần, một sức mạnh vô cùng mạnh mẽ xóa nát tất cả những hình ảnh đó, cũng xóa

thế xe nát tất cả những hình ảnh đó, cũng xe toạc linh hồn cô.

Kỷ An Ninh cho rằng mình sắp sửa hồn phi phách tán, mở mắt ra, lại về tới năm cô vừa bước vào quãng đời sinh viên năm thứ nhất. Tất cả vẫn còn chưa bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 2

"Ninh Ninh, Ninh Ninh, mau thực dậy, đến trễ thì giáo viên sẽ mắng đó." Bà ngoại lẩm bẩm không ngừng.

Kỷ An Ninh bị bà ngoại lay tỉnh.

Buổi sáng cô không cần đặt đồng hồ báo thức, bà ngoại chính là đồng hồ báo thức của cô. Tuy rằng bà mất trí, làm việc và nghỉ ngơi lại cực kỳ chuẩn, mỗi ngày đều thức dậy đúng 6 giờ sáng, cũng không cần xem đồng hồ, tới đúng giờ sẽ đến kêu Kỷ An Ninh rời giường, giống như đầu của bà có thể tự động cảm ứng được thời gian vậy.

Chỉ là bà mất trí, lúc ăn chỉ ăn cháo nhừ.

Chỉ là bà mất trí, ký ức chỉ nhớ những chuyện trước kia, bà luôn cho rằng Kỷ An Ninh còn đang học trung học, đến trễ sẽ bị giáo viên mắng.

Kỷ An Ninh dụi dụi mắt, dằng ngời bật dậy khỏi giường, mặc quần áo rửa mặt, tay chân lạnh lẽo. Sáng sớm cô đã chạy vào phòng bếp, làm sẵn cho bà ngoại cơm dùng cho cả ngày — trên người bà ngoại còn mang vài loại bệnh, phải nghiêm khắc khống chế ẩm thực, ít dầu, ít đường, ít muối. Cơm của bà đều là Kỷ An Ninh làm. Kỷ An Ninh đem cơm của bà chia thành hai phần trong hộp giữ ấm, đặt sẵn trên bàn cơm. Nấu sẵn nước nóng rót vào bình thủy, rồi chuẩn bị thêm nước sôi để nguội vào phích.

May mắn là tuy rằng ký ức của bà hỗn loạn, nhưng vẫn có thể tự mình ăn cơm, đi WC, hoàn thành vệ sinh cơ bản nhất. Bằng không, Kỷ An Ninh ngay cả đi học cũng không thể.

Kỷ An Ninh ăn bánh bao chấm nước tương, ăn bữa sáng nhanh như gió, dọn chén đĩa dơ bỏ vào bồn rửa, chờ buổi tối trở về rồi rửa.

Trước khi đi, cô lấy ổ khoá treo trên tường ra khoá cửa phòng bếp lại.

Không khoá không được, bà ngoại sẽ muốn vào nhà bếp nhóm lửa nấu cơm, sau đó cực có khả năng đốt cháy luôn nhà bếp.

Chuyện như thế này trước kia đã từng xảy ra, may mắn lúc ấy Kỷ An Ninh đang ở nhà, dập tắt kịp thời, nên không có gây thành đại họa.

nhau đại học.

"Ăn cơm ngoan nha, khát thì uống nước, đi WC xong nhớ dội nước nha, nhớ rõ hướng bồn cầu." Cô hôn lên trán bà ngoại, dặn dò bà.

Chờ đến khi kéo cửa phòng chuẩn bị đi ra ngoài, lại chạy về, ôm ôm bà. Bà ngoại hềch miệng cười, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên tay của cô.

Kỷ An Ninh chưa xót.

Mất trí kỷ thật ra cũng tốt, không biết những ngày tháng khổ cực trước mắt, chỉ đắm chìm trong khoảng thời gian sung sướng trước kia, vẫn tốt hơn thanh tĩnh nhiều.

Mấy ngày trước vừa mở mắt ra, phát hiện mình lại trọng sinh về tới lúc vừa nhập học đại học năm đầu tiên, sau khi qua cơn khiếp sợ Kỷ An Ninh bắt đầu cảm ơn trời xanh.

Cảm tạ trời cao đã cho cô thêm một cơ hội làm lại lần nữa.

Lúc này đây, cô sẽ càng thêm cẩn thận, sẽ sống thật tốt.

Nơi cô ở chỉ cần bước qua con đường lớn chính là khuôn viên của đại học.

Căn phòng này thực ra thuộc về quản lí của trường học, có lịch sử lâu đời, lâu đến mức có thể xem như đây là khu vực nguy hiểm.

Vốn dĩ khu này là hoa viên của trường học, nhưng thành thị thay đổi và phát triển mấy mươi năm gần đây, sau đó làm đường lớn nên cắt làm hai, cắt khu hoa viên và chung cư của trường học biến thành khu vực "Bên ngoài" trường học.

Sau đó trường học xây mới khu chung cư

Sau đó trường học xây một khu chung cư, rất nhiều giáo viên đều đã dọn sang ở bên đó. Những giáo viên còn lại ở nơi này đều là buồn bực hoặc chán nản trường học hoặc những giáo viên trẻ mới nhậm chức.

Bởi vì Kỷ An Ninh thuộc loại sinh viên có gia đình có hoàn cảnh đặc biệt, nên trường học phi thường có nhân văn quan tâm tinh thần học tập của cô nên cho cô một căn phòng để cư ngụ.

Ba mươi mét vuông, nhưng có phòng bếp, có WC, căn phòng tuy nhỏ nhưng cũng đủ tiện nghi. Vì căn phòng này đáng giá cho Kỷ An Ninh khom lưng, cúi đầu trước giáo viên nhà trường.

Khi bức ảnh của cô được đưa lên báo của trường. Mỗi khi bạn học nhìn thấy cô đều luôn nói: Nhìn kìa, bạn ấy là sinh viên có hoàn cảnh đặc biệt khó khăn đấy!

Kỷ An Ninh không để bụng, chuyện đó thì có gì đâu. Không có gì quan trọng hơn so với cơm ăn và nhà ở.

Sau khi Kỷ An Ninh hóa thành hồn phách, bay lơ lửng tại thế gian cũng không biết bao nhiêu năm.

Ban đầu, lúc mọi người bàn tán về cô, cô phi thường thanh tỉnh, bay lơ lửng khắp nơi. Sau đó đề tài về cô nhạt dần đi, không mấy ai nhắc đến cô nữa, cô dần dần bắt đầu rơi vào trạng thái nửa thanh tỉnh, nửa vô ý thức mỗi khi có người triệu hoán cô, thì cô mới tương đối thanh tỉnh. Nếu không ai triệu hoán, cô liền dần dần mất đi ý thức.

Sau khi trọng sinh cô cũng từng suy nghĩ qua rất nhiều về vấn đề này, cảm thấy..... Có lẽ nếu tất cả mọi người quên cô đi thì cô sẽ dần tan biến trên thế gian này.

Cô trọng sinh trở về mấy ngày rồi, nên nhanh chóng hòa mình vào tiết tấu sinh hoạt của cuộc sống khốn khổ trước mắt. Sinh hoạt của sinh viên rất đơn giản mỗi ngày chỉ có ba nhiệm vụ là ăn cơm, học tập và ngủ. Nhưng cô lại nhiều hơn người khác một ít, cô nhận thêm rất nhiều việc làm thêm. Trường học miễn học phí cho cô, nhưng cô còn phải ăn cơm và đời sống hàng ngày, bà ngoại cô còn phải xem bệnh uống thuốc, cô cần phải kiếm tiền.

Khi tiếng chuông báo hết giờ của tiết cuối cùng còn chưa kịp vang lên, cô đã lén lút từ cửa sau chạy ra ngoài, chạy như bay đi nhà ăn.

"Dì ơi, thịt bò cơm chiên đóng gói!"

"Thịt kho tàu, và gà miến, đậu cô-ve xào, một phần cơm hộp!"

"Một hộp cơm cua xào me."

"Một hộp cơm thịt xào ớt ngọt."

Cô tới sớm, căn tin vẫn còn rất ít người, cô nhanh chóng chạy đến trước mặt dì bếp, đặt cơm giùm các 'Khách hàng' của cô. Khi làn sóng sinh viên ào vào căn tin như zombie tấn công thành phố thì các món ăn của cô gọi đã hoàn tất.

Kỷ An Ninh lấy hai túi xách bảo vệ môi trường mà bác gái bán thực phẩm ở chợ thường dùng, đặt những hộp cơm đó vào, lại quay đầu nhìn lại căn tin như mọi ngày.

lội ngược dòng người chạy như bay về hướng các kí túc xá.

Trường học không cho phép mang theo cơm hộp bước vào vườn trường, người gọi cơm hộp chỉ có thể đến cổng lớn tự nhận hàng. Kỷ An Ninh lúc trước vừa vào học đã dán quảng cáo trên diễn đàn trường, có thể nhận và giao cơm hộp cho các nữ sinh ở các ký túc xá. Một đơn hàng chỉ thu phí vài đồng mà thôi, luôn có người ki thích chen chúc trong nhà ăn, sẵn sàng chi tiền để nằm ở trong ký túc xá chờ cơm ăn.

Xã hội này, luôn có người nguyện ý tiêu tiền mua phục vụ.

Công việc này, mãi cho đến trước khi Kỷ An Ninh chết, đều luôn làm, có vài hộ khách trường kỳ.

Tay chân Kỷ An Ninh gầy guộc, xách theo hai túi "Cơm hộp" cực to, dùng hết sức đi từng tầng của các khu ký túc xá đem đến tận giường của khách. Tuy rằng mệt đến mức mồ hôi ướt đầm cả người, nhưng lại có thể đủ một ngày cơm cho cô và bà ngoại. Chờ khi cô trở lại nhà ăn, thì giờ cao điểm cũng đã qua,

làn sóng zombie cũng đã tan đi. Nhà ăn đã vắng hơn một nửa vừa rồi, số còn lại phần lớn đều đã ăn xong, ở nơi đó ngồi nói chuyện phiếm, hoặc là uống chút thức uống. Kỷ An Ninh chạy đến một cửa sổ: "Dì ơi, một phần rau chân vịt trứng gà."

A di xỉa răng, hỏi: "Còn muốn thêm gì khác không?"

"Dạ không, chỉ bấy nhiêu." Kỷ An Ninh

nói.

Dì bếp ngậm tăm xỉa răng liếc mắt nhìn cô đánh giá.

Cô bé này có làn da trắng nõn, cằm nhọn, hốc mắt sâu, đây đã gây thành cái quỷ gì rồi. Nhìn cái xương quai xanh kìa, như muốn lòi ra khỏi da luôn.

Dì bếp vừa múc thức ăn vừa bất mãn mà nói: "Mấy con bé các con đó, thật không hiểu chuyện, chỉ biết ăn kiêng bậy bạ, đứa nào cũng như bộ xương khô, đẹp đẽ ở chỗ nào chứ! Dì nói con nghe nè, con gái con đứa, phải tròn trịa một chút thì mới có phúc khí."

Kỷ An Ninh cũng không phải đang ăn kiêng, cô là vì tiết kiệm tiền.

Hiện tại mới trung tuần tháng chín, nên dì bếp này và cô vẫn chưa thân quen lắm nhưng đối với người trọng sinh như cô mà nói, cô rất thân với dì bếp.

"Cảm ơn dì Lý." Cô ngọt ngào nói, "Cho con thêm quả trứng gà nữa được không ạ?" Đại đa số sinh viên đều đã ăn xong rồi, số người còn chưa ăn cũng không nhiều lắm. Dì Lý cũng không ngờ cô bé xa lạ này lại biết họ của bà. Nhưng trên ngực bà có mang băng tên nên cũng không có gì khó hiểu. Bà liếc nhìn Kỷ An Ninh một cái, ngoài miệng tuy rằng lắc nhai, nhưng cái miệng lại lay lay, múc nhiều trứng gà hơn cho Kỷ An Ninh.

Ở khu vực này thức ăn là rẻ nhất, kiếp trước cô thường tới bên này mua cơm. Mới vừa vào học thì dì Lý chỉ xem cô thuộc loại nữ

sinh chỉ vì cái đẹp mà không màng đến dinh dưỡng của bản thân. Sau này mới phát hiện, cô là sinh viên có hoàn cảnh đặc biệt, chỉ mua rau xanh rẻ mạt, nên mỗi lần đều cho cô nhiều thêm nửa muống.

Khi hồn phách của Kỷ An Ninh hồn phách trong không trung, còn bị dì ấy triệu hoán một lần.

Trong phòng bếp của căn tin, một đám người đang chuẩn bị cơm trưa nói chuyện phiếm, hiển nhiên là bàn tán về tin sốc việc cô rơi từ sân thượng mất mạng.

Cô bay lơ lửng trong không trung, nghe thấy dì Lý quát lớn cậu giúp việc nhà bếp: "Dì không tin! Tiểu Kỷ không phải loại con gái đó! Cậu đừng có nói hươu nói vượn ở đây!"

Kỷ An Ninh nhìn đĩa thức ăn đầy ắp màu xanh của rau và màu vàng của trứng, nở nụ cười ngọt ngào với dì Lý, xoay người tìm chỗ ngồi.

Dì Lý dựa vào cửa sổ tiếp tục rửa răng.

Cậu giúp việc thò người tới nói: "Chắc sinh viên năm nhất đây? Xinh đẹp quá!"

Dì Lý xoay xoay câu tằm, hừ nói: "Sắp ốm thành quỷ đói rồi! Phụ nữ thì nên tròn trịa một chút."

Cậu trai nhìn thoáng qua vòng eo thô như thùng nước của dì Lý, cảm thấy sắp mờ cả mắt, nhanh chóng dời mắt ra bên ngoài cửa kính muốn nhìn nữ sinh xinh đẹp thêm vài lần để rửa mắt.

"Ủa?" Cậu ta kinh ngạc nói, "Là..... Sinh viên vượt khó sao?"

Dì Lý cũng nhìn qua, nhìn thấy cô sinh viên gầy còm kia buông mâm thức ăn xuống, lấy một cái chén bước đến chỗ thùng cháo miễn phí.

Cô ngây ra một lúc. Cháo miễn phí này là miễn phí đối với toàn thể sinh viên của trường, nhưng thực chất là vì chăm sóc những sinh viên có hoàn cảnh khó khăn.

"Còn tưởng rằng bộ quần áo trên người cô ấy là bạc cũ theo một hiện giờ, thì ra....."

Bà lẩm bẩm.

Đã hiểu vì sao cô bé này lại chỉ cần một ít rau chân vịt và trứng gà.

Kỷ An Ninh đặc biệt tôn kính lãnh đạo trường học của bọn họ.

Đương nhiên là món cháo miễn phí này, đãi ngộ đặc biệt dành cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn đều sẽ được tuyên dương lên báo của trường, muốn tăng thêm uy tín và vị thế của trường. Nhưng đây hoàn toàn không chỉ vì thể diện hay hình thức, mà chính là xuất phát từ lương tâm của các vị lãnh đạo, thể hiện ở những món nhỏ nhất nhất như phát cháo miễn phí.

Cháo miễn phí ở trường được các cô nấu cực đặc, có thể ăn no thay cơm.

Đây chính là lương tâm.

Kỷ An Ninh khom lưng cầm muống lên chuẩn bị múc cháo.

Đúng lúc này, một viên đạn hình tròn bằng giấy ăn bay đến rơi vào nồi cháo. Cháo quá đặc, nên khăn giấy không thấm ướt và chìm ngay mà lơ lửng trên mặt.

Kỷ An Ninh tròn to mắt. trona đầu xuất

hiện một ý nghĩ.

Anh ấy, đã tới!

Đầu óc của con người không giống như máy tính, file tư liệu bày ra rõ ràng, có mục lục để dễ tìm kiếm. Ký ức chứa đựng ở trong não, trừ bỏ những người mà bạn đặc biệt nhớ đến, hay chuyện đặc biệt quan trọng thì những chuyện còn lại bình thường đều ẩn ở nơi nào đó. Phải đúng thời gian đó, nhìn thấy người đó hoặc những tin tức liên quan thì lý ức tương quan mới có thể bị kích phát.

Kỷ An Ninh trọng sinh mấy ngày nay, vẫn luôn từ từ thích ứng.

Đối với cô mà nói, từ khi cô trọng sinh đến giờ. Người cô để ý nhất chỉ có hai người.

Một là bà ngoại cô, người còn lại là.....

Cô vẫn còn chưa nghĩ thông là có cần đi tìm người kia hay không, hoặc nên đối mặt với người kia như thế nào.

Trường học rất lớn, cũng không phải nhất định là có thể chạm mặt nhau ở trong trường học, cô muốn từ từ, muốn chờ cho bản thân suy nghĩ kỹ rồi mới đi gặp anh. Nhưng hiện tại, khi miếng khăn giấy rơi vào thùng cháo đã làm cô nhớ ra việc Văn Dụ bắt đầu dây dưa cô là bắt đầu từ thùng cháo này!

Quả nhiên, phía sau truyền đến tiếng cười đùa: "Ái chà, rơi vào cháo rồi. Ngượng ngùng, ngượng ngùng."

Kỷ An Ninh không quay đầu lại. Cô nhớ rõ Văn Dụ ở trong trường học, bên người luôn tu tập một ít nauri.

Anh đi đến nơi nào, đều được người khác vờn quanh.

Kỷ An Ninh chỉ nhìn chăm chăm miếng khăn giấy kia.

Cô vươn tay ra, nhặt miếng khăn giấy lên, ném vào thùng rác bên cạnh. Cầm muỗng cháo lên, quen thuộc múc một vòng, đem chỗ cháo bị miếng khăn giấy "Ô nhiễm" kia múc ra đổ vào thùng rác, sau đó cách chỗ 'Ô nhiễm' xa một chút, múc đầy chén cháo rồi quay lại chỗ ngồi.

Đám nam sinh vừa cười đùa bất chợt yên tĩnh.

Kỷ An Ninh biết, bọn họ đang nhìn chăm chăm cô. Trong mắt bọn họ, thùng cháo đó đã bị bỏ đi, không thể ăn vào miệng. Nên việc làm của cô có lẽ làm đối với bọn họ mà nói có lẽ là việc làm không thể tưởng tượng được.

Nhưng so với việc bị đói bụng hoặc là lại tốn tiền mua cơm thêm thì vẫn mạnh hơn nhiều.

Hơn nữa, kiếp trước, cũng chính vì nhìn thấy cô mờ mịt không biết làm gì, đứng ngơ ngẩn bên cạnh thùng cháo nên đột nhiên xuất hiện đến gần cô.

Nhưng kiếp này, Kỷ An Ninh tuy rằng làm ra phản ứng hoàn toàn không giống, chén cháo kia cũng không thể đặt được lên bàn

— Vì một bàn tay đã nắm lấy tay cầm cháo của cô.

“Đồng học, cháo này không thể uống.”

Giọng nam trầm thấp vang lên. Kỷ An Ninh quay đầu, rơi vào đôi mắt đen thăm thẳm. Đôi mắt đó khi giết người đen đặc như mực, làm người ta sợ hãi.

Nhưng ở trong trí nhớ Kỷ An Ninh từ trước đến giờ, lại luôn là ánh mắt ngả ngớn, làm càn, đuổi theo cô không buông tha.

Kỷ An Ninh khi đó buồn rầu với sự dây dưa của Văn Dụ, cảm thấy phiền chán anh, trong trí nhớ của cô luôn dành ánh mắt xét nét đầy ác cảm với anh.

Nhưng lúc này, Kỷ An Ninh quay đầu, nhìn thấy lại trong đôi mắt của Văn Dụ giống như có ánh sao lấp lánh, và ngọn lửa đang cháy hùng hục.

Anh nhìn cô chăm chăm, trong ánh mắt là rõ ràng kinh diễm cùng sự xâm lược trần trụi.

Kỷ An Ninh hoảng hốt, thì ra ánh mắt lúc ấy của anh khi nhìn cô là nóng rực nóng bỏng như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Bị Phụ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

CHƯƠNG 3

Kỷ An Ninh rơi vào đôi mắt đen như mực của Văn Dụ, nhất thời lại không thể nói nên lời.

Cô không chút phấn son, đôi mắt long lanh, mặt ửng đỏ như hoa đào thanh diễm tuyệt luân. Cái cổ trắng ngần cùng xương quai xanh ẩn hiện đủ để người khác không thể dời được mắt. Bộ dáng ngây người như thế càng làm cho đôi mắt Văn Dụ sáng lên.

Anh dời tầm mắt khỏi xương quai xanh của cô, thanh âm trở nên ôn nhu hơn rất nhiều: "Dơ rồi, đừng uống." Nói xong, liền muốn nhận cháo chén từ tay Kỷ An Ninh.

Editor: Anita

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Kỷ An Ninh vẫn luôn thẳng tắp mà nhìn chăm chăm anh, khi đầu ngón tay của anh sắp chạm đến chén cháo, cổ tay của cô bỗng nhiên dùng sức né tránh. Văn Dụ không hề phòng bị, bị cô tránh thoát khỏi tay mình.

Anh sững sốt, nói khẽ với cô nói: "Tôi cho người đi mang cơm lên thêm cho em, em chờ một chút, đừng uống cái này."

Kỷ An Ninh nhớ tới lần trước anh cũng như thế, cười xin lỗi thay bạn học, sau đó gọi người mang đến cho cô một phần cơm, nói xem như bồi thường vì đã làm bẩn cháo.

Lúc ấy cô quá đói bụng, nên tiếp nhận phần cơm kia, ăn ngẫu nhiên. Bắt đầu từ lúc đó Văn Dụ đều quán quýt lấy cô.

Sau đó những lời đồn đãi vớ vẩn kia không ngừng công kích cô, nói cô là thứ ham tiền chỉ trích không ngừng. Những lời mắng nhiếc và ánh mắt khinh thường sau lưng đều bắt nguồn từ anh.

Vì chứng minh mình không phải, vì chút tự tôn cuối cùng còn sót lại của mình, cô một lần rồi lại một lần mà cự tuyệt Văn Dụ.

Nhưng điều đó cũng không hề mang đến tôn nghiêm cho cô. Lời đồn càng lúc càng truyền thái quá, nói cô đã lên giường với Văn Dụ, nói cô một đêm có giá là ba ngàn đồng.

Có một lần tan học, cô bỏ quên đồ ở phòng học, vội vàng trở về lấy, lại nghe thấy mấy nữ sinh đang tranh chấp với nam sinh khác.

"Ba ngàn một đêm? Đắt dữ vậy? Cô ta đáng cái giá đó sao?" Nữ sinh nói.

"Đáng chứ." Nam sinh cười hì hì nói,

"Nếu mình có tiền, ba ngàn đồng mình cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng mình không có tiền nha."

Editor: Anita

Truyện được edit tại cungquanghang.com

Mọi người cười vang.

Bọn họ rất thân thiết với nhau nên có thể cười đùa nói năng không kiêng nể.

Nhưng Kỷ An Ninh và bọn họ đều không thân.

Quân huấn trước khai giảng, Kỷ An Ninh bởi vì phải chăm sóc

bà ngoại, nên được phê chuẩn đặc biệt là không cần tham gia. Sau buổi quân huấn trở về, vốn là các bạn học xa lạ với

nhau, nhưng trải qua hai tuần lẫn lộn bò lết, đã có thể cười đùa thân thiết, nói những câu đùa hơn quá mức bình thường.

Chỉ có Kỷ An Ninh, vẫn như cũ xa lạ với bọn họ, ở cái tập thể này, giống như không cho phép người ngoài đi vào. Lúc đó cô còn nhớ rất rõ, khi cô đẩy cửa phòng học ra, thì phòng học lập tức lặng ngắt như tờ.

Cô đi vào lấy đồ của mình, xoay người rời đi — còn phải đi làm công, không có nhiều thời gian để lãng phí cho việc tranh chấp với người khác như thế.

Phía sau truyền đến thanh âm rất lớn của nữ sinh: “Xem ra là thật rồi, nếu không phải thật, thì sao cô ta lại không biện bạch cho bản thân chứ?”

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

CHƯƠNG 3

Nhưng cô biện bạch, bọn họ liền sẽ tin sao? Những lời đồn đãi vớ vẩn đó, còn không phải là truyền từ miệng bọn họ ra sao?

Bọn họ theo đuổi Văn Dụ nhưng lại không hề được Văn Dụ liếc mắt đến, nên những ghen ghét đó liền hóa thành lời đồn đại quá đáng này. Giống như những lưỡi kiếm sắc bén, đâm cô thương tích đầy mình.

Từ khi trọng sinh đến giờ, đây là lần đầu tiên Kỷ An Ninh đối mặt với Văn Dụ, tâm tình cô cực kỳ phức tạp.

Cô còn nhớ rất rõ ràng, bởi vì sự dầy
dưa của Văn Dự đã mang đến rất nhiều
phiền toái cho cô. Nhưng cô lại nhớ cực
rõ ràng hơn đó chính là sau khi cô chết
đi, là chính anh sắp xếp cho bà ngoài
không nơi nương tựa của cô.

Cũng chính anh, ném kẻ thù của cô từ
trên sân thượng xuống đất, nợ máu trả
bằng máu.

Kỷ An Ninh giống như có thể nhìn thấy
rất rõ người thanh niên trẻ tuổi kia, đứng
trên sân thượng, gió thổi phần phật bên
tai anh.

Trên mặt anh có máu, ánh mắt tựa như ác
quỷ, làm cô sợ hãi.

Đôi mắt đen như mực giống như có động
sâu không đáy, với sức hấp dẫn thật lớn
đang thu hút cô.

Kỷ An Ninh có dự cảm, nếu cô bị động
sâu thăm thẳm đó hấp dẫn, thì sẽ không
bao giờ thoát thân được nữa.

Ánh mắt của Văn Dự sáng quắc nhìn cô.
Bạn học của anh đã mang đến một phần
cơm trưa chay mặn phối hợp, đang cười
hì hì đi tới, chuẩn bị nói với tiểu học muội
xinh đẹp này là: "Đây là anh Văn mua
cho em đó." Trợ giúp thêm cho anh Văn
nhà cậu.

Nhưng đột nhiên học muội xinh đẹp đột
nhiên ngửa cổ lên, uống ừng ực chén
cháo.

Ừng ực ừng ực ừng ực ừng ực.

Ừng ực ừng ực ừng ực ừng ực.

Ừng ực ừng ực ừng ực ừng ực!

"....." Các nam sinh sợ ngây người, nhìn Kỷ An Ninh đang không ngừng uống sạch chén cháo mà không chớp mắt. Cô dùng mu bàn tay lau miệng, nhìn Văn Dụ cũng đang sợ ngây người, "Cạch" một tiếng đem cái chén bằng kim loại ném ở trên bàn.

"Lãng phí lương thực là không tốt." Cô nói. Sau đó nhắc cặp lên, đi thẳng qua khỏi Văn Dụ.

Editor: Anita
Truyện được edit tại cungquanghang.co

Các nam sinh ghen hòng nhìn trân trối theo cô gái đi ra khỏi nhà ăn.

"Ôi đêch m? Anh Văn?" Nam sinh đang bùng mồm thức ăn sững sờ không thể tin nổi: "Tình huống gì thế này?"

Văn Dụ cũng sợ ngây người đứng ở tại chỗ.

Hơn nửa ngày, anh che mắt cười điên cuồng: "Ôi trời!"

Mãi cho đến khi trở lại chỗ ngồi của mình và ngồi xuống, Văn Dụ vẫn còn cười đến phát run.

"Nữ sinh này cũng quá nóng bỏng nhỉ?" Có người nói.

"Có phải vừa rồi cô ấy nhìn thấy hay không?" Người khác nói.

"Sao có thể, chẳng lẽ sau lưng của cô ấy mọc đôi mắt à?" Người bên cạnh không tin.

Không sai, đám thanh niên ngang ngạnh bày nhân lúc Kỷ An Ninh chuẩn bị đi múc cháo thì vo tròn viên giầy ăn ném vào thùng cháo, không phải là ném lệch ngoài ý muốn, bọn họ là cố ý, bởi vì Văn

Dự muốn đến làm quen với Kỷ An Ninh. Văn Dự che lại đôi mắt cười không ngừng, đến bây giờ vẫn còn chìm trong cảm xúc kinh ngạc đến bật ngửa của mình.

CQH cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

CHƯƠNG 3

Khó khăn lắm anh rốt cuộc khắc chế bản thân dừng lại, khóe miệng vẫn không kiềm được mà cong cong không ngừng: "Còn nói có thể xin được số điện thoại nữa chứ, hiện tại ngay cả tên cô ấy gọi là gì cũng không biết."

Bạn học nhận lệnh đi mang cơm thêm cho Kỷ An Ninh một lần nữa tên Trần Hạo, hần bỗng nhiên nói: "Tớ biết cô ấy là ai rồi."

Tất cả mọi người đều nhìn về hướng hắn. "Vừa nhớ ra thôi. Hèn chi vừa rồi đã cảm thấy quen mắt, nhìn thấy cô ấy đi múc cháo miễn phí mới nhớ ra." Trần Hạo nói, "Cô ấy chính là nữ sinh lên trang bìa của diễn đàn trường năm nay, là trang bìa có tí 'cống bà ngoại tới trường học' đó, mọi người còn nhớ không?"

"Sinh viên có hoàn cảnh đặc biệt đó hả?"

"Đúng vậy." Trần Hạo nói, "Lúc ấy tớ nhìn thấy bức ảnh đó cũng từng nói với mọi người mà, cô sinh viên vượt khó này quá xinh luôn. Mọi, cả đám các cậu đều vui đầu vô chơi game, không ai thèm nhìn tớ cả. Nhìn đi, người thật còn xinh đẹp hơn ảnh chụp gấp mười lần! Đôi mắt của mình đúng thực là chuẩn xác quá đi. Chỉ bức ảnh chụp ngoài trời thôi mà

anh. Chỉ lúc anh chụp nghiêng mới, thì
tớ đã thấy cô ấy là mỹ nữ rồi!"

Văn Dụ đá hấn một cái: "Tìm tin tức đó
cho anh xem."

Trần Hạo móc di động ra tìm tòi một chút,
tìm ra được bản tin hôm đó đưa cho Văn
Dụ.

Văn Dụ cầm xem, người bên cạnh cũng
thò qua cùng nhau xem, còn đọc lớn lên:
"Tháng chín đầu mùa thu, các sinh viên
mới toanh vừa trải qua kì thi đại học bắt
đầu sôi nổi đua nhau đến các khoa của
mình để báo danh. Đại học Hoa Hạ lại
chào đón thêm một sinh viên cực kì đặc
biệt.... Mẹ của Tiểu Ninh đã qua đời từ
nhiều năm trước, ba của tiểu Ninh vì thất
bại trong kinh doanh nên đã rời nhà, mất
liên hệ mấy năm qua. Tiểu Ninh từ lúc
còn nhỏ đã sống nương tựa với bà ngoại
cho đến ngày hôm nay...Tiểu Ninh đã
thề với lòng là không bao giờ xa tời bà
ngoại đi đến nơi nào cũng đều phải
mang bà theo..... Các vị lãnh đạo của
trường học cực kì quan tâm hoàn cảnh
đặc biệt này. Hiệu trưởng X đã phê duyệt
chỉ thị: Quyết không để cho một sinh viên
phải bỏ học vì hoàn cảnh khó khăn, các
giáo ban quản lí của trường cũng quan
tâm và động viên sinh viên...Blah blah,
blah blah....."

Editor: Anita

Truyện được edit tại cungquanghang.co

Đoạn sau đều là từ ngữ sáo rỗng ca tụng
chiến tích vĩ đại của các vị lãnh đạo nên
nam sinh lười đọc tiếp, trực tiếp dùng từ
"Blah blah" cho nhanh. Văn Dụ đưa tay
đẩy mắt hấn sang một bên

đầy mặt nam đang mặt buồn.

Nam sinh vẫn còn đang tự vui sướng một mình: "Tiểu Ninh ha ha ha ha. Tiểu Ninh."

Mặc dù với loại tin tức chính thống như thế này đa số đều sẽ không trực tiếp dùng tên thật, thường hay dùng tên giả. Văn Dụ xoa xoa cằm.

Tiểu Ninh?

Ngày đó anh ngồi ở bàn cuối cùng, liền nhìn về hướng cửa vì đã sắp đến giờ tan học. Ngẫu nhiên nhìn thấy ở phòng học phía đối diện có người đang lặng lẽ chuồn ra khỏi phòng học khi chuông báo hết giờ vẫn chưa vang lên.

Lá gan không nhỏ, nhưng lại là một vẫn nữ sinh.

Cô sợ giảng viên phát hiện, nên khom người chạy đi, uyển chuyển nhẹ nhàng linh hoạt giống như một chú mèo.

Đang giữa trưa, khu trường học có niên đại lâu đời ngang tầm di tích quốc gia.

CQH | cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

CHƯƠNG 3

Bên dưới cánh cửa sổ to đùng, nữ sinh đó khom lưng, chiếc áo ngắn ngắn bị giật lên lộ ra một đoạn ro thon thả trắng như tuyết, bị ánh mặt trời chiếu vào làm mắt Văn Dụ chói loà.

Cô bé kia vừa quay đầu lại lộ ra gương mặt trắng mịn tinh xảo, bên tai Văn Dụ bỗng nhiên mất đi âm thanh.

Tiếng giảng bài của giảng viên, tiếng thì thầm của bạn học, tiếng lật sách sột soạt... Toàn bộ đều biến mất.

Kiếp trước, Văn Dụ từng suy nghĩ và nghiệm chứng qua cái liếc mắt này, vì sao chỉ một cái liếc mắt mà Kỷ An Ninh ở trong lòng anh lại ghi sâu đậm bóng hình của cô như thế.

Nhưng Văn Dụ của kiếp này, vẫn chưa biết gì cả. Chỉ cảm thấy mắt mình như bị chói lóa một chút, trái tim rung động một chút, cảm giác kì dị đó không thể nào diễn tả được bằng lời.

Đơn giản mà nói, khi ánh mắt của Văn Dụ nhìn thấy Kỷ An Ninh lần đầu tiên, đã rung động.

Anh nhìn chăm chăm không hề chớp mắt, thẳng đến khi cô biến mất.

Anh lặng lẽ nhích đến gần bên cửa sổ, tiếp tục nhìn ra bên ngoài. Quả nhiên không bao lâu, cô bé kia đã chạy ra khỏi khu vực phòng học. Uyển chuyển nhẹ nhàng giống như một tinh linh, nếu trang bị cho cô thêm một đôi cánh trong suốt, có lẽ cô sẽ bay lên trời.

Ngày hôm sau, lại gặp cô.

Văn Dụ đang đi về hướng nhà ăn, cô đã từ nhà ăn chạy như bay ra, một tay xách một cái túi thật to, trên trán đổ mồ hôi ướt đầm, lướt nhanh qua người Văn Dụ, hoàn toàn không hề nhìn đến anh.

Anh nhìn thấy cô chạy như bay đến khu căn tin, chào hỏi với dì quản lý căn tin. Chờ dì ấy đến gần, anh bước qua hỏi

thăm về cô.

"À, con bé đó à." Dì nói, "Cô bé ấy chăm chỉ kiếm tiền lắm, chuyên chuyển phát com đến tận kí túc xá cho bạn học để lấy tiền công thôi."

Ở đại học, nhận chuyển phát com hộp cho bạn học thu phí cũng không phải chuyện mới mẻ gì. Còn có xếp hàng giùm, lấy nước giùm, giữ chỗ giùm... Nghe nói còn có tranh nhau để giành khách hàng nữa.

Cô ấy thực thiếu tiền sao?

Khẳng định thiếu.

Văn Dụ nhìn thấy cô chỉ mua những món đơn giản rẻ tiền ở nhà ăn, sau đó đi mức cháo miễn phí thì liền đoán được.

Cô ấy không phải đang giảm béo. Cô ấy đã đủ gầy. Văn Dụ dám đánh cược, nếu pử đại học Hoa Hạ này có cuộc thi vòng eo nhỏ nhất, cô ấy chắc chắn sẽ đoạt giải quán quân.

Vì nữ sinh nếu đang giảm béo là sẽ không ăn món chính. Cháo là món chính, món chính sẽ gây béo.

Cô đơn thuần chỉ là vì tiết kiệm tiền.

Từ khi cô bước vào căn tin, Văn Dụ đã nhìn thấy cô, mấy nam sinh đều đang bàn bạc về cô. Nhìn thấy cô đi mức cháo, Văn Dụ đá người bên cạnh một cái: "Ném vào thùng cháo, hiện tại, lập tức!"

Người nọ đưa mắt nhìn nữ sinh bên cạnh thùng cháo, lại nhìn sang cái khăn giấy vừa bị vo tròn một cục của mình, lập tức

minh bạch. Mặt mày hơn hơ, làm theo lời Văn Dụ nói.

Văn Dụ vì thế bước lên đi đến gần.

Đã soạn xong kịch bản nhưng không ngờ nữ sinh kia... Lại hành động chệch đường ra như thế.

Nhưng biết cô là ai thì tốt rồi, Văn Dụ nghĩ, buổi chiều đi tìm chủ nhiệm Mã hỏi một chút là được.

CQH | cungquanghang.com
| facebook.com/CungQuangHang

CHƯƠNG 3

Đang nghĩ ngợi, mấy nam sinh tùm lại quanh cái điện thoại của Trần Hạo: "Eo nhỏ thật nha." Còn phát ra tiếng tấm tấ tán thưởng.

Văn Dụ trầm mặc một chút, cúi người rút điện thoại di động khỏi tay Trần Hạo.

Thì ra bên dưới bản tin còn có vài bức ảnh, trong đó có một bức là Kỷ An Ninh đang cong người chào lãnh đạo, lộ ra một đoạn eo.

Hôm đó, ánh mặt trời giữa trưa quá chói mắt, Văn Dụ mơ màng sắp ngủ, chỉ ngóng trông chuông tan học mau chóng vang lên. Chỉ ngẫu nhiên quay đầu sang thì vòng eo thon nhỏ đó đã in sâu vào đáy mắt, rồi đi thẳng vào tim anh.

Văn Dụ trực tiếp đóng cửa trang web, đem điện thoại ném cho Trần Hạo, nhướn mày với đám bạn học.

Bọn họ lập tức đều ngậm miệng lại. Đã hiểu, nữ sinh tên Tiểu Ninh đó, không phải là người mà bọn họ có thể tùy tiện xoi mói.

Văn Dụ coi trọng.

Kỷ An Ninh ở nhà ăn tránh thoát được Văn Dụ, không thấy anh đuổi theo, sau đó cũng không thấy anh đến dây dưa, thanh tĩnh hai ngày. Chiều hôm nay tan học cô theo thường lệ nhận đơn hàng, đưa cơm đến cho nữ sinh ở khu ký túc xá xong hộp, cô mang cặp sách lên đi ra khỏi trường học, đi về hướng trạm xe buýt.

Vừa ra khỏi cổng trường liền nhìn thấy ven đường có chiếc xe màu đen Hummer đang đậu. Kỷ An Ninh xoay đầu đi vờ như không phát hiện, bước nhanh qua. Có tiếng kèn cang lên ở sau lưng, Kỷ An Ninh sựng chân một chút, sau đó bước nhanh hơn chạy về hướng trạm xe buýt.

Văn Dụ ngồi ở Hummer của mình: "....."

Văn Dụ ở trường học tìm chủ nhiệm Mã mà anh quen muốn biết toàn bộ tin tức về Kỷ An Ninh. Từ sổ phòng học, đến bài vở, thời khoá biểu, đến tình huống gia đình.

Hôm nay anh canh thời gian, chạy đến chờ cô ở cửa trường học, nhìn thấy cô bước ra, anh ấn còi ô tô. Nhưng cô giống như..... Không nghe thấy?

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Văn Dụ xuống xe, muốn kêu Kỳ An Ninh, lại nhìn thấy Kỳ An Ninh đã bước nhanh đi tới trạm xe buýt, biến mất trong đám người đang đợi xe.

Người rất đông, bởi vì ở gần trường học có một trung tâm thương mại nhỏ, phần lớn đều là bác gái. Thời gian này, đã bắt đầu chen chúc.

Văn Dụ đi tới hai bước, rồi dừng lại không đi tiếp.

Kỳ An Ninh đương nhiên nghe thấy tiếng còi ô tô.

Đời trước, khi cô ăn xong bữa cơm mà Văn Dụ bồi thường thì buổi tan học trưa hôm đó anh đã lái chiếc Hummer của anh đến trước cửa trường học để chờ cô, hỏi cô đi đâu, nói muốn đưa cô.

Lúc này anh xem như còn nhỏ nhả lễ độ, không hùng hổ dọa người như sau này. cô cự tuyệt anh, ngồi xe buýt. Sau đó đã xảy ra một chút chuyện, nên phải xuống xe ở nửa đường, cuối cùng vẫn phải đi nhờ xe anh.

Từ đó liền không thoát khỏi được sự dây dưa của anh.

Hôm trước cô từ trường học về, không nhìn thấy anh chạy Hummer chờ cô. cô còn tưởng rằng sau khi trọng sinh đã thay đổi được sự phát triển của quỹ đạo, lặng lẽ thờ phảo nhẹ nhõm một hơi.

Kỳ An Ninh từ khi trọng sinh cho đến bây giờ, chỉ mới qua mấy ngày thôi, trong đầu còn loạn, vẫn chưa biết nên đối mặt với Văn Dụ như thế nào. Trước khi suy nghĩ rõ ràng, cô tạm thời không muốn tới gần anh.

Ai ngờ, lần đầu tiên chờ cô ở trước cửa trường học lại không hề xảy ra vào hôm đó nhưng nó lại khôngphải không diễn ra, mà chỉ chậm lại hai ngày mà thôi.

cô trốn ở trong đám người, lặng lẽ nhìn sang, nhìn thấy Văn Dụ xuống xe, rồi lại đi trở về trên xe. mộtphứ nhị đại như anh, tất nhiên là không muốn chen chúc giữa đám phụ nữ trung niên như thế rồi

Xe buýt vừa dừng lại thì trật tự ở bến xe xem như cũng tạm ổn, nhưng khi mọi người chen chúc lên xe thì khá chật chội và hơi hỗn loạn.

Kỳ An Ninh bước lên bậc thang, đang định cả thê, cảm thấy mộng bị người ta sờ một cái. cô quay đầu lại, phía sau cô là một người đàn ông nhìn rất mô phạm mang mắt kính, gã ta không hề khẩn trương chút nào, còn có chút không kiên nhẫn mà nói: “đi mau lên, đừng cản đường.”

Tại sao lại còn gặp phải người này? Kỳ An Ninh nghĩ.

Hoặc là người này thường xuyên ngồi tuyến này. Hôm trước vì cô né tránh Văn Dụ nên bắt chuyến xe buýt sớm hơn bình thường. trên chuyến xe buýt đó không xuất hiện những chuyện như ở kiếp trước, côcòn tưởng rằng..... hiện tại xem ra, chỉ là thay đổi thời fian nên không đụng nhau mà thôi.

Chẳng lẽ những chuyện đã từng xảy ra thì nhất định phải xảy ra sao? Mặc dù không xảy ra vào đúng thời điểm đó nhưng cũng sẽ không biến mất? Chẳng qua chỉ là chậm lại mà thôi?

Kỳ An Ninh lên xe, vừa chen sâu vào bên trong, vừa đem cặp sách che trước ngực, đưa tay vào cặp...

Gã đàn ông nhìn thấy cô gái ngay cả thờ mạnh cũng không dám chỉ dám nhích sâu vào bên trong để trốn, gã cười đầy đắc ý. Những nữ sinh viên nhỏ tuổi như thế này là mềm yếu nhất, tuổi còn nhỏ, là loại yếu ớt dễ bức hiếp nhất. Đợi sau khi các cô gái nhot này lớn lên, bị xã hội mài giũa qua thì không còn dễ bức hiếp như thế nữa.

Cho nên gã thích nhất tìm nữ học sinh xuống tay.

Gã cả thê xong, chen lấn về hướng Kỳ An Ninh.

Xe lắc lư tiến lên phía trước.

Tuy rằng đã sang trung tuần tháng chín, nhưng thời tiết lại vẫn nóng bức như cũ. Người người chen chúc nhau trên xe buýt, mùi vị không hề dễ ngửi chút nào. Kỳ An Ninh đem cặp sách đeo lên lưng xong, tay trái bắt lấy vòng treo, cô nhìn như đang cụp mắt xuống, kỳ thật cảnh giác phía sau.

Khi cặp móng heo kia lại sờ lên cô thêm một lần nữa, ánh mắt Kỳ An Ninh sâu kín, tay phải nắm chặt.....

trên xe buýt đột nhiên phát ra giọng nam kêu thét thâm thiết, giống như tiếng sấm đột ngột vang lên, chấn động những người đang mệt mỏi, nhàm chán và buồn ngủ.

“Làm sao vậy?”

“Xảy ra chuyện gì?” Mọi người sôi nổi cất tiếng hỏi thăm và đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng thét.

Gã đàn ông đeo mắt kính giống như chó điên xưa àm lên điên cuồng: “Đậu mẹ mày! Mày điên à! Mày bị tâm thần đúng không?!”

một bàn tay của gã nắm chặt bàn tay còn lại, bàn tay bị nắm chặt kia không ngừng rỉ máu từ mu bàn tay. Những người vây chung quanh đều chen lên phía trước giữa gã và Kỳ An Ninh không còn một khe hở.

“Con mẹ mày, bồi thường tiền thuốc men cho tao!” Gã điên cuồng gầm thét.

Trong tay Ký An Ninh gắt gao nắm một cây bút, ngòi bút bén nhọn còn đang rỉ máu.

cô nhìn chăm chăm vào gã đàn ông mang mắt kính m, gần từng chữ một nói: “một phần tiền tôi cũng sẽ không đưa cho ông.”

Người bán vé bước đến, cách đám người cất cao giọng nói: “Sao lại thế này?”

Gã đàn ông mang mắt kính ác nhân cáo trạng trước: “Con nữ này lên con điên, đột nhiên lấy bút đâm tôi!”

Người bán vé chen qua tụi, nhìn tình huống trước mắt.

cô bé gái gầy guộc thoát nhìn yếu đuối mong manh, cảm nhận nhọn, đôi mắt to, xinh đẹp đến mức làm người trước mắt sáng ngời. Giờ phút này gương mặt của cô ấy không hề biểu hiện gì, chỉ lạnh lùng mà nhìn gã đàn ông đeo mắt kính.

Người bán vé một năm ba trăm sáu năm ngày đều ở trên xe, gặp qua đủ loại trường hợp kỳ thật trong lòng đã hiểu rõ, nhưng vẫn hỏi một câu: “cô gái? Sao lại thế này?”

Ký An Ninh hít vào một hơi, nói: “Lúc ông ta lên xe đã sờ soạng tôi một lần, tôi đã trốn đến tận trong này, ông ta cũng chen lại đây. Vừa rồi ông ta sàm sỡ tôi, tôi mới lấy bút đâm ông ta. Tôi đây là phòng vệ chính đáng.”

Gã đàn ông mang mắt kính lập tức về mặt nghiêm nghị liên tục phủ định: “không phải tôi! Tôi không có! cô đừng nói bừa!”

Ánh mắt và biểu hiện của gã đều quá vô tội, quá đúng lý hợp tình, thế cho nên mọi người cũng không có cách phân biệt, rốt cuộc giữa hai người bọn họ ai mới là người nói thật.

Gã đàn ông đeo mắt kính hiểu rất rõ, dưới loại tình huống như thế này khí thế cực kì quan trọng, khí thế yếu sẽ không thể làm cho người khác tin phục. Trước kia gã sàm sỡ những cô gái nhỏ khác, những cô gái đó bởi vì khí thế quá yếu, nên cho dù ngẫu nhiên có người dám mở miệng mắng gã, đều bị gã mắng ngược trở về, thường thường đều là các cô chịu đựng không nổi trước,

Vì thế gã ôm mu bàn tay bị thương, lớn tiếng nói: “Mọi người mau đóng cửa lại đừng để cho cô ta chạy! cô ta phải bồi thường tiền thuốc men cho tôi! Đến trạm kế tiếp, chúng ta đến bệnh viện!”

Gã hùng hổ đúng lý hợp tình như vậy, các hành khách lập tức bị che mắt: “Tôi thấy cậu chàng đây không giống loại này người đó đâu nha.” Có một bác gái thân đầy thịt mỡ nói. Bà ta vừa nói, vừa dùng ánh mắt không ưa gì nhìn Ký An Ninh.

Ký An Ninh lúc này không có thời gian quan tâm đến bà ta. cô chỉ nhìn chăm chăm vào gã đàn ông mang mắt kính, nói: “Được chứ, tôi sẽ theo ông đến bệnh viện. Nhưng ……”

cô xoay người lại nói: “Chúng ta báo cảnh sát trước. Để cảnh sát tới kiểm tra cameras trên xe, để họ xem là nên câu lưu ông, hay tôi phải đền tiền thuốc men.” nói xong, cô liếc mắt về hướng đầu xe.

Gã mang mắt kính, xoay người nhìn theo ánh mắt của cô, sắc mặt lập tức biến đổi. Ký An Ninh cố ý chọn lựa vị trí, chính là ngay góc quay chính xác nhất của cameras ở đầu xe.

Sắc mặt gã đàn ông mang mắt kính biến đổi khôn lường, gã không thể xác định với số lượng hành khách như thế này, cameras rốt cuộc có quay được hành động của gã hay không. Nhưng người đã làm chuyện xấu, không cần biết trên mặt lạnh lùng sắc bén, đúng lý hợp tình cỡ nào, thì bản chất của gã nhất định luôn ngoài mạch trong yếu.

Ngay lúc này xe dừng lại trạm, tròng mắt của gã đàn ông mang mắt kính đảo quanh, lớn tiếng nói: “Thấy cô chỉ là một con nhóc ranh, tôi không thèm so đo với cô. Tôi còn bận rất nhiều công việc nên hôm nay tha cho cô đó!” Gã vừa nói, vừa chen lách về hướng cửa xe.

Ký An Ninh do dự một chút.

Hành động lần này của cô, đã dừng cầm hơn so với kiếp trước.

Kiếp trước, tuy cô cũng nể gã mang mắt kính này, lại bị khí thế của gã chèn ép, nên nói không lại gã. Bởi vì cô không đủ đúng lý hợp tình, những người có mặt trên xe không ai chịu tin cô, chỉ tin gã đàn ông ra về đạo mạo kỳ thật mặt người dạ thú kia.

Cuối cùng, ngược lại dưới sự chỉ trích của người khác cô phải chật vật xuống xe.

Khi đó chiếc xe của Văn Dụ Hummer cũng chạy theo phía sau xe buýt. Ở kiếp trước, chuyện này xảy ra vào hai ngày hôm trước, đúng vào cái ngày cô phải đến quán cà phê phỏng vấn xin việc, vì không thể đến muộn, nên cô mới đi nhờ xe của anh.

Ký An Ninh do dự một chút, sau đó cắn chặt răng.

Kiếp trước, cách làm người hay cách làm việc của cô luôn theo nguyên tắc tuần hoàn nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện, luôn tránh để bản thân vướng phải phiền toái, tránh tranh chấp với người khác. Nhưng như thế cũng có ích lợi gì đâu?

Những lời cười nhạo kinh thường sau lưng cô và những bát nước bẩn hắt lên người cô cũng không bớt đi chút nào.

Ký An Ninh đã chết qua một lần, thậm chí sau khi chết cô cũng vẫn không được yên thân với những lời đàm tiếu của đám cư dân đó, bây giờ cô đã trọng sinh, cô không muốn ần nhân trầm mặc giống như kiếp trước nữa.

“Ông đứng lại ngay!” cô quát một tiếng.

Gã đàn ông mang mắt kính thầm mắng ở trong lòng một câu ‘Đậu moe’, rõ ràng là một nữ sinh nhu nhược kỳ dễ bức hiếp, nhưng không ngờ gã đã nhìn lầm! Gã đột nhiên xô những người phía trước dạt sang một bên, chạy ra khỏi xe buýt.

Ký An Ninh lập tức chen theo ra ngoài, nhưng do ban nãy hơi do dự nên chậm hơn gã một chút. Gã đàn ông mang mắt kính kia sau khi xuống xe đã chạy được một quãng xa. Nếu Ký An Ninh muốn đuổi theo gã, thì tốc độ chạy phải nhanh hơn gã, đây là chưa kể nếu đuổi kịp, gã có thể sử dụng bạo lực với cô hay không..

Ký An Ninh dừng bước chân, vừa chuyển đầu, đã thấy chiếc Hummer màu đen chạy phía sau xe buýt. Kính chắn gió phản quang, nên không thấy rõ người ở bên trong, không biết Văn Dụ lúc này có phải cũng đang nhìn cô hay không.

Ký An Ninh không muốn tái diễn lại tình cảnh như kiếp trước nên xoay người chen chúc lên xe buýt không hề do dự.

Người bán vé hét to những hành khách mới lên xe buýt nhớ quét thẻ, quay đầu lại nhìn thấy Kỳ An Ninh đã trở lại, nói với cô: “Lần sau nếu lại gặp loại chuyện như thế này, đừng xúc động. Cháu là con gái, gã là đàn ông, nếu chẳng may gã ta đánh cháu thì phải làm sao? Nếu gặp phải loại người này cháu cứ đến báo với dì, ở cạnh dì là được.”

Kỳ An Ninh ảm áp trong lòng, nói: “Vâng, cảm ơn dì.”

Người bán vé là một phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, cong môi cười cười.

Lại có người lăm bằm không phục: “Sao lại định tội cho cậu ta thành lưu manh rồi? không phải cũng không có chứng cứ sao?”

Kỳ An Ninh quay đầu nhìn lại, người nói lời này không phải ai khác, chính là bác gái mập mập vừa rồi nói “Cảm thấy cậu ta không giống loại người đó.”.

Bên cạnh có người nói: “không phải gã ta đã bỏ chạy sao?”

Bác gái mập gân cổ lên cãi: “không phải người ta đã nói rồi sao, bạn quá.”

Biểu hiện vừa rồi của gã đồ, rõ ràng chính là chột dạ chạy trốn, nhưng bác gái mập một hai muốn đòi trắng thay đen, mọi người đứng là không còn gì để nói.

Kỳ An Ninh quay đầu đi, không thèm quan tâm đến bà ta.

không ngờ là bác gái mập đó còn tự tin, hăng hái vật ngược lại: “Nhắc đến mới nói, cho dù là thật thì đã sao? Sao người ta không sàm sỡ người khác chứ? Xảy ra loại chuyện này thì bản thân mình cũng nên tự kiểm điểm đi chứ! Nhìn cô gái đằng kia mà xem, người ta ăn mặc kín đáo, không phải không bị gì sao?”

Bà ta vừa nói, còn vừa duỗi tay chỉ. Các hành khách khác nhìn theo ngón tay bà ta đang chỉ về hướng một cô gái khác. trên mặt cô gái ấy có tàn nhang lấm tấm, cách ăn mặc và trang điểm nhìn có vẻ quê mùa bảo thủ. Bị mọi người đồng loạt nhìn mình, lập tức bối rối xấu hổ mà quay đầu đi.

Cùng lúc đó, Kỳ An Ninh lại xoay đầu lại, lạnh lùng hỏi: “Dì có ý gì?”

Bác gái mập thấy cô tiếp lời, đắc ý: “Dì nói con gái con đứa như cô, bị người ta sàm sỡ thì phải tự trách bản thân mình trước. Ra đường thì ăn mặc kín đáo đoan trang thì ai mà động dục được với mình.”

Bà ta vừa nói xong, tầm mắt của mọi người lại đồng loạt nhìn về phía

Kỳ An Ninh.

cô bé mặt tàn nhang cũng nhìn sang, mang theo chút tự ti cùng hăm mộ, lặng lẽ thở dài một tiếng.

Kỳ An Ninh mặc bộ y phục cực kì bình thường, là một chiếc áo thun ngắn và quần jean dài. Quần áo đơn giản tới mức không thể nói không đoan trang hoặc là không đứng đắn.

Nhưng mặc ở trên người cô, liền hoàn toàn thay đổi.

Bộ quần áo đó làm cho người ta cảm thấy dường như cô mặc nhỏ hơn size bình thường với vóc người cô. Dán sát vào từng đường cong trên cơ thể của cô, nếu không phải Kỳ An Ninh thật sự quá gầy, có lẽ vốn không thể mặc được. Quần áo chặt như thế, nên phác hoạ ra đường cong, dù là xương quai xanh gợi cảm tinh xảo, hay bộ ngực căng phồng hoặc vòng eo nhỏ xiu đều làm người ta không rời mắt được.

Chuyện này kỳ thật cũng không thể trách tại quần áo, mà nên trách đáng người.

Bác gái mập vừa rồi đã không ưa Kỳ An Ninh. Ở trong mắt của bà ta, cô gái có gương mặt quyến rũ như hồ ly tinh như Kỳ An Ninh, ra cửa không lấy cái bao tải to bọc cơ thể lại chính là không đủ đứng đắn, xứng đáng gặp được lưu manh.

Kỳ An Ninh cười lạnh: “không cần biết tôi mặc cái gì, mặc như thế nào đều là quyền tự do của tôi. Tôi mặc như thế nào thì ông ta cũng không có quyền sàm sỡ tôi. Nếu bởi vì tôi ăn mặc quá đẹp, nên ông ta liền có thể sàm sỡ tôi, vậy đi béo như thế, có phải người khác nên mang đi lên thớt, chặt ra cân bán không?”

trên xe lập tức cười ồ lên.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phũ Nhị Đại Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

đột nhiên lao xuống xe, lại nhanh chân chạy mất. Theo sát sau, là Kỷ An Ninh cũng chạy xuống. Cô hiển nhiên là đuổi theo người đàn ông kia, cũng hiển nhiên đuổi không kịp.

Văn Dụ đỡ tay lái, nhíu mày.

Xảy ra chuyện gì?

Anh muốn xuống xe gọi Kỷ An Ninh. Kỷ An Ninh lại bỗng nhiên quay đầu đưa mắt nhìn về hướng bên này. Văn Dụ không biết có phải cô nhìn thấy anh hay không, nhưng cô bỗng nhiên lại xoay người chen chúc lên xe buýt.

Bàn tay vốn dĩ chuẩn bị kéo cửa xe ra của Văn Dụ liền dừng lại.

Nhưng anh cũng không tiếp tục đi theo xe buýt. Vừa rồi nhất định đã xảy ra chuyện, anh nghĩ.

Xe buýt chạy đi rồi, Văn Dụ lại đánh tay lái sang ngừng xe bên đường.

“Chào dì.” Anh xuống xe, ngăn lại người phụ nữ trung niên vừa bước ra khỏi xe buýt ban nãy, “Vừa rồi trên xe đã xảy ra chuyện gì thế?”

Bác gái vẫn còn đang đắm chìm trong sự kiện xảy ra trên xe vừa rồi, nay lại có người tới hỏi thăm, lập tức hứng thú dào dạt kể từ đầu đến đuôi cho anh nghe: “Vừa rồi có một người đàn ông giả trò lưu manh, sờ sờ một cô bé

trên xe buýt. Đã vậy còn cục kì ngang ngược không chịu thừa nhận. Cô bé kia cũng dũng cảm lắm, dùng bút đâm lủng mu bàn tay hần còn nói muốn báo công an, truy xuất cameras làm chứng cứ, gã ta lập tức bỏ chạy." Bác gái còn nói: "Cậu nói xem, có phải là có tật giết mình không?"

Văn Dụ hỏi: "Cô gái ấy như thế nào? Vừa rồi cháu có nhìn thấy một cô gái, khá giống bạn học của cháu."

"Là một cô gái cực kì xinh đẹp, nhìn giống học sinh." Bác gái nghĩ nghĩ, miêu tả kiểu tóc cùng ăn mặc của Kỷ An Ninh.

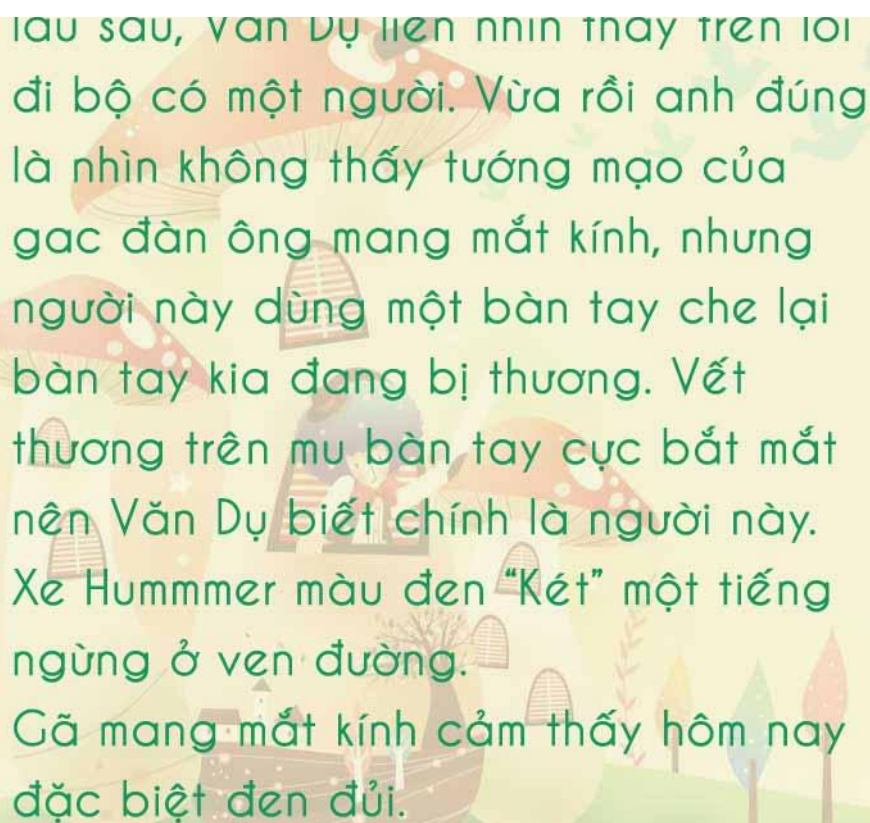
Văn Dụ vừa nghe liền biết là Kỷ An Ninh, quả nhiên là Kỷ An Ninh đã gặp chuyện ở trên xe.

Thú vui tám chuyện của bác gái được thoả mãn nên hơn hờ rời đi. Văn Dụ lại nhíu mày nhìn về hướng gã đàn ông đeo mắt kính vừa chạy trốn.

Anh lên xe, "Phanh" một tiếng đóng cửa xe lại, khởi động xe. Xe chạy vào con đường phụ cận, thả chậm tốc độ chạy tới. Truyện được edit tại cungquanghang.com

Xe hơi cho dù có chạy chậm đến đâu cũng nhanh hơn hai chân người. Không

lâu sau, Văn Dụ liền nhìn thấy trên lối đi bộ có một người. Vừa rồi anh đúng là nhìn không thấy tướng mạo của gac đàn ông mang mắt kính, nhưng người này dùng một bàn tay che lại bàn tay kia đang bị thương. Vết thương trên mu bàn tay cục bắt mắt nên Văn Dụ biết chính là người này. Xe Hummmer màu đen “Két” một tiếng ngừng ở ven đường. Gã mang mắt kính cảm thấy hôm nay đặc biệt đen đủi.

CHƯƠNG 5

Vốn dĩ xe gã ngồi không đi tuyến này, nhưng mấy ngày hôm trước cái tuyến gã thường hay đi, gã có sàm sỡ một cô bé, ai ngờ người thanh niên cao to lực lưỡng đứng im thin thít, toàn bộ hành trình cúi đầu xem di động đứng bên cạnh lại là bạn trai của cô gái đó chứ. Hai người đều cúi đầu xem di động, hoàn toàn giống như người xa lạ mà! Cô gái thét lên, và gã xui xẻo bị người bạn trai nắm xuống xe đấm bôm bóp không ngừng, còn bị cảnh cáo nếu gặp gã một lần thì đánh một lần.

Gã sợ tới mức liên tiếp vài ngày đều l ngồi xe điện ngấm vòng thật xa. Thẳng đến hôm nay mới tra được có

một tuyến xe buýt tiện đường hơn xe điện ngầm rất nhiều. Ai ngờ lại gặp phải cô gái nhìn như yếu đuối nhu nhược lại vừa hung hãn vừa khó chơi tới mức này.

Xui xẻo thật cùng.

Trong miệng đang lẩm bẩm lẩm bẩm mắng chửi bằng những lời lẽ thô tục nhất, bỗng nhiên một chiếc xe màu đen to lớn phanh gấp, ngừng ở ven đường phía trước.

Một soái ca trẻ tuổi từ trên xe nhảy xuống, “Phanh” một cái đóng cửa xe lại, chắn ngang con đường phía trước. Người đều là bắt nạt kẻ yếu, gã đàn ông mang mắt kính này lại là loại người đặc biệt hơn thế. Cách bảy tám bước khoảng cách, gã liền cảm nhận được khí thế của người thanh niên trẻ tuổi cản đường trước mặt, nên mỗi bước vừa đưa ra đều chếch sang hướng khác. Cố gắng tránh xa người trước mặt càng nhanh càng tốt.

Văn Dụ sai một bước dài qua, dùng ngực đẩy gã đàn ông kang mắt kính một cái lão đảo.

Gã ngẩn người: “Cậu làm gì thế?” Đối mặt với Kỷ An Ninh gầy guộc yếu ớt, gã sẽ hùng hổ ồn ào. Nhưng đối mặt với Văn Dụ có thân hình cao to lực

lượng này thì ngay cả cất tiếng hỏi cũng đều rụt rè cẩn thận.

Văn Dụ tiến lên một bước: “Vừa rồi lúc ở trên xe buýt mày đã làm gì?”

Ánh mắt của gã đảo quanh, nói: “Liên quan gì đến cậu!”

Văn Dụ cười cười.

Nếu Kỷ An Ninh ở chỗ này, nhìn thấy nụ cười này của Văn Dụ, chắc chắn sẽ cảm thấy lạnh sống lưng. Buổi tối hôm đó, trước khi Văn Dụ ném gã đã hại chết cô ra khỏi sân thượng, cũng nở nụ cười như thế này.

Gã mang mắt kính chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên, thì nắm đấm của Văn Dụ đã đổ ập trên mặt hắn.

Một cái răng bay ra ngoài. Gã khốn kia cảm thấy ruột gan như trào cả lên, loạng choạng ngã ngổ trên mặt đất. Ngay cả những người đi đường sợ tới mức tránh thật xa hai người bọn họ, vừa bước thật nhanh thoát khỏi trận chiến, vừa quay đầu lại nhìn.

Văn Dụ biết một đấm đó của mình, người bình thường đến hơn nửa ngày vẫn không đứng dậy nổi. Anh đốt một điếu thuốc, hút hai ngụm, rồi bước qua dẫm lên tay gã mang mắt kính nghiêng

CHƯƠNG 5

thật mạnh.

Đau đớn làm gã kia tỉnh lại sau cơn choáng của cú đấm vừa rồi, thét lên như heo bị chọc huyết.

“Quản thật kĩ bộ móng heo của mày.”

Văn Dụ búng tàn thuốc lên mặt gã,

“Bằng không tao thấy một lần là đánh một lần.”

Gã mang mắt kính: “.....” Gặp quỷ rồi, sao mấy ngày nay toàn nghe được cùng một nội dung như thế này.

“Không dám! Không dám! Khụ khụ khụ khụ khụ khụ!” Gã bị tàn thuốc sặc đến thật ho khan, nước mắt nước mũi chảy ròng.

Nhìn cục chặt vật.

Văn Dụ buông chân ra, móc di động ra chụp răng rắc hai tấm rồi xoay người lên xe.

Điều thuốc của anh vẫn còn chưa gút xong, anh mở cửa sổ xe ra hút thuốc.

Lạnh lùng nhìn gã khốn kia chậm rãi bò dậy, lão đảo rồi đi. Vừa đi, còn vừa quay đầu lại nhìn thoáng qua Hãn Mã màu đen. Sau đó co chân bỏ chạy, kết quả ‘đông’ một tiếng đụng vào cột điện phía trước.

Văn Dụ vui vẻ, nhả một ngụm khói, dùng một tay mở di động lên nhìn bức ảnh chụp vừa rồi.

Gã khốn kia nước mắt nước mũi lấm lem, làm người ta nhìn vào thấy buồn nôn. Tay của Văn Dụ vẫn quẹt lên đi động, một bóng dáng yếu điệu xuất hiện trên màn hình.

Ánh mắt của Văn Dụ ánh ngung động. Hai ngày này anh đi tìm Kỷ An Ninh ở trong trường học nếu đã nhìn trúng, đương nhiên là phải tìm tới. Vấn đề là, anh phát hiện, Kỷ An Ninh rất khó tìm được.

Kỷ An Ninh năm nhất, hần năm ba, khi đến trường xác suất gặp nhau không nhiều. Nhưng đến giờ cơm trưa, Kỷ An Ninh luôn về sớm, sau đó bốn ba giữa căn tin và ký túc xá, cực kì bận rộn.

Cô còn đang đi học, nghe nói cô được nhà trường cấp cho một gian phòng ở khu kí túc xá cũ của trường hiện nay. Buổi chiều khi vừa tan học, cô đưa cơm hộp đến ký túc xá nữ xong, thì người đã không thấy tăm hơi. Hôm nay Văn Dụ vừa tan học liền lái xe chặn ở trước cổng trường, vừa nhìn thấy cô, ai dè cô giống như không phát hiện không nghe thấy, chạy vòng qua xe anh.

Phải nói lúc ấy Văn Dụ có lẽ còn cảm thấy Kỷ An Ninh là thật sự không phát hiện ra anh cũng không nghe thấy

tiếng kèn xe của anh, dù sao kèn xe cũng đâu biết kêu tên người, nên ai biết ý nghĩa tiếng còi xe đó là gì.

Nhưng vừa rồi lúc Kỷ An Ninh từ xe buýt bước xuống, cô ấy đã liếc mắt về hướng anh.

Ngay thời điểm đó Văn Dụ đột nhiên cảm thấy, Kỷ An Ninh biết anh

cô biết xe của anh, biết anh đang lái theo cô.

Nhưng cô né tránh.

Cô cố ý né tránh

Văn Dụ nhìn chằm chằm di động, ánh mắt sâu kín.

Anh có mấy bức hình chụp Kỷ An Ninh,

CHƯƠNG 5

Tấm ảnh có vẻ rõ ràng nhất là bức ảnh cô đang hai tay xách hai túi xách đựng cơm hộp to đùng, miệng cắn thẻ cơm. Bởi vì đang chạy, nên tóc mai bị gió thổi tung lên.

Văn Dụ gặp qua rất nhiều thiếu nữ xinh đẹp, chưa thấy qua cô gái nào không chú ý hình tượng như vậy.

Nhưng anh cố ý đến xem cách cô mang cơm giao hàng. Cô vì muốn ‘nhANH’ một chút, bảo đảm khách hàng mới vừa trở lại ký túc xá, thì cơm nóng cũng đã được đưa đến.

Sinh viên kiếm tiền theo cách này
đường như cũng không ít, cạnh tranh
giành khách hàng cũng rất khốc liệt.
Văn Dụ dụi tắt điều thuốc, chà xát
cằm.

Cuộc sống như thế thì làm sao có thể
sống được?

Ngước mắt lên nhìn thì chiếc xe buýt
kia đã sớm không thấy bóng dáng.
Văn Dụ cũng không có ý định tiếp tục
đuổi theo. Nếu như anh không đoán
sai, có lẽ cô đang đến chỗ nào đó để
làm thêm.

Có lẽ cô không hiểu, một cô gái xinh
đẹp như cô, sao có thể sống loại
cuộc sống như thế này?

Không sao, Văn Dụ nghĩ, anh sẽ làm cô
hiểu muốn sống cuộc sống không vất
vả thì vẫn còn có con đường khác để
đi.

Trên xe buýt vang lên trận cười ầm ĩ.
Bác gái mặt tức giận đến mức mặt tím
thành màu gan heo.

"Tuổi còn trẻ sao lại không có gia
giáo như vậy!" Bà mắng, "Cha mẹ cô
không dạy cô tôn kính trưởng bối như
vậy sao?"

Kỷ An Ninh nhìn bà ta chằm chằm nói:
"Cha mẹ tôi dạy tôi rằng, nếu có
người làm chuyện xấu, hẳn là nên chỉ

trích người làm chuyện xấu đó, chứ không phải chỉ trích người bị hại.”

Rõ ràng, cô là bị bạn học lừa gạt, bị người ta gài bẫy làm hại, rõ ràng là cô kịch liệt phản kháng tự bảo vệ mình mới chết. Nhưng đến trong miệng các bạn học, lại thành đề tài câu chuyện trà dư tửu hậu của bọn họ, tràn ngập ái muội xấu xa kinh tởm, cùng với những suy đoán vô trách nhiệm. Nước mắt hắt lên trên người cô hết lần này đến lần khác.

Thậm chí ngay cả nữ sinh lừa cô và nam sinh hại cô, lúc người khác đàm tiếu về cô thậm chí còn mỉm cười phụ họa một câu: “Thì ra là thế.”

Hồn phách bay ở giữa không trung, Kỷ An Ninh hận đến mức chỉ muốn xông lên xé nát bọn họ. Nhưng cô tiến lên, liền xuyên qua thân thể bọn họ, thậm chí bay xuyên qua vách tường.

Cô gái nhỏ nhìn gầy đến mức giống như một bộ xương, nhưng trong đôi mắt đen nhánh lại giống như có ngọn lửa phần nộ đang thiêu đốt. Bác gái mập không biết vì sao lại giật mình rùng mình một cái. Bà ta nhớ tới vừa rồi khi cô bé này đối mặt với một người đàn ông, còn dám dùng một cây bút để phản kháng khí thế lên

cây dưới tác phẩm này, khi mà tập
tức liền yếu xuống.

CHƯƠNG 5

Bà ta lẩm bẩm lẩm bầm gì đó trong miệng mà cũng không biết mình nói thắm cái gì, lại hậm hực quay đầu đi, không dám đứng đó tranh cãi với Kỷ An Ninh.

Người chung quanh đều ghen cười. Kỷ An Ninh vừa chuyển đầu, cô gái có tàn nhang trên mặt giờ ngón tay cái lên với cô.

Tuy rằng tướng mạo đáng người của cô gái này đều so ra kém Kỷ An Ninh, nhưng cô ấy gặp được rất nhiều loại móng heo như thế. Lần đầu tiên nhìn thấy cô tái lợi hại như vậy, trực tiếp làm đối phương đổ máu, bội phục vô cùng.

Kỷ An Ninh mỉm cười đáp lại cô ấy. Xe đến trạm, đây là một trạm đổi chuyển quan trọng, nên lần lượt hơn nửa xe đã xuống khỏi xe. Trong xe lập tức thoải mái hẳn lên, Kỷ An Ninh cách lớp kính xe nhìn về phía sau, không thấy chiếc Hummer của Văn Dụ theo đuôi nữa.

Văn Dụ của đời này, không chấp nhất với cô giống như đời trước.

Kỷ An Ninh thu hồi ánh mắt, nhìn xuống sàn xe buýt, cũng không rõ hiện tại trong lòng cô đang là cảm giác gì. Nơi làm thêm cách trường học không xa, chỉ qua bốn trạm xe đã đến. Kiếp trước cô vẫn luôn làm thêm ở chỗ này. Đẩy cửa quán cà phê ra, lục lạc leng keng rung động. Sau quầy có một thanh niên nhã nhặn mặc áo sơ mi và thắt nơ ở cổ đang đứng, ngược mắt lên nhìn thấy cô đến, ánh mắt sáng lên, nở nụ cười tươi: "Tới rồi?" "Cửa hàng trưởng." Kỷ An Ninh hô một tiếng.

Cửa hàng trưởng tên Thu Thần, kiếp trước là một trong số ít người không chịu tin tưởng những lời đồn đãi vớ vẩn sau khi Kỷ An Ninh chết.

Anh cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, tốt nghiệp đại học cũng mới vài năm. Anh là một người đam mê chiều sâu thế giới giả tưởng. Sau khi tốt nghiệp không muốn sáng đi chiều về, trong nhà liền ủng hộ anh mở tiệm cà phê chủ đề manga anime này, chủ yếu là cà phê, trà chiều, và thức ăn nhanh. Đặc sắc là, đồng phục hầu gái.

Hôm trước Kỷ An Ninh đến đây phỏng vấn, vừa thấy mặt cô đôi mắt liền sáng lên, nhiệt tình mời cô thử đồ

phục công việc một lần, thoạt nhìn hoàn toàn giống ông chú dâm dề trong truyền hình.

Anh không quen Kỷ An Ninh, nhưng Kỷ An Ninh lại rất quen thuộc anh. Thực ra anh chỉ là một độc giả cực đam mê chiều sâu thế giới giả tưởng mà thôi. Cô bình tĩnh bước vào phòng thay bộ đồng phục hầu gái, thuần thục cò kè mặc cả cùng Thư Thần, bảo anh bao cô bữa tối.

Kiếp trước thì ban đầu là không bao bữa tối, vẫn là Thư Thần phát hiện cô thường xuyên dùng một cái bánh nướng để giải quyết bữa cơm chiều, đau lòng, nên bao luôn bữa tối.

Kiếp trước thì ban đầu là không bao bữa tối, vẫn là Thư Thần phát hiện cô thường xuyên dùng một cái bánh

CHƯƠNG 5

để giải quyết bữa cơm chiều, đau lòng, nên bao luôn bữa tối.

Anh cũng lén lút biểu lộ ý định theo đuổi cô, lại bị Văn Dụ tiêu diệt ngay khi chỉ mới đang trong tình trạng trứng nước.

Trước khi Kỷ An Ninh chết, không ai theo đuổi cô. Toàn bộ nam sinh của trường đều biết Văn Dụ đang theo

đuổi cô.

Có Văn Dụ ở, không ai dám.

Kết quả có một ngày Văn Dụ bỗng nhiên biến mất khỏi trường học, không ai biết lý do là gì.

Sau khi anh biến mất không lâu, Kỷ An Ninh bị một nữ sinh dày dạn kinh nghiệm rủ đi làm thêm, nào biết đó là cái bẫy mà một gã đã mơ ước cô từ lâu. Không có Văn Dụ, gã ta không kiêng nể gì, đem Kỷ An Ninh đồn đến sân thượng, trượt chân té xuống lầu. Kỷ An Ninh sau khi chào hỏi với Thư Thần, liền chạy đến phía sau, ăn cơm trước.

Thư Thần kêu nhà bếp chuẩn bị bữa tối cho cô, không chỉ bảo đảm no, còn rau thịt phối hợp, dinh dưỡng đầy đủ. Anh luôn chăm sóc cô như thế. Đương nhiên Kỷ An Ninh cũng không chiếm tiện nghi này một cách đương nhiên. Sau đó cô trở thành nhân viên làm ở đây lâu năm nhân, cũng là chiêu bài hấp dẫn những nam sinh gần đó cho cửa hàng của Thư Thần.

Kỷ An Ninh ăn cơm xong, vệ sinh răng miệng, thay đồng phục xong liền bắt đầu làm việc.

Thư Thần cảm thấy cô nhân viên mới đến cực kì vừa ý. Mắt to, eo nhỏ, chân

dài, khi phỏng vấn ảnh mắt đầu tiên của anh khi vừa nhìn thấy cô, thì trái tim liền đập loạn nhịp.

Chờ Kỷ An Ninh mặc bộ đồng phục hầu gái bước ra, chân của anh gần như mềm nhũn. Má ơi!!! Giống y như em gái bước ra từ truyện tranh đến thế giới thật!

Thư Thần lúc ấy liền cảm thấy, cho dù em gái này không làm được việc, anh cũng sẽ giữ cô lại. Chỉ cần cô mặc bộ đồng phục này đứng trong cửa tiệm là đủ! Xem như vật biểu tượng cho cửa tiệm!

Nào biết Kỷ An Ninh vừa nhận việc, thì ngay cả huấn luyện cũng không cần, thuần thục hơn các nhân viên khác đã làm một thời gian, một người có thể làm công việc của nhiều người!

Đây nhất định là Thần Manga Anime đã chiếu cố anh! Lúc ấy Thư Thần liền cắn khần tay “Hu hu hu”.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phứ Nhị Đại Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 6: Tình huống này đời trước đã trải qua một lần.

So với lúc cô vừa vào làm việc, hôm nay khách nam rõ ràng tăng hơn nhiều. Kiếp trước đã trải qua tình huống này không dưới một lần, Kỷ An Ninh cũng bình tĩnh hơn.

Thư Thần chọn vị trí của cửa tiệm rất khá, xung quanh có vài trường đại học, cách nhau không xa. Cô tới nơi này làm việc được khoảng thời gian thì rất nhanh liền có danh hiệu "Nữ thần của trạch nam", các nhóm trạch nam của các trường đại học xung quanh thường xuyên kéo đến cửa tiệm.

Cho nên sau đó Thư Thần đã tăng gấp đôi tiền lương cho cô.

Con gà đẻ trứng vàng.

Thư Thần đương nhiên cũng phát hiện, hẳn thậm chí còn nghe được một bàn toàn nam nhỏ giọng nghị luận Kỷ An Ninh.

"Chính là cô ấy, chính là cô ấy, tôi không lừa các cậu mà."

"Wow, hôm nay tới đây cũng đáng giá."

"Tôi tuyên bố, về sau nơi này chính là nhà của tôi."

8 giờ rưỡi, Kỷ An Ninh tan làm, Thư Thần còn cố ý nói với cô: "Vất vả rồi."

Lại dặn dò cô: "Trên đường nhớ cẩn thận."

Kỷ An Ninh đi ra cửa, lại quay về.

"Ông chủ." Cô nói: "Tôi muốn tìm một công việc gia sư, không phải anh nói

công việc gia sư, không phải anh nỡ muốn giúp tôi giới thiệu một chút sao." Cô thiếu chút nữa thì quên, hiện tại mới là tháng chín, cô mang theo bà ngoại từ thị trấn bên cạnh vào thành phố A học đại học, học cao trung không có cách nào kiếm tiền. Nên cô vội vàng đi tìm việc khắp nơi.

Thư Thần là người địa phương, bảy cô lớn tám dì cả, bạn bè thân thích thì nhiều. Anh sau đó lại giúp cô tìm những công việc linh tinh, so với cô tự tìm trên mạng thì đáng tin cậy hơn.

Ít nhất không có người xấu.

Cô nhớ tới cái này, liền không đợi tới tháng chín mà nhắc lại, hiện tại trực tiếp hướng đến Thư Thần xin giúp đỡ.

Thư Thần một chút cũng không ngại, Kỷ An Ninh mới đến đây ba ngày, liền biểu hiện sự thân thiết với anh, ngược lại làm anh ở trong lòng mừng thầm.

Anh lập tức nói vọng xuống: "Được, tôi sẽ gọi điện cho cha mẹ tôi, hỏi giúp cô một chút."

Kỷ An Ninh cảm ơn hẳn, lên xe buýt đi về nhà.

Về đến nhà mở cửa phòng ra, trong phòng không bật đèn, TV đang mở khiến trong phòng sáng một mảnh, dường như

ồn ào.

Bà ngoại không được minh mẫn, lúc cô còn đi học, chỉ có thể mỗi ngày đều khoá bà ở trong phòng. May mắn trường học cho hai người cái phòng này để ở, trong

phòng có sẵn một ít đồ gia dụng cũ, còn có một cái TV. Tuy rằng đã cũ, nhưng còn có thể dùng được. Xem TV trở thành thú vui duy nhất của bà.

"Bà ngoại, bật đèn a." Kỷ An Ninh đóng cửa kĩ càng rồi đi tới trước bật đèn, "Không bật đèn mà xem TV sẽ ảnh hưởng không tốt đến mắt."

Bà ngoại "ờ ờ" hai tiếng, nói: "Đèn sáng."

Kỷ An Ninh ở tiệm cà phê làm cả đêm, đã rất mệt. Nghe vậy, trong lòng càng đau xót, đi qua kéo tay bà ngoại: "Không khi bên ngoài rất tốt, chúng ta đi dạo một chút."

Bà ngoại bị khoá trong phòng cả ngày, cũng nên ra ngoài hít thở không khí.

Chung cư tuy đã lâu đời, nhưng sau khi được tu sửa, có thêm thang máy. Kỷ An Ninh mặc thêm cho bà một chiếc áo mỏng, nắm tay bà đi thang máy xuống lầu. Từ cửa thang máy đến bên ngoài còn một cái cầu thang, cô cũng bà đi xuống.

Một chân của bà đã không còn linh hoạt, lúc đi bình thường thì không có gì, nhưng đi trên cầu thang thì có chút khó khăn. Khi vừa nhập học diễn đàn có một topic, tiêu đề là 'Cũng bà đi học', là bởi vì nhu vậy mà xuất hiện.

Bởi vì Kỷ An Ninh ngày đầu đi tới trường, đã thật sự cũng bà ngoại, đem bà cũng tới văn phòng hiệu trưởng. Làm hiệu trưởng kinh ngạc.

Cuối mùa thu trời mát mẻ, tới buổi tối đã không còn nóng như ban ngày, mà còn có chút lạnh, làm cả người cảm thấy thoải

mái. Trong công viên, đều là những người hàng xóm đang đi dạo. Kỷ An Ninh mặc áo thun tay ngắn, bà ngoại ăn mặc tương đối kín, hai người tay chậm rãi đi dạo trong công viên. Bình thường, Kỷ An Ninh luôn chào hỏi những người khác.

"Thầy Vương."

"Thầy Tôn."

Dù sao đều là giáo viên ở trường.

Kỷ An Ninh luôn đặc biệt cố ý cùng các hàng xóm tạo quan hệ tốt, vì đời trước sau khi cô chết bà ngoại thiếu chút nữa chết đói, cô đối với mỗi hàng xóm đều càng thêm quý trọng.

Lúc cô không có ở đây, không biết khi nào liền phải nhờ hàng xóm cứu bà ngoại một mạng.

Đêm sao trời mùa thu rất trong, màu xanh đen như mực, có thể thấy những ngôi sao ở phía xa.

Kỷ An Ninh nắm tay bà, đi chậm rãi. Cô thấp giọng, nhẹ nhàng hỏi bà có ăn cơm không, cơm buổi chiều có nguội quá

không, đi WC có đi đúng trên bồn cầu không.

Mấy ngày sinh hoạt gần đây, bà nhiều lắm cũng chỉ có thể trả lời một nửa mà thôi. Nếu hỏi quá nhiều, bà sẽ trở nên mơ màng.

Kỷ An Ninh giúp bà buộc tóc lại, dịu dàng nói với bà: "Hôm nay, con cùng ông chủ đã thương lượng qua, sau khi tan học con sẽ về nhà trước, hôm nóng cơm cho bà rồi sẽ qua cửa tiệm sau."

Đời trước cô một mình nuôi hai miệng ăn, còn bà ngoại trên người có vài loại bệnh mãn tính cần phải có tiền để mua thuốc men. Cô có thời gian đều dùng để bôn ba kiếm tiền. Nấu cơm cho bà đều cho vào trong hộp cơm rồi để vào chỗ giữ ấm.

Giữa trưa thì còn tạm được, tới buổi tối hộp cơm cũng không còn nóng nữa.

Kỷ An Ninh đều biết, nhưng ở đời trước, vì lo kiếm tiền nuôi sống hai người nên cô cũng phớt lờ đi. Nhưng sau khi cô chết, hồn bay lơ lửng, muốn tới ôm bà ngoại một cái đều không thể làm được, mới thật sự hối hận.

Sau khi sống lại, đối với bà ngoại cô liên quan tâm hơn một chút, dù có vất vả cũng không sao.

Hai ngày này cô đã thử qua, hôm nay lại cùng Thư Thần trao đổi một chút, sau này sẽ tới cửa tiệm muộn hơn so với trước nửa tiếng. Nửa tiếng này cô sẽ chạy về nhà, hâm nóng cơm lại cho bà ngoại rồi lại chạy tới cửa tiệm.

Bà ngoại cười tủm tỉm mà nói: "Đừng phi công, chờ con về rồi cùng ăn cũng được mà."

Người già đều như vậy, mình nói một chút tin tức, họ chỉ có thể tiếp thu được một nửa, sau đó ở trong đầu tự 'tổng hợp' rồi trả lời lại cho mình.

Kỷ An Ninh biết, đây là bà ngoại nghĩ vẫn còn như lúc trước, cô tan học về nhà rồi cùng bà ăn cơm.

Cô cũng không muốn nói lại cho bà, chỉ ôn nhu nắm tay bà đi chậm rãi.

Ngẩng đầu nhìn về bầu trời đầy sao, Kỷ An Ninh cúi đầu nhìn dưới đất, lùi lại về phía sau.

"Bà ngoại..." Cô thấp giọng nói: "Lòng con đang rất loạn."

"Có một người, con không biết nên làm gì với họ bây giờ."

"Con trước kia rất chán ghét anh ta, nhưng hiện tại không còn chán ghét nữa."

"Nhưng con còn sợ anh ta."

"Không sợ, không sợ." Bà vỗ nhẹ tay cô:

"Có bà ngoại ở đây, Ninh Ninh không cần sợ."

Kỷ An Ninh bất đắc dĩ cười cười, "Vâng" một tiếng, ôm bà ngoại, đầu dựa trên vai bà.

Cô nên làm gì với Văn Dụ bây giờ?

Văn Dụ cái người này, người này....

Buổi tối, bà ngoại nặng nề chìm vào giấc ngủ, Kỷ An Ninh vẫn còn đang trợn tròn mắt nhìn trần nhà.

Trong phòng tối om, cô nghĩ tới đôi mắt đen của Văn Dụ trong trí nhớ.

Đôi mắt đen như mực giống đang chìm vào vực sâu, lực hút rất lớn, như muốn hút hồn ra khỏi cơ thể.

Kỷ An Ninh biết, một khi cô bước vào, liền không thể trở ra được.

Ngày hôm sau là thứ sáu.

Ngay lúc này, Kỷ An Ninh lấy cuốn sổ lịch trình ra xem.

Cô mở sổ ra phát hiện buổi sáng thứ bảy có lịch dạy học. Cô nhìn vào cái địa chỉ

có nhìn thấy một. Cô nhìn vào cái đĩa cơm kia, nhớ lại bộ dạng của chủ nhà, không khỏi nhíu mày.

Giữa trưa theo thường lệ lặng lẽ đi về sớm, chạy đến nhà ăn múc cơm, đi ngược với dòng người đang tới nhà ăn chạy về kí túc xá giao cơm. Rốt cuộc cũng giao hết, tiền cũng đã tới tay, cô lúc này mới cảm thấy dạ dày đau, một đường chạy về nhà ăn, thẳng đến dì Lý chỗ cửa sổ.

"Dì Lý, con muốn ăn khoai tây xào giấm!" Cô kiếp trước cùng với dì Lý rất thân thiết, tự nhiên mà làm nũng nói: "Con sắp chết đói rồi."

Dì Lý có chút kinh ngạc nhìn nữ sinh đối với bà giống như đã quen thuộc từ lâu này. Khuôn mặt xinh đẹp này làm người khác muốn đối xử tốt, nay còn làm nũng nữa, khiến người khác cảm thấy...hưởng thụ.

Dì Lý ước lượng cái muỗng, chuẩn bị múc cho cô thật nhiều khoai tây xào giấm. Đột nhiên có một bàn tay chặn trước quầy.

"Dì không cần lấy cơm nữa đâu, cô ấy hôm nay không ăn ở đây". Vóc dáng cao lớn của thanh niên trẻ tuổi chống trước quầy, cúi người nói với dì Lý.

Cái mũi cao thẳng, lông mày rậm, đường cong ngang ngạnh cùng khóe miệng đang cười, cho dì Lý một vẻ mặt cực soái. Dì Lý đang ước lượng cái muỗng, nhin không được mà thẳng eo lên, còn dùng đôi mắt nhìn nghiêng về phía Kỷ

An Ninh.

Thế nào, rốt cuộc là muốn hay không muốn khoai tây xào giấm đây?

Văn Dụ lúc cúi xuống nói chuyện cùng dì Lý, thân thể dựa rất gần Kỷ An Ninh. Âm thanh của anh như có như không vang ở bên tai cô.

Đời trước, nếu anh có ý đồ dựa sát vào người cô như vậy, cô đều sẽ cảm thấy phiền chán và buồn nôn, phản ứng đầu tiên là lui về phía sau, cách xa anh.

Nhưng hiện tại, cơ thể Kỷ An Ninh khẩn

trương đến căng thẳng, hai tay đỡ trước quầy cũng đã nắm thành quyền.

"Tôi..." Kỷ An Ninh hít vào một hơi, ý định làm bản thân không cần khẩn trương, quay đầu lại nhìn anh: "Tôi còn chưa có ăn cơm."

"Anh biết". Văn Dụ tự nhiên nói: "Chờ em nửa ngày, anh cũng chưa ăn đâu."

Kỷ An Ninh trầm mặc một lát, hỏi: "Anh có việc?"

Quần áo của cô đã cũ, không nhuộm tóc giống mấy nữ sinh khác, không làm móng tinh xảo, nếu so sánh, cô rất mộc mạc.

Gương mặt không nhiễm phấn son, nhưng lại mượt mát nhu hoà, đủ khiến ánh mắt người khác dính chặt vào.

Văn Dụ nhìn một lát, ngượng ngùng dời tầm mắt đi.

Anh đã gặp qua rất nhiều cô gái xinh đẹp, các cô ấy thường bị chiều hư, kiêu ngạo tự phụ. Nhưng ánh mắt của Kỷ An

Ninh lại yên tĩnh mang theo vẻ lãnh đạm. Văn Dụ chỉ nhìn chăm chú cô một lát, liền nhạy bén ý thức được, Kỷ An Ninh này... hoàn toàn không có tự giác được bản thân sinh ra là vưu vật.

Như thế cũng tốt.

Văn Dụ cười, ánh mặt trời sáng lạn. Anh nói: "Kỷ An Ninh đúng không, anh là Văn Dụ, năm ba." Rốt cuộc cũng chính thức thông báo tên họ.

"Chuyện hôm thứ ba thật ngại, đưa tiền em mua cơm, em cũng không lấy, như vậy anh liền thiếu em một bữa cơm." Anh cười nói: "Anh mấy ngày nay vẫn luôn tìm em, định mời em một bữa cơm, hôm nay tính chờ em. Đừng kéo, chạy nhanh như vậy làm gì."

Chuyện xảy ra trên xe buýt kia làm Kỷ An Ninh rõ ràng, có một số việc trốn cũng không thoát, nhiều lắm làm chậm lại chuyện sẽ xảy ra thôi.

Văn Dụ cùng cô ăn bữa cơm này, không sớm cũng muộn, sớm hay muộn gì đều phải ăn. Với tính cách của anh, nếu không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua. Trục giác của Văn Dụ nhạy bén, anh có thể cảm giác được Kỷ An Ninh đối với anh rất phòng bị, cảnh giác. Anh còn cho rằng phải tốn nhiều thời gian để thuyết phục, không ngờ Kỷ An Ninh trầm mặc hai giây, gật gật đầu, nói: "Được."

Văn Dụ thật sự vui mừng. Anh cười cười hỏi: "Muốn ăn cái gì?"

Anh nhìn thời khoá biểu, cách thời gian học buổi chiều còn có chút thời gian, chắc

sẽ tới kịp. Anh nói: "Không thể đi cách xa chỗ này, đi quán cơm gần đây đi."

Bữa cơm này nếu đã đáp ứng, Kỳ Anh Ninh cũng thoải mái. Văn Dụ hỏi cô muốn ăn cái gì, cô đúng thật là có muốn ăn. "Có quán cơm Huy, có món ăn Hồ Nam..."

Văn Dụ vẫn đang liệt kê ra những món ăn để cô lựa chọn, bỗng nhiên nghe Kỳ An Ninh mở miệng.

"KFC." Tay cô nhét ở túi quần, nhàn nhạt mà nói. "Tôi muốn ăn KFC."

Văn Dụ: "....."

Hả?

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7

Editor: tiểu mao

Tiệm KFC ở bên kia đường cái, đối diện với cổng chính của trường học, vòng qua tiệm KFC, mặt sau chính là đại viện của người nhà giáo viên nơi mà Kỳ An Ninh hiện tại đang ở.

Có thể nói, mỗi ngày Kỳ An Ninh đều đi qua nơi đó.

Tiệm KFC MacDonald bán thức ăn nhanh, đối với một số gia đình có con nhỏ thường ân cần dạy bảo con mình “ăn ít”, “không nên ăn” đó toàn là thực phẩm chiên dùng dầu mỡ.

Nhưng một số gia đình khác có con nhỏ, mỗi lần đi qua đều sờ túi tiền, nhìn xuống cảm giác muốn ăn mà nhắm mắt đi qua nơi “xa xỉ” này.

Văn Dụ đương nhiên là kiểu phía trước.

Trong trí nhớ của Kỳ An Ninh, mình cũng từng là kiểu người trước. Nhưng từ sau khi ba cô làm ăn thất bại, lừa bà ngoại bán nhà ở, sau đó đem toàn bộ tiền bạc tích lũy trong nhà đi, cô liền trở thành kiểu người sau.

Văn Dụ có chút choáng váng.

anh tiếp xúc với nhiều cô nàng xinh đẹp thông thường đều nói: “đi ăn cùng sao?”, hoặc vênh mặt hất hàm sai khiến: “Ăn bò bít tết.” Đúng là không có người nào được anh mời khách lại muốn đi ăn KFC.

anh há miệng thờ đốc, lại nhắm mắt lại, mỉm cười nói: “Được.”

Vì vậy, Văn Dụ mang theo Kỳ An Ninh xuất hiện ở tiệm KFC đối diện trường học. Ăn cơm cũng chỉ là lời dẫn, mục tiêu cuối cùng của anh là Kỳ An Ninh. Đối với loại đồ ăn chiên dầu này, Văn Dụ không muốn ăn lắm. anh muốn chờ Kỳ An Ninh ăn xong thì mở ra đề tài nói chuyện.

Văn Dụ miễn cưỡng cắn một miếng thịt gà, cảm thấy quá dầu mỡ liền bỏ xuống.

Vừa ngược mắt lên, lại thấy Kỳ An Ninh đã nhanh chóng ăn xong cái cánh gà, đang liếm ngón tay. Đầu lưỡi phấn hồng, mềm mại, linh hoạt, ướt át.

Đối với Kỳ An Ninh mà nói, cánh gà KFC đúng là siêu cấp thơm, ăn đến mức làm người ta còn thòm thèm. Đầu ngón tay không chỉ dính dầu, còn có ít vụn đồ ăn, cô theo bản năng mà liếm liếm.

Giương mắt, lại thấy Văn Dụ dùng ánh mắt sâu kín mà nhìn mình chăm chăm.

Loại ánh mắt này của hắn, Kỳ An Ninh rất quen thuộc, giống như mạch dung nham ngầm dưới vực sâu, hơi thở cực nóng trong bóng đêm ập vào trước mặt, đầy nóng bỏng.

Kiếp trước, anh vẫn luôn nhìn cô như vậy. Thường xuyên làm cô cảm thấy hoảng loạn, sợ hãi, muốn chạy trốn.

Lúc trước khi anh nhìn cô như vậy, cô bỏ chạy. Nhưng bây giờ...

“anh đang nhìn cái gì?” Kỳ An Ninh hỏi.

Văn Dụ hoàn toàn không có bộ dạng chuyện xấu bị bắt gặp, ánh mắt hắn hơi lóe, mỉm cười nói: “Nhìn em đấy.”

Kỳ An Ninh thật ra biết trong đầu anh nhất định đang suy nghĩ mấy ý nghĩ sắc tình. Sau này anh đối với cô lì lợm la liếm, anh đối với cô có những ý tưởng đó cùng dục vọng không hề che giấu.

Kỷ An Ninh không biết nói tiếp như thế nào, chỉ có thể để mặt vô cảm

Văn Dụ có cảm giác kỳ quái, Kỷ An Ninh dường như vừa rồi biết anh đang miên man suy nghĩ cái gì. anh thấy buồn cười, sao có thể chứ.

anh nhìn hai tay của cô, cầm lấy một tay, lấy khăn giấy lau dầu ở trên đầu ngón tay của cô: “Về sau đừng liếm ngón tay trước mặt người khác như vậy, trông khó coi.” Quá khiêu khích rồi, Văn Dụ nghĩ, cái này mẹ nó không thể để cho người khác nhìn thấy. Kỷ An Ninh ngẩn ra.

anh đang phê bình cô vừa rồi liếm ngón tay à? Hóa ra là cô hiểu nhầm anh? cô vừa rồi kìm lòng không được, nhưng đúng là liếm ngón tay không phải hành vi nhã nhặn. cô cảm thấy có chút ngại ngùng.

Sau đó mới phản ứng được, Văn Dụ thế mà cầm lấy tay cô.

Dựa theo thời gian mà nói, bọn họ bây giờ vừa mới quen biết. Người này đúng là không biết xấu hổ!

Kỷ An Ninh phản ứng lại, liền đột ngột rút tay mình về.

“Tôi tự làm” cô không được tự nhiên mà nói, cầm lấy khăn giấy, đầu cúi sát ngón tay.

Phản xạ hình cung đủ lớn đấy. Văn Dụ mỉm cười, không ép buộc cô.

So với sự bá đạo, không nói lý sau này của anh, lúc này anh vừa mới quen biết Kỷ An Ninh, đúng là xứng với danh nho nhã lễ độ, thậm chí là ôn tồn lễ độ.

Nhưng Kỷ An Ninh biết bộ mặt thật của anh.

“anh sẽ không đánh em, nhưng anh đem lời nói nói rõ ở chỗ này, Kỷ An Ninh.” anh đem cô chặn ở một góc không người trong trường học, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Chỉ cần một ngày anh còn ở đây, em đừng mong ở cùng người khác.”

Đối phương là người ở trường khác, là khách quen trong tiệm của Thư Thần, đuổi theo cô đến trong trường học, bị hấn bắt gặp, liền vùng nắm đấm đánh.

Nam sinh kia nhìn qua thì cường tráng, ai ngờ lại không chịu nổi một quyền của Văn Dụ.

Kỷ An Ninh bị anh dọa sợ, về sau cô tự xa nhìn thấy anh liền bỏ chạy. anh chặn cô lại vài lần, anh hỏi cô chạy cái gì, cô nom nớp lo sợ, anh mới biết được rằng cô sợ anh đánh cô.

anh nói anh tuyệt đối không đánh phụ nữ, lại thêm một lần đưa ra đề xuất cô làm bạn gái của hắn. Kỷ An Ninh tuy rằng sợ anh, tuy rằng anh thế tuyệt đối không đánh phụ nữ nhưng cô vẫn từ chối anh.

Văn Dụ thiếu chút nữa nổi điên, đem cô bức ở góc tường, nói câu nói phía trên. Sau này, đúng là trong trường học không có nam sinh nào dám theo đuổi cô.

anh đúng là một anh chàng đáng sợ Nhưng...

Kỷ An Ninh ngược mắt lên. Nhìn Văn Dụ đang mỉm cười.

Giữa mày và khoe miệng anh, đều là sự tự tin cô quen thuộc. Những bá đạo, cổ chấp, ngoan tuyệt của anh, lúc này vẫn chưa lộ ra.

Kỷ An Ninh biết bộ mặt thật của anh, biết anh có nhiều thứ làm cô sợ hãi. Nhưng, cũng vì tình tình anh thô bạo như vậy, mới có thể sau khi cô chết, vì cô nợ máu trả bằng máu, cũng vì tình tình anh cổ chấp như vậy, mới có thể vì cô mà tự hủy hoại cả đời mình! không phải sao?

“Em đang quan sát anh sao?” Văn Dụ mỉm cười mờ ra đề tài trò chuyện: “anh cũng được coi là có quê quán ở đó, lúc ấy tạm biệt gia gia mới chuyển đến tỉnh lỵ bên này...”

“anh là sinh viên năm ba, học ở lầu 3.”

“Người dạy bọn em môn lý luận thị trường là giáo sư Luru, cũng từng dạy bọn anh, đầu thầy ấy khá lớn nên bọn anh đều gọi là Luru đầu to.”

Kỷ An Ninh trả lời đều rất ngắn gọn.

“À”

“A”

“Ừ”

Thái độ của cô đối với anh ở kiếp trước từ lúc đầu đã rất lạnh nhạt. Kiếp trước khi bọn họ cùng nhau ăn cơm lần đầu tiên, đó là lúc ở nhà ăn, cháo miễn phí bị bẩn, anh gọi người múc cơm cho cô thêm lần nữa, sau đó đến gần nói chuyện phiếm với cô

cô là tiểu học mười năm nhất, anh là sư huynh năm ba. Thái độ của cô đối với anh lễ phép, khách khí còn mang chút tôn kính.

không giống như bây giờ, lông mày và lông mi cụp xuống, ánh mắt đều ở trên mặt bàn, không tiếp xúc với tầm mắt của anh.

thật ra cô không nghe rõ anh đang nói cái gì, trái phải chỉ đơn giản tìm đề tài cùng con gái gần gũi hơn mà thôi.

Cả đầu óc cô đều suy nghĩ, nên làm thế nào để thay đổi nhân sinh của cô và anh.

không ngừng từ chối anh cũng vô dụng, kiếp trước cô luôn từ chối anh, đổi lại là anh dây dưa không ngừng. Sau đó, anh biến mất khỏi trường học, cô mới thờ phào nhẹ nhõm. Mấy tháng sau, cô bị ngã lầu.

Kỷ An Ninh thật ra không biết Văn Dụ báo thù cho cô là bao lâu sau khi cô chết. Linh hồn cô phiêu đảng, ý thức mơ hồ, rất nhiều lúc nhìn thấy cảnh tượng và cảnh trong mơ giống nhau, từng cảnh từng cảnh, những khoảng thời gian trên đều không nối liền. Tóm lại là khi anh rời trường học, cô đã chết, anh trở lại để báo thù cho cô.

Cuộc đời của anh vì vậy mà bị hủy, ở tình huống không biết gì, bị đối thủ nắm được nhược điểm mà tống vào ngục giam.

một viên đạn kết thúc sinh mệnh tuổi trẻ của anh.

Kỷ An Ninh hiện tại sống lại, cô sẽ không bước lại vào bẫy rập của người kia, cô có thể đảm bảo mình sẽ không chết. nói như vậy, Văn Dụ sẽ không cần vì cô mà chịu án tử hình.

Nhưng sau đó thì sao?

cô bình an không có việc gì tiếp tục đi học, anh trở về trường, sau đó thì sao? Vẫn muốn tiếp tục như trước một bên dây dưa, một bên tìm cách né tránh sao?

Kỷ An Ninh không khỏi thờ dài.

Đột nhiên phát hiện không khí không đúng, cô ngược mắt.

Văn Dụ để khuỷu tay ở trên bàn, một bàn tay nắm cằm, nghiêng ngẫm mà nhìn cô. Thấy cô cuối cùng cũng ngược mắt, anh nhìn đồng hồ, nói: “Hai phút.” Kỷ An Ninh mờ mịt.

“anh đã hai phút không nói chuyện. Mà em...” Văn Dụ ôm ngực, nhưn mảy: “Hai phút, em ‘ừ’ hai tiếng, ‘à’ một tiếng, cuối cùng còn thờ dài?”

Lần đầu tiên gặp được cô gái cùng anh mặt đối mặt mà thất thần đến mức này, Văn Dụ đúng là mở rộng tầm mắt.

Kỷ An Ninh cứng họng, hơi hơi cúi đầu, xin lỗi: “thật xin lỗi...”

“Nghĩ cái gì thế?” Văn Dụ rất rộng lượng không so đo sự thất lễ của cô, “Than thở cái gì?” Kỷ An Ninh đương nhiên sẽ không nói cho anh biết cô đang vì tương lai hai người mà buồn rầu. cô cho anh một cái có rất thiếu năng trí tuệ: “không có, ăn no quá nên hơi buồn ngủ.”

Cho nên vừa rồi là ngáp một cái đấy à?

Văn Dụ không biết sao Kỷ An Ninh lại coi anh đùa ngốc dễ bị lừa?

cô qua loa lấy lệ cũng quá rõ ràng đấy.

“Tôi ăn no rồi.” Kỷ An Ninh cũng xem thời gian, nói: “không bằng...”

cô vẫn còn nhớ tới chút ý tứ.

Ngón tay thon dài giống như chơi bài đang chơi di động, nơi tay đang cầm quay một vòng, Văn Dụ chặn đứng lời Kỷ An Ninh: “Ngày hôm qua lúc tan học anh nhìn thấy em, em không về nhà mà làm gì thế?”

Lời này đối với người mới quen mà nói thì có chút vô lễ.

Nhưng vừa rồi Văn Dụ muốn tuần tự mà tiến, Kỷ An Ninh lại hoa lệ mặc anh mà đi vào cõi thần tiên, anh liền dứt khoát nhảy qua những thứ hư đầu hại não đó, trực tiếp thiết lập chủ đề.

Kiếp trước sớm đã thành thói quen với tính bá đạo của anh, Kỷ An Ninh không cảm thấy có gì khác thường, nói có lệ: “đi làm thêm. Thời gian không còn sớm, anh nên quay về trường học đi.”

Mông của Văn Dụ không nhúc nhích: “Làm thêm ở đâu?”

Kỷ An Ninh biết, nếu cô không nói, anh cũng sẽ nhanh chóng tra ra được, sau đó sẽ thường xuyên đến thăm cửa hàng của Thư Thần, thường xuyên đe dọa Thư Thần làm anh ta sợ tới mức hai đùi run rẩy.

“Đường Quang Minh”. cô nói: “Có một quán cà phê chủ đề manga amine.”

cô trả lời khá thống khoái, tâm tình Văn Dụ cuối cùng cũng tốt lên. Học muộn này cũng lờ anh quá mức đấy, giống như đối với cô mà nói anh không hấp dẫn bằng cánh gà chiến đầy dầu mỡ kia.

“Này, quay đầu lại nhìn xem” Văn Dụ đem điện thoại lật lại rồi đưa tới, cho Kỷ An Ninh nhìn màn hình “Biết người này không?”

Kỷ An Ninh tập trung mắt nhìn lại.

trên màn hình di động hiện ảnh chụp, là một gương mặt bầm tím, cả mũi miệng đều chảy máu, nhìn ra được nam nhân còn bị gãy mấy cái răng. Nam nhân này nước mắt nước mũi tèm lem, từ biểu cảm trên mặt có thể thấy hẳn rất sợ hãi.

Kỷ An Ninh liếc mắt một cái liền nhận ra, đây chính là người hôm qua giờ trò sàm sỡ cô trên xe buýt.

Văn Dụ nhìn thấy biểu cảm của Kỷ An Ninh, từ cho có lệ đến... ngưng trọng? Biến hóa này có ý tứ. “Hôm qua anh thấy em đuổi theo hắn khi xuống xe.” hắn nói: “Vừa đúng lúc xe anh ở phía sau, anh xuống xe hỏi một chút sao lại thế này, sau đó đuổi theo dạy bảo hắn một chút. anh đã cảnh cáo hắn, về sau gặp lại hắn cũng đừng sợ, gọi điện thoại cho anh là được.”

anh nói xong mới nhớ tới, Kỷ An Ninh vốn cũng không thấy sợ. cô lấy bút đâm sâu vào mu bàn tay đáng khinh của nam nhân kia, anh nhìn miệng vết thương thấy cô xuống tay rất tàn nhẫn.

Ánh mắt Văn Dụ không nhịn được dừng trên người Kỷ An Ninh. Đom đóm đến mức bị gió thổi đi, không nghĩ tới tình tình cũng rất nóng bỏng.

Sắc mặt của Kỷ An Ninh đột nhiên trở nên trắng bệch. Văn Dụ... Văn Dụ là người như thế nào? cô nhớ tới anh lạnh nhạt hung ác đem kẻ thù từ ban công ném xuống. anh tự hủy hoại cuộc sống của chính bản thân mình.

Đáy lòng Kỷ An Ninh nổi lên sự tức giận. “anh dựa vào cái gì mà đánh người?” cô cắn răng, Văn Dụ nhưn mảy. “không thể báo cảnh sát sao? Tại sao phải dùng thủ đoạn bạo lực để giải quyết vấn đề?”

Kỷ An Ninh không thể khống chế sự tức giận trong lòng, trong đôi mắt đen nhánh của cô như có ngọn lửa đang cháy.

Thoạt nhìn thân thể cô nhỏ nhắn mong manh nhưng lại rất có lực lượng, có thể bùng nổ bất cứ lúc nào

Chương 8: Em tức cái gì?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 8: Em Tức Cái Gì?

Editor: tiểu mao

"Em tức cái gì?" Lòng mày Văn Dụ nhướng lên, "Hắn phi lễ với em, anh dạy dỗ hắn một trận, không nên à?"

Người này cơ bản là không biết mình sai chỗ nào. Anh từ trước tới giờ đều là kiểu này, kiêu ngạo, tự phụ, tự cho mình là đúng!

Cô nói với anh, anh đều ngoảnh mặt làm ngơ, khư khư cố chấp. Kỷ An Ninh hai tay nắm chặt, ủy khuất và tức giận ở trong lòng từ trước đến nay đều dâng lên, cô cắn răng, đứng bật dậy, cầm cặp của mình bỏ đi.

"Sư muội!" Văn Dụ lập tức đứng dậy đuổi theo, đuổi tới bên ngoài KFC, "Kỷ An Ninh!"

Kỷ An Ninh giống như không nghe thấy, đầu óc cô đang từng bừng hỗn loạn, bước nhanh về phía đường cái.

Con người của Văn Dụ đột nhiên co lại, bước một bước dài chạy tới, bắt lấy cánh tay Kỷ An Ninh, cứng rắn đem cô kéo trở về.

Ngay sau đó, một chia xe đi sát qua hai người họ, phóng nhanh qua.

"Em làm sao thế hả? Nổi điên làm cái gì?" Văn Dụ mắng nàng.

Tính tình Văn Dụ trước giờ đều không được tốt, chỉ vì mới quen Kỷ An Ninh nên mới có vẻ mặt ôn hòa. Cô hành động lỗ mãng, xem chút nữa bị xe đâm chết, Văn Dụ liền lộ rõ tính tình.

Kỷ An Ninh vừa mới chết rồi sống lại, không nghĩ sẽ chết tiếp, cô cũng bị dọa sợ. Văn Dụ thấy gương mặt cô tái nhợt, không chút huyết sắc, đúng là bị dọa sợ, trong lòng liền mềm nhũn.

"May mắn không bị sao cả." Anh thở nhẹ một hơi, giọng nói nhẹ nhàng hơn: "Em làm sao thế? Sao tự nhiên lại tức giận?"

Kỷ An Ninh mím chặt môi, không nói câu nào.

Văn Dụ không có cách nào. Mặc dù chỉ tiếp xúc thời gian ngắn, anh cũng đã nhận ra tính tình tiểu học muội này có chút bướng bỉnh.

"Đi qua đường đã rồi nói sau." Anh từ nắm cánh tay cô chuyển sang nắm cổ tay cô, dẫn cô đi qua đường.

Kỷ An Ninh không phản kháng, để anh dắt qua đường cái. Vừa đến bên kia đường, cô lập tức rút cổ tay mình, cô vẫn không quen cùng người khác giới tiếp xúc chân tay.

"Khá hơn chưa?" Văn Dụ cúi đầu nhìn kỹ sắc mặt cô, cảm thấy không tái nhợt như vừa nãy. "Bây giờ được chưa? Có thể nói chuyện với anh rồi chứ?"

Kỷ An Ninh nắm chặt quai đeo cặp sách, ngẩng đầu.

"Anh không nên đánh hấn." Cô nói:

"Dùng phương thức bạo lực để giải quyết vấn đề là không đúng."

Văn Dụ thiếu chút cười đau sốc hông.

Mặt thì xinh đẹp như vậy, sao đầu óc toàn cơ bắp thế? Như học sinh tiểu học vậy.

"Không phải, em...em..." Anh không nhịn cười được. "Làm sao mà đáng yêu như thế?"

Kỷ An Ninh cảm thấy không có gì buồn cười cả. Cô hỏi: "Anh có phải thường xuyên đánh nhau không?"

"Sao có thể chứ." Văn Dụ rất vất vả mới nhịn được cười, nghiêm trang trả lời:

"Chắc là lúc sơ trung cao trung, khoảng giữa năm hai, mang một bang tiểu đệ, hơi một tí là đánh một trận, cảm giác rất trâu bò. Hiện tại đã trưởng thành rồi, còn chơi cái này sẽ bị người ta cười chết."

Lừa người. Chỉ vì cô, anh chắc chắn không chỉ đánh mỗi lần này.

Kỷ An Ninh nhìn bộ dạng cười hì hì của Văn Dụ, cô biết anh không đem việc này để trong lòng. Nhưng theo Kỷ An Ninh, thật ra bên trong anh là người dễ xúc động, bất chấp hậu quả.

Nếu như anh cứ như thế này, cho dù không có chuyện của cô, không chừng có một ngày gặp được chuyện của người khác, anh cũng sẽ tự hủy hoại đời mình

khác, anh cũng sẽ tự hủy hoại đời mình như vậy.

Bên tai Kỷ An Ninh, giống như nghe thấy tiếng âm thanh leng keng khi cửa sắt ngục giam đóng lại, cô giống như cảm nhận được sự sợ hãi khi viên đạn kia gào thét mà đến.

Cô cảm nhận được trái tim co lại đau đớn.

Sống lại một đời, đời này cô không muốn chết, cũng không muốn Văn Dụ lại rơi vào kết cục đó!

Kỷ An Ninh sống lại đến nay, tránh né mấy ngày, bàng hoàng mấy ngày, lúc này cuối cùng cũng thấy rõ lòng mình. Mặc kệ kiếp trước cô có cảm nhận như thế nào đối với Văn Dụ, nhưng nhìn những việc trải qua sau khi chết kia, cô và anh cũng không còn cách nào rũ sạch. Cô phải làm thế nào để anh không đắm vào vết xe đổ kiếp trước?

Văn Dụ vừa mới cười nói xong liền thấy gương mặt xinh đẹp của Kỷ An Ninh dần trở nên tái nhợt, trong mắt dần có nước mắt.

Thân thể cô nhìn như yếu đuối, bất lực, lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Chẳng lẽ, thân thể không tốt?

"Không sao chứ?" Văn Dụ không nhận được đỡ bả vai cô, nhỏ giọng hỏi.

Dưới bàn tay, có thể cảm nhận được bả vai đơn bạc thon gầy. Hết lần này đến lần khác, một đứa con gái mảnh mai suv

nhược, mỗi ngày vào buổi trưa và chạng vạng tối, xách theo hai túi hộp cơm nặng nề, chạy qua lại giữa nhà ăn và kí túc xá, mồ hôi thấm ướt tóc trước trán.

Văn Dụ nhớ tới tình hình mấy ngày nay anh quan sát được, lại nghĩ tới tình huống gia đình cô, trong lòng liền sinh ra thương tiếc đối với cô.

Kỷ An Ninh suýt rơi nước mắt

"Anh có thể...có thể..." Cô có chút nghẹn ngào "Về sau đừng đánh nhau nữa."

Văn Dụ nháy mắt mấy cái: "Cái gì?"

Kỷ An Ninh nhìn Văn Dụ ở trước mặt.

Anh phách lối, bá đạo, tự cho là đúng, hoàn toàn là bộ dáng con nhà giàu khiến người ta ghét trong trí nhớ. Nếu anh có thể giữ nguyên thế này, bình an đi qua đời người thì thật tốt.

Cũng không phải tiếp tục vì cô mà chết.

"Tôi chỉ hi vọng anh sau này, gặp chuyện, mặc kệ là chuyện gì, đều đừng xúc động, có được không?"

Kỷ An Ninh có chút nghẹn ngào thỉnh cầu anh.

Cô chưa từng nói chuyện kiểu này với người trẻ tuổi khác giới, ánh mắt đau xót, ngập tràn cầu xin.

Văn Dụ rất có hứng thú mà nhìn cô, phát hiện chân tình đáy mắt cô, có cảm giác đang lo lắng cho anh. Sự lo lắng này không biết do đâu mà có nhưng không phải giả vờ.

"Chúng ta vừa mới quen biết nhỉ? Em đã

muốn quản anh rồi?" Anh hài hước hỏi:
"Sư muội, em là gì của anh?"

Giọng điệu nói chuyện này thể hiện sự chán ghét của Văn Dụ đối với cô.

Kỷ An Ninh tỉnh táo lại. Cô quay đi chỗ khác lau mặt, đem một giọt nước mắt vừa rơi xuống lau đi. Lúc quay đầu lại, giọng điệu bình tĩnh rất nhiều: "Tôi không phải là gì của anh, chỉ là hi vọng về sau anh gặp chuyện không nên làm liều, đừng làm ra việc không cách nào cứu vãn."

Cô biết trong mắt Văn Dụ, bọn họ mới biết nhau thời gian ngắn, kiểu khuyên nhủ này nghe giống như không biết xấu hổ, nhưng cô vẫn muốn nói ra.

Kỷ An Ninh vừa nói xong, chuông điện thoại liên kêu. Cô lấy điện thoại di động ra, mắt nhìn tin nhắn tới "6/10, An Thịnh Triệu".

Ý là, thứ bảy mười giờ sáng, vườn hoa An Thịnh, nhà họ Triệu. Buổi sáng ngày mai cô phải đi làm gia sư cho gia đình kia, đây là việc trước khi sống lại cô tìm được trên mạng, đã đi dạy một lần, ngày mai là lần thứ hai.

Nhưng sáng hôm nay, cô sắp xếp lại thời gian biểu của mình, báo tin cho nữ nhân họ Triệu để hủy buổi hẹn hôm sau. Nữ nhân họ Triệu kia có khả năng buổi sáng đang bận, lúc này mới có thời gian gọi tới. Không giống như Kỷ An Ninh đã tính trước, điện thoại vừa nhận liền bị

người ta cảm tức vạn nơi: "Thieu Ky, cô làm sao thế hả? Tuần trước tôi với chồng còn khen cô, cảm thấy cô rất đáng tin cậy? Bây giờ cô bảo tôi đi đâu tìm gia sư đây? Phí mất thời gian ngày cuối tuần của con tôi!"

"Triệu tỷ, thật xin lỗi." Kỷ An Ninh bình tĩnh nói: "Nhưng tôi thật sự không thể đi."

"Cô đúng là không có trách nhiệm! Không hợp ý nhau thì không tới ư?"

Triệu tỷ tức tối nói: "Lý do là gì? Dù sao cũng phải có lý do chứ?"

Kỷ An Ninh im lặng một chút. Triệu tỷ này của là người không tệ, vì con vì gia đình mà cực cung tận tụy lo lắng hết lòng cũng không nói quá, còn đối với cô rất chiều chuộng.

Cô đắn đo một lát, mở miệng: "Bởi vì cuối tuần cô hay đi làm đẹp, trong nhà chỉ có con trai cô cùng...chồng cô. Vì vậy tôi nghĩ lần sau tìm gia sư, nên tìm con trai thì tốt hơn."

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên yên lặng, một lát sau, Triệu tỷ do dự hỏi: "Cô có ý gì?"

Kỷ An Ninh trong lòng than nhẹ, nói: "Tôi nói đến thế thôi, cô tự xử lý đi." Nói xong, cô cúp điện thoại.

Vừa ngẩng đầu một cái, thấy Văn Dụ biểu cảm có chút lạnh lùng.

"Xảy ra chuyện gì?" Anh hỏi.

Kỷ An Ninh dấy dưng với anh lâu như thế nên biết rõ tính tình của anh. Cô liền

nói: "Không có việc gì."

Lừa quỷ đấy à? Văn Dụ nhíu mày:

"Người đàn ông đó động chân động tay với em rồi?"

Kỷ An Ninh nói: "Không có." Xoay người rời đi.

"Hừ!" Văn Dụ một tiếng (âm thanh) kéo lấy cổ tay cô, nhíu mày: "Em đúng là có thể chắt hay gây sự."

Thể chắt hay không thể chắt cái gì chứ (thể chắt = phẩm chất, bản chất). Cô chưa từng làm việc gì không hợp quy củ, cho tới bây giờ chưa từng quyến rũ người khác. Trên đời này, con gái khi bị quấy rối, bị phụ bạc, bị lăng mạ chỉ có một nguyên nhân là do đám đàn ông

không quản được dục vọng của mình.

Đáng hận nhất, lúc ở trên xe buýt, cùng là phụ nữ với nhau vậy mà bác gái kia lại đổ tội cho người con gái.

Chết qua một lần rồi sống lại, người khác nói cô, cô sẽ thấy tức giận.

Nhưng Văn Dụ không phải người khác, anh nói như vậy, Kỷ An Ninh ngoài phần nộ còn thấy xấu hổ.

Trong mắt anh, cô là kiểu con gái thể nào? Anh dây dưa với cô, đe dọa cô, còn khinh bạc cô. Trong lòng anh, thật ra coi cô là dạng con gái gì?

Kỷ An Ninh tránh khỏi sự kiềm chế của anh, tức giận nói: "Anh đừng động chân động tay!"

Sơ với sắc mặt tái nhợt lúc nãy. bô dano

đơn bạc nhu nhược, bây giờ cô mặt phấn nén giận, trông sức sống bùng bùng.

Văn Dụ dù sao cũng tiếp nhận nền giáo dục hiện đại, không phải như bác gái có tư tưởng mốc meo cổ hủ kia, anh nhìn thấy trong mắt Kỷ An Ninh như có hai đám lửa, suy nghĩ chuyển một cái, lập tức hiểu tại sao cô tức giận. Anh lập tức giơ hai tay xin lỗi.

"Anh không phải có ý đó." Anh nói:

"Đương nhiên không phải lỗi của em! Loại chuyện này chắc chắn là nam nhân sai, không thì hôm qua anh sao phải đi dạy dỗ kẻ ngu xuẩn kia làm gì?"

Anh nói: "Anh chỉ muốn hỏi một chút là người đàn ông kia có phải đã làm gì em không? Nếu có, anh đi dạy dỗ hẳn?"

Kỷ An Ninh cảm xúc hơi chậm.

"Hắn không làm gì cả." Cô nói: "Em...cảm thấy không dễ chịu lắm, để phòng chu đáo nên quyết định sau này không đi nữa."

Chồng của Triệu tỷ lúc này còn chưa làm gì. Triệu tỷ nhìn chăm chăm suốt một tháng, cảm thấy Kỷ An Ninh rất đáng tin, cuối tuần yên tâm giao con mình cho cô để đi làm đẹp. Lúc này, nam nhân kia mới ngo ngoe muốn động.

May mà trong nhà có trẻ nhỏ, Kỷ An Ninh lấy đứa trẻ làm bia đỡ đạn thoát được móng heo của tên nam nhân kia. Sau đó không đi qua nhà kia nữa.

Sau khoảng một tháng từ lúc chuyện kia

xảy ra, vì lúc cô dạy bổ túc cho đứa trẻ, thành tích có sự cải thiện rõ rệt nên Triệu tử một mực gọi điện muốn cô quay lại. Cô cự tuyệt.

"Vẫn còn thông minh." Văn Dụ khen cô. Anh mỉm cười nhìn cô, nói: "Kỷ An Ninh, làm bạn gái anh đi."

Trời sáng khí trong, ánh nắng ấm áp, chàng trai trẻ tuổi anh tuần lại gọi cảm lại nói lời đáng ghét này, đồng thời không cảm thấy câu nói của mình có vấn đề chỗ nào.

"Làm bạn gái của anh, anh sẽ chăm sóc cho em."

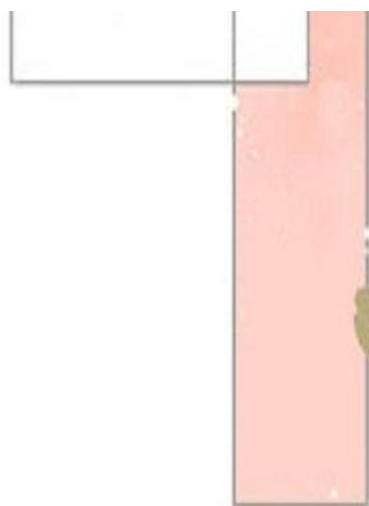
"Em trôi qua quá cực khổ, thật sự không cần phải chịu như thế. Em là con gái, không nên có cuộc sống như vậy."

"Không có tiền không giải quyết được việc, em bây giờ cái gì cũng gặp khó khăn, anh có thể giải quyết cho em."

Người này tràn đầy tự tin, nghiêm trang nói lời này làm người ta muốn cho anh một quyền.

Kỷ An Ninh nhớ lại, cô chán ghét Văn Dụ, đúng là không phải không có nguyên nhân.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Văn Dụ là người như thế nào?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

dưới đó không.

Văn Dụ nhìn vào đôi mắt cô, liền không cười tiếp được.

Hóa ra Kỳ An Ninh không phải đang kể chuyện cười, cô đang nói nghiêm túc.

Văn Dụ thu lại nụ cười, ho một tiếng:

"Em nghĩ nhiều rồi. Ai cùng ai quen biết bạn bè yêu đương thì liên quan gì đến người khác?"

Kỳ An Ninh gật đầu: "Anh nói cũng có lý. Có thể... Mỗi người chúng ta đều sinh sống trong một quần thể xã hội, con người là xã hội mang tính động vật, không có khả năng không bị người khác ảnh hưởng một chút nào hoặc là không bị ảnh hưởng bởi người khác. Đôi khi đầu gối có thể ép chết người ta."

Đang nói chuyện sao lại nói tới "Chết" rồi?

Văn Dụ không phải người mê tín, thế

nhưng lúc Kỷ An Ninh nói lời này, anh không hiểu sao lại thấy không thoải mái.

"Quản người khác nói gì làm gì, đừng để anh nghe thấy là được, anh mà nghe thấy thì bọn họ đừng mong có quả ngon mà ăn." Anh cưỡng ép quay lại chủ đề, "Cho nên, làm bạn gái anh đi."

Ánh mắt của anh sáng rực, nhìn chằm chằm Kỷ An Ninh.

Đại khái kiểu người như anh không biết sợ hãi là gì. Nhưng Kỷ An Ninh không làm được.

Chỉ cần một câu "Đã dính vào phú nhị đại, còn xin học bổng làm gì?" đã có thể áp đảo cô.

Cô mỗi ngày bận ba, làm ba bốn việc, kiếm tiền sinh hoạt kiếm tiền thuốc men, bọn họ đều không nhìn thấy. Bọn họ chỉ nhìn thấy Văn Dụ bao vây chặn đánh cô, tặng hoa tặng quà cho cô.

Tất nhiên, lúc cô cự tuyệt Văn Dụ bọn họ cũng không thấy.

Chọn mắt mù mà bỏ qua.

"Không làm bạn gái được." Kỷ An Ninh yên lặng một lát, "Tôi nhiều lắm...Chỉ có thể làm bạn bè với anh."

Cô đang nghiêm túc. Đối với Văn Dụ, cô vẫn như trước không thể tiếp nhận được, nhưng cũng không thể giống kiếp trước vung tay không để ý đến

kiếp trước vùng tay không để ý đến.

Nghe vào trong lỗ tai Văn Dụ lại thành già mồm đến cực hạn.

Giữa nam nữ làm gì có tình bạn chứ?

Đặc biệt là kiểu con gái xinh đẹp như Kỷ An Ninh, con trai tiếp cận cô, mặc kệ bày ra gương mặt gì thì mục đích cuối cùng không phải muốn ngủ với cô à?

Con gái chẳng chặc đoàng hoàng nói với con trai "Chỉ muốn làm bạn", tám chín phần là muốn có lớp xe dự phòng, còn lại một hai phần là từ giả thành thật.

Kỷ An Ninh muốn biến hẳn thành lớp xe dự phòng à? Hay đang giả bộ ngây thơ? Văn Dụ nghiêng rằng, trên mặt lại nở nụ cười rất phong độ: "Được thôi, vậy trước tiên làm bạn bè."

Văn Dụ tự tin nụ cười có thể lừa gạt Kỷ An Ninh, đóng vai một thân sĩ, mang phong độ của học trưởng cấp cao.

Nhưng lại không biết kiếp trước Kỷ An Ninh đã chịu đủ khổ sở do sự vô lại cùng với vô sỉ của anh nên đã sớm biết bộ mặt thật của anh.

Nhưng nếu anh đã muốn diễn, cô cũng không muốn vạch trần, chỉ có thể gật đầu nói: "Được."

Buổi chiều lên lớp, lúc nghỉ giải lao, có nữ sinh đến hỏi: "Này, Kỷ An Ninh, lúc trưa cậu cùng Văn Dụ năm ba đi ăn cơm thật à?"

con thật à?

Tay Kỷ An Ninh dừng một chút. KFC đối diện cổng trường học, bị người khác trông thấy là chuyện đương nhiên.

"Ừ." Cô lời ít ý nhiều trả lời.

Nữ sinh tràn đầy phấn khởi tra hỏi:

"Cậu biết anh ấy à?"

Trong trường học, Văn Dụ cũng coi là nhân vật tiếng tăm, nhưng mới giữa tháng 9, tân sinh năm nhất mà đã biết Văn Dụ, nữ sinh này tin tức cũng nhanh nhạy, là điển hình của kiểu người xã giao.

Nàng tên là Tôn Nhã Nhàn, được xưng tụng là mỹ nhân. Nếu như không có sự tồn tại của Kỷ An Ninh, lúc cô nàng vào đại học chắc đã có thể trèo lên danh hiệu hoa khôi lớp, hoa khôi của ngành* thậm chí là hoa khôi của trường.

*covert là hệ, nhưng theo tên gọi ở đại học thì gọi là khoa, ví dụ khoa sinh học Đáng tiếc cô ta gặp phải Kỷ An Ninh.

Ngày đầu tiên khai giảng, toàn bộ sinh viên trong ngành tập trung ở phòng học xếp hình bậc thang, chủ nhiệm khoa phát biểu sự kiện, thế là blap blap nói một cô gái sau khi mẹ chết, cha thì mất liên lạc đã cùng bà ngoại sống nương tựa với nhau, sau khi thi đậu đại học làm sao cũng bà ngoại từ thành phố khác đến đây, không rời không bỏ. Chủ nhiệm cố tình nói, các em rất may mắn, có thể làm bạn học với nữ sinh

này, em ấy chính là Kỷ An Ninh của khoa chúng ta.

Tối đây, Kỷ An Ninh, em cùng mọi người làm quen một chút.

Nữ sinh ngồi ở phía sau, chỗ hẻo lánh không đáng chú ý, bất đắc dĩ chỉ có thể ngẩng đầu lên.

Giống như không cốc u lan*, tuyết liên trên đỉnh núi.

*lan trong rừng vắng

Âm thanh ồn ào trong phòng học bỗng nhiên chỉ trong chớp mắt yên tĩnh đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe rõ.

Bắt đầu từ giây phút đó, dã tâm làm hoa khô lổp, hoa khô khoa, hoa khô trường của Tôn Nhã Nhân tan thành mây khói.

Kỷ An Ninh đen mặt chăm chú nhìn Tôn Nhã Nhân, gật đầu: "Ừ."

Nhiều lời thêm chút thì chết à. Kiều ngạo lạnh lùng như kiêu mình là công chúa, nhưng thật ra bên trong là một con quỷ nghèo, đến thịt cũng không dám ăn.

Tôn Nhã Nhân oán thầm, nhưng trên mặt lại lộ ra bộ dáng tràn đầy phấn khởi, trực tiếp ngồi vào chỗ phía trước Kỷ An Ninh, cánh tay để trên bàn Kỷ An Ninh, nói: "Văn Dụ là nhân vật tiếng tăm trong trường chúng ta đấy, sao cậu biết anh ấy thế?"

Cánh tay cô ta chen vào, đẩy sách vở

Kỷ An Ninh sang một bên, bút Kỷ An Ninh đang ở trên bị quẹt cho một đường.

Một đêm ba nghìn tệ? Cô ta đáng giá chắc?

Thanh âm trong đầu Tôn Nhã Nhàn vang lên. Ánh mắt Kỷ An Ninh dừng lại trên vết quẹt của bút mực.

"Vừa mới quen." Kỷ An Ninh không muốn nói nhiều, ngẩng đầu nói: "Bạn học, tớ phải làm bài tập."

Buổi tối cô muốn đi làm thêm kiếm tiền, không có thời gian như mấy sinh viên ở trường nhâm nhi một cốc trà sữa, tiêu tốn thời gian trong thư viện, ban ngày cô phải tranh thủ thời gian học bài.

Cô hạ lệnh đuổi khách không chừa mặt mũi. Tôn Nhã Nhàn là nữ sinh xinh đẹp như vậy rất hiếm gặp phải thái độ này. Cô ta có chút xấu hổ, đứng lên châm chọc: "Cậu đúng rất cố gắng học tập đấy." Quay người đi.

Trở về chỗ ngồi của mình, phàn nàn với người xung quanh: "Tưởng mình là gì chứ, có biết nói chuyện không, kiêu cái gì mà kiêu."

Các bạn học quay sang nhìn nhau, an ủi cô ta: "Tớ thấy cậu ấy nói chuyện cũng bình thường mà, chắc hôm nay tâm trạng không tốt?"

Tôn Nhã Nhàn cười lạnh: "Thôi đi, cậu nhìn cậu ta hình thường có quan tâm

nhìn cậu ta bình thường có quan tâm tới ai không? Giữa trưa người ta đi ăn cơm với phú nhị đại kia kìa, sao không thấy lạnh lòng kiêu ngạo như thế, nhìn là biết không muốn phản ứng với mấy đứa bạn bình thường như mình thôi."

Tâm hồn hóng chuyện của mấy bạn học lập tức dâng trào: "Phú nhị đại gì cơ?"

Tôn Nhã Nhàn nói: "Các cậu có biết Văn Dụ không? Không biết? Tin tức của mấy cậu sao kém thế. Lần sau thấy tớ sẽ chỉ cho..."

Kỷ An Ninh yên tĩnh học tập.

Tôn Nhã Nhàn nói chuyện với mấy người kia, mặc dù đều nhỏ giọng trò chuyện nhưng nếu vểnh tai nghe, vẫn có thể nghe được một ít.

Vẫn có bạn học nói giúp cô, Kỷ An Ninh có chút ngoài ý muốn. Sau đó cô mới nhớ, lúc này, mấy bạn học dù chưa quen thân với cô nhưng ít nhất vẫn ở chung được.

Bởi vì sự xuất hiện của Văn Dụ mà sau này mới trở thành như thế.

Tôn Nhã Nhàn đối với Văn Dụ cầu mà không được, quay ra mỗi ngày chằm chọc Kỷ An Ninh là sinh viên nghèo khó dựa nhờ phú nhị đại. Ngày từ đầu mấy bạn học còn chưa tin lắm, hay có người nói giúp cô.

Lâu dần nói nhiều thành thật, Văn Dụ

lại giúp cô mấy lần, liền không có ai nói giúp cô.

Kỷ An Ninh biết, bên trong mấy lời đồn đó, một nửa xuất phát từ Tôn Nhã Nhàn, một nửa khác do lời đồn tự động tới. Càng truyền tai càng sai lệch, cuối cùng thành "Một đêm ba ngàn tệ."

Đều nói rằng cô giả nghèo, giả bộ thê thảm.

Mấy nữ sinh muốn rũ sạch quan hệ với cô, mấy nam sinh từng thích cô cũng bắt đầu khinh bạc, dùng ánh mắt khinh bi nhìn cô. Bọn họ nhiệt tình phụ họa lời đồn, vì cô không thích bọn họ, không chấp nhận lời tỏ tình bọn họ nên bọn họ cực kỳ "hợp lý" mà giải thích.

Không phải chúng ta không tốt mà do cô ta hám giàu!

Đồ con gái ham tiền!

Sau khi sống lại, cô nghĩ có nên cải thiện quan hệ với bạn cùng lớp. Nhưng lúc cô nhìn thấy những gương mặt này, nhớ tới sau khi cô chết, bọn họ tràn đầy phấn khởi bàn luận việc cô té chết ở phía sau chắc chắn có sự mập mờ và dơ bẩn, bọn họ không biết lúc nào trăm móng vuốt cào tâm, nghe vào tai rồi nhướn mày vui vẻ...

Kỷ An Ninh cup mắt, yên tĩnh học bài.

Kỷ An Ninh nhìn thì gầy gò yếu đuối, thật ra đã bị sinh hoạt tới luvên đến

mức vai có thể gánh được bao tải.
Buổi tối, sau khi nhanh chóng giao
thức ăn xong, cô chạy vội ra cổng
trường. Vừa ngẩng đầu đã thấy Văn
Du đang đưa vào chiếc Hummer màu
đen, đang hút thuốc nhìn về phía cô nở
nụ cười.

"Chào!" Ngón tay anh kẹp lấy điếu
thuốc, chào hỏi với cô, "Bằng hữu."
Hai chữ "bằng hữu" bị anh cắn răng
cực kỳ nặng, tràn đầy mùi vị bất cần
đời với trêu tức.

Kỷ An Ninh dừng bước, chần chờ một
chút nói: "Sao anh lại ở đây?"

Văn Dụ có phòng ký túc xá trong
trường, vì để ăn xong cơm trưa có thể
nghỉ ngơi một lúc. Nhưng trên thực tế,
anh là người địa phương của tỉnh này,
anh cũng không ở trong trường. Anh
dẫn đầu xu hướng đi xe Hummer màu
đen, làm bao nhiêu nam sinh hâm mộ
ghen ghét, nhiều nữ sinh liếc mắt ám
chỉ.

Có thể trong mắt Văn Dụ chỉ có một
người mềm không được cứng không
xong là Kỷ An Ninh.

"Chờ em đây." Văn Dụ nói: "Em muốn
tới đường Quang Minh à? Anh tiện
đường đưa em đi."

Anh giữ cô lại mà nói đưa cô đi:

"Không phải nói là làm bạn bè sao?
Nếu đã là bạn bè thì đừng khách sáo."

Anh cười như nắng gắt trong gió thu

*Ánh cuối mùa nắng gác trong gió thu,
đồng tử sáng rõ.
Kỷ An Ninh cảm thấy có chút chói mắt.*

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Một lít xăng của anh bằng nửa giờ đi xe của em

Editor: tiểu mao

Kỷ An Ninh nói: “không cần, đi mất 4 trạm, tôi ngồi xe buýt như trước kia là được rồi.”

Văn Dụ mà dễ đuổi như vậy thì không phải là Văn Dụ. anh nói: “một lít xăng của anh bằng nửa giờ đi xe của em”

Kỷ An Ninh nói: “Tôi phải về nhà trước làm cơm nóng cho bà ngoại. Phiền toái lắm, anh về nhà trước đi, không phải để ý đến tôi.”

Cái cảm Văn Dụ hướng về phía đường cái đối diện mà hát lên: “không phải về khu tập thể kia sao? không sao, anh chờ em.”

Kỷ An Ninh biết, lấy tính tình của Văn Dụ, thời điểm anh đã muốn làm gì đấy cô cơ bản khôngngăn được. cô yên lặng một chút: “Vậy anh chờ đi.”

Kỷ An Ninh nói xong, liền từ sau xe anh đi qua, đi đến bên kia đường.

Văn Dụ cười cười, đập tắt điều thuốc.

Từ xưa, liệt nữ sợ phiền lang*. Kỷ An Ninh nhìn có chút buồn bực, thật ra có chút lạnh lùng. Nhưng con gái ở tuổi này, có thể lạnh lùng được bao lâu đây? Quần áo, đồ trang điểm, túi xách, xe tốt, ra vào các chôn ăn chơi... rất nhanh sẽ ăn mòn các cô.

*liệt có nghĩa là lạnh khi để riêng, liệt nữ sợ phiền lang là chỉ người con gái cương liệt sợ bị người ta quấy rầy.

Văn Dụ thấy nhiều rồi.

anh muốn nhìn một chút xem Kỷ An Ninh có thể chống được bao lâu.

Mất anh híp lại, nhìn Kỷ An Ninh đi qua đường. Quần áo cô đều bó sát người, đường cong cơ thể giống như người con gái được vẽ ra từ truyện tranh. một vòng eo nhỏ tinh tế, có thể ôm trọn trong tay.

Ngày đó, cô ở trong lòng bàn tay anh mà nhảy múa, cô nhiều lần giả mồm, giả bộ đơn thuần, nhiều lần chế nhạo, anh đều có thể nhẫn nhịn.

Cái gì mà vẻ đẹp tâm hồn, cảm giác thú vị chứ, t*ng trùng lên não mới chính là nguyên nhân nam nhân theo đuổi nữ nhân.

Văn Dụ đi theo, xác định nơi ở của Kỷ An Ninh. Nhưng Kỷ An Ninh không mời anh lên lầu.

“Trong nhà lộn xộn, không tiện lắm.” cô nói.

Văn Dụ không ngại: “Em đi đi, anh ở dưới lầu chờ em.” anh lại châm thêm điều thuốc.

Kỷ An Ninh chạy lên lầu, móc ra chìa khóa mở cửa, tiến vào cửa nhà, có mùi bay tới. cô biết là bà ngoại lại không đội bồn cầu.

“Bà ngoại, cháu về rồi.” cô chào hỏi bà ngoại đang ngồi xem tivi một tiếng sau đó chạy vào nhà vệ sinh xả bồn cầu.

Phía bên trên bể nước của bồn cầu, cô còn cố ý dùng giấy trắng viết dòng chữ thật to “Xả bồn cầu” dán tại đó, cũng vô dụng. Thời điểm cao trung còn có tác dụng, hiện tại không dùng cách này được. Khả năng nhận thức của bà ngoại đối với thế giới bên ngoài cực kỳ kém.

Bà có thể tự mình ăn cơm, có thể tự đi WC Kỷ An Ninh đã cảm tạ trời đất rồi.

Kỷ An Ninh nhanh chóng rửa tay, mở ra khóa sắt phòng bếp, đem cơm tối trong hộp hâm nóng lên cho bà ngoại ăn, sau đó lại quay lại dọn đồ bà: “Đói thì ăn cơm”

Bà ngoại cười: “Tỷ nữa bà nấu cơm cho cháu, hôm nay hâm canh xương.”

Bà vẫn còn nhớ rõ lúc trước làm món này. Bọn họ đã bao lâu chưa hâm canh xương rồi? Kỷ An Ninh thấy mũi chua xót.

“Được, ra ngoài cháu sẽ mua xương cho bà.” cô dịu dàng hôn lên trán bà ngoại, lại khóa kỹ phòng bếp, chạy nhanh xuống lầu.

Văn Dụ nhả khói, đang khoanh tay chơi game, nhìn thấy cô xuống, có chút kinh ngạc: “Nhanh thế, nấu cơm nhanh như vậy à?”

“Buổi sáng nấu sẵn rồi, giờ hâm lại, người già ăn đồ lạnh không tốt cho dạ dày.” cô giải thích.

“Sao không mua từ nhà ăn?”

Nhà ăn trường học có phụ cấp, giá mấy món trong nhà ăn tính ra rất rẻ. Nếu Ký An Ninh mua cơm trực tiếp từ trường học, bà ngoại cô chẳng phải có thể ăn đồ ăn nóng sao? Còn vừa nấu xong, sao lại không bằng đồ ăn cô làm từ sáng?

“Bà ngoại tôi có vài loại bệnh.” Ký An Ninh nói: “Đồ ăn của bà phải được kiểm chế nghiêm ngặt. Đồ ăn trong nhà ăn quá dầu với quá mặn với bà.”

“Động tác của em quá chậm”

Văn Dụ đôi giọng, “Cho vào lò vi ba, hai phút không phải là xong à?”

Nắng chiều chiếu chói mắt, Ký An Ninh giơ tay che mắt: “không có.”

“Hả?”

“Trong nhà không có lò vi ba?” Ký An Ninh lơ đãng nói.

Thời điểm ở Du thị, cô cũng có một cái lò vi ba, là đồ cũ nhà hàng xóm cho. Nhưng sau này, khi cô tới tỉnh này để học, không có cách nào mang theo lò vi ba.

Về phần, tới tỉnh này tại sao không mua, Văn Dụ không phải loại người ăn cháo mà không ăn thịt*, khẽ gạt mình nhìn phía dưới liềm liễu, Ký An Ninh không nhớ tiêu số tiền này.

* ý là anh thích trước lời sau vênh

anh cùng cô sống vai đi về phía ngoài khu tập thể, thấy cổ tuyết trắng mảnh mai của cô bị trời chiều phủ lên một màu hoa hồng, có cảm giác ngủ vị tập trần*.

* ý chỉ cảm giác phức tạp, hỗn loạn

Sao có thể nghèo đến dạng này?

Từ trường học đến đường Quang Minh, đúng là một lít xăng.

“Ồ chỗ đó. Quán cà phê ở chỗ kia.” Ký An Ninh chỉ cho anh, “Dừng xe ở chỗ này đi, chỗ cửa quán không cho đỗ xe.”

Xe Hummer dừng ở bên đường, Ký An Ninh cảm ơn anh, nói: “anh về sớm đi, một lúc nữa lại kẹt xe.”

cô nói xong, chuẩn bị mở cửa xuống xe. Văn Dụ đè lại tay cô: “Em đã ăn cơm tối chưa?”

“Tiệm của chúng tôi bao cơm tối.” Ký An Ninh một bên nói, một bên tránh thoát cánh tay Văn Dụ.

cô mấp máy môi, vẫn mở miệng: “Văn Dụ, về sau có chuyện cứ nói, đừng động tay.”

Văn Dụ cười giảo hoạt: “không phải nói là bạn bè tốt sao?”

Đừng tưởng cô không nghe ra ý châm chọc trong lời của anh. Ký An Ninh mặt không biểu cảm: “Bạn bè càng không thể táy máy tay chân.”

Văn Dụ mỉm cười hướng về phía sau rút lui, giơ hai tay lên. một bộ dạng vô lại kiểu “Đứng, đứng, đứng, em nói gì cũng đứng.”

Ký An Ninh liếc anh một cái, mở cửa xe.

Vừa đồng ý không động chân động tay Văn Dụ lại kéo cô.

Ký An Ninh trừng mắt, Văn Dụ buông tay ra hỏi: “Mấy giờ tan tầm? anh đón em”

Ký An Ninh mới nói “không cần.” Văn Dụ liền cười: “Bạn bè mà, đừng khách sáo.”

Ký An Ninh nhẫn nhịn, nói: “Buổi tối tôi còn làm thêm.” Hôm nay thứ sáu.

Văn Dụ gạt mình, lúc này mới thu lại vẻ cười đùa tí tưng, nhúm mày hỏi: “Sao vẫn còn làm? Ở đâu, làm gì?”

“Phố quán bar, đường Kiều Nam”

Ký An Ninh nói: “Chỗ đó có xe buýt về trường học, anh không cần lo cho tôi đâu.”

Trọng điểm căn bản không phải là vấn đề giao thông.

Văn Dụ nhúm mày: “Làm cái gì?”

“Bán rượu.” Ký An Ninh bình tĩnh nói.

Quả nhiên, mắt Văn Dụ bằng mắt thường có thể thấy đang lạnh dần.

Lạnh lòng mà nhìn Ký An Ninh.

“Bán rượu chính là bán rượu.” Ký An Ninh bình tĩnh trình bày, “không có gì khác.”

cô hiểu ý nghĩ của Văn Dụ, đương nhiên đây cũng là ý nghĩ của đa số mọi người. Cảm thấy bán rượu trong quán bar đều không đứng đắn. Cảm thấy bán đồ hạ giá trong siêu thị hay đứng trên đường cái phát tờ rơi so với bán rượu càng cao thượng, càng thuần khiết hơn.

thật ra, nếu là dạng con gái không đứng đắn, ai lại phải chịu khổ vất vả chào hàng rượu để kiếm tiền? Đứng trên giày cao gót suốt một đêm, cười đến cả mặt đều cứng ngắt, lúc nào cũng phải cảnh giác mấy cánh tay dâm dăng bất ngờ xuất hiện, không dám buông lỏng chút nào.

Văn Dụ xuyên qua kính chắn gió nhìn về phía xa xa, mấy giây sau lại quay đầu trở lại, nói: “Việc làm bạn gái của anh, em hãy suy nghĩ thêm lần nữa đi.”

anh thu hồi sự đùa cợt, mĩa mai cùng vui đùa tí tưng, nghiêm túc đứng đắn mà đưa ra đề nghị này.

anh còn nói: “không cần vội, em cứ suy nghĩ kĩ rồi trả lời anh.”

Nhưng Kỳ An Ninh không cần, lần thứ hai cô từ chối Văn Dụ.

Văn Dụ nhủ mày.

Ở kiếp trước, Kỳ An Ninh chắc chắn sẽ không đem ý nghĩ trong lòng nói cho Văn Dụ. Nhưng ở kiếp này thì không giống, Kỳ An Ninh cảm thấy nên cùng Văn Dụ tâm bình khí hòa* mà nói rõ.

*tâm bình khí hòa: bình tĩnh, điềm tĩnh.

“Văn Dụ, tôi rất nghèo.” Kỳ An Ninh trong lòng hơi chua chát, nhẹ nói, “Tôi không có gì nhiều, tự lực cánh sinh là thứ quý báu nhất của tôi.

Lúc sơ trung, khi cha ruột của cô lừa bán nhà, lấy hết tiền tiết kiệm, biến mất không thấy tăm hơi. Sinh hoạt sau này trở nên khó khăn. May mà có bà ngoại nuôi sống cô, chiều cô, bảo vệ cô.

Sau này đầu óc và thân thể bà không được tốt, cô phải đứng lên, nuôi sống bà ngoại, chiều cô bà, bảo vệ bà.

Áp lực sinh hoạt có thể đem cột sống con người bẻ cong, ép gãy.

Đối với con người mỏng manh gầy yếu như cô mà nói thì quá đổi khó khăn. cô bây giờ chưa bây giờ chưa bị ép đến mức khom lưng mà đi, đều nhờ “tự lực cánh sinh” - bốn chữ đó chống đỡ.

Ngân vàng không đổi.

Văn Dụ xuyên qua cửa kính xe, nhìn Kỳ An Ninh biến mất ở cửa quán cà phê.

anh thu tâm mất lại, châm thuốc, trong lòng không hiểu sao lại thấy bức bối.

âm di động kêu, có hồ bằng cầu hữu gọi tới: “Làm sao? Cuối tuần, ra biển!”

Văn Dụ hỏi rõ địa điểm ăn cơm, đồng ý lập tức đi tới. Nhưng anh tắt điện thoại sau đó khôngnhúc nhích, ngồi ở trong xe hút thuốc. Đến tận khi hút xong, anh mới liếc mắt nhìn quán cà phê, khóe miệng nhẹ cười trào phúng: “Ngốc nghếch.”

Mở đèn, kéo hộp số, lái xe đi.

Cuối tuần nhiều người hơn so với bình thường. Trong quán cà phê của Thư Thần từ trước tới giờ có nhiều nam thanh nữ tú, hôm nay còn nhiều hơn.

Muốn số điện thoại có bảy tám người, lưu lại số điện thoại của mình có ba bốn người, còn hai người thì đưa món quà nhỏ. Kín đáo đưa cho Kỳ An Ninh, sau đó bỏ chạy, chắc chắn là trạch nam.

“Ha ha ha ha ha.” Trường Nhạc trong cửa hàng không có đạo đức cười ha ha, “Tôi hiểu bọn họ.”

Bọn họ đang chìm đắm trong thế giới 2D, đột nhiên nhìn thấy con gái 2D được cụ thể hóa ở kiểu gái 3D, có chút kích động.

Kỳ An Ninh trợn mắt trừng một cái, đem quà tặng kín đáo đưa cho Thư Thần: “Đưa cho anh hết này, dù sao em cũng không nhận. Lần sau mà thấy bọn họ, tốt nhất là đưa trả. Thôi, em tan làm đây.”

“An Ninh...” Thư Thần gọi cô lại, có chút nhăn nhó hỏi, “Có muốn đi ăn khuya không?”

nói xong, sợ cô cho rằng anh muốn nấu bữa khuya trong bếp, liền vội vàng bổ sung: “Khụ, anhmuốn nói là...ra ngoài ăn.”

Nhìn anh khân trang thấp thỏm, thậm chí còn đỏ mặt, Kỳ An Ninh nhìn không được hé miệng cười. Nếu so với Văn Dụ mặt không đổi sắc nói lời vô lại thậm chí vô sỉ, Thư Thần đúng là như mấy nhân vật trong phim hoạt hình chibi, đều đơn thuần đáng yêu.

“không được, em còn phải đi tới đường Kiều Nam.” Kỳ An Ninh muốn đi nhưng vẫn cự tuyệt (muội động nhưng cự).

Thư Thần có hơi thất vọng, thuận miệng hỏi: “Cùng bạn bè đi chơi à?”

“không phải, em còn việc làm ở bên đó.”

Kỳ An Ninh nói xong, Thư Thần liền giật mình, hỏi: “Phố quán bar à?” Đường Kiều Nam nổi danh nhất là phố quán bar, kẻ sát chỗ đó, những khu vực xung quanh đều là khách sạn tình thú.

Kỳ An Ninh thân nhiên nói: “Đúng, em ở chỗ đó bán rượu.”

Bờ môi Thư Thần giật giật, do dự không mở miệng. Dù cho có lòng tốt, tất cả mọi người khôngphải ai cũng bá đạo giống Văn Dụ, ngang ngược muốn nhúng tay vào quản chuyện của người khác.

Quen thuộc tới mức nào đó thì mới có thể nói. Nhưng ở góc độ của Thư Thần mà nói, Kỳ An Ninh tới làm việc ở chỗ anh ta còn chưa tới một tuần, tuy anh ta muốn giúp đỡ cô nhưng thời gian chưa đủ.

Kỳ An Ninh Lại rất quen với anh ta, biết anh ta đang lo lắng, cười một cái nói: “Là NL, là quán bar lớn, quản lý cũng rất nghiêm ngặt, rất an toàn.”

Thư Thần từng đi qua NL, biết quán bar đó rất lớn, bảo an nghiêm ngặt, lúc này mới thấy yên lòng.

Nghĩ một chút, nói: “Tôi đã nói với mẹ chuyện dạy kèm tại nhà, bà đang hỏi thăm.”

Mặc dù sẽ bị Văn Dụ dọa đến hai chân run rẩy, nhưng thật ra là một người rất quan tâm đến người khác. Kỳ An Ninh mặt mày cong cong, nói: “Cảm ơn ông chủ, anh đúng là người

tốt.”

Lúc cô rời đi, cánh cửa lay nhẹ, người được phát thẻ người tốt – ông chủ cửa hàng vẫn đang đắm chìm bên trong nụ cười của cô thật sự là...

“Siêu cấp cute mà...” Trai thích 2D cảm động nói.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Mà ở một bên, Văn Dụ đang uống rượu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 11: Mà ở một bên, Văn Dụ đang uống rượu. Editor: tiểu mao

Trong phòng hội sở, ánh sáng mờ mờ, quần áo mỏng manh lộ ra mấy cô gái ở giữa đám nam nhân đang di chuyển, phụ họa, cười đùa.

"Tiểu Dụ học năm mấy rồi?" Có người hỏi.

"Năm ba." Văn Dụ trả lời.

Vòng xã giao bên ngoài trường học của Văn Dụ đều là đám nhị thế tổ*. Trong đám người này, Văn Dụ là nhỏ tuổi nhất, chỉ có anh còn đang đi học. Người lớn tuổi nhất cũng đã hai sáu hai bảy, Văn Dụ còn có thể lực hơn đám thanh niên này một chút.

* nhị thế tổ: đời thứ hai.

Văn Dụ mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng từ lúc học cao trung, nghỉ đông và nghỉ hè đều bị cha mình ném đến công ty nhà mình, giấu giếm thân phận, lấy danh nghĩa thực tập sinh thực tập ở từng bộ phận.

Thời điểm học năm nhất đại học, cũng đã bắt đầu tạm giữ chức ở công ty.

Hiện tại, mới vào năm ba đã tự mình vận hành hai hạng mục hạng trung. Ở trong giới, đúng là kiểu "con nhà người ta", làm một mấy ông bố ước ao ghen tị.

Vì vậy, Văn Dụ so với đám người cùng tuổi thì thành thực ổn trọng hơn nhiều, cho nên đám người lớn tuổi hơn thường xuyên cùng với anh cùng nhau pha trộn, đem anh coi là người cùng lứa.

"Tháng chín này năm nhất mới vào trường đúng không?" Có người cười hỏi, "Sao nào? Có cô gái năm nhất nào nhìn được được không?"

Trong đầu Văn Dụ lập tức hiện ra hình ảnh Kỷ An Ninh ở trong xe lúc chạng vạng tối, ánh mắt liễm diễm. Tay bưng ly rượu của anh ngừng một chút.

Người tụ tập theo loại, có thể tụ tập lại một chỗ với nhau thì tính cách không khác biệt lắm. Văn Dụ có điểm khác thường đã lập tức bị nhìn ra.

"Hử? Nhìn bộ dạng này đúng là có à?" Đối phương nói. "Lúc nào mang tới gặp mặt đây?"

"Dẹp đi." Có người nói, "Năm nhất vừa mới vào trường, người nào cũng quê mùa, phải năm hai năm ba mới có chút nhan sắc. Có nhớ Anh Anh năm ngoái quê mùa như thế nào không?"

Anh Anh đang ngồi ôm cô nàng của

Anh Anh đang ngồi nhìn cô hàng của mình, nghe vậy lập tức sảng giọng: "Tên đáng ghét! Mà mới quê mùa!"

Người kia cười ha ha.

Có người cười nói: "Mặt có thể nhìn là được, không biết ăn mặc, dùng tiền cho mấy nàng học là được. Chẳng qua, có thể lọt vào mắt người, chắc đầu óc cũng không tệ. Ai, ta thích thông minh, tiểu Dụ, chọn vài người từ trường người mang đến đây chơi đi."

"Không được." Văn Dụ uống một hớp rượu, cười đến khiêu khích, "Ta đã sớm nói qua, mảnh đất Hoa đại này, ta đã tiểu qua rồi."

"Cút mẹ mày đi, người là chó à, lại còn đi tiểu đánh dấu địa bàn?" Người kia cười mắng, vung mạnh tay vào ót anh. Văn Dụ cười hì hì tránh thoát, thuận tiện đem cô nàng bên người nhét vào ngực đối phương: "Cho người cho người, không phải mỹ nữ đang ở trước mắt à."

Cười đùa một trận, vừa rồi uống rượu nên giờ thấy hơi mắc, Văn Dụ đến nhà vệ sinh xả một chút, quay lại liền thấy trong phòng nam nam nữ nữ, xa hoa trụy lạc, nhìn không được nghĩ, Kỷ An Ninh lúc này đang làm gì?

Mặc bộ váy ngắn, đi lại giữa các bàn rượu, chịu khổ cười cười mà bán rượu kiếm tiền?

"Làm gì thế? Đứng ở đó ngẩn ngơ gì vậy?" Có người gọi anh.

Văn Dụ trở lại phòng vào ngồi giữa bọn họ, đẩy ra cô gái đang muốn dựa vào, lấy điện thoại di động, nhắn cho Kỳ An Ninh một tin: "Chỗ nào ở đường Kiều Nam?"

Một lát sau có tin nhắn hồi âm: "NL." NL à, là quán bar lớn, bảo an cũng nghiêm ngặt. Người bình thường không dám làm loạn ở đây. Cũng được, coi như biết chọn chỗ.

Rải một ít muối trong miệng, đầu lưỡi liếm một cái, uống một ngụm Tequila*, cô nàng bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đem miếng chanh nhét vào miệng anh. Muối thanh mặn, chanh chua xót, rượu mạnh nóng bỏng, tạo thành hỗn hợp có mùi vị khó tả.

*Tequila: là rượu chưng cất truyền thống của Mexico, có độ cồn cao từ 38-40%

Dần dần uống nhiều quá, hơi rượu bốc lên, lời nói nhiều lên.

"Có một cô gái, năm nhất," anh hút thuốc cười, "Ta lần đầu tiên đã nhìn trúng."

"Người là người kén chọn, có thể một lần liền để trong mắt, không phải là tiên nữ chứ?"

Văn Dụ có chút men say, đôi mắt so với

bình thường càng sáng hơn: "Rất giống tiên nữ."

"Hử?" Bạn bè càng cảm thấy có hứng

thú hơn, truy vấn: "Thế nào rồi? Vào tay chưa?"

"Không có..., là sinh viên nghèo, rất bướng bỉnh, sợ dính vào ta."

"A." Bạn bè mỉm cười, "Đấy không phải là loại giả thanh cao à?"

Tôi không có gì nhiều, tự lực cánh sinh là thứ quý báu nhất của tôi.

Trong đầu Văn Dụ hiện lên hình ảnh Kỷ An Ninh lúc nói lời này, trong mắt chưa xót. Vừa mới trưởng thành, là một cô gái 18 tuổi, giữa lông mày không có sự ngây thơ mà chỉ có trầm tĩnh tang thương sau khi bị sinh hoạt ma luyện.

Có lẽ nên xóa chữ "giả" này đi.

"Ai biết được? Dù sao ta cũng định," hắt phun ra một ngụm khói trắng, ánh mắt trở nên thâm thúy, khóe miệng kéo ra ý cười lạnh, "Lạnh nhạt với nàng một chút."

Lúc Kỷ An Ninh đang trong phòng thay quần áo của NL để thay đồ thì nhận được tin nhắn. Cô biết nếu mình không nói, Văn Dụ cũng có cách tìm được. Cô nhả lại: "NL."

NL đối với Văn Dụ cũng không xa lạ gì, cô cuối tuần ở đây bán rượu, anh thường mang bạn bè tới. Anh cùng ông chủ nơi này có quen biết, quản lý ở phía trước nếu thấy anh đều sẽ chào hỏi.

Kỷ An Ninh cho là nếu Văn Dụ đây đưa

Kỷ An Ninh chờ từ hồi Văn Dụ quay đầu với cô, rất có khả năng tối nay anh sẽ tới chỗ này tìm cô. Cô luôn không nhận được ở giữa các bàn khách tìm kiếm anh, khi đi ngang qua các phòng khách đang mở cũng nhanh chóng liếc nhìn một chút.

Nhưng đến tận lúc cô tan tầm, Văn Dụ cũng không xuất hiện.

Hôm nay là ngày đầu tiên cô đến chỗ này làm việc, quản lý nhìn chăm chăm vào cô gái xinh đẹp mới tới. Cô bé này mỏng manh gầy yếu, nếu không phải vì cô rất xinh đẹp thì chắc sẽ không nhận vào làm.

Công việc chào hàng rượu này so với mọi người nghĩ thì vất vả hơn nhiều. Quản lý có chút lo lắng cô sẽ không chống nổi, cũng lo lắng cô không có kinh nghiệm, không biết cách ứng phó với sự quấy rối của nhóm khách nam. Nhưng lại ngoài dự liệu của hẳn, Kỷ An Ninh trông vô cùng thành thạo.. Cô biết cách làm thế nào để chào hàng, cũng biết cách đối phó với những khách nam khi thấy mấy cô gái xinh đẹp thì muốn động tay chân. Cô còn biết cách chọn khách.

Những người kia quản lý chỉ cần liếc một vòng liền biết sẽ gây phiền phức, ứng phó với mấy khách nam không tốt, cho dù nhìn rất giàu có, Kỷ An Ninh cũng không bán hàng được, còn bị cô

gái khác đoạt mỗi làm ăn.

Quản lý quan sát một hồi mới thấy yên tâm.

Cuối tuần, quán mở từ buổi tối đến bốn, năm giờ sáng mới đóng cửa, nhưng chuyển xe cuối cùng là mười một giờ năm phút.

Kỷ An Ninh khi được nhận vào đã bàn rõ thời thời gian làm việc, cô làm tới mười giờ bốn mươi, chạy thật nhanh đi thay đồ, tẩy đi lớp son, bỏ giầy cao gót với váy ngắn, mặc lại đồ của mình. Cô chạy chậm đến trạm xe buýt ở giao lộ đường Kiều Nam, bắt xe buýt để về nhà.

Mệt mỏi dựa vào cửa sổ xe, cô nhắm mắt lại, tay nắm thành đấm nhẹ nhàng đấm bắp chân đang đau nhức.

Cửa xe bị chưa kín, hơi lạnh của gió đêm từ khe hở thổi vào, lạnh lẽo thổi vào mặt Kỷ An Ninh.

Kỷ An Ninh đột nhiên mở mắt.

Cô nhớ lại, Văn Dụ về sau mặc dù cùng cô dây dưa không dừng, nhưng lúc mới bắt đầu, sau khi lần đầu anh đưa ra đề nghị kết giao bị cô cự tuyệt, anh liền tặng hoa tặng quà, nhiệt tình theo đuổi. Sau đó, bỗng có một thời gian, anh lạnh lùng với cô.

Sau khi lạnh lùng được một thời gian, anh lại lần nữa nhiệt tình lên. Nhưng từ ban đầu, anh đã chạm vào giới tuyến của cô. Kỷ An Ninh đối với anh luôn có

mâu thuẫn trong lòng, dằn dò bản thân, giữ vững lòng mình, không bị tiền tài tấn công mà mờ mắt.

Vào lúc ấy, Kỷ An Ninh chỉ tuân theo lòng mình, hành động theo bản năng mà thôi.

Nhưng bây giờ, Kỷ An Ninh lại nhớ đến lúc bắt đầu, dường như có thể thấy rõ ràng Văn Dụ có ý đồ dùng thủ đoạn "thuần hóa" trên người cô.

Kỷ An Ninh cười khổ.

Sau này, Văn Dụ thấy những thủ đoạn kia dùng với cô đều không có tác dụng, liền đổi thành quẩn chặt lấy. Tới khi anh đột nhiên biến mất khỏi trường học. Kỷ An Ninh nhìn không được mà suy nghĩ, khi đó anh đã đi làm cái gì? Cô có nghe được một ít tin đồn, hình như

trong nhà anh xảy ra chuyện. Nhưng cô lúc đó chỉ thấy may mắn khi anh rời đi, căn bản không nghĩ đến việc tới hỏi thăm một chút xem đã xảy ra chuyện gì.

Không tới mấy tháng, cô liền chết.

Cô vẫn cho là mình thông minh, mình rất tỉnh táo. Sau này cô mới hiểu được, thông minh và thanh tỉnh không đủ để bảo vệ mình.

Anh vừa rời đi, ác ma liền vươn tay tới cô.

Kỷ An Ninh nhận được điện thoại của Thư Thần là vào thứ bảy.

Anh trung khí mười phần, có cảm giác như đang muốn tranh công: "Mẹ anh vừa giới thiệu được một người, con của cô ấy đang học sơ trung, là nữ sinh, toán học hơi yếu... Buổi chiều em có thời gian thì gặp mặt trước đi."

Kỷ An Ninh buổi chiều liền đi qua, thử dạy cho cô bé kia một chút, mẹ cô bé ở một bên dự thính.

Lúc về nói xác nhận với cô sau, chạng vạng tối Kỷ An Ninh không phải đi ra ngoài liền nhận được điện thoại, mẹ cô bé cùng cô ước định cẩn thận thời gian dạy học sau này.

Đến quán cà phê, cô cảm ơn Thư Thần. Thư Thần nói: "Không phải khách sáo, cô ấy còn gọi điện thoại cho anh, khen em dạy rất tốt. Cô bé nhà đó nói em giảng bài rõ ràng, dễ hiểu. Cô ấy còn nói..."

Mẹ Thư Thần còn nói: "Con giới thiệu cô gái này có chút ý tứ, cô gái này nói với dì Phương của con là hi vọng khi đi dạy dì Phương cũng ở đó."

Đầu óc Thư Thần toàn cơ bắp, nghe không hiểu: "Có ý tứ gì?"

Mẹ Thư Thần cảm thấy bó tay, nói: "Sợ trong nhà có con trai trưởng thành tới quấy rối hoặc là sợ bị nữ chủ nhân hiểu lầm."

"Không phải vẫn còn tiểu Vân à?"

Ngốc trạch nam nói.

"Tiểu Vân thì lớn được học nhiều, đang

hiều van thì lon được bao nhiêu, anh ông đã có ý định thì luôn có thể đem đứa trẻ đẩy đi. Con đây, tầm mắt còn không bằng một cô bé, đúng là sống uổng phí một đồng tuổi." Lòng mẹ Thư Thần thấy mệt mỏi. Con mình suốt ngày chỉ biết chơi mấy cái 2D kia, đến bao giờ mới có thể sống trong thế giới 3D.

*2D, 3D là thế giới hoạt hình và thế giới thực.

Thư Thần cúp điện thoại vẫn nghĩ về việc này.

Mấy cô gái bình thường có thể cảnh giác như vậy à? Không có mà? Anh có chút choáng váng, một cô gái như Kỷ An Ninh ở tuổi đó không phải so với anh càng ngốc, càng không có kinh nghiệm xã hội hơn à?

Trừ khi cô đã trải qua cái gì đó, ngã một lần liền thông minh hơn một chút.

"Còn nói..." Thư Thần lúc này đổi giọng, "Nói sẽ tìm hiểu giúp em mấy nhà khác một chút. Mẹ anh biết nhiều nhà có con nhỏ lắm."

Đây là lời nói thật.

Mẹ Thư Thần nói: "Mặc dù chưa gặp qua, nhưng dì Phương một mực khen ngợi, thấy phẩm chất năng lực cũng không tệ, vì vậy mẹ an tâm, mẹ sẽ nhìn giúp xem còn nhà nào không."

Kiếp trước, Kỷ An Ninh gặp phải nhà kia, bị quấy rối, sau đó khi đang nói

chuyện đó với nữ nhân viên trong cửa hàng thì bị Thư Thần nghe được. Anh chủ động giúp đỡ, giới thiệu giúp cô mấy chỗ làm gia sư đáng tin cậy.

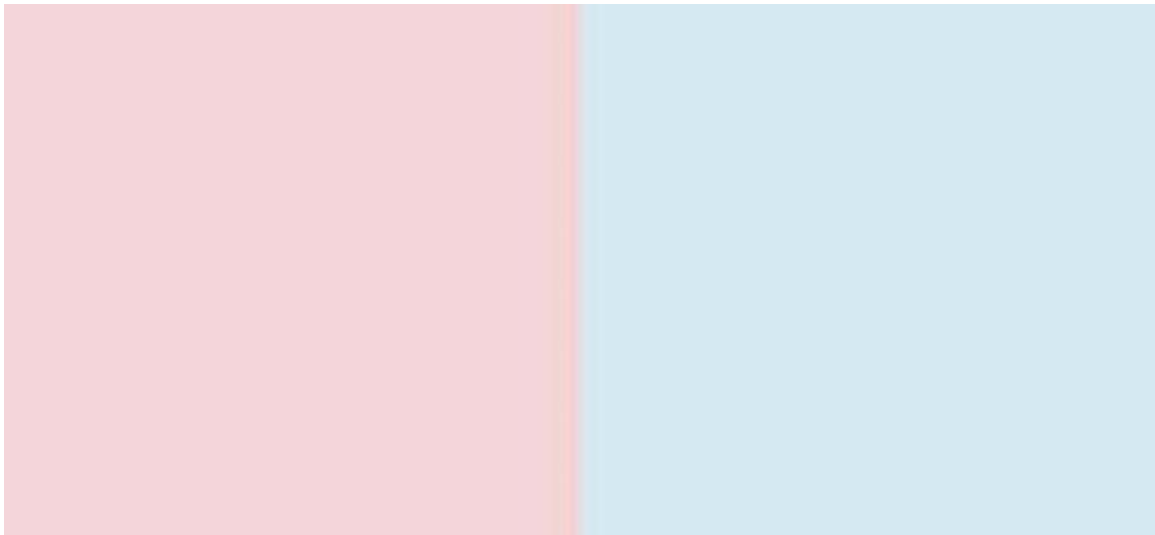
Sau này, Kỷ An Ninh làm gia sư ở mấy nhà, đều là do mẹ Thư Thần giới thiệu, đều là người rất tốt.

Kỷ An Ninh nghe vậy, liền cười đến mặt mày cong cong: "Cảm ơn nhé, có thời gian em sẽ mời anh ăn cơm." Cô bây giờ không quen thuộc với Thư Thần giống như kiếp trước, là mình chủ động xin giúp đỡ, tóm lại vẫn phải đi cảm tạ một chút.

Thư Thần lúc đầu muốn nói "Không cần", lời đến khóe miệng, thấy gương mặt Kỷ An Ninh thanh liêm rục rịch, cuối cùng không ngốc quá mức, đầu lười lúc này đánh một vòng, nói: "Được, anh chờ."

Lời tác giả: truyện này lấy bối cảnh vào năm 2013, có smartphone, trang mạng mua sắm, mã QR và livestream chưa xuất hiện phổ biến.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Gặp lại kẻ thù kiếp trước

Editor: tiểu mao

Sáng thứ bảy, Văn Dụ tỉnh lại tại chỗ ở của mình, đầu rất đau. anh không nhận được than một tiếng, nhắm mắt lại, vò thái dương, hơn nửa ngày mới từ từ ngồi dậy.

Tối hôm qua đúng là có uống rượu, nhưng lấy từ lượng của anh thì không đến mức say rượu đau đầu, đau đầu bởi vì có một đêm mộng, ngủ không được sâu.

Chỉ tiết trong mộng, sau khi tỉnh lại mấy giây thì mơ hồ không rõ. Nhưng Văn Dụ nhớ kỹ, trong mộng có Kỳ An Ninh.

“Nếu có kiếp sau...” cô nhìn anh, roi lệ.

Tại sao cô khóc? Vì sao đau lòng như vậy?

Văn Dụ nghĩ không ra, điều duy nhất có thể nhớ là cặp mắt xinh đẹp của Kỳ An Ninh đang không ngừng roi lệ.

Làm người ta đau lòng.

Chuông điện thoại vang lên, Văn Dụ giật mình một cái.

“Còn chưa đi?” Đầu bên kia là giọng cha anh Văn Quốc An, giọng vừa trách cứ lại có chút bất đắc dĩ.

Văn Dụ liền cười, trước mặt cha mình như từ người trưởng thành biến thành thiếu niên tinh nghịch, vừa lười nhác vừa vô lại: “đi, đi! Giờ đi ạ?”

Văn Quốc An nói: “Đương nhiên, không xem mấy giờ rồi, động tác của con nhanh lên.”

Hôm nay có kế hoạch là đi theo cha anh bởi mấy chú đánh golf.

Văn Dụ vừa dùng bả vai kẹp điện thoại vừa mặc quần, hỏi: “Mẹ con đâu?”

âm điệu của Văn Quốc An phai nhạt đi: “không biết, chắc là đi dạo phố?”

Cha mẹ của anh không ồn ào cãi cọ, nhưng tình cảm bình thường, không được gọi là ân ái. Văn Dụ đã sớm quen thuộc.

anh là người trưởng thành, không phải là học sinh tiểu học có tâm lý ỷ lại cha mẹ, sau khi lên đại học anh liền ra ngoài ở riêng, đỡ phải nhìn cha mẹ mình lãnh đạm không có tình cảm.

Rửa mặt xong đi ra cửa, ngày mùa thu nắng gắt làm lóa mắt, vạt đậm trời xanh không một bóng mây.

Roi vào mắt nhìn như mộng cảnh.

Chắc, chỉ là giấc mộng mà thôi, nghĩ gì thế.

Đảo mắt là đến thứ hai.

“Này, nghe nói hôm nay câu lạc bộ bắt đầu tuyển sinh?”

“Mọi người muốn tham gia cái gì?”

“Mẹ tớ nói nhất định phải tham gia hội học sinh, có phúc lợi*.”

“Mẹ cậu có tư tưởng gì thế, tớ muốn tham gia CLB COS**.”

*phúc lợi: chỉ chung những điều may mắn vui sướng, những điều có ích.

**câu lạc bộ cosplay.

Các bạn học ồn ào thảo luận.

Khai giảng phải tham gia huấn luyện quân sự, sau đó trường học cho sinh viên một thời gian giảm sóc để quen thuộc với sinh hoạt trong trường, cuối tháng chín một tuần câu lạc bộ mới chính thức tuyển sinh.

“Này, Ký An Ninh, cậu tính tham gia câu lạc bộ gì?” Ngồi ở phía trước Ký An Ninh, nữ sinh đang nghiêng người thảo luận với bạn bè về chủ đề này, thuận miệng quay đầu hỏi Ký An Ninh.

Nữ sinh này gọi là Mạnh Hân Vũ, là lớp trưởng, thành tích học tập xuất sắc, mặc dù không giống Ký An Ninh cần cảm học bổng cho học sinh nghèo, nhưng gia đình cô cũng phải chịu gánh nặng rất lớn.

cô gái này trong trí nhớ của Ký An Ninh là một trong số ít những người không bàn tán về cô, thậm chí sau khi cô chết lúc người khác nhảy mất ra hiệu muốn bắt quái, cô ấy còn quát lớn những người khác.

Ký An Ninh đối với mọi người trong lớp đều lạnh lùng, đối với Mạnh Hân Vũ lại lộ ra một chút ý cười dịu dàng, nói: “Mình có khả năng không tham gia được, mình không có thời gian, buổi tối còn phải đi làm thêm.”

Mạnh Vũ Hân hiểu được, cô cũng cần đi làm thêm.

Mạnh Vũ Hân vì làm thêm vì muốn giảm gánh nặng trong nhà, Ký An Ninh lại là người gánh vác cả gia đình. Vì vậy Mạnh Vũ Hân có thể hiểu và đồng tình với Ký An Ninh.

“Này, cậu đi làm gia sư à? Tớ biết một trang web, tớ toàn tìm việc gia sư ở trên đó.” Mạnh Vũ Hân chia sẻ tin tức với cô, nói tên trang web cho cô.

Ký An Ninh trầm ngâm một chút, khuyên Mạnh Vũ Hân: “Tớ lúc trước có sử dụng trang web này, nói thế nào đây, mấy gia đình này vàng thau lẫn lộn*, trang web cũng không cam đoan được. Tớ nghĩ cậu tốt nhất lên bàn rõ với mẹ của bọn trẻ là thời điểm cậu tới nhà, mẹ bọn trẻ có thể ở đây, đảm bảo an toàn.”

*vàng thau lẫn lộn: suy thoái, lộn xộn.

Mạnh Hân Vũ có chút khần trương: “sẽ... xảy ra chuyện gì sao? Tớ mới đi được hai lần.”

Hai đầu lông mày Mạnh Hân Vũ có chút nhăn nhó, đúng là chưa gặp qua mấy con người, sự việc buồn nôn đó. Đúng là một cô gái may mắn.

Ký An Ninh nói: “Cẩn thận thì hơn. Dù sao người xấu chỗ nào cũng có. Nữ sinh chúng ta ở tuổi này, tớ cảm thấy cẩn thận kiểu gì cũng không đủ. Đúng rồi, cậu có thể chuẩn bị đồ vật phòng thân như kiểu nước ốt.”

Ký An Ninh mang nước ốt của cô cho Mạnh Hân Vũ nhìn: “Tớ tự chế đấy. Cái bình thì mua trong cửa hàng, nước ốt thì tự mình nấu.”

Mạnh Hân Vũ rất sợ hãi thán phục trước sự cảnh giác cùng với việc tự chế trang bị của Ký An Ninh, mấy cô trao đổi về việc làm gia sư một lúc, trước lúc vào học, Mạnh Vũ Hân nói: “Tỷ nữa cùng nhau ăn cơm không?”

Ký An Ninh lại mỉm cười cự tuyệt: “không được.”

cô nhìn về phía thầy giáo, nhỏ giọng: “Buổi trưa tớ phải về sớm, tớ còn phải mua cơm hộ người ta.”

Nếu như buổi trưa đơn hàng thức ăn không nhiều, không tính là bận rộn thì cô cũng không ăn cơm ở trường học, mà chạy về nhà cùng bà ngoại ăn cơm, rồi nắm tay bà đưa xuống lầu phơi nắng.

Nếu không phải bà ngoại nhanh đói, không chờ được đến lúc cô tan học, cô nghĩ mình sẽ về nấu cơm trưa cho bà, để bà có thể ăn cơm nóng hổi chứ không phải đồ ăn hâm nóng.

Đến lúc trưa tan học, Mạnh Hân Vũ nhìn lại, đúng là Ký An Ninh đã lặng lẽ về sớm. cô thu dọn cặp sách cùng bạn đi ăn cơm, bạn cùng phòng ký túc xá nhin không được lắm chuyện.

Bạn cùng phòng nói: “Cậu gọi cậu ấy làm gì? không cảm thấy cậu ấy rất kiêu ngạo sao?”

“không có mà?” Mạnh Hân Vũ nói, “Tớ cảm thấy cậu ấy rất dịu dàng, không có cảm giác kiêu ngạo mà.”

Bạn cùng phòng chần chờ nói: “Có lẽ cậu ấy không để ý đến bọn tớ.” Xinh đẹp như vậy mà.

“Cậu ấy làm gì có thời gian chứ?” Mạnh Hân Vũ thay Ký An Ninh giải thích, “Tan học cậu ấy còn phải đi làm thêm, bận rộn gần chết, bài tập vào lúc nghỉ giữa giờ mới vội vàng làm. Làm gì có thời gian buồn đưa leo? Với cả, cậu ấy phải đi làm suốt, đầu giống bọn mình suốt ngày ngồi một chỗ, cũng không quen như vậy. Nhưng mà tớ cảm thấy cậu ấy rất tốt.”

“thật à?” Bạn cùng phòng có chút ngại ngùng, “Chắc là tớ nghĩ nhầm. Ài, thật ra tớ chưa từng nói chuyện với cậu ấy, tớ nghe người ta nói cậu ấy rất kiêu ngạo.”

Về phần là nghe từ ai? không nhớ nữa rồi.

Lời đồn đại kiểu này chính là thế, người khởi đầu đều không thể tra rõ, giống như một trận gió phá xung quanh, ảnh hưởng tới mỗi người.

Người nói qua thậm chí còn không nhớ rõ mình từng nói. Quan trọng là miệng nhiều người xói chảy vàng, tích hủy tiêu cốt*, máu chó là ở chỗ ‘biến chất’ và ‘nhân vật’.

*miệng nhiều người có thể xói chảy vàng, tiêu hủy xương cốt: qua miệng nhiều người vàng cũng bị biến chất, chỉ nhớ tên nhân vật nhưng nội dung bị thay đổi

Ký An Ninh không biết Mạnh Hân Vũ đang vì cô mà nói. Hai ngày nay, nhiệt độ hơi giảm, cô mặc một cái áo dài tay ở ngoài, trong phòng ăn đi lại có hơi nóng, thừa lúc cơm còn chưa xong cô đem áo ngoài cởi ra buộc ở hông. Áo tay ngắn bên trong kéo căng ở trên người, eo thon nhỏ, ngực xinh đẹp làm hấp dẫn vô số ánh mắt, mấy nam sinh không biết vô tình hay cố ý hướng mắt về phía này.

“Đó là ai?” Triệu Thần nheo mắt lại, “Trước giờ chưa gặp bao giờ, năm nhất à?”

Mấy người cạnh hắn thuận mắt nhìn sang, có người huyt sáo, có người nhìn một lúc giật mình: “A, là nữ sinh kia.”

Triệu Thần quay đầu: “Mày biết à?”

“Diễn đàn của trường có ảnh chụp của nàng.” Bạn cùng lớp nói, “Có tin tức rất hot gần đây, bọn mày không thấy à? Gọi là ‘Mỹ nhân nghèo’.”

“nói về gì vậy?”

“Lúc khai giảng, nàng là sinh viên nghèo khó ‘công bà ngoại đi học’. Mày nhìn nàng đi, đang mua com đúng không, mày nhìn kia, nàng mua com nhiều như vậy, tao thấy thảo luận ở tin đó là nàng làm dịch vụ mua com hộ, chỉ giao cho ký túc xá nữ.”

Các nam sinh đều nhìn sang. Ký An Ninh đang xách một túi đầy, đi về hướng của sổ, trong phòng ăn nhiều người, cô lại chạy qua chạy lại, chớp mắt lăm lăm mờ mờ, gương mặt tuyết trắng hơi đỏ ửng.

Con mắt Triệu Thần luôn nhìn thẳng, giống như muốn lột sạch Ký An Ninh.

“Tao thấy...” hắn cảm thán, “một đại mỹ nữ như thế, sao lại phải làm cái này?”

hắn liếm liếm bờ môi, nói: “Tao đi làm quen với nàng.” nói xong liền đứng lên.

Văn Dụ đi vào nhà ăn, theo bản năng dùng ánh mắt quan sát.

Nhắc tới cũng lạ, nhà ăn nhiều người như vậy, làm người ta thấy quáng mắt, vậy mà Văn Dụ từ đám người lập tức tìm được Ký An Ninh.

Tinh tế lay động, di chuyển giữa một đám người, nhưng lại như đang phát sáng, rất khó để không phát hiện. Nhìn thì yếu đuối, thật ra so với nam sinh còn chịu cực tốt hơn.

Văn Dụ thả chậm bước chân.

anh đang ở cửa chính, mà Ký An Ninh... Thấy cô đã đầy hai túi, có lẽ phải đi về phía này. Nếu cô thấy anh, sẽ chào hỏi, nếu không thấy... coi như xong.

Văn Dụ không định chủ động, Ký An Ninh bước bình tĩnh cương làm anh cảm thấy cần phải lạnh lùng với cô.

Thế là Văn Dụ liền thấy, có một nam sinh đứng dậy, bước nhanh về phía Ký An Ninh. Trong đám người, phương hướng quỹ tích chuyển động của hắn quá rõ ràng, không hề nghi ngờ là đang hướng đến mục tiêu là Ký An Ninh đang cúi đầu chỉnh lại cái túi.

Văn Dụ nhăn nhó.

anh thấy Ký An Ninh chỉnh xong hai cái túi, một tay cầm lên, quay người, cất bước, hướng về phía cửa đi tới. cô nhìn như trông thấy anh, thần sắc khẽ nhúc nhích, dưới chân cũng tăng tốc độ.

Mà nam sinh kia, Văn Dụ rõ ràng nhìn thấy, hắn ở điểm mù của cô mà ra tay.

Mặc kệ cô.

Kiểu cô gái ngu ngốc như vậy phải lạnh lùng với cô, lại dịu dàng cẩn thận theo đuổi một thời gian, tiến hành dùng tiền tài để tiến công, nếu cô không chịu thua thì tiếp tục lạnh lùng. Lạnh lùng rồi hâm nóng, lặp đi lặp lại mấy lần, mới có thể của được.

Bây giờ không cần quan tâm cô.

Văn Dụ nghĩ vậy, trơ mắt nhìn thấy Triệu Thần cố ý đụng vào, sau đó vươn móng vuốt với Ký An Ninh.

Ký An Ninh quay người về phía cửa chính, chưa được hai bước liền thấy Văn Dụ. cô lúc đầu tính chào anh một tiếng. Nhưng bộ dạng anh hờ hững, không biết có nhìn thấy cô không, miệng cô mở ra lại đóng lại, nghĩ tới chuyện lúc trước, tính qua chào hỏi anh rồi tới ký túc xá đưa com.

Thình lình bị một người xông tới đâm nghiêng, làm cô lao đảo.

Chớp mắt thân thể Ký An Ninh bị mất cân bằng, suy nghĩ đầu tiên là đồ ăn trong tay. Nếu hai túi đồ ăn này đổ, buổi trưa này coi như mất cả chì lẫn chài. Đầu óc cô trống không, theo bản năng vội vàng cân bằng trọng lực cánh tay.

May mắn là người kia đụng phải cô phản ứng rất nhanh, lập tức đưa tay ra đỡ cô.

Ký An Ninh không bị ngã, đồ ăn cũng không bị đổ. Trái tim rớt xuống đất, đồng thời cô lập tức nhận ra có gì không đúng. Người kia mặc dù có ‘lòng tốt’ đỡ cô nhưng một tay để ở sau lưng, một tay hình như ở vị trí eo cô.

“Người đẹp, không sao chứ?”

Thanh âm này nghe lỗ mãng lâu cá lại vô cùng quen thuộc.

Ký An Ninh bỗng nhiên quay đầu! Triệu Thần, cho dù cô chết cũng không quên được gương mặt đang mỉm cười trước mắt cô!

Tất cả đều do Triệu Thần dụng bẫy.

cô bị lừa tới công ty đang tổ chức hoạt động team building* để làm thêm. Công ty này đúng là có tổ chức hoạt động team building, nhưng đây lại là công ty nhà Triệu Thần.

*giống như một dạng hoạt động nhóm

Nữ sinh kia lừa cô kêu đến gian phòng phía trong nhằm bỏ thuốc cô.

Nhưng Ký An Ninh đã từng làm thêm ở NL, đó là nơi ngư long hỗn tạp, loại người gì cũng có. Ở đó có tiểu ty tỷ kinh nghiệm phong phú, quản lý có lòng tốt, đại ca bảo an nhìn thì hung ác nhưng rất yêu vợ mình - Cổ gia... Bọn họ đều dạy cô rất nhiều thứ, thêm nữa chính cô cũng có lòng cảnh giác rất mạnh. Sắc mặt đối phương khẩn trương làm cô nổi lên lòng nghi ngờ, thăm dò một chút liền biết được chân tướng.

cô đương nhiên không thể ngồi chờ chết, tìm chỗ hờ mà chạy trốn. Nữ sinh kia chắc chắn đã báo tin cho Triệu Thần, hẳn ta mang theo bảo tiêu nhà mình, chặn lại thang máy và cầu thang, dồn cô lên sân thượng, cô bị trượt chân rơi xuống.

Sau đó, hồn phách phiêu lãng, tới khi Văn Dụ vì cô báo thù.

Văn Dụ...

Văn Dụ!

Văn Dụ nhìn thấy Kỷ An Ninh đứng vững lại, vừa ngẩng đầu nhìn Triệu Thần một cái, trong chớp mắt, gương mặt mất hết huyết sắc.

cô giống như nhìn thấy mãnh thú, giống như bị dọa sợ, đang từ trong tư thế bị Triệu Thần nửa đỡ nửa ôm rất mập mờ đột nhiên lùi về sau lảo đảo hai bước mới đứng vững.

Gương mặt cô trông sợ hãi, luống cuống, trong chớp mắt đột nhiên quay đầu nhìn về phía Văn Dụ.

Cách dòng người giao thoa với nhau, Văn Dụ hiểu được cái nhìn này của Kỷ An Ninh.

Giúp tôi một chút.

Cầu xin anh giúp một chút!

Tiếng ồn ào trong nhà ăn lúc này vào tai Văn Dụ bỗng nhiên trở nên yên tĩnh.

rõ ràng mặt Kỷ An Ninh chỉ đang trắng bệch, gương mặt hoảng sợ mà nhìn anh, nhưng anh lại giống như nghe thấy tiếng cô đang cầu cứu.

anh thậm chí còn cảm nhận được sự sợ hãi tuyệt vọng của cô, giống như ở sau lưng có bóng đen to lớn muốn nuốt chửng cô.

Văn Dụ!

Cứu em!

Trái tim Văn Dụ bỗng nhiên kịch liệt co lại, đau đớn giống như bị kim châm.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Bước tới che chở cho cô

Editor: tiểu mao

Văn Dụ vốn muốn lạnh lùng với Kỷ An Ninh, không biết tại sao trái tim lại thấy đau đớn. Lúc đầu óc còn chưa suy nghĩ rõ, chân đã tự động bước đi, sai bước tới chỗ cô, một phát nắm chặt cánh tay mảnh khảnh của Kỷ An Ninh.

Tay anh như kim sắt kiểm lấy cánh tay Kỷ An Ninh, cho cô sức lực mạnh mẽ để chèo chống, diu thân thể cô đứng vững.

Văn Dụ lấy cái túi trong tay cô, lờm cô một chút. Gương mặt nhỏ của cô trắng bệch, cái trán nhẵn mịn đang đầy mồ hôi, đây không phải do nóng mà là do bị kích thích mãnh liệt nên mới ra mồ hôi lạnh.

“không sao chứ?” Văn Dụ hỏi.

Kỷ An Ninh ngẩng đầu nhìn Văn Dụ, cánh tay cảm nhận được lực lượng của anh, những sự kinh hoàng sợ hãi đột nhiên đánh tới giờ giống như mây đen bị xua tan, ánh mặt trời chiếu xuống, bóng đen trở nên vô hình.

cô thờ ra một hơi thật dài, trên mặt hồi phục huyết sắc, nhẹ nói: “không có chuyện gì, chỉ bị giật mình thôi.”

Chỉ bị giật mình thôi?

Ánh mắt Văn Dụ lạnh lùng nhìn về phía Triệu Thần: “Xây ra chuyện gì?”

“Văn Dụ à?” Triệu Thần nói, “Hai người quen nhau à?”

Văn Dụ nhàu mày hỏi: “Cậu là...”

trên mặt Triệu Thần hiện lên sự xấu hổ, nhanh chóng điều chỉnh cười nói: “Tôi là Triệu Thần.”

Văn Dụ suy tư một giây, giật mình: “A, công ty được Thịnh Đăng.”

“Đúng, đúng, đó là nhà tôi.” Triệu Thần gật đầu.

Văn Dụ nhìn Triệu Thần, lại nhìn Kỷ An Ninh, hỏi: “Hai người có quen biết?”

Hơi thờ Kỷ An Ninh chậm mắt một giây, lập tức lạnh lùng nói: “không biết.”

Ánh mắt Văn Dụ chớp lên.

trên mặt Triệu Thần đều là ý cười, thành thật nói xin lỗi: “Ngại quá, ngại quá. Có bị trật chân không, có muốn cùng anh tới bệnh viện xem thử không?”

Kỷ An Ninh nói: “không cần.”

Triệu Thần còn nói: “VẬY cũng được. Để lại số điện thoại đi, lỡ như em có việc cần tìm thì sao.”

Kỷ An Ninh vẫn như cũ nói: “không cần.”

Văn Dụ quan sát Kỷ An Ninh, phát hiện thái độ của cô đối với Triệu Thần có thể nói là lạnh như băng. Thái độ cự tuyệt của cô với hắn đúng là không chừa chỗ trống. So sánh với lúc trước, khi cô cự tuyệt Văn Dụ thái độ đó đúng là có thể coi như dịu dàng.

Văn Dụ không hiểu sao thấy trong lòng dễ chịu. Cái tâm tư muốn ‘lạnh lùng cô’ đã phai nhạt.

Nhìn Triệu Thần còn muốn nói chuyện, Văn Dụ đánh gãy lời hắn: “cô ấy không có việc gì, cậu không cần để ý đâu, cậu đi ăn cơm đi.”

Lúc anh nói chuyện, đem cánh tay khoác sau lưng cô. Mặc dù không tính là ôm, nhưng lại hiện ra tư thế bảo vệ.

Kỷ An Ninh không nói chuyện, thái độ im lặng đầy lạnh lùng rõ ràng là tán đồng với Văn Dụ.

Hai người giống như không cho người khác chen vào.

Triệu Thần thấy không thú vị, chỉ có thể ngại ngùng bỏ đi.

Văn Dụ cúi đầu nhìn Kỷ An Ninh, giễu cợt cô: “không nhìn ra là gan em nhỏ như vậy đấy? không phải chỉ vì một cái thôi à? Sao mặt lại trắng thành kiểu này rồi?”

Kỷ An Ninh miễn cưỡng giật nhẹ khóe miệng.

Đời trước, Triệu Thần ép cô đến đường chết, sự tuyệt vọng đó quá sâu sắc. Khi cô trượt chân té lầu, sự sợ hãi cũng khác sâu.

Mấy ngày cô sống lại, gặp Văn Dụ đầu tiên, sau đó cô vẫn luôn nghĩ lúc nào sẽ gặp Triệu Thần. Mặc dù trường học rất lớn, nhưng chỉ lớn mà thôi, mọi người đều học cùng một chỗ, mặc dù theo cô biết là Triệu Thần thường xuyên trốn học, nhưng sớm muộn gì cũng gặp phải.

Kỷ An Ninh vẫn cho là mình chuẩn bị tốt tâm lý khi gặp Triệu Thần. Nhưng đến tận lúc này, trong chớp mắt khi cô thấy gương mặt Triệu Thần, mới biết những cảm giác sợ hãi tuyệt vọng đều nén ở trong lòng, chưa từng tan đi.

Triệu Thần là bóng ma tâm lý của cô, trong vòng nửa khắc không tan được.

Kỷ An Ninh cho Văn Dụ một nụ cười miễn cưỡng, liền cúi đầu che lại cảm xúc chưa bình tĩnh, đưa tay: “Đưa cho tôi.”

Văn Dụ cảm túi đồ ăn lùi về sau, ngược lại cái tay đang ở sau lưng Kỷ An Ninh hơi dùng sức: “Ra ngoài rồi nói, em xem giọng điệu với sắc mặt em đi.”

Kỷ An Ninh thu tay về, thuận theo lực đạo của anh đi về phía cửa. Nhưng bà vai của cô kéo căng, lùi nửa bước, thoát khỏi bàn tay của Văn Dụ đang ở sau lưng.

Văn Dụ mỉm cười, làm như không có việc gì thu tay lại.

Ngày mùa thu, giữa trưa ánh nắng chói mắt, lại làm cho Kỷ An Ninh thấy yên tâm.

Ban ngày ban mặt, trời đất tươi sáng, so với bóng đêm mê ly xa hoa trụy lạc thì làm người ta có cảm giác an toàn hơn.

“anh biết người kia à?” Kỷ An Ninh hỏi.

“Cũng tính là có biết.” Văn Dụ nói, “không quen.”

Kỷ An Ninh gật gật đầu, lại giơ tay: “Đưa cho tôi đi, tôi phải nhanh chóng đi đưa hàng.”

Văn Dụ đưa túi cho cô.

“Cám ơn.” Kỷ An Ninh nói, “anh mau đi ăn đi.”

Đọc theo con đường từ nhà ăn đến ký túc xá, ven đường bày đầy quầy hàng của mấy câu lạc bộ, nhóm cốt cán của mấy câu lạc bộ đang ở đó hét lớn, hoặc là phát tờ rơi, thi triển bản lĩnh kéo người đến nhà mình. Những sinh viên năm nhất đang lú lú, đầy hiếu kỳ với hưng phấn, nhìn chỗ này một chút, chỗ kia một chút.

Văn Dụ nhìn theo bóng Kỷ An Ninh biến mất giữa dòng người.

cô nói cô không biết Triệu Thần, Văn Dụ không tin. Chỉ là bị va một cái, sao có thể phản ứng lớn như thế.

Kỷ An Ninh trong chớp mắt sắc mặt trắng bệch, không phải vì bị va trúng mà vì nhìn thấy mặt Triệu Thần.

Văn Dụ theo thói quen đột một điếu thuốc, vừa hút hai cái, có người đến nói: “Bạn học, chỗ này không cho hút thuốc.”

Văn Dụ mỉm cười gật đầu, dập tắt thuốc.

hắn nhìn phương hướng biến mất của Kỷ An Ninh, chợt nhớ đến mấy việc. Ban đầu bước chân hướng về phía nhà ăn, hơi chần chờ một chút, sau đó chuyển hướng, đi về hướng ký túc xá nữ.

Kỷ An Ninh đưa xong đơn hàng cơm chưa, từ dưới lầu ký túc xá đi ra, không đi về phía nhà ăn. cô tìm chỗ băng ghế đá dưới lầu ngồi xuống, hai tay chống lên chân, bàn tay ôm lấy mặt.

Tay vẫn còn run.

Trong chớp mắt khi nhìn thấy Triệu Thần là sự sợ hãi, sau khi sợ hãi qua đi là sự tức giận, tức giận đến mức muốn giết người.

Nếu như giết Triệu Thần thì sẽ thế nào?

Kiếp trước Văn Dụ đã từng làm, cuộc đời anh bị hủy luôn. Lúc đầu anh đã có thể sống tốt một đời.

Kỷ An Ninh dùng sức chà sát mặt mình, trước mắt đột nhiên hiện lên một đôi giày.

Ngẩng đầu lên, thấy Văn Dụ đang rút tay túi quần, cúi đầu nhìn cô. Kỷ An Ninh đang ngẩng đầu, từ góc độ này mà nhìn, anh trông cao lớn như khổng lồ.

“Làm gì vậy?” anh hỏi rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

anh đứng ở dưới lầu ký túc xá chỗ đường đối diện đợi cô, lại thấy cô xuống lầu ngồi ở băng ghế đá run rẩy. anh quan sát một lúc mới đi tới nói chuyện với cô.

Kỷ An Ninh nhìn anh hỏi: “Sao anh chưa đi ăn cơm?”

Thời gian ngắn như vậy, anh chắc chắn không thể ăn cơm xong rồi chạy tới đây.

Kỷ An Ninh nhìn nam nhân trẻ tuổi này, nghĩ đến việc anh vì cô mà cả đời ngắn ngủi, trong lòng có chút mềm mại. Lúc nói chuyện giọng điệu tự nhiên trở nên dịu dàng.

Văn Dụ nhú mày, có chút kinh dị với giọng điệu cô nói với anh hôm nay.

anh hỏi cô: “Triệu Thần lúc trước có quen biết với em à?”

Kỷ An Ninh run lên: “không có.”

Văn Dụ vẫn luôn quan sát biểu cảm của cô, anh gật gật đầu nói: “Vừa cân nhắc vài chuyện nên tới nói với em, sau này cách xa hẳn ta một chút.”

Kỷ An Ninh nhìn chăm chăm anh, khóe miệng nhếch lên.

Văn Dụ nói: “anh với hẳn không quen, chuyện này cũng chỉ là tin đồn. Đáng lẽ hẳn ta đang học lớp ba giống anh, nhưng lúc hẳn học năm hai, đi quấy rối nữ sinh, sau đó phải nghỉ học một năm, cho nên bây giờ vẫn đang học năm hai.”

Đấy đúng là... việc mà Triệu Thần sẽ làm.

“đã hiểu.” Kỷ An Ninh nói, “Tôi sẽ cách xa hẳn một chút, anh yên tâm.”

Tôi phải đi làm thêm rất bận rộn, không có thời gian liên lạc với hẳn, với cả tôi còn có cái này, anh không cần lo lắng.”

cô móc từ trong cặp sách một cái bình phun loại nhỏ.

“Đây là cái gì?” Văn Dụ cầm lấy bình phun nhỏ từ trong tay cô, giơ lên soi dưới ánh mặt trời, neho mắt nhìn.

“Nước ốt.” Kỷ An Ninh hé miệng cười, “Tự chế.”

“Ồi.” Văn Dụ cũng cười.

Kỷ An Ninh vẫn luôn biết Văn Dụ đẹp trai. Nhưng kiếp trước anh mang cho cô quá nhiều phiền phức, tới mức mỗi khi nhớ tới anh là thấy phiền lòng, lúc đối mặt với anh chẳng có tí cảm giác nào.

Bây giờ cô nhìn lại, lại thấy mũi anh rất cao, bờ môi thì mỏng, anh tuấn mà quyến rũ.

Nhất là đôi mắt đen như mực kia, dưới ánh mặt trời như lóe sáng, làm người ta thấy hoảng hốt.

Kỷ An Ninh rời mắt, như muốn cho anh lời giao phó, nói: “Tôi biết cách đề phòng người khác. Tôi làm thêm ở NL, chỉ uống nước mình mang theo, cốc uống nước của tôi có ký hiệu ở trên, nếu có người động vào, tôi có thể biết được...”

Cho nên, anh đừng lo lắng cho tôi, hãy sống thật tốt, bình an vô sự cả đời, như vậy là tốt nhất.

cô đã trải qua những gì? Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã đề ý như thế?

Đừng nói năm nhất, những cô nàng học năm hai, năm ba có nhiều người đối với con trai đều rất ngây thơ, không chút ý thức đề phòng.

Ánh mắt Văn Dụ dừng trên mặt của cô.

một lát sau, anh cười nói: “Được đấy, đúng là đứa bé ngoan.”

Sau khi anh nói thì đem bình phun nhỏ để vào lòng bàn tay cô. Nhưng động tác của anh chậm rãi, ngón tay tiếp xúc với lòng bàn tay cô khoảng ba giây.

Vừa mới nghĩ tốt cho anh, giờ lại lời bộ mặt vô si này ra.

Kỷ An Ninh lập tức nắm tay lại rút về, trùng mắt liếc anh một cái.

Văn Dụ mỉm cười nhìn cô. Da mặt dày như vậy, lông tóc đương nhiên không bị hao tổn gì.

Kỷ An Ninh không nói gì, đem nước ốt nhét vào cặp, đứng dậy bỏ đi.

“Cùng nhau ăn cơm trưa đi.” Văn Dụ ở phía sau hô lên.

“anh tự đi mà ăn.” Kỷ An Ninh tức giận nói, bỏ mặc anh mà bước đi nhanh hơn.

Văn Dụ cười cười, rút hai tay vào túi quần rồi chậm rãi đuổi theo.

Mấy câu lạc bộ làm việc rất vất vả. Lúc người khác ăn cơm trưa thì họ đang phải ở quầy hàng của mình vất vả lôi kéo người khác.

“Bạn học, đến câu lạc bộ boxing xem một chút đi, bọn mình có thiết bị chuyên nghiệp và huấn luyện viên, còn có các loại phúc lợi!” Trần Hạo gào to lôi kéo mấy nam sinh năm nhất, “Là đàn ông thì nên học boxing tự do, không có hình thức rườm rà như Taekwondo, không sáo rỗng như võ thuật truyền thống, môn võ thuật cận chiến chân chính chỉ có kickboxing.”

Bên cạnh là câu lạc bộ Taekwondo đang có mấy nữ sinh mặc võ phục đứng đấy: “Cậu tuyên truyền thì tuyên truyền đi, lôi bọn tôi vào làm gì!”

“nói nhảm, nói nhảm. Người đẹp đừng tức giận.”

Trần Hạo cười hi hi nói, quay đầu lại phía mấy nam sinh nói, “Muốn trải nghiệm cảm giác nhiệt huyết, chỉ có kickboxing* tự do mới mang lại cảm giác này.”

*kickboxing: quyền anh

Đáng tiếc, câu lạc bộ kickboxing chỉ có mấy anh chàng mạnh mẽ, câu lạc bộ Teakwondo lại có mấy nữ sinh đang làm việc, mấy đàn em ý chỉ không kiên định, nhanh chóng bị mấy học tỷ gương mặt cười tươi như hoa lôi kéo.

“Chắc.” Trần Hạo lắc đầu.

Ngược lại hẳn cũng không quan trọng lắm, đội trưởng câu lạc bộ đại nhân đem vàng ròng bạc trắng rót vào bên trong, ban đầu yêu cầu chỉ tuyển những người có sở thích với kickboxing, còn phải có nghị lực bền bỉ chịu được huấn luyện. Ý chí kiên này không được kiên định lắm, tùy tiện bị nữ sinh nói một câu “Con trai mặc võ phục đẹp trai nhất.” đầu óc lảng lảng không biết giá trị nhân sắc của mình được mấy điểm, không biết mình đang ở chỗ nào.

Vừa quay đầu thì thấy một nữ sinh đang đứng trước quầy hàng câu lạc bộ kickboxing, đang cầm một tờ đơn chăm chú đọc.

cô vừa ngẩng đầu một cái, Trần Hạo liền nhận ra. Đây không phải tiểu mỹ nữ công bà ngoại đi học đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Giải quyết tình địch

Editor: tiểu mao

Bắt gặp Trần Hạo quay đầu nhìn, Kỷ An Ninh cảm thấy học trưởng này khá quen mắt nhưng nhất thời không nhớ ra. cô hỏi: “Sur huynh, câu lạc bộ kickboxing có tuyển nữ sinh không?”

Nếu như Trần Hạo có thể làm chủ nhà, hẳn chắc chắn sẽ vỗ ngực nói: “Tuyển, đương nhiên tuyển rồi! không nói người khác cũng sẽ tuyển em!”

Nhưng vấn đề là, hẳn chỉ là phó đội trưởng câu lạc bộ, câu lạc bộ kickboxing do đội trưởng câu lạc bộ quyết định. Đội trưởng CLB chỉ tuyển nữ sinh vào lúc năm nhất khi vừa thành lập câu lạc bộ, sau này mấy cô khóc sướt mướt vì chịu không được cường độ huấn luyện đều bị đội trưởng đá đi.

Sau đó, đội trưởng không cho hẳn tuyển nữ sinh.

“Cái này, câu lạc bộ chúng tôi không...” Cõi lòng Trần Hạo đầy tiếc nuối, muốn mở miệng từ chối Kỷ An Ninh, ánh mắt lia một cái thì thấy Văn Dụ đang ở đằng sau Kỷ An Ninh, cách cô không xa lắm đang ra hiệu cho hắn.

Trần Hạo nói được một nửa liền đổi giọng: “Tuyển, đương nhiên là tuyển rồi. Sur muội muốn ghi danh à? Tôi đây, ghi tên ở chỗ này.”

Kỷ An Ninh lại hỏi thêm về thời gian huấn luyện.

“Mỗi ngày đều mở, trên nguyên tắc thì thành viên cao cấp một tuần phải đi ít nhất ba buổi, thành viên bình thường một tuần phải đi ít nhất hai buổi. Còn...” Trần Hạo liếc mắt với Văn Dụ, linh hoạt nhảy bèn vì Kỷ An Ninh tự mình lập ra một yêu cầu riêng, “Thành viên thực tập có thể linh hoạt về thời gian.”

Kỷ An Ninh có chút do dự.

Thứ khiến cô dừng bước là do vừa rồi Trần Hạo lớn giọng kêu “Cận chiến chân chính”.

Kỷ An Ninh từng trải qua vật lộn, mũi khoan thép cũng được, cục gạch cũng tốt, nhất được cái gì thì cái đó là vũ khí. không có thời gian cân nhắc có thể làm đối phương bị thương hay bị thương quá nặng, khi đó chỉ hận mình không đủ sức, tốc độ không đủ nhanh.

Kỷ An Ninh biết, quyền anh cùng với mấy phong trào thể dục thể thao không giống nhau, đổ máu là điều đương nhiên.

Đời trước Kỷ An Ninh vẫn cảm thấy mình được coi là chú ý cẩn thận, nhưng chỉ chú ý cẩn thận thì không đủ, cô nghĩ mình phải mạnh hơn, có chút năng lực tự vệ.

“Có khả năng em chỉ có thể đến nhiều nhất là một tuần một lần.” cô do dự nói.

“không có vấn đề, không có vấn đề.” Trần Hạo thoáng nhìn qua Văn Dụ, một ánh mắt liền hiểu được ý của Văn Dụ.

Đầu tuần Văn Dụ vừa biểu hiện có hứng thú đối với cô nàng, cô nàng này đã tự chui đầu vào lưới, thế nên nhất định phải giữ lại.

Thế là Kỷ An Ninh đăng kí, lưu lại số điện thoại.

“Buổi tối hôm nay có đến không?” Trần Hạo sốt ruột hỏi.

“Có thể. Nhưng chắc em chỉ có thể tham gia huấn luyện vào thứ hai thôi. Như vậy có được không?”

“Được chứ, đương nhiên là được.” Trần Hạo nheo mắt nói với Văn Dụ.

Văn Dụ cho hấn một ngón tay cái.

Chờ Kỳ An Ninh rời đi, Trần Hạo cười hi hi đi qua, cảm ơn đơn hướng về phía Văn Dụ tranh công: “Xong rồi, Văn ca, em có được thưởng không?”

Văn Dụ chính là đội trưởng CLB kickboxing của Hoa đại. Ban đầu Hoa đại không có CLB kickboxing, hai năm trước khi Văn Dụ nhập học đã sáng lập CLB kickboxing. Toàn bộ trang thiết bị đều do anh bỏ tiền túi ra sắm.

Trần Hạo là phó đội trưởng câu lạc bộ, hấn với Văn Dụ trong trường học hay cùng nhau làm loạn, Kỳ An Ninh lúc trước đã gặp qua hấn, nhưng cô tránh Văn Dụ còn không kịp, càng không chú ý tới những người bên cạnh anh nên nhất thời không nhận ra được Trần Hạo.

Văn Dụ tiếp nhận đơn đăng ký, nhìn thoáng qua, cười nói: “Ok, năm nay anh mày sẽ bảo kê cho từ đầu đến chân.”

Trần Hạo vui mừng phấn khởi, Văn Dụ ngẩng đầu một cái, thấy Kỳ An Ninh không đi tới nhà ăn mà hướng về phía ngoài trường, không đi ăn cơm trưa sao?

Kỳ An Ninh nhận điện thoại: “Đúng, cổng trường của bọn em, anh tới rồi à? đang ở đâu...A, em thấy anh rồi!”

Văn Dụ thấy Kỳ An Ninh cất điện thoại, đi tới hướng nào đó phát tay, đón một thiếu niên mặc tú đang chạy tới.

“Cầm” Văn Dụ đem đơn đăng ký nhét lại cho Trần Hạo, đi theo cô.

Kỳ An Ninh hẹn Thư Thần ăn cơm.

Cuối tuần cô đều bận việc, thời gian rảnh rỗi để mời Thư Thần ăn cơm chỉ có bây giờ. Cũng may quán cà phê ở gần Hoa đại, Thư Thần lái xe chỉ mất mấy phút.

Kỳ An Ninh vừa giao xong đơn hàng đặt cơm, bởi vì trời nóng nên cô tháo cái áo tay dài ở bên hông, chỉ mặc áo thun ngắn tay bó sát người, cánh tay cùng gương mặt trắng óng ánh, dưới ánh mặt trời như phát sáng, lúm đồng tiền tươi như hoa.

Trái tim trạch nam của Thư Thần lập tức nhảy dựng lên kêu thỉnh thỉnh.

Văn Dụ lại giật mình, anh đột nhiên ý thức được, từ lần đầu tiên anh thấy Kỳ An Ninh cho đến bây giờ, Kỳ An Ninh chưa từng cười như thế này, chưa từng!

Văn Dụ dừng bước, nhú mồm, ánh mắt nghiêm túc.

Hóa ra cô cũng biết cười.

“Chỗ này có đồ ăn Hồ Nam*, món cay Tứ Xuyên, đồ ăn Đông Bắc.” Kỳ An Ninh cười hỏi Thư Thần, “anh muốn ăn cái gì?”

*trong covert là Tương đồ ăn, Tương là tên gọi tắt của tỉnh Hồ Nam

Hôm nay nói rõ là Kỳ An Ninh mời khách, Thư Thần nghĩ một chút: “Đồ ăn Đông Bắc.” Đồ ăn Đông Bắc được nhiều, rất thực tế.

Mặc dù không biết rõ tình huống cụ thể trong nhà Kỳ An Ninh, nhưng thấy cô một lúc làm nhiều việc liên biết kinh tế trong nhà rất túng quẫn. Lẽ ra không nên để Kỳ An Ninh mời khách, nhưng mấy lần Thư Thần đề xuất mời cô ăn cơm, Kỳ An Ninh đều từ chối. Nếu không phải vì giới thiệu chỗ dạy thêm chocô, Kỳ An Ninh muốn cảm ơn anh, chắc ngay cả cơ hội ăn cơm cùng cô cũng không có.

Thư Thần không muốn từ bỏ cơ hội này.

Nhưng đúng lúc Thư Thần đang vui mừng phấn khởi thì có thêm vị khách từ trên trời rơi xuống.

Thư Thần và Kỳ An Ninh vừa ngồi xuống, Văn Dụ liền xuất hiện ở bên cạnh bàn, hai tay đút túi quần, một bộ dạng hồ hững: “Ồ, em cũng ở đây à?”

Kỳ An Ninh: “...”

Thư Thần: “...”

Lúc hai người trong cuộc còn chưa kịp phản ứng, vị khách không mời nào đó đã cười nhẹ, rất không khách sáo nói: “Vừa hay, cùng nhau ăn cơm đi. Vừa rồi nói với em chuyện kia nên giờ anh vẫn chưa ăn cơm.”

Văn Dụ nói xong đã kéo cái ghế bên cạnh Kỳ An Ninh ra, rất phối hợp mà ngồi xuống.

Thư Thần hết cách, kiên trì hỏi: “An Ninh, đây là...?”

Kỳ An Ninh trong lòng thờ dài, sao cô lại quên Văn Dụ là người như thế nào? anh có chết cũng không cần mặt mũi, làm việc từ trước tới giờ không kiêng nể gì cả. Đồi trước nếu không phải vì anh không quan tâm ánh mắt người khác, muốn làm gì thì làm, cô đâu bị người khác chỉ trích, bị đồn thành loại con gái ham giàu.

“Đây là sư huynh của em, Văn Dụ.” cô chỉ có thể giới thiệu hai người với nhau, “Đây là ông chủ của quán cà phê em đang làm thêm, Thư Thần.”

Hóa ra là ông chủ chỗ cô làm công ạ. Văn Dụ nhú mồm.

Cái nhú mồm của Văn Dụ làm cho Kỳ An Ninh trong lòng giật thót. Lòng độc chiếm của anh cực kỳ mạnh, sau này anh tuyên cáo chủ quyền đối với cô, nếu ai có ý định theo đuổi cô hoặc có hành vi quá thân mật đều bị anh dạy dỗ.

Kiếp trước, Thư Thần lại không bị anh đánh.

Nhưng lúc anh chạy tới quán cà phê làm phiền cô thì gặp hai gã lưu manh bị ồ ở sau lưng đang giờ trò, hai gã đó bị anh đánh thành đầu heo, quán của Thư Thần cũng bị phá hoại. Những chi tiết trang trí tinh xảo do tự tay tỉ mỉ sắp xếp đều rối loạn hết cả lên.

Đương nhiên là Văn Dụ cũng bồi thường đầy đủ tổn thất cho anh. Nhưng Thư Thần chính mắt thấy sự hung ác của Văn Dụ, từ đó thấy Văn Dụ là hai chân run rẩy.

Kỳ An Ninh vẫn cảm thấy là anh có ý đem quán phá hoại, nhưng không có chứng cứ chứng minh.

Bây giờ lòng mảy Vãn Dụ đang nhúu lại, Kỳ An Ninh trong lòng giật thót, không tự chủ mà giải thích choanh: “Thư Thần giới thiệu công việc gia sư cho em, làm phiền người ta như thế nên muốn mời anh ấymột bữa cơm”

cô không ý thức được, dưới lời nói của cô đã hoàn toàn đem mình cùng Vãn Dụ ở một bên, đem Thư Thần đẩy sang một bên khác.

Nhưng Vãn Dụ và Thư Thần đều ý thức được.

Vãn Dụ nhếch miệng lên, đưa tay về phía Thư Thần: “Làm phiền anh rồi.” Thuận theo giọng điệu của Kỳ An Ninh, đứng ở góc độ của cô, thay cô nói lời cảm ơn.

Giống như anh là người nhà của Kỳ An Ninh.

Thư Thần cho dù là trạch nam, ngu ngốc đến mấy, đối mặt với người con gái mình thích thì vẫn có sụmhay cảm trời sinh của đàn ông, Vãn Dụ vừa xuất hiện , người cao mét tám, giá trị nhan sắc đạt điểm cao, người đầy khí chất. Đối với Kỳ An Ninh rất quen thuộc, thái độ mạnh mẽ.

Mà Kỳ An Ninh lại ngẫm cho phép thái độ này.

Thư Thần chỉ có thể chịu đựng sự tắc nghẽn trong lòng, đưa tay cùng Vãn Dụ nắm tay.

Kỳ An Ninh thấy sau khi Thư Thần nắm tay Vãn Dụ thì sắc mặt bỗng dưng thay đổi, đỏ bừng lên, giống như có lời gì khó nói.

Kỳ An Ninh lập tức vươn tay cầm tay Vãn Dụ, bóp lấy anh: “Gọi món ăn đi.”

Vãn Dụ mỉm cười buông tay Thư Thần ra, giả mù sa mưa nói: “Nhiệm khách chọn trước.”

Thư Thần không nghĩ sẽ bị mất mặt trước mặt cô gái mình thích, cố nén cái tay đau, làm như không có việc gì nói: “Tôi sao cũng được, tùy An Ninh chọn.”

Kỳ An Ninh vừa mới cầm thực đơn trong tay đã bị Vãn Dụ cướp mất: “Để anh đi.”

Khi cô ăn cơm ở nhà ăn của trường luôn ăn rau, uống cháo miễn phí. Để cô gọi món mà nhìn thấy giá mấy món kia chẳng khác gì làm khó cô.

Vãn Dụ tự bao biện mà thay Kỳ An Ninh làm chủ, chọn vài món. Kỳ An Ninh vừa nghe là biết chắc chắn vượt qua dự tính của bản thân. Nhưng có thể làm gì bây giờ, Vãn Dụ đúng là ma tính hai đời của cô mà.

Bữa ăn này cũng coi như là thoải mái, dù sao Vãn Dụ có khí thế không chế người ta. Tâm mắt của anhnhìn xa hơn những người cùng tuổi, Thư Thần thì ngược lại, tính cách khá trầm lặng, hứng thú hay sở thích cũng khá hẹp, chủ đề nói chuyện luôn bị Vãn Dụ nắm bắt được. Ăn một bữa này, Vãn Dụ đem Thư Thần thăm dò rõ nhưng không đủ để gây sợ. anh thậm chí còn trao đổi số điện thoại với Thư Thần.

Đương nhiên cũng không gọi là vui sướng, đối với Thư Thần là như vậy. Cả bữa ăn, anh đều cảm nhận được Vãn Dụ đang dùng khí thế mà đè ép anh. Cơm nước xong xuôi thì ý định theo đuổi Kỳ An Ninh của Thư Thần cũng bị chặt đứt, so với kiếp trước thì sớm hơn một chút, cũng nhanh hơn.

Nhìn mọi người đã ăn no, Kỳ An Ninh gọi phục vụ tới tính tiền. cô thò tay vào túi xách để lấy túi tiền thìbị Vãn Dụ đuổi tay ra đè lại.

Vãn Dụ đưa thẻ cho nhân viên phục vụ: “Tính tiền.”

Kỳ An Ninh thử rút hai lần nhưng tay Vãn Dụ như cái kim, cô không rút tay được. không khó hiểu vì sao lúc này bắt tay, Thư Thần vì sao đột nhiên nhe răng trợn mắt chỉ thiếu kêu lên đau đớn.

“Là tôi mời khách.” Kỳ An Ninh trầm giọng nói.

“anh biết.” Vãn Dụ cười cười, “Cùng anh tranh làm gì, khó nhìn.”

Lời anh nói ra làm cho người khác hiểu nhầm, giống như anh và Kỳ An Ninh rất thân mật. Thư Thần đúng là đã hiểu lầm.

anh nhìn dáng vẻ của hai người bọn họ, uể oải nghĩ, mình đúng là đã suy nghĩ nhiều rồi, người ta là thậtlòng thật ý muốn tạ ơn anh đã hỗ trợ, cơ bản không phải muốn cho anh cơ hội. cô cùng với anh chàng tên Vãn Dụ kia rõ ràng rất thân mật.

Kỳ An Ninh biết Vãn Dụ có ý.

Đây mới là Vãn Dụ mà cô quen biết, tâm cơ xảo trá, không biết xấu hổ, nhưng...sức sống bùng bùng.

không giống lúc anh ở trong phòng giam, ngày nào cũng yên lặng tựa vào nơi lò mờ hẻo lánh, ánh mắtâm trầm âm đạm, ngày hành hình từ từ đến gần thì trên người giống như ngưng tụ càng ngày càng nhiều từ khí.

Hoàn toàn không có chút sức sống nào.

Kiếp này có thể thấy Vãn Dụ vô lại vô si như vậy, Kỳ An Ninh bỗng thấy mắt mình mờ như.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Nói rõ vấn đề

Editor: tiểu mao

Thư Thần quay ra nói với hai người kia: “Xe tôi để ở bên kia.”

Kỷ An Ninh dừng bước, nhìn thoáng qua nói: “Để em tiễn anh.”

Văn Dụ nghiêng mắt nhìn cô.

Kỷ An Ninh quay đầu nói với Văn Dụ: “Tôi đi tiễn Thư Thần, anh về trước đi.”

Văn Dụ nhếch lông mày. Kỷ An Ninh trừng anh một cái. anh cười cười, dời mắt đi chỗ khác, nói với Thư Thần: “đi thông thả.”

Thư Thần trước khi đi còn phải nhìn hai con người này mất đi mây lại, cảm giác như mình đang ăn thức ăn cho chó, càn tác nghên trong lòng.

Kỷ An Ninh theo Thư Thần đi về chỗ gửi xe, đi đến chỗ xa hơn một chút, cô cảm thấy áy náy nói: “Hôm nay rất xin lỗi anh, sư huynh của em. . .anh ấy luôn như thế. Nếu không, nếu không hôm nào em lại mời anh ăn cơm, hôm nay coi như không tính.”

“không cần, không cần. Haha...” Thư Thần khoát tay, cười xấu hổ, “Bạn trai em rất thú vị.”

Sức ghen rất lớn, vừa phát hiện Kỷ An Ninh đi ăn cơm với người trẻ tuổi khác phái đã trực tiếp đuổi tới. Tính tình cũng lớn, nắm tay thôi cũng muốn phoi bày một chút hormone nam tính, tuyên cáo chủ quyền.

Thư Thần không muốn trêu chọc người con gái đã có bạn trai.

“không, anh hiểu lầm rồi, anh ấy không phải...” Kỷ An Ninh muốn giải thích.

“Ha ha ha ha, anh biết, anh biết, không phải giải thích đâu.” Thư Thần điều chỉnh tâm lý xong, ngược lại có thể trêu chọc Kỷ An Ninh.

Hai người bọn họ liếc mắt đưa tình, rõ ràng rất thân mật, giống như trong kịch bản thanh xuân vườn trường, hai bên đều thích nhau, còn thiếu mỗi xuyên qua tầng giấy dán cửa sổ thôi nhỉ?

Kỷ An Ninh có chút im lặng, nhưng ngẫm lại, nếu như vậy Thư Thần không giống với kiếp trước theo đuổi cô, so với kiếp trước thì bị Văn Dụ dập tắt ý nghĩ này sớm hơn, như vậy cũng tốt.

cô không muốn giải thích, mặc cho Thư Thần hiểu lầm.

Đôi mắt nhìn xe Thư Thần rời đi, Kỷ An Ninh quay người trở về, lại thấy Văn Dụ đang đứng ở cổng trường, hai tay đút túi, cười như không cười nhìn cô.

Bộ dáng kia đúng là khiến người ta nhìn là thấy là muốn mặc xác hần.

cô đi qua, Văn Dụ đưa mắt: “Theo đuổi em à?”

Kỷ An Ninh liếc anh một cái, đi qua anh, tức giận nói: “Chuyện này không liên quan đến anh.”

Bình thường Kỷ An Ninh luôn có thái độ lạnh lùng, biểu hiện nhạt nhẽo. Lúc này cô tức giận, như mặt hồ long lánh, cả người chốc lát linh động hẳn lên, giống như tia sáng của bảo thạch luôn bị che lại bỗng nhiên tỏa ra hào quang.

anh đuổi theo cô, mỉm cười nói: “Làm sao lại không liên quan đến anh, không phải chúng ta là bạn bè à.”

Kỷ An Ninh dừng bước.

“Văn Dụ.” cô nói: “Tôi nói muốn làm ‘bạn bè’ với anh là nghiêm túc. Nhưng nếu anh không muốn thì có thể không cần làm.”

Đôi mắt Kỷ An Ninh sáng như nước mùa thu, thái độ lạnh lùng nghiêm túc. Khiến Văn Dụ phải thu lại dáng vẻ tươi cười không đứng đắn của mình.

“Em đang nghiêm túc?” anh lại nhướn mày.

Kỷ An Ninh không muốn lặp lại, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn anh.

Má Văn Dụ gật gật, ngẩng đầu nhìn trời nhếch nhếch miệng, giống như nghe được cái gì đó rất buồn cười, lại phải nhẫn nhịn không cười.

Kỷ An Ninh xoay người rời đi.

Văn Dụ khẽ vươn tay bắt lấy cổ tay cô.

Cổ tay cô tinh tế, bàn tay Văn Dụ rất lớn, khi dùng sức nắm chặt tay cô còn chưa đầy một vòng tay. Sức lực của anh đương nhiên không lớn như lúc bắt tay với Thư Thần, nhưng đối với Kỷ An Ninh mà nói thì đây là không cách nào thoát khỏi kiểm chế.

Văn Dụ không đi chuyển, Kỷ An Ninh cũng không đi được.

“Buông ra.” Kỷ An Ninh không có sức để tức giận với anh.

Văn Dụ ngẩng cằm lên, cười lạnh: “Kỷ An Ninh, em rõ ràng chút cho anh, ai mẹ nó muốn cùng em làm bạn bè?”

Kỷ An Ninh nhìn anh, ngậm miệng lại.

“Giữa nam nữ làm gì có quan hệ bạn bè? Đứa con trai nào nói muốn làm bạn với em, đơn giản là hắn muốn đem em tới tay, trước ả núp, lựa chọn thời cơ mà hành động thôi. Mờ miệng ngậm miệng muốn cùng em làm bạn, đều là nguy quân tử.” Văn Dụ chẳng thèm ngó tới.

“anh bây giờ muốn nói rõ với em. anh muốn làm người yêu của em.” Văn Dụ nói xong lại mặt dày bổ sung một câu, “Cũng muốn em trở thành người yêu của anh.”

Văn Dụ nói cái này rất nhiều, kiếp trước anh nói về chuyện này rõ ràng hơn bây giờ. hiện tại bởi vì thời gian hai người bọn họ quen nhau chưa lâu, anh vẫn chưa hoàn toàn bày ra hết.

Nhưng anh nói như vậy cũng là có ý. anh tự biết mình là dạng người gì, cũng chưa từng muốn vì ai mà phải thu lại chính mình, kiểm chế ý nghĩ của mình.

anh cảm thấy mình không phải là loại nguy quân tử kia, đã là một tên háo sắc, anh không sợ khiến Kỳ An Ninh hiểu rõ về mình.

Văn Dụ cố ý dùng lời nói trêu chọc Kỳ An Ninh, có ý định nhìn một chút xem bộ dạng cô từ luôn lạnh lùng sang đỏ mặt vì tức như thế nào. Nghĩ lại, đúng là thú vị.

Lưu manh chính là như vậy, người càng xấu hổ, hấn càng vui vẻ.

Nhưng phản ứng của Kỳ An Ninh vượt quá dự kiến của Văn Dụ. cô nhìn giống như có chút hoảng hốt, ánh mắt nhìn anh giống như mang theo hoài niệm, khoe miệng thế mà có ý cười, lại chuyển thành ánh mắt mỉa mai đầy bất đắc dĩ khi nhìn đứa con nhỏ nghịch ngợm của mình.

Văn Dụ không hiểu được.

Nhưng lúc này khi ánh mắt Kỳ An Ninh nhìn anh, từ lúc bọn họ quen biết đến nay, đây là lần cô dịu dàng nhìn anh nhất.

Văn Dụ theo bản năng liền cầm chặt cổ tay Kỳ An Ninh, ngón cái vuốt nhẹ một chút lên làn da tinh tế mềm mại.

Từ nhà trẻ đến đại học, Văn Dụ sờ qua nhiều cổ tay của con gái, nhưng không có người nào như Kỳ An Ninh, mềm mại không xương, để cho người ta kiểm lòng không được mà sinh ra thương xót.

Trong đầu anh hiện lên hình ảnh cô hàng ngày đưa thức ăn đến ký túc xá, hai tay xách theo hai cái túi nặng nề chạy trong sân trường. cô đã dùng cổ tay mảnh khảnh tinh tế này mà đi làm việc nặng như thế để kiếm một chút tiền tiêu sao?

Trong lòng Văn Dụ đột nhiên bị chặn đến khó chịu.

Cảm nhận được ngón cái Văn Dụ đang vuốt ve, Kỳ An Ninh không nói mà nhìn anh một cái. Cái tên lưu manh này, lúc nào cũng sàm sỡ con gái được.

“Buông ra.” cô nói.

cô nghĩ giọng điệu cứng một chút, nhưng lời nói ra lại dịu dàng nhẹ nhàng, hiện tại cô không cứng rắn nổi với anh. cô nhìn thấy anh bây giờ đang tràn đầy sức sống, trong lòng đều mềm mại.

Cho dù anh có không tốt cỡ nào, nhưng từ lúc viên đạn kia xuyên qua thân thể cô bắn trúng tim anh thì cô đã sớm tha thứ cho anh rồi.

“anh buông tay trước đi.” Kỳ An Ninh cụp mắt, giọng nói nhỏ hơn một chút, nhẹ nhàng, “Đừng lôi lôi kéo kéo trước cổng trường...”

Văn Dụ theo bản năng liền nghe lời cô, buông tay ra.

Lập tức thấy hối hận, thời điểm như thế này không phải nên nhân lúc còn nóng tranh thủ trêu cô thêm mấy lần à? Sao anh lại bị quỷ thần xui khiến mà nghe lời buông tay cơ chứ?

Giọng nói của Kỳ An Ninh nhẹ nhàng, không quát lớn, cũng không cầu xin nhưng rất kì diệu, làm anh theo bản năng nghe lời.

“Cho nên bây giờ em muốn làm gì?” Văn Dụ hùng hổ dọa người hỏi.

Kỳ An Ninh yên lặng một lát, ngừng đầu nói: “Tôi chỉ muốn hỏi anh, anh thích tôi ở điểm nào?”

Vấn đề này đã làm khó cô hai kiếp. Bây giờ cô có thể bình tĩnh đối mặt nói chuyện với anh, cô thật sự rất muốn biết rõ đáp án.

Văn Dụ cảm thấy đó là vấn đề hết sức ngớ ngẩn.

“Đương nhiên là vì...” anh lời lẽ thẳng thắn, thậm chí còn cảm thấy đối với vấn đề Kỳ An Ninh hỏi cảm thấy có chút không nói rõ được, “Thích bộ dạng xinh đẹp của em”

anh nói, không nhận được mà dùng ngón trỏ nâng cằm Kỳ An Ninh lên.

Kỳ An Ninh nắm ngón tay đáng ghét kia, cảm thấy không tương xứng được: “Chỉ như vậy?”

Văn Dụ nói: “Đúng vậy.”

Kỳ An Ninh tiếp tục hỏi: “không có nguyên nhân khác?”

Văn Dụ suy nghĩ một giây, đôi giọng nói: “Có.”

Kỳ An Ninh hỏi: “Là gì?”

Văn Dụ không trả lời mà dời tầm mắt xuống.

Mấy ngày gần đây, Văn Dụ hay quan sát Kỳ An Ninh, phát hiện ra cô hình như rất thích mặc mấy cái áo thun tay ngắn, cỡ nhỏ, bó sát người. Quần áo mặc trên người làm hiện rõ đôi vai gầy yếu, vòng eo thon gọn. Người gầy như thế, xương quai xanh lộ ra, thịt cả người hình như đều dồn hết vào ngực, chỉ có chỗ đó lộ ra, rất đầy đặn.

sự gầy yếu với đầy đặn gây tương phản rất lớn, Văn Dụ có chút không khống chế được máu đang chảy trong người.

Con mắt đen như mực của anh nhìn sang tay Kỳ An Ninh. Bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo, nắm lấy một ngón tay của anh, giống như một kiểu ám hiệu.

Cái tên lưu manh Văn Dụ này, vừa nhìn bàn tay trắng trẻo mềm mại của Kỳ An Ninh, trong đầu đã bắt đầu suy nghĩ mấy ý tưởng dâm dục.

Nơi nào đó của Kỳ An Ninh đã bị anh đem vào trong đầu liên tưởng tới mấy ý tưởng không tốt đẹp rồi.

Lúc Văn Dụ dời tầm mắt xuống, cô cúi đầu nhìn thoáng qua, thấy ngực mình liền hiểu ra anh nói “Có” là chỉ cô ngoài gương mặt xinh đẹp còn có dáng người quyến rũ.

“Như vậy thôi.” cô hỏi, “Chỉ có những cái này?”

Văn Dụ liếm môi, cố gắng kéo mình thoát ra từ trong mấy ý nghĩ không được lành mạnh, nói: “không phải sao?”

anh có hơi buồn cười: “Chẳng lẽ nói là anh thích vẻ đẹp tâm hồn của em? Vậy em cũng phải cho anh thời gian tìm hiểu rõ tâm hồn của em chứ. anh và em mới quen nhau được bao lâu? anh làm sao nhìn rõ tâm hồn em được chứ? Có thể thích em ở điểm gì nữa? Đương nhiên là gương mặt xinh đẹp của em rồi.”

Lời Văn Dụ nói không dễ nghe nhưng làm người ta không thể phản bác.

“Hóa ra là” Ký An Ninh thì thào nói: “Kiểu này à? Chỉ... đơn giản như vậy?”

“Rất nông cạn đúng không?” Văn Dụ mỉm cười, mĩa mai, “Như vậy thôi, không thì em cho rằng là vì cái gì?”

Rất nhiều đứa con gái chạy theo Văn Dụ, anh coi thường nhất là những người cho rằng đây là tình yêu chân chính. Nhưng gỡ bỏ từng lớp áo ngoài đang che đậy thì sẽ thấy rõ, bọn họ yêu anh, đơn giản là yêu thích gương mặt với dáng người của anh, còn có tiền của anh.

Ba cái này nếu thiếu một, bọn họ cũng không yêu anh đến mức ấy.

Văn Dụ đã sớm nhìn rõ.

Ký An Ninh không thể nói rõ tại sao trong lòng mình lại thấy thất vọng. Nhưng sự thất vọng này nhanh chóng tan đi, cô cảm nhận được sự thoải mái, giống như sự thoải mái sau khi trút được gánh nặng.

cô buông ngón tay của Văn Dụ ra, vui sướng nói: “Như vậy à, vậy là tốt rồi.”

Lông mày cô giãn ra, thậm chí còn như đang tỏa sáng.

Văn Dụ nghĩ chắc chắn là do ánh nắng chiếu nên gây ảo giác.

Văn Dụ không biết, thật ra là Ký An Ninh đang cảm thấy nhẹ nhõm.

Sau khi cô sống lại, bàng hoàng mất mấy ngày, không dám chủ động đi gặp Văn Dụ, bởi vì cô thấy áp lực trên vai quá nặng. cô sống lại một kiếp, công theo món nợ của kiếp trước, so với sinh hoạt đang túng quẫn còn nặng nề hơn.

Thế gian này, thứ khó trả nhất là nợ tình cảm.

Kiếp trước Văn Dụ vì cô mà sống cũng vì cô mà chết, Ký An Ninh không biết làm sao để trả món nợ ân tình này cho anh.

Đột nhiên biết được hóa ra nguyên nhân anh thích cô không giống những gì cô nghĩ, hóa ra anh thích cô chỉ là thích thuần túy, hừng hực dục vọng. Ký An Ninh giống như đang phải gánh món nợ không lồ, lãi mẹ đẻ lãi con, bỗng nhiên một ngày được cho biết không phải trả lãi nữa, chỉ cần trả tiền gốc là được.

Đúng thật là, nhẹ nhõm hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Phản đòn

Editor: tiểu mao

Giữa lông mày Ký An Ninh đều toát ra ý cười.

“Văn Dụ, anh đúng là một tên lưu manh!” cô nói.

Văn Dụ kinh ngạc, chẳng lẽ Ký An Ninh có thuật đọc tâm, biết lúc này trong đầu anh đang nghĩ gì?

anh nhìn kỹ cô thấy ánh mắt cô trong vắt sáng tỏ, không chút mập mờ. Giống như cô vừa nói một câu trần thuật vậy.

Làm anh có chút nghĩ không ra.

Ký An Ninh vừa gỡ xuống áp lực nặng nề, cả người đều thoải mái, mặt mày mang ý cười, khuôn mặt như phát sáng, nói: “Tôi vẫn muốn nói câu kia, tôi chỉ muốn làm bạn bè với anh. Loại chuyện này không thể cưỡng cầu, anh không muốn thì thôi.”

Văn Dụ kêu một tiếng “Này”, đang muốn nói chuyện thì có người gọi tên Ký An Ninh.

Hai người quay đầu, người gọi Ký An Ninh là lớp trưởng lớp cô Mạnh Hân Vũ. cô ấy đang cùng mấy người bạn cùng lớp đi ra ngoài trở về trường.

Ký An Ninh bỏ lại cho Văn Dụ một câu: “Bạn học gọi tôi.” Rồi chạy đi

cô chạy tới chỗ Mạnh Hân Vũ, hỏi: “đi dạo phố à?” Có hai nữ sinh đang cầm trên tay mấy cái túi giấy, giống như đi dạo qua mấy cửa hàng nhỏ bên ngoài trường học.”

Mạnh Hân Vũ nói: “Cùng mọi người ra ngoài mua ít đồ.” Trong này, mấy nữ sinh đều không quen với Ký An Ninh, chỉ có Mạnh Hân Vũ nói được hai câu, vừa rồi cũng là cô gọi Ký An Ninh. Nhưng cô ấy nói xong lại quay sang trỏ nữ sinh khác một chút.

Nữ sinh kia là người luôn muốn làm hoa khôi lớp, hoa khôi khoa, kiếp trước mấy lời đồn đại về Ký An Ninh chủ yếu xuất phát từ Tôn Nhã Nhân.

Ánh mắt cô ta lấp lóe, xen vào hỏi: “Người vừa rồi nói chuyện với cậu là Văn Dụ năm ba à?” cô ta vừa rồi đi về phía này, lập tức chú ý đến Văn Dụ, lại nhìn kỹ, thấy nữ sinh đang nói chuyện với Văn Dụ không phải là Ký An Ninh kiểu ngạo lạnh lùng kia à.

Trong lòng cô có chút tâm tư, nhưng cô ta với Kỳ An Ninh quan hệ không tốt lắm, cô ta liền thọc Mạnh Hân Vũ một chút, khiến Mạnh Hân Vũ gọi Kỳ An Ninh.

Mạnh Hân Vũ quay đầu thấy Kỳ An Ninh, không nghĩ nhiều liền gọi. Gọi xong mới nhận ra, Kỳ An Ninh đang nói chuyện với một soái ca chân dài. cô hình như... gọi không đúng lúc thì phải.

Đầu óc cô ấy cũng thông minh, lúc này thấy Tôn Nhã Nhân mở miệng hỏi soái ca kia, hình như hiểu được mình bị Tôn Nhã Nhân lợi dụng.

Hai nữ sinh khác tò mò nói: “Người kia là Văn Dụ à? Đẹp trai thật đấy.”

“Cao quá đi, anh ấy cao bao nhiêu vậy?”

Mấy cô đã được Tôn Nhã Nhân giới thiệu qua về đại danh Văn Dụ, vừa rồi được nhìn thấy, đúng là danh bất hư truyền. Dáng người cao, không mặt cứng rắn, bồng bồng khí khái hào hùng. Hơn nữa nhìn qua trông rất thành thực, đúng là năm ba không giống với mấy nam sinh ngây thơ trong lớp.

“Tớ cũng không biết.”

cô nghĩ một chút, nói: “Có lẽ là khoảng mét tám?”

“Tớ nghĩ là hơn.” một nữ sinh nói, “Vóc dáng bọn mình cũng tương đương nhau, cậu đứng kém anh ấy một cái đầu, chắc chắn phải hơn mét tám.”

Tôn Nhã Nhân hỏi: “Lần trước nghe nói các cậu có quen biết. Làm thế nào cậu quen với Văn Dụ? Tớ nhớ cậu không phải người bản địa.”

Kỳ An Ninh lạnh nhạt trả lời: “Quen nhau ở nhà ăn của trường.”

Mấy nữ sinh yên tĩnh một giây, lập tức hưng phấn.

“Oa, anh ấy tới bắt chuyện với cậu thật à?”

“Có phải muốn theo đuổi cậu không?”

“Trời ạ, đây là khung cảnh bên trong đại học mà tớ tưởng tượng!”

Kỳ An Ninh đang đợi mấy câu này.

Kỳ An Ninh không phải bánh bao, cũng không phải không biết nói chuyện. Chỉ là kiếp trước lời đồn đã thành, Văn Dụ lại ra vẻ quần chặt lấy cô, cho dù cô có mười cái miệng cũng vô dụng.

Huống hồ, cô một người mà phải gánh cuộc sống của hai người, phải bốn ba một nhọc, không thừa sức lực mà dây dưa nhiều nhiều với những bạn học đã cho cô là đứa con gái háms giàu. Chẳng qua chỉ là bốn năm bạn học thôi, đợi đến lúc tốt nghiệp, chẳng ai nhớ ai.

Nhưng cô không nghĩ tới, cô không đợi được đến ngày tốt nghiệp, mà kiếp này, cơ hội lại tới, Kỳ An Ninh cảm thấy có thể tránh được vết xe đổ.

“anh ấy đúng là có ý đó.” Kỳ An Ninh thẳng thắn thừa nhận. Có nam sinh muốn theo đuổi cô, cũng không phải việc cần giấu, có gì mà không thể nói.

Mấy người Mạnh Hân Vũ càng kích động, liền tiếp truy hỏi: “Sau đó thì sao? Sau đó thì sao?”

Kỳ An Ninh mỉm cười sau đó phá vỡ mấy bong bóng màu hồng của mấy cô nàng: “Hàn huyền trò chuyện, cảm thấy không hợp.”

“A?” Các cô gái vỡ mộng.

Theo các cô, chỉ cần không thấy ghét đối phương, nếu nam sinh đủ cao đủ soái nếu tới thì sẽ tiếp nhận. Dù cho không có cảm giác, cũng có thể đi từ bạn bè lên từ từ tìm cảm giác.

“Chủ yếu là do chênh lệch về trình độ kinh tế quá lớn.” Kỳ An Ninh nói, “Nhà anh ấy có điều kiện rất tốt, tiền tiêu thoải mái, tình huống của tớ mấy cậu biết mà, không phù hợp lắm. Với cả tớ phải làm thêm rất nhiều, không có thời gian nói chuyện yêu đương. Tớ đã nói rõ với anh ấy.”

Lúc cô nói chuyện đầu nghiêng về một bên.

Ánh nắng chiếu đôi mắt đen nhánh của cô thành màu nâu nhạt, làn da trắng óng ánh hiện ra ánh sáng dịu dàng.

Mấy người Mạnh Hân Vũ đều ngơ ngẩn, trong thời khắc đó, trong lòng cùng sinh ra một ý nghĩ, Kỳ An Ninh... thật xinh đẹp.

rõ ràng là cùng tuổi, rõ ràng đều mới từ học sinh trung học trở thành sinh viên, nhưng giữa lòng này Kỳ An Ninh lại giống như trưởng thành hơn bọn họ mấy phần. Về xinh đẹp yên tĩnh này không phải chỉ ở tướng mạo, mà là khắc ở giữa lòng này, sâu trong đôi mắt.

Cũng không lạ tại sao Văn Dụ là một người con trai cao ráo đẹp trai như vậy lại muốn bắt chuyện ở nhà ăn.

Mấy nữ sinh nhin không được mà hăm mộ cô.

Tôn Nhã Nhân lại phì cười nói: “Cậu đang đùa à? không phải cậu biết nhà Văn Dụ có tiền à? Nếu cậu làm bạn gái anh ấy, cậu còn phải đi làm thêm làm gì? Tiền một tháng cậu kiếm được còn chưa đủ cho người ta đồ xăng ý.”

Cho dù nụ cười tươi như hoa cũng không thể che dấu sự ghen ghét trong đáy mắt.

Kiếp trước, Tôn Nhã Nhân không theo đuổi được Văn Dụ, nên sinh ra ghen ghét, cô ta giống như rắn độc chạy đi khắp nơi rêu rao nói xấu Kỳ An Ninh, dội nước bẩn lên người cô.

So sánh với mấy người ngây thơ như Mạnh Hân Vũ, Kỳ An Ninh rõ ràng thấy Tôn Nhã Nhân là loại bên ngoài xinh đẹp bên trong xấu xí.

Ánh mắt cô lạnh lùng hỏi: “Cậu đang nói tới chuyện yêu đương hay được bao nuôi?”

Sắc mặt Tôn Nhã Nhân không tốt bắt đầu gây sự: “Như thế nào? Chẳng nhẽ không phải?”

Kỷ An Ninh mỉm cười: “Tớ vừa nói là nhà Văn Dụ quá giàu. Khả năng kinh tế của tớ có hạn, nếu như quen với anh ấy, tớ chắc không có đủ tiền. Cho nên, tớ đã cự tuyệt anh ấy.”

Tôn Nhã Nhân tranh luận: “Trai gái yêu đương, nếu điều kiện kinh tế tốt một chút thì gánh vác chi phí thích sao. Hoặc là cậu để anh ta chịu nhiều, mình chịu ít.”

“Có thể. Con trai gánh vác chi phí yêu đương, kiểu này tớ cảm giác có thể. Chỉ cần hai bên đều vui lòng là được.” Kỷ An Ninh vui vẻ gật đầu đồng ý, nhưng lại chuyển hướng nói: “Nhưng tớ vừa nói tớ vì phải làm thêm nên không có thời gian yêu đương. Cậu lại nói tớ quen biết với con trai có tiền thì không cần làm việc vất vả.”

Kỷ An Ninh bình tĩnh nói: “Mong cậu hiểu rõ, tớ làm thêm để kiếm tiền sinh hoạt với tiền thuốc của bà ngoại, số tiền này không phải dùng cho chuyện yêu đương. Nếu cậu cảm thấy cậu cùng với người ta ở chung một chỗ thì bản thân không phải kiếm tiền nữa, chẳng lẽ cậu muốn người ta phải bỏ tiền ra nuôi cả nhà cậu à? Nếu cậu nghĩ như vậy, thì chắc chẳng phải yêu đương gì? Tớ cảm thấy cậu đang bán thân đây, không tốt lắm đâu!”

Kiếp trước Tôn Nhã Nhân chụp lên đầu cô mấy thứ dơ bẩn, kiếp này Kỷ An Ninh vượt lên trước chụp lại lên đầu Tôn Nhã Nhân.

“Cậu...!” Tôn Nhã Nhân tức đỏ cả mặt, nhưng không phản bác được mấy suy luận của Kỷ An Ninh. Suy luận của Kỷ An Ninh dựa trên cơ sở mấy câu cô ta vừa nói lúc nãy, chẳng qua cô chỉ giải nghĩa rõ hơn chút thôi.

Mà lúc Tôn Nhã Nhân nói mấy câu kia, rõ ràng toàn vị chưa lờn ám chỉ nhà Văn Dụ có tiền, Kỷ An Ninh có thể sống dựa vào Văn Dụ. Chẳng qua là bị Kỷ An Ninh che dấu thôi.

Mạnh Hân Vũ nhìn hai người vài lần, Mạnh Hân Vũ dù sao cũng là lớp trưởng, cô ấy kéo cánh tay Kỷ An Ninh nói: “không phải đang nói về trai đẹp à, sao lại cãi nhau rồi.”

Tôn Nhã Nhân nhận lấy bậc thang, muốn đi xuống: “Đúng vậy, chỉ đùa chút thôi, nghiêm túc vậy làm gì?”

“Hóa ra là nói đùa à, đều là sinh viên, học hành khổ cực nhiều năm như vậy mới đỗ được Hoa đại, không thể nào suốt ngày chỉ nghĩ đến việc tìm bạn trai có tiền, sống dựa vào mấy người giàu có, tớ biết cậu đang đùa mà.” Kỷ An Ninh nở nụ cười, “Tớ cũng vậy.”

Dựa vào kim chủ và mấy người giàu có đều là những thứ kiếp trước Tôn Nhã Nhân dùng để nói Kỷ An Ninh. Hôm nay cuối cùng Kỷ An Ninh cũng có thể trả lại, cảm thấy như có ngụm khí bẩn được thoát ra ngoài, trong lòng trở nên dễ chịu hơn nhiều.

Sắc mặt Tôn Nhã Nhân khó coi hơn, cô ta miễn cưỡng cười nói: “Tớ đi tới mấy hàng quà vật mua ít đồ, mọi người về lớp học trước đi.” Liền vội vàng bỏ đi.

“không nhìn ra mồm mép cậu lợi hại như thế đấy.” Mạnh Hân Vũ nhe răng cười.

Cánh tay cô ấy vẫn đang kéo tay Kỷ An Ninh. Nếu nữ sinh như cô ấy đi cản ngăn sẽ tới kéo một trong hai người đang cãi nhau, đây là hành vi tự nhiên. Nhưng lúc cô ấy vươn tay, theo bản năng liền chọn Kỷ An Ninh.

thật sự thì, lúc Tôn Nhã Nhân nói câu kia... Cũng không phải là ý Kỷ An Ninh nói kia.

Mạnh Hân Vũ mặc dù không phải sinh viên nghèo khó, nhưng áp lực kinh tế trong nhà cũng rất lớn, đối với Kỷ An Ninh có thể hiểu. Tôn Nhã Nhân dùng giọng điệu âm dương quái khí kia cũng làm cô ấy cảm thấy không thoải mái.

Kỷ An Ninh mặt thì tươi cười nhưng lại nói cô ta tới mức á khẩu không trả lời được, trong lòng Mạnh Hân Vũ cũng thấy rất vui sướng.

không riêng gì cô ấy, hai nữ sinh khác cũng nói: “nói đùa cũng phải có mức độ chứ, nói chuyện chua chát như thế đúng là làm cho người ta khó chịu.”

cô nàng ấy đang nói đến Tôn Nhã Nhân.

không phải ai cũng ngốc. một cô gái xinh đẹp vừa thừa nhận mình được một anh chàng vừa có tiền vừa đẹp trai theo đuổi, một người khác đã vội nói chuyện chàm chọc đủ hướng, tìm cách hạ thấp, ai mà không nghe thấy vị chua trong này chứ.

“Đúng vậy. Bình thường thấy cậu ấy xinh đẹp lại tốt tính, rất có mặt mũi, không nghĩ là kiểu người như thế.” một nữ sinh khác cũng nói.

Tân sinh năm nhất, vừa tới hoàn cảnh mới, chính là giai đoạn tìm kiếm những người bạn hợp nhau.

Lúc tập huấn quân sự là lúc lập lên tình chiến hữu, mọi người nhanh chóng có cảm tình với nhau, nhưng vẫn bị ngăn lại do tính cách khác nhau. Khoảng thời gian trở về trường học, mất một khoảng thời gian để các đoàn thể điều chỉnh nội bộ.

Kỷ An Ninh không tham gia tập huấn quân sự, cũng không hay đi cùng lớp, bỏ lỡ hai cơ hội tốt để thân thiết với mấy bạn trong lớp.

Kiếp trước cô từ bỏ việc giải thích cho mình, cũng từ bỏ việc giao lưu với bạn học, để cho mình trở thành cá thể đơn độc bên ngoài quần thể.

một kiếp này, trong lòng cô còn khúc mắc, lúc đầu không định thân thiết với mấy bạn cùng lớp, nào ngờ chỉ vì một lần tranh cãi với Tôn Nhã Nhân lại ngoài ý muốn mà đạt được sự ủng hộ của ba người Mạnh Hân Vũ.

Vận mệnh của con người, thường vào lúc người ta không để ý mà đi theo một hướng khác.

Ví dụ như Kỷ An Ninh, cô chỉ nhất thời xúc động muốn tới câu lạc bộ kickboxing học một vài chiêu, nhưng lại tự chui đầu vào lưới, tự mình nhảy vào địa bàn của Văn Dụ.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 17: Chạy trời không khỏi nắng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 17: Chạy trời không khỏi nắng

Buổi chiều hết tiết, Kỷ An Ninh đưa xong đơn hàng, đi tới chỗ chuyển phát nhanh của trường thấy đồ của mình còn chưa tới, liền chạy về nhà trước.

Bà ngoại vẫn như trước ngồi trên ghế sofa xem ti vi. Kỷ An Ninh vào phòng, lập tức dìu bà mình: "Bà đừng ngồi ở đây, chỗ này bị sập, qua chỗ này ngồi đi."

Bộ ghế sofa có sẵn từ trước. Vừa cũ vừa hỏng, phía dưới tay vịn bị gãy một khúc, mặc dù ở trên có đế nệm, nhưng nếu đặt mông ngồi thì sẽ bị lộn xuống. Kỷ An Ninh vẫn thấy cảm ơn vì trong phòng còn có ti vi. Bà ngoại bị nhốt trong phòng cả ngày, thú vui của bà chỉ có cái TV.

Cô bưng nước ấm cho bà uống, dẫn dò linh tinh "Tự bà phải nhớ uống nước nhé", "Bà phải nhớ xả bồn cầu nhé" các kiểu, mặc dù biết chắc rằng bà sẽ không nhớ được, nhưng trong phòng này chỉ có hai người là cô và bà, nếu cô không nói chuyện với bà thì ai sẽ nói đây.

Cô hôm nay không phải đi làm, làm đồ ăn mới cho bà ngoại, bưng ra cùng bà ăn cơm. Cơm nước xong xuôi nhanh chóng đem chén đĩa đi rửa, nhìn thời gian, lau tay rồi nói với bà ngoại:

"Trong buổi chiều này, có một điều gì đó..."

Trong trường cháu có hoạt động của câu lạc bộ, cháu sẽ về sớm, buổi tối về tắm cho bà."

Nói xong, hôn bà ngoại một cái rồi chạy về trường học.

Lịch sử Hoa đại lâu đời, học sinh đông đảo, đủ loại câu lạc bộ trong trường.

Trường đại học từng nâng đỡ mấy câu lạc bộ như đội bóng rổ, đội bóng đá, cờ vây, cũng có sinh viên tự tìm kiếm nguồn tài trợ, như CLB COS, câu lạc bộ truyện tranh. Kiếp trước Kỷ An Ninh vội vàng đi làm thêm, không tham gia câu lạc bộ nào, trước giờ cũng không quan tâm những hoạt động này.

Cần phải ăn no mới tính chuyện yêu đương hoặc giải trí, mà cô luôn phải vất vả giãy dụa bên ranh giới sinh tồn.

Lần này cô muốn xem thử câu lạc bộ kickboxing như thế nào, nếu có thể học được mấy chiêu cận chiến hoặc kỹ xảo phòng thân, cô sẽ cố gắng luyện một chút.

Cô cầm tờ rơi lấy vào buổi trưa hôm đó, nhìn vào địa chỉ để tìm đường, ở một góc hẻm lách nào đó trong trường học

có một tòa nhà nhìn hơi cũ nát, một nhà lầu nhỏ cảm giác rất cổ kính.

Lịch sử Hoa đại lâu đời, trong trường có không ít kiến trúc khá cổ kính kèm theo nhiều câu chuyện xưa, thậm chí còn có mấy tin đồn ma quái.

Chắc là chỗ này rồi.

Đúng lúc này có hai nam sinh tới hỏi thăm: "Bạn ơi, cho mình hỏi câu lạc bộ kickboxing ở đâu vậy?"

"A?" Hai nam sinh ngần ngừ. "Bạn học... Cậu cũng..."

Tay chân Kỷ An Ninh lẻo khèo, thân thể mỏng manh tới mức làm người ta thấy xót, lại cười nói: "Ừ, tớ cũng muốn tham gia câu lạc bộ kickboxing, không được à?"

"Được chứ, được chứ, đương nhiên là được!" Hai bạn nam sinh bắt đầu đỏ mặt. Ôi mẹ ơi, nữ sinh xinh đẹp thế này mà muốn tham gia câu lạc bộ kickboxing? Đúng là may mắn mà.

Ba người cùng đẩy cửa vào trong tòa nhà, vào cửa nhỏ ở sảnh, lại đẩy cửa bên trong, lúc này đúng là rộng rãi thông thoáng.

Bên ngoài thì thấy đây là một tòa nhà nhỏ bé cũ nát, nhưng bên trong lại thấy rất tiện nghi. Nguyên bộ thiết bị chuyên nghiệp, phân khu huấn luyện hợp lí, cho dù những người ngoài ngành như Kỷ An Ninh và hai bạn kia, cũng đều cảm thấy...không tệ.

Tốp năm tốp ba thành viên lâu năm đang huấn luyện. Nhìn thấy bọn họ tới, hướng vào trong bĩu môi: "Ở bên trong, đi vào trong đi." Nói xong cũng không nhìn được mà nhìn chằm chằm Kỷ An Ninh.

Kỷ An Ninh theo hai nam sinh kia tiến vào trong, bên trong đã có một đám nam sinh ở đó trước, nhưng đều ngơ ngác đứng quanh sàn thi đấu.

Ba người Kỷ An Ninh đi qua, so với mấy nam sinh kia thì cô được tính là thấp, bị mấy nam sinh phía trước che mất tầm nhìn, cô phải cố gắng tìm khe hở chui vô quan sát.

Ngẩng đầu một cái, trên sàn thi đấu chỉ có một người con trai ở trần, chỉ mặc mỗi quần đùi, vai rộng eo hẹp, cơ bắp cuồn cuộn, đeo găng tay quyền anh, đang tấn công mãnh liệt vào trang bị tập luyện.

Bên trong tòa nhà ấm áp hơn so với bên ngoài, nhưng cũng không đến nỗi nóng nhưng sau lưng chàng trai trẻ tuổi lại đầy mồ hôi.

Hắn ra quyền nhanh như điện, mỗi cú

đấm đều phát ra âm thanh trầm đục rung động. Cơ bắp trên người vì động tác ra quyền mà kéo căng, đường cong trập trùng trôi chảy, tràn đầy hormone nam tính.

Không chỉ Kỷ An Ninh, các nam sinh cũng bị cảnh tượng đẹp đẽ này làm rung động, ai cũng như mấy con chim nhỏ chỉ biết há miệng ngơ ngác nhìn. Trên đài, chàng trai trẻ tuổi bỗng giơ chân đá.

Chàng trai trẻ tuổi bỗng giơ chân đá.

Chân dài, đạp thịch ran chác, di con đường ngắn nhất nhưng lại phát ra sức lực kinh người, đá vào giữa ngực người hỗ trợ. Người hỗ trợ bay ngược ra ngoài, đụng phải dây thừng, bị bắn ngược trở lại.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người. Bọn họ...Bọn họ chỉ rảnh rỗi không có việc gì làm nên muốn tới xem câu lạc bộ thôi mà. Cái này, cái này mẹ nó trình độ cũng cao quá đấy.

Suy nghĩ của Kỷ An Ninh cũng không khác mấy nam sinh này, cô cũng sợ đến ngây người.

Lúc này, cái người mời chào trên đường kia - phó đội trưởng câu lạc bộ Trần Hạo vỗ tay hai lần, xông lên đài gọi: "Đội trưởng, chắc người tới đủ rồi, chúng ta bắt đầu đi."

Ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm chàng trai trẻ tuổi được gọi là đội trưởng kia. Người kia tới kéo người hỗ trợ đứng dậy, còn vỗ vai anh ta hai lần. Nghe thấy tiếng Trần Hạo gọi, hần lấy xuống mũ bảo hộ, lắc lắc đầu.

Chắc chắn bên trong tòa nhà này đã được cải tạo qua, thiết bị chiếu sáng trên đầu rất chuyên nghiệp. Tia sáng chiếu xuống dưới, mọi người đều thấy mấy giọt mồ hôi óng ánh bay ra từ trong tóc hần.

Tất cả mọi người đều không tự chủ được mà có chút khấn thở.

Người kia sau khi vuốt tóc một cái, quay người lại.

Kỷ An Ninh liền ngây dại.

Văn Dụ đi đến bên kia dây thừng nhìn xuống, ánh mắt quét qua, từ trong đám người phát hiện bóng dáng mảnh khảnh của Kỷ An Ninh. Lông mày anh nhướn lên, khóe miệng khẽ nhếch.

Nhìn bộ dạng tươi cười quen thuộc này, Kỷ An Ninh nhắm mắt nâng trán, cảm thấy cả đầu đều đau. Cô vẫn biết Văn Dụ đánh nhau rất giỏi, nhưng cô không ngờ hóa ra anh lại là đội trưởng câu lạc bộ kickboxing của Hoa đại. Sao mà kiếp trước cô lại không hề hay biết chứ?

Kiếp trước, trong trường học Kỷ An Ninh quá đơn độc, tin tức bế tắc, chỉ biết anh rất giàu, được nhiều nữ sinh theo đuổi mà nổi danh. Anh là một người phô trương như thế, không ngờ người anh có hứng thú lại khiêm tốn như thế, đúng là không giống nhau gì cả.

Trưa hôm đó, anh cũng ở sau lưng cô, nói anh không thấy cô đang hỏi thăm gian hàng kickboxing, có quý mới tin. Kỷ An Ninh vừa nghĩ mình vậy mà chủ động chạy vào địa bàn của Văn Dụ, không nhìn được mà xoa huyết thái dương.

"Tôi là Văn Dụ." Văn Dụ vừa nói chuyên vừa tháo một cái bao tay. cách

một tiếng ném trên mặt đất, "Người sáng tạo câu lạc bộ kickboxing kiêm đội trưởng câu lạc bộ. Câu lạc bộ kickboxing do tôi tự thành lập, muốn cùng những người có chung sở thích cùng nhau vui chơi. Lợi ích do tôi lo hết, cụ thể là cái gì, một chút nữa Trần Hạo sẽ nói cho mọi người. Nhưng mà, tôi có một yêu cầu, ở nơi này đừng mong đến để kiếm lợi, đã vào đây rồi thì phải luyện được bộ dạng mà tôi muốn. Bên trong câu lạc bộ có tiêu chuẩn khảo sát, nếu cảm thấy mình chống không được thì đi ra, cũng đừng mong không phải huấn luyện mà ngồi không hưởng lợi ích."

Câu lạc bộ người ta đều tốn nước bọt để giữ lại thành viên mới, thế mà Văn Dụ lại lấy uy trước mặt mọi người. Anh vốn người cao chân dài, cơ bắp tráng kiện, đứng ở trên đài bể nghệ nhìn một đám tiểu học đệ nhỏ tuổi, dùng khí thế đè người.

Nhóm học đệ nhìn không được lạng lẽ nuốt nước bọt.

Cạch một tiếng, Văn Dụ đem cái găng tay còn lại ném xuống đất.

Nhóm học đệ rút cổ áo đầu, lại nuốt thêm ngụm nước bọt.

Trần Hạo vỗ tay mấy lần, cao giọng nói: "Đi nào, qua bên này với tôi."

Tất cả mọi người tranh thủ quay đi chỗ khác, đi về phía Trần Hạo, tránh đi khí

khác, đi về phía Trần Hạo, tránh đi khi thể của Văn Dụ.

Kỷ An Ninh theo đám người quay sang chỗ khác, đứng quay lưng về sân thi đấu, giả bộ không thấy Văn Dụ.

Hai tay Văn Dụ chống lấy dây thừng, cúi người nhìn xuống dưới, mỉm cười. So với khí thế trâu bò của Văn Dụ thì Trần Hạo trông giống với đội trưởng câu lạc bộ hơn, nước miếng bay tứ

tung mà giải thích cho mọi người những lợi ích của câu lạc bộ.

Một học kì có hai lần khảo sát, nếu hai lần đều không đạt thì phải rời khỏi câu lạc bộ. Nhưng người hợp lệ thì một tháng được trợ cấp hai trăm đồng, năm người đứng đầu có thành tích tốt nhất mỗi người được thưởng một ngàn đồng.

Đội trưởng câu lạc bộ định kỳ hoặc không định kỳ phát cho mọi người đồ như giày thể thao, quần áo thể thao, găng tay... Nội dung rất nhiều, anh ta nhớ cái gì nói cái đó.

"Ví dụ như cái này." Trần Hạo giơ chân lên, cho mọi người nhìn đôi giày của vận động viên nổi tiếng trên chân anh ta, "Cuối kỳ trước, đội trưởng chúng ta đi xem một trận bóng rổ, thấy vui vẻ thế là cho mỗi người một đôi."

Con trai ai mà không thích giày chơi bóng, lập tức phát ra tiếng than "Wow~".

Về phần ba năm liên hoan một chút thì đây là chuyện thường ở câu lạc bộ. Nếu so với mấy câu lạc bộ động tí là bắt thành viên đóng tiền thì lợi ích của câu lạc bộ kickboxing tính ra rất phong phú. Kỷ An Ninh nghe rõ, câu lạc bộ này Văn Dụ dùng tiền lập ra để thỏa mãn sở thích, đơn giản là để anh thoải mái vui chơi.

Đợi đến lúc Trần Hạo nói lên tiêu chuẩn khảo sát, tiêu chuẩn đầu tiên là "100 cái hít đất", cô cảm thấy mình không cần phải nghe tiếp, lẳng lẽ dịch chân về sau, nhân lúc người ta không để ý mà bỏ chạy.

Trong mười mấy tên con trai có một cô gái đẹp, mà Văn Dụ vẫn luôn đứng ở trên cao nhìn chăm chăm cô, sao có thể để cô chạy được?

"Này, bạn nữ kia." Anh đứng trên cao từ tốn gọi, "Bạn nữ kia, đúng, là bạn đấy. Qua bên này với tôi, lúc này là tiêu chuẩn khảo sát của nam sinh, nữ sinh khảo sát bên này."

Giả bộ gì chứ, ngay cả tên Kỷ An Ninh cũng không gọi, mở miệng ngậm miệng đều gọi "Bạn nữ kia", giống như không biết nhau vậy.

Phía trước đã có mấy bạn trai bắt đầu cởi áo chuẩn bị hít đất, Văn Dụ vừa gào to như thế, lập tức mấy chục ánh mắt tập trung về phía Kỷ An Ninh.

Mấy người phía trước lúc này mới phát

hiện có bạn học xinh đẹp đang đứng phía sau, vội vàng cầm áo lên che ngực, làm mọi người cười vang.

Kỷ An Ninh thấy Văn Dụ đang cười xấu

xa thì biết mình không thể nào toàn thân mà lui rồi. Nếu bây giờ cô muốn đi, với trình độ mặt dày của Văn Dụ chắc chắn sẽ nói gì đó làm mọi người chú ý.

Nghe thấy mấy nam sinh xung quanh khe khẽ bàn luận "Oa, cô gái xinh đẹp như vậy cũng muốn tham gia câu lạc bộ kickboxing kìa." cô nghiêng rằng, hứng trọn mấy chục ánh mắt mà đi về phía Văn Dụ.

Văn Dụ cố nhin cười, tay khẽ chống, nhẹ nhàng nhảy xuống từ sàn thi đấu, nghiêm trang nói: "Đi theo tôi."

Kỷ An Ninh bị anh dẫn vào trong, đến một khu vực ít người, cô thấy Văn Dụ dừng bước, nheo mắt thấy người xung quanh không nhiều, cô nhỏ giọng nói: "Văn Dụ, tôi chỉ tới xem thử, chỗ này của anh không hợp với con gái lắm, tôi cũng không qua nổi kì khảo sát đâu, hay là tôi rút lui nhé."

Văn Dụ mắt điếc tai ngơ, tùy tiện nói: "Tý nữa rồi nói."

Nói xong, anh nói về phía khác: "Tôn Khải, mang cái kia cho tôi, 20 cái kia."

Một nam sinh cường tráng mang 20 đĩa sắt qua. Văn Dụ nhân lần rồi ước lượng.

quay người kín đáo đưa cho Kỷ An Ninh: "Cầm thử xem."

Kỷ An Ninh: "???" Vô ý thức mà đưa tay nhận.

Văn Dụ không buông tay ngay mà còn nhắc nhở cô: "Cẩn thận một chút, hơi nặng đấy."

Kỷ An Ninh nhìn mỏng manh gió thổi là bay, nhưng người cô rất chắc. Văn Dụ nhìn cô hai tay ôm 20 kí đĩa sắt còn khá nhẹ, lúc này mới buông tay.

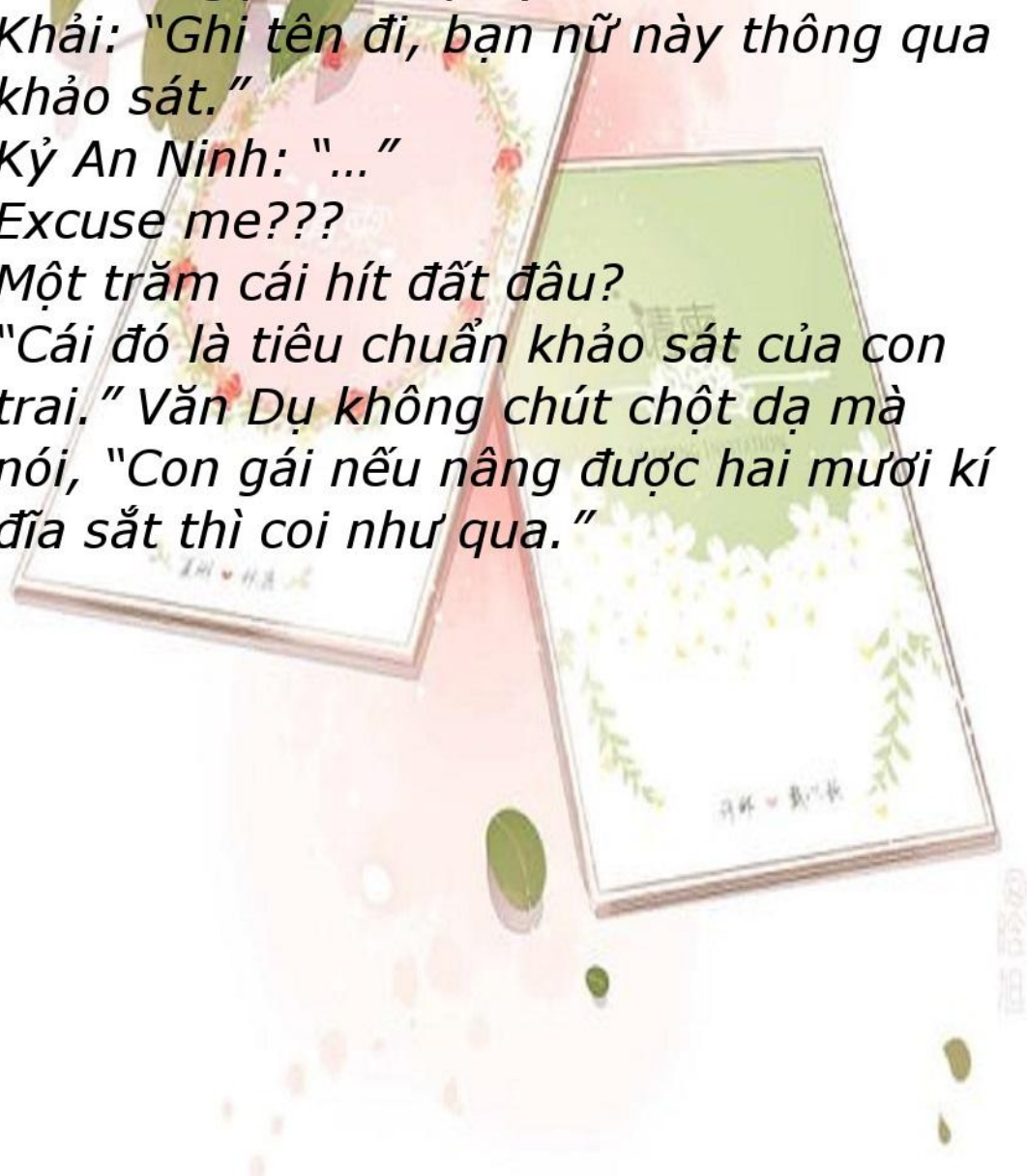
Hai tay anh khoanh trước ngực, nhìn Kỷ An Ninh gật đầu, quay đầu nói với Tôn Khải: "Ghi tên đi, bạn nữ này thông qua khảo sát."

Kỷ An Ninh: "..."

Excuse me???

Một trăm cái hít đất đâu?

"Cái đó là tiêu chuẩn khảo sát của con trai." Văn Dụ không chút chột dạ mà nói, "Con gái nếu nâng được hai mươi kí đĩa sắt thì coi như qua."

Bạn đang đọc truyện *Bị Phũ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Không chút dục vọng

Editor: Tiểu mao

Tôn Khai mặc cười gần chết.

Kỷ An Ninh cứ như vậy bị cưỡng ép thông qua “khảo sát”, lại mạnh mẽ “bị đăng ký” thành thành viên câu lạc bộ kickboxing Hoa đại.

Kỷ An Ninh chỉ thấy dở khóc dở cười, trả đũa sắt lại cho Văn Dụ: “Đừng nói đùa nữa. Tôi về đây.”

Văn Dụ kín đáo đem đĩa sắt chuyển cho Tôn Khai, cười hi hi: “không phải đùa đâu, em muốn học mấy chiêu phòng thân à? anh dạy cho em.”

Buổi trưa hôm đó, Văn Dụ nhìn thấy Kỷ An Ninh đi qua nhiều gian hàng, có nhiều câu lạc bộ thích hợp với nữ sinh vậy mà cô lại một mình chạy tới hỏi câu lạc bộ kickboxing, anh liền đoán được ý định của cô.

Kỷ An Ninh giật mình, lúc này cô đã quay người bước một bước, bởi vì câu nói của Văn Dụ mà dừng lại. cô quay đầu nhìn anh.

Con mắt Văn Dụ sáng như hai cái đèn pha, không như đôi mắt giống hổ đen trong trí nhớ của Kỷ An Ninh.

Trong lòng Kỷ An Ninh không biết tại sao lại run lên một cái.

“Trường chúng ta có câu lạc bộ Taekwondo, võ thuật, nhưng anh cam đoan với em, em không thể tìm được chỗ nào phù hợp hơn ở đây.” Khóe mắt đôi môi Văn Dụ lúc cười đều đầy tự tin, “Em muốn học cái gì, anh cho em tự chọn.”

Kỷ An Ninh cuối cùng không đi nữa.

cô nói: “Tôi muốn học mấy chiêu phòng thân, phải có tính thực dụng, không phải loại nhìn được mà không dùng được.”

“không vấn đề gì.” Văn Dụ đánh cược, “Kickboxing tự do có tính thực dụng cao nhất. Hai chữ tự do là một loại ý niệm, anh sẽ nói cho em nguyên lý, sau đó tự bản thân em phải tự tìm tòi chiêu thức.”

“Thế nào?” anh cười đầy xấu xa, “không đến nhầm chứ?”

Kỷ An Ninh lờm anh một cái: “Nhưng thời gian huấn luyện của tôi không nhiều, chỉ có thứ hai đến được thôi.”

Văn Dụ nhú mày: “Thứ hai không đi làm thêm à?”

“Ừ.” Kỷ An Ninh nói, “Thứ hai khách ở quán cà phê không nhiều lắm, không cần nhiều người, tôi cũng không phải đi dạy kèm.”

Văn Dụ ngừng đầu nhìn trần nhà một chút, cúi đầu xuống nói: “thật ra...”

Kỷ An Ninh không thèm nháy mắt nói: “Im ngay.”

“...” Văn Dụ trừng mắt nhìn lại, “Em biết anh muốn nói gì à?”

Kỷ An Ninh bực mình nói: “Đùng đầu gối cũng biết.”

Kiểu gì cũng là câu ngang ngược “Ồ với anh sẽ không phải lo chuyện tiền bạc”.

Văn Dụ cười ha ha vài tiếng, hỏi cô: “Bây giờ muốn về nhà à? Hay phải đi đâu nữa?”

Kỷ An Ninh nói: “Nếu ở đây hết chuyện rồi thì tôi phải về nhà đây.”

Văn Dụ nói: “Em đợi anh thay quần áo một chút rồi cùng về.”

nói xong, anh chạy nhanh tới phòng thay đồ, không cho Kỷ An Ninh có cơ hội cự tuyệt.

Kỷ An Ninh chỉ có thể đứng tại chỗ chờ anh. Vừa quay đầu liền phát hiện, mặc kệ xa hay gần, mấy thành viên lâu năm đều đang nhìn cô đầy thăm dò. Thấy cô quay đầu lại thì giả bộ không có chuyện gì mà dời ánh mắt đi.

Lão đại Văn Dụ của bọn hắn đúng là thích con gái. Ở chỗ khác mấy cô nàng muốn nũng nịu với anh thế nào cũng được, nhưng riêng câu lạc bộ kickboxing thì không.

Văn Dụ nhìn qua thì là một người buông thả, cộc cằn, nhưng lúc thật sự làm việc lại rất nghiêm túc.

Câu lạc bộ kickboxing trong trường là cấm địa của anh.

anh yêu thích kickboxing, đối với các thành viên cũng yêu cầu rất nghiêm khắc, không cho phép mấy công nàng nũng nịu chạy tới đây quấy rối. Lúc đầu mới thành lập câu lạc bộ cũng cho con gái vào, sau đó bị anh đá ra hết.

anh còn lập nên quy tắc, sau này không nhận con gái.

Suốt hai năm, đây là lần đầu tiên Văn Dụ tuyển con gái vào, mà không phải do người ta muốn vào mà bị Văn Dụ dùng thủ đoạn lừa đảo lừa vào.

Bọn hấn sao không tò mò được chứ, tâm hồn hống hót muốn bùng nổ luôn rồi.

Trần Hạo đang dẫn dắt mấy người mới khảo sát, không lo tới được bên này. Tôn Khải liền đứng ra gánh vác lấy kỳ vọng của mọi người, tới nói mấy lời khách sáo với Kỳ An Ninh.

“Sư muội, uống nước đi.” hấn ân cần bưng nước cho Kỳ An Ninh.

Kỳ An Ninh cảm ơn rồi nhận lấy.

“Sư muội học khoa nào? Ngành nào? Ở tầng mấy ký túc xá? Em biết Văn ca ca à?” Tôn Khải xoa xoa tay, hỏi liên tục.

Úi chà, có thể làm cho Văn Dụ phá bỏ quy tắc, hiếu kỳ quá đi!

Văn Dụ vừa thay xong quần áo, đi ra đã thấy Tôn Khải mặt mày hớn hờ, đang vui vẻ nói chuyện với Kỳ An Ninh.

Đương nhiên chủ yếu là Tôn Khải nước miếng tung bay: “...anh cứ vậy mà cho một quyền, kẻ trộm kia vừa rồi còn đang vênh váo, bị anh đánh một cái đã không dậy nổi!”

Kỳ An Ninh thì sao, cô hơi ngửa mặt lên, hơi mỉm cười, nghe được chỗ quan trọng thì phối hợp: “Oa ~ lợi hại thật đó ~”

Đèn chiếu sáng công suất lớn chiếu lên mặt cô, cặp mắt kia giống như ánh trời chiếu chiếu vào mặt hồ, sóng nước lấp lánh. Bởi vì thỉnh thoảng hơi kinh ngạc mà môi hơi nhếch, biểu cảm trở nên linh hoạt, làm mấy động vật giống đực hormone tăng cao, muốn biểu hiện đáng về đàn ông của mình.

“Lúc này, cảnh sát chạy tới. Sau đó...” Nước miếng Tôn Khải đang tung bay, còn khua tay múa chân, đột nhiên vừa liếc mắt, cảnh sát thì không tới, nhưng Văn Dụ tới rồi.

Văn Dụ lạnh lùng liếc hấn.

Người con gái của ông đây.

“...Khụ.” Tay Tôn Khải vẫn đang gơ, “Cái này, để hôm nào anh kể tiếp, hôm nay anh còn chưa huấn luyện xong.”

hấn chạy như ma đuổi.

Hormone vừa giảm, đầu óc lập tức tỉnh táo. hấn rõ ràng đi hỏi thăm mấy câu, sao lại thành kể chuyện linh tinh rồi? Giống như không cẩn thận đã khai hết tám đời tổ tông nhà mình cho Kỳ An Ninh rồi.

Văn Dụ nghiêng răng, đi qua nói với Kỳ An Ninh: “đi thôi.”

Kỳ An Ninh đang cúi đầu nhìn tin nhắn trên điện thoại, chuyển phát nhanh của cô đã tới.

cô cất điện thoại, đeo túi lên, liếc mười mấy nam sinh đang khí thế ngất trời thực hiện khảo sát: “anh là đội trưởng, bỏ đi thể này không sao chứ?”

“Còn Trần Hạo mà, mấy công việc này bình thường anh không quan tâm.”

Hai người đi tới cửa, Văn Dụ rất lịch sự mà đẩy cửa cho Kỳ An Ninh nhường cô đi trước, đi qua cái cửa nhỏ ở sảnh, lại mở cửa ngoài.

Buổi chiều gió nhẹ thổi qua, đem mùi cơ thể của Văn Dụ tới chớp mũi Kỳ An Ninh.

Nồng đậm, mang theo hormone đàn ông.

Văn Dụ ở trên sân thi đấu, dưới ánh đèn, mồ hôi óng ánh, bắp thịt rắn chắc, cơ bắp cuộn cuộn, mấy hình ảnh này đột nhiên hiện ra trong đầu Kỳ An Ninh.

cô thiếu tự nhiên mà quay mặt đi chỗ khác.

Văn Dụ khẽ giặt mình, cúi đầu nắm cổ áo ngửi thử.

“Mùi mồ hôi đúng không? Hun em rồi à?” anh cũng thấy hơi bất đắc dĩ, “anh lúc này có lau qua, ở đây không có chỗ để tắm gội, chỉ thể có về nhà rồi tắm.”

Hai người đi ra khỏi tòa nhà.

Lúc xin sân bãi, trường học cho chỗ là tòa nhà nhỏ này, không gian thoải mái. Chắc tòa nhà này có lâu rồi, nhìn rất cũ, mấy công trình dưới mặt đất không dùng được. anh muốn xây dựng chỗ tắm gội, trường sống chết cũng không cho.

Trời bên ngoài đã tối, không khí cũng tươi mát, Kỳ An Ninh hít thở không khí nói: “Tôi không biết là anh ở trong câu lạc bộ kickboxing đấy.”

Lời cô nói là chỉ kiếp trước.

Văn Dụ cười đến là xinh đẹp: “Cho nên em phải hiểu anh hơn mới được, cái gì cũng không biết đã từ chối anh, giờ hối hận rồi?”

“...” Kỳ An Ninh bước nhanh hơn, “Tôi vẫn nên rời câu lạc bộ thôi.”

“Này!” Văn Dụ chân dài đuổi theo cô.

“Lúc vừa vào năm nhất thì lập chơi thôi.” anh nói: “Sau này, trong nhà nhiều việc nên không có thời gian quản lý, bây giờ trên cơ bản đều giao cho Trần Hạo.”

thật ra anh đã sớm bỏ câu lạc bộ qua một bên, chỉ cung cấp tài chính. Nếu không kiếp trước Kỳ An Ninh cũng không biết anh là đội trưởng câu lạc bộ kickboxing.

anh nói cho cô thời gian huấn luyện bình thường với mấy hạng mục cần chú ý.

Kỳ An Ninh hỏi: “Mặc quần thể thao được không?”

Văn Dụ liếc mắt nhìn cái quần bò của cô, hỏi: “Em cao bao nhiêu? Mét sáu lăm không?”

“Sáu ba.” Kỳ An Ninh trả lời, “Thế nào?”

“Quần thể thao bình thường là được.” Văn Dụ nói.

Rất nhanh đã tới giao lộ, Kỳ An Ninh nói: “anh về nhà đi, tôi phải đi lấy chuyển phát nhanh.”

Văn Dụ thu bước chân lại, mũi chân chuyển một cái, đi với cô về hướng trường học: “Cùng đi, anh cũng không vội.”

Kỳ An Ninh nhanh chóng tìm được món đồ của mình, đó là một cái thùng lớn, cô mua lò vi ba.

Kiếp trước không dám mua, kiếp này cô nghĩ thông suốt rồi, thật ra cũng chỉ có mấy trăm tệ.

Tiền có thể kiếm lại được mà, chỉ cần cô còn sống, thì có thể tiết kiệm tiền. Tiết kiệm được thời gian để chăm sóc bà ngoại.

Cuộc sống nhiều thay đổi, ai biết lúc nào mình sẽ chết. Bây giờ Kỳ An Ninh chỉ muốn, một là sống tốt cuộc sống của mình, hai là muốn bình an sống sót.

Kỳ An Ninh kéo tay áo, hơi cong lưng, ôm cái thùng lên.

đi hai bước thì thấy không đúng, vừa quay đầu lại thấy Văn Dụ vẫn đang đứng đấy. Trong bóng đêm, ánh mắt anh có chút sâu thẳm, cô nhìn không hiểu.

“đi thôi?” Kỳ An Ninh không hiểu.

Văn Dụ từ tốn đi đến, hỏi: “anh rất lùn à?”

“...Hử?” Kỳ An Ninh mở to mắt, không hiểu gì cả.

“Nếu không sao anh là một người to lớn sống sờ sờ đứng ở đó em lại không thấy?” Văn Dụ mĩa mai.

anh khẽ vươn tay, đem thùng hàng Kỳ An Ninh đang ôm trong ngực lấy đi, thoải mái vác trên vai. Liếc mắt nói: “Nhờ một tiếng thì chết à?”

“Hử?...À.” Kỳ An Ninh cảm thấy không quen lắm.

Mấy năm này, cô có thói quen dựa vào bản thân, không nhờ vả ai. một mình, đơn độc thành quen.

“Chuyện lúc trưa...” trên đường đi, Văn Dụ mở miệng.

Kỳ An Ninh: “Hả?”

“anh nghĩ kĩ rồi, anh vẫn thấy mình nói không sai.” Văn Dụ nói, “Đừng nói với anh bạn bè hay không bạn bè gì đó, anh muốn theo đuổi em, chỉ đơn giản vậy thôi.”

Kỳ An Ninh yên lặng một lúc rồi nói: “anh muốn làm gì, tôi không có quyền can thiệp.”

“Tôi chỉ có một yêu cầu,” cô nói “Đừng dùng tiền bạc quấy rầy tôi.”

“A.” Văn Dụ cười, “anh phát hiện em... Hiểu anh rất rõ.”

“anh không phải người như vậy à.” Kỳ An Ninh vén tóc nói.

Gió đêm thổi qua mái tóc đen của cô, đèn đường phản chiếu lên gương mặt nhu hòa của cô, hiện lên ánh sáng nhàn nhạt.

Bây giờ rất ít thấy nữ sinh có màu tóc đen nhánh như thế này, không hề nhuộm tóc. Gương mặt Kỳ An Ninh không chút phấn son, sạch sẽ làm Văn Dụ muốn hôn.

Cảm giác rất kì lạ, không phải muốn đặt cô dưới người làm chuyện đó, mà chỉ đơn giản là muốn dùng bờ môi chạm vào gương mặt mềm mại kia.

Trong lòng có mấy phần yên tĩnh.

Văn Dụ mất một lúc không nói chuyện.

Kỳ An Ninh nhìn anh một cái.

Kiếp trước, Văn Dụ dây dưa với cô mang cho cô rất nhiều phiền não. cô nghĩ khi anh nói đến vấn đề này, cô sẽ rất giận anh. Nhưng lúc này, cô nhìn đường nét gương mặt cứng rắn của anh dưới ánh đèn đường, ánh mắt anh sáng ngời, cô phát hiện mình vậy mà không giận nữa.

cô rất thích lúc anh nhìn cô ánh mắt sáng ngời.

không muốn, không muốn thấy ánh mắt đỏ như máu.

Cũng không muốn thấy ánh mắt đen tối âm đạm hơn cả bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ăn cơm cùng

Editor: tiểu mao

Văn Dụ giúp Kỳ An Ninh mang lò vi ba khiêng đến khu tập thể đối diện trường học, anh kiên trì muốn mang lên tầng, tới tận cửa phòng Kỳ An Ninh.

“Đề ở đây đi.” Kỳ An Ninh nói, “anh nên về sớm đi.”

Văn Dụ không nghe theo: “đã tới tận đây rồi, đề anh mang vào phòng cho em.”

Kỳ An Ninh im lặng một chút, cup mắt xuống, nhẹ nói: “Bà ngoại tôi ở nhà, đầu óc của bà... không tiện lắm.”

Văn Dụ chợt nhớ tới mấy tin được thảo luận kia, bà ngoại Kỳ An Ninh tuổi già ngại ngần, anh cũng không kiên trì nữa, thoải mái đem thùng hàng của cô để trên đất: “Được rồi, anh về đây.”

“Chờ một chút.” Kỳ An Ninh gọi anh lại, cô lôi ra một túi tiền có vài chỗ rách: “Tiền cơm trưa còn thiếu bao nhiêu? Tôi trả lại cho anh.”

Văn Dụ nhìn cái túi tiền mua ở vỉa hè kia, trợn trừng mắt, cánh tay duỗi ra dè trên cửa phòng, lại gần Kỳ An Ninh. (tư thế kábedon)

Kỳ An Ninh theo bản năng lui về phía sau, dựa sát vào cách cửa.

“Đầu tiên nên nói rõ đã.” Văn Dụ cúi đầu nhìn cô đe dọa.

“anh không dùng tiền bạc để quấy rầy em thì em cũng đừng cầm tiền ăn cơm uống nước để tính toán với anh.” anh cười lạnh, “Coi như chỉ là bạn bè, anh cũng không muốn tính toán chuyện tiền bạc với em, làm thế anh còn mặt mũi nào.”

Sau khi vận động xong, hơi thở Văn Dụ càng nồng đậm hơn, thật ra mấy câu này không khó nghe, nhưng vẫn làm Kỳ An Ninh cảm thấy... không thờ được.

Kỳ An Ninh ngừng thở, nhìn chằm chằm vào mắt Văn Dụ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau. Trong hành lang có thể nghe rõ từng tiếng thở.

Yên tĩnh giăng co một lúc, Kỳ An Ninh cất túi tiền đi.

cô nâng bước bình già mồm hôm nay lại có mấy lần nghe ngoan ngoãn nghe lời, Văn Dụ cảm thấy rất là hài lòng.

“Nghỉ ngơi tốt đi.” anh cười một tiếng lộ hàm răng trắng sáng, “Ngày mai gặp.”

Kỳ An Ninh ôm lò vi ba vào nhà, dùng chân mở cửa.

Hôm nay về sớm, bà ngoại vẫn chưa ngủ, vẫn đang vui tươi hơn hờ xem TV. Bồn cầu tích tụ cả ngày nên giờ trong phòng đầy mùi khai.

Kỳ An Ninh bỏ thùng hàng xuống, đi vào xả bồn cầu lại đi mở cửa sổ để thông gió, mới tốt hơn một chút. Chỉ là chớp mũi đang đầy hơi thở của Văn Dụ đã bị mùi khai trong phòng hun cho mất hết.

Kỳ An Ninh đỡ bà ngoại đi tắm, lại đưa bà lên giường nằm, mang quần áo bỏ vào máy giặt.

Lúc cô và bà chuyển vào, trong phòng chỉ có mấy đồ dùng đơn giản dùng trong nhà, một cái giường đôi, một tủ quần áo không lớn lắm, một cái ghế sofa bị sập.

Đồ điện thì chỉ có một cái TV cũ với một cái máy giặt khi hoạt động phát ra tạp âm rất lớn, nghe nói đều do chủ cũ để lại. Người ta không cần nên vứt lại, vừa hay thuận tiện cho Kỳ An Ninh.

Bây giờ mua thêm lò vi ba, đồ điện trong nhà tính ra là có ba cái.

cô cũng đi tắm rửa một chút, vừa đọc sách vừa đợi tóc khô. Chờ máy giặt yên tĩnh thì mang quần áo đi phơi, tóc lúc này cũng khô, cô mới chui vào chăn.

Bà ngoại đã ngủ, tiếng thở lúc nặng lúc nhẹ, đôi khi sẽ dùng mấy giấy làm Kỳ An Ninh trong lòng run sợ.

Có lẽ do tắm trước khi ngủ nên cô không ngủ được, nằm ở trên giường nhìn trần nhà.

Phòng này trang trí đơn giản, hơi cũ nát, nhiều chỗ sơn tường đã bong tróc, giống như sắp rơi xuống tới nơi vậy.

Chăm rãi có chút bối rối, mơ hồ.

Trong hoàng hôn hình như cô nhìn thấy ánh đèn rất sáng, người trên sân thi đấu bắt thịt rắn chắc, mỗi một quyền đều tràn đầy sức lực. Đập vào nệm phát ra tiếng vang, quanh quần bên tai.

anh gỡ mũ bảo hộ, lắc lắc đầu, mồ hôi óng ánh văng xung quanh.

Giây phút quay đầu lại, cười gian một cái, hiện lên gương mặt của Văn Dụ.

Gương mặt kia đột nhiên tới gần cô, cánh tay chống lên cửa phòng, đem cô vây giữa cánh tay anh.

Hơi thở của anh vẫn đang quanh quần chớp mũi cô, khóe môi cười lạnh phồng to trong mắt cô.

cô cảm thấy cổ họng khô khốc.

Hình tượng đột nhiên thay đổi, một nhà tù lạnh lẽo, phản cứng ngắt.

Ngồi đợi những ngày cuối cùng trước giờ hành hình, đôi khi đêm khuya anh sẽ vừa gọi tên cô vừa thủ dâm.

Kỳ An Ninh không cảm thấy buồn thiu hay buồn nôn, cô thậm chí muốn cúi người hôn vào môi anh, nhưng không thể chạm đến.

Chỉ có thể che mặt khóc nức nở.

Buổi sáng lúc bị bà ngoại lay dậy, cô mơ màng mở mắt ra, ánh sáng buổi sớm chiếu qua cửa sổ, cảm giác có chút không thực, không biết ở đâu mới là mơ.

Buổi trưa làm xong, chạy về nhà ăn, tay đang cầm phiếu ăn, còn chưa chạy tới mua cơm chỗ cửa sổ bỗng nhiên bị người ta nắm cổ tay.

Kỷ An Ninh quay đầu lại, người nắm cổ tay cô không phải ai khác, đúng là Văn Dụ.

“Chờ em lâu rồi,” anh hơi không kiên nhẫn, “Nhanh.”

nói xong liền kéo cổ tay Kỷ An Ninh đi.

“Ôi!” Kỷ An Ninh thử gầy tay hai lần mà không được, “Làm gì thế?”

“Làm gì? Ăn cơm.” Văn Dụ bất mãn nói. Nghe nói đàn ông khi không ăn no tính tình rất tệ, Văn Dụ bây giờ mới thật sự hiểu thấu.

Vừa nói chuyện, Văn Dụ vừa kéo cô tới một cái bàn bốn người ngồi. Trần Hạo vừa bung một cái khay tới, để trên bàn, ngẩng đầu đã thấy Kỷ An Ninh, gọi to: “Ui cha, người tới rồi!”

Quay người chạy tiếp.

một chỗ khác, Tôn Khải cũng đang bê một mâm đầy đồ ăn qua, vừa bày đồ ăn vừa than: “Đói quá, tôi đói chết mất!”

Kỷ An Ninh bị Văn Dụ ấn ngồi xuống, Trần Hạo cũng đã lấy cơm về, hắn trực tiếp xin đi kia một cái chậu cơm với bốn cái bát không.

Kỷ An Ninh ghen hờn nhìn trần trời.

“Ăn cơm! Ăn cơm!”

“Tôi sắp chết rồi!”

Hai tên nam sinh này nhanh chóng xới cho Kỷ An Ninh một bát cơm đầy, nhét vào tay cô. Đồ ăn đầy bàn, mùi thơm chui thẳng vào mũi. Bụng Kỷ An Ninh cũng không nhịn được mà kêu ùng ục.

cô ngược mắt nhìn Văn Dụ đang ngồi đối diện.

Văn Dụ đang ăn cơm, thấy cô đang ngồi im không động đũa, anh gấp một miếng xương sườn bỏ vào bát cô: “Ăn đi.”

Kỷ An Ninh im lặng không nói, cúi đầu cắn miếng xương sườn. Nước sốt đậm đà, thịt ngoài giòn trong mềm, ăn vào trong miệng cảm giác siêu ngon.

Thình thoảng cô mới ăn xương hoặc thịt kho tàu, bây giờ thịt rất đắt.

“Sao hôm nay mọi người ăn muộn thế?” Kỷ An Ninh cảm thấy hơi bất an hỏi.

“Chờ em đấy.” Quai hàm Trần Hạo phồng lên, nói không rõ: “Em là cô gái duy nhất trong câu lạc bộ kickboxing, là đóa hoa duy nhất của câu lạc bộ! Văn ca ca nói nhất định phải quan tâm đến em, sau này phải mang em cùng ăn cơm.”

Kỷ An Ninh nhìn Văn Dụ, Văn Dụ đang cúi đầu xới cơm, nhìn cũng đói đến hung ác. Kỷ An Ninh sau khi tan học đều đi giao đồ ăn, đợt lúc cô giao xong tới nhà ăn thì hơn một nửa người đã ăn xong.

Tuổi trẻ to xác, ai cũng như sói, chỉ hận không thể ăn một con trâu, để bọn họ chờ cô mới ăn cơm, sao không đói bụng được chứ?

Kỷ An Ninh cúi đầu ăn cơm, yên lặng nhai nuốt, ngẩng đầu nói với Văn Dụ, “Sau này đừng chờ tôi. Tôi xong việc thường rất muộn, mà thi thoảng tôi mới tới nhà ăn, không phải ngày nào cũng tới.”

Văn Dụ trải qua buổi trưa hôm nay đói muốn điên, cũng biết ý tưởng muốn mỗi ngày cùng ăn cơm với Kỷ An Ninh đúng là không thực tế. Muốn cô dừng việc giao thức ăn, đúng giờ ăn cơm với bọn họ thì càng không thực tế hơn, cô bé này nhìn thì yếu đuối nhưng bên trong lại rất倔犟 bình.

Văn Dụ ngược mắt nói: “Được.” nói xong, kêu lên: “Trần Hạo!”

Trần Hạo ngẩng đầu.

Văn Dụ đem đũa đặt ở trên bát, khẽ vươn tay, đem phiếu ăn Kỷ An Ninh tiện tay đặt ở góc bàn kín đáo đưa cho Trần Hạo: “đi, mang tiền ăn câu lạc bộ hỗ trợ nạp vào cho Kỷ An Ninh.”

Câu lạc bộ từ lúc nào có trợ cấp tiền ăn rồi?

Trần Hạo theo Văn Dụ lâu như vậy, hiểu rất rõ tâm tư của Văn Dụ, nhìn thấy Kỷ An Ninh đang muốn đưa tay đoạt lại phiếu ăn, cánh tay hắn nhoáng một cái liền tránh được cô.

“Được rồi! đi ngay đây!” hắn chạy ngay tới chỗ nạp tiền, vừa chạy vừa quay lại kêu, “Nhớ để lại cho tôi mấy miếng sườn!”

Kỷ An Ninh không thể đoạt lại thẻ cơm của mình, liếc nhìn Văn Dụ.

Văn Dụ quai hàm đang phồng lên, nhìn qua thấy cô đang nhìn mình, dũa ngừng một chút, lại gấp thêm một miếng thịt gà kho tàu cho cô: “Ăn nhiều một chút, em gầy quá, không có sức sao mà tập kickboxing.”

Kỷ An Ninh cụp mắt, ánh mắt yếu ớt.

Kiếp trước, Văn Dụ tặng hoa, tặng đồ trang điểm, nước hoa, trang sức. cô không nhận, anh kiên nhẫn theo đuổi, kiên định cho rằng luôn có cách để làm cô động lòng. anh còn lái xe Hummer theo đuổi cô đến tận chỗ làm thêm.

Kiếp này, anh đã đáp ứng không dùng tiền tài theo đuổi cô, đổi thành quan tâm tới vấn đề ăn uống ngủ nghỉ của cô sao?

Kỷ An Ninh cúi đầu xới cơm, không biết tại sao mà tên nhà giàu Văn Dụ luôn cho rằng tiền có thể mua được tất cả, lại cho rằng cách này là có tiến bộ.

Văn Dụ dùng đũa, nhúu mày: “Cười cái gì?”

Kỷ An Ninh ngược mắt nhìn: “Cười bọn anh ăn được.”

Súc ăn của con trai đúng là rất lớn, một chậu com to như vậy, chỉ chốc lát dùng tốc độ mắt thường mà nhìn đã thấy vui đi không ít. Văn Dụ và Tôn Khai đã ăn xong bát thứ hai.

Mấy phút sau, Trần Hạo chạy trở lại, cười tủm tỉm đưa thê trả lại Kỷ An Ninh: “Sur muội, của em này. anh đã nạp tiền com vào rồi.”

Kỷ An Ninh khách sáo nhận lấy, nói cảm ơn.

Trần Hạo nháy mắt ra hiệu với Văn Dụ.

một chậu com lớn dưới sự chứng kiến của Kỷ An Ninh đã bị xử lý sạch sẽ.

Kỷ An Ninh ăn no, lau miệng rồi đứng dậy nói: “Vậy em về trước...”

Thấy Văn Dụ đang nhìn cô, chắc là không biết nói gì, cô dùng một chút nói cho anh biết: “Hôm nay nắng đẹp, tôi muốn đưa bà xuống lầu phơi nắng.”

Hình như từ hôm qua đến giờ, Kỷ An Ninh đối với anh mơ hồ có chút dịu dàng, kiên nhẫn.

Trong mắt Văn Dụ liền hiện ý cười, nhếch miệng: “đi đi.”

Kỷ An Ninh gật đầu chào rồi rời đi.

Đợi bóng cô biến mất, Văn Dụ quay đầu hỏi Trần Hạo: “Nạp bao nhiêu tiền cho cô ấy?”

Trần Hạo nói: “một ngàn tệ.”

Văn Dụ bất mãn: “Sao lại có chút thê?”

Trần Hạo oan ức: “Trong thê em chỉ có tám trăm, hai trăm còn lại mò khắp cả người mới có đấy.”

Văn Dụ hỏi: “Vậy tám thê chứa tiền hoạt động của câu lạc bộ đâu?”

“đang khóa lại trong ký túc xá rồi.” Trần Hạo càng oan ức, “Khi nào có hoạt động tập thê em mới dám động đến.”

Văn Dụ bóp trán: “Tốt...”

Ở một chỗ khác của nhà ăn, Tôn Nhã Nhân vẫn luôn cầm trà sữa quan sát bàn Văn Dụ.

cô ta đang muốn cùng bạn học ăn com xong thì đi, con mắt quét qua thì thấy Văn Dụ, lập tức hai mắt phát sáng, đang suy nghĩ làm thế nào bắt chuyện với Văn Dụ, thì thấy Văn Dụ bỗng nhiên đứng lên, đi thẳng tới Kỷ An Ninh, kéo cô cùng ăn com.

Tôn Nhã Nhân lấy cớ muốn mua trà sữa, đuổi bạn mình đi, một mình ở lại, lặng lẽ quan sát.

không phải Kỷ An Ninh nói là đã từ chối Văn Dụ rồi à? Vừa quay lại đã vui vẻ với người ta, hừ.

Chờ Kỷ An Ninh đi, mấy người Văn Dụ nói chuyện một lát cũng đứng dậy định rời đi. Tôn Nhã Nhân cắn cắn môi, cầm trà sữa đi qua.

Ba người Văn Dụ ăn uống no đủ, từ từ đi ra ngoài, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh kinh hô đầy điệu đà vang lên bên cạnh “A~”

Văn Dụ nhìn sang, thấy một cô gái gồng như bị trượt chân, lấy tư thế ôm ấp yêu thương “ngã” về phía anh.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phứ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tự biết giữ thân

Editor: tiểu mao

Lúc nhỏ Văn Dụ từng bị bắt cóc, sau đó bình an trở về, cha anh liền cho anh đi học kickboxing. Luyện nhiều năm như thế đã sớm luyện được thực lực bằng với quyền thủ chuyên nghiệp, anh không chút nghi ngại liền vươn tay, ôm ôn hương nhuyển ngọc vào lòng.

Trần Hạo với Tôn Khai nháy mắt ra hiệu với nhau.

Tốt xấu gì cũng đều đã luyện qua kickboxing, ai cũng có mắt nhìn, ngã thật hay giả bộ ngã vẫn có thể phân biệt được. Ba người đang đi song song với nhau, vậy mà em gái này lại xác định chính xác mục tiêu, trực tiếp nhào vào Văn Dụ đang ở giữa, rõ ràng quá còn gì.

Tháng chín nhập học này, Văn ca ca đào hoa này đúng là một đóa nổi tiếp một đóa.

“Cảm ơn sư huynh.” Tôn Nhã Nhân vịn vào Văn Dụ để đứng thẳng, tay giờ lên mặt, vén một bên tóc, động tác đều hiện lên vẻ phong tình.

So với Kỷ An Ninh lúc nào cũng cứng nhắc như khúc gỗ thì cô nàng này đúng là rất có kinh nghiệm.

Văn Dụ mặt không đổi sắc mà rút tay ra: “không có việc gì.” Nâng chân chuẩn bị đi.

Tôn Nhã Nhân lại nhỏ giọng kêu một tiếng.

“Nguy rồi, em làm bẩn áo anh rồi.” cô ta che miệng, ảo não nói.

Lúc này khi cô ta “ngã”, cố gắng làm cho giống thật, trà sữa trong tay cũng ném ra, làm trà sữa vô tình đổ làm bẩn áo Văn Dụ.

Tôn Nhã Nhân vội vàng để trà sữa qua một bên, móc từ trong túi ra một tờ giấy lau quần áo cho Văn Dụ. cô ta ở rất gần Văn Dụ, cái trán như muốn chống vào ngực của anh luôn, nhìn rất thân mật.

Văn Dụ ngửi thấy mùi nước hoa. Đúng là nước hoa của cô nàng này, là sản phẩm hàng hiệu, mẹ Văn Dụ cũng hay dùng loại này.

Chỉ là một cô gái trẻ tuổi năm nhất mà lại dùng loại này, đúng là cô tình muốn tiếp cận.

Tôn Nhã Nhân lau hai lần, ngẩng mặt lên có chút ưỡ oải nói: “Lau không được rồi, em xin lỗi, sư huynh có cần giặt sạch không? Hay là thế này đi, em cho anh số điện thoại của em, anh có gì thì gọi cho em, em sẽ trả tiền giặt áo.”

“A, đúng rồi, em là Tôn Nhã Nhân, học năm nhất.” cô ta mang điện thoại ra, có chút mong chờ nhìn Văn Dụ.

Nhìn cận mặt đúng là đẹp trai thật đấy. Làm cho người ta tim đập thình thịch.

Văn Dụ mặc dù mới học năm ba, còn đang đi học nhưng dựa trên bản chất thực tế mà nói thì anh đã sớm bước vào xã hội rồi.

Kiến thức của anh rộng rãi, một chút đạo hạnh của cô nàng nào còn không đủ để anh ăn com nữa. cô nàng này nghĩ gì, Văn Dụ đều biết rõ.

Lúc trước nếu gặp loại hoa đùa này, Văn Dụ sẽ xem xét giá trị nhan sắc của đối phương rồi mới quyết định có nên mỉm cười tiếp nhận hay không.

Nhưng hôm nay anh lại không biểu hiện gì mà nhìn Tôn Nhã Nhân biểu diễn, lại ngửi được mùi hương nước hoa quá thành thực trên người cô ta, cơ bản chẳng có chút hào hứng nào.

“không cần.” anh từ tốn lên tiếng, tiếp tục đi về phía cửa.

Tôn Nhã Nhân ngờ ngác một chút, liền đuổi kịp anh: “Sư huynh, sư huynh, như vậy không tốt lắm, không thì bây giờ em bồi thường cho anh?”

Ngoài miệng thì nói vậy, còn làm bộ muốn mở ví tiền nhưng lại chẳng thấy lôi ra được đồng nào.

Văn Dụ cảm thấy chán ngấy.

anh có tính tình đại thiếu gia, lúc anh cảm thấy không hào hứng thì chẳng thêm kiên nhẫn mà ứng phó với người ta, trực tiếp lạnh lùng quăng một câu: “Tôi nói là không cần.” Liền nâng chân bỏ đi.

Tôn Khải đi theo hai bước, quay đầu thấy Tôn Nhã Nhân đang cầm điện thoại cần môi đứng ở đằng kia, hần thấy mà yêu, có chút không nổi. hần quay người trở lại nói: “không thì hai chúng ta thêm Wechat?”

Tôn Nhã Nhân cần môi một cái, nghĩ tới đây là người bên cạnh Văn Dụ, bắt người trước hết phải bắt ngựa, liền nở nụ cười ngọt ngào: “Được ạ.”

Văn Dụ với Trần Hạo ra khỏi nhà ăn mới phát hiện Tôn Khải không đi theo.

“Người đâu?” Trần Hạo không hiểu.

Tôn Khải đi chậm hơn nửa phút.

“Văn Ca sao anh quá đáng với người ta quá thế?” hần phản nản.

“Cái gì cơ?” Văn Dụ không hiểu.

Tôn Khải nói: “Tiểu học muội lúc này xinh đẹp như thế vậy mà anh lại lạnh lùng với người ta, làm người ta đau lòng kìa.”

Văn Dụ sờ sờ cằm, có chút buồn bực: “Xinh lắm à?”

Tôn Khải/ Trần Hạo: “...”

Tôn Khải im lặng: “Văn ca, ánh mắt của anh không phải có vấn đề chứ?”

Trần Hạo gật đầu: “cô nàng năm nhất đó đúng là rất xinh đẹp, cũng cỡ hoa khôi khoa đấy.”

Văn Dụ có chút buồn bực, nếu Trần Hạo đã nói vậy... không thể nào, lúc này anh chẳng cảm thấy là cô nàng kia xinh đẹp. Mỗi động tác đều đang cố khoe vẻ phong tình, quá già tạo.

Lại bước thêm vài bước, Văn Dụ không nhịn được hỏi: “cô nàng đó xinh đẹp hay Kỳ An Ninh xinh đẹp hơn.”

Trần Hạo với Tôn Khải đều ngẩn ngơ, trâm miệng một lời nói: “Đương nhiên là Kỳ An Ninh xinh đẹp hơn rồi.”

Văn Dụ nhìn chằm chằm hai người: “Vậy không phải là mất không có vấn đề gì à? Mọi người đều có chung thẩm mỹ. Mấy người khen nữ sinh kia làm gì?” Sao tôi lại không thấy mấy người khen Kỳ An Ninh xinh đẹp?

Trần Hạo với Tôn Khải muốn ói máu.

Kỳ An Ninh đương nhiên là xinh đẹp rồi, không thì sao đại thiếu gia như ngài lại thân thiện đến mức đó chứ, giữa trưa bắt chúng tôi để bụng đói đợi người ta cùng ăn com, còn cái gì mà trợ cấp tiền ăn, sợ người ta nhìn không ra là mình đang quan tâm người ta à?

Nhưng mà cho dù Kỳ An Ninh có xinh đẹp thế nào cũng là cô gái mà Văn Dụ nhìn trúng. Chẳng lẽ bọn họ hết sức khen Kỳ An Ninh thì anh sẽ vui vẻ? sẽ không cho là bọn họ có ý gì với Kỳ An Ninh à?

Ai mà không có nhu cầu tình dục chứ? Bọn họ chỉ có thể cố gắng không nhìn vào nhan sắc của Kỳ An Ninh thôi.

Ba người trở về ký túc xá nghỉ ngơi. Cả một đường, Văn Dụ bình chân như vại mà nghĩ, thật sự là lúc này không thấy cô nàng kia xinh đẹp mà anh nhìn không được mà so sánh với Kỳ An Ninh.

Gương mặt Kỳ An Ninh gần như không có khuyết điểm nào, tính xảo tới mức làm người ta nhìn chăm chăm.

Dáng người thì càng khôi nỏi, eo nhỏ nhất trong Hoa đại này. Mà Văn Dụ lại quan sát cô nhiều ngày như vậy, phát hiện cô chắc không ý thức khi mình mặc loại áo bó sát kia, phác họa đường cong là lột đối với đàn ông mà nói thì hấp dẫn cỡ nào.

cô ở trong phòng ăn chạy qua chạy lại, đi đến chỗ nào mọi người quay đầu đến đó.

Nhưng Kỳ An Ninh mặc dù lạnh lùng cứng ngắc, với tiền có chút bướng bỉnh già mồm, nhưng ở mấy phương diện khác thì lại không khiến anh có cảm giác ‘giả’ như cô nàng kia.

cô rất thật.

cô đối với anh lạnh lùng từ chối hay ánh mắt dịu dàng nhìn anh đều là thật.

Loại thật này, từ sợi tóc đến ngón tay của cô đều làm anh cảm thấy dễ chịu.

Đương nhiên cũng làm Văn Dụ cảm thấy cô là một người kì lạ đầy mâu thuẫn.

Trần Hạo với Tôn Khải đang vừa đi vừa nói, đang đi thì phát hiện Văn Dụ bị rơi lại phía sau. Hai người nhìn lại, đều cảm thấy không có gì để nói.

Văn Dụ miệng đang cười, mặt mày như ngâm xuân...

Mùa thu hoạch còn chưa tới, phát xuân cái gì!

Buổi trưa Kỳ An Ninh trở về phòng, nhân lúc trời nắng đẹp mang bà ngoại xuống lầu dạo một vòng.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, qua một tháng nữa thì không thể mang bà ra ngoài tản bộ vào buổi tối rồi, cô phải tranh thủ bây giờ mang bà ra ngoài nhiều một chút mới được.

Đưa bà ngoại về phòng, nhìn bà nằm xuống ngủ trưa, Kỳ An Ninh lúc này mới đem hộp cơm trưa với chén đĩa buổi sáng mang đi rửa, lại đọc sách một chút, căn thời gian rồi đeo cặp tới trường.

Phong cách trường Hoa đại nghiêm cẩn, nghiên cứu kiến thức rất nghiêm ngặt, các sinh viên trong trường không được nhẹ nhàng như mấy trường khác. Trường đem rất nhiều chương trình học đều dồn vào năm nhất, Kỳ An Ninh lịch học rất dày. Tính ra thì Văn Dụ năm ba thoải mái hơn nhiều.

Buổi chiều lúc Kỳ An Ninh vào phòng học, Mạnh Hân Vũ ngoắc tay với cô: “Chỗ này!”

Kỳ An Ninh tới muộn, ngồi ở hàng cuối cùng sau lưng cô nàng, cô mỉm cười mặt mày cong cong: “Cảm ơn.”

Mạnh Hân Vũ lờm Tôn Nhã Nhân một chút, nhỏ giọng nói: “Lúc cậu chưa tới, Tôn Nhã Nhân có hỏi cậu hai lần.”

Kỳ An Ninh hơi ngừng lại hỏi: “Cậu ta muốn làm gì?”

“không biết.” Mạnh Hân Vũ nhún vai, “Tớ hỏi cậu ta tìm cậu có việc gì à, cậu ta cũng không nói rõ.”

Kỳ An Ninh nhìn sang Tôn Nhã Nhân, đúng lúc Tôn Nhã Nhân cũng quay đầu nhìn cô, ánh mắt lấp lóe.

“Nhìn đi, cậu ta vẫn đang nhìn cậu kia.” Mạnh Hân Vũ nói.

Kỳ An Ninh ánh mắt yếu ớt.

“Mặc kệ cậu ta.” cô thu mắt lại, lúi sái vở ra.

Nghỉ giữa giờ cô tới phòng vệ sinh rửa tay, vừa trở về đã thấy Tôn Nhã Nhân lác eo bước tới.

“Kỳ An Ninh,” cô ta cười hi hi đi đến hỏi, “Buổi trưa hình như tớ thấy có ai giống cậu đang ngồi ăn với mấy sư huynh năm ba á?”

thì ra là vậy, bị cô ta nhìn thấy.

“Đúng vậy, đúng là Văn Dụ.” Kỳ An Ninh thẳng thắn thừa nhận.

Tôn Nhã Nhân có chút ngoài ý muốn, cô ta nghĩ kiểu gì Kỳ An Ninh cũng phải che lấp một chút. cô ta tỏ vẻ nghi ngờ hỏi: “Tớ nhớ hình như cậu đã từ chối Văn Dụ rồi mà.”

Kỳ An Ninh hơi vênh mặt. “Đúng vậy mà.”

“Vậy sao cậu còn đi ăn với Văn Dụ?” Tôn Nhã Nhân ép hỏi.

Kỳ An Ninh mỉm cười: “Cho dù tớ có từ chối anh ấy thì mọi người vẫn là bạn bè, với cả bọn tớ cũng ở chung một câu lạc bộ.”

Ánh mắt Tôn Nhã Nhân sáng lên: “anh ấy cũng tham gia câu lạc bộ à? Câu lạc bộ nào vậy?” cô ta lắng nghe qua bối cảnh của Văn Dụ, còn tưởng anh giống mấy vị con nhà giàu kia không tham gia mấy câu lạc bộ trong trường.

Văn Dụ ít khi xuất hiện trong câu lạc bộ. mà anh cũng không nhận những nữ sinh theo đuổi mình tới làm mất mặt câu lạc bộ, Tôn Nhã Nhân chẳng qua chỉ là sinh viên năm nhất, mặc dù được xưng là người giỏi xã giao nhưng cũng không nghe có người nói Văn Dụ ở trong câu lạc bộ kickboxing.

một nguyên nhân khác cũng do từ lúc Văn Dụ lên năm hai đã không hỏi mấy việc trong câu lạc bộ. Chẳng qua vì anh là người thành lập nên không thể hoàn toàn vứt bỏ mà thôi.

Mạnh Hân Vũ ngồi ở trước, cong người nghe Tôn Nhã Nhân nói chuyện với Kỳ An Ninh.

Tôn Nhã Nhân hỏi đông hỏi tây, toàn bộ đều tập trung vào anh chàng đẹp trai Văn Dụ. Kỳ An Ninh cũng đúng thật là, sao lại để cho cô ta hỏi này hỏi nọ chứ.

Mạnh Hân Vũ vừa nghĩ như vậy, đã thấy Kỳ An Ninh mỉm cười, nói với Tôn Nhã Nhân: “Cậu đoán xem?”

Tôn Nhã Nhân tức giận bỏ về chỗ.

Mạnh Hân Vũ bò trên bàn Kỳ An Ninh cười cả nửa ngày, mới nhớ tới hỏi: “Này, cuối cùng là câu lạc bộ nào thế?”

Đối với Mạnh Hân Vũ, Kỳ An Ninh không muốn giấu, trực tiếp nói cho cô nàng: “Câu lạc bộ kickboxing, luyện kickboxing tự do.”

Mạnh Hân Vũ nói: “Cậu học cái đó á? Cái đó chỉ hợp với nam sinh thôi mà?”

Kỳ An Ninh nói: “Ồ chỗ tớ làm thêm có hơi loạn, tớ nghĩ phải học thêm mấy chiêu phòng thân.”

Mạnh Hân Vũ nín thở hỏi: “Chỗ nào vậy?”

Làm nữ nhân viên bán rượu trong quán bar bị bạn học lên án là một nguyên nhân chủ yếu. Bởi vì cái này mà sau này cô ngã lâu chết, rõ ràng là một khách sạn chính quy được đánh giá sao, lại bị bọn họ truyền thành chỗ ăn chơi sa đọa.

Nhưng đối với Kỳ An Ninh mà nói, công việc làm thêm này tiền lương cao nhất trong mấy công việc cô đang làm.

một năm sau, bà ngoại bị bệnh ba lần, hai lần phải làm phẫu thuật. Cho dù Kỳ An Ninh sống lại cũng không có cách giải quyết vấn đề tiền nong. Công việc này cô chắc chắn phải làm tiếp.

Sớm biết vậy, lúc trước nếu như cô có thể nhớ rõ một dãy xổ số thì tốt rồi.

Kỳ An Ninh trải qua nhiều lần bị người ta chửi rủa xỉ vả, cô biết tranh né hay che dấu đều vô dụng, thản nhiên nói cho Mạnh Hân Vũ: “Cuối tuần tớ làm thêm đường Kiều Nam, chào hàng rượu ở phố quán bar.”

Mạnh Hân Vũ cảm thấy hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không kì thị, chỉ đơn giản là hơi ngạc nhiên thôi. cô nàng nói: “Cậu cũng làm cái này á? Tớ nghe nói kiếm tiền rất nhanh.”

cô nàng dùng từ ‘cũng’, Kỳ An Ninh cũng hơi ngạc nhiên: “Cậu biết ai cũng làm việc này á?”

Mạnh Hân Vũ nói: “Tớ có một người bạn cùng quê, cũng học trường mình. Chẳng qua cậu ấy đang ở khu tập thể bên kia.”

Năm nay trong trường có vài chỗ cũ nát cần sửa sang lại, bao gồm cả khu dạy học và ký túc xá, Bởi vì cái này mà nhân viên trong trường ra ngoài thuê địa điểm để dạy học và cho sinh viên ở.”

Chắc khoảng cuối học kỳ này bọn họ mới trở lại được.

Kỳ An Ninh yên lặng nhìn chăm chăm Mạnh Hân Vũ, hỏi: “Người cùng quê với cậu tên là gì?”

Mạnh Hân Vũ nói: “Cậu ấy tên Vu Hà.”

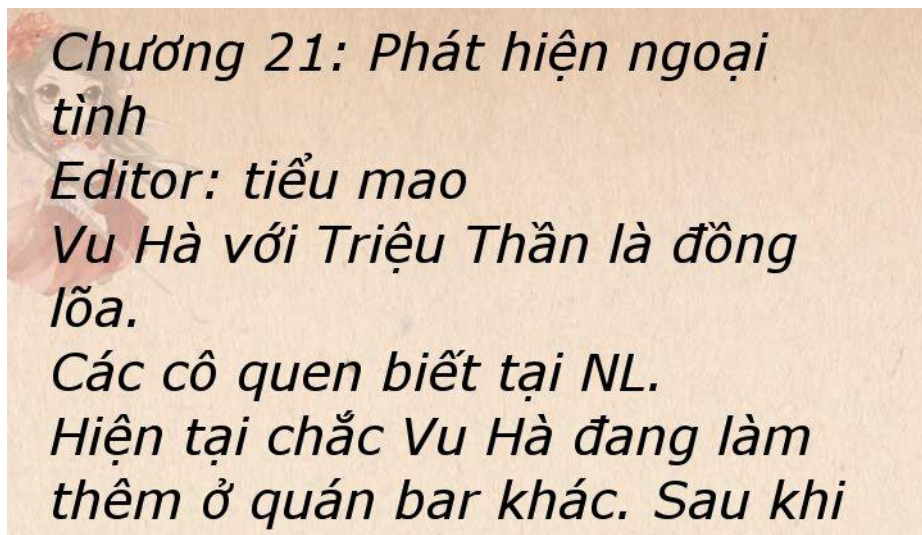
cô nàng nói xong, Kỳ An Ninh mặt không cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Phát hiện ngoại tình

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

trường sửa xong, hai người bọn cô cùng các sinh viên khác quay trở lại trường. Mà chỗ cô ở làm thêm lại quá xa.

Cô ở tới NL phỏng vấn. NL là một quán bar lớn, giá tiền cao, nhiều đứa con gái muốn tới đó kiếm tiền. Chủ quán cảm thấy cô ở không đủ xinh đẹp, không muốn nhận cho lắm. Đúng lúc này Kỷ An Ninh đi ngang qua, Vu Hà bỗng nhiên gọi cô lại:

"Bạn học! Bạn học, cậu cũng học ở Hoa đại đúng không?"

Đây rõ là nhận người thân, cô ở lại nhiều lần cam đoan rằng mình có kinh nghiệm, thành tích bán của Kỷ An Ninh rất tốt, chủ quán lại nhìn mặt cô ở cuối cùng quyết định nhận Vu Hà vào.

Kỷ An Ninh ở trường học bị bạn bè xa lánh, bị truyền đủ loại tin đồn xấu, luôn luôn một thân một mình, tính tình trở nên rất lạnh lùng. Thật ra cô cùng Vu Hà cũng không thân thiết đến thế.

Sau khi Văn Dụ biến mất khỏi trường, Triệu Thần bắt đầu dây dưa với cô. Hắn ba lần bảy lượt chạy tới NL làm phiền cô, động tay động chân với cô.

Vu Hà lúc này bày ra bộ mặt "Giảng nghĩa khí", chủ động thay cô đi ứng phó với Triệu Thần, lúc đó Kỷ An Ninh còn thấy rất cảm kích cô ả.

Cho nên sau này lúc Vu Hà nói có việc làm part time, tiền lương rất cao, là một công ty lớn đang tổ chức hoạt động team buiding, rất chính quy, Kỷ An Ninh lập tức không nghi ngờ gì mà vui sướng đi cùng với cô ả.

Công ty kia đúng là có tổ chức hoạt động team buiding, nhưng Kỷ An Ninh thoáng thấy bóng dáng của Triệu Thần liền bắt đầu nghi ngờ.

Vu Hà lại lừa cô đến một cái phòng nói đây là phòng nghỉ của bọn họ. Cô ả bưng tới một cốc nước cho cô.

Sắc mặt khẩn trương đến trắng bệch, tay thì run run.

Lúc đó Kỷ An Ninh liền hiểu mình bị người khác tính kế.

Người đứng sau đương nhiên là Triệu Thần.

Cô lừa Vu Hà nói mình bị rơi đồ ở hội trường, muốn đi lấy. Vu Hà sợ cô rời đi thì không trở lại, vội vàng nói đi lấy giúp cô.

Chờ Vu Hà đi, Kỷ An Ninh liền

Chờ vu nhà ai, Kỳ An Ninh liền bỏ chạy. Ai ngờ cửa thang máy vừa mở ra, bên trong là Triệu Thần và đám bảo vệ của hắn. Mọi người mặt đối mặt, đều thấy sửng sốt.

Kỳ An Ninh quay đầu bỏ chạy, lúc chạy vào cầu thang thoát hiểm cô còn nghe thấy tiếng Triệu Thần nói: "Gọi người giữ cửa thang máy ở phía dưới!"

Mấy người, đuổi theo!"

Sau đó, không còn sau đó nữa.

Kỳ An Ninh nắm chặt bút trong tay, đốt ngón tay trắng bệch.

Mạnh Hân Vũ kinh ngạc: "Sao thế? Cậu biết người cùng quê kia à?"

Kỳ An Ninh hít sâu một hơi, nói: "Không biết. Chỉ là...công việc này đúng là tiền lương cao nhưng cũng rất vất vả. Đầu tiên là thời gian làm việc khá muộn, tớ xin làm ca sớm cũng phải mười giờ bốn mươi tối mới tan làm. Ca tối thì phải làm tới tận rạng sáng. Sau là hoàn cảnh công việc khá loạn, đó là quán bar, kiểu người gì cũng có, phải rất cảnh giác. Tớ tận mắt thấy có người bỏ thuốc một người khách nữ độc thân..."

Mạnh Hân Vũ bị dọa che miệng lại: "Sau đó thì sao?"

"Tổ nói cho quản lý." Kỷ An Ninh nhận ra liền an ủi Mạnh Hân Vũ, "Quản lý gọi bảo vệ tới ngăn lại."

Mạnh Hân Vũ tim đập bình thường lại: "Sợ chết mất. Đáng sợ quá đi."

"Ừ. Thỉnh thoảng cũng sợ thật." Kỷ An Ninh gật đầu, "Cho nên mặc dù được nhiều tiền hơn, nhưng nếu không phải không có cách thì tổ nghĩ cậu vẫn đừng nên làm việc này. Nếu cậu muốn làm thêm, tổ sẽ giới thiệu cậu tới làm việc ở quán cà phê kia."

Mạnh Hân Vũ khoát tay nói: "Không cần đâu, bây giờ tổ dạy kèm tại nhà đã đủ bận rồi. Tổ còn phải lo việc trong hội học sinh." Cô nàng tham gia hội học sinh, công việc cũng khá nhiều.

Cô nàng dừng lại, cẩn thận hỏi: "Cậu làm thêm nhiều như thế, vậy mà không dư tiền à?"

Kỷ An Ninh cười khổ: "Bà ngoại tổ thường hay ốm..."

Trong nhà Mạnh Hân Vũ cũng bởi vì mẹ hay ốm mới làm kinh tế gia đình rơi vào khó khăn.

Đối với tình huống của Kỷ An Ninh cũng có thể hiểu được. Cô nàng thở dài, cổ vũ cô: "Cố lên nha."

Kỷ An Ninh mỉm cười.

Buổi chiều Văn Dụ nhận được điện thoại của mẹ mình: "Đi ăn cơm?"

"Cuối tuần nếu con không đi theo cha con thì cũng đi ra ngoài chơi, lúc nào thì bồi đắp tình cảm với mẹ chứ?" Mẹ Văn Dụ u oán nói.

Văn Dụ thấy đau đầu: "Con với cha là đi làm việc công...A, được được được, tối nay con ăn cơm với mẹ."

Cúp điện thoại, anh xoa huyết thái dương, nói với người bên cạnh: "Phụ nữ, cho dù là bao nhiêu tuổi cũng cần người dỗ."

Người bên cạnh cười ha ha.

Chiều nay anh chỉ có một tiết học, nằm ở ký túc xá một lát, căn thời gian rồi ra ngoài. Ở chỗ rẽ gần nhà ăn thì thấy Kỷ An Ninh chạy từ tòa nhà dạy học bên kia tới.

"Lại về sớm à?" Anh nhíu mày.

"Đang bận!" Kỷ An Ninh trực

tiếp chạy qua anh.

"Buổi tối có tới quán cà phê

Đuối tôi cứ tôi quên cả phie
không?" Hấn gọi một tiếng.

Kỷ An Ninh ở phía xa nói: "Có"
rồi chạy tiếp.

Dáng người nhỏ nhắn gầy gò
nhưng lại đầy sức sống. Văn
Dụ nhìn bóng lưng của cô,
không nhìn được mà nở nụ cười.

Lái xe đến chỗ ăn đã hẹn
trước, mẹ Văn Dụ - Trình Liên
đang ngồi ở đó uống trà.

Dáng dấp Văn Dụ không giống
cha mình, gương mặt anh tuấn
này hoàn toàn di truyền từ mẹ
mình.

Trình Liên vừa nhìn liền biết lúc
trẻ chắc chắn là một người
đẹp. Thực tế thì bây giờ vẫn
rất đẹp, bà được bảo dưỡng rất
tốt, nhìn không giống như đã
có đứa con lớn như Văn Dụ. Bà
trẻ hơn cha của Văn Dụ - Văn
Quốc An mười mấy tuổi, từ lúc
gả cho ông thì trải qua cuộc
sống thoải mái, người cũng vì
vậy mà trẻ trung.

Văn Dụ mang mặt mày hớn hở
tới chỗ ngồi, cùng với bà biểu
hiện thân mật, người khác đi
qua còn tưởng một cặp đôi chị
em.

"Cuối tuần cũng không biết về
nhà thăm mẹ." Trình Liên giận

anh.

"Con có về mà." Văn Dụ kêu oan, "Nhưng mẹ không ở nhà đây chứ. Tuần này con tới phòng làm việc hai lần cũng không gặp mẹ."

Vợ chồng Trình Liên và Văn Quốc An chênh lệch tuổi tác lớn, đã không còn kích tình nữa rồi, sinh hoạt trong gia đình rất yên bình. Văn Dụ cũng đã trưởng thành, sinh hoạt của thanh niên muôn màu muôn vẻ, thời gian dành cho cha mẹ không nhiều.

Mấy nhà khác, con cái từ nhỏ đã thân thiết với mẹ, nhưng trong trí nhớ Văn Dụ thì từ nhỏ Văn Quốc An lại quan tâm đến anh hơn. Họp phụ huynh hay đại hội thể dục thể thao đều là Văn Quốc An tới, chưa từng vắng mặt một buổi nào. Ngược lại Trình Liên lại không thêm để ý đến.

Một cách tự nhiên, anh sẽ gần gũi với cha mình hơn.

"Mẹ muốn ăn gì?" Văn Dụ giờ thực đơn ra hỏi.

"Con tự chọn món đi." Trình Liên có chút không yên lòng, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn cửa ra vào.

Bỗng nhiên ánh mắt của bà sáng lên.

Một người đàn ông trung niên phong độ nhẹ nhàng mang theo một chàng trai trẻ tuổi tuấn tú tới, mắt liếc một chút, liền lộ ra tươi cười với bà.

Văn Dụ đang cúi đầu nhìn thực đơn, bỗng thấy trước mắt tối sầm.

Ngẩng đầu lên thì thấy trước bàn có hai người đàn ông đang đứng, nhìn giống như cha con. Người trung niên có gương mặt anh tuấn, phong độ nhẹ nhàng, chính là kiểu ông chú đẹp trai mà mấy cô gái trên

mạng thích nhất. Nhìn ra là lúc trẻ cũng là một người đẹp trai. Người trẻ hơn cũng được kế thừa nét đẹp của hẳn, cũng là một người đẹp trai.

"Khéo thật đấy." Người đàn ông trung niên mặt mày tươi cười, "Em cũng đến đây ăn cơm à?"

Người trẻ tuổi thì cười tươi kêu lên: "Dì Trình." Nhìn như rất quen thuộc.

Trình Liên hòa ái trả lời, quay đầu giới thiệu Văn Dụ với bọn họ: "Đây con trai của em Văn

Dụ. Tiểu Dụ, đây là chú Dương Viễn, bạn thời đại học của mẹ. Đây là Dương Bác, con trai của chú Dương."

Trình Liên cũng xuất thân từ gia đình gia giáo. Năm đó bà mới vào làm, trẻ tuổi lại xinh đẹp ưu tú, ban đầu làm thư kí của giám đốc Văn, sau này trở thành Văn phu nhân.

Đối với công việc của Văn Quốc An trong vài chục năm nay đã nắm rõ như lòng bàn tay. Trong đoạn hôn nhân dài đằng đẳng này, bà đã trở thành cộng sự của ông. Hiện tại bà đang khống chế tài vụ nội bộ của tập đoàn Văn gia, tài chính nội bộ do một tay bà nắm giữ.

Văn Dụ đứng lên bắt tay chào hỏi bọn họ.

"Chú nghe mẹ cháu nhắc tới cháu rất nhiều, bây giờ đang học ở Hoa đại à?" Ánh mắt Dương Viễn nhìn Văn Dụ đặc biệt từ ái, thời gian nắm tay cũng hơi dài.

"Vâng. Giờ đang học năm ba."

Văn Dụ khách sáo trả lời, anh nhìn Dương Viễn, cảm thấy hơi hoang mang hỏi, "Chú Dương nhìn khá quen. Chúng ta từng

mình khá quen...Chúng ta từng gặp nhau rồi à?"

Gương mặt Trình Liên hơi thay đổi, nói: "Chắc con thấy qua mấy tin tức thôi."

Văn Dụ nghĩ một chút, hỏi: "Chú Dương là chủ tịch tập đoàn Chấn Viễn sao?"

Dương Viễn cười, nói với Trình Liên: "Đứa nhỏ này đúng là rất thông minh."

Trình Liên nói: "Không thì ăn cơm cùng nhau đi."

Dương Viễn vui vẻ ngồi xuống, bốn người cùng nhau ăn cơm.

Dương Viễn là chủ tập đoàn Chấn Viễn, Trình Liên lại là CFO tập đoàn Văn thị, Dương Bác đi theo cha nhiều năm, kinh nghiệm thương trường phong phú, Văn Dụ mặc dù đang còn học đại học nhưng đã sớm bước vào công ty nhà mình rèn luyện.

Chủ đề của bốn người rất nhiều, nói cười vui vẻ, bầu không khí hài hòa.

Tối thiểu là theo Văn Dụ, so với bữa cơm chỉ có anh với mẹ mình, nghe mẹ mình唠 nhải cả bữa vẫn tốt hơn.

Mấy nhân vật trong giới kinh doanh, cho dù không quen biết

nhưng đa số cũng đa nghe qua về nhau. Văn Dụ nghe qua về Dương Viễn, người này dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng,

cũng là một nhân vật lợi hại.

Con của hắn chắc khoảng hai năm, hai sáu tuổi, ăn nói có chút trưởng thành.

Chỉ là không biết có phải ảo giác hay không, Văn Dụ nghe Dương Viễn và Trình Liên nói chuyện, ngẫu nhiên rời mắt luôn cảm giác Dương Bác đang đánh giá anh.

Chỉ là mỗi khi Văn Dụ nhìn qua, hắn liền cười cười, dời ánh mắt đi, giả bộ đang chăm chú nghe người lớn nói chuyện.

Văn Dụ không biểu cảm gì, bưng chén trà lên nhấp một ngụm.

Cho đến khi ăn xong bữa cơm, Văn Dụ nhìn đồng hồ trên tay một cái, đêm hôm khuya khoắt anh đã dâng hiến mất hai giờ cho mẹ mình, cảm giác sâu sắc mình đúng là một đứa con có hiếu.

Trình Liên cũng biết con trai mình có đức hạnh gì. Anh thà theo ông già Văn Quốc An đi đánh golf cũng không muốn

theo mình. Bà lườm anh một cái, quay đầu cười hòa ái với Dương Bác: "Dì và cha con có chuyện cần nói, mấy người thanh niên bọn cháu buổi tối có nhiều việc, các cháu về trước đi."

Được người lớn cho phép, Dương Bác và Văn Dụ đều đứng dậy. Hai người đi tới tầng hầm để xe, chào tạm biệt rồi tìm xe của mình.

Văn Dụ ngồi vào xe, nhưng không đi ngay.

Anh châm một điếu thuốc, ở trong xe lẳng lặng chờ. Không tới mấy phút, Dương Bác lái xe rời đi.

Văn Dụ vẫn bất động.

Anh đợi khoảng nửa tiếng, cuối cùng cũng chờ được Trình Liên cùng Dương Viễn đi từ thang máy ra.

Không có hai tiểu bối, đôi nam nữ trung niên này đương nhiên thả lỏng hơn nhiều. Dương Viễn nắm tay Trình Liên ở sau lưng, hai người cười nói, cảm giác rất thân mật.

Ở phía xa, Văn Dụ nhìn chằm chằm bọn họ, nhìn không rời mắt.

Tới tận khi bọn họ ngồi vào xe

rời đi. Văn Dụ mới thu lại ánh mắt. Anh yên lặng hút xong điếu cuối cùng, lúc này mới lái xe rời đi.

Ra khỏi tầng hầm, trời đã tối. Văn Dụ nhận được một cú điện thoại rủ đi chơi nhưng anh từ chối, lái xe lang thang trên đường, đợi đến lúc tỉnh lại thì đã thấy mình đang dừng ở giao lộ.

Đèn đỏ chuyển xanh, phía sau có xe ắp còi giục.

Văn Dụ cầm tay lái suy tư một chút, đánh tay lái, đi thẳng tới quán cà phê đường Quang Minh.

Xe dừng ở ven đường, Văn Dụ đứng ở ngoài nhìn qua cửa thủy tinh.

Hôm nay mới thứ ba, khách trong quán không nhiều, tương tự nhân viên phục vụ cũng

không nhiều. Trừ Thư Thần ra, trong quán chỉ có hai nhân viên, một người trong đó là Kỷ An Ninh.

Cô mặc trang phục hầu gái màu đen, tạp dề màu trắng viền ren, váy hơi ngắn, phối thêm tất chân dài màu đen

cũng không coi là qua nỡ nang.
Kỷ An Ninh trang điểm nhạt
nhưng lại nổi bật hẳn lên, dưới
mắt dán một trái tim nhỏ màu
đỏ. Trên dây cột tóc còn có hai
cái tai mèo.

Đây là lần đầu tiên Văn Dụ
thấy Kỷ An Ninh ăn mặc như
vậy. Anh chỉ biết quán cà phê
của Thư Thần là quán có chủ
đề hoạt hình, nhưng cho dù là
Thư Thần hay Kỷ An Ninh
không ai cho anh biết đồng
phục lại là trang phục hầu gái.
Trong đầu Văn Dụ đang chửi
mắng Thư Thần mấy lần, thế
mà miệng lại đang mỉm cười,
cách tẩm thủy tinh, Kỷ An Ninh
trang điểm lên cộng thêm bộ
quần áo này đúng là làm người
ta muốn xị máu mũi, không
chút ngại ngùng mà tưởng
tưởng mấy thứ không đứng
đắn.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tự bảo vệ bản thân

Editor: tiểu mao

Đầu Văn Dụ đang tưởng tượng linh tinh, bỗng nhiên nghe thấy tiếng có người nói: “Kia kia, lỗ tai mèo kia kia, thấy không?”

Văn Dụ ném ánh nhìn qua, bên cạnh không biết từ lúc nào có hai nam thanh niên, cũng xuyên qua cửa thủy tinh nhìn vào trong, mục tiêu là Kỳ An Ninh.

“ĐM, đúng giờ luôn!”

“Đúng thế. Nhìn ngực kia, cái eo kia, đôi chân kia! không lừa mày chứ.”

“Tý nữa vẫn quy tắc cũ, tao lôi kéo chú ý của nó, mày quay.” Hai người bàn bạc với nhau.

“Ha ha, mày nói con nhỏ này sẽ mặc đồ lót màu gì?”

Hai người đứng ngoài cửa nói mấy lời thô bỉ, hoàn toàn không chú ý sắc mặt chàng trai bên cạnh đang dần lạnh đi.

Văn Dụ nghe rõ hai người kia muốn làm gì.

Nhưng anh không lập tức ngăn cản, anh chỉ châm một điếu thuốc.

Thay vì giờ đi ngăn lại để cô bình yên vô sự, anh muốn đợi lúc chuyện xảy ra thì đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân, đối với Văn Dụ mà nói, đây mới là sách lược đúng đắn.

Văn Dụ cho tới bây giờ chính là kiểu người như vậy. Kiếp trước Kỳ An Ninh đã biết Văn Dụ không phải người tốt gì.

Khách không nhiều, cũng có thể nhân viên phục vụ ít nên Kỳ An Ninh với bạn đeo tai thỏ kia cũng khônggrảnh rồi.

Hai nam thanh niên kia đi vào, Kỳ An Ninh nghe thấy tiếng lục lạc ở cửa vang lên, đầu tiên nói “Hoan nghênh quý khách” mới ngẩng đầu lên. Thấy rõ gương mặt của hai người kia, ánh mắt cô trở nên nghiêm túc.

Biểu cảm trên mặt cô đột nhiên thay đổi đều rơi vào mắt của Văn Dụ lúc này đang đứng ngoài cửa thủy tinh.

Sao thế? Chẳng nhẽ cô biết hai người này?

Văn Dụ ở bên ngoài thấy rõ, sau khi Kỳ An Ninh thấy hai người này thì luôn cố tránh đi. Lúc hai người kia gọi phục vụ, cô cố gắng lẻ mề ở bàn khác thế là cô nàng tai thỏ đi qua.

Hai nam thanh niên kia hơi thất vọng, cô nàng tai thỏ đưa thực đơn qua, họ nhìn một chút rồi đuối đi. Bọn hấn bị giầy vò khôn khổ thì Kỳ An Ninh cũng như vậy. Cuối cùng vẫn là cô nàng tai thỏ cho hai nam thanh niên gọi đồ.

Văn Dụ đứng ở ngoài nhìn cảm thấy rất thú vị.

Kỳ An Ninh nhìn đồng nghiệp cho hai người kia gọi đồ, trong lòng lặng lẽ nghĩ may mà Văn Dụ không ở đây.

Hai người kia không phải mấy người hay nhìn lên cô, mấy trạch nam bị phát hiện thì đỏ mặt. Đây là hai tên lưu manh, đây đùa với cô một lúc lâu, còn chụp lên dưới váy.

Khi đó có mới tới đây làm thêm, không hiểu rõ về Thư Thần lắm, chỉ lo mất việc sẽ ảnh hưởng đến thu nhập, có thể tránh thì tránh, nhìn được thì nhìn.

Kết quả là có một ngày Văn Dụ tới đây thăm cô, gặp được hai người đang chụp lên dưới váy cô, trực tiếp đập bàn. không chỉ đánh hai tên lưu manh này thành đầu heo, còn vô cùng ‘thuận tay’ phá cửa hàng Thư Thần.

Bộ dạng hung ác này dọa Thư Thần hai chân run rẩy.

Nhưng hai người này tới đây vì Kỳ An Ninh, Kỳ An Ninh không thể tránh mãi được.

Văn Dụ thấy hai người thừa dịp cô nàng tai thò đang bận thì gọi Kỳ An Ninh lại, Kỳ An Ninh không có cách nào chỉ có thể đi qua.

Hai người cười đùa tí từng bảo Kỳ An Ninh lấy gì đó, bởi vì Kỳ An Ninh đưa lưng về phía Văn Dụ nên anh không thấy biểu cảm của cô. Kỳ An Ninh chỉ ứng phó vài câu, quay người muốn đi nhưng bị hai người kia gọi lại, nói tiếp cái gì đó.

một người hấp dẫn chú ý của Kỳ An Ninh, người kia giả bộ rơi đồ, cúi người xuống nhặt, thực ra là lấy điện thoại đi động ra, muốn chụp trộm dưới váy Kỳ An Ninh.

Văn Dụ cảm thấy mình có thể lên sàn được rồi. Nhưng anh vừa mới đập thuốc đã thấy Kỳ An Ninh không khách sáo mà đá một cước vào cổ tay người kia, đá điện thoại hất bay luôn.

Văn Dụ dừng lại nhú mày.

một cước kia không hề nương chân, người kia đau đến mức nhảy dựng lên quát mắng: “Đệch! Mày làm gì thế hả!”

Mọi người trong cửa hàng đều nhìn về phía bàn này. Thư Thần cũng từ sau quầy bar chạy ra hỏi: “Sao vậy?”

Kỳ An Ninh bình tĩnh nói: “Người này muốn chụp lên dưới váy tôi.”

Thư Thần còn chưa lên tiếng, người kia đã nổi khùng: “Cái rắm, tôi chỉ cầm điện thoại cúi xuống nhặt đồ. Dưới váy cô mọc mắt à, dựa vào cái gì mà bảo tôi chụp lên! Điện thoại này tôi vừa mua! 5600! Bồi thường cho tôi!”

“Tiên sinh! anh hãy bình tĩnh trước đã.” Thư Thần trấn an hắn nói: “Chúng ta sẽ làm rõ việc này, chắc chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Tĩnh táo cái rắm, anh bảo cô ta bồi thường điện thoại cho tôi!” Đối phương to tiếng.

Người kia cũng đứng lên chửi rủa, thậm chí còn đẩy Thư Thần một cái.

“Ông chủ, báo cảnh sát đi.” Kỳ An Ninh quả quyết nói, “Đội cảnh sát tới, xem camera giám sát. Loại chụp lên này phải tổng giám mười ngày, còn phải bồi thường dân sự.”

Kiếp trước Kỳ An Ninh bị Triệu Thần ép chết, kiếp này đối với loại người khốn nạn dễ tiện này cũng không muốn nhìn nữa. Sở dĩ cô quả quyết đánh trả nguyên nhân là kiếp trước cô đã hiểu rõ Thư Thần nên đã lập được cảm giác tín nhiệm.

Quả nhiên Thư Thần không làm cô thất vọng, không vì vấn đề buôn bán trong cửa hàng mà dằn xé ỏn thoà. anh ta quay lại nhìn trần nhà, nghiêm túc đồng ý: “Được, vậy thì báo cảnh sát, chờ cảnh sát xem camera giám sát rồi nói.”

Hai tên khốn kia theo ánh mắt của Thư Thần mà nhìn lên, lập tức thay đổi sắc mặt.

Hóa ra trên trần nhà có camera giám sát, đối diện ngay với vị trí của bọn hắn. Nghĩ lại chỗ đứng lúc nãy của Kỳ An Ninh và góc độ, chắc chắn đã quay được hành vi chụp lên hèn mọn của bọn hắn.

Lại xem xét thấy đôi mắt đen của Kỳ An Ninh đang nhìn chăm chăm bọn hắn, trong mắt không có ý định lùi bước.

Mà đúng lúc này, một anh chàng trẻ tuổi của bàn khác đứng lên nói: “Cảnh sát nếu muốn lời khai thì tôi có thể làm chứng, tôi vừa nãy đã thấy hắn ta muốn chụp lên.”

Người xấu luôn chột dạ. Huống hồ hai người bọn hắn đang là sinh viên, hiện tại nhân chứng vật chứng đều có đủ, nếu bị bắt giam hành chính, sợ là trường học cũng sẽ xử lý. Hai người liếc nhau một cái, giả bộ tức giận nói: “Kẻ xấu cáo trạng trước, quên đi, không thêm so đo với mấy người, đừng mong bọn tôi tới quán mấy người nữa!”

Hai người nhấc chân muốn đi.

Nếu như hai người bọn hắn kiên quyết bắt Kỳ An Ninh bồi thường, Thư Thần chắc chắn sẽ báo cảnh sát. Nhưng giờ bọn hắn muốn gián tiếp ỏn thoà, Thư Thần cũng không muốn truy cứu tiếp, dù sao cũng ảnh hưởng tới việc buôn bán.

Kỳ An Ninh cũng nghĩ như vậy. Nhưng cô vẫn quát to một tiếng: “Trả tiền!”

Hai người cứng đờ, hậm hực trả tiền, nhanh chóng bỏ đi.

Người xấu trên đời này đa phần đều ý mạnh hiếp yếu. Nhìn thế này chắc là sau này sẽ không tới đây nữa.

Dưới tình huống Văn Dụ không có ở đây mà vẫn giải quyết được hai người này, Kỳ An Ninh trong lòng thấy vui sướng. Kiếp này cuối cùng cũng không lặp lại như trước.

Đội Thư Thần trở lại quầy bar, cô đi qua nhờ: “Giúp em viết chữ ‘Cảm ơn’ lên ly cà phê bàn 8.”

Thư Thần cười. Tay nghề của anh ta rất tốt, phía trên mặt cà phê viết từ ‘Thanks’, là một từ viết hoa.

“Cảm ơn.” Kỳ An Ninh vui vẻ cười một tiếng, bụng đi.

“Vừa rồi cảm ơn anh.” Kỳ An Ninh bụng cà phê đến bàn số 8.

Bàn này chỉ có một vị khách, là người lúc nãy tự nguyện đứng ra làm nhân chứng, là một nam sinh trẻ tuổi. Nam sinh thấy phía trên cà phê có chữ ‘Thanks’ thì lập tức đỏ mặt, lắp bắp nói: “Đó, đó là đương nhiên.”

Kỷ An Ninh nhìn anh ta một cái, đôi mắt trở nên dịu dàng.

Kỷ An Ninh nhớ rõ nam sinh này.

anh ta học ở trường đại học nào đó gần đây, thường hay tới đây. một lý cà phê với một quyển sách, ngồi hai ba tiếng. Thường hay nhìn lên cô, bị cô phát hiện thì đỏ mặt.

Nhưng lại không có can đảm thổ lộ với cô.

Sau này khi linh hồn Kỷ An Ninh phiêu đảng khắp nơi, từng bị anh ta gọi tới, địa điểm là quán cà phê này.

“Ông chủ, tôi muốn hỏi một chút, cái kia... cô gái kia,” anh ta liên tục đợi Kỷ An Ninh nhiều ngày nhưng không thấy cô xuất hiện, cuối cùng lấy can đảm đi hỏi Thư Thần, “Tên là Kỷ An Ninh, cô ấy, cô ấy không làm ở đây nữa à?”

Thư Thần nhìn anh ta một cái, nói cho anh ta biết: “cô ấy chết rồi.”

Ngày đó chàng trai kia hai mắt vô thần, ngồi yên ở đó, đến lúc Thư Thần đóng cửa anh ta vẫn không đi.

Thư Thần từ trong bếp mang ra một chai rượu, hai người ngồi đối diện không nói với nhau câu nào, mở chai rượu. Cả hai đều hiểu tâm ý của nhau dành cho Kỷ An Ninh.

Chàng trai hỏi chi tiết, Thư Thần cũng không biết nhiều, sau này đến trường Kỷ An Ninh mới nghe được không ít lời đồn đại. anh nói cho chàng trai kia.

anh chàng kia đỏ mặt: “Tôi không tin. cô ấy không phải người như vậy.”

“Tôi cũng không tin.” Thư Thần nói, “cô ấy làm việc luôn nghiêm túc, trước giờ không lười biếng, không oán giận, không chê bản thù hay vất vả. Nếu như cô ấy vì tiền, thì kiếm người bạn trai có tiền thì cái gì cũng có thể giải quyết được. Còn phải làm việc đó sao?”

Bọn họ uống xong chai rượu kia, lúc anh chàng kia đi tới cửa, hồn phách Kỷ An Ninh nhìn thấy anh ta đang lau mắt.

Sau này anh ta cũng không tới quán cà phê này nữa.

anh chàng kia đang uống cà phê, vừa quay đầu thấy Kỷ An Ninh đang dựa vào quầy bar, nhìn anh ta nở nụ cười dịu dàng.

Mặt anh chàng đỏ như gấc, cảm thấy tâm tư của mình bị người ta thấy hết rồi. Vội vàng cúi đầu đọc sách, không dám ngẩng đầu tiếp.

Những cái này Văn Dụ đều không nhìn thấy. anh thấy Kỷ An Ninh lưu loát phản kích, không chút nhượng bộ mà dọa hai tên khốn kia, anh chỉ kinh ngạc mà cười.

Dự tính anh hùng cứu mỹ nhân chết từ trong trứng nước, nhưng không hiểu sao tâm trạng anh hôm nay tự nhiên tốt hơn rất nhiều.

Hai mắt lại nhìn sang quầy bar thấy Thư Thần và Kỷ An Ninh đang nói chuyện, biểu cảm trên mặt rất tự nhiên, không có hoảng sợ e ngại. Vậy là thế nào, cảm giác sợ Triệu Thần đâu?

anh lại nhìn sang hai gã khốn vừa đi từ quán cà phê ra. Bọn họ ở cửa ra vào nhỏ giọng mắng hai câu, bước nhanh tới hướng nào đó.

Ánh mắt Văn Dụ lạnh lùng, nhanh chân tới ven đường, mở cửa ngồi vào xe.

Hai gã khốn kia là sinh viên đại học ở gần đây. Bởi vì khoảng cách gần nên bọn hắn chuẩn bị trở về trường.

“Mẹ nó, con nhỏ kia giỏi thật đấy!”

“Đạch, tay tao vẫn còn đau này, không biết có biết nứt xương không.”

“...Chụp được tấm nào không?”

“không! Xui xẻo bị thương, sao mà xui thế không biết.”

Hai người đi tới một đoạn đường nhỏ vắng tanh, đang đi hùng hống hồ hồ, đột nhiên sau lưng có ánh sáng.

Hai người giật mình quay người, mắt bị đèn chiếu đến không mở nổi, theo bản năng giơ tay che mắt, lại nghe được bên trong ánh sáng truyền đến tiếng lốp xe ma sát với mặt đất, âm thanh chói tai ấy đang hướng về phía bọn hắn, cái xe đang chiếu đèn kia đang phóng tới chỗ bọn hắn!

Hai người kinh hãi!

Chiếc xe màu đen lao tới rất nhanh, thực tế chủ xe không chế rất chuẩn, trước khi đụng phải bọn hắn liền phanh xe lại.

Nhưng với tình huống này, ai mà đứng im được chứ? Hai người trong hoảng sợ đã lùi lại đều ngã rầm trên mặt đất, một người đau chân, một người tay đau vô cùng, hình như bị gãy xương rồi.

Bị ánh sáng che nên không thấy rõ là xe gì, nằm trên mặt đất nhìn lên chỉ thấy cái xe trở nên rất to.

Có tiếng cửa xe mở ra, theo đó là một tiếng đóng cửa ‘Phanh’, âm thanh vang lên đầy ngọt ngào.

Bóng dáng cao lớn của người đàn ông bước ra từ bên trong lờ mờ sáng, bị ánh đèn chiếu thành cái bóng màu đen, từng bước tới gần, áp lực bức người.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Mộng xuân

Editor: tiểu mao

Mỗi người bị đá một cước làm hai tên kia hoàn toàn không dậy nổi. Tâm tình tối nay của Văn Dụ không được tốt cũng có chỗ để phát tiết.

một người còn yếu ớt kêu “Cứu mạng”, mẹ nó đúng là buồn cười. Đây là con đường nhỏ đi về trường học, lúc này đang tối đen như mực, không một ai qua đây.

Văn Dụ dẫm lên tay người kia, nghiền ép, người kia kêu lên như heo chọc tiết: “Đại ca, đại ca! Bóp tiền của tôi để trong túi quần! anh lấy đi, lấy đi!”

“Ông đây giống người thiếu tiền?” Văn Dụ cho hắn thêm một cước, cảnh cáo bọn hắn, “Nếu tao còn thấy bọn mày xuất hiện ở quán cà phê đường Quang Minh kia một lần nữa thì đừng mong tao phanh xe.”

Hai người gờ mới hiểu được, có người vì cô nàng tai mèo kia tới dạy dỗ bọn hắn.

“không dám! không dám! Bọn em sẽ không dám tới nữa!” Hai người sợ tới phát khóc.

Văn Dụ lấy điện thoại của hai người họ ra, mở album ảnh xem qua, tất cả đều là ảnh chụp lên. anh không khách sáo mà xóa hết, ném đi động xuống đất. “Răng rắc” hai tiếng, màn hình điện thoại vỡ nát.

Hôm nay đúng là trộm gà không thành còn mất nắm gạo, hai người hối hận gần chết. Chỉ là nhìn bóng đen này có dáng người cao lớn, bọn họ chẳng dám nói gì chỉ vừa khóc vừa cam đoan sẽ không tiếp tục đi quấy rối Kỳ An Ninh.

Văn Dụ lôi điện thoại đi động ra, chụp lại mấy bức của hai người kia rồi quay người đi.

Hai người chỉ nghe tiếng lốp xe ma sát với mặt đất, xe vội vàng lùi lại, chuyển hướng một cái nhanh chóng rồi đi.

Cuối cùng biển số xe không thấy rõ, mặt người cũng không thấy luôn. Chỉ biết cô nàng xinh đẹp ở quán cà phê đường Quang Minh không thể chọc vào.

Bởi vì khúc đạo ngắn này, cảm giác khó chịu trong lòng Văn Dụ đã tan đi không ít. anh không lái xe về chỗ ở của mình mà quay về nhà.

Di giúp việc mở cửa cho anh cảm thấy vô cùng vui mừng: “Sao hôm nay lại về nhà?”

Tóc di giúp việc đã bạc, là người nuôi nấng Văn Dụ từ nhỏ, di còn thân thiết với anh hơn Trình Liên. Văn Dụ thân thiết nói: “Nhớ đi chứ sao.”

Di giúp việc oán trách vỗ vào vai anh một cái: “Ba hoa.” Còn nói: “Cha con đang ở trên thư phòng đấy.”

Văn Dụ lên tầng, gõ cửa thư phòng, lách mình đi vào: “Cha đang làm gì thế?”

Văn Quốc An hơi bất ngờ, bỏ kính lão xuống: “Sao hôm nay lại về nhà?”

Văn Quốc An già hơn nhiều so với Trình Liên. Hai người hơn kém nhau gần hai chục tuổi, ban đầu chính là kiểu chồng già vợ trẻ. Ông tuổi lớn mới có con, đối với vấn đề giáo dục của Văn Dụ rất dễ ý.

Cũng vì nguyên nhân tuổi của ông quá lớn, nên khi nhà khác đợi con mình tốt nghiệp đại học mới cho tới công ty gia tộc để rèn luyện thì ông đã chờ không nổi mà sớm bắt đầu quá trình huấn luyện Văn Dụ, chỉ hi vọng anh có thể nhanh chóng tiếp quản công ty.

Cho nên Văn Dụ ở tuổi này lại không chơi cùng mấy người cùng tuổi mà lại chơi với mấy người hai năm hai sáu tuổi. Bởi vì tư duy của người đã vào đời và chưa vào đời khác nhau nên không có tiếng nói chung.

“Tối nay con đi ăn cơm với mẹ, cảm thấy không thể coi trọng bên này mà bỏ bên kia nên gấp gấp quay về với cha chứ sao.” Văn Dụ không quan tâm lễ phép mà ngồi lên bàn sách của Văn Quốc An, làm bộ oanh liệt.

Văn Quốc An cười.

Trình Liên đến giờ còn chưa về, ông cũng không muốn hỏi. Tuổi ông lớn rồi, mấy chuyện tình cảm nam nữ đã không còn mặn mà nữa, người già giấc ngủ không được sâu, đêm tối không chịu được tiếng động lớn, vợ chồng bọn họ đã chia phòng ngủ từ lâu.

Mặc dù là sống chung một nhà nhưng số lần gặp nhau còn ít hơn gặp ở phòng làm việc.

Trong lòng con trai nhớ tới mình, Văn Quốc An cảm thấy được an ủi, nói: “Vậy thì đánh với cha ván cờ.”

Hai cha con mở đèn đánh cờ, di giúp việc cắt hoa quả chuẩn bị mang lên, vừa nhìn thấy hình ảnh hai cha con trong lòng cũng thấy vui mừng thay.

Vừa hay sáng thứ tư Văn Dụ không có tiết, tối hôm đó anh ngủ lại nhà, sắp xếp trước rồi gửi mấy bức ảnh cho Kỳ An Ninh.

Từ trước tới giờ Văn Dụ chưa bao giờ muốn làm anh hùng vô danh.

Kỳ An Ninh đang xếp đồ thì nhận được tin nhắn, mở ra xem thì thấy có bức ảnh.

Bức đầu tiên là chụp ở bên ngoài quán cà phê, cách cửa kính chụp lại bộ dạng cô trong trang phục hàngái. Văn Dụ còn chú thích: “Sexy!”

Kỳ An Ninh cạn lời.

Bức ảnh thứ hai mở ra, đó là ảnh hai người đang nằm trên đất, nước mắt dàn dụa, đây chính là hai tên biến thái hôm nay muốn chụp lên cô.

Kỳ An Ninh im lặng. cô còn tưởng kiếp này Văn Dụ sẽ không gặp hai người này.

Thở dài một cái, cô nhắn lại: “Có thể không sử dụng tới bạo lực không?”

Văn Dụ cảm thấy Kỳ An Ninh rất mâu thuẫn.

trên xe buýt, cô dùng bút đâm chảy máu mu bàn tay của gã đàn ông háo sắc kia, trong quán cà phê cô không do dự việc sẽ đá thương cổ tay người ta, chẳng sợ hỏng điện thoại.

sự liều mạng này làm Văn Dụ cảm thấy rất thích thú.

Nhưng vừa tới Văn Dụ thì cô lại như mẹ thánh mẫu, giống như là anh bất kì lúc nào cũng có thể giết người phóng hỏa rồi bị giam vào ngục, làm cô lo muốn chết.

Văn Dụ nhấn lại cho Kỳ An Ninh: “trên đời này ngoại trừ cha mẹ anh ra, chỉ có bạn gái mới có tư cách quản anh. Em là gì của anh vậy?”

Kỳ An Ninh nhấn lại: “Tôi xem anh là bạn bè.”

Văn Dụ vô si nhấn lại: “trên mạng có câu gì nhỉ? Người coi tôi là bạn bè, tôi lại chỉ muốn (?) người.”

Kỳ An Ninh không thèm đáp lại.

Văn Dụ đợi một lúc, thấy không thú vị liền vứt điện thoại qua một bên, nằm xuống ngủ.

Chỉ là trong mơ mơ thấy Kỳ An Ninh, bộ trang phục hầu gái kia giống như là may ra vì cô, tạp dề màu trắng, váy bông bênh làm nổi bật vòng eo không đầy một vòng tay.

Tâm tình Văn Dụ nhộn nhạo, bước tới bóp lấy vòng eo tinh tế kia, muốn làm gì thì làm, tùy ý hoang đường.

Ngày hôm sau không đặt báo thức, lúc tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao. Văn Dụ tắm rửa một chút, đem quần lót bẩn ném vào giỏ đựng quần áo.

Di giúp việc đi lấy giỏ đựng quần áo, nhìn thấy đứa trẻ mình nuôi lớn đang tỉnh lực tràn đầy, chỉ biết lắc đầu cười.

Có lẽ do thái độ của cô với Văn Dụ không lạnh lùng như kiếp trước, kiếp trước Văn Dụ không bắn mạnh như vậy, mấy ngày nay Văn Dụ không giống như kiếp trước mà quấn lấy Kỳ An Ninh không ngừng.

Ngược lại Tôn Nhã Nhân bắt đầu quấn lấy Tôn Khải.

Hai người đều cùng họ Tôn, lại còn trao đổi cách thức liên lạc, nên Tôn Nhã Nhân trực tiếp gọi là “Ca” luôn.

“Khải ca, Văn Dụ tham gia câu lạc bộ gì thế?” cô ta quấn lấy Tôn Khải đề hỏi.

Từ Tôn Khải moi được tình huống bên trong câu lạc bộ kickboxing, Tôn Nhã Nhân liền bắt đầu tính toán, nói với Tôn Khải: “Em cũng muốn gia nhập!” Cái này thì Tôn Khải không làm chủ được, hơn nữa quy tắc “không nhận nữ sinh” do Văn Dụ lập ra giờ vẫn còn kia kia.

“Bọn anh không nhận nữ sinh.” hắn nói.

“Lớp em có Kỳ An Ninh tham gia đấy thôi.” Tôn Nhã Nhân nghi ngờ nói, “Chẳng lẽ cậu ấy lừa em?”

“Hóa ra em cùng lớp với Kỳ An Ninh à?” Tôn Khải nói, “không thì em nói với Kỳ An Ninh mấy câu, nhờ cô ấy bảo Văn Dụ nhận em vào.”

Tôn Khải nghĩ giờ Văn Dụ đối với Kỳ An Ninh còn đang nhiệt tình, nếu Kỳ An Ninh muốn kéo thêm nữ sinh khác cùng tham gia chắc là được.

Nếu Tôn Nhã Nhân có khả năng nhờ Kỳ An Ninh giúp đỡ thì cũng không quấn lấy Tôn Khải.

Mặc dù biết mục tiêu của Tôn Nhã Nhân là Văn Dụ nhưng Tôn Khải lại không thể kháng cự mấy cô nàng xinh đẹp, cuối cùng chỉ có thể đáp ứng sẽ giúp Tôn Nhã Nhân một chút.

Gặp được Văn Dụ, Tôn Khải liền nói: “Văn ca, anh còn nhớ cô nàng ngã trên người anh ở nhà ăn vào tuần trước không?”

Văn Dụ vô tình nói: “Nhớ, sao à?”

Tôn Khải vỗ bàn một cái nói: “Ài da, đúng là trùng hợp, hóa ra cô ấy cùng lớp với Kỳ An Ninh.”

Văn Dụ tròn mắt. anh là một người đã bước chân vào xã hội, kiểu nói chuyện vòng vo tam quốc này anh nhìn phát là thấy rõ.

Tôn Khải bị Văn Dụ nhìn tới mức da đầu tê rần, nhưng hắn đã lỡ đáp ứng với Tôn Nhã Nhân, chỉ đành kiên trì nói: “Cái kia, ờ, cô ấy nghe nói Kỳ An Ninh tham gia câu lạc bộ kickboxing của chúng ta nên cũng muốn tham gia.”

Văn Dụ nhếch mép cười, nói: “Được chứ, chỉ cần bảo Kỳ An Ninh đến nói với anh mày, chỉ cần cô ấy mở miệng nhờ là được. Còn có thể làm cho nàng nợ ơn anh mày.”

Tôn Khải cũng không phải kẻ ngu, Tôn Nhã Nhân không chịu tìm Kỳ An Ninh giúp đỡ thì đã nói lên quan hệ của cô ta với Kỳ An Ninh không được tốt. Huống chi Tôn Nhã Nhân để ý Văn Dụ, Văn Dụ lại để ý Kỳ An Ninh, việc này nếu để Kỳ An Ninh ra mặt thì cơ bản là không có khả năng.

hắn đành cười khan vài tiếng.

Ngày hôm sau bị Tôn Nhã Nhân chặn lại trong giảng đường, hắn bỗng thấy đau đầu, nói cho cô ta biết: “Quy tắc trong câu lạc bộ kickboxing do đội trưởng đặt ra, anh ấy nói không nhận thì không nhận. Trừ phi có thể bảo Kỳ An Ninh mở miệng, cái này cái này, hay là em đi tìm Kỳ An Ninh đi.”

Tôn Khải nói xong liền muốn bỏ chạy, lại bị Tôn Nhã Nhân túm lấy tay áo...

Ôi, con gái xinh đẹp có đôi khi rất phiền phức.

Văn Dụ sau khi lên năm ba đã định mặc kệ câu lạc bộ kickboxing. thật ra lúc trước kiếm cái để chơi thôi, hiện tại anh đang được huấn luyện ở câu lạc bộ chuyên nghiệp, có huấn luyện viên chuyên nghiệp cao cấp cùng tập luyện.

Chẳng qua lần trước tuyển người mới, cũng bởi vì Kỳ An Ninh có hứng thú với câu lạc bộ kickboxing nên anh mới tới câu lạc bộ.

Tối gần kì nghỉ, công ty trường học bắt đầu nghỉ ngơi. Thứ bảy nghỉ học, chủ nhật đi học đi làm bình thường, thứ ba bắt đầu tuần nghỉ.

Thứ bảy Văn Dụ lái xe tới công ty dạo một vòng, buổi tối sau khi tan học thì xách đồ tới câu lạc bộ kickboxing.

Phòng thay đồ nữ bỏ trống từ lâu, bây giờ đã trở thành chỗ chứa đồ linh tinh. Nhưng mà mấy ngày trước Văn Dụ đã bảo mấy thành viên quét dọn sạch sẽ, trở về hình dạng ban đầu của phòng thay đồ.

Văn Dụ vừa cất ki đồ đạc, bước ra từ phòng thay đồ nữ chuẩn bị đi về lại bị Tôn Nhã Nhân vừa nhận được tin tức chặn lại giữa đường.

“Văn sư huynh, em muốn tham gia câu lạc bộ kickboxing.” Hôm nay Tôn Nhã Nhân có ý mặc bộ đồ thể thao, đương nhiên là loại bó sát người.

Văn Dụ lườm Tôn Khải một phát.

Tôn Khải cười gượng, hắn cũng chỉ là bị Tôn Nhã Nhân quán lấy nên không có cách nào đánh phải bí mật báo cho cô ta. Văn Dụ vừa tới thì nói cho cô ta biết.

Văn Dụ không thích bị người khác tính kế này nọ, anh liếc qua hai kẻ họ Tôn này nói: “không nhận nữ sinh.” nói xong liền đi ra ngoài.

Tôn Khải biết Văn Dụ đang không vui, hắn chỉ dám co đầu rút cổ không dám lên tiếng.

Tôn Nhã Nhân đúng là không biết sợ thế mà dám đi ngăn cản Văn Dụ.

“Sư huynh, anh chắc đang đùa với em rồi, lớp em có một người tên Kỳ An Ninh, luôn miệng nói mình là thành viên câu lạc bộ kickboxing, cùng câu lạc bộ với anh, còn cùng anh ăn cơm, chẳng lẽ cậu ấy lừa em sao?” Tôn Nhã hai mắt mở to, làm bộ ngây thơ.

Mặc dù biết lời Tôn Nhã Nhân không đáng tin, Kỳ An Ninh là một cô nàng cứng đầu, chắc chắn sẽ không đi khoe khoang tứ phía, nhưng Văn Dụ nghe được lời cô ta miêu tả, tương tự một chút liền không nhịn được mà nhếch miệng cười.

Nụ cười của anh làm cho Tôn Nhã Nhân sinh ra ảo tưởng.

Tôn Nhã Nhân lập tức cảm thấy mình rất có trọng lượng, cho dù Văn Dụ để ý Kỳ An Ninh thì sao, việc cạy góc tường này cũng không phải không làm được. Kỳ An Ninh xinh đẹp thì sao, cô cũng không xấu.

cô ta vẻn mỗi, nửa nũng nịu nửa giận dỗi chỉ trích: “Sư huynh, anh nhận Kỳ An Ninh mà không nhận em, có phải không công bằng không?”

Sâu bên trong đang mừng thầm với bộ dạng hờn dỗi này, ai có thể từ chối cơ chứ.

Tôn Nhã Nhân đúng là rất xinh đẹp, nếu không phải xui xẻo cùng khóa với Kỳ An Ninh, không chừng giờ cô ta đang là hoa khôi của khoa rồi.

Nhưng ai bảo cô ta không mảy mẩn chứ.

Văn Dụ cũng cảm thấy mình rất quái lạ, lý trí thì nói rằng anh biết Tôn Nhã Nhân xinh đẹp. Nhưng về cảm xúc... thì anh lại không “cảm nhận” được sự xinh đẹp của Tôn Nhã Nhân.

Hình như là vào buổi trưa hai tuần trước, khi Kỳ An Ninh lặng lẽ về sớm, một mảnh da thịt màu trắng trên lưng phản xạ giữa trưa nắng làm mắt anh mơ màng, từ lúc đó anh đã mất đi năng lực cảm thụ sự xinh đẹp của những cô gái khác.

anh cười nhưng là cười lạnh.

“Câu lạc bộ kickboxing do tôi đầu tư mười mấy vạn là để cho cô công bằng?”

“Câu lạc bộ của tôi, quy tắc của tôi, tôi muốn nhận ai, không muốn nhận ai phải hỏi cô chắc?”

“Tôi thích Kỳ An Ninh nên mới nhận cô ấy.” một người là con nhà giàu xấu tính, một bên là cô nàng xinh đẹp không biết trời cao đất rộng.

“Liên quan cái rắm gì tới cô!”

P/s: mình dịch truyện này vì sở thích và mình cũng đã tìm tên truyện trên mạng thấy có nhiều người đăng ở các trang khác mà không hỏi qua mình.

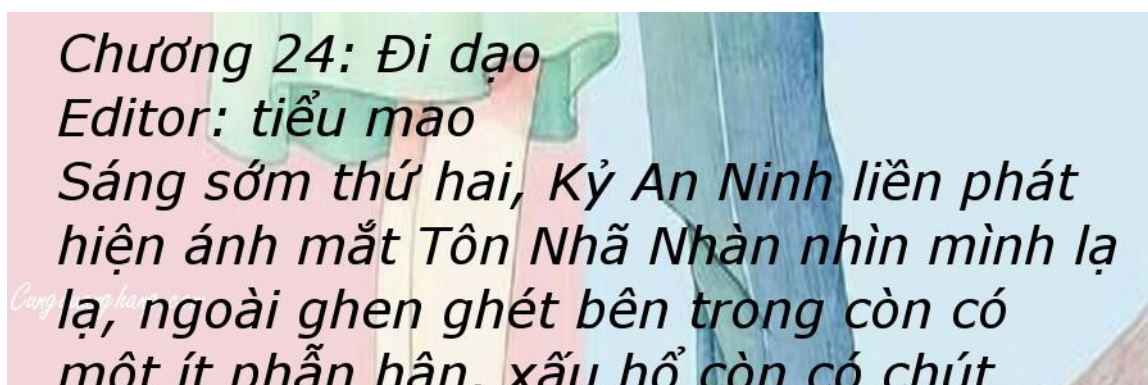
Mình hi vọng các bạn có thể hỏi qua mình một tiếng và đăng sau mình ba ngày được không.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đi dạo

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

không cam lòng?

Mạnh Hân Vũ lặng lẽ kể tai nói nhỏ với cô: "Hôm nay cậu ta làm sao thế?"

Kỷ An Ninh lắc đầu: "Không biết."

Vừa nói xong, Tôn Nhã Nhân lại ném ánh mắt giận dữ tới.

Kỷ An Ninh không phản ứng gì, cúi đầu chép bài. Cô dùng đầu gối cũng biết, chắc là hôm qua Tôn Nhã Nhân đi tìm Văn Dụ.

Cái tên Văn Dụ kia không chỉ lưu manh còn không có tí phong độ thân sĩ nào.

Nếu như anh không vui, sẽ sỉ nhục người ta không nường tay.

Kiếp trước Tôn Nhã Nhân hết lần này đến lần khác tự rước nhục, sau đó liền giận chó đánh mèo lên Kỷ An Ninh, nói xấu cô khắp nơi, nhằm đem cô biến thành một cô nàng nhà nghèo hám giàu.

Kỷ An Ninh không rõ Văn Dụ ở trong xã hội là người như thế nào, nhưng ít ra ở trong trường Kỷ An Ninh có thể thấy anh là một kẻ chỉ quan tâm bản thân.

Thậm chí Kỷ An Ninh bây giờ vẫn nghĩ, kiếp trước anh quấn chặt lấy cô, quấy rối đủ kiểu có khả năng vì anh là một người rất kiêu ngạo, không có được thứ mình muốn nên mới bướng bỉnh như vậy.

Nhưng lại làm Kỷ An Ninh run sợ.

Rốt cuộc sự bướng bỉnh này sâu cỡ nào để có thể thúc đẩy anh làm việc không tưởng đó, vì một cái không được gọi là yêu mà giết người?

yeu ma giết người?

Kỷ An Ninh nghĩ không ra cũng không dám nghĩ.

Cô đã chắc rằng anh đối với cô chỉ có dục vọng không phải sao.

Buổi trưa làm xong tới nhà ăn thì bị Văn Dụ chặn lại.

Lần này Văn Dụ không để bụng đói đợi cô nữa, anh đã ăn no trước rồi.

"Anh đi lấy cơm cho em." Anh không biết xấu hổ nắm chặt cánh tay Kỷ An Ninh kéo đi.

Kỷ An Ninh không muốn cùng anh lôi lôi kéo kéo ở nhà ăn, lôi tay mình lại rồi yên tĩnh đi theo anh.

Văn Dụ lườm cô một cái, trong mắt hiện ra ý cười hài lòng.

Văn Dụ lấy lượng cơm lớn tới mức làm Kỷ An Ninh ăn muốn nổ bụng.

Kỷ An Ninh cũng không muốn nói dóc với anh về tiền cơm hay trợ cấp gì đó.

Ban đầu cô vẫn luôn mong giống như kiếp trước, trên phương diện tiền bạc có thể rõ ràng với Văn Dụ, đảm bảo rõ ràng rành mạch.

Nhưng bây giờ cô nhớ lại, luôn cảm thấy kiếp trước cô quá quyết tuyệt, quá cực đoan, mới cầu mà không được, không cam lòng nên mới rơi vào cảnh quá mức cố chấp. Kiếp này Kỷ An Ninh nghĩ mình nên đối đãi ôn hòa với Văn Dụ.

Nếu cô đã ôn hòa, Văn Dụ thì cứng rắn

thì cô nghĩ muốn tinh ro tung dong với Văn Dụ là không có khả năng.

Cho dù là mấy ngàn vạn đối với anh cũng chỉ là tiền lẻ, đều do anh nói "đừng dùng tiền làm phiền anh".

"Ăn từ từ thôi." Văn Dụ nói, "Sao em ăn nhanh thế?"

Anh phát hiện Kỷ An Ninh ăn cơm rất nhanh. Cũng không phải nói cô ăn cơm không nhả nhặn, nhưng mà cô ăn cũng nhanh thật đấy.

Kỷ An Ninh nuốt miếng cơm trong miệng: "Luyện."

Văn Dụ nhớ tới bình thường cô hay chạy qua chạy lại trong trường liền hiểu được một ít.

Từ nhỏ Văn Dụ được giáo dục phải nhai kĩ nuốt chậm, ăn nhanh không tốt cho dạ dày. Nhưng nếu Kỷ An Ninh có điều kiện tốt thì cần gì bỏ qua thông dong mà trở nên bận rộn.

"Ăn xong thì về nhà à?" Văn Dụ hỏi.

"Ừm." Kỷ An Ninh không ngẩng đầu lên, chỉ trả lời.

Văn Dụ có chút bất đắc dĩ. Nhưng Kỷ An Ninh đang ăn cơm, không thể nào vừa ăn vừa nói chuyện với anh được. Anh đành đợi cô ăn xong.

Kỷ An Ninh ăn xong lau miệng: "Tôi phải về nhà."

Tính toán có thể vừa đi vừa nói chuyện, Văn Dụ lẩm bẩm rồi đứng lên nói: "Anh đi cùng em."

Văn Dụ nói: "Không phải em muốn đưa bà ngoại ra ngoài phơi nắng à? Anh đi bộ cùng hai người một chút tiện thể tiêu cơm luôn."

Kỷ An Ninh do dự một chút, Văn Dụ liền nhìn ra nói: "Anh sẽ không lên lầu, anh đợi em ở dưới."

Thật ra lần trước anh đã nhìn ra, Kỷ An Ninh không muốn anh vào phòng cô.

Khu tập thể kia đã cũ nát, giờ chỉ còn vài hộ đang ở. Đa phần đã chuyển đến khu tập thể mới của trường. Còn lại là những người không thích ở trong trường. Nghe nói mới thông báo tuyển dụng giảng viên trẻ, họ thà thuê phòng ở ngoài cũng không muốn ở đây.

Mà tình huống trong nhà Kỷ An Ninh có thể đoán được. Ai cũng có chút tự tôn, huống chi cô là con gái, cô không muốn anh nhìn thấy cũng không khó hiểu.

Hai người ra khỏi trường học, băng qua đường cái, vừa đi vừa nói chuyện.

Văn Dụ hỏi: "Ngày mai được nghỉ, em định làm gì?"

"Buổi sáng không có việc gì phải làm."

Kỷ An Ninh nói, "Xế chiều đi tới quán cà phê, buổi tối đi tới đường Kiều Nam."

Mấy ngày nghỉ lễ, việc buôn bán ở quán cà phê tốt hơn ngày bình thường. Nhưng mấy nhân viên đều có việc phải làm, không thể thay nhau làm vào ngày lễ.

Kỷ An Ninh bàn với Thư Thần, cô có thời gian nên có thể làm đồng thời cũng kiếm

giảm nên có thể làm được thời gian cũng kiếm thêm được chút tiền.

Nếu mấy ngày nghỉ lễ như thế này thì không tăng tiền, nhưng nếu tăng ca thì tiền lương tăng gấp ba lần.

"Vậy buổi sáng ngày mai tới câu lạc bộ tập luyện đi." Văn Dụ trực tiếp sắp xếp cho Kỷ An Ninh.

Kỷ An Ninh: "..."

"Nhìn cái đá hôm trước của em trông mềm nhũn không có tý lực nào." Văn Dụ liếc cô một cái, "Em đến sớm một chút để tập đi, cũng không có chỗ nào không tốt."

Bước chân Kỷ An Ninh dừng một chút, quay đầu nhìn Văn Dụ.

Chuyện ngày đó anh vẫn chưa đề cập tới. Văn Dụ nhìn thấy sự phức tạp trong đôi mắt đen kia, lập tức giơ ngón tay:

"Dừng! Dừng có dạy bảo gì anh!"

Kỷ An Ninh liền ngậm miệng, quay đầu tiếp tục đi.

Văn Dụ đuổi theo.

"Anh nhìn thấy em liền rõ em nghĩ gì trong lòng, nếu không sao một đứa con gái lại phải chạy tới câu lạc bộ kickboxing." Anh vô cùng khó hiểu hỏi, "Nhưng sao tới anh đánh nhau thì em lại hóa thành người thầy đầy tư tưởng đạo đức thế?"

"Nghiêm trọng không?" Kỷ An Ninh hỏi, "Hai người kia...?"

"Chỉ đá mấy cái, có thể nghiêm trọng tới

đầu chữ? Anh đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, biết khống chế sức lực mà."

"Chẳng nhẽ người ta không báo cảnh sát bắt anh à? Bị thương nhẹ thì cũng phải chịu trách nhiệm hình sự chứ?" Kỷ An Ninh vừa đi vừa hỏi, đầu cô hơi cúi, chỉ nhìn mặt đất. Ảnh chụp hôm đó cô thấy hai người kia đều nằm trên mặt đất, cảm giác không nhẹ nhàng như anh miêu tả.

"Nhìn anh ngốc lắm à?" Văn Dụ cười nhạo, "Anh đã chọn đoạn đường nhỏ không có máy quay giám sát. Hai người kia cũng không thấy rõ biển số xe của anh, gương mặt ra sao cũng chả biết, cho dù có báo cảnh sát cũng không tra ra anh."

Văn Dụ nói nghe tràn đầy tự tin.

Kỷ An Ninh nhớ lại mới phát hiện ra mình không hiểu nhiều về Văn Dụ. Trong trí nhớ của cô, lúc anh ở trong trường thường được con gái theo đuổi, con trai vây quanh, nếu không là sự mặt dày, khốc lóc van xin dây dưa của anh.

Cô biết nhà anh có tiền, nhưng lại không biết rõ, càng không biết ở ngoài anh có bối cảnh ra sao, nguồn lực hay thủ đoạn thế nào.

"Nếu giết người thì sao?" Bỗng nhiên Kỷ An Ninh nhẹ giọng hỏi.

Văn Dụ không hiểu: "Hả?"

Kỷ An Ninh dừng bước, nhìn vào mắt anh

hỏi: "Vậy nếu anh giết người thì sao, có thể trốn tránh được pháp luật không? Tránh được việc bị bắt lại rồi xử bắn không?"

Văn Dụ nháy mắt mấy cái.

Kỷ An Ninh nói thêm: "Tôi nói là nếu."

Văn Dụ bật cười: "Đầu óc em suy nghĩ sâu xa thật đấy, sao lại chạy tới vấn đề giết người phóng hỏa rồi?"

Nhưng nếu thì chỉ là nếu, anh cũng thử tưởng tượng một chút, sau đó vẫn tràn đầy tự tin: "Nếu như anh muốn giết chết ai, chắc chắn sẽ chuẩn bị kế hoạch thật chu đáo, từ thời gian, địa điểm cho tới thủ đoạn một cái cũng không được thiếu sót, chắc chắn sẽ không ngu ngốc để cho người ta bắt được chứng cứ phạm tội."

Kỷ An Ninh có hơi mờ mịt.

Trong đêm ấy, anh kéo Triệu Thần tới gần mái nhà, cười lạnh lùng: "Mày cũng như vậy."

Triệu Thần làm cái chết của cô chuyển thành "tự sát", xóa bỏ sạch sẽ dấu vết của hấn ta, tự rửa sạch bản thân.

Văn Dụ... Văn Dụ cũng có thể làm được. Nhưng Văn Dụ lại bị bắt, bị phán án, bị tử hình.

Kỷ An Ninh nhớ rõ thời gian đó cô thấy một màn này:

Gặp mặt ở phòng thẩm hỏi, thanh niên cách tằm thủy tinh, tay cầm điện thoại cười nhạo: "Tên họ Triệu kia và cậu có thù lớn đến mức nào mà cậu lại chạy tới

thứ rồi đến mức nào mà cậu lại chạy tới giết chết hẳn? May mà cậu tự đứng nổi điên để tôi bắt được nhược điểm không thì chút nữa bị cậu lật lại thế cờ rồi. Chỉ vì một đứa con gái có đáng không?"

Mấy ngày gần đây sau khi cô sống lại, cô luôn nghĩ lại những cảnh tượng mình nhìn thấy ở kiếp trước, suy nghĩ về những lời bọn họ nói.

Cũng vậy, Văn Dụ và thanh niên kia chắc chắn là đối thủ thậm chí có thể là kẻ thù của nhau, chuyện anh giết Triệu Thần vô tình bị đối phương bắt được nhược điểm, cho nên mới bị tổng vào tù, thua thảm hại. Tất cả những cái này đều vì cô.

Đáng giá không?

Văn Dụ mắt không chớp nhìn Kỷ An Ninh. "Sao thế?" Anh hỏi, "Người không được khỏe à?"

Kỷ An Ninh mặt trắng nhợt, trắng nõn nhưng không có chút máu. Từ trước tới giờ Văn Dụ luôn là kiểu người hành động nhanh, vừa hỏi tay đã sờ lên mặt Kỷ An Ninh.

Mặc kệ cô đã cảnh báo 'không được động chân động tay'.

Bây giờ tâm tình Kỷ An Ninh không được ổn định nên không để ý Văn Dụ đang táy máy tay chân với mình.

Lòng bàn tay Văn Dụ khô ráo lại ấm áp, vuốt gương mặt cô cảm giác khá dễ chịu.

Kỷ An Ninh thấy hoảng hốt, nhớ tới

phòng giam tối tăm lạnh lẽo đó, cô cúi

phương giành tới tận tận leo dơ, cứ cứ người hôn anh. Linh hồn cô là hư thể, không chạm được vào môi anh... Khi đó, cô khổ sở tới mức nào.

Vừa ngược mắt thấy Văn Dụ đang đứng giữa thanh thiên bạch nhật, ánh mắt lấp lóe, giảo hoạt thậm chí có chút tham lam, Kỷ An Ninh đột nhiên tỉnh táo lại. Cô đẩy tay anh ra: "Đừng sờ lung tung." Quay đầu đi về trước.

Văn Dụ cười hì hì đuổi theo cô.

Đi vào khu tập thể, Kỷ An Ninh lên lầu dẫn bà ngoại xuống.

Trong khu tập thể có một cái vườn nhỏ, có giàn dây leo. Bây giờ đang là buổi trưa, mấy nhà ở đây vốn không nhiều, có mấy ông bà lớn tuổi sau khi ăn cơm thì đang ở nhà tiêu cơm, không ai tản bộ vào giữa trưa cả. Nên ở đây chỉ có ba người Kỷ An Ninh.

Bà ngoại cũng rất thích phơi nắng, bà chắp tay sau lưng, khoan thai tự đắc tản bộ trong sân.

Kỷ An Ninh và Văn Dụ đi ở phía sau, chậm rãi mà đi.

"Nhìn thì thấy rất bình thường." Văn Dụ đánh giá.

Lúc này khi bà ngoại xuống lầu có hỏi Văn Dụ là ai, Kỷ An Ninh giới thiệu qua cho bà. Bà còn híp mắt cười nói: "Tối chơi với Kỷ An Ninh nhà chúng ta à?" Nhìn rất giống một người bình thường.

Kỷ An Ninh cười khỏ một tiếng nói: "Phải một thời gian dài mới thấy rõ được."

Sau khi Văn Dụ tản bộ một chút, dần nhìn ra được đầu óc bà không bình

thường. Anh nói: "Cái này... Có phải tuổi càng lớn, đầu óc càng mơ màng không?"

Kỷ An Ninh nói: "Ừ." Từ từ sẽ mất hết năng lực tự sinh hoạt.

Văn Dụ cắn môi, hỏi: "Vậy sau này phải làm sao?"

Kỷ An Ninh cụp mắt: "Sau này thì sau này tính, tôi chỉ quan tâm trước mắt."

"Chắc phải có viện dưỡng lão có nhân viên chuyên môn chăm sóc chứ?" Văn Dụ lại hỏi.

Kỷ An Ninh chỉ "Ừ" một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Văn Dụ phản ứng kịp, liền lấy điện thoại di động ra tra một chút, đưa điện thoại cho Kỷ An Ninh nhìn: "Nhìn này, một năm cũng chỉ hơn mười vạn, không nhiều tiền lắm."

"Kỷ An Ninh, thật ra..." Anh cười hì hì, ánh mắt sáng ngời, mang theo sự xâm lược mạnh mẽ.

Kỷ An Ninh nói: "Im miệng."

Văn Dụ sao có thể dễ dàng lùi bước chứ, anh mỉm cười nói với cô: "Trên đời này không có gì mà tiền không giải quyết được."

Có chứ, tại sao lại không có.

Mạng sống.

Nười chết rồi, cái ai cũng không có, có

bao nhiêu cam lòng thì đã sao. Có nhiều tiền thì có ích gì?

Có tiền cũng không mua được mạng.

Kỷ An Ninh quay sang nhìn.

Văn Dụ ánh mắt nhìn cô nóng rực như lửa. Mặc kệ là vì tình cảm hay vì ham muốn, anh đều muốn có được cô.

Kiếp trước anh không có được, chấp niệm đó mới thúc đẩy anh giết người vì cô, cả đời cũng bị hủy.

Người ta đều nói, đàn ông là loại nếu không có được thì luôn nghĩ tới, một khi đạt được thì vứt như giày rách.

Nhất là đối với phụ nữ.

Văn Dụ cười nhìn Kỷ An Ninh.

Cô bỗng nhiên dừng bước, quay qua nhìn anh. Đuôi mắt dài hơi xếch, lúc không cười nhìn cũng thanh điểm động lòng người.

Văn Dụ nhếch khóe miệng, cho cô một nụ cười bất chính. Đang tính nói gì đó để trêu cô, Kỷ An Ninh bỗng nhiên tiến lên trước một bước, kéo cổ áo anh xuống mà hôn...

Giữa ban ngày, Kỷ An Ninh kiễng chân lên hôn Văn Dụ.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 25: Miếng ăn dâng tặng miệng còn để rớt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 25: Miệng an đang tại miệng
còn để rất

Editor: tiểu mao

Văn Dụ tin tưởng mình không nhìn nhầm
Kỷ An Ninh. Cô là một người cứng đầu,
bướng bỉnh già mồm, mang trên người
khí tức bình thường nhưng lại hấp dẫn
anh.

Kỷ An Ninh nhắm mắt lại.

Môi Văn Dụ rất ấm.

Trong ký ức kiếp trước Kỷ An Ninh chỉ
hôn qua đôi môi này một lần. Văn Dụ
chặn cô ở đường Kiều Nam, đặt cô trên
cửa xe của anh mà cưỡng hôn.

Kỷ An Ninh hung hăng cho anh một bạt
tai. Cô vô cùng tức giận, tức đến phát
run, cái tát kia dùng hết sức lực toàn
thân, làm cho Văn Dụ chảy cả máu
miệng.

Văn Dụ dùng ngón tay lau máu bên khóe
miệng, con mắt hung tợn nhìn chằm
chằm cô.

"Con mẹ nó em..." Anh nói, "Không chịu
tin tưởng anh thật lòng thích em đúng
không?"

Anh hỏi Kỷ An Ninh: "Em còn muốn anh
chứng minh như thế nào nữa? Chẳng lẽ
đưa mạng cho em sao?"

Kỷ An Ninh lúc đó cảm thấy vô cùng nực
cười.

Văn Dụ là một tên nhà giàu mặt dày lại
không nói lý. Anh cảm thấy cái gì cũng
có thể mua được bằng tiền, bao gồm cả

phụ nữ. Bạn gái của anh đều là quen một thời gian rồi bỏ.

Kỷ An Ninh căm ghét anh, không vì mình nghèo khổ mà ham tiền của anh, càng không muốn làm một người trong bộ sưu tập bạn gái của anh.

Càng buồn cười hơn là anh nói cái gì mà "Đem mạng mình cho em", trên đời ai có thể đưa mạng mình vào tay người ta cơ chứ?

Kết quả...

Văn Dụ đã từng được nhiều cô nàng ôm ấp yêu thương, nhưng lần này anh lại thấy kinh ngạc.

Kỷ An Ninh nhìn kiểu gì cũng không giống người chủ động đi ôm ấp yêu thương với anh. Trừ khi, trừ khi sự từ chối, kháng cự trước đó của cô với anh đều là kháng cự lại dục vọng của bản thân.

Không. Văn Dụ tin vào mắt nhìn của mình, cho dù là cha anh Văn Quốc An hay những tên bạn bè lớn tuổi hơn kia đều khen anh "biết nhìn người". Mà "biết nhìn người" là một năng lực mà những người thành công nhất định phải có.

Văn Dụ tin tưởng mình không nhìn nhầm Kỷ An Ninh. Cô là một người cứng đầu, bướng bỉnh già mồm, mang trên người khí tức bình thường nhưng lại hấp dẫn anh.

Ngay cả trước nu hôn này, những biểu

Ngày xưa trước mặt anh, những điều
hiện của cô đều là thật.

Cho nên Văn Dụ Kinh ngạc.

Tới tận khi đôi môi Kỷ An Ninh rời đi, môi
anh mất đi sự ấm áp, cảm nhận được sự
lạnh lẽo. Anh mới nhìn cô đầy sâu kín.

Ánh mắt của Kỷ An Ninh làm người ta
không hiểu được.

"Anh không phải muốn ngủ với tôi sao?"

Cô nói "Ngày mai được không? Dù sao
buổi sáng tôi cũng không làm gì?"

Văn Dụ: "..."

Văn Dụ còn chưa cho cô câu trả lời chắc
chắn, Kỷ An Ninh đã nói thêm: "Sau đó...
Chúng ta đừng ai nấy đi, đừng làm
phiền nhau nữa được không?"

Giọng nói của cô rất nhẹ, giống như đang
độc thoại, nhưng đúng là đang nói
chuyện với Văn Dụ. Bởi vì mắt cô đang
nhìn vào mắt anh.

Kỷ An Ninh nghĩ Văn Dụ đối với cô chỉ có
dục vọng, kiếp trước cầu mà không được
mới đưa tới kết cục sau này. Vậy nếu
hoàn thành mong muốn của anh thì sao?
Thật ra Kỷ An Ninh rất hoảng. Cô đã
dùng hết can đảm để nêu lên đề nghị
này với Văn Dụ, cô đợi Văn Dụ nói "Đi"
hoặc là "Được", sau đó cô có thể xóa bỏ
nợ nần trước đây từng thiếu anh trả hết
trong kiếp này.

Chóp mũi bọn họ gần nhau, có thể thấy
rõ bóng mình trong mắt đối phương.

Đôi mắt đen của Văn Dụ giống như trong

Ki ỨC CỦA CÔ.

Anh im lặng mấy giây hỏi: "... Em, có ý gì?"

Kỷ An Ninh không dám chớp mắt, giọng nói trở nên dè dặt. Cô nhìn chằm chằm vào mắt Văn Dụ nói: "Chính là, anh muốn, tôi cho anh. Sau đó..."

"Sau đó, mẹ nó em đạt được mong muốn? Ăn xong chùi mép bỏ đi? Anh không quăn lấy em nữa? Em được yên tĩnh?" Văn Dụ tức quá hóa cười.

Mấy cô nàng theo đuổi anh đều liên quan đến tiền của anh, nhưng trong trường không chỉ có mỗi anh là con nhà giàu, cũng không phải cứ là con nhà giàu thì luôn được con gái hoan nghênh. Văn Dụ cảm thấy gương mặt, dáng người, sức quyến rũ của bản thân, con mẹ nó cảm thấy rất tự tin.

Hiện tại, sự tự tin này làm anh thấy mẹ nó bị Kỷ An Ninh dẫm nát dưới chân!

Văn Dụ ngửa đầu nhìn trời.

Anh xoa xoa mặt vài cái mới cúi đầu xuống hỏi: "Anh làm...em cảm thấy rất chán ghét sao?"

Can đảm của cô đã nhỏ, lúc này tan hết sạch. Cô cụp mắt nói: "Tôi không ghét anh."

Cô đang nói kiếp này.

"Vậy tại sao?" Văn Dụ cảm thấy ghen ở trong ngực.

Anh lớn đến từng này, từ nhỏ được người ta nâng niu, hôm nay lại gặp phải câu

"Tôi ngủ với anh một lần, sau đó anh đừng quấy rầy tôi", đây là đầu tiên gặp được cảnh tráng sĩ chặt tay*.

*bỏ một thứ để lấy cái lớn hơn.

Đúng là mở rộng tầm mắt!

"Tôi..." Mắt Kỷ An Ninh buông thông, nhỏ giọng nói, "Sợ anh a..."

Văn Dụ ngăn cả người.

Kỷ An Ninh vừa ngước mắt đã vội chạy đi: "Bà ngoại!"

"Cái này không nhớ được, đây không phải rau dại." Cô ngăn bà mình lúc này đang nắm chặt cây trong vườn.

Lúc trước bà thích hái rau dại, bây giờ mất trí, luôn đem cây xanh trong vườn tưởng là rau dại.

Văn Dụ đi tới dàn dây leo ngồi xuống, cùi chỏ để trên hai chân, nhìn chăm chăm Kỷ An Ninh.

Kỷ An Ninh đỡ bà ngoại đi phoir nằng thêm một vòng nữa, đợi lúc bà thấy mệt mới thì đưa bà lên lầu. Nhìn bà nằm ngủ trưa, đắp chăn cho bà mới đi xuống lầu. Vừa ra đến cửa thì thấy Văn Dụ vẫn đang chờ cô.

Văn Dụ đang ngồi dưới dàn dây leo, lưng dựa vào cây cột, một chân để trên ghế. Anh không chơi điện thoại, một tay để trên đầu gối, tay kia cầm điện thoại, điện thoại thon dài mỏng nhẹ chuyển động giữa những ngón tay, mỏng như lá bài poker bị anh lật qua lật lại.

Nhìn thấy cô xuống lầu, ngón tay của

anh dừng lại, đứng lên.

"Đi thôi." Cầm anh hất về phía cửa sân,
"Lên lớp thôi."

Dưới ánh mặt trời, Văn Dụ đứng thẳng,
lông mày thon dài đen sẫm. Kỷ An Ninh
không biết lúc này mình lấy đâu ra dũng
khí để hôn anh.

Cô vô ý thức mà lùi một bước.

Văn Dụ nhanh chân bước tới chỗ cô. Ánh
mắt anh sáng rực, tràn đầy sự xâm lược.
Ép tới gần, cô giống như người được hơi
thở trên người anh.

Kỷ An Ninh lại lùi về sau một bước.

"Sợ cái gì?" Văn Dụ hùng hổ dọa người,
"Không phải lúc này gan rất lớn à?"

Anh nói xong liền vươn tay cọ sát đôi môi
Kỷ An Ninh. Vừa rồi hơi kinh ngạc, để cho
cô vừa chạm vào đã rời đi. Văn Dụ còn
chưa kịp phản ứng.

Kỷ An Ninh nhanh chóng bắt lấy cổ tay
Văn Dụ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, giằng co
mất mấy giây.

Văn Dụ nhếch miệng, dùng tay mở lòng
bàn tay của cô ra, Kỷ An Ninh lập tức
buông ra.

"Đi thôi, nếu không em sẽ vào muộn
đấy." Văn Dụ quay người đi.

Kỷ An Ninh bình ổn cảm xúc, nhanh chân
đuổi theo.

"Nói thật, thật ra em sợ anh ở điểm gì?"

Văn Dụ hỏi

Văn Dụ hỏi.

Anh quay đầu lại chỉ thấy đỉnh đầu của Kỷ An Ninh, tóc dài đen nhánh rũ xuống, trông rất mềm mại.

Kỷ An Ninh hơi cúi đầu: "Thì... Cả người đều sợ." Thật ra cô không nói rõ, trong này còn có tiền căn hậu quả của kiếp trước, cơ bản không có cách nào nói rõ với Văn Dụ.

Yên tĩnh đi trong chốc lát, Văn Dụ bỗng không đầu không đuôi nói: "Anh không đánh con gái."

Kỷ An Ninh ngẩng đầu: "Hả?"

"Giường em cũng đã nguyện ý lên, lại không muốn ở cùng với anh, là sợ anh đánh em à?" Văn Dụ hỏi.

"Không phải." Kỷ An Ninh phủ nhận.

Kiếp trước có một lần, anh nắm cô tay cô, do dùng sức lớn nên để lại vết đỏ.

Anh không xin lỗi nhưng anh mắt hiện rõ sự hối hận. Chỉ có duy nhất lần đó anh làm cô đau, sau này không có nữa.

Vậy rốt cuộc là sợ cái gì?

Văn Dụ lườm cô một chút, nhắc chân chuẩn bị qua đường. Kỷ An Ninh đột nhiên khẽ vươn tay, bắt được cánh tay Văn Dụ kéo lại.

Một cái xe điện vượt đèn đỏ đột nhiên lao ngang qua Văn Dụ.

Văn Dụ: "...". Địch! Vội đi đầu thai à?

Nhưng anh thuận thế mà kẹp lấy cánh tay Kỷ An Ninh. Nhìn qua giống như Kỷ An Ninh đang quẩn lấy tay anh.

Kỷ An không nói gì rút tay lại, không phản ứng với động tác nhỏ này của anh. Hai người băng qua đường, thấy sắp tới cổng trường, Văn Dụ hỏi: "Có thể nói rõ không? Cuối cùng là sợ cái gì?"

"Tôi nói." Kỷ An Ninh trả lời, "Cả người anh."

"Đừng nói nhảm có được không?" Văn Dụ nghiêng răng.

Kỷ An Ninh ngược mắt: "Tôi nói thật."

Ánh nắng chiếu lên mặt cô, làn da trắng nõn, môi phớt hồng.

Văn Dụ đột nhiên thấy hồi hận!

"Đề nghị lúc này anh đồng ý, vậy chọn buổi sáng ngày mai đi!" Anh liếm môi, mặt dày đổi giọng, "Nếu không tối nay cũng được, em xin nghỉ đi."

Kỷ An Ninh: "..."

Kỷ An Ninh chẳng còn chút can đảm nào nữa, vừa nghe thấy hai tai lập tức đỏ bừng.

"Quá thời gian! Vô hiệu!" Cô bỏ chạy.

"Đệch! Sao lại thế chứ!" Văn Dụ vô cùng hồi hận, ở phía sau kêu cô, "Vậy sáng mai em phải tới câu lạc bộ đấy."

Kỷ An Ninh từ xa vọng lại một câu: "Biết rồi."

Buổi chiều lúc lên lớp, Văn Dụ vừa quay bút vừa cười.

Trần Hạo thật sự chịu không nổi, lúc nghỉ giữa giờ quay ra hỏi: "Có chuyện tốt gì à? Cười thành một đóa hoa cúc

luôn rồi."

Văn Dụ đương nhiên là đang cười nụ hôn kia, cười Kỷ An Ninh nói không ghét anh. Anh ném bút về phía Trần Hạo: "Lắm chuyện!"

Trần Hạo nhanh chóng tránh ám khí, ưỡn ngực hất cằm lên: "Tôi thích Kỷ An Ninh nên mới nhận cô ấy, liên quan cái rắm gì tới cô!"

(đây là câu Văn Dụ nói với Tôn Nhã Nhân ở chương 23)

Bắt chước dáng vẻ của Văn Dụ giống như đúc.

Văn Dụ giơ chân đạp vào ghế hắn: "Cút!"
Chợt nghĩ tới: "Bảo Tôn Khải tới nay tới tiếp, tao muốn huấn luyện cho nó thật tốt."

"Vẫn huấn luyện tiếp?" Trần Hạo trợn mắt, "Đêm qua nó bị mày hành hạ tới mức kêu cha gọi mẹ rồi!"

"Đáng đời." Văn Dụ cười lạnh, "Đây là trường học, nó là sư đệ tao, tao mới không tính toán với nó. Nếu ở trong công ty, nó mà là nhân viên, không nói tới chuyện ăn cây táo rào cây sung, chỉ riêng chuyện nó không có mắt nhìn tao đã đuổi nó từ lâu rồi."

Đây chính là cuộc sống.

Trần Hạo vẫn đang là sinh viên, nghe vậy rút cổ một cái, hơi sợ hãi hỏi: "Lợi hại như vậy à?"

Văn Dụ xùy một tiếng, không nói nữa.

Mấy sinh viên trong trường anh thấy quá

Mấy sinh viên trong trường anh chạy qua
ngây thơ. Vào lúc năm nhất, anh còn có
thể đi chơi với đám Trần Hạo, càng về
sau càng không được. Hiện tại anh đang
cùng mấy người bạn bè bên trong giới
vui chơi.

Nếu không phải Kỷ An Ninh đột nhiên
gia nhập, anh sẽ mặc kệ hoàn toàn câu
lạc bộ kia luôn.

Nhớ tới Kỷ An Ninh, anh liền hận đến
nghiến răng.

"Văn ca? Văn ca?" Trần Hạo cẩn thận
từng li từng tí gọi anh, "Anh không sao
chứ?"

Sự thay đổi biểu cảm này...làm người ta
thấy lo sợ quá đi.

Văn Dụ trêu hấn một chút, thoáng cắn
môi, cuối cùng thở dài một cái: "Tao
thấy khó chịu."

"Hả? Sao thế?" Trần Hạo hỏi, "Muốn đi
bệnh viện không?"

"Đi cái rắm, trong lòng tao khó chịu."

Văn Dụ mắng.

Trần Hạo: "?"

Văn Dụ ngửa mặt lên trời thở dài: "Có
một miếng thịt thơm ngào ngạt dâng
đến tận miệng tao, thế mà không biết
đầu tao bị làm sao mà không ăn để cho
chạy mất."

Trần Hạo: "...???"

Đang nói mớ à?

Văn Dụ tự trách: "Tao đúng là đồ ngu!"

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Phản kích mạnh mẽ

Editor: tiểu mao

Lúc Kỳ An Ninh bước vào phòng học liền cảm giác không khí trong lớp không đúng lắm. Có vài người nhìn cô đầy ý tứ, nhất là nam sinh, hình như còn hơi thất vọng.

Kỳ An Ninh dừng bước một chút.

Ánh mắt này cô rất quen thuộc.

cô nhìn lướt qua, thấy Mạnh Hân Vũ vẫy tay với mình. cô đi qua hỏi: “Mọi người sao thế? Nhìn là lạ?”

Mạnh Hân Vũ nhỏ giọng, tức giận nói: “Tôn Nhã Nhân nói xấu cậu!”

Đáp án này giống với suy đoán của Kỳ An Ninh.

Tôn Nhã Nhân đã bắt đầu hãm hại cô.

Lúc này mới chỉ là gió nhẹ mưa phùn, chỉ có thấy chút rét lạnh, sau này mới là mưa roi sét đánh, không thể tránh né.

Mạnh Hân Vũ còn đang thấy tức giận nói: “Tớ vừa cãi nhau với cậu ta một trận. Cậu ấy nói chuyện rồi khó nghe, làm cho người ta tức chết đi được! O, cậu cười cái gì thế?”

Ánh mắt Kỳ An Ninh dịu dàng, đang mỉm cười nhìn Mạnh Hân Vũ.

Trong trường này, cô ấy có lẽ là người duy nhất đi bên vực cô.

Kiếp trước cô và cô ấy không thân quen, không nói với nhau được mấy câu thể mà lúc người ta nói quá về cô, Mạnh Hân Vũ lại ra mặt quát lớn: “Tốt xấu gì cũng là bạn cùng lớp, niềng chưa chút đức hạnh đi! Mấy người tận mắt thấy à, có chứng cứ à? Có chứng cứ không! Khinh thường người chết không thể nói à? không thấy cần rút lương tâm à?”

cô ấy đang lau bảng liền đập một cái lên bàn giảng viên, áp chế cả lớp. Sau này bạn học mới dần dần không nhắc tới cô nữa.

Kiếp này, hai người coi như thành bạn bè, không nghĩ tới lúc này cô ấy lại ra mặt vì cô.

Kỳ An Ninh cảm thấy trong lòng ấm áp, sự ấm áp này hòa tan sự băng giá ở kiếp trước nơi đáy lòng.

cô không gấp cũng chẳng tức, chỉ hỏi: “Cậu ta đã nói gì?”

“Ăn nói khó nghe, đầu tiên là chế giễu tình cảnh nhà cậu,” Mạnh Hân Vũ nói, “Sau đó thì tìm đủ cách ám chỉ, nói cậu đang cùng một chàng nhà giàu mập mờ, ám chỉ cậu...”

“Hám giàu?” Kỳ An Ninh hỏi.

Mạnh Hân Vũ tức giận gắt đầu: “Ừm!”

Mạnh Hân Vũ biết Kỳ An Ninh kiếm tiền vất vả thế nào. Chính bản thân cô cũng muốn phụ thêm cho gia đình, vì vậy dễ sinh ra đồng cảm với Kỳ An Ninh.

Nếu đặt mình vào vị trí đó chắc chắn bị Tôn Nhã Nhân làm cho tức chết.

“Đừng nóng giận.” Kỳ An Ninh ngược lại đi an ủi lại cô ấy, cô thoáng nhìn qua Tôn Nhã Nhân, lạnh lùng nói: “Tớ đi nói chuyện với cậu ta.”

“Hà?”

Kỳ An Ninh nói xong liền đứng lên, từng bước đi tới chỗ Tôn Nhã Nhân.

Trong nhà chỉ có một bà lão và một cô gái, vì tránh những phiền phức không cần thiết, đa số thời điểm con gái đều chọn đàn xếp ổn thỏa, im lặng nhẫn nhịn.

Nhưng im lặng không phải là yếu đuối.

Trải qua một kiếp, cô đã hiểu rõ im lặng phải chịu hậu quả gì, kiếp này cô không muốn tiếp tục im lặng nữa.

“Tôn Nhã Nhân.” Kỳ An Ninh đứng trước mặt Tôn Nhã Nhân, đáng vẻ duyên dáng yêu kiều, vẻ đẹp trong trẻo không chút diêm dúa, làm người ta hai mắt sáng ngời.

Tôn Nhã Nhân cũng là một người đẹp, hai người cùng đứng chung với nhau lại càng đẹp mắt. Quan trọng là trước khi Kỳ An Ninh đến, Tôn Nhã Nhân vừa nói xấu Kỳ An Ninh, bây giờ Kỳ An Ninh bỗng nhiên tìm tới Tôn Nhã Nhân, lập tức làm cả lớp chú ý.

“Hà? Có chuyện gì à?” Tôn Nhã Nhân không nghĩ là Kỳ An Ninh bỗng nhiên tới đây, trong lòng hơi kinh ngạc, lập tức thẳng lưng lên, lúc nói chuyện luôn nở nụ cười, giọng điệu rất thân thiết. Giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng mấy bạn học đều nghe thấy cô ta nói xấu sau lưng Kỳ An Ninh, lại thấy cô ta giờ đang tỏ vẻ tươi cười, lập tức hiểu ra không khỏi nói thầm trong lòng, cảm thấy Tôn Nhã Nhân là người... Thôi vẫn không nên thân thiết với cô ta thì hơn.

Kỳ An Ninh không thêm vòng vo, nói thẳng vào vấn đề: “Tôi nghe nói lúc tôi không có ở đây, cậu nói xấu sau lưng tôi? Cậu có gì bất mãn với tôi thì cứ nói trước mặt tôi.”

Trong lớp trở nên yên tĩnh, vang lên rất nhiều tiếng hít khí lạnh. Bầu không khí đột nhiên trở nên kì lạ.

Mọi người đều líu lười. Kỳ An Ninh này rõ ràng luôn rất yên tĩnh, không nghĩ tới... nói chuyện thẳng thắn như thế? Vừa tới liền vào thẳng vấn đề?

Tôn Nhã Nhân cũng bị sự thẳng thắn của Kỳ An Ninh làm cho ghen hờn, cô ta cảm thấy không tự nhiên liền cười lớn chống chế: “Cậu nghe ai nói vậy, đừng có nói mò, tớ không hề...”

Kỳ An Ninh đánh gãy lời cô ta: “Đừng nói mấy lời vô nghĩa, cậu nói cái gì tôi đã biết rồi, tôi chỉ muốn hỏi cậu, thật ra cậu không vừa mắt tôi ở điểm gì? Là không thích nhìn bộ dạng nghèo đói của tôi? Hay là không thích có người theo đuổi tôi?”

Đối với Tôn Nhã Nhân thì câu trả lời chính xác là “Cả hai”. Nhưng Tôn Nhã Nhân đâu phải đồ ngu, nói xem thường bạn cùng lớp nghèo đói? Đây là sự thiếu chuẩn xác! Cho dù trong lòng có nghĩ như thế cũng không thể nói ra.

Nếu không cô ta làm sao có thể tiếp tục chụp cái mũ “Hám giàu” chứ?

Con trai ghét nhất mấy đứa con gái hám giàu!

Tôn Nhã Nhân đem mặt kéo căng, nhủ mấy gã bộ nghiêm túc nói: “Nếu cậu đã hỏi thì tớ nói thẳng, đúng vậy, tớ không thích nhìn cảnh cậu cứ bám lấy người khác.”

“ ‘Người khác’ là ai? Cậu từ chỗ nào biết được tôi có quan hệ với ‘Người khác’? Làm sao cậu biết tôi bám lấy người ta?” Kỳ An Ninh hỏi liên tục ba câu.

Buổi trưa mấy bạn học đã nghe Tôn Nhã Nhân ám chỉ rõ ràng, ban đầu có chút ấn tượng không tốt với Kỳ An Ninh, lúc này Kỳ An Ninh hỏi ba câu liên tiếp, lập tức phá vỡ ấn tượng này.

Đúng vậy, Kỳ An Ninh không thân quen với mấy người trong lớp, có vẻ cũng không thân thiết với Tôn Nhã Nhân, Tôn Nhã Nhân từ đâu biết được mấy việc của Kỳ An Ninh?

Tôn Nhã Nhân trong lòng thấy hơi bối rối.

Kỳ An Ninh ở trong lớp luôn rất yên lặng, luôn luôn làm người ta có ảo giác là người mềm yếu dễ bắt nạt. Tôn Nhã Nhân lúc này mới nhớ tới, hôm thứ hai lúc Kỳ An Ninh nói chuyện với cô ta miệng lưỡi rất bén nhọn.

cô ta không phải người lương thiện gì, sao mình lại nghĩ cô ta là người dễ bị bắt nạt chứ?

“Khụ, tớ chỉ trùng hợp nhìn thấy...” Tôn Nhã Nhân nói.

Kỳ An Ninh hỏi: “Thời gian? Địa điểm? Cậu nhìn thấy ai? Tôi cùng người ta đang làm gì?”

cô hùng hổ dọa người, thay đổi hoàn toàn ấn tượng của mấy bạn trong lớp với cô. Trước kia mọi người đều cho rằng cô giống như một bức tranh yên tĩnh, không ngờ lại lợi hại như vậy.

“Chắc là thứ hai...” Tôn Nhã Nhân nói không chắc chắn.

“Thứ hai?” Kỳ An Ninh hỏi, “Vậy ‘người ta’ mà cậu nói là Văn Dụ năm ba đúng không?”

cô nhấn rõ từng chữ: “Thứ hai cậu đi cùng mấy người nhóm Hân Vũ, thấy tôi và sư huynh Văn Dụ đang nói chuyện ở cổng trường, sau đó tôi đi cùng với mấy cậu vào trường, bởi vì cậu hỏi nên tôi nói cho cậu, sư huynh Văn Dụ đúng là đang theo đuổi tôi, nhưng bởi vì tôi cảm thấy không hợp, thêm nữa tôi có nhiều việc làm thêm ở ngoài, phải chăm sóc bà ngoại nên không có thời gian nói chuyện yêu đương, vì vậy tôi đã từ chối anh ấy.”

Các bạn học xì xào bàn tán: “Văn Dụ, là người học năm ba lái xe Hummer đi học, vị sư huynh rất đẹp trai kia à?”

Kỳ An Ninh không cho Tôn Nhã Nhân có cơ hội mở miệng mà tiếp tục nói: “Tôi nói cho cậu sau đó cậu liền cười nhạo tôi, hỏi tôi có biết nhà Văn Dụ rất giàu không, nếu tôi làm bạn gái anh ấy còn cần gì đi làm thêm, đúng không? Lúc đấy mấy người Hân Vũ đều ở đó, tôi vì câu này của cậu mà ầm ĩ mấy câu, cuối cùng vẫn là Hân Vũ đứng ra can ngăn.”

Mạnh Hân Vũ kịp thời xen vào: “Đúng, lúc ấy cậu đúng là nói như vậy, bộ dạng rất hăm dọa.”

Ánh mắt các bạn học cũng thay đổi.

thật ra không cần Mạnh Hân Vũ thêm vào thì mọi người cũng nghe ra mấy lời Kỳ An Ninh thuật lại của Tôn Nhã Nhân lộ ra sự chua xót hăm dọa.

Buổi trưa, Tôn Nhã Nhân dùng từ không rõ “Nghe nói”, “Nghe nói” này ám chỉ Kỳ An Ninh hăm dọa, kết quả...

Tôn Nhã Nhân không giữ được bình tĩnh, đứng bật dậy, giọng cũng cao lên mấy phần: “Tôi chỉ đùa một chút, ai lại xem là thật chứ!”

Kỳ An Ninh cười lạnh: “Cùng một việc, lúc thì cậu lời ra nói đùa, lúc lại dùng để phê phán tôi? Tiêu chuẩn của cậu cũng thay nhanh quá đấy?”

Tôn Nhã Nhân ghen hờn, thẹn quá hóa giận, cao giọng nói: “Tôi đúng là không nhìn cậu quen mắt! Chính cậu đã nói cậu đã từ chối Văn Dụ, sau đó cậu lại chạy tới mập mờ không ngừng với người ta, cậu không phải là đang bám lấy người khác sao? Đúng là thất đức!”

“Cậu nói tôi mập mờ không ngừng?” Kỳ An Ninh tỉnh táo hơn lại, “Là vào thứ ba lúc tôi nói cho cậu biết tôi cùng cậu lạc bộ với Văn Dụ à?”

“Đúng!” Tôn Nhã Nhân cảm thấy mình đã bắt được thóp của Kỳ An Ninh, lập tức tăng dũng khí, “Cậu nói cậu đã từ chối Văn Dụ đúng không? Vậy cậu còn vào câu lạc bộ của anh ấy làm gì?”

Kỳ An Ninh bật cười: “Cậu xuyên từ triều Thanh tới à? Nếu lớp chúng ta có bạn nam theo đuổi tôi, tôi từ chối, có phải sau này tôi không thể học chung một lớp với các cậu nữa? Tôi không biết bây giờ còn sự phân biệt nam nữ đâu?”

Cái này đúng là đòn phản kích rất mạnh đấy, mấy người ủng hộ Kỳ An Ninh cảm thấy hơi lung lay.

Nhưng Kỳ An Ninh không chút hoảng loạn.

Thần sắc cô trầm tĩnh, âm điệu nhẹ nhàng nói: “Cậu chắc không rõ tình huống của tôi. Tôi đã làm thêm từ lúc học cao trung rồi.”

Mấy bạn học đều biết, dù sao đây là việc đã được công khai. Nhưng những gì Kỳ An Ninh nói sau đó bọn họ đều không biết.

“Chắc do đáng dấp tôi tạm được, tóm lại lúc tôi đi làm thêm thì thoáng gặp một vài người xấu, mấy chuyện không tốt. Tôi chỉ là một cô gái trẻ tuổi, bên ngoài không dựa được vào ai, chỉ có thể dựa vào bản thân mình.”

“Cho nên tôi muốn học một ít kỹ xảo vật lộn thực dụng hoặc mấy chiêu phòng thân. không phải mấy chiêu thức đẹp mắt ngoài kia, mà là mấy chiêu thức vào lúc nguy hiểm có thể cứu mạng tôi.”

“Nếu cậu điều tra qua thì biết, mặc dù trong trường có mấy câu lạc bộ võ thuật, nhưng thực tế chỉ có thể xem như tập luyện thể dục. Văn Dụ là đội trưởng câu lạc bộ kickboxing, trình độ khá cao, rất chuyên nghiệp. Quan trọng nhất là cái này rất thực dụng, có thể dùng để đánh nhau, phòng thân.”

“Cho nên dù tôi phải làm thêm rất bận rộn, vẫn quyết dành chút thời gian để học mấy chiêu phòng thân. Văn Dụ là đội trưởng câu lạc bộ kickboxing, anh ấy biết tình huống của tôi, cho nên phá lệ cho tôi vào.”

Kỳ An Ninh giải thích rõ ràng. Tình huống của cô đúng là rất đặc thù, mọi người đều biết.

Nghe cô bình tĩnh nói “Gặp được người xấu, mấy chuyện không tốt”, rất nhiều bạn học cũng không nhìn được mà sinh ra đồng tình.

Từ cao trung đã làm thêm, lúc cao trung bọn họ đang làm gì nhỉ? Đa phần đều là người lớn không cho bọn họ làm gì cả, chỉ cần học tập thật giỏi, một lòng đầu đại học là được.

Còn Kỳ An Ninh, một người phải gánh nhiều như vậy, sinh hoạt, kinh tế và xã hội, ba cái áp lực đè lên người, cuối cùng vẫn thi vào Hoa đại giống bọn họ. Cần thận nghĩ lại, liền bắt đầu thấy khâm phục.

Tôn Nhã Nhân từ sự biến hóa ánh mắt đến tiếng xì xào bàn tán của mọi người cảm giác được hướng gió đang thay đổi.

cô ta tức hỏn hển nói: “anh ấy không nhận nữ sinh, lại vì cậu mà phá lệ, không phải bởi vì thích cậu à?”

“Tôi đoán là vậy. Nhưng người khác thích tôi hoặc muốn theo đuổi tôi đâu phải điều tôi có thể khống chế.” Kỳ An Ninh nói, “Tôi cùng sư huynh Văn Dụ đúng là đã nói qua, chúng tôi không thích hợp, tôi cũng không có thời gian. Đối với chuyện anh ấy giúp tôi lần này, tôi cảm thấy rất cảm kích. Cũng khônggà mồm bởi vì anh ấy thích tôi thì tôi cự tuyệt sự giúp đỡ của anh ấy. Bởi vì so ra, an toàn của tôi quan trọng hơn.”

Ánh mắt Tôn Nhã Nhân nhìn sơ qua, thấy mấy bạn học vì lời nói của Kỳ An Ninh mà gật đầu biểu thị đồng ý.

Trong đầu cô ta đang suy nghĩ làm thế nào để phản bác Kỳ An Ninh.

Kỳ An Ninh lại bắt đầu phản công.

“Ngược lại tôi thấy rất hiếu kì một chuyện.” cô cười, “Tôn Nhã Nhân, làm sao cậu biết câu lạc bộ kickboxing không nhận con gái?”

“không, đáng ra phải hỏi, sao cậu biết Văn Dụ là đội trưởng câu lạc bộ kickboxing?”

“rõ ràng vào hôm thứ ba, lúc cậu hỏi tôi, tôi cơ bản không nói cho cậu biết là cậu lạc bộ nào mà?”

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Phản kích mạnh mẽ (tiếp)

Editor: tiểu mao

Mọi người sững sờ.

Hà? Nghe qua... còn biết rõ?

Lại nhìn sang Tôn Nhã Nhân, ánh mắt rõ ràng đang hoảng loạn.

Xem ra đúng là có biết!

Tôn Nhã Nhân đúng là đang luống cuống, ánh mắt có hơi loạn, không lựa lời đã nói: “Là, là sau khi nghe ngóng được mới biết...”

Kỳ An Ninh lẳng lặng nhìn cô ta, đôi mắt đen giống như nhìn xuyên thấu người khác, làm Tôn Nhã Nhân thấy hải hùng khiếp vía.

Kỳ An Ninh nghĩ tới ánh mắt Tôn Nhã Nhân nhìn cô sáng nay. Dựa vào kinh nghiệm trước kia liền đoán được, trăm phần trăm là hôm qua Tôn Nhã Nhân đã gặp Văn Dụ. Lấy sự hiểu biết của cô về Văn Dụ, Tôn Nhã Nhân chắc chắn bị Văn Dụ ác miệng làm nhục.

Kỳ An Ninh mỉm cười.

“Nếu tôi đoán không sai, cậu đi tới câu lạc bộ kickboxing, gặp được Văn Dụ đồng thời nói muốn gia nhập câu lạc bộ nhưng bị từ chối đúng không?”

Tôn Nhã Nhân hoàn toàn luống cuống.

Kỳ An Ninh làm sao biết được? Chẳng lẽ Văn Dụ nói với cô ta?

“Tôi không có, cậu nói bậy.” cô ta phản bác, chỉ là giọng điệu rõ ràng yếu đi rất nhiều.

“Chuyện này chúng ta nên đến hỏi sư huynh Văn Dụ một chuyện thì sẽ biết tôi nói bậy hay không.không cần vội.” Kỳ An Ninh nói, “Ngược lại tôi cảm thấy rất tò mò về mục đích của

cậu đấy.”

“Tôi nói cho cậu biết việc Văn Dụ theo đuổi tôi, tôi từ chối, cậu chế giễu tôi nói chỉ cần tìm kẻ có tiền thì không cần đi làm thêm nữa.”

“Tôi cho cậu biết tôi ở cùng câu lạc bộ với Văn Dụ, cậu hung hăng tới hỏi ngọn ngành là câu lạc bộ nào. Tôi không nói cho cậu, cậu lại chạy đi nghe ngóng.”

“Cậu hỏi thăm được câu lạc bộ của Văn Dụ, lập tức suy nghĩ chạy tới tham gia câu lạc bộ của anh ấy.”

“Hôm qua cậu bị Văn Dụ từ chối, hôm nay cậu lại lên lớp nói cho mọi người nghe rằng tôi mập mờ với một sư huynh nhà có tiền, ám chỉ tôi hám giàu.”

Kỷ An Ninh từng bước ép sát, ánh mắt mấy bạn học nhìn Tôn Nhã Nhân đã hoàn toàn thay đổi.

“thật ra vừa rồi tôi đã nói với cậu, chúng ta không thể nào kiểm soát hành vi của người khác. Người khác thích tôi hay theo đuổi tôi, tôi không quản được.” Kỷ An Ninh nói chậm rãi, “Cậu nhìn xem, giống như việc cậu thích người ta, theo đuổi người đang theo đuổi tôi, tôi cũng không quản được.”

Sau khi phá bỏ lớp giấy che kín này, trong lớp lập tức xôn xao.

“thì ra là thế.”

“không trách được.”

“Tớ đã nói mà.”

Tôn Nhã Nhân cảm thấy da mặt mình bị lột ra rồi ném xuống đất, sắc mặt cực kì khó coi.

Những gì Kỷ An Ninh nói đều là thật. cô ta một câu cũng không thể phản bác được.

cô ta bình thường luôn khéo léo, nhưng tình cảm với mấy đứa con gái không được tốt, lúc này lập tức có người bỏ đá xuống giếng.

“Đúng là buồn cười gần chết, hóa ra là thích một người đang theo đuổi người khác? không biết ai mới hám giàu!” Có một bạn nữ mở miệng nói.

Cũng có bạn nam mở miệng: “Người ta vất vả kiếm tiền, tự lực cánh sinh, ngược lại bị nói là hám giàu, đúng là buồn cười.”

thật ra tất cả mọi người đều hiểu, Văn Dụ sở dĩ phá lệ để Kỷ An Ninh vào câu lạc bộ đương nhiên là vì thích Kỷ An Ninh. Điểm này chính Kỷ An Ninh đã thừa nhận.

Chính Kỷ An Ninh đã thừa nhận không hề dối trá, nói thẳng ra là bản thân cần giúp đỡ, mọi người ngược lại có thể hiểu được, có thể tiếp nhận việc này.

Mà đối với chuyện làm lớp xe dự phòng, trình độ tiếp nhận của con trai thật ra cao hơn con gái nhiều.

Con gái xinh đẹp một chút đều có lớp xe dự phòng, chẳng nhẽ mấy lớp xe dự phòng không biết mình là kẻ dự phòng chắc? Chẳng qua là một người muốn đánh, một người muốn bị đánh mà thôi. (S&M???)

Vị sư huynh năm ba kia có thể làm đội trưởng câu lạc bộ kickboxing, chắc là một người rất mạnh mẽ có chủ kiến, người ta muốn theo đuổi Kỷ An Ninh, chẳng lẽ Kỷ An Ninh có thể quản được người ta không cho người ta theo đuổi chắc?

Đa số nam sinh, thậm chí một bộ phận nữ sinh thật ra đều tán thành phương thức theo đuổi “Kiên nhẫn” này.

Kỷ An Ninh thấy sắc mặt Tôn Nhã Nhân đã hơi trắng bệch.

Những lời vừa nói, lấy tính cách của cô mà nói đúng là rất cay nghiệt. Nếu là người khác, chuyện khác, cô sẽ không cay nghiệt như thế.

Nhưng Tôn Nhã Nhân làm đủ cách hăm dọa, kiếp trước mang tới cho cô quá nhiều tổn thương lẫn sỉ nhục.

Cho nên Kỷ An Ninh cũng không cảm thấy áy náy hay bất an, cô chỉ bình tĩnh nhìn Tôn Nhã Nhân. Nhìn kiếp trước cô ta chụp lên đầu cô cái mũ “Hám giàu”, hôm nay bị chụp trở lại đầu mình.

Thiên đạo luân hồi, chưa tha ai bao giờ.

Tôn Nhã Nhân chưa bao giờ để cho bản thân rơi vào tình cảnh khó chịu như thế này. cô ta bị bạn học chế giễu, sắc mặt trắng bệch, bờ môi run rẩy, nhưng lại bất lực không thể cãi lại.

Bởi vì toàn bộ đều là sự thật.

Lúc này giảng viên vào lớp, phá vỡ bầu không khí căng co này: “Mọi người ngồi xuống, chuẩn bị học bài.”

Tôn Nhã Nhân bỗng nhiên cảm túi xách lên, cần môi chạy ra ngoài.

cô ta đụng trúng giảng viên, làm giảng viên lão đạo một chút.

“Này, bạn sinh viên kia! Vào học!” Giảng viên xoa bả vai gọi to. Nhìn lại đã không thấy người đụng trúng mình đâu.

Trốn học ngay trước mắt mình đấy à, đúng là làm người khác bức mình.

Ban đầu giảng viên không định điểm danh, nhưng lúc này lại lôi danh sách ra, tức giận nói: “Tôi dù chưa, điểm danh!”

Lúc gọi tới Tôn Nhã Nhân, bạn cùng phòng đang do dự có nên điểm danh hộ cô ta hay không thì đã có bạn nam lên tiếng: “Là người lúc này chạy ra ngoài!”

Giảng viên gạt đầu, dùng bút đỏ viết một dấu X.

Kỷ An Ninh không biết, cô lúc này đã hoàn toàn phá vỡ ấn tượng của mọi người với mình, có thể nói là một trận thành danh.

cô ngồi ở hàng cuối cùng, yên lặng ghi chép.

Kiếp trước, Tôn Nhã Nhân tung tin đồn, Văn Dụ đánh bậy đánh bạ thế lại thành chứng thực lời đồn, mà cô từ đầu đã chọn im lặng, đúng là lựa chọn sai lầm. Càng về sau, cho dù có trăm miệng cũng không thể nói rõ.

Chỉ có thể im lặng, lại im lặng rồi tiếp tục im lặng. Im lặng mà bên trong kìm nén, im lặng nhưng bên trong chết lặng.

Mà bây giờ như vừa vận động mạnh, mồ hôi dần thu lại, lại như bị ngăn từ lâu, bỗng nhiên được thả thông. Cảm giác kiềm chế đến chết lặng kia biến mất. Kỷ An Ninh cảm thấy trong lòng có cảm giác ảm áp dễ chịu không nói rõ được.

cô mang theo tâm trạng này tới tận chạng vạng tối, lúc chạy ra ngoài trường thấy Văn Dụ đang lạnh lùng dựa vào cửa xe hút thuốc. cô còn rất vui vẻ mà vẫy tay chào hỏi anh: “Chào!”

Quen biết Kỷ An Ninh được nửa tháng chưa thấy cô cười với mình được mấy lần. Nhìn thấy trong mắt Kỷ An Ninh đang hiện lên vui vẻ, con mắt Văn Dụ lập tức sáng lên, một tay kẹp điều thuốc, một tay khác cũng giờ lên...

Sau đó Kỷ An Ninh liền chạy qua anh: “Tạm biệt!”

Văn Dụ “...”

Tay Văn Dụ vẫn đang giờ lên, thiếu chút nữa bị cô làm cho tức chết.

anh vút thuốc đuổi theo: “Này!”

Kỷ An Ninh đang chạy phía trước, không hề quay đầu lại: “Em đang gấp!”

cô phải đuổi theo xe buýt đấy!

Kỷ An Ninh đối với việc chen xe buýt rất có kinh nghiệm, chỉ thấy cô nhanh nhẹn né tránh, len qua khe hở trong đám người, leo lên xe buýt vừa dừng lại.

Mà Văn Dụ lạnh lùng hơn nhiều. Lấy thân thù của anh, sợ dĩ không đuổi không kịp Kỷ An Ninh cũng bởi vì giữa cô và anh còn vô số mấy bà mấy thím.

Tro mắt nhìn Kỷ An Ninh leo lên chuyến xe kia, Văn Dụ: “...”

Văn Dụ cắn răng một cái, đi theo mấy bà mấy thím, theo sự chen lấn mà lên chuyến xe kia.

Kỷ An Ninh vừa tìm được chỗ phù hợp nắm vòng treo để đứng vững, bỗng nhiên có người chen tới. cô quay đầu lại, lại là Văn Dụ.

Kỷ An Ninh im lặng nửa ngày: “Sao anh cũng lên đây?”

Văn Dụ đứng là tức đến lệch mũi luôn. anh bực bội hỏi: “Em chạy làm gì?”

Kỷ An Ninh chớp mắt: “Em đuổi theo xe.” không phải rất rõ ràng à?

Văn Dụ cảm thấy gân xanh trên trán đang giật giật.

anh nghiêng răng, nhin xuống nói tiếp: “Chẳng lẽ anh đậu xe ở cổng trường để làm gì em không biết sao?”

Đôi mắt Kỷ An Ninh rất sáng, giữa lông mày không có sự lạnh lùng xa cách như trước, còn có mấy phần nhẹ nhõm hoạt bát chưa từng thấy.

Trong lòng Văn Dụ, cô trước giờ luôn là một người đẹp lạnh lùng, bỗng nhiên hiện lên thần sắc hoạt bát này làm Văn Dụ ngỡ người mất mấy giây.

Văn Dụ lấy lại tinh thần, nhiu này, kỳ quái hỏi: “Hôm nay có chuyện gì à? Tâm trạng tốt thế? nói anh nghe xem nào?”

Khóe miệng Kỷ An Ninh cong lên nhưng vẫn phủ nhận: “không có gì.”

nói xong liền quay đầu nhìn về phía cửa sổ.

Văn Dụ nhìn khóe miệng cô đang cong lên, trong lòng ngứa không chịu được.

“anh nhìn thấy cả người em đều đang phát sáng.”

anh cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Có phải nhờ anh độ cho một ngụm dương khí lúc trưa không?”

Kỷ An Ninh vốn đang cố gắng dặn mình quên đi chuyện lúc trưa, làm như chưa từng xảy ra. không nghĩ tới anh sẽ nhắc lại, còn dùng tư thế ngả ngón như thế, lập tức cảm thấy cả tai và cổ đều đỏ bừng.

Văn Dụ thấy cái cổ tuyết trắng kia dần hiện lên màu hồng, nhin không được nỡ nụ cười trầm thấp.

Kỷ An Ninh hít thở sâu để cho mình giữ vững tinh tảo, quay đầu làm như không có việc gì nói với anh: “anh xuống xe đi. một trạm ở đây rất ngắn, anh đi bộ một lúc là về được rồi.”

Văn Dụ hỏi: “Em với anh cùng đi à?”

Kỷ An Ninh nói: “Em muốn tới đường Quang Minh.”

Văn Dụ bắt đầu mặt dày: “Vậy anh không xuống.”

Kỷ An Ninh biết Văn Dụ đã muốn làm gì thì cô không thể ngăn được. Nếu cô có thể khiến anh nghe lời thì kiếp trước đã không phải phiền não vậy rồi.

“Tùy anh.” cô lờ anh một cái, quay đầu nhìn về cửa sổ.

Văn Dụ xác nhận cảm giác của anh không sai, tâm trạng Kỷ An Ninh lúc này đúng là rất tốt, cả người cô đặc biệt thả lỏng.

Văn Dụ vốn cho rằng mình thích Kỳ An Ninh vì sự trong trẻo lạnh lùng của cô, nhưng vào giờ phút này thấy sự thả lỏng giữa lông mày cùng khéo miệng đang nhếch lên, không hiểu sao trong lòng anh lại có cảm giác nhảy cẫng lên đầy vui sướng.

Bản thân mình từ lúc nào trở nên không kiên định rồi?

một trạm dừng là rất ngắn, chỉ đi mấy phút đã tới, lại một nhóm người đi lên chen lấn.

Ban đầu Văn Dụ đứng sau lưng Kỳ An Ninh, hai tay chống lên xa ngang cửa sổ, chống cho cô một khoảng không gian nhỏ. Thành linh bị đám người vừa lên xe này chen lấn, người anh lập tức áp vào người Kỳ An Ninh.

Sau đó, Văn Dụ cảm thấy... Rất tốt.

Kỳ An Ninh quay đầu nhìn Văn Dụ. Văn Dụ lập tức bày ra vẻ mặt vô tội: “Người ta đẩy anh.”

Mặc dù không chen tới mức áp cả người lên, nhưng đúng là người dán với người là bình thường. Kỳ An Ninh đối với tình hình này rất quen thuộc, chỉ là bây giờ người đang chạm vào cô là Văn Dụ nên cô mới để ý tới.

cô cũng nhìn ra được Văn Dụ không cố ý, cô liền quay đầu lại tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong trí nhớ của Văn Dụ thì anh chưa từng đi loại phương tiện giao thông công cộng này, đây là lần đầu tiên thử đi một cái xe buýt giảm xóc mà trên cơ bản là không có giảm xóc gì cả. sự lắc lư xóc nảy của thân xe có cùng tỉ lệ với trình độ giảm tải chân phanh của tài xế.

Còn chưa tới trạm thứ hai, bà vai Kỳ An Ninh chợt căng thẳng, gương mặt trắng nõn đột nhiên nổi lên màu hồng nhàn nhạt, giống như hào quang.

cô quay đầu lại, mang theo xấu hổ giận dữ hung hăng trừng Văn Dụ một cái.

Mắt Văn Dụ nhìn lên trần xe nói: “không thể trách anh được.”

Muốn trách thì phải trách xe đi như điên lại chật chội, mọi người chen lấn, đồ mùa thu thì mỏng, thân thể Kỳ An Ninh thì mềm mại, dần dần làm người ta không thể nào sinh ra mấy ý nghĩ...

Mà suy nghĩ của đàn ông thì nhanh chóng thể hiện trên mặt sinh lý.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Được chút danh phận

Editor: tiểu mao

Kỳ An Ninh quay đầu lại, dịch người vào trong, muốn cách Văn Dụ một chút.

Nhưng Văn Dụ đúng là không biết xấu hổ mà tiếp tục dán tới.

Kỳ An Ninh quay đầu trừng anh, Văn Dụ tỏ vẻ vô tội: “Chen lấn như vậy...”

Mọi người đúng là đang chen chúc, không thể nói Văn Dụ được. Kỳ An Ninh hơi bực bội, lại quay đầu không thèm nhìn anh.

Văn Dụ dán vào người Kỳ An Ninh, lại bắt đầu suy nghĩ linh tinh. anh làm càn mà cúi đầu xuống hôn một cái lên đỉnh đầu Kỳ An Ninh.

Kỳ An Ninh chỉ trong chớp mắt cả người lập tức căng thẳng.

Văn Dụ mỉm cười cúi đầu nói bên tai cô: “Trà lễ.” anh đang nói tới việc trưa nay.

Kỳ An Ninh đang cảm thấy hối hận buổi trưa nhất thời xúc động trêu chọc anh. cô hít sâu, nhin nào.

Văn Dụ sao có thể dễ dàng thu tay lại, anh cũng đâu phải loại người gốc gác để người ta chiếm lợi.

Tóc Kỳ An Ninh rất mềm mượt. Có thể là do cô ăn uống thanh đạm, cho dù cô chạy toát cả mồ hôi vẫn cho người ta cảm giác thân thể cô rất sạch sẽ.

Lúc Văn Dụ hôn lên đỉnh đầu cô, giữa đồng mùi hỗn tạp trong xe buýt anh vẫn có thể ngửi thấy một mùi hương tự nhiên nhàn nhạt.

không phải mùi nước hoa, là mùi tự nhiên của cơ thể, êm ái, nhẹ nhàng, sạch sẽ.

sự tự nhiên này làm người ta liên tưởng tới hai từ “Thiếu nữ”.

Văn Dụ ý vào dáng cao, cúi đầu, cái cảm cọ lên đỉnh đầu Kỳ An Ninh, cảm thấy cực kì thoải mái.

Cả người Kỳ An Ninh đều muốn xù lông.

Kiếp trước, Kỳ An Ninh từng có vài lần đụng chạm thân thể. cô vẫn còn nhớ lúc anh nắm chặt tay cô dùng sức thế nào, nhớ kĩ lúc anh cưỡng hôn cô, bờ môi cùng đầu lưỡi đều nóng rực.

Nhưng cho tới hiện tại bọn họ chưa từng thân mật như bây giờ. Lúc cọ lấy tóc cô, Văn Dụ giống như một con mèo đang nũng nịu vậy!

Lưng Kỳ An Ninh bắt đầu nổi da gà, tiếp tục lan tới phần gáy và hai bên tai, thân thể không nhận được mà co lại.

cô theo bản năng buông vòng treo, thân thể ngã về trước, chống lên xà ngang cửa sổ.

Văn Dụ xóc tay ra, bao lại bàn tay của cô, cùng tay cô cầm xà ngang. Kỳ An Ninh thử rút tay ra nhưng lại bị anh cầm chặt, hai cái tay giống như dính chung một chỗ.

một người chịu đựng xấu hổ, một người cố nín cười, hai người đang ở trong xe buýt ồn ào phân cao thấp trong im lặng.

Khi xe buýt xóc nảy, Kỳ An Ninh cảm nhận được lồng ngực dựa vào mình đang chấn động. Cái tên này đang cười! Lấy trêu chọc cô làm vui à?

Kỳ An Ninh cắn môi, giờ chân lên dùng sức dẫm lên mu bàn chân Văn Dụ một cái.

Kỳ An Ninh càng sử dụng thủ đoạn ‘bạo lực’, Văn Dụ càng không khách sáo. Tay trái anh vừa kéo liền ôm lấy eo Kỳ An Ninh.

Ôm một vòng rồi nắm chặt.

Rất nhỏ.

Trong lòng Văn Dụ nhận nhạo một chút, bỗng nhiên có một suy nghĩ nảy ra: cô vẫn luôn ăn ít như vậy à, đơn giản như vậy. Cái này... Chắc là rất đói?

không biết làm sao, cảm giác đó anh thấy rất có khả năng. Mấy tâm tư không đứng đắn kia bỗng nhiên biến mất hết.

Trong lòng có cảm giác khác biệt, cánh tay càng ôm chặt hơn.

Mặt Kỳ An Ninh đỏ bừng cả lên. Xe buýt nhiều người nên cô không muốn ăm i với Văn Dụ. cô vát và nắm mới rút được tay phải ra, hai cánh tay cố gắng tách cái tay đang ghim chặt lấy eo mình.

Cánh tay Văn Dụ cứng như sắt, không nhúc nhích tí nào.

Kỳ An Ninh hết cách, đành nhỏ giọng nói: “Em muốn xuống xe.”

Giọng cô mềm mại, thực ra là thể hiện sự bất lực của mình với Văn Dụ, cô đành cúi đầu chịu thua.

Kiếp trước, Kỳ An Ninh và Văn Dụ đều đối với nhau quá kịch liệt, quá mạnh mẽ. một người thì bướng bỉnh quật cường, một người căn bản không thèm nói đạo lý, hai người luôn cứng đầu cứng cổ.

Văn Dụ thừa lúc nhiều người mà đùa giỡn lưu manh, Kỳ An Ninh còn tưởng anh sẽ giống như kiếp trước nói gì cũng vô dụng, cứ làm theo ý mình. Ai ngờ cô vừa nói xong, Văn Dụ “A” một tiếng, có chút tiếc nuối nói: “Nhanh vậy đã tới rồi?”

nói xong lại ngoan ngoãn nói lỏng tay.

Kỳ An Ninh thở dài một cái, đồng thời cũng nhìn ra Văn Dụ không có chút kinh nghiệm chen xe buýt.

cô quay ra đẩy anh: “đi ra cửa trước đi.”

Vừa rồi Văn Dụ đang chìm đắm trong thế giới hai người, giờ quay đầu lại thấy một mảnh đen ngịt toàn đỉnh đầu mới trở về thực tại, lập tức thấy da đầu tê rần: “đi thế nào đây?”

Kỳ An Ninh im lặng, nói câu “đi theo em”, liền bắt đầu chen ra ngoài.

Người với người dán sát vào nhau. Văn Dụ lên xe chỉ do nhất thời xúc động, bây giờ cùng một đám mây chú mấy thím cọ qua cọ lại, anh đương nhiên không quen, chỉ có thể cố gắng ngáng đầu, đi theo Kỳ An Ninh chen ra phía ngoài.

Hiển nhiên là Kỳ An Ninh rất có kinh nghiệm, nhìn chỗ nào có khe hở là cô lập tức chen qua. Văn Dụ đuổi sát theo.

Chen được một nửa thì bất động, Kỳ An Ninh dừng lại. Văn Dụ đang đi theo cũng dừng lại, anh còn đang nghĩ phía trước nhiều người như vậy sao xuống xe đây?

Xe đến trạm dừng, một đám người ở gần cửa nháo nhào xuống. Kỳ An Ninh thừa dịp này chen tới chỗ gần cửa đứng vững. Cửa xe đóng lại, trạm sau mới là đường Quang Minh.

Văn Dụ: “...” thì ra là thế.

Khả năng chen lấn của mấy chú mấy thím đúng là không đùa được, Văn Dụ lần đầu tiên được trải nghiệm qua đây. anh theo Kỳ An Ninh tới đường Quang Minh, xuống xe rồi mà vẫn thấy hốt hoảng.

“Mùi gì vậy?” anh ngửi người mình, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Kỳ An Ninh hít hít mũi, bình tĩnh nói cho Văn Dụ: “Cá hủ.”

Văn Dụ: “...”

“Lúc này có cô kia xách theo túi cá hủ.” Kỳ An Ninh nhún vai.

Nghe xong sắc mặt vị đại thiếu gia này có thể nói là tương đối đặc sắc.

Kỳ An Ninh không biết sao tự nhiên thấy buồn cười, con mắt bắt đầu cong cong.

Bình thường thấy cô rất ít cười, mỗi một lần cô cười như thế này Văn Dụ đều cảm thấy tim mình đang đập thình thịch. Cái gì mà cá hủ với cá rau cần, đều không quan trọng.

“anh cùng đi làm với em” Ánh mắt anh sáng tỏ nói.

“không được.” Kỳ An Ninh cự tuyệt.

Nhìn Văn Dụ còn muốn nói tiếp, cô nói: “Em phải làm hai việc, buổi tối chắc mười một giờ mới về được. anh đừng có phá nữa, mau về đi.”

Đối với việc cô đi làm thêm, Văn Dụ luôn thấy rất đau đầu. cô nói “không có thời gian quen bạn trai” đúng là không nói dối.

Tính tình Kỳ An Ninh quá bướng bỉnh, việc này Văn Dụ cũng không vội ép cô, dự định sau này từ từ khuyên bảo. anh nói: “VẬY ĐƯỢC RỒI, ANH VỀ TRƯỚC ĐÂY.”

nói xong bỗng nhiên vươn tay nhéo vành tai Kỳ An Ninh, dặn dò: “Em đừng cố sức quá.”

Vành tai cô giống như bị phỏng.

Kỳ An Ninh gỡ tay Văn Dụ, che lại tai mình trừng mắt nhìn anh.

Văn Dụ nín cười, ánh mắt giáo hoạt.

Kỳ An Ninh chỉ thấy bất đắc dĩ. thật ra thì cô hiểu rõ, bắt đầu từ cái hôn xúc động vào lúc trưa, mối quan hệ giữa cô và Văn Dụ đã không còn giống như trước nữa rồi.

Có một vài mối quan hệ, một vài người khi đã đạt được mục đích trước đó thì chỉ có thể đi tiếp chứ không thể lui. Văn Dụ là người như vậy, trong từ điển của anh chỉ có ‘được một tác lại muốn tiến một bước’, chứ chưa từng có ‘không đánh mà lui’ hay ‘tay không mà về’.

Văn Dụ gọi xe rồi đi, Kỳ An Ninh cũng đi về phía quán cà phê Thư Thần. đi được vài bước đột nhiên có người gọi cô.

Là người làm cùng ca chiều với cô đang chạy tới, hỏi cô: “An Ninh, người lúc nãy là bạn trai của cậu à?”

Kỳ An Ninh còn chưa trả lời “không phải”, cô gái kia đã hưng phấn nói trước: “Đẹp trai thật đấy! Bạn trai cậu đẹp trai quá đi! Hai người xứng đôi lắm luôn! A a a a tớ cũng muốn có bạn trai.”

cô nàng ríu rít hỏi Kỳ An Ninh: “Này, cậu tìm đâu được anh bạn trai đẹp trai thế, cùng trường à?”

Cảm xúc của cô nàng bỗng tăng vọt, câu “không phải” kia Kỳ An Ninh đành nuốt vào, nói đơn giản: “Ừ, anh ấy là sinh viên năm ba trường mình.”

cô nàng lại càng hưng phấn mà hỏi đồng hồ hỏi tây, muốn Kỳ An Ninh giới thiệu một anh chàng học Hoa đại cho mình. (Hoa đại ở đây là đại học Thanh Hoa)

Kỳ An Ninh thấy đau đầu: “Tớ không trọ trong trường, cũng không thân quen với bạn trong lớp...”

Vừa bước vào quán, cô nàng liền nhảy cẫng lên nói với Thư Thần: “Ông chủ, ông chủ! Lúc nãy em vừa thấy bạn trai của An Ninh! Cực kì đẹp trai luôn!”

Thư Thần bản tính ôn hòa, tính tình lại tốt, dáng người cũng nhã nhặn thuận mắt, mấy cô nàng trong quán đều rất quý mến anh. anh nghe vậy, cười hỏi: “Há, là Văn Dụ à? Sao không vào đây ngồi chơi một chút?”

Đây chẳng phải đem Văn Dụ trở thành bạn trai cô rồi.

Kỳ An Ninh bỗng nhiên phát hiện ra, bản thân không cảm thấy khó chịu khi thấy người khác coi Văn Dụ là bạn trai của mình. Trong nội tâm ngược lại có cảm giác... tán thành.

“anh ấy đưa em tới nhưng có việc nên về trước rồi.” cô nói. Gương mặt không hiểu sao nóng bừng lên.

Thư Thần đã coi Kỳ An Ninh như người có người yêu, trong lòng đã tiếp nhận sự thật này nên tâm tình cũng bình thản, còn trêu ghẹo cô hai câu, nói: “Lần sau bảo cậu ấy tới đây, anh mời cậu ấy uống cà phê.”

Kỳ An Ninh đồng ý, chạy vào trong ăn cơm rồi thay quần áo.

Sau khi tan làm ở quán cà phê, tiếp tục tới NL. Mặc dù ngày mai mới là ngày nghỉ, vậy mà hôm nay NL đã đông đến không thở được. Sảnh chính và phòng bao đều kín hết.

Kỳ An Ninh thích điều này, kiểu này kiếm được nhiều tiền hơn so với cuối tuần. cô chạy qua chạy lại giữa các bàn, vô cùng bận rộn.

“An Ninh!” một cô gái lớn tuổi hơn tới giữ chặt tay cô “Khách phòng 7 gọi em qua.”

Kỳ An Ninh kinh ngạc: “Em ạ?”

Nếu so ra thì khách trong phòng bỏ tiền còn nhiều hơn, ngoài rượu ra bọn họ còn cho thêm tiền boa. Nhưng kiếp trước Kỳ An Ninh cũng rất ít tới phòng bao. không gian bị đóng kín, khách phần lớn là đàn ông, điều này làm Kỳ An Ninh cảm thấy không an toàn.

Cũng bởi vì trước giờ cô không cướp mồi làm ăn, quan hệ với đồng nghiệp cũng khá tốt, nhân duyên ở NL tốt hơn ở trường học.

Người đàn ông trẻ tuổi kia tiêu xài xa xỉ, vì để cô nàng kia gọi Kỳ An Ninh còn cho cô nàng tiền boa. Chắc là bạn học của Kỳ An Ninh, cùng có thể là người theo đuổi cô, bất kể thế này thì hôm nay Kỳ An Ninh coi như kiếm được thêm một khoản.

cô nàng kia nói như thế, ý nghĩ đầu tiên của Kỳ An Ninh là Văn Dụ.

cô nhớ lại một chút, kiếp trước đúng vào đêm này, Văn Dụ đến NL. anh mang theo một nhóm mấy người cô không biết mà anh quen ở ngoài trường, nhìn tuổi đều lớn hơn anh, sau đó gọi cô tới còn gọi thêm rất nhiều chai rượu đất tiền.

Lúc cô đi ra phòng chuẩn bị đóng cửa lại liền nghe một người bạn của anh nói: “cô nàng này đáng đẹp thật, nghỉ xem...”

Sau đó cửa đóng lại, trong đó nói thêm gì hoặc Văn Dụ có phản ứng thế nào, cô không nghe thấy.

Đêm hôm đó, chỉ một phòng Văn Dụ thôi cũng giúp cô kiếm được không ít, nhưng cô cũng không thấy vui vẻ. Sau khi tan làm, cô phát hiện Văn Dụ đang đợi cô ở ven đường muốn đưa cô về.

Kỳ An Ninh kiên quyết từ chối.

Kỳ An Ninh nói: “Được, giờ em sẽ đi qua.”

rõ ràng đã bảo anh về nhà, thế mà lại chạy tới. Kỳ An Ninh thì thầm trong lòng, cũng không để tâm tới kiếp trước Văn Dụ chạy tới đây cô chỉ thấy khó chịu.

Tới cửa phòng 7, cô đẩy cửa vào, vốn nghĩ mình sẽ bình thân đối diện với Văn Dụ. không ngờ bên trong lại là một đám người xa lạ, một người trẻ tuổi vẫy tay với cô: “Chào, còn nhớ anh không?”

Kỳ An Ninh liền đông cứng cả người.

không phải Văn Dụ, là Triệu Thần.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tránh thoát kẻ thù

Editor: tiểu mao

Sau Khi Văn Dụ cùng Kỳ An Ninh tách ra thì liền trở về trường học lấy xe, đương nhiên anh không phải là đứa bé ngoan chịu về nhà sớm. anh đương nhiên có mấy thằng bạn cùng nhau vui chơi.

Việc nhận được điện thoại của Kỳ An Ninh đúng là ngoài ý muốn.

anh còn tưởng cả đời này cô không thêm chủ động gọi cho anh.

Bên trong quán ăn đêm quá ồn nên anh phải chạy ra ngoài để nghe điện thoại: “A lô?”

“Văn Dụ.” Đầu bên kia truyền đến giọng của Kỳ An Ninh, nghe hơi trầm thấp, “anh... Buổi tối anh có thể đến đón em không?”

“Sao vậy, nhớ anh rồi?” Văn Dụ cười hỏi.

Kỳ An Ninh không nói chuyện, đầu bên kia điện thoại là một mảnh im lặng.

Văn Dụ gờ mới phát hiện khác lạ, thu lại đùa cợt, nghiêm túc lên: “Sao vậy?”

Kỳ An Ninh hỏi: “Được không?”

“Được!” Văn Dụ đáp ứng không chút nghĩ ngợi, “Bây giờ anh sẽ qua.”

“không, không cần.” Kỳ An Ninh nói, “Mười giờ bốn mươi em mới tan làm.”

cô nói cho anh lỗi đi đằng sau cho nhân viên.

Văn Dụ ngoài miệng đáp ứng khi cô tan làm sẽ tới đón, nhưng vừa cúp điện thoại lập tức gọi cho đám bạn xấu đang còn trong quán: “Có việc nên đi trước.” không để ý tới mấy thằng bạn đang bất mãn, trực tiếp đi luôn.

Đêm hôm khuya khoắt, bởi vì đêm trước nghỉ lễ nên rất kẹt xe, đặc biệt là đường Kiều Nam lại là khu vực tụ tập ăn chơi. Chỗ Văn Dụ cách đường Kiều Nam không xa vậy mà phải lái tới bốn mươi phút mới tới nơi.

NL có bãi đỗ xe rất lớn mà giờ cũng kín hết chỗ, rất nhiều xe xếp hàng ở ngoài. Văn Dụ đưa thẻ VIP cho bảo vệ, bảo vệ chỉ anh đi theo lối khác, đi tới chỗ đậu xe dành cho khách VIP.

Văn Dụ bước vào quán, lập tức một người quản lý tinh mắt phát hiện ra.

“Văn thiếu, Văn thiếu!” Quản lý nhiệt tình tới chào hỏi, “Sao lâu rồi không thấy ngài tới chơi?”

Văn Dụ trực tiếp nói với hắn: “Giúp tôi tìm một người, tên là Kỳ An Ninh, bán rượu ở chỗ anh.”

Quản lý nhiệt tình hỗ trợ, vừa vặn có một cô gái bán rượu đi ngang qua liền bị gọi lại hỏi: “Lucy, Kỳ An Ninh đâu?”

Lucy nói: “cô ấy lại bị khách phòng 7 gọi đi rồi.”

Lại?

Ánh mắt Văn Dụ hơi trầm xuống, anh không đợi quản lý dẫn đường, bản thân quen thuộc đi về phía phòng 7.

Vừa đi tới hành lang thì thấy Kỳ An Ninh đi ra từ phòng 7. Có lẽ do ánh sáng, Văn Dụ ở phía xa đã cảm thấy sắc mặt của cô hơi tái nhợt.

anh đang muốn gọi cô, chợt thấy phòng 7 bước ra thêm một người. Vừa thấy người này, trong nháy mắt Văn Dụ liền hiểu tại sao Kỳ An Ninh bỗng nhiên chủ động gọi cho anh.

“Này, anh nói này Kỳ An Ninh.” Triệu Thần cười hi hi đuổi theo Kỳ An Ninh, “Đừng đi nhanh thế chứ.”

Kỳ An Ninh dừng bước, cảnh giác hỏi: “Có việc gì?”

Triệu Thần nói: “Chỉ là một số điện thoại thôi, đâu đến mức ấy? Tốt xấu gì mọi người cũng học cùng trường mà, cho một cái thì đã sao?”

Kỳ An Ninh nghiêm mặt nói: “Tôi với anh không quen, không cần thiết phải liên lạc.”

“Ôi. Em thường nói kiểu đó với khách à? Thế này thì khách hàng sẽ bị em dọa chạy hết đấy.” Triệu Thần mỉm cười.

Kỷ An Ninh nói: “không, tôi đang nói chuyện với bạn học.”

“Đúng vậy, cùng trường mà.” Triệu Thần lại cười hi hi, “Cho anh số điện thoại, sau này anh sẽ giúp em việc bán rượu.”

Triệu Thần uống rượu nên trên người có chút mùi rượu. Đối mặt với hắn ta, cả người Kỷ An Ninh đều căng thẳng. (Truyện được dịch và đăng tại Cungquanghang.com).

Đây là một kẻ muốn cưỡng bức người khác nhưng chưa thành, kiếp trước hắn muốn dùng phương pháp bạo lực để cưỡng bức cô, lại vô tình làm cô ngã chết, sau đó hắn ta lại dùng thủ đoạn để tránh thoát khỏi pháp luật.

Cái gì mà học cùng trường chứ. Căn bản Triệu Thần là một tên tội phạm!

cô đang muốn mở miệng, bỗng nhiên nghe thấp một giọng nam trầm thấp hỏi: “đang nói gì vậy?”

Vừa quay đầu đã thấy Văn Dụ.

Trong nháy mắt Kỷ An Ninh lập tức mất đi cảm giác căng thẳng.

Kỷ An Ninh không biết, dưới ánh đèn trong quán khi cô nhìn thấy Văn Dụ, ánh mắt lập tức sáng lên.

Đáy mắt toát ra vui sướng, thần sắc an toàn, toàn bộ đều rơi vào mắt Văn Dụ.

Triệu Thần sững sốt một chút, lập tức cười nói: “Ôi, khéo thật đấy.”

Nhìn Văn Dụ hình như chỉ đi một mình, hắn hỏi: “đi một mình à. Tôi có mấy người bạn đang ngồi ở trong, có muốn vào uống cùng không?”

Văn Dụ không biểu cảm xua tay.

Kỷ An Ninh chỉ thấy bà vai trầm xuống, cô bị Văn Dụ ôm. anh cười nói: “không được rồi, tôi tới đón cô ấy tan làm

anh nói lại nhìn Kỷ An Ninh một chút, biểu cảm thân mật.

Kỷ An Ninh cup mắt.

“Lúc này hai người nói gì thế?” Văn Dụ cố ý hỏi.

Triệu Thần nhìn chằm chằm cánh tay đang ôm Kỷ An Ninh của Văn Dụ. So với lần gặp nhau ở nhà ăn kia, lần này Văn Dụ đúng là đang tuyên bố chủ quyền.

“Cái này à...” Triệu Thần cười giả là vài tiếng nói, “Cái kia thôi để hôm khác, hôm khác được không?”

“Được.” Văn Dụ thuận miệng khách sáo, cũng không muốn để ý.

anh giữ bà vai Kỷ An Ninh, ôm cô đi ra ngoài, đi qua khúc cua hành lang. Kỷ An Ninh dừng bước, hơi quay người muốn thoát khỏi cánh tay anh.

“Cảm ơn.” cô nói.

Văn Dụ nhìn cô dò xét.

Kỷ An Ninh trang điểm. Đèn trong quán hơi tối, không trang điểm thì nhìn nhợt nhạt chẳng khác gì quỷ. cô trang điểm không đậm nhưng gương mặt vốn đã xinh đẹp, trang điểm lên che đi vẻ lạnh lùng ngày thường, thay vào đó là vẻ đẹp diễm lệ.

“hắn ta cố tình tới tìm em à?” Văn Dụ hỏi.

“không phải.” Kỷ An Ninh trả lời, “hắn ta tới đây chơi, trùng hợp thấy em”

Văn Dụ nhìn chằm chằm vào Kỷ An Ninh một lúc, hỏi: “Em rất sợ hắn.”

anh thấy rõ ràng khóe miệng cô đang thể hiện sự căng thẳng.

Văn Dụ cảm thấy rất kỳ quặc.

một tuần trước, Kỷ An Ninh lần đầu tiên gặp Triệu Thần ở nhà ăn, liền toát ra vẻ sợ hãi đối với Triệu Thần. Nhưng lúc đó hai người bọn họ rõ ràng không hề quen biết.

Lúc này anh nghe thấy Triệu Thần xin số Kỷ An Ninh, hiển nhiên đối với Triệu Thần mà nói, lúc trướcchắn ta không biết Kỷ An Ninh hoặc là chưa quen thân với cô.

Như vậy Kỷ An Ninh thì sao? Sao Kỷ An ninh lại kiêng dè với Triệu Thần như vậy? Thậm chí vì Triệu Thần mà chủ động gọi cho anh.

Nhưng Kỷ An Ninh im lặng, hiển nhiên không muốn thảo luận về vấn đề này.

Văn Dụ thay đổi ánh mắt, cũng không ép cô nữa chỉ nói: “Em đi thay đồ đi, anh chờ em ở cửa.”

Kỷ An Ninh nhìn giờ, ngẩng đầu nói: “Em còn...” Còn chưa tới giờ tan làm

“đi thay đồ.” Văn Dụ gần như ra lệnh cho cô, “anh sẽ nói với ông chủ của em”

Kỷ An Ninh há to miệng, lại nhắm mắt lại.

Hôm nay Triệu Thần đã uống chút rượu nên hơi làm càn. Bóng ma từ kiếp trước đối với Kỷ An ninh quá lớn, lúc đối mặt với Triệu Thần cô luôn cảm thấy lo lắng khủng hoảng, dưới sự bắt an này cô chọn gọi điện thoại cho Văn Dụ.

Văn Dụ không chút do dự lập tức tới đây.

cô nhận anh phần ân tình này, lúc này liền im lặng nghe theo.

Văn Dụ nhìn cô đi thay đồ, thật ra trong lòng cảm thấy việc cô gặp được Triệu Thần biết gọi cho anh làm cho anh rất hài lòng. anh quay người tìm quản lý, bảo quản lý gọi giám đốc tới.

Nghe yêu cầu của anh, giám đốc kia cười rạng rỡ: “Văn thiếu đã lên tiếng thì đương nhiên là được, không vấn đề gì.”

Văn Dụ đuổi giám đốc đi, lúc đứng ở cửa đợi Kỳ An Ninh, cúi đầu đốt điếu thuốc.

Lúc ngẩng đầu, chợt thấy một người thanh niên đáng người thẳng tắp, gương mặt tuấn tú vừa tiến đến, hai người vừa thấy mặt nhau liền giật mình.

“Văn Dụ à?” Dương Bác lộ vẻ tươi cười, cùng anh chào hỏi, “Trùng hợp vậy, tới đây chơi à?”

Văn Dụ cũng giờ lên dáng vẻ tươi cười: “Đúng vậy, anh cũng tới chơi à?”

Kỳ An Ninh vừa thay đồ vừa suy nghĩ về nhân quả kiếp trước.

thật ra tuần trước gặp được Triệu Thần ở nhà ăn, Kỳ An Ninh liền cảm thấy bất an. Bởi vì kiếp trước, cô không hề biết Triệu Thần. Trường lớn như thế, nhiều sinh viên như vậy, cô luôn một thân một mình, không biết nhiều người, chỉ giới hạn mấy người trong lớp.

Triệu Thần là sau khi Văn Dụ rời khỏi trường đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô.

Từ đầu cũng là tặng hoa tươi quả cáp để theo đuổi. Nhưng đến Văn Dụ mà Kỳ An Ninh còn không đổi sắc, huống chi Triệu Thần còn kém Văn Dụ gấp trăm lần.

Tuy rằng Văn Dụ mang cho cô nhiều phiền phức, nhưng chưa từng thật sự làm cô tổn thương. không chỉ như vậy, lúc cô bị quấy rầy anh còn ra mặt giúp đỡ.

Vừa bắt đầu so sánh, Triệu Thần đã làm người ta cảm thấy chán ghét. Kỳ An Ninh cố gắng tránh hấn ta, không ngờ hấn ta lại xấu xa tới mức đó.

Kiếp trước, cô và Văn Dụ chưa từng giống như bây giờ, yên ả mà trò chuyện với nhau. Kiếp trước Văn Dụ cũng chưa từng nói Triệu Thần từng quấy rối một nữ sinh. Nếu cô mà biết hấn ta là loại người này, cô sẽ trốn càng xa càng tốt, để phòng cẩn thận.

Hôm nay cô gặp Triệu Thần ở NL, hấn cũng giống mấy tên vị khách nam kia, vung tiền rất hào phóng, gọi rất nhiều loại rượu đắt đỏ. Trong quá trình này, Kỳ An Ninh nhận ra Triệu Thần không phải khách mới của NL, hấn rất quen thuộc chỗ này, chắc chắn là khách quen.

Có nghĩa là ở kiếp trước, trước khi Văn Dụ rời trường cô không biết về Triệu Thần, nhưng Triệu Thần có thể đã biết cô từ trước. Có khả năng hấn đã sớm để mắt cô từ trường học hoặc ở NL.

Vậy tại sao hấn ta lại chưa từng xuất hiện trước mặt cô?

Kỳ An Ninh suy nghĩ thêm một chút, liền nghĩ tới hay là vì Văn Dụ.

Kiếp trước, cô và Văn Dụ vừa bắt đầu đã đối đầu với nhau rất kịch liệt. không giống kiếp này, bởi vì ôn hòa, Văn Dụ cũng bắt đầu sử dụng thủ đoạn ôn hòa với cô. Kiếp trước, anh không hề che giấu, cứ gióng trống khua chiêng theo đuổi cô. Rất nhiều người biết tới.

‘Rất nhiều người’ này cũng bao gồm cả Triệu Thần. Cho nên Triệu Thần vì tránh Văn Dụ chĩa mũi nhọn về phía mình nên cho dù có ý định với cô cũng không dám lộ mồm, chỉ dám lén lút mơ tưởng. Tới tận khi Văn Dụ không biết vì việc gì mà rời trường, Triệu Thần mới không thêm kiêng dè gì nữa.

Lúc này mới xảy ra mấy việc phía sau.

Kỳ An Ninh thay đồ xong, thu xếp xong mọi thứ, vừa đi ra khỏi phòng thay đồ, gặp ngay quản lý.

“đi về à? Tạm biệt.” Quản lý vẫy tay với cô, “Sau này nhớ liên hệ nhé.”

Hôm nay là đêm trước ngày nghỉ lễ, bận rộn hơn bình thường. Quản lý vội vàng nói với cô một câu như vậy, Kỳ An Ninh vừa giờ tay chưa kịp trả lời thì anh ta đã đi qua.

Kỳ An Ninh có chút không hiểu.

cô đeo túi lên, đi tới cửa tìm Văn Dụ, rất nhanh đã nhìn thấy bóng dáng anh.

Người anh cao ráo, dáng đứng thẳng tắp, rất dễ thấy. Đứng trước người anh là một chàng trai đang nói chuyện với anh, mặc dù vóc người cũng cao, nhưng lại không có đường cong kiên cố như của Văn Dụ.

Kỳ An Ninh dừng chân, cách một khoảng quan sát, cảm thấy Văn Dụ không giống như lúc bình thường.

Lúc Văn Dụ ở trong trường, xung quanh đều là sinh viên, khá đơn thuần. anh liền buông lỏng, cùng bọn họ vui thì cười giận thì mắng không kiêng nể gì cả, mặc dù anh trưởng thành hơn so với mấy người kia, nhưng vẫn giống như thanh niên trẻ tuổi mang theo cảm giác thanh xuân đặc trưng.

Nhưng lúc này, anh đang nói chuyện với chàng trai quay lưng về phía cô, khóe miệng rõ ràng mang ý cười nhưng ánh mắt lại ẩn giấu chút lạnh nhạt. Bên trong nồng nhiệt che giấu sự xa cách, khách sáo đến giọt nước cũng không lọt, hoàn toàn trở nên trưởng thành, trên người được bao bọc bởi một tầng lão luyện già đời.

Văn Dụ như thế này làm Kỳ An Ninh cảm thấy rất xa lạ.

Hiểu biết của cô về anh quá ít, hoàn toàn không rõ khi anh ra khỏi trường học, ở trước mặt người khác là người như thế nào.

Đúng lúc này Văn Dụ nhìn thấy cô, anh nói với Dương Bác: “Tôi đi trước đây, anh đi chơi đi.”

Dương Bác nói: “Được, có thời gian thì chơi bóng với nhau. Tôi cũng rất quen với bọn Lý Hách.”

Văn Dụ cười nói: “Được.”

Hai người sau khi nói tạm biệt, Văn Dụ liền vẫy tay gọi Kỳ An Ninh.

Dương Bác vốn muốn đi, nhưng vì động tác tay của Văn Dụ, hắn rất tự nhiên quay về phía Kỳ An Ninh nhìn thoáng qua.

Kỳ An Ninh thấy Văn Dụ gọi mình, liền đi về phía anh, vừa bước được hai bước, người con trai vẫn luôn đưa lưng về phía cô đột nhiên quay người lại, lộ ra gương mặt anh tuấn.

Mặt đẹp thì luôn làm người ta nhớ kĩ.

Con người Kỳ An Ninh đột nhiên co lại, dừng bước.

Ngạc nhiên, phòng thẩm hỏi.

Cách tắm thủy tinh, Dương Bác cầm điện thoại cười nhạo: “Tên họ Triệu kia và cậu có thù lớn đến mức nào mà cậu lại chạy tới giết chết hắn? May mà cậu tự dung nổi điên để tôi bắt được nhược điểm không thì chút nữa bị cậu lật lại thế cờ rồi. Chỉ vì một đứa con gái có đáng không?”

Ở phía bên kia, Văn Dụ mặc áo tù, hờ hững nhìn hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phỉ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Vạch trần

Editor: tiểu mao

Văn Dụ và Dương Bác chia tay nhau rồi đi về hai hướng khác nhau. Mắt nhìn của anh vốn hơn người, chỉ cách mấy bước chân đã nhìn ra Kỳ An Ninh có điểm khác thường, anh nhìn theo ánh mắt cô, thấy bóng lưng của Dương Bác.

Kỳ An Ninh biết Dương Bác?

Văn Dụ không biểu hiện gì mà đi tới cạnh Kỳ An Ninh, hỏi: “Sao thế?”

cô cùng Văn Dụ sóng vai đi ra NL, gió đêm thổi qua cô liền không nhận được hỏi anh: “Người vừa nói chuyện với anh là ai thế?”

Văn Dụ nói: “một người bạn.”

Kỳ An Ninh hỏi: “Rất quen à?”

Văn Dụ lờ mờ cô một cái.

Kỳ An Ninh run lên, che lấp nói: “Em nhìn thấy anh ta khá quen, hình như từng gặp ở đâu rồi.”

Cho dù sống lại một đời, đạo hạnh của Kỳ An Ninh vẫn không thể so với Văn Dụ.

Văn Dụ tìm tới nghiến cứu cô một chút rồi nói: “anh ta là Dương Bác, là thái tử gia tập đoàn Trần Viễn, em gặp anh ta ở đâu?”

Thương nhân không phải là nhân vật công chúng, không giống như mấy minh tinh thường xuyên xuất hiện trên tin tức. Kỳ An Ninh không nói thật, chỉ nói mập mờ: “không nhớ rõ.”

Văn Dụ nói: “không nhớ rõ mà còn thấy anh ta quen mắt?”

Kỳ An Ninh chỉ có thể nói: “anh ta rất đẹp trai, nhìn qua sẽ khó quên.”

Lời này nghe qua liền không dễ chịu.

Văn Dụ dừng bước, cười mà như không cười: “Ồ?” Giữa trưa mới hôn anh vậy mà buổi tối khen thẳng khác đẹp trai?

Mặc dù anh đang cười, nhưng trong mắt hiện lên sự hung ác, mang theo sự uy hiếp.

Kỳ An Ninh bó tay nói: “không đẹp trai bằng anh. Xe anh để ở đâu?”

Đúng là qua loa lấy lệ, Văn Dụ “Hừ” một tiếng, mang theo Kỳ An Ninh tới chỗ để xe Hummer đen của mình.

anh thích xe việt dã, trong bộ sưu tập xe của anh chỉ có hai cái xe đua, còn lại đều là xe việt dã. Bình thường đi học anh đều lái chiếc Hummer đen này đi. Mấy người trong trường đều cho rằng anh khoe của, nhưng thật ra đây là chiếc xe khiêm tốn nhất của anh rồi.

Kẻ có tiền và người bình thường, nhận thức đối với tiền bạc, đối với ‘quý giá’ và ‘tiện nghi’ đúng là không giống nhau.

Kỳ An Ninh bước chân lên xe, đóng cửa xe, sau đó mới cúi đầu thắt dây an toàn, chỉ nghe thấy Văn Dụ hờ hững nói: “Công việc ở NL này anh đã thay em xin nghỉ luôn rồi.”

Kỳ An Ninh ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Ánh sáng trong xe tối tăm.

Văn Dụ không chút sợ hãi đối mặt với Kỳ An Ninh, ánh mắt thậm chí còn hơi khiêu khích.

anh cảm thấy theo tính cách của Kỳ An Ninh chắc chắn sẽ rất tức giận, có thể vì vậy mà cãi nhau với anh. anh không sợ bị dè dặt, anh đã nghĩ kĩ sẽ vạch lại cô thế nào rồi.

Nhưng Kỳ An Ninh chỉ dùng ánh mắt sâu kín nhìn anh một lúc, liền “Ừ” một tiếng, ngồi thẳng nhìn về phía trước, lạnh nhạt nói: “đã biết.”

nói xong liền nhấp nhẹ môi, không nói thêm gì.

đang đối ả?

Văn Dụ cong môi, kéo số lái xe đi.

Xe lái ra khỏi NL, tới giao lộ đường Kiều Nam, đèn đỏ nên dừng xe. không ai nói gì, trong xe một mảnh im ắng.

Văn Dụ quay đầu về hướng cô, nhờ ánh đèn đường mờ mờ để nhìn Kỳ An Ninh, phát hiện mặc dù nhìn về phía trước nhưng ánh mắt không tập trung. cô đang thất thần, không biết đang nghĩ gì.

“anh còn tưởng em sẽ cãi nhau với anh.” Văn Dụ mở miệng trước.

anh mở miệng đã phá vỡ sự im lặng trong xe, Kỳ An Ninh hoàn hồn. cô quay qua nhìn Văn Dụ.

Nếu kiếp trước anh làm vậy, cô đúng là sẽ cãi nhau với anh một trận. Nhưng kiếp trước cô và Văn Dụ không bình thân thân mật như bây giờ, Văn Dụ cũng chưa từng thay cô làm chủ. Đương nhiên, anh vẫn luôn không thích cô làm thêm ở NL.

Nhưng anh không có cách với cô. Bởi vì trước giờ Kỳ An Ninh không cúi đầu trước anh bao giờ.

Nhưng bây giờ, cô chủ động nhờ anh giúp đỡ, đây là việc kiếp trước chưa từng có. Cái này khiến hình thức ở chung của hai người bắt đầu thay đổi.

“anh không hỏi ý em đã vội thay em quyết định, đúng là không đúng.” Kỳ An Ninh nói.

“Hừ.” Văn Dụ nhếch miệng, “Vậy sao em vẫn còn yên tĩnh thế?”

Kỳ An Ninh im lặng một lúc, thờ dãi nói: “Bởi vì hôm nay em đang nghĩ tới việc xin nghỉ.”

Văn Dụ có chút kinh ngạc.

anh vốn nghĩ Kỳ An Ninh rất coi trọng công việc này.

Kỳ An Ninh đúng là rất coi trọng. Bởi vì làm thêm ở NL, cô kiếm được nhiều tiền nhất trong mấy việc cô làm.

Cho nên biết chỗ này không phải nơi đoàng hoàng gì, thỉnh thoảng gặp phải mấy câu trêu ghẹo hoặc hành vi quấy rối, cô vẫn nhẫn nhịn làm tiếp.

Cũng chỉ vì tiền.

Nhưng hôm nay gặp phải Triệu Thần, đây là lời cảnh báo cho cô. cô suy nghĩ kĩ, làm rõ nhân quả của kiếp trước.

Triệu Thần chắc chắn đã để ý cô từ lâu.

Kiếp này Văn Dụ không giống chồng khoa chiêng, không tuyên bố chủ quyền với mọi người nên cô không biết Triệu Thần liệu có kiêng kị. So với trường học, NL đương nhiên là chỗ thích hợp để hấn ta xuống tay.

NL nói cho cùng vẫn là một nơi xa hoa trụy lạc, con gái xảy ra chuyện ở đây không phải là hiếm, sau đó người ta sẽ trách người sao lại tới chỗ này.

Những cái này thật ra trong lòng Kỳ An Ninh đều hiểu rõ.

Chỉ là kiếp trước cô chỉ một lòng muốn kiếm tiền, tính ra thì bán rượu so với tiếp tân hay tiếp thị ở siêu thị kiếm được nhiều tiền hơn, nên cô không nỡ bỏ việc này.

Nhưng kiếp này, cô sống lại, cô muốn thay đổi.

Lúc Văn Dụ còn chưa tới NL, cô đã nghĩ tới việc xin nghỉ. Chằng qua Văn Dụ làm trước cô một bước thôi.

So với việc Văn Dụ tự ý làm chủ thì việc nhìn thấy Dương Bác làm cô sốc hơn.

Dương Bác rốt cuộc là ai? Giữa hấn và Văn Dụ đã xảy ra chuyện gì? Bọn họ xảy ra chuyện gì? Vì sao Dương Bác lại tìm được chứng cứ Văn Dụ giết người để đưa anh vào ngục?

Bây giờ trong lòng cô thấy rất loạn, căn bản không có tâm tư vì việc Văn Dụ thay cô làm chủ mà tức giận.

Văn Dụ từ trước tới giờ là người chỉ tiến không lùi, Kỳ An Ninh không tức giận, anh lập tức được một tác còn tiến một thước: “Quán cà phê kia cũng xin nghỉ đi.”

Cái này đúng là quá phận. Kỳ An Ninh tập trung đầu óc tranh luận: “Hoàn cảnh ở quán cà phê tốt hơn bên này nhiều, không có người tới gây rối.”

Vừa nói xong liền nhớ lại lần trước gặp hai tên biến thái chụp lén, liền bổ sung: “Ngẫu nhiên mới gặp, Thư Thần cũng rất tốt, nói tóm lại là rất an toàn.”

“An toàn là một chuyện.” Đèn xanh, Văn Dụ cười lạnh, lái xe tiếp, “Nhưng em luôn miệng nói muốn tự lực cánh sinh, vậy thì tìm công việc đoàng hoàng một chút, đừng đi làm mấy việc sắc tình này được không?”

Câu chỉ trích này đúng là rất khó nghe.

Kỳ An Ninh nhếch môi.

“Đồng phục quán cà phê đầu hồ hang.” NL thì không tranh luận được, chỉ có thể nói tới quán cà phê.

Văn Dụ phát ra tiếng ‘xìxì’ từ lỗ mũi: “không ăn mặc hồ hang thì tránh được người khác suy nghĩ đen tối à? Kiểu trang phục này có quan hệ với mấy cái ảo tưởng cà, em cho rằng đây là

phim hoạt hình thiếu nhi à? Có muốn biết lần đầu tiên anh thấy em mặc bộ đồ kia trong đầu nghĩ tới cái gì không?”

Kỳ An Ninh không muốn biết.

cô chỉ biết là chắc chắn rất hạ lưu, rất sắc.

Lời nói Văn Dụ sắc bén làm người khác tổn thương, nhưng đây là sự thật. Việc mà anh nói thật ra trong lòng cô hiểu hết.

Cho dù là chỗ ngư long hỗn loạn như NL hay quán cà phê hoạt hình đầy đáng yêu ấm áp kia, thật ra đều là chỗ sắc tình.

NL thì khỏi phải nói. Những vị khách mua rượu kia không phải là nhìn cô gái nào xinh đẹp thì tìm mua rượu à.

Quán cà phê hoạt hình của Thư Thần nhìn qua thì giá cao hơn so với mấy quán cà phê thông thường, nhưng việc buôn bán vẫn rất tốt, về cơ bản toàn là khách nam, không phải đều tới chỗ này để YY mấy em gái mặc trang phục hầu gái sao.

Đồng dạng, Kỳ An Ninh chọn quán Thư Thần cũng bởi vì tiền lương ở đây cao hơn mấy chỗ khác.

không trả lương cao thì sao có thể làm cho mấy đứa con gái mặc mấy bộ đồ xấu hổ đó.

Chẳng ai ngốc cả, ai cũng biết mình bị người ta suy nghĩ đen tối. Chẳng qua không nói toạc ra mà thôi. Còn không thì đều là vì tiền.

Trong lòng biết rõ là một chuyện, bị Văn Dụ trực tiếp vạch trần lại là chuyện khác.

Kỳ An Ninh chưa từng cảm thấy khó xử như bây giờ.

Đời trước Văn Dụ nhìn cô như vậy sao?

Cho nên anh sẽ nói với cô mấy lời hạ lưu, hướng về phía cô thể hiện rõ dục vọng của bản thân.

Cuối cùng thì Kỳ An Ninh cũng là người đã trải qua việc sinh tử, cô cup mắt một mình nhắm nuốt khó xử, yên lặng nuốt xuống.

“Em không thể nghĩ hai chỗ cùng lúc được.” cô cố gắng bình tĩnh giải thích với Văn Dụ, “Em...”

Vào lúc học cao trung, cô hiểu được việc thi đại học là con đường duy nhất, vì thi đại học, cô phải dừng việc đi làm mà ở nhà học bài.

Số tiền cô và bà ngoại vất vả tích được gần như hết sạch. Cho nên vào đại học, cô rất sốt ruột kiếm tiền, cô đã đi nhiều nơi phỏng vấn, cuối cùng chọn được NL và quán cà phê anime này là có tiền lương cao nhất.

cô còn chưa nói xong, Văn Dụ không biết lời từ đâu ra một tấm thẻ, kẹp giữa hai ngón tay, đưa tới trước mắt cô.

“Cầm.” Văn Dụ một tay giữ tay lái, mắt nhìn về trước nói.

Kỳ An Ninh không đưa tay ra, Văn Dụ trực tiếp ném thẻ lên trên đùi cô, thu tay về tiếp tục giữ tay lái.

“Đây là thẻ phụ của anh, em cầm dùng cho việc sinh hoạt đi.” anh nói.

Kỳ An Ninh cắn răng: “Em không thể tiêu tiền của anh.”

cô mời Thư Thần ăn cơm, Văn Dụ thanh toán. anh còn bảo người ta nạp một ngàn tệ vào thẻ com chocô. Kỳ An Ninh trong lòng đều nhớ kỹ.

Bây giờ Văn Dụ không muốn nhận đồng ‘tiền lẻ’ này, nhưng Kỳ An Ninh vẫn muốn sau này tìm cơ hội trả cho anh.

Bảo cô xin nghỉ hết, sống dựa vào tiền Văn Dụ cho, việc này đã phá vỡ giới hạn của cô.

“anh đã hỏi qua, em không xin vay vốn hỗ trợ sinh viên nghèo?” Văn Dụ hỏi, “Vì sao?”

Kỳ An Ninh khẽ gạt mình, không nghĩ anh sẽ hỏi tới việc này. cô trả lời: “Trường đã miễn học phí cho em rồi. Bây giờ em đang đi làm thêm, cũng là kiếm tiền sinh hoạt. Cho vay... không phải vẫn phải trả lại à? Em có thể tự kiếm tiền, không cần thiết phải vay. Vay vốn này cũng tính lãi xuất.”

Số tiền vay vốn này có hạn, Kỳ An Ninh cảm thấy mình có thể gánh được tiền sinh hoạt, nên không cần thiết phải vay.

Nguyên nhân sâu xa là trong lòng cô rất mâu thuẫn với việc vay tiền.

Cha ruột của cô ôm tiền bỏ trốn, nhưng người đòi nợ tới chặn cô và bà ngoại - một già một trẻ, uy hiếp đe dọa, cướp đi mấy vật giá trị trong nhà, còn có người ra tay đánh bà ngoại.

Lại có người thấy trong nhà có đứa con gái lớn lên rất xinh đẹp liền động tay chân.

Ánh mắt và hành vi của người này làm cô sợ hãi.

Bà ngoại vẫn luôn nhẫn nhịn rồi cuộc bạo phát, gươm dao phay lên đuổi những người kia đi. Mái tóc hoa râm của bà xõa ra, ôm Kỳ An Ninh vào trong ngực thật chặt: “Ninh Ninh đừng sợ, có bà đây rồi!”

Bóng ma đó quá sâu, Kỳ An Ninh sợ việc vay tiền, cũng không muốn vay.

“Đây là thẻ phụ của anh, em cứ tiêu đi.” Văn Dụ nói, “Đừng có bướng, tiền này xem như anh cho em mượn.”

Kỳ An Ninh nhớ tới trước kia, mấy người đòi nợ làm bà ngoại tức sùi bọt mép, hẳn ta chỉ vào Kỳ An Ninh nói: “Đem con bé này gán cho tao, món nợ của Kỳ Thái Hòa coi như xóa bỏ.”

Kỳ An Ninh không biết trong thẻ của Văn Dụ có bao nhiêu tiền, hoặc là có bao nhiêu hạn mức, nhưng chắc chắn đủ để cô sống.”

cô không nhìn được mĩa mai tự giễu: “Là muốn tôi ngủ cùng à?”

Hummer đang rời khỏi đường cái, đi về phía đường phụ.

Văn Dụ đánh tay lái, bánh xe ma sát phát ra âm thanh chói tai, chiếc xe cao lớn “Két” một tiếng thẳng gấp bên đường.

Văn Dụ tắt máy, xoay người lại nhìn chằm chằm Kỳ An Ninh.

“Được, anh có thể.” Ánh mắt anh đầy vẻ lăm càn, mĩa mai, “không cần đi khách sạn, làm trong xe là được, ghế này có thể nằm ngang, trên xe cũng có áo mưa. Làm sao, em có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Dối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cho mượn tiền

Editor: tiểu mao

Tay trái Văn Dụ vịn tay lái, một tay khác vịn ở chỗ tựa lưng của Kỳ An Ninh tạo thành tư thế vận người sang. Người anh nghiêng về trước, tới gần Kỳ An Ninh.

Ánh mắt kia đúng là rất lăm càn.

Nhiệt độ trong xe tăng dần lên, giống như đem Kỳ An Ninh gác lên lò nướng.

Văn Dụ giống như đang hành hình cô vậy.

Kỳ An Ninh nhìn chằm chằm vào mắt Văn Dụ.

Nếu như lên giường với nhau có thể hóa giải gút mắc kiếp trước của hai người, có thể trả nợ những gì cô đã nợ anh kiếp trước, Kỳ An Ninh cảm thấy cũng không phải là không được.

Nhưng vấn đề là, không giải quyết được, vẫn còn chỗ chưa rõ.

Triệu Thần vẫn còn ở đó, Dương Bác cũng vẫn còn ở đó, sang năm Văn Dụ sẽ đột nhiên biến mất khỏi trường không rõ tung tích, vấn đề căn bản ở đây là không tìm được cách giải quyết.

Ánh mắt Văn Dụ hùng hổ dọa người, vô cùng nóng bỏng. Giống như chỉ cần Kỳ An Ninh nói một câu “Được” thì anh sẽ đem lời mình vừa nói làm ngay vậy.

Nhưng Kỳ An Ninh biết anh sẽ không làm vậy.

anh từng dấy đưa đủ kiểu với cô, nhưng trước giờ chưa từng thật sự ép buộc cô. Mãi sau khi cô bị Triệu Thần bỏ thuốc, bị ép tới mái nhà mới ý thức được điểm này.

Kỳ An Ninh vô thức hít sâu, chớp mũi phảng phất ngửi được mùi cơ thể của Văn Dụ. cô chống lại ánh mắt bức người của Văn Dụ, nói từng chữ rõ ràng: “Em, không đồng ý.”

Ánh sáng mờ tối, Văn Dụ cười “Xùy” một tiếng.

Ánh mắt anh có ý cười, không còn hùng hổ dọa người như lúc nãy, thân thể hình như cũng buông lỏng, không còn sự xâm lược mạnh mẽ.

Nhưng khóe miệng đang nhếch lên kia, đúng là chọc người.

“Nhìn em khản trương chưa kia.” Văn Dụ mỉm cười, “Chẳng lẽ em cho là anh sẽ làm gì với em trong xe à? Em yên tâm, anh trước giờ không ép buộc con gái, anh không phải người không có phẩm chất như vậy. Em đấy, đừng có xem thường anh.”

Kỳ An Ninh mím chặt môi, ngăn lại cảm giác khô nóng trong cổ. cô kéo tay anh từ trên chỗ tựa xuống, ném lại thề vào tay anh: “Trả lại cho anh.”

Bàn tay Văn Dụ vừa thu lại, liền bắt được tay Kỳ An Ninh cùng thề.

“Em cầm lấy.” anh nắm chặt tay Kỳ An Ninh, đem cái thề kia đặt lại vào tay cô, “Dùng hay không dùng thì tùy em, nhưng em cứ cầm trước đi. không nói với em một tiếng đã xin nghị giúp em là do anh không đúng, cho nên em cầm đi, giờ tình hình kinh tế của em đang gặp khó khăn, em tạm dùng trước đã.”

anh đã lĩnh giáo qua sự bướng bỉnh của Kỳ An Ninh, trước khi cô mở miệng phản bác liền nói: “Xem như anh cho em mượn. không tính lãi xuất, không kì hạn, nếu sau này em có tiền rồi thì trả anh cũng không mượn.”

Trái ngược với sự sắc bén ác miệng trước đó, giọng anh bình tĩnh, ngay cả ánh mắt cũng bình tĩnh, hoàn toàn không có khí thế hùng hổ dọa người trước đó.

Kỳ An Ninh mơ màng.

Bộ dạng ôn hòa, bình tĩnh này của Văn Dụ, kiếp trước Kỳ An Ninh chưa từng gặp qua.(Truyện được dịch và đăng tại Cungquanghang.com)

Kiếp trước, anh luôn hùng hổ dọa người. anh thích cô thì nhất định phải có được, nhưng xưa nay anh không chịu thua, luôn ác mồm độc miệng. Kiếp này Văn Dụ lại biểu hiện một mặt mà cô chưa từng thấy.

Là vì kiếp trước cô chưa từng cho anh cơ hội sao?

Văn Dụ nháy mắt mấy cái, đột nhiên cười.

“Khóc gì chứ?” anh buông tay Kỳ An Ninh, ngón cái lau đi giọt nước mắt vừa rơi trên mặt cô.

Mắt cô đỏ lên, chớp mũi cũng hơi hồng. Đúng là, dễ bị cảm động thế à? Kiểu này rất dễ bị đàn ông lừa.

Nếu là người khác, trong lòng Văn Dụ sẽ dâng lên trào phúng, còn muốn ác miệng thêm chút. Có thể anh biết Kỳ An Ninh phải vất vả gánh vác nhiều thứ, đổi lại là cô, anh không cảm thấy sự cảm động này là rẻ mạt, trong lòng anh còn thấy hơi chua xót.

cô là một đứa con gái vậy mà phải sống quá khổ sở.

Mà người con gái xinh đẹp giống cô, muốn sống tốt lại quá đơn giản.

Kỳ An Ninh nhất thời không kiềm chế được cảm xúc, ngại ngùng quay mặt đi.

cô lau sạch nước mắt còn vương trên đôi mắt và khuôn mặt, mới quay lại nhìn về phía trước: “Chuyện công việc, em sẽ sắp xếp lại một chút, nhưng cái thẻ này...”

“Em cầm đi!” Văn Dụ cứng rắn.

“Kỳ An Ninh, việc tính toán cuộc sống của em có vấn đề em có biết không?” Văn Dụ nghiêm túc nói, “Giờ em mới học năm nhất, em biết giờ em phải làm gì à? Em phải lo học thật giỏi!”

Kỳ An Ninh ngược mắt nhìn anh. một Văn Dụ nghiêm túc như vậy cô cũng chưa từng thấy qua.

“Em không có bối cảnh, về cơ bản chỉ có tiếp thu kiến thức và lấy được bằng cấp mới có thể chống đỡ được cuộc sống của bản thân.” Văn Dụ nói, “Bây giờ em cả ngày làm mệt như chó, cơ bản là đang lẫn lộn đầu đuôi.”

“Đương nhiên, kiểu người lớn lên giống em cũng có con đường khác đi, có thể sống thoải mái.” Ngón tay anh ngoác cầm Kỳ An Ninh đầy ngả ngớn, lập tức chuyển đề tài, “Nhưng em lại không muốn đi theo con đường này không phải sao? Vậy nên em càng phải cố gắng học tập thật tốt. Em nhìn lại em đi, em đã đem bao nhiêu thời gian và sức lực đổ vào mấy công việc cấp bậc thấp, thu nhập thấp này rồi? Em còn bao nhiêu thời gian và sức lực để làm mấy chuyện đứng đắn nữa?”

“Em,” Kỳ An Ninh mím môi nói, “Em phải ưu tiên sinh tồn trước.”

Văn Dụ đang đợi câu này của cô, anh lập tức nói: “Đúng, anh biết, cho nên em cầm cái thẻ này đi!”

Kỳ An Ninh cứng họng.

anh quanh đi quẩn lại, lại quay trở về chuyện này.

“đã nói rồi, đây là cho em mượn.” Văn Dụ nói, “Em không phải luôn cố chấp nói muốn làm bạn bè với anh à? đã là bạn bè, anh sẽ không khoanh tay nhìn cuộc sống của em trở nên hỗn loạn. Bạn bè mượn nhau ít tiền thì đã sao? Trước tiên em cứ học cho giỏi đi đã, sau này có công việc kiếm tiền trả cho anh là được.”

“Còn cái gì nữa sao? không si nhục nhân cách của em, cũng chẳng làm hao mòn ý chí của em? Phải trả lại đây.”

“anh đã nói tôi mức này rồi, nếu em cứ cứng đầu như thế, cuộc sống của em chỉ càng thêm khó khăn mà thôi. Em có thể có mấy năm đọc sách? Ngồi mài dao cũng đâu làm mất kĩ năng đòn cùi biết không? một tác thời gian một tác vàng biết không?”

Mỗi câu Văn dụ nói đều nhấn tới trọng điểm

thật ra sau khi sống lại, mặc dù Kỳ An Ninh cứ theo lộ trình kiếp trước mà đi, nhưng quá đặt nặng suy nghĩ mới làm cuộc sống gặp vấn đề. Chỉ là vấn đề trước mắt là việc sinh tồn còn chưa được giải quyết, bởi vậy tính toán chỉ là tính toán mà thôi.

Văn Dụ thấy Kỳ An Ninh im lặng. Ngón tay cô vuốt về cái thẻ kia, ánh mắt cô cũng rơi trên tấm thẻ.

Văn Dụ được Văn Quốc An huấn luyện đến mức có thể khống chế mấy người trong phòng họp, anh cho Kỳ An Ninh thời gian suy nghĩ, cũng không ép buộc cô.

anh cảm thấy cô mặc dù hơi bướng bỉnh nhưng chắc chắn không ngốc. cô hiểu được cái gì nên cầm cái gì nên bỏ.

Quả nhiên, một lát sau Kỳ An Ninh ngẩng đầu lên. Ánh mắt cô sáng tỏ, giống như đã suy nghĩ thông suốt.

“NL em không làm nữa, quán cà phê em sẽ làm thêm một thời gian nữa.” Kỳ An Ninh nói, “Em không thể nào hoàn toàn dừng tất cả mọi việc mà chỉ dựa vào anh, em sẽ tìm việc khác phù hợp hơn, cố gắng đem nhiều sức lực vào việc học tập. Em nhận phần trợ giúp này, nếu như gặp phải khó khăn, em sẽ dùng tới cái thẻ này, số tiền em dùng sau này sẽ trả lại cho anh. Em không biết sẽ phải cầm bao lâu, có thể sẽ rất lâu, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ trả lại cho anh.”

“thật ra anh càng hi vọng em không trả.” Văn Dụ trêu cô, nhìn thấy biểu cảm của Kỳ An Ninh lại vội vàng nói, “Chỉ đùa chút thôi. Được được được, không nói cái này nữa, giờ anh đưa em về.”

Hummer tiếp tục đi, nhanh chóng tới Hoa đại.

Văn Dụ dừng xe ven đường, tiễn Kỳ An Ninh tới dưới lầu.

“anh về sớm đi.” Kỳ An Ninh nói.

Văn Dụ lại nói: “Giờ này là giờ ăn chơi mà.”

Kỳ An Ninh biết cuộc sống của hai người rất khác nhau, bắt đầu cười: “đi đi, anh đi chơi đi.”

cô không cãi nhau với anh cũng không sống chết bướng bỉnh, trong đêm tối bỗng trở nên dịu dàng.

Ánh mắt Văn Dụ dừng trên mặt cô.

cô dường như cảm thấy, thích cô vì bộ dạng xinh đẹp là một loại thích cấp thấp.

Văn Dụ không phục.

Theo Văn Dụ, thích đơn thuần là không có mấy vấn đề tiền bạc hay giá trị xã hội gì đó mới là thích đơn thuần.

Ví dụ như bây giờ, khuôn mặt cô trong bóng tối nhìn thanh dương uyển lệ làm anh nhìn không dời mắt.

anh thấy đây chính là thích! Có gì sai đâu? Dựa vào cái gì mà cho đây là cấp thấp?

Sớm muộn gì cũng phải sửa lại cái quan niệm sai lệch này của cô!

Kỷ An Ninh muốn Văn Dụ đi, Văn Dụ lại bất động, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm cô.

Kỷ An Ninh ngửa mặt nhìn anh, hết cách đành nói: “anh không đi thì em đi.” Nhắc chân muốn lên lầu.

Văn Dụ bắt được cánh tay cô.

Kỷ An Ninh quay đầu lại.

“anh muốn nói với em, anh không biết trước kia em sống thế nào, em và bà ngoại lẻ loi không ai giúp ra sao?” Văn Dụ cầm tay Kỷ An Ninh, nhỏ giọng nói, “Nhưng anh hi vọng sau này em có thể giống như hôm nay. Khi em gặp phải Triệu Thần, cảm thấy không an toàn thì gọi cho anh. Cứ như vậy, sau này mặc kệ là chuyện gì, em chỉ cần nhớ kĩ, có anh đây rồi.”

Giữa người với người giống như lực tác dụng và phản lực, bạn đâm vào tường một đám nặng bao nhiêu thì tường sẽ tác dụng lại bạn bấy nhiêu đau đớn.

Kiếp trước, Kỷ An Ninh tự tôn quá lớn, luôn kháng cự lại Văn Dụ, hai người ở chung lúc nào cũng là em chạy anh đuổi, em càng trốn anh càng phải tìm được.

Kiếp này Kỷ An Ninh đã chịu nhường nhịn, chịu tiếp nhận Văn Dụ. Kiếp trước Văn Dụ không thể hiện được sự dịu dàng ảm áp của mình, kiếp này cuối cùng Văn Dụ cũng có cơ hội biểu đạt.

Giống như có một dòng điện nhỏ chạy qua, chui vào lòng bàn tay, thuận theo cánh tay đi lên, làm thân thể có chút run rẩy, trái tim cũng rung động theo.

Kỷ An Ninh đã trải qua hai kiếp bỗng thấy hoảng hốt không kiểm chế được. Nhưng vì đôi mắt Văn Dụ quá sáng rực mới khiến cô tỉnh táo lại.

“Em biết rồi.” cô nhẹ giọng nói.

Lật tay cầm lấy tay Văn Dụ rồi lập tức buông tay.

cô bước lên bậc thang, Văn Dụ lập tức nhắc nhở cô: “Sáng mai nhớ đến đây.”

Kỷ An Ninh gật đầu: “Biết rồi, anh về đi.”

Nhưng Văn Dụ vẫn chờ đến khi bóng cô khuất sau chỗ ngoặt cầu thang mới quay người rời đi. Tối tận khi trở lại xe, khóe miệng anh vẫn nhếch lên.

Mặc dù rất ngán ngùi, nhưng Kỷ An Ninh đúng là đã chủ động nắm tay anh. Tối giờ lòng bàn tay vẫn còn lưu lại cảm giác móng mạnh yếu vuốt không xương đó.

Hôm nay đúng là ngày tốt lành, từ cái hôn lúc trưa đó, cô đã không giống như trước nữa.

Vừa lái xe, điện thoại đã vang lên. Đám bạn xấu còn đang vui chơi bên ngoài gọi tới.

“đi đâu rồi? Đồi chỗ rồi, có tới không?” Bọn họ gọi Văn Dụ đi.

Văn Dụ trực tiếp cự tuyệt: “không đi, về nhà ngủ đây.”

“...Hả?” Đối phương vô cùng ngạc nhiên, “Mới mấy giờ mà?”

Văn Dụ nói: “Sáng mai có việc, phải đi sớm.”

Mấy tên bạn không tin: “Dịp nghỉ lễ thì cậu có chuyện gì cơ chứ?” Toàn bộ trường học, công ti đều nghỉ hết.

“Ở trường tôi có mở một câu lạc bộ kickboxing cậu biết không?” Văn Dụ hỏi.

“không phải cậu chỉ mở chơi thôi à? Tôi nhớ là cậu đã mặc kệ từ lâu rồi mà?” Người kia hỏi.

“Ừ, nhưng tôi thấy như vậy là không đúng.” Văn Dụ nghiêm trang nói, “Cho nên, tôi - trưởng câu lạc bộ lương tâm đột nhiên trở về, ngày mai muốn tinh thần phấn chấn đi huấn luyện thật tốt mấy thành viên mới.”

“...Thần kinh.” Bên kia mắng, “đầu óc cậu vẫn bình thường chứ?”

Đầu óc Văn Dụ đương nhiên là không có vấn đề gì rồi, anh còn rất tỉnh ý chứ.

Kỷ An Ninh tưởng là Văn Dụ gọi cô tới sớm để cùng mọi người tập luyện, tới nơi mới phát hiện toàn bộ câu lạc bộ nghỉ hết.

Bên trong câu lạc bộ hoàn toàn trống rỗng, chỉ có hai người Kỷ An Ninh và Văn Dụ.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Huấn luyện

Editor: tiểu mao

“Mọi người đâu?” Kỳ An Ninh hỏi.

“Hôm nay là buổi học dành riêng cho em, một với một, khóa học VIP.” Văn Dụ cười vô cùng giáo hoạt.

anh mặc áo thun thể thao bó sát người có cổ tròn, sợi tổng hợp mềm mại co giãn, thoáng khí, thấm hút mồ hôi tốt, bộ đồ kéo căng trên người. Tập luyện lâu năm làm cơ thể anh không chút mỡ thừa, cơ bắp cường tráng.

anh cười nói xong liền tiến lên một bước, hormone nam tính toàn bộ đều đập vào mặt cô.

Kỳ An Ninh bị ép phải nín thở trong chớp mắt.

Văn Dụ quá giáo hoạt, Kỳ An Ninh không biết phải nói lại anh thế nào.

“Để anh nói cho em này, cả câu lạc bộ kickboxing chỉ có mình em là con gái, nếu em cùng tập luyện với đám con trai kia, em chẳng khác nào gấu trúc* cả biết không?” Văn Dụ ôm cánh tay nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Em muốn bị mọi người vây xem à? Hay muốn được yên tĩnh? Tự em chọn đi.”

*ý anh nói là chỉ giống như động vật quý hiếm

Hôm thứ hai khi Kỳ An Ninh đến câu lạc bộ kickboxing, thành viên trái phải bên trong có khoảng mười mấy hai mươi người, đều là đàn ông cơ bắp cường tráng. Bị một đám người như thế vây quanh quan sát, chẳng phải việc vui vẻ gì.

Kỳ An Ninh yên lặng kéo khóa áo khoác, cô mặc quần áo thể thao, bên trong mặc một cái áo thun ngắn tay. cô định mặc bộ đồ này để tập luyện.

Con gái khi còn nhỏ tự nhiên sẽ có một loại mỹ cảm, con gái xinh đẹp lại càng đặc biệt.

Cởi áo khoác liền lộ ra bờ vai mỏng cùng xương quai xanh tinh tế, làm Văn Dụ cảm thấy nhiệt độ trong tòa nhà đột nhiên tăng nhanh. Ánh mắt anh không nhịn được dao động trên cổ Kỳ An Ninh.

“Bắt đầu à?” Kỳ An Ninh hỏi.

Văn Dụ nói: “Em đi thay đồ trước đi.”

Kỳ An Ninh tròn mắt nhìn: “Em đã mặc đồ thể dục tới rồi mà.”

“Phòng thay đồ nữ, ngăn tủ số một có đồ của em. đi thay đi.” Văn Dụ nheo mắt nhìn biểu cảm của Kỳ An Ninh, dùng bộ dạng cây ngay không sợ chết đứng nói với cô: “Phúc lợi của câu lạc bộ.”

Kỳ An Ninh lườm anh một cái, đi tới phòng thay đồ.

Khóe miệng Văn Dụ nhếch cao.

Ngăn tủ số một có mấy cái túi giấy. Kỳ An Ninh nhìn một chút, có hai bộ đồ thể thao mùa thu, rất thích hợp để mặc vào mùa này. Nhưng xem xét thì thấy đây là đồ mặc thường ngày, chắc chắn không phải đồ tập luyện.

Đồ trong túi khác mới là đồ tập luyện.

Kỳ An Ninh lôi ra nhìn, quần tập luyện khá rộng rãi, nhưng áo thì hơi ngắn nhỏ, gần giống bra. cô cười nội y, mặc đồ tập luyện vào, thử giật giật vài cái, đúng là dễ vận động hơn so với mặc áo thun với nội y bên trong.

Kỳ An Ninh đi ra khỏi phòng thay đồ, hai mắt Văn Dụ lập tức sáng lên.

Kỳ An Ninh đối với ánh mắt muốn đốt người đối diện này của Văn Dụ rất quen thuộc, kiếp trước anh luôn nhìn cô như vậy. Thình thoảng bọn họ cãi nhau, ánh mắt anh sẽ trở nên lạnh lẽo, lạnh lẽo nhưng vẫn như muốn đốt người.

Lúc này ánh mắt nóng cháy của Văn Dụ đang rơi vào chỗ hông của cô, Kỳ An Ninh cảm thấy hơi không tự nhiên, vô thức kéo áo xuống.

Áo ôm người lại gần, lộ ra một đoạn bụng. Cái này cũng không có gì, Kỳ An Ninh từng làm tiếp tân, có mặc qua sườn xám, cũng mặc váy ngắn lộ rốn, cô thấy đối với bộ đồ này cũng thấy không vấn đề gì.

Chỉ là lúc ánh mắt Văn Dụ rơi vào hông cô, cái cảm giác nóng rực này quá mãnh liệt, làm cho Kỳ An Ninh nhìn không được vòng tay quanh hông, che kín phần da thịt lộ ra bên ngoài.

“Trong tủ có hai bộ quần áo...” Kỳ An Ninh gọi lên chủ đề muốn đòi lực chú ý của Văn Dụ.

Văn Dụ “A” một tiếng nói: “Mua cho em đấy, đã thử chưa? Có hợp không? anh dựa theo chiều cao của em để mua.”

Kỳ An Ninh nhớ lại, buổi tối thứ hai lúc cùng Văn Dụ rời khỏi câu lạc bộ kickboxing, trên đường Văn Dụ đúng là có hỏi qua chiều cao của cô. Hóa ra là vì cái này.

“Hai bộ quần áo kia...” Kỳ An Ninh mở miệng. Đồ kia là đồ mặc thường ngày.

Văn Dụ không thêm đề ý đánh gãy lời cô: “Phúc lợi.”

Hai chữ này liền chặn họng Kỳ An Ninh.

Nhìn đôi mắt cô đang chớp chớp, Văn Dụ cười.

“không biết phúc lợi chỗ anh nổi danh là rất tốt à?” anh nói, “Đừng nghĩ lung tung, anh chỉ tùy tiện mua thôi, em cũng tùy tiện mà mặc. Hai bộ đó cộng lại còn không bằng một đôi giày quý của bọn Trần Hạo nữa. Đừng lo, sau này sẽ bổ sung thêm phúc lợi cho em, em sẽ không bị thiệt thòi so với bọn họ đâu.”

anh cười hi hi, căn bản không xem ai ra gì.

Kỷ An Ninh đã chịu mặc bộ đồ tập luyện này, tức là đã quyết định không dùng phương thức quyết tuyệt như ở kiếp trước để đối đãi với Văn Dụ nữa.

cô gật đầu nói: “Cảm ơn.” Sau đó hỏi: “Bây giờ bắt đầu à?”

Thái độ của Kỷ An Ninh rất bình tĩnh, không vì quá mức tự ti tự tôn mà cự tuyệt, cũng không vì chiếm được lợi mà mừng thầm, làm Văn Dụ cảm thấy rất dễ chịu. anh nói: “Lên máy chạy bộ trước đã, anh muốn đo thể lực của em”

Văn Dụ để Kỷ An Ninh lên máy chạy bộ trước. Trong tòa nhà vang lên tiếng nhạc, anh mở mấy bài nhạc sôi động, cũng chạy bộ với cô ở máy bên cạnh, thuận tiện chỉ cô cách điều chỉnh tốc độ.

Sau ba mươi phút mới kết thúc, Văn Dụ có chút kinh ngạc: “Thể lực không tệ.”

Kỷ An Ninh nhìn thì mỏng manh yếu ớt, thực tế thì thể lực lại cao hơn chỉ số trung bình của con gái một khoảng lớn. Bình thường phải lao lực nên làm cơ thể cô được rèn luyện trở nên chắc nịch.

Văn Dụ lại khảo sát sức lực và tốc độ phản ứng của cô.

Tính dẻo dai của Kỷ An Ninh khá tốt, phản ứng cũng nhanh nhạy, nhưng sức lực lại là nhược điểm. Phụ nữ phải chịu sinh đẻ đầy đau đớn nhưng sức lực trời sinh đã không so được với đàn ông, lúc Chúa trời tạo ra con người không biết lúc đó trong đầu đang nghĩ gì.

“Em đối với kickboxing có mong muốn hay kì vọng gì không?” Văn Dụ cũng đã hiểu đại khái tình trạng cơ thể của Kỷ An Ninh, liền hỏi cô.

Kỷ An Ninh bị Văn Dụ giầy vò một hồi, thái dương lúc này ướt đầm mồ hôi. Đối với vấn đề của Văn Dụ, cô không chút nghĩ ngợi liền nói: “Em muốn học cái có tính thực dụng cao.”

“Em không cần kiểu hình thức như phong trào thể dục thể thao, em muốn học phương pháp để em một mình cũng có thể đánh bại một người đàn ông trưởng thành.”

“không quan tâm đối phương chết hay sống, đối phương có bị thương không. Dưới tình huống có hoặc không có vũ khí, lấy việc em kiếm chế đối phương hoặc là em có thể an toàn chạy thoát làm tiền đề.”

Trong quá trình khảo sát Kỷ An Ninh, Văn Dụ vẫn cười hi hi, cảm thấy nhẹ nhõm. Nhưng Kỷ An Ninh vừa nói rõ yêu cầu, bộ dạng tươi cười của Văn Dụ dần biến mất, sắc mặt anh cũng thay đổi.

“Em đã gặp chuyện gì?” anh nhìn cô hỏi.

“không có.” Kỷ An Ninh bình tĩnh nói, “Đề phòng gặp chuyện. Ai mà biết lúc nào mình sẽ gặp người xấu, không phải sao?”

Tuổi còn trẻ, đang là sinh viên vậy mà có thể dùng thủ đoạn bỏ thuốc với người cùng trường.

Ngay từ đầu, Triệu Thần chắc chắn đã muốn bỏ thuốc cô. hắn ta đoán chắc con gái gặp phải việc này sẽ gậm miệng không nói hoặc nếu có người có gan báo cảnh sát thì có rất nhiều chuyện không nói rõ ràng, rất có khả năng bị hắn ta cắn ngược một cái, còn phải chịu ánh mắt ngờ vực vô căn cứ của người khác. Cho nên hắn ta không thêm kiêng nể gì cả.

Thủ đoạn này sau đó bị Kỷ An Ninh phát hiện ra, Triệu Thần dứt khoát muốn dùng bạo lực để uy hiếp.

Xấu xa đến ghê tởm.(Truyện được dịch và đăng tại cungquanghang.com)

Giọng điệu nói chuyện của Kỷ An Ninh không giống như ‘đề phòng gặp chuyện’ mà giống với tổng kết bài học kinh nghiệm hơn.

Văn Dụ nhìn chằm chằm mặt cô, thấy cô như vô ý mà nói, anh cũng không tra hỏi thêm nữa, mang cô đến khu vực khác.

“Đầu tiên học mấy động tác cơ bản,” anh nói, “Để anh suy nghĩ kĩ rồi soạn ra cho em một phương án thích hợp.”

anh biểu diễn động tác cơ bản cho cô nhìn: “Như thế này, hai chân một trước một sau, đầu gối hơi trùng...”

Văn Dụ bắt đầu dạy mấy cái cơ bản, dạy Kỷ An Ninh tay trái nắm thẳng, tay phải nắm thẳng, trái phải đánh thẳng kết hợp với đá chính diện.

Văn Dụ nắm thử một quyền, bao cát ầm rung động, bị một nắm đánh trúng mà bay lên.

Đấm của Kỷ An Ninh đương nhiên không thể đạt tới mức này, trên thực tế việc tấn công chính diện yêu cầu sức lực này chính là nhược điểm với con gái, gần như là vô dụng. Kỷ An Ninh nhìn không được hỏi: “Học cái này có ích với em à?”

“Mấy động tác này đơn giản, với sức lực của em mà nói thì không có tính sát thương, nhưng tập luyện cho em tốc độ phản ứng và năng lực ứng biến.” anh nói, “Đừng xen thường mấy cái cơ sở. Cơ sở rất buồn chán, nhưng cơ sở lại là bậc thang, không bước từng bậc một em không thể lên tầng cao hơn.”

Văn Dụ nói rất có lý, Kỷ An Ninh cũng không phải kiểu người nóng nảy. Sống lại một lần, cô thậm chí còn bình tĩnh hơn so với kiếp trước.

Nhưng dù sao cô chỉ mới học, động tác vẫn có chỗ chưa đúng.

“Như thế này.” Văn Dụ đứng sau lưng cô, cầm tay cô, mang theo tay cô ra quyền, “Cảm nhận cách ra đường quyền. Đấm thẳng là con đường ngắn nhất.”

Bả vai Kỷ An Ninh và cánh tay đều đang đụng chạm nhẹ nhàng với thân thể Văn Dụ. Khoảng cách quá gần, cô luôn ngửi được mùi cơ thể Văn Dụ. Cũng quái, anh vậy mà không ra mồ hôi.

Hơi thở rất nam tính nhưng không khó ngửi, còn rất sạch sẽ.

Lúc học tới đá chính diện, Văn Dụ vịn vào vai và eo Kỷ An Ninh, giúp cô thử nghiệm góc độ thân thể khi nhấc chân, uốn nắn động tác cho cô.

Trang phục tập luyện khá ngắn, lộ một đoạn eo, Văn Dụ vừa bắt đầu đã trực tiếp đụng chạm da thịt. anh vừa đỡ eo cô, bả vai Kỷ An Ninh lập tức căng cứng.

Lấy những gì Kỷ An Ninh hiểu về Văn Dụ, cô cảm thấy tên sắc lang Văn Dụ này kiểu gì cũng thừa cơ chiếm tiện nghi.

Bắt đầu từ ngày hôm qua cô nhất thời nghĩ ý tưởng kia, sau cái hôn kia, ranh giới giữa cô và anh liền trở nên mơ hồ.

Nhưng tay Văn Dụ lại rất quý cù, một tay giữ vai cô, tay khác để sau lưng: “Cái góc độ này, thử một chút, kiểu này chân mới có thể ra hết lực.”

Thực sự làm Kỳ An Ninh cảm thấy ngoài ý muốn.

thật ra Văn Dụ sao không suy nghĩ linh tinh được chứ.

Eo Kỳ An Ninh thon cỡ nào, tay vừa sờ đến so với hiệu quả thị giác tuyệt hơn nhiều. Vừa nắm chặt đập phải vội chuyển hướng, thân thể muốn phát sốt luôn.

Văn Dụ phải dùng nghị lực lớn cực kì mới kìm nén ý nghĩ ngo ngoe muốn động.

Văn Dụ đã được Văn Quốc An huấn luyện tốt phẩm chất đạo đức, mặc kệ bình thường có bộ dạng cột nhà phóng đảng hay lỗ mãng thế nào, một khi làm chính sự anh sẽ trở nên chân thành nghiêm túc.

Nếu lúc làm việc với người khác còn tùy tiện sẽ làm mất đi tín nhiệm của người ta đối với Văn Dụ.

Cũng như vậy, Kỳ An Ninh thật tâm muốn học tập, cô rất bận bịu nhưng vẫn dành thời gian để học mấy chiêu phòng thân, Văn Dụ cũng không muốn mất sự tín nhiệm Kỳ An Ninh với mình.

Cả buổi sáng đều học mấy cái cơ sở của kickboxing.

“Em ra quyền không có lực, sau này sẽ tập trung dạy em phương pháp.” Văn Dụ nói, “Mặc dù con gái sức lực yếu, nhưng phần chân là nơi có sức mạnh nhất trong tứ chi, đối với một người đàn ông trưởng thành, chỉ cần đánh trúng vào yếu điểm là có thể lập tức hạ gục.”

“Tôi đây!” anh vỗ bao cát, “Coi cái này như người em muốn đánh, đừng do dự, dùng hết sức lực, lên cho anh!”

Đá chân là một trong ba chân pháp “Mẫu chân”, đá thẳng ngang với đám thẳng, đường đi ngắn nhất, lực sát thương mạnh nhất.

Sau khi Văn Dụ kêu ‘lên cho anh’, chân trái Kỳ An Ninh liền lùi một bước, đầu gối chân phải hơi cong, một chân không chút do dự đá về phía trước.

Bao cát “Ầm” một tiếng liền bay về phía sau.

Văn Dụ đứng bên cạnh thấy rất rõ. Kỳ An Ninh mặc dù mới học, nhưng một đá này cô đá không chút do dự, vị trí kia không cao không thấp, đây thường là vị trí yếu ớt nơi thân dưới của đa số đàn ông.

Lúc Kỳ An Ninh ra đòn, mắt nhìn phía trước, giữa lông mày là sự trầm ổn tinh táo.

Văn Dụ nhạy bén phát hiện trong ánh mắt cô có một chút hung ác.

Khi cô hung hăng đá một cước kia, nếu bao cát là người thật có lẽ giờ đã đoạn tử tuyệt tôn.

Văn Dụ nhìn cô chăm chăm.

cô không chịu nói. Nhưng Văn Dụ muốn biết, rốt cuộc cô đã gặp phải chuyện gì?

Chuyện gì để cho một cô gái nhỏ yếu sinh ra lệ khí?

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Hoàn cảnh

Editor: tiểu mao

Kỳ An Ninh nhìn giờ, thấy đã tới giờ liền nói muốn về.

Sau khi cô thay đồ, Văn Dụ nói: “Ăn cơm cùng nhau đi.”

Kỳ An Ninh từ chối.

“Chỉ có lúc nghỉ mới có thể nấu cơm canh nóng hổi cho bà em được.” cô nói.

“Vậy anh với em cùng làm” Văn Dụ mặt dày muốn đi ăn chực.

Kỳ An Ninh vô tình từ chối: “không được.”

Văn Dụ còn muốn nói thêm, Kỳ An Ninh nói: “Thôi bỏ đi, trong nhà có người bệnh, thật sự không tiện mời anh về ăn cơm.”

Giọng nói của cô thành khẩn không giống như đang lấy lệ. Trong phòng do bà ngoại không xả bồn cầu tạo thành mùi kia, đoán chừng Văn đại thiếu gia một miếng cũng không nuốt nổi.

Văn Dụ lúc này mới bắt đầu đi từ bỏ đành nói với cô: “Đừng quên cầm quần áo về.”

Kỳ An Ninh dừng một chút rồi nói: “Lần này cảm ơn phúc lợi của anh, nhưng sau này đừng mua cho em nữa. Em hiểu ý của anh, em sẽ đi mua quần áo.”

Áo thun của Kỳ An Ninh đa số là size nhỏ. Kiếp trước Tôn Nhã Nhân hay châm chọc cô về cái này.

“Ngày nào cũng ăn mặc gọi cảm thế làm gì?” cô ta nói với cô.

thật ra quần áo của Kỳ An Ninh đều là kiểu đồ phổ thông, chỉ là size nhỏ, mặc vào người liền tạo cảm giác gọi cảm.

Nhưng lần này Kỳ An Ninh lại hiểu lầm Văn Dụ.

Văn Dụ căn bản không phải vì Kỳ An Ninh ăn mặc gọi cảm mà mua quần áo mới cho cô, hôm thứ hai khi anh nghe cô hỏi “Mặc đồ thế được không” liền đoán được Kỳ An Ninh không có trang phục tập luyện chuyên môn, sau đó lúc mua đồ tập luyện thuận tay mua thêm hai bộ quần áo. Chỉ là thuận tay mà thôi.

Văn Dụ không hề ghét bỏ Kỳ An Ninh mặc đồ quá gọi cảm, anh còn rất thích ý chứ.

Ngược lại bị Kỳ An Ninh nói như thế làm anh chú ý tới. anh tập trung nhìn lại, chợt phát hiện chỗ ngực áo thun của Kỳ An Ninh có dấu vết. Ban đầu còn tưởng do nước đọng, nhưng bây giờ nhìn kỹ mới phát hiện không phải là nước đọng mà là ở chỗ ngực có logo quần áo đã bị tẩy sạch nhưng vẫn còn vết tích.

Nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra hình dạng của logo kia, đây là nhãn hiệu quần áo đại chúng. Đối với Văn Dụ là bình thường, nhưng với trình độ kinh tế của Kỳ An Ninh thì khẳng định rất quý.

Văn Dụ nhìn chằm chằm ngực Kỳ An Ninh, nheo mắt lại: “Quần áo này của em...”

Ánh mắt của anh làm cô theo bản năng lùi về sau nửa bước.

cô không trả lời lùi về sau, Văn Dụ liền không kiềm chế được.

“Đề cho anh nhìn xem” anh liền giơ tay sờ gáy cô lại, lật cổ áo sau gáy.

“Ồi!” Kỳ An Ninh tránh thoát, mặt đỏ bừng, mắt tròn tròn.

Nhưng Văn Dụ đã nhìn thấy số đo thêu trên áo, tuy rằng hơi sứt chỉ nhưng vẫn mơ hồ thấy ——Kids.

“Trang phục trẻ em?” anh vui vẻ hỏi.

“Trang phục thiếu niên!” Kỳ An Ninh dè dặt cổ áo trùm anh.

Trang phục thiếu niên với trang phục trẻ em đúng là không giống nhau! Có vài nhãn hiệu cũng có trang phục thiếu niên.

Văn Dụ hỏi thẳng: “Quần áo này của em là từ lúc nào?” Tiểu học à?

Kỳ An Ninh “Hừ” một tiếng: “Sơ trung.”

Khi đó cha ruột cô vẫn còn, điều kiện trong nhà vẫn còn rất tốt, ăn mặc ngủ nghỉ thoải mái. Lúc đó mua quần áo chất lượng cũng rất tốt, mặc nhiều năm nhưng không xấu đi, chỉ hơi nhỏ.

Trước kia còn được, sau khi cô lên cao trung, bộ ngực phát triển quá nhanh, làm áo phình lên, lập tức khiến dáng người từ mỏng manh cứng nhắc trở thành linh lung tinh tế.

Nhớ tới tin “Cổng bà ngoại đi học” đúng là có nói, cha Kỳ An Ninh vào lúc cô học sơ trung vì làm ăn thất bại mà mất liên lạc, Văn Dụ mới phản ứng lại.

Nhưng anh nhìn biểu cảm Kỳ An Ninh hình như cũng không ngại cái này. cô chỉ giận dữ anh tự nhiên động tay.

Ngẫm lại cũng đúng, nếu cô để ý, mấy bài báo đưa tin, phóng viên vây quanh chụp lại cảnh cô cúi đầu cảm ơn lãnh đạo chẳng khác nào đang từ hình cô.

Văn Dụ thấy may mắn vì cô rộng lòng, có thể lạnh nhạt đối mặt cũng thấy thương xót cô mấy năm nay tao ngộ*.

*tình cờ gặp gỡ

anh từng nghe Trần Hạo bát quái, nói rằng ngày học đầu tiên, Kỳ An Ninh bị chủ nhiệm gọi lên bục giảng, muốn cô nói vài lời với toàn bộ tân sinh viên, biểu hiện quyết tâm.

thật mẹ nó cút chó.

Văn Dụ gạt gạt môi, Kỳ An Ninh thấy lập tức giành trước nói: “Em nói rồi, anh đừng mua quần áo cho em, tự em sẽ đi mua.”

Kỳ An Ninh làm mấy việc, cũng không thật sự nghèo tới mức ăn không nổi cơm mua không nổi quần áo. Nhưng Kỳ An Ninh phải lo cho người bệnh, cô phải để dành tiền cho việc gấp.

So với việc tiêu tiền, cô thích tiết kiệm tiền hơn. Tiêu tiền làm cô thấy hốt hoảng, ngược lại tiết kiệm lại giúp cô thấy an toàn.

Kiếp trước, ngay cả cái lò vi ba cô cũng không dám mua.

Hết cách, từ lúc cha ruột ôm tiền chạy trốn, cô và bà ngoại bị đuổi ra khỏi nhà phải ở trong căn hộ thuê tồi tàn mưa xuống là dột, cô từ áo com không lo dột nhiên trở thành nghèo đói, nhà chỉ có bốn bức tường, bắt đầu từ lúc đó cô cảm thấy tiền rất quan trọng.

Sau này đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương*, đầu óc bà ngoại dần hồ đồ, cô bắt đầu học cách gánh vác cuộc sống của hai người. Kỳ An Ninh cố gắng cái gì không cần thiết thì không mua, có thể giữ thì giữ.

*gần giống đã nghèo còn mắc cái eo

Từ đầu tới cuối cô luôn cảm thấy, quần áo vẫn còn mặc được cần gì tốn tiền mua cái mới.

Nhưng thật ra, cho dù là ăn uống hay quần áo đều có đắt rẻ sang hèn. không mua loại đắt tiền thì mua loại thông thường.

không mua cái áo thun mấy trăm tệ trong cửa hàng thì đi mua cái áo thun rộng thùng thình mười tám đồng ngoài chợ.

Nhưng Kỷ An Ninh không nỡ. cô có thể bỏ tiền cho bà ngoại nhưng đối với bản thân lại tiết kiệm tới mức ‘keo kiệt’, gần như thành bệnh.

Kiếp trước, cô không cảm thấy có gì sai, tới tận khi cô chết.

Những đồng tiền ít ỏi vất vả tiết kiệm trong thẻ ngân hàng kia không ai biết. Lúc Văn Dụ đưa bà ngoại tới viện dưỡng lão căn bản không lấy bất kì cái gì từ căn phòng kia.

cô đối với bản thân tiết kiệm hà khắc, đều trở nên vô nghĩa.

Việc Văn Dụ mua cho cô quần áo mới như lời nhắc nhở cô, kiếp này, cô muốn thay đổi.

Cuối cùng Văn Dụ vẫn đáp ứng Kỷ An Ninh không tùy tiện mua quần áo cho cô, cũng không về phòng cô ăn cơm. (Truyện được dịch và đăng tại cungquanghang.com)

Kỷ An Ninh về phòng nấu cơm, dọn dẹp, sắp xếp cho bà ngoại ngủ trưa sau đó khóa cửa rồi đi, tới quán cà phê.

Bình thường cô không làm buổi chiều, chỉ làm buổi tối. Nhưng bây giờ là kì nghỉ lễ, trong quán rất bận rộn, cô tăng ca làm từ xế chiều đến tối.

Ngày nghỉ đúng là rất bận rộn, Kỷ An Ninh làm liên tục từ trưa không nghỉ. Tới tận lúc ăn cơm tối mới được ngồi thở.

“Mệt không?” Thư Thần hỏi.

Thư Thần cùng Kỷ An Ninh ở sau bếp ăn cơm tối. anh ta cũng mệt gần chết, Nhưng đây là một một cách cam tâm tình nguyện, anh là ông chủ, càng mệt càng kiếm được nhiều tiền.

“Vẫn ổn.” Kỷ An Ninh ăn rất nhanh.

Cường độ của công việc này cô đã thích ứng từ lâu. Ngày bình thường cô chịu khó hơn người khác, chủ động làm việc, làm cho Thư Thần cảm thấy như nhặt được bảo bối.

Kỷ An Ninh nhanh chóng ăn xong, muốn đi ra phía trước làm tiếp. Thư Thần đau lòng cô nên giữ cô lại: “Nghỉ một lúc đã.”

Buổi trưa này, Kỷ An Ninh làm nhiều nhất cũng mệt nhất, Thư Thần thấy rõ, vững tâm giữ cô lại.

Ông chủ đã lên tiếng, Kỷ An Ninh liền yên tâm ngồi nghỉ một lúc. cô lúc này mới nhớ ra hỏi Thư Thần: “Ông chủ, anh có biết việc gì thích hợp cho con gái làm không?”

Thư Thần hỏi: “Tìm cho ai thế?”

Kỷ An Ninh nói: “Tìm cho em.”

Thư Thần cảm thấy bất ngờ: “Em vẫn có thể giành ra thời gian nữa à?”

Thư Thần đại khái biết Kỷ An Ninh sắp xếp thời gian thế nào. Thời gian biểu của cô gần như đầy. Buổi tối cuối tuần còn đi tới đường Kiều Nam làm thêm ở quán bar, đêm khuya mới về phòng.

anh vẫn luôn thấy lo lắng thay cô.

anh nghĩ một chút nói: “Để anh bảo mẹ xem mấy công việc dạy kèm tại nhà thế nào.”

trên thực tế sinh viên làm gia sư thu nhập cũng không cao, kém xa mấy ‘danh sư’ kia, còn phải cân nhắc thời gian. nói ra thì NL vẫn có thu nhập cao nhất. không làm ở NL nữa, Kỷ An Ninh phải suy nghĩ lại có thể làm việc gì để đảm bảo về thời gian và tiền lương.

cô xin nghỉ ở NL, nếu phải đi hao phí thời gian và sức lực vào mấy công việc thu nhập thấp thì đúng là không có lời.

cô nghiêm túc cân nhắc mấy lời Văn Dụ nói tới qua. anh nói rất có lý.

trên thực tế, mấy năm nay chưa từng ai dẫn đường chỉ lối cho cô.

Nhiều người cảm thấy, một số việc, một số đạo lý, một người từ một đứa trẻ đến một lúc nào đó tự nhiên sẽ hiểu ra, sẽ biết cách làm. Nhưng trên thực tế, chẳng có gì là ‘tự nhiên sẽ’, cái gọi là ‘tự nhiên sẽ’ đó đi với quá trình trưởng thành chắc chắn không thiếu sự chỉ dẫn của người trưởng thành, hoặc vô tri vô giác mà biết được.

Nhưng Kỷ An Ninh không có, cô vẫn luôn tự mình mò đá qua sông.

Lúc học trung học vẫn còn tốt, sinh hoạt tư tưởng và các mặt khác đều đơn giản. Trường cô quản lý theo kiểu quân sự hóa, tất cả học sinh đều cột tóc lên xà nhà lấy dùi đâm dùi để học tập, vì kì thi đại học đạt kết quả tốt nhất, trường học nghiêm cấm yêu sớm. Vì phong cách trường học như vậy mà cô bình yên đi qua trung học.

Đến lúc vào đại học giống như bước vào một xã hội thu nhỏ, tính kỷ luật trong tập thể trở nên yếu kém, lòng người trở nên phức tạp.

Lời Văn Dụ nói tới hôm qua giống như một lời cảnh tỉnh, làm cho Kỷ An Ninh thanh tỉnh lên không ít.

Kỷ An Ninh phải suy xét trước, thời gian tiêu tốn cho việc kiếm tiền và tiêu tốn cho học tập phải đảm bảo cân đối.

Nếu không được cô sẽ cân nhắc đến việc dùng tiền của Văn Dụ.

anh nói rất đúng, không thể để cuộc sống của mình khó khăn như vậy được, ngồi mài dao cũng không làm mất kỹ thuật đốn củi.

Kiếp trước kiếp này cộng lại, cô thấy mình nợ anh rất nhiều, vậy mà lại sinh ra cảm giác “nợ quá nhiều nên không lo”. Bản thân không khỏi cảm thấy vừa buồn cười vừa muốn cảm khái.

Từ từ trả vậy.

Sau khi Văn Dụ ăn trưa xong liền lái xe về nhà cha mẹ.

Bởi vì nghỉ lễ nên Văn Quốc An và Trình Liên đều ở nhà. một nhà ba người tập trung lại chỉ vào dịp ngày lễ hay ngày tết.

“Nghỉ hết rồi mà giờ mới về à?” Trình Liên oán trách anh, “đã đi đâu thế?”

Văn Dụ nói cho có lệ: “Sáng nay ngủ nướng tới trưa mới tỉnh.”

Văn Quốc An quan tâm nói: “Đừng có vừa tới ngày nghỉ liền xếp lịch làm việc và nghỉ ngơi lung tung, không tốt cho sức khỏe.”

Văn Quốc An đã lớn tuổi, ông rất chú ý tới vấn đề dưỡng sinh, làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật cũng chú trọng rèn luyện thân thể. Ông chỉ ăn thực phẩm hữu cơ từ tự nhiên, để đảm bảo đồ mình ăn đạt chất lượng còn tới tận nông trường phía nam tự trồng rau để ăn.

Nhưng tất cả những thứ này không ngăn được sự già yếu của con người.

Văn Quốc An lớn hơn Trình Liên gần hai mươi tuổi, Trình Liên lại được bảo dưỡng tốt nên giữ được tươi trẻ, ba người ở cùng một chỗ giống như cha và hai đứa con, vô cùng không hài hòa.

Đối với vấn đề học tập và sức khỏe của Văn Dụ, Văn Quốc An quản lý rất nghiêm khắc, chưa từng yêu chiều.

Ở trong mắt Kỳ An Ninh, Văn Dụ là tên nhà giàu phóng đảng lỗ mãng, trên thực tế Văn Dụ chưa bao giờ trốn tiết, trong công ty làm việc cũng ỉn trọng. Máy lão thần theo Văn Quốc An mấy chục năm đều rất coi trọng Văn Dụ.

Về phần âm thầm tán gái hay đánh nhau gì đó, ai mà không có thời tuổi trẻ khinh cuồng chứ, mấy trưởng bối cùng lắm thì cười cho qua thôi.

Cho nên Văn Dụ mới có thể từ cuộc sống lộn xộn thiếu quy hoạch của Kỳ An Ninh mà đưa ra chỉ dẫn.

Com tối ăn cũng coi như ẩm áp.

Văn Quốc An hỏi: “Ngày nghỉ con định làm gì?”

Văn Dụ thuận miệng nói: “không định làm gì ạ.”

Cái anh gọi là không định làm gì chỉ là không định đi tới chỗ khác hoặc nước khác thôi. Nhưng thực tế anh muốn nhắn với Kỳ An Ninh buổi sáng mấy hôm này tới câu lạc bộ để huấn luyện một với một.

Văn Quốc An nói: “không có sắp xếp gì thì tới đảo với ta.”

Văn Quốc An mua một cái đảo nhỏ ở Hải Nam, xây dựng thành một khu nghỉ dưỡng dưỡng sinh. Nơi này phong thủy rất tốt, ông sẽ định kì tới đây nghỉ dưỡng, thỉnh thoảng sẽ gọi mấy người bạn hoặc đối tác tới cùng.

Ông nói: “Lần này mời Vương tổng, Cao tổng, Chúc tổng và Lý tổng cùng đi, con cũng đi cùng đi, làm quen với bọn họ một chút.”

Sản nghiệp Văn gia vượt qua top 3 cả nước nhưng lại không công khai ra bên ngoài, người ngoài chỉ biết Văn gia là nhà lớn nghiệp lớn, thật ra lại không rõ toàn cảnh tòa băng sơn này.

Phía dưới tổng công ty có các công ty con là các tập đoàn riêng biệt, còn có đủ loại công dân từ các nước đứng phía sau điều khiển. Toàn bộ cơ cấu rất phức tạp, tài chính nội bộ lưu động tập nập, cho dù Văn Dụ muốn chân chính tiếp nhận cũng không phải ngày một ngày hai là được, thậm chí việc này phải mất tới một hai năm.

Văn Quốc An cảm giác sâu sắc được mình mấy năm nay đang già yếu rất nhanh, không đợi được tới lúc Văn Dụ tốt nghiệp nên phải đẩy anh tăng nhanh bước chân.

Văn Dụ hiểu được suy nghĩ của cha mình, chuyện này không tránh được mà anh căn bản cũng không muốn tránh. Giống như Văn Dụ nói với Kỳ An Ninh chăm chỉ học tập mới là chuyện đúng đắn, thì việc sớm ngày tiếp nhận việc buôn bán của gia đình mới là chuyện đúng đắn của Văn Dụ.

anh hỏi Trình Liên trên bàn cơm: “Mẹ cũng đi cùng à?”

Trình Liên hồ hững nói: “không, đều là người quen cũ, mẹ đi hay không đi cũng không quan trọng. Con đi là được.”

Văn Dụ lại hỏi bà ngày nghỉ định làm gì, Trình Liên nói muốn tới Pháp đi du lịch.

Ăn xong cơm tối, Văn Dụ ngồi nói chuyện với Trình Liên một lát, cùng Văn Quốc An đánh cờ, trở về phòng mình gọi điện cho Kỳ An Ninh nhưng không ai nhận.

anh nhớ hôm nay cô phải làm liên tục hai ca ở quán cà phê, chắc là đang đi làm nên không thể nghe.

Chờ đến lúc anh ngẫm mình trong bồn tắm nhắm mắt dưỡng thần, Kỳ An Ninh mới gọi lại.

“A lô?” âm thanh xung quanh hơi ồn ào.

“Vừa tan làm à?” Văn Dụ hỏi.

“Ừ.” Kỳ An Ninh trả lời.

Văn Dụ nghe thấy tiếng xe buýt thông báo tới trạm, cô đang ở trên xe buýt.

Kỳ An Ninh hỏi: “Có chuyện gì tìm em à?”

Giọng cô lộ vẻ mệt mỏi, chắc chắn hôm nay mệt vô cùng. Dù sao bây giờ cũng là tuần lễ vàng.

Văn Dụ nằm trong bồn tắm xa hoa hương thụ sự dễ chịu thoải mái, nghe giọng cô mệt mỏi không còn sự lạnh lùng ngày thường, bỗng nhiên thấy đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Giới thiệu việc

Editor: tiểu mao

Ngày hôm nay, buổi sáng huấn luyện, buổi chiều phải làm việc với cường độ cao, cho dù thân thể Kỷ An Ninh có khỏe khoắn cũng vẫn cảm thấy rã rời.

Hôm nay cô còn nói với Văn Dụ ngày mai tiếp tục huấn luyện.

Cũng may buổi tối Văn Dụ nói chuyện điện thoại với cô: “anh có việc phải ra ngoài vài ngày. Nếu em muốn dùng phòng tập luyện thì nói với Trần Hạo, cậu ta nói mấy ngày nghỉ không về quê, đợi ở trong trường.”

Kỷ An Ninh ngược lại nhẹ nhàng thờ ra: “Được, em biết rồi.”

Nhưng Văn Dụ nói xong lại thấy hối hận, đổi giọng nói: “Vẫn là chờ anh trở về đi, vừa hay mấy ngày này anh sẽ suy nghĩ kĩ phương pháp thích hợp với em.”

anh rất dễ tâm đến việc cô học thuật phòng thân. Kỷ An Ninh nghĩ thầm, tối thiểu thì anh không mượn chuyện này để chiếm tiện nghi.

Kỷ An Ninh không ý thức được, ranh giới để cô tha thứ cho Văn Dụ giờ đã giảm xuống rất thấp. Trong lòng cô, kiếp này chỉ cần Văn Dụ không phóng hỏa giết người đùa nghịch lưu manh, cô vẫn có thể coi anh là người tốt.

cô “Ừ” một tiếng, dịu dàng nói: “Em đợi anh về.”

Người đẹp lạnh lùng bỗng nhiên trở nên dịu dàng, làm tai Văn Dụ nổi da gà, thân thể ngấm trong nước nóng lập tức phản ứng.

Cho dù kiếp này Văn Dụ có thay đổi thể nào thì bản tính lưu manh vẫn là thứ đánh chết không đổi.

Tối tận khi điện thoại truyền tới giọng Kỷ An Ninh: “Văn Dụ?” Văn Dụ mới ho một tiếng, cười nói: “Được, vậy em nhớ chờ anh đấy.”

cô luôn cảm thấy tiếng cười Văn Dụ là lạ, cúp điện thoại rồi Kỷ An Ninh vẫn nhìn điện thoại, trong lòng không hiểu được.

Mấy ngày nghỉ thật mệt mỏi nhưng cũng không phí công cô vất vả. Kỷ An Ninh nhiều ngày tăng ca nên tiền lương tăng gấp đôi. Mất đi chỗ kiếm được tiền nhất là NL, lúc này được nhiều tiền nên Kỷ An Ninh cảm thấy khá vui vẻ.

Văn Dụ lỡ hẹn, buổi sáng không cần đi huấn luyện thể là buổi sáng Kỷ An Ninh chạy tới trường vào phòng máy lên mạng.

cô không có máy tính, lúc trước trong nhà cũng có máy tính nhưng cũng giống máy đồ điện kia, đều bị chủ nợ siết hết.

Mấy năm nay, Kỷ An Ninh ngoại trừ học máy tính trên trường thì về cơ bản không đụng tới máy tính. Nếu có cần cô sẽ đi quán net. Đại học thuận tiện hơn sơ trung, trong trường có sẵn phòng máy.

Bình thường muốn tìm kiếm tin tức cô hay dùng cái smartphone son trai của mình. Mặc dù thiết bị thông minh nhưng điện thoại vẫn không thể sánh bằng máy tính được. (Truyện được dịch và đăng tại cungquanghang.com)

Nghỉ việc ở NL nên cô phải lên mạng tìm xem việc gì có thể làm, ghi nhớ kĩ số điện thoại, đợi hết kì nghỉ thì gọi thử.

Bảng thông báo trong trường cũng phải tới xem một chút, mấy chỗ tuyển phục vụ, bán hàng gì đó, mặc dù phải nhớ nhiều số điện thoại trong một lúc, nhưng kiểu gì cũng có người xé số điện thoại để giảm bớt cạnh tranh.

cô từng nghe Mạnh Hân Vũ nói, nghe nói mấy học trường học tỷ lớn tuổi hơn đã có thể sử dụng kiến thức của bản thân để làm mấy việc liên quan đến chuyên ngành, rồi khỏi mấy việc lương thấp tổn sức này từ lâu rồi.

Trong lòng Kỷ An Ninh thấy hâm mộ. Điều này chứng thực cho lời nói của Văn Dụ, cô đúng là nên dành nhiều thời gian cho việc học.

Nhưng Kỷ An Ninh không nghĩ đến, đối với chuyện này Thư Thần lại giúp cô thêm lần nữa.

Ngày cuối cùng của kì nghỉ, Thư Thần hỏi cô: “Em có muốn làm người mẫu không?”

Kỷ An Ninh có chút ngờ ngác: “Người mẫu? không phải người mẫu phải từ mét tám trở lên à? Em chỉ có mét sáu ba.”

“không phải kiểu người mẫu biểu diễn catwalk, là người mẫu đại diện.” Thư Thần giải thích cho cô, “Giống mấy người chụp quảng cáo trên tạp chí, à không, đúng ra là người mẫu quảng cáo cho mấy cửa hàng online.”

anh ta nói: “anh có một maga anime... Khụ khụ, một group chat manga anime, trong group có một cô bé, cô bé đó nói là người mẫu quảng cáo trang phục X bảo các shop online. cô bé không cao bằng em đâu, cô bé đó nói mình có mét sáu một.”

Kỷ An Ninh hoàn toàn không biết gì.

Bởi vì lúc này, X bảo, X nữ lang* vẫn chưa thu hút được nhiều người biết đến, mấy chương trình như livestream tuy rằng có, nhưng chỉ thuộc về một bộ phận nhỏ mấy người online lâu trên internet. Hai con đường livestream được yêu thích nhất sau này thuộc về youtube và yahoo, cái còn lại phải ba năm sau mới chính thức online. Lúc này, loại nghề nghiệp là facebooker gì đó hoàn toàn không có, ý nghĩ “Người thường cũng có thể đem giá trị nhan sắc biến thành tiền tài” vẫn chưa được đại đa số người tán thành.

*(nhân vật cosplay nam và cosplay nữ của hoạt hình nhật bản)

Cái này cũng thể hiện rõ mặt hạn chế của Kỷ An Ninh. cô không có máy tính, kiếp trước ở trường luôn một mình, không kết bạn với ai. Việc tiếp cận tin tức của cô thật ra rất hạn chế.

Cho nên khi mọi người xem mấy tin tức về sinh viên bị lừa thường lưu luyến “đã là sinh viên đại học sao còn ngốc như thế”, trên thực tế học giỏi để thi đậu đại học không có nghĩa là biết nhiều tin tức xã hội hay kinh nghiệm cuộc sống.

Kỷ An Ninh đối với mạng lưới internet, mấy tin top đầu, tin tức mới nhất đều không quan tâm tới cũng thiếu hiểu biết.

thật ra hơn phân nửa thời gian Thư Thần đều ở trên mạng, nhưng về mảng tin tức liên quan đến người mẫu catwalk anh cũng không quan tâm lắm nên về cơ bản cũng coi như không biết.

Buổi tối hôm trước, anh thấy hai cô gái trong group chat nói chuyện với nhau, một cô gái vì muốn mua bộ đồ cosplay mình thích nên đi làm để kiếm tiền, anh nhớ tới Kỳ An Ninh đang tìm việc, liền nhắn tin tới hỏi cô gái kia, thu được không ít thông tin.

“không biết có ích với em không.” nói xong mấy thông tin anh biết được, Thư Thần nói.

Cho dù bây giờ đã chết tâm với việc theo đuổi cô thì Thư Thần vẫn là một người dịu dàng nhiệt tình.

anh còn sợ mình nói không rõ, còn giới thiệu nhóm group chat của mình cho Kỳ An Ninh, để bọn họ kết bạn với nhau.

Kỳ An Ninh sau khi tan làm thì ngồi trong bếp của quán để hóng wifi nhắn tin trò chuyện với cô bé kia.

“Rất mệt mỏi, với người vừa bắt đầu chắc khoảng hai mươi tệ một bộ, chụp cỡ hai mươi bộ. Nhưng mà nếu sau này làm tốt, giá sẽ từ từ tăng lên, tớ nghe nói một người có thể kiếm được mấy vạn một ngày.” cô bé đó nói cho Kỳ An Ninh.

Kỳ An Ninh muốn thử xem.

Thư Thần lộ đầu vào cười gọi cô: “An Ninh, bạn trai tới đón!”

Kỳ An Ninh sững sờ, lập tức phản ứng lại.

Đeo túi ra nhìn, quả nhiên người đang đứng bên cạnh quầy bar không phải người vừa cao vừa đẹp trai Văn Dụ à?

“An Ninh, bạn trai em đẹp trai quá đi!” một cô gái khác đang chuẩn bị tan làm không nhận được khen ngợi.

Kỳ An Ninh muốn nói Văn Dụ không phải bạn trai cô, nhưng nhớ tới mình từng lừa dối Thư Thần làm anh ta hiểu lầm, đang định mở miệng đành phải ngậm lại, nở nụ cười với cô gái kia.

“đi thôi chứ?” cô đi qua, Văn Dụ hỏi.

Thư Thần vẫn còn đang đứng bên cạnh, đối diện với anh, Kỳ An Ninh không muốn nói nhiều nên chinói: “Được.”

Văn Dụ liền kéo cửa ra: “đi thôi.”

anh còn vẫy tay tạm biệt với Thư Thần, giống như bọn họ là người quen. Vấn đề là, Thư Thần vậy mà còn cười với Văn Dụ rất vui vẻ nữa chứ.

Kỳ An Ninh nhớ rõ kiếp trước, Thư Thần vô cùng sợ Văn Dụ. Vừa nhắc đến Văn Dụ, Thư Thần mắt cũng không dám nhìn thẳng.

Nhưng có một thứ không đổi, kiếp trước hay kiếp này, Thư Thần đều coi cô và Văn Dụ là một cặp. Cũng không biết anh ta nghĩ gì nữa.

Kiếp trước Kỳ An Ninh nghĩ kiểu gì cũng thấy mình và Văn Dụ không thể chung đường.

Cho nên kiếp này, nhìn thấy Văn Dụ và Thư Thần trò chuyện vui vẻ, hình ảnh Văn Dụ mỉm cười làm cô cảm giác như đang mơ vậy.

Kỳ An Ninh mang theo tinh thần hoang hốt đi theo Văn Dụ ra khỏi quán cà phê, vừa ra ngoài gió mát liền đập vào mặt, cô lập tức tỉnh táo lại.

“anh về lúc nào thế?” cô hỏi.

“Chiều nay.” Văn Dụ cười hi hi hỏi, “Sao thế, nhớ anh à?”

Kỳ An Ninh tự động bỏ qua câu ba hoa của anh, nhìn hai mắt anh nói: “Sao đen đi nhiều thế?”

“Phía nam nắng to, bơi lội ở biển nên dễ bị đen. không sao đâu, anh trời sinh đã trắng, chỉ cần hai tuần là trắng trở lại.” Văn Dụ nói.

Gió đêm thổi tới, lạnh buốt. Hôm nay nhiệt độ giảm mạnh, nhưng Kỳ An Ninh ra ngoài vào buổi trưa, mặt trời ở trên đỉnh đầu, trời nóng nên cô mặc không dày lắm. lúc này gió thổi qua, cô liền co rúm lại, kéo khóa áo lên cao để cổ áo che kín cổ.

Văn Dụ lập tức nhìn ra. Cũng may anh dừng xe ở đường cái bên cạnh quán cà phê, đi hai bước là tới.

“Mau lên xe đi.” anh rất tự nhiên mà ôm sau lưng Kỳ An Ninh.

Bà vai Kỳ An Ninh phản xạ có điều kiện mà căng thẳng. cô hơi giãy vại, lại bước thêm nửa bước thoát khỏi cánh tay của Văn Dụ.

Văn Dụ hơi nhú mày, mở cửa xe cho cô, bản thân cũng mở cửa bên kia ngồi vào.

Kỳ An Ninh đang kéo dây an toàn để thắt, Văn Dụ liếc nhìn cô nói: “Hôn cũng hôn qua rồi, sao có một kì nghỉ mà đã xa lạ với anh thế?”

Tay Kỳ An Ninh run lên, dây an toàn cũng cắm chệch đi mất. cô im lặng cắm vào lần nữa.

“Em nghỉ chuyện kia chúng ta đã nói rõ rồi.” cô nói.

“Giữa nam nữ, vĩnh viễn không có nói chuyện “rõ ràng”. ” Văn Dụ cười trông rất thâm ý sâu sắc rồi lái xe đi.

“Mấy hôm này em làm gì thế?” trên đường Văn Dụ lên tiếng hỏi.

“không làm gì cả, buổi sáng có thể ngủ thêm một chút, làm ít việc nhà, đưa bà ngoại ra ngoài tản bộ.” Kỳ An Ninh thành thật trả lời, “Buổi chiều với buổi tối đều ở quán của Thư Thần, mấy ngày này rất bận bịu, thật mệt mỏi.”

Hôm nay là ngày cuối của tuần lễ vàng, ngày mai phải đi học đi làm như bình thường, trên đường phố bằng mắt trần óc thể thấy mọi thứ đều vắng lặng, ngay cả đèn đường cũng như đang uể oải suy sụp.

Xe đi thẳng một đường từ đường Quang Minh về khu tập thể Hoa đại, đối với Văn Dụ mà nói, con đường này đúng là quá ngắn, hai người mới nói được vài câu đã tới nơi.

Kỷ An Ninh lập tức thả lỏng, còi dây an toàn nói: “Cảm ơn, anh cũng về sớm đi.”

cô vừa chuẩn bị mở cửa xe, Văn Dụ liền “Bang” một tiếng đem cửa xe khóa lại.

Kỷ An Ninh quay đầu lại: “Làm gì thế?”

Đôi mắt cô trong trẻo, dù mang theo nghi hoặc nhưng không bối rối.

Đêm hôm khuya khoắc, trai đơn gái chiếc, nam mang nữ khóa lại trong xe thế mà cô lại không sợ? Nhưng cô sợ Triệu Thần rất rõ ràng, giấu cũng không giấu được.

Văn Dụ ý thức được, chỉ cần anh với cô không phát sinh việc đụng chạm chân tay thì Kỷ An Ninh ở bên cạnh anh liền không sao.

Cho dù bây giờ, thời khắc này, hoàn cảnh mong lung, không khí mập mờ, đàn ông rõ ràng mang theo uy hiếp với phụ nữ về cả năng lực lẫn ý nghĩ, vậy mà cô không buồn nhún mày, chỉ chớp mắt nhìn anh, ánh mắt trong như nước.

cô từng nói mình sợ anh, nhưng bây giờ...

Đối với anh, yên tâm vậy à?

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Nói rõ

Editor: tiểu mao

Những ý tưởng ngo ngoe muốn rục rịch hay những ý nghĩ muốn giờ trở xấu trong Văn Dụ khi nhìn thấy ánh mắt trong suốt sạch sẽ của Kỷ An Ninh thì không thể nào thi triển được.

Hoàn toàn suy sụp.

anh nghiêng rằng oán hận nói: “Mấy ngày nay anh lúc nào cũng nhớ đến em, ban ngày anh phải đi xã giao, buổi tối phải thiết kế phương án huấn luyện cho em. Gọi cho em thì em không nhận, gửi tin nhắn thì không thèm xem, em đúng là lạnh lùng.”

Kỷ An Ninh giải thích: “đang giờ làm nên không nhận điện thoại được, lúc thấy thì cũng muộn rồi. Tin nhắn em có xem.”

“Có xem?” Văn Dụ hằm hừ nói, “Vậy sao hôm sau không gọi lại?”

Kỷ An Ninh nói: “Em không hay mở 3G, phải có wifi thì em mới xem được tin nhắn.”

“...” Văn Dụ lập tức câm nín.

Lý do này anh đúng là chưa gặp bao giờ.

“Giờ mở cửa được chưa?” Kỷ An Ninh hỏi.

Văn Dụ “Hừ” một tiếng, mở cửa xuống xe.

Bên này anh vừa mở cửa, Kỷ An Ninh cũng mở cửa xe ra, nhảy một cái xuống xe, gió lạnh thổi vù vù. Kỷ An Ninh lập tức hối hận sao mình không mặc dày hơn.

Sau khi bà ngoại mất trí, không còn ai vào lúc cô bước ra khỏi cửa nhắc nhở cô mặc thêm áo.

Vừa co người lại, một cái áo khoác từ trên trời giáng xuống, khoác trên vai cô. Kỷ An Ninh vừa quay đầu liền thấy Văn Dụ chỉ mặc mỗi cái áo thun.

“anh mặc ít quá!” Kỷ An Ninh nói, lập tức muốn đem áo trả lại anh.

Văn Dụ nắm hai bên vạt áo kéo lại, lập tức đem cả người Kỷ An Ninh bao lại trong cánh tay.

“Mặc vào!” anh nói, “Mùa đông anh còn mặc áo ngắn tay, tí nhiệt độ này có là gì.”

Tay anh nóng rực, dán tới gần làm Kỷ An Ninh cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh.

cô yên lặng chui tay áo vào, đem bản thân bọc kín: “Vậy em về đây.” cô muốn Văn Dụ mau lái xe quay về, tránh việc bị lạnh quá lâu.

Văn Dụ lại kiên trì muốn đưa cô đến trước cửa phòng.

Thế chất đúng là không giống nhau. Kỷ An Ninh phải mặc thêm áo ngoài của Văn Dụ mới có thể chống lạnh, vậy mà cái mà cái lạnh này đối với Văn Dụ lại không đáng kể. anh thật ra không lạnh chút nào.

Bước vào hành lang cảm giác ấm áp hơn nhiều.

“anh mau về đi.” Kỷ An Ninh nói.

cô vừa nói vừa còi áo khoác trả cho Văn Dụ: “Cảm ơn anh.”

Văn Dụ vươn tay, không cầm lấy áo mà cầm lấy tay Kỳ An Ninh, nhếch miệng cười hết sức xấu xa.

Kỳ An Ninh khẽ giật mình.

Mắt đột nhiên tối đen, Văn Dụ lấy tay che kín mắt cô.

Môi đột nhiên nóng lên, thoang thoang mùi thuốc lá.

Kỳ An Ninh còn chưa kịp phản ứng, Văn Dụ đã buông cô ra đứng thẳng lên, mặt mày vui sướng: “Đừng khách sáo.”

Kỳ An Ninh ngây người mắt hai giây lập tức túm chặt Văn Dụ đang lấy áo muốn rời đi.

“anh đứng đó cho em” cô cắn môi, “Em nói cho anh biết, sau này không được như vậy nữa!”

Văn Dụ cười đến là vui vẻ: “Cái nào cơ?”

Kỳ An Ninh trừng anh: “Em với anh không phải người yêu!”

“anh biết.” Văn Dụ bầy ra bộ mặt vô lại, “Chúng ta là ‘Bạn bè’ mà.”

“Nhưng mà... anh với mấy người bạn hay coi hết quần áo tắm cùng nhau, em muốn làm bạn bè với anh hay là hai chúng ta tắm chung với nhau một lần đi?” Lúc này trong xe anh không thể đùa nghịch lưu manh, lúc này liền đùa nghịch luôn.

Kỳ An Ninh thấy chán nản.

“anh mà còn như thế em sẽ tức giận!” cô nghiêm mặt nói.

“Em có tư cách gì mà tức giận?” Văn Dụ không sợ hãi nói, “Hai chúng ta là ai chủ động nói trước? Hừ~?”

Tiếng “Hừ” này của anh âm điệu cao lên, ý vị kéo dài, có sự trêu chọc không nói rõ được. Biểu cảm kia giống như cười mà không phải cười, làm cho người nào đó đỏ mặt.

Trong hành lang ánh đèn mờ nhạt càng làm cho lòng người hoảng hốt.

Cảm giác hoảng hốt này kiếp trước Kỳ An Ninh chưa từng trải qua.

cô đè nén cái tai đang sắp bốc cháy đến nơi, nghiêm mặt nói với Văn Dụ: “Em đã cho anh một đề nghị, anh cự tuyệt, chuyện này coi như kết thúc. Coi như lúc ấy chưa kết thúc thì bây giờ anh đã hôn trả lại, mọi người xem như hòa nhau. Sau này, không được như thế nữa.”

Kỳ An Ninh cứng rắn, Văn Dụ lại giống với kiếp trước bắt đầu bắn ngược lại.

Nụ cười anh trở nên bất thiện, trực tiếp hỏi: “Kỳ An Ninh, em muốn đem anh thành lớp xe dự phòng đấy à?”

“anh nói cho em biết,” mắt anh bắt đầu lộ hung quang, “anh lớn tới chừng này, không có đứa con gái nào dám đem anh thành lớp xe dự phòng cả.”

Văn Dụ như thế này ngược lại làm cô thấy quen thuộc hơn. anh giận dữ lên, Kỳ An Ninh ngược lại thấy lòng mình yên bình lại, đầu óc cũng tỉnh táo.

“Em có thời gian với sức lực nuôi lớp xe dự phòng chắc?” cô hỏi lại.

Chỉ một câu đã phá vỡ ngõ vực vô căn cứ của Văn Dụ.

Đúng vậy.

Văn Dụ “Hừ” một tiếng nói: “anh không hiểu nổi em, em rõ ràng không ghét anh. Đúng không?”

Kỳ An Ninh từng hôn Văn Dụ, Văn Dụ cũng từng hôn Kỳ An Ninh. Mặc dù hai lần chỉ là môi chạm môi, nhưng Văn Dụ vẫn như cũ xác định được, Kỳ An Ninh chắc chắn không chán ghét anh.

Chán ghét này mà Văn Dụ chỉ là sự bài xích. Tức là hai bên không thể nào tiếp nhận đối phương.

Ví dụ như nhiều người đi xem mắt, rõ ràng đối phương có điều kiện không tệ, thậm chí tướng mạo cũng rất được, nhưng lại không có cảm giác, đây là do không thể tiếp nhận đối phương, không có sức hấp dẫn với nhau.

Mà giữa nam nữ mà không có sức hấp dẫn thì cho dù miễn cưỡng ở cùng một chỗ cũng rất khó chịu, thậm chí là rất khổ sở.

Văn Dụ dám lấy cái đầu trên cổ để đảm bảo, giữa anh và Kỳ An Ninh tuyệt đối có sức hấp dẫn!

Có lẽ sức hấp dẫn của anh với cô không mạnh bằng của cô với anh, nhưng hormone lưu động chắc chắn tồn tại.

Cho nên Văn Dụ mới không thể hiểu nổi.

Bọn họ là trai chưa cưới nữ chưa gả, đều là người độc thân, hai bên đều có sức hấp dẫn với nhau, lại không có suy nghĩ đùa giỡn muốn nuôi lớp xe dự phòng. Kỳ An Ninh vì sao cứ một mực bướng bỉnh không chịu tiếp nhận anh?

Kỳ An Ninh than nhẹ. (Truyện được dịch và đăng tại cungquanghang.com)

“Than thở cái gì?” Văn Dụ nhủu mày hỏi.

Kỳ An Ninh ngược mắt nhìn anh: “anh có biết nếu em với anh quá thân thiết người ta sẽ nói gì không?”

Văn Dụ nhướng lông mày lên cao, nói khinh bỉ: “Người khác nói em thế nào thì liên quan gì đến em? Em đâu phải sống vì người ta.”

Kỷ An Ninh nhìn Văn Dụ mặt mày đường hoàng chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười.

“Em với anh không giống nhau.” cô nhẹ giọng nói, “Em cũng muốn giống như anh, tùy tâm sở dục, không kiêng nể gì cả, không cần để ý đến người khác nói gì, cũng không cần quan tâm người khác nhìn mình thế nào... Nhưng mà, em không làm được.”

Giọng Kỷ An Ninh vừa nhẹ vừa mềm mại.

Trong mắt cô là vẻ cam chịu, bên môi mang theo tự giễu nhàn nhạt cùng khổ sở.

So với Kỷ An Ninh cứng đầu lúc nào cũng làm anh nổi lên tính ngang bướng thì Kỷ An Ninh mềm mại như vậy làm lòng anh gọn sóng.

Ánh mắt Văn Dụ trở nên lạnh lùng.

“Lốp em có người nói xấu em à?” anh hỏi, “Ài? nói tên cho anh!”

“Sau đó thì sao?” Kỷ An Ninh hỏi, “anh định đánh hẳn một trận? Hay dùng sức ép từ gia đình, đem hắt dòn ép khắp nơi? Chính đến mức phải nghỉ học?”

Ái chà, hiểu rõ anh đấy!

Văn Dụ nói: “Em chọn đi.”

Kỷ An Ninh im lặng.

cô chẳng qua chỉ đang mĩa mai mà thôi. Văn Dụ lại xem việc này là thật.

Suy nghĩ và thế giới quan của anh không giống với cô.

Kỷ An Ninh rất bất lực.

Trong mắt cô, Văn Dụ cơ bản không bao giờ nghe lời cô nói. Kiếp trước cô nói gì anh cũng không quan tâm, anh vẫn làm theo ý mình, hoàn toàn không quan tâm đến cảm giác hay tình cảnh của cô.

“Đừng làm càn nữa được không.” Trong lòng cô nảy lên sự mệt mỏi của kiếp trước, nhẹ nói: “anh có thể suy xét tới tình cảnh của em một chút được không? Em là một sinh viên nghèo khó, cũng thiếu gia như anh ở chung một chỗ, anh có biết người ta nói khó nghe cỡ nào không? anh không cần để ý, dù sao người ta cũng đâu nói anh. Vậy còn em, anh có suy nghĩ tới cảm giác của em không?”

“anh muốn công khai theo đuổi, tặng hoa tặng quà, xe đón xe đưa, người ta căn bản không nhìn thấy cuộc sống em thế nào, người ta chỉ nhìn thấy anh.”

“Mặc kệ em tự lực cánh sinh thế nào, bọn họ đều không nhìn thấy được. Bọn họ chỉ biết nói, Kỷ An Ninh đeo bám con nhà giàu.”

“Kỷ An Ninh đúng là loại con gái hám giàu.”

“Văn Dụ, đừng để việc này xảy ra với em, được không?”

Giọng cô rất nhẹ, trong lời nói lại mang theo u oán. U oán này do kiếp trước góp nhặt lại, nhưng vẫn không có cơ hội cho Văn Dụ biết.

Kiếp trước, cô luôn cứng đối cứng, không chịu yếu thế trước anh.

Hóa ra là vì điều này mà ngay từ đầu cô đã cấm anh không được dùng tiền tài để theo đuổi sao?

Trước đây cô từng bị một tên nhà giàu dây dưa theo đuổi, nhiều lần bị quấy rầy sao?

Tên nào ngu ngốc làm Kỷ An Ninh phải chịu uất ức không biết? Chưa thấy kiểu theo đuổi con gái như thế này!

thật con mẹ nó ngu xuẩn!

Đáng đời không theo đuổi được!

Văn Dụ tức giận lại thấy đau lòng, nhưng cũng thấy vui sướng khi tên ngốc nào đó gặp họa.

Giọng anh dịu lại, nói: “Em đã nói như thế, anh sao có thể làm thế chứ? anh đâu phải đồ ngu!”

“Chẳng qua,” anh dừng một chút nói, “Mấy người trước kia ở cạnh em là người thế nào? Sao rảnh đến mức đi quản chuyện người khác thế? Chê bài tập ít quá à?”

Kỷ An Ninh cười khổ.

Nhìn kiểu này chắc chắn là phải chịu một mẻ, khổ sở, bộ dạng tươi cười phải chịu qua bất nạt này làm Văn Dụ rất khó chịu. Có một bụng tức không biết phát ra từ đâu, chỉ muốn đem tên ngốc từng dây dưa với Kỷ An Ninh đánh cho toi bời một trận.

“Được rồi. anh biết rồi.” Giọng anh dịu dàng, sờ đầu Kỷ An Ninh, rất có dáng vẻ ôn nhu, “Em yên tâm đi, anh làm việc có chừng mực, sẽ không để em bị người khác nói ra nói vào.”

Văn Dụ ôn nhu như vậy làm Kỷ An Ninh thấy hoang mang.

cô chỉ biết ngơ ngác nhìn anh.

“Sao thế?” Văn Dụ nhíu mày.

Kỷ An Ninh hoàn hồn, ni non than thở: “Văn Dụ, thật ra anh cũng... Rất tốt.”

“Đệch!” Văn Dụ cười đến là dữ tợn, “Em đây là đang phát thề người tốt cho anh đấy à?”

Người được phát thẻ người tốt – Văn Dụ trở về chỗ của mình.

Lúc cởi áo ngoài treo lên kệ áo, nhớ tới đáng về hôm nay Kỳ An Ninh mặc áo ngoài của mình. Áo ngoài rộng còn cô thì nhỏ nhắn, rất sợ lạnh, bao bản thân rất kín kẽ.

Khóe miệng anh nhin không được mà cong lên.

Tắm nước nóng rồi lên giường đắp chăn, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mộng muốn gặp Kỳ An Ninh, quả nhiên liền gặp được.

anh rõ ràng muốn một giấc mộng xuân, nhưng sao so với suy nghĩ thì không giống nhau lắm?

“Ba ngàn tệ một đêm? cô ta đáng giá chắc?” anh từng gặp qua cô gái vừa lên tiếng kia, đây không phải là bạn cùng lớp với Kỳ An Ninh, rất ông a ông ẹo, có ý đồ rất rõ ràng với anh tên là tôn cái gì đó sao?

“Đáng giá chứ.” Chàng trai kia cười hi hi nói, “Nếu tôi có tiền, cho dù ba ngàn tệ tôi cũng cam tâm tình nguyện. Tiếc là tôi không có tiền.”

Mọi người cười vang.

...

Con mẹ mày!

Văn Dụ giận dữ.

Lấy tình tình của anh, lúc này chắc chắn sẽ tiến tới một cuộc đập lãn người nói câu này.

Thế nhưng trong mộng anh không khống chế được, anh không thể làm gì được mấy người này, chỉ có thể lura giận ngút trời.

Sau đó anh thấy Kỳ An Ninh.

Xuyên qua khe cửa phòng học đang khép hờ, Văn Dụ thấy Kỳ An Ninh bình tĩnh đứng ngoài cửa, cái gicô cũng nghe thấy.

Gương mặt cô trắng nõn nhọt nhọt, biểu cảm lạnh nhạt mà chết lặng, giống như đã thành thói quen.

Kỳ An Ninh như thế này không giống Kỳ An Ninh luôn tươi cười giận rồi với anh, mà giống với Kỳ An Ninh lúc khai giảng khi anh vừa mới quen cô, một Kỳ An Ninh đầy lạnh lùng.

Trái tim Văn Dụ như có cái gì bóp chặt, vừa chua xót vừa đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thay đổi bữa ăn

Editor: tiểu mao

Sáng sớm Văn Dụ tỉnh lại có chút mê mẫn.

Cảnh trong mộng nhanh chóng trở nên mơ hồ, nhưng cảm giác đau nhức khó chịu trong tim vẫn còn. anh day day huyết thái dương mới thấy dễ chịu hơn một chút, lúc này mới vén chăn rời giường.

Hôm nay là ngày bắt đầu đi làm đi học, ai cũng ể oải suy sụp, đến cả giảng viên giảng bài cũng không có tinh thần.

Văn Dụ còn tốt, mấy ngày nghỉ anh đều ở cùng một chỗ với Văn Quốc An, một đám người già ở trên đảo dưỡng sinh làm hại anh ngày ngày đi theo tập luyện dưỡng sinh.

Hôm qua đưa Kỳ An Ninh về nhà xong cũng đi ngủ sớm, hôm nay coi như cũng có tinh thần.

Trần Hạo cả người đều suy sụp, cả buổi đều nằm bẹp trên bàn. Tối trưa lúc tan học, Văn Dụ đá hấn: “Ăn cơm!”

hấn mới mơ mơ màng màng mở mắt ra.

“Mày làm sao thế? Muốn tinh thần vong luôn rồi? Tối qua làm gì thế?” Văn Dụ xách cổ áo hấn lên, không nhìn được mà hỏi.

Trần Hạo ngáp mấy cái: “Mấy hôm nghỉ đều chơi game, phê phờn.”

“Nhìn lại bộ dạng của mày đi,” Văn Dụ thấy cạn lời, “Nhìn cứ như thẳng nghiệm.”

Sáng thứ ba, hai tiết cuối, lớp bọn họ với Kỳ An Ninh học cùng một tòa nhà, tuy rằng biết rõ Kỳ An Ninh đã về sớm nhưng vẫn không nhìn được mà đi tới phòng học của cô liếc một cái.

một đám thanh niên đồ con đang đói khát nhanh chóng chạy ra từ phòng học ủa vào hành lang, Văn Dụ vừa dừng bước chân đã bị người ta đụng một cái.

Nam sinh đâm phải Văn Dụ lùn hơn anh một khúc, thân thể mỏng manh, đi nhanh quá nên mới đụng phải, vội vàng nói “Xin lỗi” liền nhanh chóng chạy đi, thời gian này cái gì cũng không quan trọng bằng việc tranh thủ đi ăn cơm.

“Chú ý chút chút.” Trần Hạo lẩm bẩm.

hắn vừa quay đầu đã thấy ánh mắt Văn Dụ trở nên nặng nề, nhìn chăm chăm vào bóng nam sinh kia.

“đi thôi.” Trần Hạo gọi, “Nhanh lên, đợi chút nữa phải xếp hàng đấy.”

Văn Dụ giữ chặt hắn hỏi: “Mày biết tên kia không?”

“Hà? Ai?” Trần Hạo không hiểu.

“Người vừa nãy đụng phải tao.” Văn Dụ nhìn chăm chăm Trần Hạo hỏi: “Chúng ta trước kia từng gặp tên đó chưa?”

Trần Hạo nghĩ mãi cũng không nhớ nổi tên kia trông thế nào. không phải là em gái xinh đẹp, là một nam sinh, chắc là tướng mạo của người qua đường thôi, vội như thế ai mà nhớ nổi mặt.

Rất hợp logic. (Truyện được dịch và đăng tại cungquanghang.com)

Nhưng lúc Văn Dụ mặt cứ luôn âm trầm.

“Sao thế? Ai nợ tiền mày à?” Trần Hạo không nhịn được hỏi.

Hỏi Văn Dụ không thèm trả lời, quanh người là áp suất thấp.

Ăn xong Trần Hạo nói muốn về kí túc xá, Văn Dụ nói: “Mày về trước đi, lát nữa tao về.”

Trần Hạo biết anh phải đợi Kỳ An Ninh nên một mình về trước.

Văn Dụ vẫn luôn ngồi bên bàn không nhúc nhích.

Nam sinh đụng phải anh đi từ phòng học của Kỳ An Ninh, chắc là cùng lớp với Kỳ An Ninh.

Văn Dụ vô cùng vô cùng chắc chắn, anh chưa từng gặp nam sinh này trước đó. Nhưng trong nháy mắt khi anh nhìn thấy nam sinh kia, hình ảnh trong mộng đêm qua đột nhiên hiện ra.

Đáng giá chứ. Nếu tôi có tiền, ba ngàn tệ tôi cũng cam tâm tình nguyện. Đáng tiếc là tôi không có tiền.

Giấc mộng kia vốn đã trở nên mơ hồ, nhưng khi nhìn thấy nam sinh kia bỗng nhiên rõ ràng. hắn ta chính là nam sinh ở trong phòng học cùng Tôn Nhã Nhân kẻ xướng người họa.

Chuyện này là sao, rõ ràng đó chỉ là một giấc mộng.

Văn Dụ cảm thấy hoang mang. Ngoài hoang mang sâu đậm này còn có sự tức giận bị đè nén trong lòng. Thậm chí nếu so sánh, chút hoang mang này không quan trọng bằng.

Vừa ngược mắt lên liền thấy Kỳ An Ninh ở cửa nhà ăn đang đi vào.

Kỳ An Ninh không nhìn thấy Văn Dụ, cô trực tiếp đi mua com luôn. Theo thói quen muốn lấy một món, đi Lý hỏi: “Muốn thêm cái khác không?”

Kỳ An Ninh vuốt phiếu ăn, dừng một chút.

cô muốn thay đổi.

Kiếp này nhất định phải thay đổi!

Từ chuyện khát khe, bắt đầu từ chuyện khát khe với bản thân đi!

Kỳ An Ninh hít một hơi, nói: “Cho cháu thêm một phần kia.”

Di Lý vừa xúc đồ ăn vừa nhắc nhở: “Đúng rồi, mỗi bữa chỉ ăn một món sao được. Dinh dưỡng không đầy đủ, nhìn cháu gầy gò chưa kìa. cô nói với cháu này, thân thể là tiền vốn cách mạng, nếu để mình đói chết thì còn đòi làm chuyện lớn gì chứ? Đạo lý này cũng không hiểu, cô nhìn mấy đứa học nhiều đến ngốc luôn rồi.”

Kỳ An Ninh nhận xuất ăn, gật đầu: “Dì nói đúng lắm ạ.”

Di Lý cảm thấy rất hài lòng. Phụ nữ trung niên rất thích mấy đứa trẻ nghe lời.

Kỳ An Ninh vừa ngồi xuống ăn được hai miếng, Văn Dụ đã đi tới.

“Ái chà, hôm nay có tiến bộ, gọi hai món luôn.” anh trêu chọc.

Kỳ An Ninh liếc mắt nhìn anh nói: “anh cũng đã mượn danh nghĩa phúc lợi của câu lạc bộ nạp một ngàn tệ vào thẻ cho em rồi còn gì, em cũng đâu phải kẻ thích tự ngược đãi bản thân.”

Văn Dụ cười, cảm thấy Kỳ An Ninh cũng không quá tự tôn.

anh thích cô hiểu chuyện như thế này.

Như vậy mới tốt, ra về làm cái gì.

Là một người thích tiến công, Kỳ An Ninh chỉ cần lui một bước, Văn Dụ liền muốn tiến thêm một bước. anh nói: “Dừng việc mua com thay người ta đi. Bản thân phải chịu đói thì không nói, còn trẻ giờ lên lớp. Kiểu này chẳng khác nào công nhân bốc vác, về cơ bản không kiếm được nhiều tiền, em chẳng nhẽ muốn vì cái này mà sinh bệnh, bị loét dạ dày gì đó à, tính ra thì mất nhiều hơn được. không bằng mỗi ngày thành thật ăn com đầy đủ đúng giờ.”

Văn Dụ đã bắt nạt chuyện này từ lâu. Tiền kiếm chẳng được mấy đồng, còn chậm trễ việc anh và Kỳ An Ninh cũng nhau ăn com.

Văn Dụ vốn cho rằng Kỳ An Ninh chắc chắn sẽ từ chối, hoặc chỉ ít hai người cũng phải tranh luận một phen.

Ai biết Kỳ An Ninh vậy mà dùng đùa suy nghĩ hai giây, rừ mắt nói: “... anh nói đúng.”

“...” Văn Dụ thấy không thích ứng cho lắm.

“Em không bị sao chứ?” anh đưa tay sờ trán Kỳ An Ninh.

Kỳ An Ninh đánh tay anh, tròng mắt: “anh làm gì đấy?”

“Hôm nay em tự dưng phát sốt đấy à? Sao dễ nói chuyện thế?” Văn Dụ chắc chắn nói.

Kỳ An Ninh do dự một chút hỏi: “Em... không dễ nói chuyện lắm à?”

“Em đấy, người thì nhỏ nhỏ xinh xinh nhưng lại làm người ta cảm thấy,” Văn Dụ nghĩ chút rồi nói, “Có chút ung bướng phản loạn.”

anh bỗng nhiên phản ứng được, nhìn chăm chăm Kỳ An Ninh hỏi: “Em đối với ai cũng như vậy hay chỉ nhắm vào anh?”

“Chắc là chỉ nhắm vào mỗi anh.” Kỳ An Ninh thờ dãi, “Nếu có người không ý vào việc mình giàu có thêm sẽ cam tâm tình nguyện làm bạn gái hẳn.”

Văn Dụ nhìn đi chỗ khác, giả bộ như mình không nghe thấy gì cả.

Kỳ An Ninh thấy cái đức hạnh này của anh cũng mặc kệ anh luôn, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Văn Dụ bỗng mở miệng hỏi: “Nữ sinh kia cùng lớp với em à?”

Kỳ An Ninh ngẩn ra rồi ngẩng đầu lên, nhìn theo tầm mắt của anh: “Ai cơ?” Vừa nói xong liền thấy Tôn Nhã Nhân.

“Người kia kia, người gầy da trắng, gọi là tôn gì đó?” Văn Dụ hỏi.

Kỳ An Ninh: “... .. Tôn Nhã Nhân?”

Văn Dụ nói: “Đúng vậy, chính là người đó.”

Kỳ An Ninh im lặng mất một giây, hỏi lại: “anh hỏi cô ấy làm gì?”

Văn Dụ nghe giọng cô không đúng lắm, quay đầu nhìn cô một cái, con mắt sáng rực: “Hừm, ghen rồi?”

Kỳ An Ninh lườm anh một cái, cúi đầu dùng đùa đâm thức ăn: “cô ấy từng gặp anh đúng không? Có phải từng tới câu lạc bộ kickboxing không?”

“cô ta quá phiền phức nên anh không nhận.” Văn Dụ nhiu mày, “Quan hệ của em và cô ấy không được tốt.”

Kỳ An Ninh “Ừ” một tiếng, thừa nhận nói: “cô ấy quay về lớp nói rằng câu lạc bộ kickboxing không nhận con gái, nói em đeo bám anh, chơi đùa mập mờ với anh, lợi dụng anh.”

Văn Dụ “A” một tiếng: “Người có thể lợi dụng được anh, chắc còn chưa ra đời đâu.”

Người này đúng là kẻ tự luyện tự đại.

Nhưng Văn Dụ neho mắt nhìn Tôn Nhã Nhân đang ở phía xa, nhìn kiểu gì cũng thấy ngứa mắt.

“Có cần anh xả giận giúp em không?” anh hỏi.

“không cần.” Kỳ An Ninh nhếch miệng cười, “Em đã đánh trả rồi.”

Con mắt cô cũng bắt đầu cong theo, trong mắt còn có chút giảo hoạt.

Văn Dụ cười theo.

Kỳ An Ninh nhìn qua thì luôn yên lặng dễ bắt nạt, nhưng anh đã thấy cảnh cô đối phó với mấy tên háo sắc. Lúc cô đánh trả rất ác độc, không cho đối phương lối thoát, rất hợp khẩu vị của Văn Dụ.

sự ác độc này cũng làm cho Kỳ An Ninh trên người tràn đầy sức sống. Cùng với người trong mộng, chỉ đứng ngoài cửa, nghe bạn học không chút kiêng kị chửi bới mình, biểu cảm lạnh lùng đúng là rất khác biệt.

Nghĩ tới Kỳ An Ninh trong mộng, trái tim anh lại nổi lên cảm giác đau nhức nhằn nhật.

Mặc dù Văn Dụ luôn nhắc mình đây chỉ là mộng, chỉ là mộng mà thôi, nhưng anh nhìn ở phía xa kia, trong mắt vẫn dần hiện lên lệ khí.

Kỳ An Ninh nuốt xuống đồ ăn trong miệng, vừa ngược lên đã thấy đôi mắt Văn Dụ trở nên đen tối như vực sâu

Trong lòng cô run lên, gọi Văn Dụ một tiếng, nhìn chăm chăm anh hỏi: “anh sao thế?”

Văn Dụ hơi kinh ngạc, Kỳ An Ninh vậy mà có thể phát hiện ra cảm xúc anh đang dao động. anh tự nhận bản thân là người biết kiềm chế cảm xúc, chẳng nhẽ vì đang ở trong trường nên anh mới thả lỏng?

Đúng là ở trong trường anh không hề kiềm chế, tính tình khá tùy tiện.

“không có chuyện gì?” Văn Dụ cười lấy lệ.

Kỳ An Ninh nhìn qua Tôn Nhã Nhân đang đứng bên kia, nói với Văn Dụ: “Chuyện của em, anh không cần lo, tự em có thể giải quyết được.”

một kiếp này, từ lúc bắt đầu cô đã chiếm được tiên cơ, có thể khống chế dư luận xung quanh mình.

Dư luận thật ra là gì.

Kiếp này Kỳ An Ninh đã cảm nhận được, đó mà lực lượng không có ý thức, tùy người dùng sức ra sao, dẫn nó theo hướng nào mà điều khiển nó.

một kiếp này những người trào phúng Tôn Nhã Nhân thật ra đều là những người kiếp trước từng chửi bới cô. Nhưng lần này, bọn họ đều đứng về phía cô.

Kỳ thật cho dù là kiếp trước thì ai cũng không có thù với cô, ai cũng không mang đầy lòng ác độc mà chửi bới cô. Nhưng mà trà dư tửu hậu, người một câu ta một câu. một câu dài bao nhiêu? Năm giây? Mười giây? Hay hai mươi giây? không cần tới nửa phút. Cơ bản cũng chẳng cần đầu óc, ném ra một câu, cúi đầu tiếp tục chép bài, đọc sách, học tập.

Thế là mỗi người như thế liền góp lại thành “Dư luận”.

Mà kiếp này, Kỳ An Ninh muốn ra tay trước, kích thích dư luận thay đổi phương hướng.

cô có thể tự làm được, cô không cần Văn Dụ nhúng tay vào việc này.

Trong mắt Kỳ An Ninh tràn đầy sức sống cùng ý chí chiến đấu, so với cô gái trong mộng hoàn toàn khác biệt. Văn Dụ nhìn cô chăm chú, cảm thấy chút bức bối cũng lẹ khí trong lòng đột nhiên lắng xuống.

“Nhìn em chắc làm được không.” anh cười cô.

Văn Dụ chú ý tới Tôn Nhã Nhân bên cạnh Kỳ An Ninh thì Kỳ An Ninh lại nghĩ tới Dương Bác bên cạnh Văn Dụ.

Mấy ngày nay thật ra cô vẫn luôn nghĩ tới Dương Bác, nhưng bây giờ cô không cách nào đề cập với Văn Dụ về người này.

Mỗi cô khề nhúc nhích, không biết làm sao đề cập Dương Bác với Văn Dụ.

Xem ra phải làm quen với Văn Dụ hơn, tiếp xúc nhiều hơn thì mới có cơ hội biết được tin tức về Dương Bác, cô rừ mắt nghĩ ngợi.

Mà ở chỗ kia, Tôn Nhã Nhân đang nhìn về bên này, tức giận nói với bạn cùng phòng: “Mấy cậu nhìn kia, ngoài miệng thì tỏ vẻ thanh cao lắm, không phải cũng lợi dụng người ta à? đang cùng nhau ăn cơm kia kia!”

Đám bạn cùng phòng nhìn nhau, một người lên tiếng: “không phải đâu, lúc nãy tớ thấy Kỳ An Ninh giao xong đồ ăn rồi mới tới đây tự đi mua cơm, sau đó Văn Dụ mới tới ngồi cùng.”

Đây là Văn Dụ đang theo đuôi Kỳ An Ninh, rất rõ ràng mà.

Mà Văn Dụ kia, đẹp trai thật đấy, nghe nói còn rất giàu?

Trời ạ, được học trường như thế này theo đuôi, Kỳ An Ninh đúng là hạnh phúc chết luôn. không trách Tôn Nhã Nhân lại chủ động xuất kích, nếu mấy cô xinh đẹp chắc cũng động tâm. Đáng tiếc là không có.

Cấp bậc soái ca như thế này, con gái mà không có cấp bậc nhan sắc cỡ như Kỳ An Ninh hay Tôn Nhã Nhân, chắc không dám đi thể hiện tình cảm đâu?

Nhưng mà cũng phải nói, nhìn từ xa ngược lại thấy Văn Dụ và Kỳ An Ninh... Rất xứng đôi đấy.

“Mặc kệ cậu ấy đi, dù sao khí chất hai người cũng không hợp.” Bạn cùng phòng nói.

Trong lớp có hai đại mỹ nữ, đúng là không có cách nào. thật ra Kỳ An Ninh cũng không giống thích đitranh nổi bật, nhưng Tôn Nhã Nhân lại cứ thích kiếm chuyện. Dù sao Tôn Nhã Nhân cũng là bạn cùng phòng với bọn họ, suốt ngày ở chung với nhau, bọn họ cũng không thể ngang nhiên mà nói giúp Kỳ An Ninh, chỉ có thể khinh thường trong lòng.

một người khác liền chuyển đề tài nói: “Hôm nay cậu mặc đồ đẹp đấy.”

“Hả, thật sao?” Sắc mặt Tôn Nhã Nhân tốt lên, “Tớ cũng cảm thấy rất đẹp.”

Nhiệt độ trong phòng ảm đạm, Tôn Nhã Nhân cởi áo ngoài, bên trong chỉ mặc cái áo mỏng. Cái áo mỏng kia co giãn, bó sát vào người, so với phong cách thường ngày của Tôn Nhã Nhân thì lộ ra mấy phần gợi cảm.

Đám bạn cùng phòng đều cười cười, bất động thanh sắc cùng trao đổi ánh mắt.

Phong cách mặc đồ này... đang bắt chước Kỳ An Ninh à?

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Xin việc

Editor: tiểu mao

Nhưng điều thú vị là, hôm nay Kỳ An Ninh cũng thay đổi phong cách quần áo, cô chuyển sang mặc đồ rộng thùng thình.

Vào tuần nghỉ lễ, cô có ý chạy một chuyến tới chợ bán quần áo nổi danh ở tỉnh này. Chợ kia rất lớn cũng nổi tiếng, mấy người ngoại tỉnh đều tới đây mua quần áo.

Ở đây nổi tiếng về giá rẻ.

Kiếp trước Kỳ An Ninh hà khắc với bản thân tới mức thành bệnh, kiếp này cô hạ quyết tâm phải thay đổi, phải mua cho mình vài bộ quần áo mới.

Già rõ đương nhiên là không có hàng tốt, bằng mắt thường cũng có thể thấy vài vóc thì kém, đường may cầu thả, kém xa mấy bộ đồ thiếu niên cô mặc kia, mặc dù mấy bộ đó quá nhỏ. Nhưng cho dù có là bao tài mặc lên người đẹp thì đều là thời trang, khi bạn đủ xinh đẹp thì người ta sẽ tự động bỏ qua mấy vật trên thân.

“Chút nữa em sẽ đi hỏi chủ nhiệm Từ một chút.” Kỳ An Ninh cẩn đũa nói.

“Hả?” Văn Dụ hỏi, “Chủ nhiệm Từ ngành chúng ta à? Làm gì thế?”

“không phải, là chủ nhiệm Từ ở hậu cần.” Kỳ An Ninh nói, “Nhà ăn trường học có danh ngạch cho người làm việc ngoài giờ, nhưng chỉ có vài người được vào, phải nhanh chóng đăng kí mới được. Lúc mới vào học, khi đó bà ngoại còn chưa thích ứng với hoàn cảnh mới nên em phải chăm lo cho bà. Đợi tới lúc em muốn xin thì đã hết chỗ rồi. Lát nữa em phải tìm thấy ấy, không chừng danh ngạch vẫn còn trống.”

Lúc Kỳ An Ninh sống lại, đã qua thời điểm đăng kí nên cô phải tìm cách kiếm tiền từ việc mua com thay người ta.

Văn Dụ chớp chớp mắt, anh bảo cô dừng việc mua com hộ, cô nghe thật à?

Tâm tình Văn Dụ trở nên rất tốt: “anh đi cùng em.”

Văn Dụ cũng cố ẩn tượng với chủ nhiệm Từ ở hậu cần. Lúc Văn Quốc An quyền tiền cho trường xây tòa nhà thí nghiệm, Văn Dụ có qua lại không ít với mấy chủ nhiệm hậu cần.

“Mời vào.” Chủ nhiệm Từ định ăn xong com chưa thì chớp mắt một chút, tự nhiên có người gõ cửa, ông liền thấy hơi khó chịu.

Ông biết người vừa vào, là Kỳ An Ninh, đây không phải cô gái công bà ngoại đi học đây sao. Lúc trước sắp xếp phòng ở cho cô là do ông lo liệu.

“Chuyện gì?” Ông hỏi.

Chủ nhiệm Từ không phải là giảng viên, ông chỉ là nhân viên hành chính. Ngày trước công việc hậu cần này tương đối béo bở, so với mấy giảng viên thanh cao, mấy giáo sư kia thì ông giống với thương nhân hơn, ông cũng tiếp xúc nhiều với sinh viên hơn. nói chuyện thiếu chút phong độ trí thức, nhiều hơn là sục kéo léo đưa đẩy, cả người đầy mùi của con buôn.

Nghe Kỳ An Ninh nói xong, ông liền cau mày: “không phải thầy không muốn giúp em, nhưng mà từ đầu danh ngạch đã có hạn, em không đến xin từ sớm, thầy cũng đâu thể cho thêm em vào. Thầy biết em gặp khó khăn, nhưng trong trường này sinh viên khó khăn đâu phải chỉ có mình em, những người tới đây đều là sinh viên có hoàn cảnh khó khăn cả...”

Ông từ chối hết sức thuần thực, Kỳ An Ninh cảm thấy hơi thất vọng, chỉ có thể xin ông: “Vây làm phiền thầy, nếu có người không làm nữa có thể ưu tiên báo trước cho em được không ạ?”

Chủ nhiệm Từ là người bận rộn, sao có thể quản mấy chuyện vặt vãnh như thế này, ông từ chối: “Đến lúc đó nhà ăn sẽ dán thông báo, em phải tự đi xem đi. Nếu người nào cũng nói thầy phải ưu tiên cân nhắc, ưu tiên thông báo thì thầy biết ưu tiên cho ai.”

Kỳ An Ninh không phải kiểu người không biết nhìn sắc mặt người khác, nhưng mà có đôi lúc phải khôngcẩn thể diện. Tình huống bị người ta lạnh nhạt bắt về chờ đợi này cô cũng không phải chưa từng gặp qua.

đang muốn nói “Làm phiền thầy rồi”, giọng Văn Dụ đột nhiên vang lên: “Chủ nhiệm Từ, chỉ giúp chút chuyện thôi mà.”

Hai người cùng nhìn về phía cửa, Văn Dụ đang cười hi hi dựa vào cửa.

“Hả? Văn Dụ?” Chủ nhiệm Từ tỏ vẻ vui mừng. “Sao em lại tới đây? Đúng thật là, lâu rồi không tới thăm thầy.”

“không phải em đã tới đây rồi sao?” Văn Dụ cười hi hi nói.

Chủ nhiệm Từ đột nhiên phản ứng lại, nhìn Kỳ An Ninh một chút rồi lại nhìn Văn Dụ: “Hai người là...?”

Văn Dụ rất muốn nói cho chủ nhiệm Từ biết “Đây là bạn gái em” nhưng đoán chừng Kỳ An Ninh bướng bỉnh này chắc chắn sẽ không vui. anh đi qua cười hi hi nói với chủ nhiệm Từ: “Đây là tiểu sư muội trong câu lạc bộ.”

Mặc dù không nói là “bạn gái”, nhưng cuối cùng không nhịn được vẫn tiện tay khoác vai Kỳ An Ninh.

Kỳ An Ninh: “...”

“Cái này à...” Chủ nhiệm Từ vừa nhìn đã hiểu, hào phóng nói, “Đề thầy quay về hỏi nhà ăn thử xem, hay là, các em cứ về trước đi, thầy sẽ gọi cho em sau.”

rõ ràng là chuyện của Kỳ An Ninh, nhưng chủ nhiệm Từ nói “gọi cho em sau” lại là nói với Văn Dụ. (Truyện được dịch và đăng tại cungquanghang.com)

Văn Dụ cười đến vui vẻ: “Vây xin nhờ cả vào thầy.”

Rời khỏi văn phòng chủ nhiệm Từ, đi xuống một tầng lầu, Kỳ An Ninh mới hỏi: “anh rất thân thiết với chủ nhiệm Từ à?”

“Cũng không tính là thân.” Văn Dụ mỉm cười, “Nhà anh từng quyền tiền xây dựng một tòa nhà.”

“...” Kỳ An Ninh thờ dài, “Cảm ơn.”

“Chuyện đã được giải quyết rồi, em còn than thở gì thế?” Văn Dụ đuổi theo cô hỏi.

Kỳ An Ninh vênh môi thổi thổi tóc mái trước mặt, một lát sau mới nói: “anh có biết lúc này khi vừa bước ra khỏi văn phòng em nghĩ gì không?”

“Nghĩ gì?”

“Em đang nghĩ,” Kỳ An Ninh thờ dài, “Có tiền thật tốt, đi đâu người ta cũng tươi cười với mình, bật đèn xanh cho, muốn làm cái gì chỉ cần một câu là xong, thật đáng sợ, tiền tài đúng là dễ ăn mòn lòng người, em nghĩ như vậy.”

“Nếu đã ăn mòn thì dứt khoát làm bạn gái anh đi.” Văn Dụ mỉm cười, “anh hiểu nhất là dùng tiền tài ăn mòn người khác.”

Đúng là chẳng có tí hài hước nào cả!

Kỷ An Ninh lờm anh một cái, sai bước đi tiếp.

Lại bị cự tuyệt thêm lần nữa thế mà Văn Dụ lại cười hết sức vui sướng, anh thích bộ dạng hoạt bát như thế này của cô. anh hồn nhiên không biết trong người mình đã ần ần chút thuộc tính M. Kỷ An Ninh chỉ liếc một cái mà anh đã thấy lòng mình ngứa ngáy, anh mỉm cười đuổi theo: “Này, chờ anh với! Hôm nay hết tiết không phải tới chỗ Thư Thần đúng không? Tối nay tới câu lạc bộ kickboxing không?”

Buổi chiều vào giờ ra chơi, Kỷ An Ninh nhận được điện thoại của Văn Dụ: “Xong rồi, em đi tới tìm quản lý Hồ của nhà ăn, ông ấy sẽ sắp xếp lịch trực ban cho em. Sắp xếp xong thì nói thời gian cho anh.”

“Được, chiều nay sau khi tan học em sẽ đi.” Kỷ An Ninh nói.

“Còn nữa, anh nói với em này!” Văn Dụ chưa làm việc không công bao giờ, “Việc này anh giúp em giải quyết, phải có thù lao, sau này em phải ăn cơm với anh!”

Đừng nói là sau này, cho dù bây giờ Kỷ An Ninh ăn cơm cũng không thoát được Văn Dụ, đối với cô mà nói chẳng có gì khác biệt. Mà cô đã suy nghĩ kỹ, nhất định phải tiến thêm một bước với Văn Dụ.

cô không biết kiếp trước Văn Dụ với Dương Bác có ân oán thế nào, nhưng cô sống lại một kiếp nên có ưu thế tiên tri, không thể nào không nghĩ biện pháp nhắc nhở anh.

“Được.” cô thoải mái đáp ứng.

Cúp điện thoại, Kỷ An Ninh đột nhiên nhớ tới một chuyện khác.

“Hân Vũ, Hân Vũ.” cô gọi Mạnh Hân Vũ, hỏi cô nàng, “Camera máy cậu chụp nét không, chụp giúp tớ một tấm. Tớ có việc cần dùng.”

Điện thoại của cô là hàng nhái, độ phân giải cực kì thấp.

Điện thoại Mạnh Hân Vũ và Kỷ An Ninh đều giống nhau.

“Để tớ chụp cho cậu.” Bạch Lộ, bạn cùng phòng của Mạnh Hân Vũ lấy di động của mình ra chụp giúp.

Điện thoại Bạch Lộ là iphone, chụp hình rất đẹp.

“Cậu ăn ảnh thật đấy!” Bạch Lộ vừa khen ngợi vừa đưa ảnh cho Kỷ An Ninh xem thuận miệng hỏi: “Cậu làm gì mà cần ảnh này vậy? Tiếp tân à?”

“không phải, tớ muốn thử làm người mẫu.” Kỷ An Ninh nói.

Mạnh Hân Vũ và Bạch Lộ vừa mừng vừa sợ: “Người mẫu? Oa, là người mẫu biểu diễn catwalk à?”

Con gái đều rất hứng thú với nghề người mẫu, Kỷ An Ninh cười, nói những gì mình biết cho hai người họ: “... Là người mẫu chụp ảnh quảng cáo, chụp sản phẩm cho mấy shop bán hàng trên mạng.”

Mạnh Hân Vũ nói: “Tớ còn tưởng là mấy người mẫu chuyên nghiệp trong mấy công ty.”

“không phải đâu, tự mình đi ứng tuyển, người ta thấy được thì sẽ hẹn thời gian chụp.” Kỷ An Ninh nói, “Là bạn nữ kia nói cho tớ biết, tớ cũng không biết người ta có nhìn trúng mình không nữa.”

“Cậu cần gì phải lo chứ?” Bạch Lộ vỗ ngực nói, “Cậu nhìn kỹ thuật chụp ảnh của tớ đi, chụp cho cậu đẹp như thế này! Chắc chắn người ta sẽ nhìn trúng!”

“Đẹp đi má, là do người ta đẹp sẵn thôi!” Mạnh Hân Vũ vừa cười vừa vỗ đầu Bạch Lộ, “Cậu lại muốn tìm thêm việc mới à, cậu đã làm bao nhiêu việc rồi còn gì?”

Mạnh Hân Vũ hỏi vừa đúng thời điểm, cô nhân cơ hội này nói cho bọn họ biết: “Tớ xin nghỉ chỗ quán bar kia rồi.”

“Hả, xin nghỉ á? không phải cậu nói bên kia kiếm được nhiều tiền à?” Mạnh Hân Vũ kinh ngạc.

“Do hoàn cảnh không tốt, không an toàn.” Kỷ An Ninh nói.

“Đúng vậy, chỗ kia quá hỗn loạn.” Bạch Lộ nói, “Bọn tớ đều lo lắng cho cậu.”

cô gái này nói vô cùng tự nhiên, giống như xuất phát từ nội tâm vậy, tới mức làm Kỷ An Ninh sững sờ mất một lúc.

Trong trí nhớ Kỷ An Ninh, kiếp trước Bạch Lộ mặc dù không có ý đi truyền bá mấy tin đồn kia, nhưng cũng từng nghe người ta nói, từng lú lười cũng từng phụ họa. Nhưng bây giờ, ánh mắt Bạch Lộ rất đơn thuần, đơn giản giống như đang lo lắng cho người bạn cùng lớp vậy.

không giống, kiếp này đã không giống nữa.

“trên mặt tớ bị dính cái gì à?” Bạch Lộ thấy Kỷ An Ninh vẫn luôn nhìn mình chăm chú, liền giơ tay sờ lên mặt.

Kỷ An Ninh cười một tiếng che giấu cho qua, lại trầm ngâm một chút, lời Triệu Thần ra nói: “thật ra là trước kì nghỉ, có một nam sinh tới chơi chỗ quán bar tớ làm thêm, cảm thấy... rất đáng ghét.”

“A, ai vậy? Tớ có biết không?” Mạnh Hân Vũ kinh ngạc.

“hắn ta nói mình tên Triệu Thần, năm hai, cứ cố quẩn lấy tớ để xin số điện thoại, cảm thấy... rất ghét kiểu người như thế.” Kỷ An Ninh vừa nói, vừa theo bản năng ôm lấy cánh tay, chà sát cánh tay mình.

Đó là biểu hiện của một đứa con gái khi nhớ tới người mình thấy chán ghét ghê tởm, đây là phản ứng tự nhiên.

Mạnh Hân Vũ và Bạch Lộ đều cảm nhận được cảm xúc của Kỷ An Ninh.

“Sau đó thì sao?” Các cô nhún mày hỏi.

“Sau đó, tôi thấy trong lòng bất an, hẳn ta uống rượu... Tôi liền gọi cho sư huynh Văn Dụ.” Kỳ An Ninh nói.

Hai cô gái từ lo lắng biến thành hai mắt tỏa hoa đào, cùng nhau phát ra tiếng "Wow~", hưng phấn tra hỏi: “Sau đó thì sao? Sau đó thì sao? anh ấy tới anh hùng cứu mỹ nhân à?”

Biết chuyện xảy ra phía sau, hai người đều vui tới choáng luôn: “Tối thật kìa, Wow...”

Phát ra một trận hoa si, Bạch Lộ còn khuyên Kỳ An Ninh: “An Ninh này, Văn sư huynh tốt như vậy, cậu nhất định phải bắt được đấy. Cậu đừng nghĩ nhiều quá, chỉ cần người ta đối xử tốt với cậu là được.”

Mạnh Hân Vũ lại chú ý tới điểm khác, cô nàng nói: “Xã hội đúng là nhiều người xấu, trong trường cũng có loại con trai đáng ghét như thế. Cậu nói xem tớ có nên khuyên bạn cùng quê kia không, bảo cậu ấy xin nghỉ ở quán bar, thật ra điều kiện nhà cậu ấy cũng không kém lắm, chỉ là cậu ấy tiêu tiền hơi hoang phí...”

cô nàng vừa nhắc tới Vu Hà, ánh mắt Kỳ An Ninh liền ngưng trọng.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Kịch bản

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 38: Kịch bản

Editor: tiểu mao

So với những kẻ ngay từ đầu đã biết là người xấu, thì những người phản bội lòng tin của người càng đáng hận hơn.

Tôn Nhã Nhân là kẻ nông cạn tham hư vinh, ban đầu từ ghen ghét cô được Văn Dụ thích rồi theo đuôi, sự ghen ghét này thúc đẩy cô ta đi khắp nơi nói xấu Kỳ An Ninh, tung tin đồn nhảm lung tung. Triệu Thần là tên háo sắc, y vào nhà mình có tiền mà làm việc không có chừng mực, vô sỉ hèn hạ. Nhưng Kỳ An Ninh phát hiện, so với hai người bọn họ, cô càng hận Vu Hà hơn.

Bởi vì kiếp trước trong những kẻ này, Vu Hà là người ở chung với cô nhiều nhất, từng giúp đỡ lẫn nhau, thậm chí miễn cưỡng có thể xem là bạn bè. Đối với người không có bạn như Kỳ An Ninh đúng là vô cùng khó có được. Kết quả cô ta tự tay bùng cho cô ly nước đã bị bỏ thuốc.

Lúc Kỳ An Ninh nhìn thấu điều này, sau lưng lạnh lẽo.

Bây giờ Vu Hà còn đang ở ký túc xá tạm, phải hai

tháng nữa mới quay về trường. Từ lúc Kỷ An Ninh sống lại tới giờ vẫn chưa gặp lại cô ta.

Không thấy mới tốt nhất, Kỷ An Ninh cũng không biết khi nhìn thấy Vu Hà cô liệu không chế được cảm xúc hay không.

“Anh có kẻ thù nào không?” Xuống khỏi máy chạy bộ, Kỷ An Ninh hỏi Văn Dụ.

Văn Dụ hỏi: “Sao tự nhiên lại hỏi cái này?”

“Tiện thì hỏi chút thôi.” Kỷ An Ninh nói, “Nếu như anh có kẻ thù, người này trước kia từng hại anh, anh sẽ làm gì?”

“Từng hại anh? Từng hại anh mà vẫn còn sống được tới giờ thì đúng là kỳ tích.” Văn Dụ cười nói, “Chuyện này không có khả năng lắm, người từng làm hại anh chắc sớm bị anh cho châu Diêm Vương rồi.”

Kỷ An Ninh biết Văn Dụ đang nói đùa, nhưng anh lúc này có lẽ không đoán được bản thân sau này có một ngày sẽ giết người.

Dù sao đây cũng là xã hội pháp chế, mặc dù thỉnh thoảng pháp luật cũng sẽ có lỗ hổng, giúp một số người thoát tội.

“Kết thù với ai? Tôn Nhã Nhân cùng lớp em à?”

Lúc này Văn Dụ triệt để nhớ kỹ tên Tôn Nhã Nhân.

“Không phải. Cô ta chỉ là miệng lưỡi đáng ghét mà thôi.” Kỷ An Ninh phủ nhận.

Tôn Nhã Nhân đương nhiên là đáng hận, nhưng đến cùng cô ta không có gan làm mấy việc như bỏ thuốc người khác. Hiện tại Kỷ An Ninh đang suy nghĩ tới việc của Vu Hà, vẫn cảm thấy không thể nào tưởng tượng được.

Cô ta vì cái gì? Cô ta được cái gì?

Mặc dù Kỷ An Ninh nói như vậy, Văn Dụ vẫn ghi thù Tôn Nhã Nhân trong lòng.

Anh cũng không biểu hiện ra, chỉ hỏi: “Bên nhà ăn

sắp xếp xong rồi à?”

“Chiều em đi qua rồi, đã sắp xếp xong.” Kỷ An Ninh trả lời.

Đây đúng là việc đáng vui mừng. Công việc ở nhà ăn không phải ngày nào cũng phải làm, có thể dựa theo thời khóa biểu của sinh viên để sắp xếp lịch làm việc. Cái này giúp thời gian buổi trưa của Kỷ An Ninh thoải mái hơn, không phải mua cơm hộp, cũng không phải về sớm vào buổi trưa.

Có thể dồn tâm sức vào việc học.

Văn Dụ cũng thấy vui mừng: “Nhớ việc em đã đồng ý với anh, sau này cùng ăn cơm với anh.”

“Chỉ có cơm trưa được thôi.” Kỷ An Ninh nói, “Cơm tối thì không được, em muốn về nhà nấu cơm cho bà ngoại.”

Nếu thời gian thoải mái cô còn muốn cơm trưa cũng nấu cho bà. Đồ ăn nóng hổi mới khéo miệng được.

Văn Dụ “Sách” một tiếng, nói: “Ngôi chỗ này, ngôi xuống, cái này dùng như thế này...”

Anh đang dạy cô cách sử dụng máy tập thể dục trong phòng huấn luyện của câu lạc bộ.

Một tuần nghỉ này, Văn Dụ đúng là suy nghĩ tỉ mỉ kế hoạch tập luyện cho Kỷ An Ninh.

Anh vừa chỉ cô cách tập luyện cơ bắp vừa nói:

“Anh đang nghĩ em đừng đi khắp nơi làm thêm nữa, anh sẽ sắp xếp việc cho em.”

Kỷ An Ninh nhìn anh một cái: “Anh định sắp xếp thế nào?”

Cô biết nhà anh giàu, có vẻ như nhà anh có mấy công ty. Nhưng ở công ty không phải là 9h đi 5h về à, cô vẫn đang là sinh viên, chỉ có thể đi làm ngoài giờ học.

Kỷ An Ninh nghĩ không sai. Văn Dụ dù không biết đời thường mỗi công ty có việc làm ngoài giờ

người trưởng máy công ty có việc làm partime không, nhưng mấy việc sinh viên có thể làm partime với mấy việc Kỷ An Ninh đang tìm về căn bản là không khác nhau.

Nhưng Kỷ An Ninh cũng không thể làm được việc khác. Cô mới từ học sinh cấp ba chuyển thành sinh viên đại học được một tháng, không có kiến thức chuyên ngành hay thành thạo một nghề nào đó.

“Cái này, một tuần anh sẽ tới công ty khoảng hai ba lần, anh sẽ sắp xếp cho em làm thư ký.” Văn Dụ nói, “Tiền lương thì dễ nói thôi.”

“Thôi dẹp đi.” Kỷ An Ninh liếc anh một cái, cự tuyệt, “Em muốn tự kiếm tiền.”

Làm thư ký cái gì chứ, cô không thể ngày nào cũng từ 9h sáng đến 5h chiều theo sát anh được, chẳng qua là anh đang tìm việc cho cô kiếm tiền thôi.

Văn Dụ trước giờ không làm không công, công việc ở nhà ăn cô nhận sự trợ giúp của anh liền bị anh yêu cầu ngày nào cũng phải ăn cơm với anh. Nếu cô nhờ danh hiệu thư ký kia để anh cho tiền tiêu, không biết anh sẽ nói ra yêu cầu quá đáng gì không nữa.

Cái liếc kia của Kỷ An Ninh rõ là đã nhìn thấu suy nghĩ của anh. Văn Dụ sờ mũi, cười gượng. Anh tỉ mỉ thiết kế cho Kỷ An Ninh một phương án huấn luyện, ngoại trừ thể lực, trọng tâm là huấn luyện cơ bắp, về chiêu thức kickboxing, anh cho cô chọn ba động tác, phân biệt là đôi mắt, cổ họng và thân dưới của đối phương.

“Tuổi của em cộng thêm thể chất cơ thể, không có cơ sở nữa, thật ra có luyện cũng chẳng được gì.”

Anh nói thật, “Nhưng nếu em đã muốn phòng thân, thì chúng ta sẽ học ba động tác này. Đơn

giản nhưng hữu hiệu.”

Ba chiêu này đều có chút ác độc, nếu như công kích hữu hiệu thì sẽ tạo thành tổn thương khá lớn cho đối phương, cái này vi phạm vào quy tắc thi đấu.

Nhưng đây chính là điều Kỷ An Ninh muốn.

Hôm nay cô học chiêu thức đá chân trước đã.

Chân này nối chân kia, luyện đá bao cát rất chăm chỉ.

Bao cát kia như có thù với cô, mỗi cước Kỷ An Ninh đều dùng hết sức.

Mấy thành viên trong câu lạc bộ kickboxing nhìn thấy em gái xinh đẹp đang hiện lên bộ dạng độc ác, cả đám đều thấy dưới hàng phát lạnh, không tự chủ mà kẹp chặt chân.

Văn Dụ khoanh tay đứng bên cạnh quan sát.

Lúc này anh không có vẻ cười đùa tí tưng cũng không ra vẻ kinh sợ. Anh chỉ hờ hững quan sát.

Văn Dụ đang nghĩ, anh muốn biết đến cùng là ai, hẳn đã làm gì Kỷ An Ninh, anh nhất định chơi chết hẳn! Nhưng thái độ tranh né việc này của Kỷ An Ninh rất rõ ràng, anh cũng không muốn ép cô.

Anh bỗng nhiên nhớ tới lúc này cô có nói tới “Kẻ thù” gì đó, chẳng lẽ là nói tới chuyện này à?

Ánh mắt Văn Dụ sâu thẳm, thay đổi khó lường.

Huấn luyện gần kết thúc, mấy thành viên tốp năm tốp ba rời đi.

Kỷ An Ninh cả người đầy mồ hôi, cơ bắp mỏi nhừ.

Chờ Văn Dụ nói: “Được rồi, hôm nay tới đây thôi.” Cô liền đi thay đồ.

Thay xong ra nhìn, người đi gần hết, Văn Dụ cũng thay xong quần áo, đang nói chuyện với Trần Hạo.

Con trai thay đồ nhanh thật.

Thấy cô ra, Văn Dụ nói: “Lúc này nói chuyện

phiem với Trần Hạo, nói về chuyện phong thân, con gái bọn em muốn dễ dàng hơn thì mấy đồ vật bên người chỉ cần là vật nhọn đều có thể làm vũ khí. Nếu biết dùng thì giày cao gót cũng có thể giết người. Em...”

Cúi đầu xem xét, Kỷ An Ninh đang đi một đôi giày đáy bằng.

“...” Văn Dụ yên lặng nuốt lời định nói trở lại, đôi giọng nói, “Em thử xem trên người em có những cái gì, móc hết ra cho anh xem thử. Anh làm mẫu cho em xem.”

Kỷ An Ninh lục lọi trong cặp sách: “Cái này.”

Cô móc ra một cái bút, nói: “Lần đó em đụng phải tên háo sắc trên xe buýt, liền dùng cái này đâm vào tay hắn ta.”

“Cái này cũng được, đồ nhọn đều có thể dùng làm vũ khí.” Văn Dụ nói, nhận cái bút từ tay cô, dùng tay ước lượng.

Ước lượng xong, nắm chặt, bỗng nhiên quay cánh tay.

“Phập”, âm thanh đâm xuyên qua làm Kỷ An Ninh sợ hãi.

Nhìn lại, cây bút đã đâm vào trong bao cát, đâm vào một nửa, còn lại một nửa đang cắm ở ngoài, rung nhẹ theo bao cát.

Kỷ An Ninh và Trần Hạo đều ngây dại.

Văn Dụ nói: “Em còn đồ gì bên người không.”

Anh nói xong, liền theo tay Kỷ An Ninh mò vào trong cặp đang mở khóa.

Kỷ An Ninh bị anh dọa sợ ngây người nên chưa phản ứng kịp, đợi đến lúc phản ứng lại, Văn Dụ đã lôi điện thoại của cô ra.

“Mấy loại di động như thế này cũng có thể dùng làm vũ khí.” Văn Dụ không đợi cô ngăn cản, đã xem điện thoại như cục gạch, trực tiếp ném về

phía bao cát.

“Ầm” một tiếng! Anh dùng lực lớn cỡ nào!

Kỷ An Ninh ngậy người.

May mà bao cát dù cứng rắn nhưng vẫn có độ co giãn. Hàng nội địa là hàng nhái, tính năng bên trong thì không nói tới, còn độ cứng thì... Đúng là có thể dùng làm gạch để ném.

Văn Dụ ném một cái làm bao cát bung đưa, mà cái di động hàng nhái của Kỷ An Ninh thế mà lại chẳng sứt mẻ tí nào.

Văn Dụ: “... ”

Trần Hạo: “... ”

Văn Dụ mặt không đổi sắc nói: “Em nhìn này, hàng nội địa đúng là rất tốt, rất chắc chắn! Em cứ coi nó là cục gạch, cứ nhắm đầu đôi phương mà đánh! Cứ như vậy...”

Miệng thì nói thế nhưng dưới chân lại bắt đầu di chuyển.

Kỷ An Ninh bỗng phản ứng kịp anh định làm gì!

“Đừng...” Cô duỗi tay muốn ngăn cản.

Văn Dụ đã ủ mưu từ sớm, sao có thể cho cô cơ hội ngăn cản.

Anh nói xong câu “Cứ như vậy...” liền giờ điện thoại hàng nhái của Kỷ An Ninh, hung hăng hướng tới tay cầm kim loại của máy tập thể dục mà ném.

Choang! Choảng!

Màn hình của cái hàng nhái kia cuối cùng cũng vỡ vụn.

Hô... Văn Dụ cảm thấy cả người đều sáng khoái, anh ngửa mặt cái đồ hàng nhái này của Kỷ An Ninh lâu lắm rồi đấy!

“Ôi, anh làm hỏng điện thoại em mất rồi, ngại quá.” Anh giả bộ nói xin lỗi, lại quay qua hỏi Trần Hạo, “Câu lạc bộ có phải còn một cái điện thoại

không dùng phải không? Để chỗ nào? Lấy ra cho Kỷ An Ninh dùng đi.”

Trần Hạo cũng giả bộ nói theo: “Hình như để trong ngăn kéo, để em đi tìm thử.”

Hắn chạy tới cái tủ để đồ chỗ tường tìm kiếm, không tới hai lần đã ra vẻ ngạc nhiên nói: “Ở chỗ này!”

Hắn cầm theo một cái hộp nhỏ chạy trở lại: “Đây, An Ninh. Sau này dùng cái này đi! Em xem Văn ca không cẩn thận, điện thoại em bây giờ cũng không dùng được nữa!”

Kỷ An Ninh nhìn chằm chằm cái hộp nhỏ trong tay Trần Hạo.

Màu trắng, mới tinh, chắc là kiểu iphone mới ra gần đây.

Tình tiết an bài rất gượng ép, kỹ thuật diễn của hai diễn viên thì vụng về.

Kỷ An Ninh nghiêng đầu che nửa mặt, quả thật không biết phải nói gì.

Há mồm muốn nói chuyện, lại không nói được, chỉ biết cười. Kỷ An Ninh sờ sờ bị kịch bản diễn của hai tên này chọc cười.

Trần Hạo nỗ lực kìm nén đến nghẹn, Văn Dụ đẩy đầu lưỡi vào má trong, ánh mắt đang nhìn lên trần nhà nghiên cứu. Khóe miệng đang giật giật, anh cũng sắp không kìm được nữa rồi.

Kỷ An Ninh nhìn cái đức hạnh kia của Văn Dụ, cảm thấy gân xanh trên trán đang giật giật.

Điện thoại cô vẫn còn ở trên tay Văn Dụ, đảo qua đảo lại giữa các ngón tay anh. Kỷ An Ninh trợn mắt nhìn Văn Dụ, đoạt đi động trong tay anh, xoay người bỏ chạy.

Văn Dụ rút cuộc không nhịn được bật cười.

Anh cầm điện thoại trong tay Trần Hạo, để lại cho hắn một câu “Ngày mai thay bao cát” liền đuổi

hình một cầu. Ngày mai thấy bao cát lên dưới
theo Kỷ An Ninh đang chạy ra ngoài.

Trong tòa nhà còn thừa mỗi Trần Hạo, hấn âm
trầm ôm cánh tay, nhìn chăm chăm cái bút đang
cắm trên bao cát cả nửa ngày. Sau đó vươn tay,
nắm chặt, bỗng nhiên rút ra!

Quả nhiên, cát bên trong như thác nước “ào ào”
chảy ra, chảy đầy đất.

Móa nó! Đã nói rõ trong kịch bản không bao gồm
phá hư bao cát mà!

Mua mới bao cát, lắp đặt, tất cả đều do phó đội
trưởng câu lạc bộ là hấn làm đấy!

Văn ca theo đuổi em gái kia cũng đâu cần phá
hoại thế chứ!

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Khúc mắc kiếp trước

Editor: tiểu mao

Văn Dụ người cao chân dài, chỉ mấy bước đã đuổi kịp Kỳ An Ninh.

“Đội đã!” anh túm cô lại, “Giận rồi?”

Kỳ An Ninh quay người lại nhìn Văn Dụ, khoe miệng vẫn còn vương ý cười, đương nhiên cũng có nhiều bất đắc dĩ, nhưng chắc chắn cô không tức giận.

Văn Dụ an tâm

“Em không cầm theo điện thoại này.” anh lắc lắc hộp nhỏ trong tay, đồng dục nói.

Kỳ An Ninh thiếu chút nữa bị anh làm phì cười. Bất đắc dĩ xoa mặt, cô nghĩ nghĩ rồi nói: “Vắt và cho anh rồi.”

“Hả?” Văn Dụ không hiểu.

“Vắt và cho anh rồi,” Kỳ An Ninh nhẹ nhàng nói, “Vì phối hợp với chút tự ái này của em...”

Vì để cô không tự ái, anh vốn là người phách lối tùy tiện đã quen vậy mà phải cực khổ diễn một vở kịch vụng về như vậy.

Bốn chữ “Chút tự ái này”, đậm mùi chua chát, Văn Dụ nghe xong liền thấy hơi hối hận. anh luôn là người tràn đầy tự tin, nhưng bây giờ trong lòng vẫn thấy bất ổn.

Vẫn làm cô khổ sở sao?

Kỳ An Ninh vuốt lại tóc, có chút bất đắc dĩ cười cười, hỏi: “Em có phải rất ra vẻ không?”

“Cũng... không ra vẻ lắm” Văn Dụ áp a áp ứng nói, “Cũng bình thường.”

Kỳ An Ninh thấy anh trả lời dối lòng như thế, hiểu rõ cười.

thật ra cô không tức giận, cũng không khổ sở. Chết cũng chết rồi, trải qua những việc sau đó, cô đã không còn nhạy cảm tự tôn như kiếp trước.

cô chỉ đang cảm khái, hôm nay... Vậy mà có thể thấy bộ mặt khác của Văn Dụ.

Trong lòng Kỳ An Ninh, Văn Dụ là người không quan tâm đến cảm giác của người khác, thích làm theo ý mình, là một tên bừa bãi thích làm càn. cô không nghĩ tới anh sẽ cẩn thận từng li từng tí bảo vệ chút tự ái này của cô.

Quá trình mặc dù vụng về lại buồn cười, nhưng cười lên trong lòng lại nổi lên chua xót.

Cho nên lúc này cô phải chạy mất dép, cho bản thân chút không gian và thời gian.

Kỳ An Ninh nhìn chăm chú vào khuôn mặt Văn Dụ, đôi mắt cô như phủ một tầng mây mù, dưới mây mù cất giấu tình ý mà chính cô cũng không rõ.

Trong ánh mắt ôn nhu này, Văn Dụ cảm thấy thời gian như chậm lại, ngay cả tiếng tim đập cũng trở nên vô cùng chậm chạp. anh biết, cô đã tiếp nhận tâm ý của anh dành cho cô.

Gió thổi qua tóc trước trán Kỳ An Ninh, cô nhìn chăm chú anh làm anh chỉ muốn hôn cô.

Nhưng anh lại không dám. Văn Dụ không dám cũng không muốn phá vỡ thời khắc yên tĩnh này, không nghĩ tới cô đột nhiên trở nên mềm mại như vậy.

Lúc cô kiên cường, anh muốn chinh phục, chỉ muốn phá hủy, muốn chiếm hữu, muốn đắm thũng hết mặt nạ của cô.

Nhưng lúc cô mềm mại như thế này, anh lại cẩn thận từng li từng tí, không dám vọng động.

Tình ý lưu động, yên tĩnh đầy đẹp đẽ bị kết thúc bởi một trận gió thổi qua.

Bọn họ vừa vận động xong, sợi tóc vẫn còn ướt mồ hôi, bị gió lạnh đột kích, Văn Dụ và Kỳ An Ninh, hai người gần như cùng quay đầu hất xi hơi một cái.

Kỳ An Ninh đêm qua suýt bị đông cứng nên hôm nay cố ý mặc thêm cái áo khoác. cô vội vàng đưa tay kéo mũ lên, còn chưa chạm tới, Văn Dụ đã giữ tay kéo mũ đội lên cho cô.

“Mau kéo khóa lên.” anh nói.

Kỷ An Ninh cúi đầu kéo khóa, Văn Dụ lại thừa dịp cô cúi đầu không để ý mà nhét điện thoại mới vào trong ba lô còn đang mở khóa.

Kỷ An Ninh ngẩng đầu nhìn anh một chút.

Văn Dụ cười “Ha ha” hai tiếng. Trong mắt đều là vẻ đắc ý.

“Em thích ra về thì ra về đi, anh cũng không ngại.” Ánh mắt anh trong đêm như lóe sáng, khóe miệng lúc cười đầy tự tin, “Rất ra về cũng không sao, đáng về em như thế anh cũng rất thích.”

“Em xem, anh như vậy có thấy cảm động không?” anh tiếp tục mặt dày mày dạn được đà lấn tới, “Thế nào, làm bạn gái anh đi.”

Kỷ An Ninh bị anh chọc cười. Nụ cười cô trong đêm giống như ánh trăng, đều sạch sẽ xinh đẹp, làm lòng Văn Dụ run lên từng đợt.

Kỷ An Ninh đúng là vô cùng cảm động, sau đó mỉm cười cự tuyệt: “không.”

Văn Dụ: “...”

Văn Dụ bị nghẹn phải ngả ngửa.

Kỷ An Ninh lại vươn tay kéo vạt áo Văn Dụ, khép lại cho anh: “Mặc đồ đoàng hoàng vào.”

Vạt áo Văn Dụ đang mở, lộ ra cái áo ngắn tay bên trong. Hai ngày này nhiệt độ giảm nhanh, anh không mặc thêm đồ, lại còn ăn mặc phong phanh.

Trong lòng Văn Dụ thật ra đang rất hưởng thụ sự quan tâm của cô, nhưng vị đại thiếu gia này vừa bị cự tuyệt, đang thấy tự tôn bị tổn thương, “Hừ” một tiếng, chỉ kéo mũ lên, độc mồm độc miệng nói: “Ai cần em lo! Cũng đâu phải là gì của mình.

Kiếp trước tên này lúc nào cũng bày vẽ âm trầm khốc liệt trước mặt cô, chưa từng có bộ dạng hèn dỗi như thế này, bộ dạng thiếu niên ấu trĩ này thế mà Kỷ An Ninh lại thấy mấy phần đáng yêu, làm cô thấy buồn cười.

Dù sao thân thể anh cũng tốt, người trắng kiện. Khóe miệng cô cong lên, quay ra trêu chọc anh một chút: “Tùy anh!”

Trực tiếp trêu chọc làm lòng Văn Dụ ngứa ngáy gần chết!

Văn Dụ nắm cổ tay cô, oán hận nói: “Em dám trêu anh.”

Ngoài miệng thì nói, ngón cái lại vuốt ve cổ tay trắng nõn. Miệng cười không xương, khiến lòng người rục rịch.

“Em không có.” Kỷ An Ninh phủ nhận, “anh đừng nói mò.”

Văn Dụ hằm hừ nói: “Vậy em có bản lĩnh thì cách xa anh một chút! Đừng nói chuyện với anh, đừng phản ứng anh, đừng cho anh chút hi vọng nào!”

Kỷ An Ninh nghẹn lời. (Truyện đăng tại cungquanghang.com)

cô đúng là không làm được. không những không thể rời xa anh, cô muốn tiếp cận gần hơn với Văn Dụ, hiểu rõ anh cũng những người bên cạnh anh, mấy việc liên quan đến anh. cô muốn biết kiếp trước tại sao anh đột nhiên rời khỏi trường? anh đi đâu? đi làm gì? Giữa anh và Dương Bác đã xảy ra chuyện gì? Có ân oán tình thù gì?

cô muốn thông qua việc phát hiện dấu vết để lại để nhanh chóng dự báo chân tướng, như vậy mới có thể sớm cảnh báo cho anh, giúp anh tránh đi những việc có lẽ sẽ xảy ra kia.

Kiếp này, cô muốn anh sống thật tốt.

Mà muốn làm được điều này, cô không thể rời xa anh.

“Em xem đi, em không nổi!” Hai mắt Văn Dụ sáng rõ, khóe miệng đầy vẻ đắc ý, “anh biết mà, em thích anh!”

Tên này đúng là tự luyến tự đại làm người ta đau cả đầu.

Kỷ An Ninh im lặng, rút tay lại tiếp tục đi về trước: “anh nghĩ nhiều rồi.” Kéo mũ lên chặn lại nguồn ánh sáng âm trầm của đèn đường, khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay lập tức chìm trong bóng tối.

anh cũng không phải hoàn toàn tự luyến. anh có thể cảm nhận được Kỷ An Ninh coi như không thích anh nhưng chắc chắn cũng không ghét anh. anh chỉ không hiểu, cô vì sao cứ luôn kháng cự lại anh.

cô giống như có gì khó nói.

Văn Dụ mặc dù hay hành sự bá đạo, nhưng trong lòng anh vẫn hiểu, không thể ép một người nói lời thật lòng ra, chỉ có thể đợi một ngày người đó nguyện ý nói cho mình nghe.

Bởi vậy anh không muốn bức bách Kỷ An Ninh.

Nhưng anh ngẫm lại một chút, mấy năm nay anh đối với mấy cô gái khác hình như không bao giờ kiên nhẫn như thế này.

Bọn họ không giống cô. (Truyện đăng tại cungquanghang.com)

Kỷ An Ninh kéo mũ trùm, cúi đầu đi dưới ánh đèn. Cái bóng dưới chân cô lúc dài lúc ngắn. Rất giống với tâm tình đang biến hóa không ngừng của cô.

Nếu không có mấy vấn đề còn chưa rõ kia, mọi thứ đều mờ mịt, kiếp này việc tiếp nhận Văn Dụ không phải là không được.

Rất có thể sang năm Văn Dụ sẽ đột nhiên biến mất khỏi trường học.

So với điểm này càng hồng бет là, Kỷ An Ninh không biết khi nào Văn Dụ sẽ xuất hiện.

Lúc cô vẫn đang là linh hồn, cô không cảm giác được thời gian, chỉ khi bị người ta gọi tới mới có thể thanh tỉnh mà xuất hiện, những lúc khác luôn nửa mê nửa tỉnh như trong mộng.

Lúc Văn Dụ xuất hiện tiếp nhận bà ngoại, cô biết. Nhưng sau khi anh sắp xếp xong xuôi cho bà thì lại rời đi.

Bà ngoại ngẫu nhiên gọi tên cô thì cô mới có thể thanh tỉnh. Nhưng thời gian dần qua, thời điểm bà gọi cô cũng càng ngày càng ít. cô cứ nghĩ mình sẽ như vậy mà tan biến trên thế gian này.

Nhưng cô gặp lại anh, bởi vì Văn Dụ và Triệu Thần trong lúc đối chất đã gọi tên cô, vô tình gọi cô tới chỗ sân thượng mà cô té chết.

Lúc này đã qua bao lâu? một tháng? một năm? Ba năm hay năm năm? Kỳ An Ninh cũng không biết.

Sau đó Văn Dụ vốn nên an bài ổn thỏa hết mọi thứ, có thể bình yên thoát thân lại vẫn bị tóm vào tù, chịu án tử hình. Lúc này lại đã trôi qua bao lâu? Linh hồn cảm nhận thời gian không rõ ràng. Kỳ An Ninh cũng không biết.

không biết nhiều về mấy nhân tố kia. Tâm Kỳ An Ninh đang loạn cào cào, bảo cô tiếp nhận Văn Dụ, đi cùng anh, cô không làm được.

Văn Dụ bước hai bước liền đuổi kịp Kỳ An Ninh, vươn tay ra nắm chặt tay Kỳ An Ninh. Kỳ An Ninh thử giãy một chút, không giãy ra được.

anh nắm rất chặt.

“Đắt anh một lúc đi.” Văn Dụ nói, “Chỉ cần tới giao lộ thôi, đường này tối đen, anh lại sợ bóng tối.”

Tòa nhà của câu lạc bộ kickboxing tọa lạc ở vị trí rất hẻo lánh, hai hàng cây bên con đường nhỏ không biết trồng bao năm rồi, cành lá xum xuê, cản hết cả tia sáng đèn đường, bóng đêm bao phủ, nhìn đúng là hơi tối tăm thật.

Nhưng Văn Dụ nói câu này đúng là vô si đến cực điểm. anh cao to như thế, sao sợ tối được chứ, có mà bóng tối sợ anh thì có!

Chỉ là anh đang nắm chặt tay Kỳ An Ninh, lực tay rất ổn. không hề có cơ hội thoát, cũng không làm cô đau.

anh rất cẩn thận, tí mí không chểnh chểnh lực.

Kỳ An Ninh không khỏi nhớ tới kiếp trước, có một lần anh vô tình bóp cổ tay cô tới tím xanh. Trong mắt anh rõ ràng có hối hận, khoe miệng lại kéo căng, anh không bỏ xuống được tư thái* của bản thân, không nói được lời xin lỗi.

*Dáng vẻ và thái độ của con người.

Nhớ lại việc này làm cô không tức giận mà còn cảm thấy Văn Dụ rất buồn cười.

anh rõ ràng là nghịch ngợm, vô lại, nhưng đối với cô lại chẳng có cách nào.

Lông mày nhếch lên, khoe miệng cười xấu xa, đều làm cho lòng cô mềm thành vũng nước. cô thấp giọng nói: “Chỉ tới giao lộ thôi...”

Giương mặt Văn Dụ như được chiếu sáng.

Văn Dụ đưa Kỳ An Ninh về nhà, nhìn cô lên tầng mới rời đi. Cả đường tâm tình đều rất tốt.

Bình thường anh hay đậu xe ở bãi đậu xe gần cổng trường, trở lại xe, theo thói quen đốt điếu thuốc. Kéo gương chiếu hậu xuống, từ gương chiếu hậu thấy một bóng người.

Người kia được đèn lớn ở cửa trường học chiếu sáng rõ, gầy gò trắng trẻo, là một mỹ nữ. Trang phục cao cấp hơn Kỳ An Ninh vài phần, hoàn toàn không có vẻ quê mùa của mấy sinh viên năm nhất.

Đôi mắt thấp phần linh động, hoặc nói là, quá mức linh động, tiết lộ trong lòng người này có nhiều tâm tư, tính toán nhỏ nhen. Để cho người ta liếc mắt một cái liền rõ, không nhận được cười nhạo.

Văn Dụ nhìn chằm chằm gương chiếu hậu, thấy cô ta mang theo túi KFC đi tới đi lui phía sau xe anh mấy chuyến, muốn tới nhưng lại khiếp sợ do dự, bởi hồi lại không cam lòng bỏ đi.

Văn Dụ nhớ tới giấc mộng kia, ở trong mộng, cô gái này chửi bới Kỳ An Ninh, trong ánh mắt linh động này mang theo ác ý.

Là mộng, chỉ là mộng mà thôi.

Văn Dụ tự nói với bản thân như vậy. anh lại rút thêm một điếu, muốn lái đi.

Nhưng anh không nhận được nâng mắt lên, nhìn gương chiếu hậu. Lần này, anh không chỉ thấy Tôn Nhã Nhân, anh còn thấy ánh mắt của mình.

Ánh mắt của anh đen đậm như mực, sâu bên trong đó là lệ khí. Đôi mắt này thậm chí còn làm bản thân anh thấy kinh sợ, anh vô thức mà quay đầu sang chỗ khác, hai mắt nhắm nghiền.

Có hình ảnh đột nhiên xuất hiện trong đầu.

Là Kỳ An Ninh đang rơi lệ đầy mặt.

“Nếu có kiếp sau...” cô nói.

Văn Dụ bỗng nhiên mở mắt ra.

Đó là một giấc mộng khác của anh, một giấc mộng liên quan đến Kỳ An Ninh. Mộng này vốn sau khi tỉnh lại nhanh chóng trở nên mơ hồ rồi quên lãng, bây giờ anh lại nhớ lại.

Văn Dụ nhìn bản thân trong gương chiếu hậu.

Lần này, ánh mắt anh đã bình thường. Thế nhưng đáy lòng anh lại đầy lệ khí, ép thế nào cũng không xong.

Văn Dụ nhìn chằm chằm bản thân trong gương, đưa tay đẩy gương về chỗ cũ, mở cửa xuống xe.

Cửa xe đóng lại phát ra tiếng “Rầm”, làm kinh sợ đến cô gái xinh đẹp đang bồi hồi sau xe.

“Vấn, Vấn sư huynh...” Tôn Nhã Nhân sợ hãi gọi.

Bộ dạng mềm yếu sợ hãi kia đúng là chọc người trù mến.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phũ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Thử cố gắng một chút

Editor: tiểu mao

“Tôn Nhã Nhân có tật xấu gì à? Ánh mắt sao lại quý dị như vậy?” Bạch Lộ quay người lại, lặng lẽ nói nhỏ với Mạnh Hân Vũ và Kỳ An Ninh.

Cả buổi sáng Mạnh Hân Vũ và Kỳ An Ninh cũng phát hiện Tôn Nhã Nhân không được bình thường, cô ta cứ đi qua đi lại bên cạnh Kỳ An Ninh, luôn mỉm cười liếc Kỳ An Ninh một chút.

Kỳ An Ninh cách lối đi nhỏ ở giữa nhìn cô ta một lúc, không tới mấy phút liền thấy Tôn Nhã Nhân mượn động tác nghịch tóc để quay đầu liếc mắt nhìn cô.

Ánh mắt giao hoạt, đắc chí vừa lòng.

Kỳ An Ninh hơi nhàu mày.

Bạch Lộ nói ánh mắt Tôn Nhã Nhân ánh mắt quý dị cũng không phải là suy đoán lung tung.

Kỳ An Ninh có cảm giác, cảm thấy sự biến hóa này của Tôn Nhã Nhân này nhất định có liên quan đến Văn Dụ. Nhưng cô suy nghĩ một chút, vén tóc ra sau tai, nhẹ nhàng nói: “Ai biết, quan tâm cậu ta làm gì.”

Tôn Nhã Nhân là người nông cạn thích hư vinh, chỉ biết nói xấu sau lưng người khác, tung mấy tin đồn nhảm, chút bản lĩnh này không thể tổn thương Văn Dụ, cũng không thể làm Kỳ An Ninh kiếp này bị tổn thương.

Kỳ An Ninh không sợ cô ta.

Tôn Nhã Nhân nghịch tóc, lén nhìn qua Kỳ An Ninh, thấy bộ dạng không biết chuyện gì của cô, trong lòng liền cười nhạo.

trên đời này không có góc tường nào không đào được.

cô ta không tin Văn Dụ hoàn toàn không có tí cảm giác gì với mình. Lần trước chắc chắn là do thời cơ không đúng, hay là do cô ta nói gì không đúng nên mới chọc giận Văn Dụ, anh mới cay nghiệt với cô ta như thế.

Đêm qua, cô ta vừa đi ra KFC đã thấy Văn Dụ đang đưa Kỳ An Ninh về khu tập thể. cô ta cố ý đứng ở gần bộ bồi hồi một trận, quả nhiên đã thu hút sự chú ý của Văn Dụ.

Lần này, thái độ của anh đối với cô ta đúng là khác hoàn toàn.

“Em là?” Văn Dụ làm như bưng tỉnh đại ngộ, “A, là người lần trước cái kia...”

anh không chút để ý mở nắp xe, lấy bình nước khoáng, vặn nắp uống ngụm nước, hỏi: “Muộn thế này còn làm gì ở đây?”

Giọng điệu nói chuyện của anh ôn hòa hơn so với lúc ở câu lạc bộ kickboxing. Tôn Nhã Nhân ánh mắt lóe lên, bước tới đứng chỗ đuôi xe anh, nói: “Em vừa tới KFC làm bài tập, đang chuẩn bị đi về.”

Đối diện trường học có một quán KFC, mỗi ngày Kỳ An Ninh về phòng đều phải đi qua đây. Bởi vì quán này gần trường, mỗi ngày đều có sinh viên tới chỗ đó làm bài tập, đọc sách, học tập, gần giống phòng tự học.

“Sao em chăm chỉ thế?” Văn Dụ vặn lại nắp bình, mỉm cười hỏi.

Lần trước Tôn Nhã Nhân bị anh cay nghiệt đến mức không còn mặt mũi gặp người khác, lần này cố ý cẩn thận quan sát một chút, cảm giác Văn Dụ đúng là đang mỉm cười với mình, mới cẩn thận nói: “Vâng, em muốn cố gắng, không biết cuối kỳ có được học bổng không.”

Tay Văn Dụ dùng lực, làm nắp bình đã vặn chặt càng chặt thêm.

Cái này ít nhất đối với việc học cô ta tinh táo hơn, so ra thì Kỳ An Ninh đúng là hơi hồ đồ.

Văn Dụ quan sát Tôn Nhã Nhân một chút. cô ta mặc quần áo sành điệu, còn biết trang điểm. Nhìn qua thì thấy không giàu, nhưng cũng không phải nghèo.

Tối thiểu là phải có cha có mẹ. Có cha mẹ che chở cho, cho dù có chút tật xấu thì quy hoạch cuộc sống vẫn rất rõ ràng.

Nhưng Kỳ An Ninh không có. cô bé tắc, trầm mặc, như một con trâu chỉ biết cúi đầu cày cấy, không biết mình bị mất phương hướng. cô đem sinh hoạt bản thân trở nên loạn thất bát tao.*

*lộn xộn, ngã nghiêng, bừa bãi.

May mắn, Kỳ An Ninh gặp được anh.

“anh muốn tới đường Kiều Nam ngồi một chút, em có muốn đi cùng không?” anh đề xuống công tắc, nhìn nắp xe tự động đóng lại, giống như vô ý mà hỏi Tôn Nhã Nhân.

“Quán bar à?”

“Đúng,” Văn Dụ hỏi, “đi cùng không?”

Tôn Nhã Nhân đập thình thịch, nhưng đột nhiên nhớ đến hôm nay mặc hơi tùy tiện, đầu cũng chưa gội...

“không được rồi, để lần sau đi.” cô ta thận trọng nói, “Hôm nay em muốn về phòng đọc sách.”

Tôn Nhã Nhân tự cảm thấy bản thân ưu nhã vừa vặn, lại không biết vừa rồi bản thân từ động tâm tư cho tới biểu cảm do dự thận trọng đều rơi vào mắt Văn Dụ.

Văn Dụ mặc dù luôn không chịu thiệt mà chỉ trích Kỷ An Ninh vồn anh, kỳ thật, anh mới là kẻ biết vồn người khác trên tay rồi hành hạ nhất.

anh hơi mỉm cười, không nói nhiều thêm câu nào, chỉ chọn gật đầu nói: “À, vậy tạm biệt.”

nói xong liền đi tới chỗ ghé lại, kéo cửa xe ra.

“...” Tôn Nhã Nhân đuổi tới, “Sur huynh, sur huynh!”

Văn Dụ đã ngồi lên xe, “Rầm” một tiếng đóng cửa lại, kéo cửa kính xe xuống, “Còn chuyện gì?”

Quả nhiên anh biểu hiện lãnh đạm, Tôn Nhã Nhân liền chủ động. cô ta lôi điện thoại di động ra, tha thiết nói: “Hôm nay em thật sự không có thời gian, hẹn hôm khác đi. Sur huynh, chúng ta thêm Wechat trước được không?”

Khóe miệng Văn Dụ kéo ra một nụ cười thần nhiên.

Tôn Nhã Nhân mượn việc trừu chọc tóc mà quay sang nhìn Kỷ An Ninh, trong lòng khinh thường.

Văn Dụ biểu hiện thân thiện với Kỷ An Ninh thì đã sao, đêm qua còn không phải thêm wechat với mình à. anh còn nói lần sau muốn mời mình đi chơi.

Khóe miệng cô ta nhếch lên, quay đầu trở lại.

Kỷ An Ninh chẳng rảnh mà phản ứng lại Tôn Nhã Nhân. cô mượn vớ của Mạnh Hân Vũ, vớ vàng đem mấy phần trước đó mình chép thiếu bổ sung vào.

Kiếp trước cô không thân thiết với bạn học, mấy phần bị thiếu trong vớ đều do bản thân ở nhà tự đọc sách để hiểu.

Lần này, cô mượn vớ của Mạnh Hân Vũ, nhin không được khen ngợi một phen: “Hân Vũ, cậu ghi chép rõ ràng thật đấy.” rõ ràng, tỉ mỉ chính xác.

Mạnh Hân Vũ cười đắc ý, Bạch Lộ phụ họa: “Đương nhiên rồi, Hân Vũ là đại học bá, cậu ấy luôn nhắm tới học bổng mà.”

Kỷ An Ninh “wow~” một tiếng. (Truyện được edit và đăng tại cungquanghang.com)

Mạnh Hân Vũ nói: “Cha tớ bảo tớ đừng lo chuyện trong nhà, có ông ấy rồi. Ông ấy bảo tớ, làm thêm thấy việc gì thích hợp thì làm, không thích hợp thì tập trung học tập. Ông ấy chỉ hi vọng tớ giành được học bổng, vừa cố gắng học tập vừa kiếm được tiền, cả hai cùng lợi.”

“Cha cậu tốt thật đấy!” Trong mắt Kỷ An Ninh lộ ra hâm mộ, trong lòng lại buồn vô cớ.

“À, sau này cậu làm ở nhà ăn, không phải đi mua cơm hộp nữa đúng không?” Mạnh Hân Vũ hỏi.

Sáng hôm nay bọn họ tới nhà ăn mua đồ ăn sáng, ngoài ý muốn thấy Kỷ An Ninh bên trong cửa sổ. Hồi chút mới biết Kỷ An Ninh trong danh ngạch làm việc ngoài giờ của nhà ăn.

“Như vậy, cậu có thể sắp xếp thời gian hợp lý rồi, tớ nói cho cậu nhé, học bổng không ít đâu, cậu cũng thử một lần đi.” Mạnh Hân Vũ nói.

“Tớ...” Kỷ An Ninh không có lòng tin lắm.

Thành tích của cô trong lớp khá bình thường. Do chỉ mới nhập học một tháng nên không nhìn rõ được. Nhưng Kỷ An Ninh có kiếp trước nên trong lòng cô rất rõ ràng. Thành tích của cô bình thường, không bị rớt môn là tốt lắm rồi.

không thể so với học bá như Mạnh Hân Vũ. Mà cô nhớ rõ học kỳ này Mạnh Hân Vũ đúng là giành được học bổng.

Lúc Kỷ An Ninh học cao trung liền biết bản thân không còn đường khác để đi, chỉ đành liều mạng học tập, mới đậu được Hoa đại. Vào đại học, không có sự liều mạng kia thúc đẩy, vớ vàng đi giải quyết việc cấp bách trước mắt là không có tiền, không thể dồn nhiều tâm sức vào việc học.

Kỷ An Ninh nghĩ tới những thứ này, đột nhiên cảm thấy may mắn vì Văn Dụ chỉ cho cô phương hướng đi tiến tới. cô đổi giọng nói với Mạnh Hân Vũ: “Tớ sẽ thử một chút, mặc dù không hi vọng gì nhiều nhưng ít ra cũng nên cố gắng một lần.”

Kiếp này, coi như không làm được “Tốt hơn”, cũng phải vì “Tốt hơn” mà cố gắng thử một chút.

Buổi trưa đang trên đường tới phòng ăn thì bị Văn Dụ cho người tới chặn đường.

“An Ninh! An Ninh!” Người đang lớn tiếng chào hỏi Kỷ An Ninh là Trần Hạo.

Văn Dụ vốn định gọi Kỷ An Ninh, lại thấy cô đang vừa nói vừa cười với mấy nữ sinh cùng lớp, chợt nhớ ra bản thân đã đáp ứng với cô, không để cô bị người ta nói ra nói vào. anh là người nổi tiếng trong trường, người biết anh rất nhiều, anh liền thọc Trần Hạo một cái, bảo Trần Hạo gọi Kỷ An Ninh.

Trần Hạo không phụ nhắc nhở, nói: “đi, cùng ăn cơm, (em cùng Văn ca) không phải đã nói rồi sao?” hân còn cố ý nháy mắt, nhắc nhở ước định của Kỷ An Ninh và Văn Dụ.

Kỷ An Ninh có chút do dự. cô đúng là đáp ứng sẽ ăn cơm cùng Văn Dụ, nhưng cô cũng rất muốn ăn cơm cùng nhóm Mạnh Hân Vũ. Đây là đãi ngộ cô chưa từng có ở kiếp trước, cô vốn cô độc đã quen, hôm nay Mạnh Hân vũ và Bạch Lộ biết cô không cần phải mua cơm hộp nữa nên mời cô cùng đi ăn cơm, trong nội tâm cô hơi dao động.

Văn Dụ là ai, lợi nhân vừa quét qua liền nhìn thấu sự do dự trong mắt Kỷ An Ninh.

anh mỉm cười với Mạnh Hân Vũ và Bạch Lộ: “Ăn cùng không?”

Văn Dụ thì không cần nói, Trần Hạo cũng là người mày rậm mắt to, thuộc kiểu con trai cơ bắp, là thành viên của câu lạc bộ kickboxing, mặc kệ nhan sắc ra sao, tối thiểu thì đáng người cũng không tệ.

không đợi Kỳ An Ninh trả lời, Mạnh Hân Vũ đã “Khụ” một tiếng, Bạch Lộ dùng cùi chò thúc Kỳ An Ninh một cái.

Kỳ An Ninh liền hiểu hai người họ đều đồng ý, hớn hờ nói: “Được, vậy cùng nhau đi.” Lần này có thể vẹn cả đôi đường.

Tôn Nhã Nhân ở nhà ăn nhìn thấy Văn Dụ ăn com chung với Kỳ An Ninh, cô ta bĩu môi, quay người đi ra.

Mấy người Mạnh Hân Vũ cũng có mắt nhìn, com nước xong xuôi, các nàng nói chuyện phiếm với Trần Hạo mấy câu, ba người đều rút lui trước, không ở đây làm bóng đèn nữa.

Văn Dụ khen Kỳ An Ninh: “Quan hệ bạn bè không tệ nha.” trên bàn com có thể nhìn ra mấy cô gái này quan hệ không tồi.

Kỳ An Ninh khẽ cong mắt: “Đây là lần đầu tiên em ăn com chung với mấy cô ấy.”

Trong nội tâm cô đang cao hứng, cười vô cùng ngọt ngào, trên mặt như sinh ra ánh sáng.

Văn Dụ cảm thấy, cô so với lúc khai giảng hình như không giống nhau. Cùng với dáng vẻ trong mộng anh lại càng không giống.

Văn Dụ nhếch miệng cười cười, ánh mắt chuyển một cái, thấy Tôn Nhã Nhân đang ở phía xa xa, cách họ mấy cái bàn.

Tôn Nhã Nhân đang nhìn anh. Nhìn thấy anh đang chú ý tới mình, cô ta mới chậm rãi đứng dậy rời đi. Trước khi đi, còn liếc mắt với anh.

Văn Dụ bỗng nhú mày, điện thoại bỗng vang lên.

anh nhận điện thoại: “A lô?”

Giống như bạn anh gọi tới, hẹn anh cuối tuần đi làm gì đó. Kỳ An Ninh vốn không để ý, tới tận khi cái tên “Đương Bác” đột nhiên lọt vào tai. cô liền ngẩng đầu lên.

“Cậu quen hắn ta?” Văn Dụ nói, “Tôi, chắc là được, cùng nhau ăn com xong. Được, vậy thứ bảy đi.”

anh cúp điện thoại, nhìn Kỳ An Ninh đang nhìn mình, hỏi: “Sao à?”

Kỳ An Ninh hỏi: “Thứ bảy làm gì vậy?”

“Chơi bóng.” Văn Dụ nói, “Đánh squash*.Đều là bạn thân của anh.”

****Bóng quần** hay **squash** là môn thể thao dùng vợt, có hai người chơi (đơn) hoặc bốn (đôi) trong một sân kín bốn bên với một quả bóng cao su nhỏ và rỗng.*

Người chơi phải luân phiên nhau thực hiện cú đánh bóng bằng vợt vào các khu vực hợp lệ trên bốn vách tường của sân thi đấu.

Kỳ An Ninh do dự một chút, nếu giờ trực tiếp hỏi về Dương Bác, Văn Dụ sẽ phản ứng dữ dội cho coi. Lần trước cô chỉ nói Dương Bác đẹp trai, hai mắt anh liền bốc hung quang.

cô cân nhắc hỏi: “Squash chơi vui không?”

Văn Dụ cảm thấy hơi bất ngờ.

Lấy tính tình lãnh đạm của Kỳ An Ninh, anh còn tưởng cô sẽ không cảm thấy hứng thú nên không hỏi cô.

“Chơi vui lắm.” Ánh mắt anh khẽ động, lộ ra bộ dạng lão sói xám đang tươi cười hỏi: “Thứ bảy rảnh không, đi cùng anh đi?”

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Một chân đạp hai thuyền

Editor: tiểu mao

Bởi vì có Kỳ An Ninh là nguyên nhân, Trần Hạo và Mạnh Hân Vũ, Bạch Lộ coi như có quen biết. Cậu độc thân năm ba làm sao có thể buông tha hai tiểu học muội năm nhất cơ chứ, Trần Hạo đương nhiên muốn nắm lấy cơ hội.

Bọn họ vừa ra khỏi nhà ăn, liền trao đổi số điện thoại với nhau, thêm wechat.

Mạnh Hân Vũ và Bạch lộ đều cười hi hi, mặt hơi đỏ.

Chuyện yêu đương đúng là làm cho người ta mơ ước.

Nghỉ giữa giờ buổi chiều, Bạch Lộ hưng phấn nói cho Kỳ An Ninh: “Trần Hạo hỏi ký túc xá bọn mình có muốn cùng ký túc xá bọn họ thiết lập quan hệ hữu nghị không kia!”

Kỳ An Ninh không ngờ cùng ăn một bữa com lại thu hoạch được cái này.

Cùng phòng ký túc xá với Mạnh Hân Vũ còn có hai cô gái thuộc khoa khác, hai người bọn họ rất hưng phấn, riu ra riu rít bàn luận tối nay nên nói thế nào với hai bạn kia.

Kỷ An Ninh cho dù không tham gia vào cũng cảm nhận được sự vui vẻ của hai người họ. cô chống má, mỉm cười nhìn các nàng đang nhảy nhót xôn xao.

Học tập, yêu đương, bạn bè.

Trước sau hai kiếp, tới tận bây giờ, Kỷ An Ninh mới chính thức hưởng thụ cuộc sống đại học bình thường. (Truyện được edit và đăng tại [cungquanghang.com](#))

Bởi vì Kỷ An Ninh đã đáp ứng sau này cùng ăn cơm trưa với Văn Dụ, Văn Dụ liền đồng ý buổi tối không đuổi theo cô.

Xe đón xe đưa, đúng là rất chói mắt. Càng khỏi phải nói đến cái xe Hummer đen “khiêm tốn” vốn nổi danh ở trường kia.

Mạnh Hân Vũ và Bạch Lộ cũng nhận ra xe của Văn Dụ. Hai người bọn họ sau khi ăn xong cơm chiều thì ra ngoài trường học tản bộ một vòng, xung quanh có rất nhiều quán nhỏ, tất cả mọi người đều thích đi dạo chơi vào buổi trưa hoặc chạng vạng tối, vừa hay để tiêu cơm luôn.

Tản bộ từ cửa hàng nhỏ về cổng trường, Bạch Lộ liền dừng cũi chó huyệt Mạnh Hân Vũ: “Này! Này! Kia có phải xe của Văn Dụ không?”

Xe Hummer đen dừng trước cửa trường học, cao hơn một khoảng so với mấy xe khác, rất dễ thấy.

Nhưng Bạch Lộ kinh sợ không phải vì xe, mà vì người bên cạnh xe.

Nhìn qua là thấy Tôn Nhã Nhân cổ ý ăn mặc đẹp, đứng bên cạnh xe, cách cái cửa xe trò chuyện với Văn Dụ.

“Hôm nay?” Văn Dụ nhìn bộ dạng chủ động ân cần của cô ta, nhàn nhạt mà cự tuyệt, “Hôm nay có chuyện, hôm khác đi.”

Hôm qua anh mời cô ta tới đường Kiều Nam, cô ta không đi. Hôm nay cô ta muốn chủ động mời anh đi uống cà phê, anh lại cự tuyệt. Văn Dụ lúc lạnh lúc nóng, làm Tôn Nhã Nhân thấy bất ổn trong lòng.

Nhìn chiếc Hummer đen nhanh chóng rời đi, cô ta rất hối hận đêm qua không nên cự tuyệt Văn Dụ. Nếu Văn Dụ cho cô ta thêm cơ hội, cô ta chắc chắn sẽ không cự tuyệt.

Ngày khai giảng đầu tiên, Tôn Nhã Nhân đã quen biết Văn Dụ. Đương nhiên là chỉ có cô ta biết anh thôi.

Vừa khai giảng năm học mới, sinh viên năm nhất vào trường. Mấy sư huynh trong trường học xoa tay hăm hè, chỉ đợi mấy tiểu học muội nhập học. Ngày nhập học đó, đi đâu cũng thấy đám học trưởng ân cần chỉ đường, chuyển hành lý cho mấy tiểu học muội.

Tôn Nhã Nhân xinh đẹp như vậy, tự nhiên bắt đầu từ nhà ga liền được đám học trưởng đón người mới vây quanh. Hoa đại cho xe buýt tới đón tân sinh viên tới trường, hành lý đương nhiên không cần cô ta lo, đám học trưởng kia thì nhau tranh cướp giúp cô kéo hành lý.

Nam sinh năm nhất không được đối xử tốt như vậy, một thân một mình lo liệu.

Có một nam sinh năm nhất đáng vẻ quê mùa, giống như là từ nông thôn lên, một cái vali cộng thêm mấy cái bao. Cậu ta một tay kéo vali, trên vali còn chồng thêm mấy cái bao lớn, một bao lớn khác thì vác trên vai, cứ thế xông thẳng vào trường.

Tôn Nhã Nhân được bọn học trưởng Lý Toàn Hữu chăm sóc, bản thân ưu nhã công theo một cái túi nhỏ, trở mắt nhìn cậu ta cầm đầu chạy về phía trường học, trực tiếp đụng trúng một chàng trai trẻ tuổi đang bước nhanh ra khỏi trường.

Chàng trai trẻ tuổi kia phản ứng nhanh nhẹn, trong nháy mắt đụng nhau liền đưa tay ra. một tay chụp lấy cái bao lớn đang sắp rớt xuống, một tay khác bắt lấy bả vai nam sinh kia, giữ cậu ta lại tránh bị ngã.

Chàng trai trẻ tuổi kia trong nháy mắt thể hiện sức mạnh, làm trong lòng Tôn Nhã Nhân dao động. cô tập trung nhìn lại, người kia mũi cao thẳng, gương mặt anh tuấn. anh đưa cái bao lớn cho cậu nam sinh kia, nói “Chú ý một chút”, hình như đang cố vẻ không vui. Nhìn qua còn hơi tức giận.

Điều này càng hấp dẫn Tôn Nhã Nhân.

Giống như hàng hiệu trên người anh, giống như chiếc xe Hummer của anh.

Sau đó Tôn Nhã Nhân đi nghe ngóng khắp nơi. Chiếc xe Hummer kia đúng là rất nổi tiếng. sau khi nghe ngóng liền biết được: Văn Dụ, năm ba, là đại thiếu gia, trong nhà rất nhiều tiền.

Tâm Tôn Nhã Nhân vẫn luôn nóng hổi, không thêm đề nam sinh khác vào mắt. (Truyện được edit và đăng tại [cungquanghang.com](#))

Văn Dụ đối với cô ta lúc nóng lúc lạnh, trong lòng Tôn Nhã Nhân sinh u oán, đứng ở chỗ đó nhìn theo Hummer đã đi xe một lúc mới quay đầu trở về trường.

Kỷ An Ninh cũng không phải ngày nào cũng ăn cơm trưa với Văn Dụ, trừ buổi sáng cô phải trực ban ở nhà ăn, trưa với chiều đều theo thời khóa biểu xếp lịch trực. Thứ sáu cô phải trực buổi trưa, Văn Dụ biết hôm nay cô trực nên cố ý tới chỗ cô mua cơm.

Nhìn qua thấy hàng chỗ cô dài hơn so với mấy hàng khác, đều là con trai.

Văn Dụ: “...” Móa nó!

Văn Dụ đương nhiên sẽ không bực dãi dãi của mình, cũng không thể chen lấn với một hàng dài con trai đang xếp hàng kia chỉ để nhìn Kỷ An Ninh một chút, nói với cô thêm một câu.

anh cùng bọn Trần Hạo, Tôn Khải ăn cơm trước. Đến lúc ăn no, cửa sổ cũng chẳng còn người nào, Kỷ An Ninh đẩy xe đẩy nhỏ ra thu bàn ăn. Lúc đi ngang qua, cô còn vui vẻ chào hỏi bọn họ.

Bàn ăn bằng sắt để đầy trên mấy giá nhựa, nặng kinh khủng, lúc Kỷ An Ninh đẩy về phải cúi người dùng sức đẩy.

một cô gái nhỏ nhắn gầy yếu, mấy người Trần Hạo nhìn cũng thấy đau lòng, lại quay sang nhìn Văn Dụ vẫn đang ngồi vững như Thái Sơn ở đằng kia, bọn hắn nhìn không được hỏi: “Có muốn qua giúp đỡ không?”

Trong mắt Văn Dụ lại đầy ý cười, nói: “không cần. Đó là công việc của cô ấy.”

Bỏ qua thân phận “cô gái anh thích”, Văn Dụ kỳ thật rất thích người tự lực cánh sinh, tính cách kiên trì.

Người mặc tạp dề của nhà ăn, cặp tóc lên, Ký An Ninh mặc mặc giống mấy bà thím, dáng người nhỏ yếu, lại phá lệ cho anh cảm giác khỏe khoắn.

Đây là sự tràn đầy sức sống, sinh mệnh đang gầy dựa hướng tới trước, vui vẻ phồn vinh, làm người ta thấy vui vẻ.

Ký An Ninh đứng là không cần người khác giúp đỡ. cô khách sáo từ chối tiểu Ngô ở bếp sau đang nhiệt tình đề nghị giúp đỡ, hỏi: “Di lý, mấy cái này để ở đâu?”

Di Lý vừa xía răng vừa chỉ: “Bên kia, bảo lão Mã chi cho.”

Ký An Ninh ịch đẩy xe qua.

Công việc làm ngoài giờ ở nhà ăn tiền lương rất thấp, lại rất mệt mỏi. Nhưng chỗ tốt lớn nhất là thời gian linh hoạt, cái này cố ý chiếu cố cho mấy sinh viên nghèo mà bố trí, bởi vậy dựa vào thời khóa biểu có thể linh hoạt chiếu cố thời gian của sinh viên, không ảnh hưởng tới việc lên lớp của Ký An Ninh.

Ký An Ninh tính qua, không có thu nhập từ NL, thu nhập từ quán cà phê, dạy kèm thêm nhà ăn trường học cộng lại, miễn cưỡng có thể đảm bảo nhu cầu chi tiêu của mình. Trong thời gian này, cô mua lò vi ba cộng thêm quần áo mới, chắc không có gì phát sinh nữa.

Nhưng điều chỉnh công việc giúp cô không bị bận rộn như trước, thời gian trống cô có thể tập trung vào việc học.

So với trước đó, mặc dù thu nhập cao, nhưng bận rộn mệt nhọc, trong lòng luôn trống rỗng, bây giờ lại có cảm giác quỹ đạo sinh hoạt được nâng lên, làm cho người ta kim lòng không được mà tràn đầy hi vọng.

Lúc kết thúc công việc chuẩn bị rời đi, di Lý gọi cô lại, kín đáo đưa cho cô hai quả lê nhỏ: “Cầm lấy.”

Đây là trái cây bán kèm với đồ ăn, Ký An Ninh thấy hơi do dự. Di Lý nói: “Chúng ta làm việc ở nhà ăn, không thể chút phúc lợi cũng không có. Bây giờ đâu phải thời kì đói kém, sự phụ nẫu chính đều rất mập mạp.”

Bà nói xong, bản thân của cầm một quả lê gặm một miếng.

Ký An Ninh cười đến hai mắt cong cong, đem lê nhét vào túi sách, nói “Cảm ơn” rồi nhẹ nhàng chạy.

Sự phụ Mã cũng đang gặm lê đi tới, nói với di Lý: “Đứa nhỏ này, nhìn thì gầy gò nhỏ nhắn, làm việc rất được.”

Di Lý gật gật đầu.

Mạnh Hân Vũ thu thập cặp sách, chuẩn bị tới thư viện học tập, Bạch Lộ hùng hùng hổ hổ xông vào.

“Hân Vũ!” cô nàng vừa vào cửa liền gào to, “Cậu có biết tớ vừa nghe được chuyện gì không!”

Mạnh Hân Vũ nhìn cô nàng nói chuyện đến thở không ra hơi, cười cô nàng: “Nhìn cậu gấp chưa kìa, uống ngụm nước đi rồi nói tiếp.”

Bạch Lộ chạy vội lên lầu, đứng là thở không ra hơi, nâng cốc lên uống ừng ực mấy ngụm, “Cạch” để ly xuống, đi thẳng vào vấn đề: “Tôn Nhã Nhân lên xe Văn Dụ, đi cùng hân kìa!”

Tin tức rất có tính xung kích, Mạnh Hân Vũ cũng kinh ngạc: “Sao cậu biết? Cậu thấy rồi à?”

“không phải tớ! Là Hà Hướng Đông!” Bạch Lộ nói, “Hà Hướng Đông ra ngoài ăn xâu nướng thì nhìn thấy. hân ta còn cầm nhả cả đường với tớ.”

Cái gì mà “Con gái xinh đẹp đều hám giàu” linh tính gì đó.

Hà Hướng Đông chính là người xuất hiện trong mộng Văn Dụ, nam sinh nói ba nghìn tệ cũng nguyện ý. Nam sinh này đã theo đuổi Tôn Nhã Nhân từ lúc tập huấn quân sự, nhưng hân muốn nhan sắc không có nhan sắc, muốn đáng người không có đáng người, muốn gia thế không có gia thế, Tôn Nhã Nhân nhìn hân chường mặt.

Kiếp trước, hân ra là người giúp Tôn Nhã Nhân tung tin đồn.

Kiếp này, Tôn Nhã Nhân lên Hummer của Văn Dụ, trong mắt hân cô ta liền trở thành “con gái hám giàu”. hân căm giận, đúng lúc nửa đường gặp phải Bạch Lộ liền cầm nhả nguyên đoạn đường về.

Nếu không phải Bạch Lộ suy nghĩ một chút liền biết chuyện giữa Văn Dụ và Tôn Nhã Nhân, cơ bản lười nghe tên này nói, loại con trai ánh mắt thiên cận cho rằng mua một cái túi mấy trăm tệ là loại con gái hám giàu, đúng là lý luận cứng chó.

“Tôn Nhã Nhân sao lại cùng Văn Dụ...” Mạnh Hân Vũ xoắn xuýt, “Cậu nói xem An Ninh liệu có biết không? Chúng ta có nên nói cho An Ninh không?”

Bạch Lộ cũng do dự xoắn xuýt.

“Chiều theo ý An Ninh thì Văn Dụ đang theo đuổi cậu ấy... Hai người bọn họ chưa phải người yêu.” cô nàng nói, “Chúng ta nếu nói với cậu ấy, có phải hơi lo chuyện bao đồng không?”

Đây cũng là nguyên nhân Mạnh Hân Vũ đang xoắn xuýt. cô nàng thẳng tính, nếu Ký An Ninh và Văn Dụ công khai là người yêu, Văn Dụ cùng Tôn Nhã Nhân mập mờ như vậy cô nàng đã sớm nói thẳng với Ký An Ninh rồi.

Nhưng Văn Dụ và Ký An Ninh lại không phải là người yêu. Bọn cô cùng ăn cơm với bọn Văn Dụ, Trần Hạo, đều cảm giác được, hai người này còn chưa tiến tới giai đoạn yêu đương.

“Đúng là đều cán.” Mạnh Hân Vũ cá giận, “Dù gì cũng đang theo đuổi Ký An Ninh, sao còn một chân đạp hai thuyền.”

“Đúng vậy. Làm hại tớ còn thấy anh ta đẹp trai, còn khuyên An Ninh tiếp nhận kìa.” Bạch Lộ cảm thông trong lòng, thờ dãi, “Nam sinh đáng đẹp trai lại giàu có đúng là không đáng tin.”

Mạnh Hân Vũ suy nghĩ nói: “Nhìn lại thì, An Ninh chỉ đơn giản muốn cùng Văn Dụ làm sư huynh muội cùng câu lạc bộ thôi, tớ cũng không muốn truyền chuyện này ra, rảnh rồi đi lo chuyện, An Ninh nếu thật sự có ý định tiếp nhận Văn Dụ, vậy chúng ta nhất định phải nói cho cậu ấy.”

Nhất thời, hai người đều có ấn tượng cực kì kém với Văn Dụ.

Mà Tôn Nhã Nhân... Tôn Nhã Nhân tối hôm đó bị làm cho mờ mắt.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chơi đùa

Editor: tiểu mao

Hôm nay là tối thứ sáu, nhiều người gọi bạn dẫn bè tới chơi đùa buổi tối.

Văn Dụ mang Tôn Nhã Nhân tham gia tiệc tụ hội bạn bè của anh. Tiệc tụ hội này lấy đàn ông là trọng tâm, đương nhiên cũng không thể thiếu mấy cô em xinh đẹp tới tô điểm thêm.

Tôn Nhã Nhân cố ý trang điểm qua, tự cảm thấy bản thân rất ổn, không ngờ đi vào phòng bao mới thấy không bằng.

Vòng tay mấy trăm tệ sao có thể so với kim cương sáng chói, nhãn hiệu Hàn Quốc sao có thể so với Chanel sang chảnh. trên người mặc đồ sành điệu, trong phòng bao sáng loáng lại giống như in một chữ “RÉ” to đùng.

Tôn Nhã Nhân mất đi sự tự tin của cô gái xinh đẹp, có chút luống cuống, cứ lo lắng bản thân sẽ làm mất thể diện Văn Dụ.

Dù sao cô ta cũng lấy thân phận bạn gái của Văn Dụ để xuất hiện.

Cũng may mấy người đàn ông ở đây hình như cũng chẳng buồn để ý cách ăn mặc của cô ta. Có người đưa cho cô ta một cốc đồ uống, cô ta vội nói cảm ơn.

Chỉ là cổ tay người kia cứ dao động qua lại trước mắt, lộ ra đồng hồ sáng loáng, cách cô ta rất gần, Tôn Nhã Nhân nhìn rất rõ.

cô ta hay xem mấy tạp chí thời thượng, đối với mấy vật phẩm xinh đẹp lấp lánh xa xỉ kia rất mong muốn, cũng hiểu khá rõ. Trong lòng cô ta yên lặng đánh giá giá trị của cái đồng hồ kia, sau đó liú lười.

“Học Hoa đại à?” Nam nhân kia hỏi, “Bạn học của tiểu Dụ à?”

Tôn Nhã Nhân còn tưởng Văn Dụ sẽ tụ hội với mấy người bạn ngang tuổi, cô ta không ngờ mấy người này tuổi đều lớn như thế, người này nhìn cũng khoảng hai sáu hai bảy. Trách không được Văn Dụ ở trong trường lại rất thành thực, hóa ra là vòng bạn bè của anh khác biệt.

“Dạ,” cô ta trả lời, “Vừa vào năm nhất ạ.”

Nam nhân kia có vẻ rất có hứng thú với cô, thuận thế cùng nhau hàn huyên.

Tôn Nhã Nhân vừa ứng phó với hán vừa đưa mắt đi tìm Văn Dụ. Lại thấy Văn Dụ đi một chuyến tới phòng vệ sinh, quay lại ngồi ở ghế salon xa xa kia, đang nói chuyện giết thì giờ với mấy người bạn.

Nam nhân đang cùng Tôn Nhã Nhân nói chuyện trên trời dưới đất kia rất thành thực, tầm mắt, kiến thức đều không phải dạng bình thường, cùng nói chuyện phiếm với tiểu nữ sinh năm nhất, có thể đem chủ đề không chế, nắm giữ tiết tấu, đều có chút lòng thành. Rất nhanh Tôn Nhã Nhân đã bị hán kéo theo, thật sự tiến vào câu chuyện, dần dần thả lỏng, không còn cảm giác khẩn trương như lúc đầu.

Ánh mắt đảo qua Văn Dụ và mấy người bạn của anh trong phòng bao, mặc dù những người ở đây đang mui phần buông lỏng nhưng phong phạm tinh anh trên người họ vẫn tồn tại mãnh liệt như cũ. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Cho dù là một vòng toàn con nhà giàu thì vẫn có một tiểu đoàn thể riêng.

Hoàn khổ cùng hoàn khổ* ngộp trong vàng son pha trộn với nhau, tình anh cùng tình anh cạnh gác hỗ trợ hoặc cạnh tranh với nhau, đương nhiên tốt nhất vẫn là đôi bên cùng có lợi.

*Hoàn khổ: có thể hiểu ở trong này là ăn chơi trác táng

Văn Dụ và bạn bè của anh đương nhiên là kiểu sau.

Văn Dụ châm điếu thuốc, ngồi ở một bên ghế salon, cách một khúc nhìn Tôn Nhã Nhân bị một người bạn của anh lôi kéo nói chuyện phiếm. Biểu cảm cô ta tương đối phong phú, thường xuyên có chút kinh ngạc, hơi vui vẻ, hơi tò mò hoặc chút thẹn thùng cùng vài phần thận trọng.

Đây hoàn toàn là kiểu người trời sinh đã là cao thủ xã giao, chỉ là còn hơi ngây ngô. Trong gian phòng này, bất kì ai cũng có thể liếc rõ cô ta từ đầu đến chân.

một người bạn ngồi lại đây, cười hỏi: “Đây chính là người cậu nói xinh đẹp như Tiên nữ đây à?”

Văn Dụ bật cười: “anh nhìn nàng giống chứ?”

Tôn Nhã Nhân mặc dù xinh đẹp, nhưng bên cạnh Văn Dụ trước giờ không thiếu người đẹp.

cô bé này mặc dù còn mang vài phần ngây ngô, nhưng ánh mắt cô ta hay dừng lại ở mấy túi xách của cô gái khác, đồ trang sức với đồng hồ tay thượng lưu của nam, người này trĩu nặng dục vọng với vật chất, có thể ép cô ta quỳ gối phục tùng, tiền cũng tiền không nổi.

Mấy tên đàn ông nhìn một cái liền biết.

Hóa ra không phải người Văn Dụ từng nói tới. Tên bạn kia nhá khói hương về bên kia liếc qua, cười mắng: “Tiền Hạo Nhiên kia đang coi trọng cô em kia à?”

Tiền Hạo Nhiên là người đang nói chuyện trên trời dưới đất với Tôn Nhã Nhân, đã đổi chỗ với người khác, giờ đang ngồi cạnh cô ta, gất gao dựa gần vào cô nàng.

Có cô gái xinh đẹp tiến vào vòng, chuyển qua mấy tay trong vòng cũng là việc bình thường. Chỉ là mấy nam nhân ở đây đã ngầm thừa nhận một quy tắc, nếu có người cố ý mang người nhập vòng, vậy thì cô gái này thuộc chủ quyền của người kia.

“không có việc gì?” Văn Dụ nói, “Lúc này hần có hỏi qua tôi, tôi kêu hần tùy ý.”

Đó chính là Văn Dụ không để bụng.

Người bạn kia lại xem xét vài lần, không hiểu hỏi: “Giống như là vẫn còn?”

Văn Dụ nhìn sang, khẳng định nói: “Hần là xử nữ.”

Còn tưởng Văn Dụ đã chơi qua, kết quả vẫn còn tem. Tên bạn kia lại càng không hiểu nổi, nếu đã không có hứng thú với người ta vậy còn mang nàng tới đây làm gì.

Văn Dụ nhẹ nhàng nhả khói, ánh mắt lạnh lẽo.

[Mặc dù là sinh viên nghèo khó nhưng đã dính vào con nhà giàu, cô ta sao còn muốn xin học bổng nữa chứ?]

[cô ta đi làm thêm ở quán bar, không phải là muốn quen biết với mấy kẻ có tiền à?]

[Cậu đừng nhìn cậu ta ăn mặc cũ nát như vậy, sao cậu ta có thể không có tiền chứ? cô ta đang giả nghèo, giả khổ! Biểu diễn nhân cách!"]

“Cho cô ta chút kiến thức.” anh nhàn nhạt, lạnh lùng nói.

Trong vòng tròn ngập đầy vàng son này, một cô gái có gia cảnh bình thường, sẽ bị biến thành bộ dạng gì?

Văn Dụ nhếch miệng cười, trong nụ cười này tràn ngập ác ý.

Tên bạn kia đem hồn anh gọi lại, hỏi: “Vậy cái người cậu bảo giống Tiên nữ kia đâu?”

Văn Dụ dừng lại: “Cái kia...”

“Hả?” Tên bạn kia kinh ngạc hỏi, “không phải là giờ vẫn chưa vào tay chứ?”

Văn Dụ bỗng cảm giác trên mặt tối tăm, nhưng muốn nói “đã vào tay” lại không phù hợp với sự thật lắm. anh có chút căm tức: “Lắm chuyện!”

“Đạch!” Tên kia giật dử, gơ tay quạt đầu anh một phát, “Cánh cứng cáp rồi? không phục anh đây quân? không phải năm đó anh đây là người dẫn cậu đi khai trai à?”

Mấy tên này cơ bản đều là thể giao, đa phần đều quen biết nhau từ nhỏ, lớn lên cùng nhau. Bắt đầu nào lên liền cười đùa không kiêng kị gì.

Văn Dụ trúng phải tập kích, hai người liền cười đùa một trận, người kia hỏi: “Thế vị tiên nữ thanh cao kia đâu?”

“Phiền phức nhất là kiểu người đã nghèo còn kiêu ngạo.” hần ta nhả khói trắng, khói bay lượn lờ, “anh nói này, kiểu như thể cậu có thể ném cho cô ta tiền, nếu cô ta không động lòng có nghĩa là cậu ném chưa đủ, đừng ngừng, tiếp tục ném, ném cho tới khi cô ta run chân thì thôi. Để cô ta ăn uống vui chơi thỏa thích, đợi đến lúc cô ta quen sung sướng, cậu lúc đó chắc cũng chơi chán rồi, lúc này vứt bỏ cô ta, như vậy là thú vị nhất.”

Còn về phần cô gái kia sau khi hưởng thụ sự tiêu phí xa hoa với mức tiền chính bản thân cũng không gánh vác nổi, có thể đảm bảo tâm tính không thay đổi? Hay có thể khờ sờ tới mức không chịu nổi? Bình thân trở lại cuộc sống như trước kia, hay là từ đây bước trên con đường dựa dẫm vào đàn ông có tiền?

... Mắc mớ gì tới bọn họ?

Vốn đây là cách mấy người trong vòng này đối phó với mấy người thích tò vè, nhưng khi tên bạn kia chậm rãi nói về đối tượng lại là Kỳ An Ninh, Văn Dụ nhìn khóe miệng hần hiện lên trào phúng, trong lòng không hiểu sao dâng lên cảm giác không thoải mái.

Từ lúc bắt đầu Kỳ An Ninh đã bắt anh không được sử dụng tiền bạc để theo đuổi cô, ngoại trừ việc sợ mấy bạn học nói này nói nọ, Văn Dụ đã sớm cảm giác được Kỳ An Ninh đang sợ phát sinh tình huống này.

Dục vọng là thứ trời sinh, chẳng ai là thánh nhân cả.

Rất rõ ràng, Kỳ An Ninh vẫn luôn một mực cực lực khắc chế dục vọng của bản thân.

Nhưng Văn Dụ lại không biết, ở kiếp trước, Kỳ An Ninh sợ bản thân sẽ bị ham muốn hưởng thụ vật chất phá hủy, nhưng trời ạ, anh thật sự sử dụng phương pháp mấy người này hay dùng để theo đuổi con gái, đó là ném tiền.

cô đối với anh phản cảm mãnh liệt, cố gắng kháng cự, phần lớn là do anh là nguồn gốc của sự dục hoặc đó. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

cô thật ra rất tinh táo, biết đại thiếu gia nhà giàu này mặc dù biểu hiện đối với cô là nhất định phải có được em, nhưng xác suất rất lớn là sẽ không ở bên cô đến thiên trường địa cửu. cô sợ bản thân một khi trải qua cuộc sống thoải mái, hưởng qua ăn ngon mặc đẹp sẽ không thể tiếp tục thẳng lưng gánh vác sinh hoạt khó khăn.

cô sợ chính mình một ngày sẽ trở thành kiểu con gái trong lời đồn kia.

Văn Dụ ngồi trong căn phòng hơi khói lượn lờ, bên trong là cảnh tượng hoạt sắc sinh hương, mở hồ hiểu được suy nghĩ của Kỳ An Ninh. anh cảm thấy trong lòng hơi chua xót, lại có chút đau lòng.

Đêm nay tụ họp làm anh cảm thấy nhàm chán. Các tiết mục yêu thích lúc trước đều bởi vì không có Kỳ An Ninh xuất hiện mà bắt đầu trở nên vô vị.

anh dụi thuốc hỏi: “anh quen thân với Dương Bác à?”

Người bạn này của anh tên là Lý Hách, là người Dương Bác đã từng đề cập “quen thân” trong nhóm bạn bè, chơi bóng ngày mai là do người này gọi.

“Cũng được.” Lý Hách nói, “hần ta là sự đệ đại học của anh. Mấy năm này nhà hần phát triển không tệ đâu.”

“Ấn tượng của hấn đối với cậu không tồi. Hôm đó gặp phải hấn, hấn một mực tán thưởng cậu. anh liền bảo cuối tuần mọi người hơi bóng với nhau thôi.” Lý Hách nói xong, lại nghĩ tới, hướng về phía Tôn Nhã Nhân bĩu môi, “Cậu nói mang theo bạn gái, là mang cô ta?”

“không phải, người khác.” Văn Dụ phủ nhận.

Lý Hách thuận miệng hỏi: “Ai vậy?”

Văn Dụ lại mỉm cười không đáp, Lý Hách khẽ giật mình: “Ái chà! Tiên nữ!”

“Của tôi.” Văn Dụ quăng ra câu này.

Ai mẹ nó cũng đừng hòng đụng!

Lý Hách phì cười: “Con gà con kia của cậu à, để phòng người ta ăn mất à!”

Cười xong lại quay xong nhìn Tôn Nhã Nhân.

Để ý hay không để ý chỉ cần liếc phát là thấy ngay. một người mang đến liền quăng vào trong đám người, một người chưa lộ diện đã vội tuyên bố chủ quyền.

Tôn Nhã Nhân vẫn đang tán gẫu với Tiền Hạo Nhiên.

Mặc dù Tiền Hạo Nhiên mười phần vui tính hay nói, nhưng trong lòng cô ta còn băn khoăn Văn Dụ. Chỉ là Văn Dụ vẫn luôn ngồi cách xa cô ta nói chuyện với người khác, cô ta cũng không tiện thất lễ rời đi, cũng không dám tùy tiện đi quấy rầy anh, đành phải tiếp tục ngồi chỗ này.

Cũng may Tiền Hạo Nhiên cũng không tệ nhạt, nói chuyện trời đất cũng coi như thú vị.

Đến lúc nói tới chuyện thời đi học, Tôn Nhã Nhân hơi kinh ngạc: “Cambridge? anh tốt nghiệp Cambridge?”

Tiền Hạo Nhiên mỉm cười.

Đàn ông không chỉ có nhan sắc, đáng người cùng gia thế. Bằng cấp về vang cùng với nghề nghiệp về vang cũng góp phần tô điểm rất nhiều.

“anh là Cambridge, Lý Hách là Princeton, Trương Học Bân là Học viện Boston...” hấn liệt kê từng người ở đây, nói, “Chỉ có tiểu Dụ đáng thương, ở trong nước học đại học.”

Tôn Nhã Nhân cũng từng nghe qua mấy nhà có tiền phần lớn sẽ đưa con mình ra nước ngoài du học, con cái tầng lớp tinh anh từ nhỏ đã được hưởng thụ nền giáo dục ưu tú, khi lớn lên cũng thường đi tới những trường học danh giá kia. Nhưng đây là lần đầu tiên cô ta tiếp xúc với mấy người như thế.

cô ta không khỏi hưng phấn, thêm chút khấn trương, không nhịn được tò mò hỏi: “Vì sao Văn Dụ không ra nước ngoài du học?”

“hấn thăm.” Tiền Hạo Nhiên đồng tình với Văn Dụ, “hấn là đưa con lúc tuổi già, em nhìn hấn đều nhỏ tuổi hơn bọn anh, nhưng cha hấn lớn tuổi cha bọn anh cả một đoạn. Cha hấn rất sốt ruột, cảm thấy không thể thả hấn đi học nhiều năm ở nước ngoài mà thoát ly sản xuất, cho nên bắt hấn học trong nước, vừa đi học vừa đặt bên người bắt học tập quản lý việc kinh doanh, muốn hấn nhanh chóng kế thừa gia nghiệp. Thăm!”

Theo Tiền Hạo Nhiên, mấy năm đại học là khoảng thời gian vui vẻ có thể thoát khỏi sự khống chế của phụ huynh, Văn Dụ bị Văn Quốc An đặt bên người bắt học tập, tương đương với nhân sinh thiếu đi mấy năm vui vẻ, thật thảm.

Kế thừa gia nghiệp gì đó... Đối với người bình thường mà nói, thật sự là rất xa vời. Tôn Nhã Nhân chỉ cảm thấy hôm nay Văn Dụ mang mình tới đây, giống như mở cho cô ta một cánh cửa, để cô biết tới một mặt khác biệt của thế giới hoa lệ.

cô ta thấy đầu mình hơi choáng.

“không sao chứ?” Tiền Hạo Nhiên hỏi.

“không có chuyện gì.” Tôn Nhã Nhân phản ứng kịp, trả lời, “Ừm...có hơi choáng đầu.”

Tiền Hạo Nhiên cười hỏi: “Có phải em không biết uống rượu không?”

Tôn Nhã Nhân kinh ngạc: “Đây là rượu sao?”

Đủ mọi màu sắc, vị ngọt ngào, dùng ống hút uống. cô ta còn tưởng đây là nước trái cây.

“Là rượu.” Tiền Hạo Nhiên cảm thấy cô bé này đúng là ngốc nghếch đến đáng yêu.

Người nông cạn không giấu được tâm tư, tự cho mình là thông minh, hết lần này tới lần khác còn chưa bước chân vào xã hội hỗn loạn này.

Mặc dù Tôn Nhã Nhân đủ loại tâm tư, nhưng trên thực tế cô ta chuyển từ học sinh cấp ba lên sinh viên đại học mới chỉ một tháng.

Thậm chí bàn về việc ứng phó người khác hay phòng bị người khác ở nơi thanh sắc khuyến mãi này, tính cảnh giác của cô ta còn thua xa Kỳ An Ninh.

Tiền Hạo Nhiên ngược lại cũng không khốn nạn đến mức bỏ gì đó trong rượu. Đối với bọn họ mà nói, loại giống như Tôn Nhã Nhân, kiểu con gái ham hư vinh này mới dễ lừa vào tay nhất.

Thậm chí là dùng ít tiền nhất, loại rẻ rúng nhất, on huệ nhỏ, chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là tới.

Từ lúc Văn Dụ nói với hấn “Tùy ý”, hấn liền hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 43: Thiết lập quan hệ hữu nghị

Editor: tiểu mao

Tôn Nhã Nhân vẫn muốn nói chuyện với Văn Dụ.

cô ta nói với Tiền Hạo Nhiên muốn đi rửa tay liền đứng dậy đi tới. Bên kia Văn Dụ và Lý Hách đang nói chuyện vô cùng nhập tâm, khóe mắt cũng chẳng thèm liếc cô ta lấy một cái.

Tôn Nhã Nhân nhích tới gần, mơ hồ nghe thấy bọn họ đang nói hạng mục gì đó. Lý Hách lờm cô ta một chút, cũng không phản ứng thêm, Tôn Nhã Nhân chen miệng không lọt, đành phải đi tới phòng vệ sinh.

Lúc cô ta đi qua, Văn Dụ mới cho cô ta một cái nhìn thoáng qua.

“Mọi người chơi đi, tôi về trước đây.” anh nói với Lý Hách.

“Này! Này!” Lý Hách đưa tay túm lại, “đi làm gì thế?”

Văn Dụ nhanh nhẹn thoát thân: “anh đừng quản em!”

Lý Hách đã sớm nhìn ra tối nay tâm tư Văn Dụ không đặt ở đây. hần cười mắng một câu, chỉ có thể nhìn Văn Dụ chạy trước.

Tôn Nhã Nhân đi từ phòng vệ sinh ra phát hiện Văn Dụ không thấy đâu nữa. cô ta đi qua hỏi Lý Hách: “Cái kia... Văn Dụ đâu rồi?”

Lý Hách nói: “Cậu ta có việc đi trước rồi.”

Văn Dụ ném cô ta ở đây? Tôn Nhã Nhân có chút ngơ ngác.

Thái độ Lý Hách có chút lạnh nhạt. Tuổi của hần càng lớn, khí thế càng tăng lên. Tôn Nhã Nhân cũng không dám hỏi thêm, không khỏi có chút uất ức.

Lý Hách thích kiểu ngốc nghếch lại thành thật, hoặc kiểu con gái thông minh tài giỏi, không thích Tôn Nhã Nhân khôn lanh như thế này. hần đối với cô ta không hứng thú nhưng nhìn cô ta tuổi còn nhỏ, giống đóa kiêu hoa, liền nói: “không sao đâu, em cứ chơi với bọn anh, chút nữa anh báo Tiền Hạo Nhiên đưa em về.”

Tôn Nhã Nhân nhìn theo ánh mắt hần, thấy Tiền Hạo Nhiên ở đối diện đang vẫy tay báo cô ta qua. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Đó là người tốt nghiệp Cambridge, một con rùa vàng kim quang lấp lánh.

Tối nay, tâm tư Văn Dụ cứ nhấp nhồm không yên. anh chỉ nghĩ tới Kỳ An Ninh.

Chờ Tôn Nhã Nhân đi qua anh, anh liền nóng lòng bỏ về trước. Trực tiếp lái xe đến đường Quang Minh.

Cũng may đường Quang Minh không giống với đường Kiều Nam hay bị kẹt xe vào cuối tuần, ngược lại xe rất nhanh đã tới nơi.

Lúc này đã qua khoảng thời gian cao điểm của quán cà phê, khách trong quán cũng không tính là nhiều.

Kỳ An Ninh đang cùng Thư Thần bàn về mấy chuyện liên quan đến người mẫu chụp quảng cáo: “Văn chưa có hồi âm, cũng không biết có được hay không.”

Thư Thần an ủi cô: “Giờ mới thứ sáu, đừng nóng vội.”

Kỳ An Ninh còn nói: “Sáng mai em có việc, em mời bạn cùng khóa tới dạy tiểu Văn thay cho em, em đã nói với mẹ tiểu Văn rồi. Đây là học bá lớp em, lớp trưởng lớp em luôn, cô ấy học giỏi cực kì...”

đang nói, cửa bị đẩy ra, tiếng lục lạc vang lên đinh đang.

Kỳ An Ninh lập tức đứng thẳng, nở nụ cười ngọt ngào kêu: “Hoan nghênh quý khách!”

Sau đó liền thấy mặt Văn Dụ.

Văn Dụ cảm thấy Thư Thần đúng là quỷ hút máu.

anh mặc dù từng cách tẩm thủy tinh nhìn Kỳ An Ninh trong trang phục hầu gái, sau đó từng tới đón cô, nhưng khi đó Kỳ An Ninh đã mặc lại đồ của mình. Đây là lần đầu tiên Văn Dụ được như vậy, đẩy cửa ra liền đối diện với Kỳ An Ninh đang nở nụ cười ngọt ngào.

Váy hầu gái trắng đen xen kẽ, băng đô lỗ tai mèo lông xù, thiếu chút nữa làm anh mềm nhũn cả người! Đột nhiên hiểu được mấy nhóm trạch nam kia.

Vậy mà Thư Thần trả cho Kỳ An Ninh ít tiền như vậy! Tuyệt đối là bóc lột!

“Hử? Sao anh lại đến đây?” Kỳ An Ninh nói.

“anh đến phí của không được à?” Văn Dụ tức giận nói.

“Được, anh đến chỗ này góp cho ông chủ em một viên gạch, đương nhiên là được.” Kỳ An Ninh hết nói nổi.

Thư Thần mỉm cười: “Mời vào trong, mời vào trong. Có uống chút gì đó không?”

Văn Dụ gọi cốc latte.

Lúc Kỳ An Ninh bưng tới, biểu cảm có chút bất đắc dĩ. Thư Thần vẽ trên mặt cà phê là chân dung hoạt hình của một cô gái, cô gái này có lỗ tai mèo. Cái này không phải là Kỳ An

Ninh à?

Thư Thần đúng là đủ ranh mãnh, hèn gì Kỳ An Ninh lại trông bất đắc dĩ như vậy.

Văn Dụ lại thấy rất vui vẻ. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Văn Dụ vừa hóp một ngụm cà phê vừa thưởng thức Kỳ An Ninh trong trang phục hầu gái. Mặc dù không hờ hang, nhưng đối với đàn ông mà nói, đây đúng là “Cảnh đẹp ý vui”, làm người ta ngứa ngáy trong lòng.

Thư Thần đúng là khổ nạn, muốn nói anh ta là người xấu thì chắc chắn không phải. anh ta thậm chí còn là người mềm yếu hiền lành.

Chỉ là đam mê này đúng là làm người ta hận đến nghiến răng.

Trước khi Kỳ An Ninh tan làm, Văn Dụ liền kêu thanh toán.

Kỳ An Ninh nói: “không cần đâu, ông chủ em nói đây là lần đầu anh tới, anh ấy mời khách. Lần sau không mời nữa, lần sau phải trả tiền.”

Văn Dụ hướng về quầy bar phát tay biểu thị “Cảm ơn”.

Thư Thần cũng giơ tay ra biểu thị “không cần khách sáo”.

Hai người ở chung hòa hợp vô cùng, thế mà Kỳ An Ninh lại cảm thấy không hài hòa.

Đội cô ra đằng sau thay đồ, Văn Dụ suy nghĩ một hồi, nhắc mông đứng dậy đi tới quầy bar, ngón tay gõ lên quầy.

“Hà?” Thư Thần đang ở trong quầy bar hí hoáy vẽ bản nháp truyện tranh ngẩng đầu lên, “Có gì à?”

“Hỏi thăm một chuyện...” Văn Dụ áp a áp ứng hỏi, “Bộ đồ mà An Ninh mặc, mua ở đâu vậy?”

Thư Thần: “...”

May mà Thư Thần không đeo kính.

Nếu hôm nay anh ta đeo kính, chỉ sợ lúc này sẽ giống như truyện tranh, thâm trầm dùng ngón giữa đẩy kính mắt lên.

Kỳ An Ninh thay quần áo đi ra, thấy Văn Dụ đang trò chuyện vui vẻ với Thư Thần.

Dường như trong khoảng thời gian cô đi thay đồ, đã có chuyện gì xảy ra xúc tiến mối quan hệ hữu nghị của hai người để cùng tiến tới một sự kiện trọng đại nào đó, bầu không khí giữa hai người cực kì hòa hợp giống như hai người bạn lâu năm.

Chắc là mơ rồi!

Kỳ An Ninh đầy nghi ngờ đi tới, nói với Văn Dụ: “Em xong rồi, đi thôi?”

Bởi vì mối quan hệ kiếp trước, cô cứ luôn nghi ngờ có phải nhân lúc cô không nhìn thấy, Văn Dụ lại đi đe dọa Thư Thần không, lo lắng Thư Thần liệu có bị dọa sợ tới mức không dám nói gì.

Nhưng nhìn qua thấy không giống...

Đến lúc lên xe, Kỳ An Ninh không nhận được nói: “Thư Thần là người rất tốt, anh đừng rảnh rỗi đi dọa người ta.”

Văn Dụ không hiểu: “anh dọa anh ta làm gì?”

Kỳ An Ninh nghe lời, cẩn thận quan sát, Văn Dụ không giống đang nói dối.

“Vậy lúc này hai người nói gì thế?” Kỳ An Ninh kỳ quái hỏi.

“Khụ! không có chuyện gì.” Văn Dụ quay đầu nhìn gương xe bên trái, khởi động xe lái đi, hỏi Kỳ An Ninh, “Khi nào thì xin nghỉ bên này?”

“Vẫn chưa tìm được việc phù hợp.” Kỳ An Ninh cam đoan, “Em tìm được việc mới sẽ không làm ở đây nữa.”

một thân trang phục hầu gái của Kỳ An Ninh đúng là người ta tưởng tượng vô hạn, ở trong lòng Văn Dụ, cái này chỉ thích hợp mặc cho mình anh xem. Bây giờ bị nhiều người nhìn như vậy, trong lòng anh không thoải mái tí nào.

Nhưng Kỳ An Ninh đã chịu nghe khuyên, thái độ còn rất tốt, Văn Dụ không thể bức ép cô, chỉ đành “Ừ” một tiếng.

Kỳ An Ninh nghe xong liền biết Văn Dụ không vui. cô thông minh không lên tiếng nữa, yên tĩnh khéo léo ngồi ở ghế lái phụ, không đi trêu chọc cái tên gia hỏa bá đạo tình tình nóng nảy này nữa.

Văn Dụ thì nghĩ, cho Kỳ An Ninh thêm một thời gian nữa, nếu cô không tìm được công việc phù hợp để thay thế, anh sẽ tùy tiện tìm trong mấy công ty chi nhánh của nhà mình, tạo cho cô chức vị thích hợp.

Cam đoan không để cô nhìn ra đầu mối!

“Sáng mai 7h, anh qua đón em.” Văn Dụ nói lịch thứ bảy cho cô.

Kỳ An Ninh kinh ngạc: “Sớm như vậy à?”

“Dẫn em đi ăn sáng trước.” Văn Dụ nói, “Com nước xong xuôi không thể vận động ngay, cho nên ăn sớm một chút.”

“Em...” Kỳ An Ninh muốn nói mình ăn bánh bao ở nhà là được.

Bánh bao này là bánh bao lớn cô mua ở nhà ăn, có thể chống đói. một cái cũng làm cô no chết rồi.

Văn Dụ đã sớm đoán được cô muốn từ chối, trực tiếp chặn lại: “Chỗ anh ăn sáng ngược đường với chỗ em, ăn xong mà quay lại đón em rất xa, phiền lắm.” Câu này trực tiếp chặn họng Kỳ An Ninh.

anh đã nói như vậy, Kỳ An Ninh không nói thêm gì nữa, đành phải đáp ứng.

Đến khu tập thể Hoa đại, lúc xuống xe Văn Dụ mở cốp sau lôi ra mấy cái túi giấy.

Kỳ An Ninh nhìn lướt qua: “Đây là cái gì?”

Văn Dụ nói: “Mua cho em mấy bộ quần áo, vừa hay ngày mai mặc.”

Kỳ An Ninh cắn cắn môi nói: “không phải nói mai mặc đồ thể thao cũng được sao?”

“Lúc chơi bóng thì được.” Văn Dụ nói, “Nhưng em đâu thể mặc mỗi trang phục thể thao chứ?”

Kỳ An Ninh ghen hống.

cô cũng biết, bạn của Văn Dụ không phú cũng quý, như Dương Bác nhìn qua cũng là đáng về giàu có. Quần áo của cô không cũ nát thì cũng giá rẻ, mặc thế này mà đi chẳng khác gì đi biệt.

cô còn phải đi thăm dò Dương Bác nữa.

Kỳ An Ninh nhận những túi kia, khẽ nói: “Cảm ơn, lại làm phiền anh rồi.”

Văn Dụ thấy cô không làm ra vẻ, thở dài một hơi lớn, cười khẽ: “Có lúc nào em không làm phiền anh à?”

trên đường, anh nói cô: “Đây là nhãn hiệu phù hợp với túi tiền, anh còn cố ý chạy tới một cửa hàng không nổi tiếng mới mua được. anh không cảm mấy vật phẩm xa xỉ tới ăn mòn em. Đừng nghĩ nhiều.”

đi tới cửa lầu, Kỳ An Ninh dừng lại, có chút do dự nói: “Em nói cho anh chuyện này, anh đừng tức giận nhé?”

“Hả?” Văn Dụ kinh ngạc, “Em nói đi.”

“Chính là,” Kỳ An Ninh lấy dũng khí nói, “Em mang cái iphone anh cho đem bán rồi.”

“...” Văn Dụ, “Sau đó?”

Kỳ An Ninh nói: “Sau đó, em đi mua một cái điện thoại bình thường trong nước.”

Cái gọi là ‘bình thường’ này chắc là chỉ điện thoại cấp thấp, giá rẻ, Văn Dụ trong giây lát liền hiểu.

Kỳ An Ninh hơi gục đầu xuống, nhỏ giọng giải thích: “Em biết anh có ý tốt. Nhưng em là sinh viên nghèo được nhận hỗ trợ, cầm điện thoại đắt tiền như vậy thật sự không phù hợp.”

Kỳ An Ninh cảm thấy bất an, bởi vì không chỉ là cái điện thoại mà còn là tâm ý của Văn Dụ. cô luôn cảm thấy Văn Dụ mà biết sẽ không vui.

Văn Dụ thể mà lại cười, xoa đầu cô nói: “Chuyện này có gì lớn, đã cho em thì là của em, tùy em sử dụng.”

Kỳ An Ninh ngược mắt nhìn anh, anh giống như không tức giận.

Văn Dụ suy nghĩ, nói thêm: “Là anh suy nghĩ không chu đáo, mua cái gì cũng quen mua loại mới nhất, không xem xét tới tình huống của em. Sau này anh sẽ suy xét kĩ.”

Kỳ An Ninh há hốc mồm: “không...”

“không cái gì mà không?” Văn Dụ không khách khí chặn cô lại.

anh nhìn cô, trong mắt đau lòng.

“Em bị người ta ảnh hưởng quá mức, em đừng để ý đến bọn họ! anh cũng không bao nuôi em!” anh có chút tức giận, “một người muốn đối xử tốt với một người khác, sao lại không được?”

anh cũng không phải tức giận Kỳ An Ninh, anh đang tức tối với những kẻ ảnh hưởng tới cô.

Trong giấc mộng đó, anh thấy những kẻ đó làm thế nào dễ hãm hại cô, anh thấy cô bị cô lập, ngày nào cũng thui thui một mình.

rõ ràng chỉ là giấc mộng, nhưng lại giống như thật.

Mấy ngày này Văn Dụ vẫn luôn nói với bản thân, chắc chắn là do Kỳ An Ninh nói cho anh cô từng bị người ta dây dưa qua, cũng từng bị người ta nói, cho nên mấy tin tức này mới tiến vào đầu anh, ngày nghĩ đêm nằm mơ, bởi vậy giấc mộng mới thật như thế.

Mặc dù anh cố thuyết phục bản thân như thế, nhưng lệ khí sinh ra trong mơ đó, sau khi tỉnh lại vẫn lưu lại trong lòng anh.

Kỳ An Ninh há to miệng nhưng lại chẳng phát ra âm thanh gì.

Cuối cùng, cô nói: “Mai còn phải dậy sớm, anh về đi, em cũng về đây.”

Giọng cô có chút trầm thấp, có chút mất tiếng, khe khẽ thở dài, quay người rời đi.

Kỳ An Ninh chạy lên lầu, mở khóa cửa lách người vào, “Àm” một tiếng, đóng cửa lại, lưng dựa vào cửa, đứng ở đó.

một người muốn đổi tốt với một người khác, sao lại không được?

...

Được.

Được chứ.

Túi rơi trên mặt đất, lưng Kỳ An Ninh từ từ trượt xuống, ngồi xồm trên mặt đất, ôm lấy đầu gối.

Trong phòng không bật đèn, ánh sáng từ TV phản chiếu lên mặt bà ngoại nhìn xanh xanh tím tím. Bà nghe được tiếng động, quay đầu nhìn lại, nhoeo miệng cười: “Ninh Ninh về rồi à? Bà ngoại xem hết tập này rồi nấu com cho cháu.”

Bà nhìn qua cửa, một lát sau nói: “Ninh Ninh đừng khóc.”

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Khẩn trương/ Thăm dò

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: tiểu mao

Sáng sớm thứ bảy, Kỳ An Ninh rời giường, chăm sóc bà ngoại ăn cháo, ăn thêm quả trứng gà, chuẩn bị tốt com trưa và com tối cho bà.

“Con sẽ tranh thủ chiều về sớm.” cô nói với bà, “Sau đó tới quán cà phê.”

cô thấy đã gần tới giờ hẹn, đeo túi xách xuống lầu.

Xuống dưới lầu cô theo thói quen tìm chiếc xe Hummer đen của Văn Dụ, kết quả Hummer thì không tìm được, lại thấy một cái xe việt dã còn to hơn con Hummer kia, lớp xe to đến dọa người.

Kính xe đều hạ xuống, Văn Dụ ngồi ở trong xe hút thuốc, quay đầu thoáng nhìn cô, con mắt trong phút chốc liền sáng lên.

Người muốn ăn mặc.

Mặc dù Kỳ An Ninh có thể đem bao tải thành phong cách thời trang, có thể mặc trang phục thiếu niên thành phong cách gợi cảm, nhưng khi cô thực sự mặc trang phục thời thượng đúng là rất khác biệt.

Tới tận khi cô lên xe thắt chặt dây an toàn, mắt Văn Dụ vẫn còn sáng lập lờ.

“Sao thế?” Kỳ An Ninh không hiểu.

“không có gì?” Văn Dụ mỉm cười, tâm tình tốt đẹp, “Ngồi vững, anh dẫn em đi ăn sáng.”

nói cái gì mà chỗ ăn sáng rất xa, đều là chuyện ma quỷ gạt người. Văn Dụ chỉ muốn dẫn Kỳ An Ninh đi ăn sáng.

một buổi sáng cuối tuần cùng nhau đi ăn sáng, sau đó cùng bạn bè đi đánh bóng, hai người cùng ăn trưa với nhau, đúng là một ngày hẹn hò hoàn mỹ. Đây chính là lần đầu anh và cô hẹn hò!

Văn Dụ mang Kỳ An Ninh tới một nhà hàng Quảng Đông, hoàn cảnh ưu nhã, điểm tâm tinh xảo, mỹ nhân như họa. Đáng tiếc, mỹ nhân như họa kia lại thất thần, thậm chí có chút không muốn ăn. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Văn Dụ không nhịn được hỏi: “Em sao thế? không thoải mái à?”

Giờ trong lòng Kỳ An Ninh đang nghĩ đến hôm nay gặp được Dương Bác nên tâm tư không để trên đồ ăn, qua loa tắc trách nói: “Sáng sớm không có khẩu vị.”

Văn Dụ gấp cho cô sủi cảo tôm và bánh bao lưu sa*: “Ăn nhiều một chút, chút nữa phải vận động mạnh.”

*Bánh bao nhân trứng muối, vỏ vàng.

Kỳ An Ninh đem những món anh gấp vào trong đĩa yên lặng ăn hết, giục anh: “Khi nào thì đi? không tới muộn chứ?”

Đúng là sát phong cảnh. Gấp làm gì, Văn Dụ cố ý sắp xếp cho hai người ở riêng với nhau vào sáng sớm, nào có nhanh như vậy đã chạy qua.

“Em gấp gấp như vậy làm gì?” Văn Dụ bất mãn hỏi.

Kỳ An Ninh giật mình vì bản thân quá lộ liễu, lấy lệ nói: “Sợ anh vì em mà tới muộn.”

“không vội, thời gian vừa đủ.” Văn Dụ nói.

anh gọi nước ngô nóng, rót cho Kỳ An Ninh một cốc: “Nhìn em ăn ít quá, uống cái này đi, ấm người. Em gầy quá.”

Đây là lần đầu tiên Văn Dụ ghét bỏ con gái ‘quá gầy’. thật ra anh thích mấy cô gái gầy một chút, dù sao đối với đàn ông mà nói, gầy vẫn đẹp hơn. Huống hồ, ngực Kỳ An Ninh

cũng không nhỏ, cô là điển hình của eo nhỏ ngực to, đây là hình thể đáng mơ ước mà mấy cô nàng gầy béo muốn hướng tới.

Nhưng Văn Dụ lại cảm thấy Kỳ An Ninh ‘quá gầy’, lại luôn cảm thấy cô gầy như thế là do quá cực khổ, quá mệt mỏi. anh liền không nhận được muốn cô ăn nhiều một chút, thêm chút thịt.

“Gầy sao? Em thấy bình thường mà.” Bản thân Kỳ An Ninh lại không cảm thấy điều ấy.

cô trời sinh có khung xương nhỏ, cho nên mới mặc vừa đồ sơ trung. Bởi vì khung xương nhỏ, cho nên nhìn qua thì gầy nhưng cô cảm thấy vẫn có da có thịt. Chỉ là cô phải vất vả lâu ngày, cơ bắp vốn rắn chắc, so với người cùng cân nặng thì nhìn gầy nhỏ hơn.

“Tập trung huấn luyện cơ bắp kia đúng là rất hiệu quả.” cô sờ bụng nói, “Cảm giác cơ bắp rất bền chắc.”

Văn Dụ mặt không đổi sắc nói: “thật sao, để anh xem thử.”

Con sói háo sắc này không biết xấu hổ muốn đưa tay sờ.

Kỳ An Ninh: “...”

Kỳ An Ninh một phát bắt lại vuốt sói của anh, nắm ngón tay bẻ ngược lại.

“Á, á, đừng bẻ! Chút nữa không đánh bóng được mắt.” Sắc lang xin khoan dung, tự động thu lại vuốt sói, phản nài: “Em học chiêu này khi nào thế?”

Kỳ An Ninh uống một ngụm nước ngọt: “Trước kia lúc làm ở NL, đại ca bảo an chỉ cho.”

Văn Dụ: “Hừ... Em thích uống cái này?”

Nước ngọt thơm thơm ngọt ngào, nóng hổi, rất thích hợp uống vào mùa này. Kỳ An Ninh một ngụm liền yêu thích.

Trong dạ dày ấm áp, mới nhận ra buổi sáng mình đúng là quá nóng vội, áp lại ý nghĩ trong lòng, chậm rãi nhấp nhấp nước ngọt.

Hai người, một người khác chế nhạo nài, một người vui vẻ hưởng thụ. Cùng một bàn lớn thế mà tâm tư lại khác biệt.

Văn Dụ hẹn với Lý Hách lúc chín rưỡi.

Chỗ chơi bóng là hội sở gì đó, dù sao lúc lái xe vào, Kỳ An Ninh không thấy có quảng cáo bất mắt. Nhưng trong sân ưu nhã lại thấy chỗ đậu xe rất phong phú. Trong đó đều là xe có hình thù kì quái, cái xe việt dã siêu bụi của Văn Dụ đậu ở đó cũng không có chói mắt lắm.

Lý Hách tới sớm nhất, đang đợi bọn họ ở đường lớn.

Văn Dụ mang theo Kỳ An Ninh đi qua, giới thiệu hai người với nhau.

Lúc giới thiệu Kỳ An Ninh, tay anh vừa nhấc liền ôm lấy bả vai Kỳ An Ninh: “Kỳ An Ninh.”

Ý tuyên cáo rất rõ ràng, bảo vệ như sợ người ta ăn mất, Lý Hách đúng là chưa thấy bao giờ.

“Lý Hách.” Lý Hách mỉm cười đưa tay với Kỳ An Ninh.

Kỳ An Ninh nắm tay hắn: “Chào anh.”

Lý Hách có ý cầm tay Kỳ An Ninh không buông: “Hoa đại à?... Cùng khóa với tiểu Dụ à?... anh là người nhìn tiểu Dụ lớn lên?”

Văn Dụ không khách khí gạt tay hắn xuống, nói cho Kỳ An Ninh: “Người già và trung niên đều thích lái nhái như vậy, đừng để ý.”

Lý Hách cười mắng: “Gi! Tôi mới hai bảy!”

Hai người họ quen thân với nhau, nói cười không kiêng kị gì, làm cho Kỳ An Ninh thả lỏng người. cô hỏi: “Những người khác chưa tới sao?”

thật ra từ sáng sớm nay Văn Dụ đã phát hiện Kỳ An Ninh có chút khàn khản, Lý Hách chủ định muốn trêu anh, anh cũng cố ý đùa theo. Quả nhiên mặt mày cô thoải mái hơn hẳn.

anh nhìn thời gian: “Vẫn còn sớm.”

Ba người cứ đứng ở đường lớn nói chuyện một lúc, không bao lâu, một người bạn khác của bọn họ tới, Dương Bác là người tới cuối cùng.

Trước khi Dương Bác tới, bốn người cùng nhau chuyện trò, Kỳ An Ninh rất an tĩnh. cô không quen với bọn họ, chủ đề bọn họ đang nói cô cũng không chen vào nổi, chỉ đành an tĩnh ngồi một bên.

Nhưng ánh mắt cô dù vô tình hay cố ý đều hướng về phía cửa ra vào. cô biết sau khi đậu xe ở bãi, muốn vào đại sảnh phải đi qua cánh cửa kia.

Văn Dụ đang nói chuyện với Lý Hách, bỗng nhiên cảm giác được Kỳ An Ninh căng thẳng. anh quay đầu, nhìn theo ánh mắt cô liền thấy được Dương Bác.

anh nhìn Kỳ An Ninh một chút, phát hiện ánh mắt cô đang dừng lại trên Dương Bác đang đi nhanh tới đây, ánh mắt Văn Dụ ngưng lại.

Dương Bác nhanh chân đi tới, cười nói: “Đều tới sớm vậy à?”

hắn rất thân với Lý Hách, cũng có quen biết với Văn Dụ, lại không biết Văn Dụ có người bạn khác là Kỳ An Ninh, thế là lại phải giới thiệu hai bên với nhau.

Lý Hách lớn tuổi, lại xấu xa, lúc giới thiệu Kỳ An Ninh, trực tiếp nói cho Dương Bác: “Đây là An Ninh, bạn gái của Văn Dụ.”

Nửa nghiêm túc, nửa trêu đùa. Lúc này mà phụ nhận, tất cả mọi người sẽ mất mặt, Kỳ An Ninh chỉ có thể chấp nhận. Văn Dụ cho Lý Hách một ánh mắt “Làm rất tốt”.

Dương Bác nhìn Kỳ An Ninh nhiều hơn một chút.

Người đã tới đông đủ, mọi người phân chia nam nữ tới phòng thay đồ.

Kỷ An Ninh rời đi, Lý Hách lúc này mới cười nói với Văn Dụ: “không trách được cậu muốn nghiêm túc phòng thủ mảnh đất Hoa đại này! Tiểu tử, số đào hoa của cậu vượng đấy!”

hắn lớn tuổi, mắt nhìn tốt, đã bắt động thanh sắc dò xét Kỷ An Ninh từ sớm.

Có thể để Văn Dụ cấm cờ tuyên bố chủ quyền, nhan sắc của cô bé này đúng là không cần phải nói.

Mới từ học sinh trung học trở thành sinh viên đại học, không biết là trời sinh yên tĩnh hay tính cách cũng đủ trầm tĩnh, tóm lại là so với loại con gái lưu riu nóng lòng thể hiện thì cô càng làm Lý Hách có hảo cảm hơn.

Chỉ là không biết sự nhiệt tình của Văn Dụ kéo dài được bao lâu.

Thay quần áo đi vào sân bóng, lại gặp Kỷ An Ninh, cô mặc đồ ngắn nhỏ, lộ ra một đoạn eo trắng nõn, nhỏ nhắn tinh tế.

Trắng như tuyết, mảnh như liễu.

Mấy nam nhân đều không nhịn được nhìn thoáng qua. Cũng không phải có ý nghĩ gì với Kỷ An Ninh, bản năng động vật thôi.

Văn Dụ đi qua ôm sau lưng cô, cười hi hi nói: “cô ấy chưa từng chơi, tôi dạy cô ấy trước.” nói xong liền kéo Kỷ An Ninh đi tới sân khác.

Lòng Kỷ An Ninh căn bản cũng không đặt trên việc đánh bóng, nhưng đây là do cô lấy cớ muốn đi theo, không thể từ chối được, chỉ có thể bị Văn Dụ kéo tới sân kia. Cũng may hai sân này sát nhau, mặc dù tường thủy tinh bao xung quanh, nhưng vẫn có thể thấy hành lang bên ngoài. Bàn nghỉ ngơi để trên lối đi.

“Này! Em chuyên tâm chút!” Văn Dụ bất mãn nói “Sáng sớm đã thất thần. Ăn no quá à? không tới mức đó chứ?”

Đừng nhìn Văn Dụ bình thường hay cười đùa tí tưng, thường hay có bộ dạng lỗ mãng, Kỷ An Ninh ở câu lạc bộ kickboxing đã được lĩnh giáo qua sự nghiêm túc trên một số phương diện của anh.

Vội vàng thu lại hồn vía, thành thật nhận lỗi: “Xin lỗi.”

Thái độ này cũng không tệ lắm.

Càng không tồi là khi dân chuyên nghiệp là anh nắm tay chỉ dạy cô chơi bóng, được ôm nhuyễn ngọc ôn hương vào ngực, đây mới là mục đích chính của Văn Dụ.

Ba người bên kia thay phiên nhau ra trận. Đôi người thì người kia ra lối đi nhỏ nghỉ ngơi.

Nhìn thấy tên tiểu tử Văn Dụ ở sát vách mượn danh nghĩa dạy chơi bóng, trắng trợn đem con gái nhà người ta ôm vào ngực, người nghỉ ngơi sẽ cười một tiếng.

Kỷ An Ninh phản ứng nhanh nhẹn, phối hợp cũng không tồi, học rất nhanh.

“Có thể cho em thử một chút không?” cô hỏi.

Văn Dụ lưu luyến không rời buông cô ra. Bóng squash bắn rất nhanh, lực đánh mạnh, Kỷ An Ninh chơi thật thì phải chuyên tâm.

Squash xem như vận động mạnh, Văn Dụ mang theo cô đánh một lúc, rất nhanh đã toát mồ hôi.

Đợi đến lúc bắt đầu thờ dờ, lại lọt mắt một quả bóng, Kỷ An Ninh liếc qua, phát hiện người nghỉ ngơi bên ngoài đã biến thành Dương Bác. cô rũ vọt bóng xuống, nói: “Mệt quá, nghỉ một lúc đi.”

Hai người đẩy cửa thủy tinh ra, cũng ngồi chung bàn với Dương Bác, nhìn Lý Hách và người bạn khác đang chơi bóng.

Kỷ An Ninh mới phát hiện ra, cô suy nghĩ quá đơn giản. Lấy thân phận ‘bạn gái Văn Dụ’ để tiếp cận Dương Bác thật sự rất lúng túng, Văn Dụ ở ngay bên cạnh, căn bản không thể nào thực hiện nhiệm vụ.

cô chỉ có thể an tĩnh nghe hai người nói chuyện phiếm.

Tướng mạo Dương Bác tuấn tú, khí độ thành thực, trong lời nói chuyện hàm ý sâu xa, đây là mẫu đàn ông trẻ tuổi rất có sức hấp dẫn. Ánh mắt Kỷ An Ninh mà tập trung trên người hắn quá lâu, Văn Dụ liền không vui.

anh cầm bình nước suối uống một ngụm, buông xuống, tay buông bình nước lập tức bao lại cánh tay đang đặt trên bàn của Kỷ An Ninh.

Động tác này đủ rõ ràng, ánh mắt Dương Bác chuyển một vòng trên tay hai người, mỉm cười hiểu thấu.

Kỷ An Ninh lại rất bất đắc dĩ, sức ghen của Văn Dụ quá lớn, cô dự cảm hôm nay đi một chuyến không công. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Nhưng mọi chuyện lại vượt quá dự kiến của cô.

Ở giữa sân bóng, năm người hai sân, thay nhau ra sân, nhưng bất kể là đối vòng nào Văn Dụ cũng đều mang theo Kỷ An Ninh. Lý Hách muốn kéo cô cùng đánh một trận đều bị Văn Dụ trực tiếp cự tuyệt. Trêu tới mức mấy người đều cười ha ha, cười đến nỗi tại Kỷ An Ninh đỏ bừng.

Đánh bóng xong, mọi người đi tắm rửa. Kỷ An Ninh sợ mình tắm chậm để người khác phải chờ nên tắm rất nhanh, tóc khô liền đi ra.

Kết quả ngoài đại sảnh chỉ có mình Dương Bác, hắn ngồi ở chỗ đó, nhìn Kỷ An Ninh đi ra, cười đưa tay ra hiệu với cô.

Kỷ An Ninh đi qua hỏi: “Những người khác đâu?”

Dương Bác nói: “Ồ trong kia.”

Hóa ra con trai cũng không phải ai cũng tắm nhanh như vậy.

Mãi mới chờ đến lúc chỉ có hai người, nhân cơ hội này Kỳ An Ninh thử thăm dò hỏi: “anh với Văn Dụ quen nhau lâu chưa?”

“Cũng không lâu lắm.” Dương Bác nói, “Trường bối quen lâu hơn.”

Kỳ An Ninh hỏi hần trong nhà làm gì, Dương Bác nói mập mờ không rõ ràng, trong câu trả lời mang cảm giác là người láu cá lỏi dòi ở xã hội.

Kỳ An Ninh nhận ra bản thân thật sự không có tài làm gián điệp điều tra tình báo, có chút bất đắc dĩ.

Ngược lại, Dương Bác hỏi cô một vài vấn đề, phần lớn liên quan tới cô, đơn giản như trường học, chuyên ngành, tuổi tác gì đó. Kỳ An Ninh có chút nản chí, thu lại lòng điều tra, Dương Bác hỏi cái gì, cô cân nhắc lễ phép trả lời.

cô vừa mới vận động, lại tắm nước nóng, gương mặt bị hun nóng đến trắng hồng, đôi mắt đen nhánh, thanh tỉnh sáng tỏ, thanh diễm động lòng người. Ánh mắt Dương Bác lưu luyến trên mặt cô một lát, mắt nhìn về phía phòng thay đồ nam, tay lấy ra tấm thẻ mỉm cười đẩy qua.

Kỳ An Ninh khẽ giật mình, ngược mắt nhìn hần.

“Danh thiếp cá nhân của anh.” Người đàn ông anh tuấn cười vô cùng phong độ, trong mắt như có sự mê hoặc, “Phía trên có số điện thoại của anh.”

Cho bạn gái của người khác danh thiếp cá nhân.

Kỳ An Ninh không nghĩ tới hướng này. Nhưng chuyện này cũng là một cơ hội với cô, cô không muốn bỏ lỡ.

cô thu lại tấm danh thiếp kia, gật đầu nói: “Khi về em sẽ thêm bạn wechat.”

Mới nói xong, mấy người Văn Dụ liền nói đuổi đi ra.

Nguy hiểm thật.

1/Sủi cào tôm

2/ Bánh bao lừ sa

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Góc tường nhỏ

Editor: tiểu mao

Tuần nay ăn cơm trong hội sở.

Trong bữa ăn, Dương Bác chuyện trò với Văn Dụ rất vui vẻ, giống như rất ăn ý, hoàn toàn không nhìn ra trước đó không lâu hắn nheo mắt thấy chỗ hờ liềm muốn nạy góc tường nhà Văn Dụ. Chỉ ngẫu nhiên vào lúc khoảng trống của cuộc nói chuyện, hắn mới quay đầu cho Kỳ An Ninh một cái nhìn thoáng qua, ngẩn ngừ, nhanh chóng.

Kỳ An Ninh luôn cảm thấy trong ánh mắt kia như cười mà không phải cười, rõ ràng là đang trò chuyện vui vẻ với Văn Dụ.

Trong lòng Kỳ An Ninh càng thêm cảnh giác người này.

Com nước xong xuôi, ai đi đường nấy.

Văn Dụ không muốn đưa Kỳ An Ninh về nhà, hỏi: “Hay là đi xem phim đi?”

Kỳ An Ninh nói: “Tối nay em còn phải tới quán cà phê, anh đưa em về nhà đi, bà ngoại đang ở nhà chờ em”

Quán cà phê gì chứ, Văn Dụ thấy không quan trọng, nghi là đúng. Nhưng cô có một bà ngoại cần chăm sóc, Văn Dụ hết cách, đành phải lái xe đưa cô về.

trên đường Kỳ An Ninh hỏi: “anh rất thân với Dương Bác à?”

“Chịu đựng đi. Có quen hay không, mọi người gặp nhau đều thể hiện gương mặt tươi cười.” Văn Dụ cảnh giác hỏi, “Em hỏi hắn ta làm gì?”

Văn Dụ đối với Dương Bác thực chất kém xa biểu hiện thân thiết trên mặt. Trình Liên và Dương Viễn qua lại với nhau, trong lòng Văn Dụ để ý, đối xử với Dương Bác cũng chỉ là biểu hiện tình cảm trên mặt. không thân thiết giống như với bọn Lý Hách.

Giống như anh nói, có quen hay không, gặp nhau đều thể hiện gương mặt tươi cười. trên thương trường hỗn loạn, đều như vậy.

“Cảm thấy hắn ta rất quen, giống như từng gặp qua ở đâu đó.” Kỳ An Ninh nói, giả bộ như tùy tiện hỏi, “Trong nhà hắn làm gì vậy?”

Ai ngờ Văn Dụ không bị qua mắt: “Em quản nhà hắn làm gì để làm cái gì. Sao em không quan tâm anh? anh hỏi em, nhà anh làm gì, em nói chút xem”

Kỳ An Ninh nghẹn họng.

cô đứng là không nói được. Lại nói tiếp, chỉ ít ỏi ở phương diện này hình như đúng là không quan tâm đến Văn Dụ.

Muốn lừa Văn Dụ cũng thật khó, Kỳ An Ninh thấy lòng mình thật mệt mỏi.

Nhưng cô lại nghĩ tới, hỏi: “Vậy mấy người các anh giúp đỡ lẫn nhau, việc làm ăn có cạnh tranh không?”

“Tạm thời không có, lĩnh vực của mỗi bên không giống nhau.” Văn Dụ hỏi, “Hỏi cái này làm gì?”

Kỳ An Ninh nói: “Quan tâm anh.”

“Hử!” Văn Dụ bắt mắt, “hiện tại mới nhớ tới quan tâm anh, em không thấy có lỗi với lương tâm sao? Có đủ tư cách làm bạn gái người ta không? Đúng là chẳng có đủ tư cách gì cả.”

Kỳ An Ninh dờ khóc dờ cười: “Văn Dụ, anh đừng có mà được một tác lại tiến một thước. Lý Hách giới thiệu lung tung, em sợ anh mất mặt nên không phù nhận trước mặt mọi người.”

“Cũng được, còn biết cho bạn trai mình mặt mũi. Miễn cưỡng coi như em hợp quy chuẩn.” Văn Dụ vô si nói.

Kỷ An Ninh quay đầu không thèm để ý anh.

Trong nội tâm cô đang nghĩ tới quan hệ giữa Văn Dụ và Dương Bác. Giữa bọn họ nói là trên phương diện làm ăn không xảy ra cạnh tranh, Kỷ An Ninh thực sự không hiểu. Nhưng hôm nay, trên bàn ăn bọn họ cũng nói rất nhiều thứ, Kỷ An Ninh cũng đều không hiểu.

Kiếp trước lúc chết, cô vẫn đang là sinh viên. Đối với kiến thức về kinh tế, thương nghiệp chỉ giới hạn mấy lý luận vĩ mô không rõ ràng trên sách mà thôi. Văn Dụ, Lý Hách đều là thực hành, cô căn bản không thể mò tới được.

Kỷ An Ninh sờ cái túi bên ngoài ba lô, chỗ đó cất danh thiếp của Dương Bác.

cô liên hệ với Dương Bác, liệu có được không?

Hôm nay cô chứng kiến mấy người Lý Hách nói chuyện, bọn hắn đều lớn tuổi, trưởng thành. Ngay cả Văn Dụ, cũng có một mặt thành thực khác với biểu hiện trong trường.

So ra, cô non nớt ngây ngô, kiến thức hạn hẹp. Có thể là đối thủ của người ta sao? Đây chính là người kiếp trước tống Văn Dụ vào ngục.

Đáy lòng Kỷ An Ninh nôn nóng, không nhịn được cắn ngón tay.

Xe dừng ở giao lộ, đèn đỏ.

“Cái tật xấu gì thế, người bao lớn rồi!” Văn Dụ liếc cô một cái, vừa hay thấy cô đang cắn ngón tay, đem tay cô đẩy ra. Cảm thấy cảm xúc cô không đúng, hỏi: “Sao vậy? không vui à?”

anh nói chuyện treu đùa cô. Nhưng Kỷ An Ninh có chút không yên lòng, trả lời cho có lệ.

Cả đường cô đều tự hỏi, suy nghĩ sao cũng đều cảm thấy, một đứa con gái như mình đi đối đầu với Dương Bác là tên đàn ông lòng dạ tâm cơ, có năng lực thủ đoạn, căn bản không có tí phần thẳng nào.

Làm sao mới có thể phá vỡ kết cục đây?

Biện pháp chưa nghĩ ra, xe đã đi tới khu tập thể Hoa đại.

Kỷ An Ninh nhảy xuống xe, liền bị nắng chiếu vào mắt. Mặt trời mùa thu quá chói lóa. cô nâng tay che mắt, mắt nhìn lên bầu trời. Bầu trời mùa thu, cảm giác xa xăm biết bao nhiêu.

Kỷ An Ninh nhớ tới buổi tối mà cô té chết ở kiếp trước, nhìn không thấy sao trời, cũng chẳng thấy mặt trăng. Chỉ có đèn neon, chiếu người ta thành yêu ma quỷ quái.

Nếu như kiếp trước, cái gì cho Kỷ An Ninh giáo huấn khắc sâu thì đó là bốn chữ “Sức lực không bằng”. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

cô vẫn cho là bản thân đủ nhạy bén cảnh giác là có thể bảo vệ mình. Tới tận khi đối mặt với bầy rập, bạo lực cũng quyền thế, mới biết bản thân nhỏ yếu bất lực cỡ nào, căn bản không đủ để ứng phó với nguy cơ như thế.

cô muốn bảo vệ Văn Dụ không sai, nhưng cô lại không đủ sức.

Nhưng mà, Văn Dụ đủ!

Chờ Văn Dụ đóng cửa xe, lúc vòng sang bên kia liền thấy Kỷ An Ninh đang nghiêng đầu chăm chú nhìn anh. anh hỏi: “Sao vậy?”

Cả đường đi đều cảm giác Kỷ An Ninh là lạ.

anh không biết, Kỷ An Ninh đang nhảy xuống xe, bị ánh nắng chiếu thẳng vào mắt, trong chớp mắt liền nghĩ thông suốt.

Dương Bác khẳng định là kẻ thù của Văn Dụ, điều này không cần hoài nghi. Lúc đầu Văn Dụ đã sắp xếp xong chuyện của Triệu Thần, anh có thể bình yên thoát thân, là Dương Bác đem Văn Dụ đưa vào ngục giam.

Mà nghe ý tứ trong lời nói của Dương Bác, Văn Dụ vốn có thể áp chế hẳn.

Văn Dụ có đầy đủ năng lực áp chế hẳn ta.

Như vậy, thật ra từ bây giờ để Văn Dụ cảnh giác Dương Bác là được.

Châm ngòi lý gián gì đó, Kỷ An Ninh tự nhận không có bản lĩnh này. Nhưng vừa khéo là, Dương Bác không biết xuất phát từ tính toán gì lại muốn đào góc tường của Văn Dụ.

Mà Văn Dụ, Kỷ An Ninh lại hiểu anh rất rõ. Kiếp trước, anh bởi vì cô mà giống như cậu bé chưa trưởng thành, thậm chí còn động nắm đấm với mấy người muốn theo đuổi cô.

Lòng tham chiếm hữu của anh đối với cô quả thực là đáng sợ.

Văn Dụ thấy Kỷ An Ninh hơi cúi đầu, móc từ trong túi ra một cái thẻ, trực tiếp đưa tới trước mặt anh: “Cho anh.”

Văn Dụ liền giật mình, nói câu “Cái gì vậy?” rồi đưa tay tiếp nhận, cúi đầu nhìn qua.

Tấm thẻ rất đơn giản, ngay cả hoa văn cũng không có, chỉ có một cái tên, một dãy số điện thoại, chỉ thế thôi.

Văn Dụ lại ngẩng đầu, ánh mắt có chút không đúng.

Danh thiếp thương nghiệp sẽ in rất nhiều thứ như công ty, tên gọi, số điện thoại thương vụ, thậm chí là email. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Loại danh thiếp tư nhân này để làm gì?

Giả như hôm nay bạn bè tụ hội với nhau, Dương Bác và một người bạn khác của Văn Dụ không quen nhau, liền trao đổi loại danh thiếp tư nhân này.

Nhưng nó còn có công dụng khác, thậm chí có thể nói là công dụng rất lớn, đó là dùng vào lúc tán gái, cho cô gái kia lưu lại số điện thoại.

Ví dụ như thời khắc này, con mẹ nó đúng là hần nhìn nhầm rồi, Kỳ An Ninh mẹ nó vậy mà có số điện thoại của Dương Bác!

Văn Dụ nhìn chăm chăm Kỳ An Ninh: “Lúc nào?”

Kỳ An Ninh thân nhiên: “Lúc anh tắm rửa chưa ra.”

Dương Bác nói hần không muốn tắm, đi ra ngoài trước. Cứ như vậy mà ra tay!

Đậu xanh! Đàn ông họ Dương đều là hồ ly tinh được đầu thai à!

Việc của trường bồi, Văn Dụ có thể già cầm già điếc, không nhúng tay vào. không ngờ hai cha con họ Dương này đúng là khinh người quá đáng.

Trong lòng Văn Dụ tức giận, sắc mặt liền lộ ra. Đây chính là điều Kỳ An Ninh muốn.

“Em không hiểu rõ quan hệ hai người thế nào, có quan hệ làm ăn không?” cô nói, “Em cảm thấy người này... không thích hợp để làm bạn.”

Văn Dụ gạt mình, không trách được cô lại hung hăng hỏi chuyện về Dương Bác, còn hỏi bọn họ có quan hệ cạnh tranh không. Hóa ra là cô lo lắng cho anh.

nói ra thì, tướng mạo Dương Bác đối với con gái đúng là rất thu hút, Kỳ An Ninh lại không chút thay đổi nào vì hần, trực tiếp đem danh thiếp ‘trình lên trên’. Ngậm ác khí trong lòng Văn Dụ tan đi, trong mắt có ý cười.

cô nàng cứng đầu bướng bỉnh này hóa ra cũng có thể ngoan như vậy.

Đúng là một người bạn gái đủ tư cách!

anh lắc lắc danh thiếp trong tay, trêu chọc Kỳ An Ninh: “Cơ hội tốt thế này, có thể bắt cả hai tay, cứ như vậy mà từ bỏ à? không phải vẫn muốn vút anh đi à, nói không chừng dựa vào tên này là có thể vút anh đi rồi.”

Kỳ An Ninh cho là anh không để chuyện Dương Bác ở trong lòng, có chút sốt ruột nói: “Nhân phẩm người này không tốt, bây giờ đào góc tường của anh, sau này biết đâu sẽ đâm sau lưng anh một dao, anh cẩn thận hần ta một chút.”

Lúc cô nói chuyện biểu cảm nghiêm túc, cô càng nói Dương Bác không tốt, trong lòng Văn Dụ càng thấy hưởng thụ.

cô có biết mình đang nói gì không? Văn Dụ con mắt bắt đầu cong cong.

“Biết rồi, đừng lo lắng.” anh đột nhiên cúi đầu chạm nhẹ trán Kỳ An Ninh, cười khê: “Góc tường nhỏ của anh.”

Kỳ An Ninh ngẩn ngơ, buồn bực nói: “Ai là góc tường của anh!”

Văn Dụ mỉm cười nói: “Ai lo lắng cho anh thì là người đó.”

Kỳ An Ninh bị anh cười đùa tí từng làm tức giận chết. Người này bị sao à.

cô lờm anh một cái nói: “Em tự về, không cần anh tiễn. anh về đi.” nói xong quay người rồi đi.

“Này, An Ninh!” Văn Dụ ở đằng sau gọi cô.

Kỳ An Ninh quay người.

Văn Dụ dựa cửa xe, một chân đứng thẳng, một chân chống ở sườn xe, mỉm cười nói: “Có câu này quên nói với em.”

Kỳ An Ninh: “...”

“Em hôm nay...” Văn Dụ giơ ngón cái ra trước ngực, “Siêu xinh đẹp!”

Dưới ánh mặt trời, mũi anh cao thẳng, môi mỏng gợi cảm, trong mắt như có sao trời sáng chói, sáng tỏ lòng người.

Kỳ An Ninh cảm thấy có luồng nhiệt dâng lên mặt, toàn thân sinh ra sự nóng nảy không rõ.

“Bớt lăm mồm!” cô mắng anh một câu rồi quay người bỏ chạy.

Giống như chạy trốn, Văn Dụ nhìn đến là vui vẻ.

Văn Dụ ngẩng đầu nhìn trời.

Thời tiết tươi đẹp, rất thoải mái, cô nuông chiều mại nhu thuận, thật vui vẻ, thật mẹ nó ngay cả họ Dương kia cũng muốn ghé tòm anh một phen.

anh gọi điện cho Trình Liên: “Mẹ đang ở đâu?”

“Ở nhà.” Trình Liên hỏi, “Sao à?”

Văn Dụ nói: “Chút nữa con về, mẹ ở nhà chờ con.”

Trình Liên còn hiếm lạ gì: “Hôm nay có trận gió nào vậy? Thứ bảy con không ra ngoài ăn chơi à?”

Trình Liên rất nhanh biết được đó là trận gió nào.

“Mẹ nói xem họ Dương này có phải là hồ ly tinh chuyển thế không?” Văn Dụ cười hi hi đẩy tấm danh thiếp của Dương Bác tới trước mặt Trình Liên, “Con vừa rồi mất đi một chút, hần liền nhét vào tay bạn gái con một tấm danh thiếp. hần muốn làm gì đây?”

Trình Liên ngạc nhiên cười lớn nói: “Người trẻ tuổi ấy mà, chắc là đùa giỡn tí thôi. Lại nói, bạn gái gì đó của con không phải hai ba tháng thì đổi à.”

“Mấy tháng đôi là chuyện của con. hấn làm như vậy là không đúng.” Văn Dụ cười lạnh, “Có phải mấy người họ Dương đều cảm thấy nữ nhân Văn gia dễ thông đồng không?”

Sắc mặt Trình Kiên có phần khó coi.

Văn Dụ mặc kệ.

Văn Quốc An quản giáo việc học của Văn Dụ rất nghiêm ngặt, còn mấy phương diện khác, đối với đứa con một Văn Dụ này lại rất cưng chiều. Tính tình của Văn Dụ đã sớm quen nói một không nói hai.

Chỉ là Văn Quốc An đã lớn tuổi, ở tuổi này, một tháng sinh hoạt một lần cũng không đảm bảo được. Trình Liên lại đang ở thời kì sinh long hoạt hổ, nhu cầu so với mấy cô gái trẻ còn lớn hơn.

Muốn đẻ bà phòng đơn gối chiếc, cũng thật đáng thương.

Cho nên Văn Dụ cũng không muốn quản chuyện của bà. Bọn họ đã từng tuổi này rồi, khả năng ly hôn không lớn, mở một mắt nhắm một mắt cho qua là được.

Nhưng cái này không có nghĩa là trong lòng không có chút hỏa khí nào.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chụp ảnh

Editor: tiểu mao

Kỷ An Ninh vừa về đến nhà chưa được bao lâu liền nhận được một cuộc điện thoại. cô đợi chuyện nhận làm người mẫu kia đã mấy ngày, cuối cùng cũng có kết quả.

“Xế chiều nay? Chiều nay em không tới kịp được, ngày mai được không ạ?” cô hỏi. Chiều nay cô còn phải đi tới quán cà phê, thương lượng với đối phương một chút, chọn thời gian là ngày mai.

Cúp điện thoại, cô có chút hưng phấn. Chiều tối tới quán cà phê, liền không chờ được mà nói cho Thư Thần.

Thư Thần cũng mừng thay cho cô. Mặc dù anh không hiểu rõ mấy vấn đề của X bảo, nhưng với cosplay lại hiểu một ít, dặn dò một vài vấn đề cần chú ý, đề phòng thợ chụp ảnh nam ăn bớt gì đó.

Kỷ An Ninh ngoan ngoãn nghe lời.

thật ra cô đi tìm công việc mới là để thay thế việc ở quán cà phê, nếu như bên kia thu nhập không tệ, cô sẽ nghỉ làm ở đây.

Thư Thần vẫn hoàn toàn chưa biết, nhiệt tình giúp cô bày mưu tính kế, trong lòng Kỷ An Ninh thấy hơi áy náy.

Tối hôm đó, Dương Bác nhận được điện thoại của cha mình – Dương Viễn, bị ông ta quát lớn.

“Mày muốn làm gì?” Giọng ông ta lạnh lùng, không phải là bộ dạng từ ái như trước mặt Văn Dụ, “đang vào lúc quan trọng, mày đừng gây thêm phiền phức cho tao.”

“Ban đầu muốn đẻ hai đứa thân thiết một chút, thôi quên đi, mày cách xa Văn Dụ một chút!” Ông ta nói.

So với Văn Dụ ngang ngược kiêu ngạo, Dương Bác ở trước mặt Dương Viễn, hoàn toàn không có chút khí thế của đứa con một. hấn trong điện thoại vâng dạ nhận lỗi, giải thích là do nhất thời hứng khởi, cũng cho rằng Văn Dụ không để ý đến cô bé kia.

Lấy được sự tha thứ của cha mình, sau khi cúp điện thoại, ánh mắt Dương Bác trở nên lạnh lẽo.

cô bé kia nhận danh thiệp của hấn, còn nói thêm wechat của hấn, không ngờ vừa quay lưng đã bán đứng hấn. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

không nghĩ tới tên tiểu tử Văn Dụ này, mắt nhìn phụ nữ còn cao hơn lão tử.

Khóe miệng Dương Bác kéo ra một nụ cười lạnh.

Sáng chủ nhật Kỷ An Ninh dạy xong liền ngồi xe buýt đến địa điểm thông báo trong điện thoại. Địa điểm kia ở khu giải phóng cũ, một phần khu văn hóa cần được bảo vệ, vào thời kỳ chiến tranh những người ngoại quốc xây tòa nhà nhỏ, nơi đây tràn ngập cảm giác phong tình thời kỳ đó.

Kỷ An Ninh đi tới gian phòng này, chủ phòng trang trí tòa nhà này rất chi là không đầu vào đầu, có hoa không quá. Chủ phòng là người trong giới, trang trí này không phải để ở, chuyên môn cho mấy người chụp ảnh thuê. Trong phòng nhìn đại góc nào cũng đều là cảnh.

Kỷ An Ninh nghe Thư Thần dặn dò, nhưng vẫn có chút thấp thỏm, sờ gập phải lừa đảo hoặc kẻ háo sắc. đi xem xét thử, phát hiện lầu trên lầu dưới đang có khoảng hai ba nhóm đang quay chụp, người nào cũng bề bộn nhiều việc, tiết tấu công việc nhanh. Kỷ An Ninh thấy vậy cũng yên lòng.

Có anh thợ chụp ảnh trong nhóm người liên hệ với cô, anh ta có mái tóc dài đến cằm, để kiểu tóc hai mái, lúc làm việc cột tóc lại, nhìn qua khoảng hơn hai mươi, là dạng điển hình của thanh niên văn nghệ, rất đẹp trai.

Hai trợ lý trẻ tuổi một nam một nữ. một người khác là người bên phía cửa hàng, là một bà chị trung niên hơn ba mươi.

Thợ chụp ảnh vội vàng chụp hình, trợ lý cũng không rảnh. Kỷ An Ninh đi tới hỏi một chút, là chị đại diện bên cửa hàng đón tiếp cô: “Em họ Kỳ đúng không? Đến đúng chỗ rồi!”

Bà chị kia rất hài lòng với ngoại hình của cô, hỏi cô: “Trước kia từng làm chưa?”

Biết được cô không có kinh nghiệm, nói với cô: “không khó đâu, em xem rồi học tập theo là được.” cô ta chỉ người mẫu đang được thợ chụp ảnh có bím tóc nhỏ chụp cho.

Người mẫu kia là một dì khoảng năm mươi tuổi, đang chụp trang phục cho người lớn tuổi.

Kỳ An Ninh còn tưởng người mẫu quảng cáo bình thường khi chụp ảnh đều bày dáng đứng bất động, hóa ra không phải như thế.

Đi kia hiển nhiên rất có kinh nghiệm làm người mẫu, đổi một bộ quần áo đều không ngừng thay đổi tư thế, đủ các loại góc độ, giống như đang khiêu vũ. Thợ chụp ảnh vẫn nhấn tách tách không ngừng. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Làm cho Kỳ An Ninh lú lờn hơn nữa là tốc độ thay đồ của dì kia, bên cạnh có một phòng thay đồ đơn giản có thể di chuyển, dì kia gần như vừa vào đã lao ra, thay quần áo mà giống như đang làm ảo thuật.

“Chị này một ngày có thể kiếm được mấy ngàn tệ.” Chị Phương của cửa hàng nói chuyện phiếm với cô, “Chị ấy rất ăn hình, có thể tăng lượng tiêu thụ. Những cửa hàng bán trang phục người cao tuổi kia đều tìm tới chị ấy.”

Đây được coi là đã có danh tiếng à?

Kỳ An Ninh thỉnh giáo: “VẬY người mẫu trung bình một ngày được bao nhiêu?”

Chị kia nói: “không tính trung bình được, có ngày kiếm được hai ba trăm, có ngày được hơn vạn, còn không thì cả tháng cũng chẳng có đơn hàng nào.”

“Nhưng mà chị thấy em rất được.” Chị ta quan sát tỉ mỉ Kỳ An Ninh, cười nói: “Em có khung xương nhỏ, người gầy, mặt nhỏ, mặc đồ gì cũng đẹp. Chắc, người kia đáng cũng đẹp nhưng mặt lại to, không ăn ảnh lắm, mặc quần áo cũng không được nổi bật.”

Kỳ An Ninh đợi thêm nửa tiếng, dì kia mới chụp xong, thay đồ xong liền hấp tấp chạy đi. Nghe nói phòng sát vách còn một đơn hàng đang chờ.

Có thể kiếm được nhiều tiền vậy không? Kỳ An Ninh rất muốn được như thế.

“Đến chúng ta rồi! đi!” Chị Phương của cửa hàng nhắc người đứng lên, trong nháy mắt tiến vào trạng thái làm việc, dắt Kỳ An Ninh đi qua.

“Trước kia từng làm chưa?” Thợ chụp ảnh mân mê mấy ảnh trong tay, ngẩng đầu lờm cờm một chút, “đi thay đồ, nhanh lên.”

Nơi này ai cũng rất bận rộn, giống như thời gian là tiền bạc, mà chính xác thì thời gian đúng là tiền bạc, thu nhập của mấy người mẫu do thời gian quyết định.

Nhưng lúc này chị kia có nói với cô rằng cô chưa có kinh nghiệm nên hôm nay chỉ chụp thử, không có tiền.

Kỳ An Ninh đã đồng ý.

Chị kia đã sớm phối xong đồ, đẩy cô vào chỗ thay đồ. Kỳ An Ninh nhanh chân nhanh tay thay quần áo, đã cố gắng nhanh hết sức nhưng vẫn không thể bì nổi tốc độ của dì kia.

Trợ lý cầm bình phun nước, hướng về phía trên đầu Kỳ An Ninh mà phun, vuốt tóc cô vào nếp rồi đẩy cô đứng trước ống kính.

Xem dì kia bày kiểu dáng chụp rất đơn giản nhưng thực sự tới mình thì Kỳ An Ninh liền cứng ngắc cả người.

Thợ chụp ảnh chụp vài tấm liền không hài lòng: “Động, động. Đừng có nhìn tôi, tự mình động đi.”

Nhưng người mới đầu sao vẫn là người mới, Kỳ An Ninh lại là lần đầu tiên, không thể so sánh được với những người đã trải qua huấn luyện. Thợ chụp ảnh rất không hài lòng với cô.

“Tối, tối.” hần ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Kỳ An Ninh ngoan ngoãn đi qua.

“Tự em xem đi.” Thợ chụp ảnh nâng máy chụp ảnh lên cho cô nhìn.

thật ra Kỳ An Ninh thấy mấy tấm đó đều rất đẹp, đương nhiên không thể nói với thợ chụp ảnh như thế được, thợ chụp ảnh ý muốn nói với cô là người ta thấy không hài lòng mấy bức này.

“Em đây, rất xinh đẹp! Nhưng mà! Máy ảnh nói cho anh,” thợ chụp ảnh giữ cưỡng hòng nói ra âm thanh như kiểu hoạt hình, làm bộ bản thân chính là máy ảnh, “cô gái này là người gỗ! Người gỗ!”

“Quá cứng ngắc, lại.” Thợ chụp ảnh nói, “Thả lỏng người, nhưng đừng thả lỏng quá. Cánh tay không thể rũ tự nhiên như bình thường, muốn chống đỡ phải chọn góc độ nhất định, dùng hết sức khoe được quần áo đang mặc...”

Thợ chụp ảnh ngay tại hiện trường chỉ điểm cho một phen.

Chụp lại đã tốt hơn một chút. Nhưng vẫn bị kéo dài thời gian hơn so với người khác.

Ở giữa còn ăn cơm trưa.

Nữ trợ lý đã đặt cơm trước, chỉ hỏi thợ chụp ăn gì, không quan tâm đến Kỳ An Ninh. Ngược lại chị kia nói: “Chị đặt cơm cho em rồi.” Đặt chung với cơm trưa của chị kia.

Kỳ An Ninh vội nói cảm ơn, cảm thấy bà chị kia đúng là người tốt.

Ăn xong cơm trưa tiếp tục chụp hình. Bởi vì cô thay đồ quá chậm, không nhảy với ống kính, mấy cái này khiến thợ chụp ảnh không hài lòng, làm giảm hiệu suất công việc.

Đợi đến lúc chụp xong đã là ba giờ chiều.

“Hôm nay như vậy thôi, em đây, không có kinh nghiệm, cần phải học thêm. Sau này có việc gì chị sẽ liên lạc lại với em.” chị kia nói. Chị ta vội vàng thu dọn quần áo vào hai bao lớn, vội vã rời đi.

Kỷ An Ninh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trợ lý gọi trà sữa cho thợ chụp ảnh, đơn hàng tiếp theo của hắn còn chưa tới, ngồi trên rương đồ uống trà sữa nghỉ ngơi. Nghe bà chị kia nói chuyện với Kỷ An Ninh, liền nháy mắt ra hiệu với nữ trợ lý.

Chờ bà chị kia đi, hai người họ gọi Kỷ An Ninh lại hỏi: “không trả tiền cho em à?”

“Hôm nay chỉ chụp thử, không có tiền.” Kỷ An Ninh nói.

“Cái rắm, em bị cô ta lừa rồi.” Thợ chụp ảnh mắng.

Trợ lý cũng lầm bầm: “Đúng là mặt dày, từng ấy tuổi rồi mà còn đi lừa một cô bé.” Bản thân trợ lý kia cũng khoảng mười chín hai mươi, chắc do vào xã hội sớm, thấy Kỷ An Ninh liền gọi là cô bé.

Kỷ An Ninh có chút ngơ ngác.

“Mỗi nhãn hiệu đều phải có phí tuyên truyền, ngay cả nhãn hiệu nhỏ cũng phải có.” Thợ chụp ảnh cười cô ngốc, “cô ta cố ý tìm người mới, giá thấp, báo lên trên thì báo giá cao, chênh lệch mức giá ở giữa đều rút hết vào túi cô ta. Gặp được dạng không có kinh nghiệm như em, chỉ cần lừa nói là chụp thử, cô ta có thể ăn hết số tiền kia.”

Về phần cái gì mà ‘sau này có việc’, chỗ cô ta chỉ là cửa hàng nhỏ, một quý chụp được mấy lần, có khi quý sau mới gặp.

Làm việc với bà chị kia là người không đứng đắn, tự nuốt luôn phí tuyên truyền, chắc chắn sẽ không tìm Kỷ An Ninh. Hôm nay Kỷ An Ninh coi như làm không công.

Kỷ An Ninh bó tay không ngờ được: “Chỉ ấy mua cơm trưa cho em, em còn nghĩ chị ấy là người tốt.”

Kỷ An Ninh phát hiện bản thân ở kiếp này, tâm thái đối với tiền bạc và công việc không giống như trước. Chắc là do hôm nay học được nhiều thứ nên cô cũng không ảo não lắm, cũng không tức giận.

“Quên đi. Coi như bị lừa một vỏ, lần sau em sẽ ghi nhớ.” cô thấy đỡ khốc đỡ cười với bà chị kia, lại nói cảm ơn với thợ chụp và trợ lý, “Cảm ơn mọi người. Hôm nay đã làm chậm trễ nhiều thời gian của mọi người rồi.”

Người đẹp, tính cách lại tốt, làm cho người ta rất yêu thích.

Thợ chụp ảnh cười nói: “Ài, dù sao em cũng là người mới, khó tránh việc bị thiệt thòi mắc lừa. Lần sau nhớ kỹ, chuyện tiền nong đừng dễ thương lượng như thế nữa.”

“Cho bọn anh số điện thoại, sau này có việc sẽ tìm em.” hắn còn khen cô, “Cảm giác của em với ống kính cũng không tệ lắm.”

rõ ràng lúc chụp cứ luôn quát cô, có mấy người thật là... Vừa tiến vào trạng thái làm việc liền biến thành quý súc, rồi khỏi công việc mới trở về trạng thái con người.

Hôm nay mặc dù bị người ta lừa mất mấy tiếng nhưng thu hoạch cũng không tệ.

không chỉ học được cách tạo dáng tìm ống kính, còn trao đổi số với thợ chụp ảnh.

Thợ chụp ảnh kia gọi là Đỗ Thanh, hắn còn nói: “anh thêm em vào nhóm này, trong nhóm có thợ chụp ảnh với người mẫu, em nói trò chuyện nhiều với mấy cô ấy vào. không kiểu gì thì hỏi.”

Chạng vạng tối Kỷ An Ninh tới quán cà phê, đem chuyện xảy ra hôm nay nói cho Thư Thần, Thư Thần cũng đỡ khốc đỡ cười: “Sao có người như thế nhỉ?”

“Sau này chắc không bị lừa nữa.” Kỷ An Ninh nói.

“Đúng thế.” Thư Thần nói, “Bị lừa cũng là phúc.”

Bình thường Kỷ An Ninh không mở 3G, trong trong quán có wifi, lúc tan làm, trong nhóm chat người mẫu thợ chụp ảnh kia đã hiện hơn trăm tin nhắn.

trên đường về nhà, Kỷ An Ninh ngồi trên xe buýt đọc tin nhắn đến say sưa.

Bởi vì đây là nhóm lớn, không thích hợp buôn chuyện, phần lớn là chuyện công việc. Có một ít Kỷ An Ninh đọc không hiểu, có một chút nửa hiểu nửa không, hoặc nhiều hoặc ít biết được mấy chuyện trong ngành này.

Giống như mọi người nói, hôm nay chụp bao nhiêu bộ, cầm bao nhiêu tiền, giúp cho Kỷ An Ninh có thể hiểu hơn về giá thị trường.

Ngày hôm nay, mặc dù không kiếm được tiền nhưng Kỷ An Ninh lại thấy rất phong phú.

Đỗ Thanh thêm cô vào wechat, trong wechat hắn yêu cầu cô đưa cho hắn thông tin như chiều cao, cân nặng, số đo ba vòng, còn thêm khi nào có thời gian linh tính gì đó.

Người nhiếp ảnh gia này cảm giác đáng tin cậy hơn bà chị chiếm lợi kia nhiều.

Lại một tuần trôi qua, chạng vạng tối Kỷ An Ninh chuẩn bị xong cơm cho bà ngoại, chuẩn bị từ KFC băng qua đường cái đến trạm xe buýt, vô tình thấy chiếc Hummer của Văn Dụ.

Văn Dụ đã đáp ứng không đợi cô ở cổng trường. Xe đón xe đưa, loại đãi ngộ này quá cao, Kỷ An Ninh cảm thấy mình không chịu nổi.

Nhưng ngoài ý muốn là, Kỷ An Ninh nhìn thấy Tôn Nhã Nhân đang nói chuyện với Văn Dụ.

Tôn Nhã Nhân thật ra rất xinh đẹp. Nhưng Kỷ An Ninh vẫn không hiểu được tại sao kiếp trước Văn Dụ có chết cũng thấy Tôn Nhã Nhân chướng mắt, một hai cũng muốn liều mạng với cô ta?

Nhưng Kỷ An Ninh cũng nhớ rất rõ, kiếp trước, Văn Dụ không bao giờ tốt đẹp mà kiên nhẫn nói chuyện với Tôn Nhã Nhân như vậy.

Càng không đối với Tôn Nhã Nhân hiện ra vẻ mặt ôn hòa, biểu cảm có thể xưng là hiền lành.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phũ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Nhập viện

Editor: tiểu mao

“Tiền Hạo Nhiên nói tới thứ bảy, anh có đi không?”

“không chắc, đến lúc đó nói sau.”

“Cái kia...”

“Hạo Nhiên gọi thì em cứ đi đi, không cần để ý đến anh.”

Văn Dụ nói như vậy, Tôn Nhã Nhân hơi cắn môi.

cô ta có gương mặt xinh đẹp, được rất nhiều nam sinh theo đuổi, thật ra đối với việc trêu đùa người khác rất tâm đắc. Trong lòng cô ta cũng hiểu rõ, Văn Dụ lúc lạnh lúc nóng như vậy là đang vờn cô ta.

Nhưng trong lòng đã rõ ràng thì sao. Mấy nam sinh làm lớp xe dự phòng của cô ta chẳng nhẽ là một lũ đàn hết? không phải bọn họ ai cũng hiểu cô ta đang vờn bọn họ nhưng vẫn cam tâm tình nguyện bị vờn đấy thôi.

Mấy chuyện như này là một người muốn đánh, một người muốn bị đánh thôi.

“Em thích đi thì cứ đi, không cần hỏi anh đâu.” Văn Dụ cười như không cười với Tôn Nhã Nhân, “anh cũng không là gì của em.”

anh nhìn thời gian, nói: “Em về trước đi. anh còn chờ một người.”

Văn Dụ không nói chờ ai nhưng Tôn Nhã Nhân biết anh đang chờ Kỳ An Ninh. Bởi vì đối diện với góc nhìn của cô ta, Kỳ An Ninh từ nửa phút trước đã xuất hiện ở đường cái đối diện, đang chuẩn bị tới đây.

Nhưng cô ta không lên tiếng. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Chỉ là Văn Dụ nói như thế, Tôn Nhã Nhân không khồng chế được mà thoáng nhìn về phía bên kia. Dù sao vẫn là một cô gái trẻ tuổi, lòng dạ cũng không thâm sâu quá mức.

Văn Dụ nhảy bén phát hiện được cái thoáng nhìn của cô ta, anh quay đầu qua, cũng thấy Kỳ An Ninh.

Lại quay đầu lại nhìn Tôn Nhã Nhân, ánh mắt liền lạnh lẽo.

Tôn Nhã Nhân có chút hoảng, vội nói: “Vây em về đây.” nói xong liền mau chóng rời đi.

“An Ninh” Tôn Nhã Nhân vừa đi, Văn Dụ vẫy tay chào hỏi với Kỳ An Ninh.

Kỳ An Ninh băng qua đường, đi đến cạnh xe anh, hỏi: “Sao anh chưa về?”

“Tối hôm nay rảnh rồi.” Văn Dụ nói, “Vừa hay đưa em qua, tới đường Quang Minh đứng không?”

Kỳ An Ninh ngồi lên xe Văn Dụ, cũng không hỏi vừa rồi Văn Dụ và Tôn Nhã Nhân nói gì với nhau. Kiếp trước cũng hay thấy cảnh Tôn Nhã Nhân đuổi theo Văn Dụ.

Văn Dụ cũng không đề cập tới, chỉ nói: “Lý Hách nói chủ nhật rủ em cùng đi chơi.”

Kỳ An Ninh cự tuyệt: “Chủ nhật em bận rồi.”

“Chuyện gì à?” Văn Dụ hỏi.

Kỳ An Ninh nói: “Sáng thứ bảy chủ nhật em phải đi dạy kèm, năm giờ chiều phải tới đường Quang Minh, thời gian ở giữa chỉ có mấy tiếng, không đáng để gầy vò.”

Văn Dụ hỏi: “Sao thứ bảy tuần trước lại có thời gian.”

Kỳ An Ninh không biết nói sao. Thứ bảy tuần trước không phải là vì muốn thăm dò Dương Bác nên cố ý nhờ Mạnh Hân Vũ tới dạy thay à.

cô nói: “Chưa từng chơi squash nên tò mò, phải nhờ bạn cùng lớp tới dạy thay. Đầu thể để người ta dạy thay suốt được, người ta đầu rảnh như thế, em cũng phải kiếm tiền.”

Văn Dụ “Hừ” một tiếng, không vui vẻ lắm nhưng cũng chẳng có cách nào.

Lúc gặp đèn đỏ, anh quan sát Kỳ An Ninh một chút, xoa bóp cánh tay cô: “Sao anh thấy em lại gầy đi rồi.”

Bất tri bất giác, Kỳ An Ninh đã quen với việc tiếp xúc chân tay với anh, thấy cũng không nghiêm trọng. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

cô cũng xoa bóp cánh tay mình, phủ nhận: “không ốm đâu, em còn tăng ký nữa mà. Hình như trở nên chắc hơn rồi.”

Mỡ chuyển hóa thành cơ bắp, đúng là làm giảm kích thước, nhưng vẫn làm tăng trọng lượng.

“Đừng có gầy nữa.” Văn Dụ nói, “Xúc cảm* không tốt.”

*xúc cảm là cảm giác tay (sờ) chứ không phải cảm xúc.

Kỷ An Ninh mất một lúc mới hiểu anh lại nói chuyện cợt nhả.

cô mắng anh: “anh có thể làm người đứng đắn được không?”

“Đứng đắn thì có gì tốt.” Văn Dụ nói, “Em quá nghiêm túc, cuộc sống mất đi bao thú vui đấy biết không?”

Kỷ An Ninh mặc kệ anh luôn.

Tối đường Quang Minh, Kỷ An Ninh xuống xe, trực tiếp nói cho anh biết: “không phải theo em đâu, anh cứ làm việc của mình đi.”

Văn Dụ càng thấy không vui: “Em biết anh có chuyện gì à?” Hôm nay rảnh rồi, toàn bộ thời gian đều tặng hết cho em đấy.

Kỷ An Ninh hỏi: “Năm ba không cần học à?”

Văn Dụ suy nghĩ gật đầu: “Đúng vậy, cần phải học tập, năm ba bọn anh chương trình cũng rất nặng.”

Kỷ An Ninh còn tưởng đã thuyết phục được anh, rất vui vẻ nói: “Đúng vậy, anh về sớm một chút đi, em đi vào đây.”

nói xong liền đeo ba lô nhẹ nhàng tiến vào quán cà phê, ăn com, thay đồng phục bước vào làm việc, lập tức lại thấy mặt Văn Dụ.

“...” Kỷ An Ninh đỡ trán, “anh đang làm gì thế?”

“Học tập.” Văn Dụ tỏ vẻ vô tội, vỗ tay lên sách vở trên bàn.

Văn Dụ còn nghiêm trang nhắc tay: “Lúc này anh có gọi pizza, làm phiền em giục bọn họ nhanh lên, anh đói bụng.”

Kỷ An Ninh im lặng đi tới quầy giục đồ ăn hộ anh.

Chờ pizza làm xong, Kỷ An Ninh bụng tới bàn anh, Văn Dụ còn phản nản: “Đói chết mất.”

Kỷ An Ninh xoa xoa thái dương, không để ý đến anh, quay người tới quầy bar.

Thư Thần trêu chọc vô: “Văn Dụ nhà em có vẻ rất gấp nhì.”

Mặc dù anh ta đang trêu chọc, nhưng thật ra vẫn đứng về phía Văn Dụ. Đối với mối quan hệ hữu nghị giữa anh ta và Văn Dụ, Kỷ An Ninh thật sự mơ màng không hiểu nổi.

Cuối cùng vẫn ngồi xe Văn Dụ về nhà.

Hôm nay bị đụng chạm quá nhiều, cho nên lúc ở dưới lầu khi Văn Dụ có ý đồ muốn lại gần cô, cô liền cảnh giác né tránh, không mắc mưu anh nữa.

“Này, tránh cái gì chứ.” Văn Dụ ám ức.

Vậy mà không thể ầu ỷm, mắt công trông cả buổi tối.

Kỷ An Ninh “Hừ” một tiếng nói: “anh mà còn động chân động tay coi chừng em đem mấy chiêu kia dùng.”

cô khổ luyện ba chiêu kia là để dùng đối phó với mấy tên háo sắc.

Văn Dụ cảm thấy mình đúng là tự bẽ đá đập chân, hậm hực nhìn Kỷ An Ninh lên lầu, mới quay người rời đi.

Còn chưa tới Hummer, liền vang lên tiếng chuông điện thoại, mở ra nhìn, là Kỷ An Ninh?

“A lô?” Văn Dụ vui cười hỏi, “Roi cái gì à? Hay là hối hận nhớ anh rồi?”

“Văn Dụ! Văn Dụ anh đi chưa?!” Giọng Kỷ An Ninh lại rất hoảng sợ.

Văn Dụ dừng chân, thu lại vẻ cười đùa tí tưng: “Sao thế?”

“anh! anh mau lên đây!” Giọng Kỷ An Ninh không chỉ bối rối mà còn nghẹn ngào, “Bà ngoại em phải đi bệnh viện!”

“Em đừng hoảng! anh vẫn còn ở đây! Lập tức lên lầu ngay!”

Cửa phòng Kỷ An Ninh mở rộng, Văn Dụ từng đưa Kỷ An Ninh về rất nhiều lần, có mấy lần đưa đến cửa, nhưng đây là lần đầu tiên anh bước vào phòng của cô.

không khí trong gian phòng không được tốt lắm, có mùi khai nhàn nhạt. Trang trí cũ nát, đồ dùng trong nhà đơn giản, phòng ở chật hẹp, tổng diện tích còn không bằng phòng ngủ lớn của Văn Dụ.

Bà ngoại đang dựa vào Kỷ An Ninh, nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon. Sắc mặt bà tái nhợt, cả bờ môi cũng trắng nhợt, hít thở khó khăn, đang kêu đau.

“Có thể đi được không?” Văn Dụ hỏi, “Có muốn gọi xe cứu thương không?”

“Bà ngoại, bà ngoại, bà có thể tự đứng lên không?” Kỷ An Ninh thử hỏi.

Bà ngoại mặc dù đau nhưng chưa tới mức ngã xuống, được đỡ lấy vẫn có thể đứng lên được.

“Là sỏi thận!” Kỷ An Ninh nói, “Phải nhanh chóng tới bệnh viện phẫu thuật.”

Văn Dụ không ý thức được Kỷ An Ninh chưa có bác sĩ chuẩn bệnh liền mười phần khẳng định chứng bệnh của bà ngoại. anh chỉ cho là cô rất hiểu rõ tình trạng cơ thể của bà ngoại mới có thể một phát đoán ra.

Bà ngoại mặc dù có thể đứng lên, Văn Dụ cũng không để bà tự đi.

Văn Dụ công bà xuống dưới lầu, một đường công tới trên xe. Bọn họ lái xe đến bệnh viện gần nhất.

Bác sĩ cấp cứu chuẩn đoán một chút, quả đúng là sỏi thận.

Sau khi dùng đau nhức, sắc mặt bà ngoại đã tốt hơn. Bà lập tức quên mất tại sao mình lại ở đây, hoang mang hỏi Ký An Ninh: “Đây không phải là bệnh viện à? Ai bị bệnh vậy?”

Ký An Ninh một bên trấn an bà, một bên nghe bác sĩ trao đổi.

Bà ngoại cần làm phẫu thuật, nhưng giờ không thể làm được.

“Nhanh nhất là ngày kia.” Bác sĩ nói, “Xử lý việc nằm viện trước đi.”

Văn Dụ dè Ký An Ninh xuống: “Em ở lại cùng với bà ngoại đi.”

anh thay Ký An Ninh làm mấy thủ tục nhập viện.

Đưa bà ngoại tới phòng bệnh đã được sắp xếp cẩn thận, liền có một phụ nữ trung niên tới hỏi: “Giường 62 cần hộ công* đúng không?”

*người chăm sóc

Ký An Ninh còn chưa lên tiếng, Văn Dụ đã cướp lời: “Đúng, ở chỗ này!”

Ký An Ninh nói: “Em ngồi cạnh giường là được rồi.”

Văn Dụ nói: “Em về nhà ngủ thật tốt cho anh, giờ người thân của em chỉ có mình bà ngoại, em phải nghỉ ngơi tốt mới có thể chăm sóc cho bà. Ngày mai em lại tới đây.”

Văn Dụ nói đúng.

Ký An Ninh vẫn nhớ rõ kiếp trước cô ở bên cạnh giường, thiếu chút nữa làm bản thân bị bệnh, không được mà còn mất thêm. Đương nhiên khi đó Văn Dụ cũng không ở bên cạnh cô.

Lúc đó, Văn Dụ đối với cô mà nói, chỉ là một kẻ theo đuổi đầy đáng ghét mà thôi, quan hệ giữa bọn họ không thân thiết tới mức có thể nhờ anh giúp đỡ.

Kiếp này, cô lựa chọn nghe theo đề nghị của Văn Dụ. Cẩn thận dặn dò hộ công mấy việc cần chú ý, cô liền theo Văn Dụ về nhà.

“không có chuyện gì đâu.” Văn Dụ nói, “không phải bác sĩ đã nói rõ rồi sao, phẫu thuật* là được, không cần phải mổ, phương pháp này hơi mới. Nhìn mặt em trắng nhợt cả rồi.”

*Phương pháp mổ sỏi thận không dùng dao (mổ mổ) có hai phương pháp là phẫu thuật tán sỏi thận bằng laser và phẫu thuật nội soi lấy sỏi.

Ký An Ninh chỉ “Ừ” một tiếng, cả đoạn đường đều rất yên tĩnh, sắc mặt cũng rất yếu ớt.

Văn Dụ nghĩ cô đang lo lắng cho bà ngoại, cả đường đều nhẹ giọng trấn an cô.

Đến cửa phòng Ký An Ninh, anh nói với cô: “Em xem, bây giờ bà không đau, thủ tục nhập viện cũng đã xong, có hộ công chăm sóc, việc phẫu thuật cũng đã được an bài. không phải đều rất thuận lợi sao, em đừng lo lắng. Có anh đây mà.”

Ký An Ninh ngẩng đầu.

Dưới ánh đèn mờ, Văn Dụ thấy rõ trong mắt Ký An Ninh như có gì vỡ vụn, buông lỏng.

Tâm tư Văn Dụ thay đổi nhanh chóng, lập tức ý thức được trong lời nói vừa rồi của anh có câu đã động tới Ký An Ninh ---- Có anh đây mà.

Mẹ mất sớm, cha từ lúc học sơ trung đã mất liên lạc, sau này chỉ còn mỗi bà ngoại, bà ngoại sau đó cũng trở nên mất trí, sau đó...

Sau đó cô vẫn luôn một mình. một cô bé mười mấy tuổi phải một mình chống đỡ.

Văn Dụ vẫn luôn biết Ký An Ninh phải trải qua rất khổ sở.

Nhưng lý giải của anh đối với ‘rất khổ’ này, thật ra giống với mấy người khác, chỉ biết mấy chuyện rời rạc bề ngoài, không biết nỗi đau khổ trong đó thì chỉ cảm khái một câu “thật đáng thương” hoặc “thật vất vả”, về phần đến cùng có bao nhiêu vất vả? Một mối cỡ nào? Khốn đốn ra sao?

thật ra mấy người đứng ngoài nhìn không thể trải nghiệm tới.

Đáy lòng Văn Dụ bỗng tăng lên nồng đậm chua xót.

anh xoa đầu Ký An Ninh nói: “Nghỉ ngơi sớm một chút, mai xin nghỉ ở trường, trước đừng đi học.”

Lại hỏi: “một mình có thấy sợ không, muốn anh ở cùng em không? anh có thể ngủ ở ghế sofa.”

Giọng anh dịu dàng, đáy lòng cũng dịu dàng. Giờ khắc này, thật sự không có tà niệm gì, chỉ đơn giản là vào lúc chật vật này muốn bên cạnh cô mà thôi.”

Ký An Ninh lắc đầu nói: “anh về đi, anh cũng ngủ sớm đi.”

Văn Dụ nói: “Được. Sáng mai anh tới đón em đi bệnh viện.”

nói xong, hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô một cái.

Ký An Ninh không tránh.

Văn Dụ tới gần, Văn Dụ đụng chạm, đều cho cô cảm giác an toàn.

thật ra cô muốn tới gần anh hơn, thậm chí muốn nhắm mắt dựa vào ngực anh, cái gì cũng mặc kệ, tất cả đều giao cho anh.”

May mà vẫn còn chút lý trí.

Trở lại phòng mình, Kỳ An Ninh ngã vào sofa, ánh mắt tan rã.

Tại sao lại như vậy?

Sao lại xảy ra vào lúc này?

Thời gian... Hoàn toàn không trùng khớp.

Nội tâm Kỳ An Ninh tràn đầy bất an, không có chỗ để nói, không có ai để thổ lộ.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phũ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Mưu tính

Editor: tiểu mao

Lúc này sỏi thận của bà vẫn còn nhỡ nên chưa thể làm phẫu thuật. Kiếp trước chắc khoảng nửa tháng sau bà ngoại kêu đau thắt lưng, cô mang bà ngoại đến bệnh viện kia, bác sĩ nói phải nuôi sỏi lớn thêm mới có thể làm phẫu thuật.

Nhưng kiếp này, ở thời điểm này, trình độ kết sỏi của bà ngoại đã đến mức phải làm phẫu thuật.

Cái này không đúng!

Kỳ An Ninh cảm thấy nội tâm khủng hoảng.

Sau khi sống lại, mấy người bên cạnh cùng những sự việc xung quanh Kỳ An Ninh đều có sự thay đổi khác nhau, nhưng nhìn chung thì đều thay đổi theo hướng tốt.

Ví dụ như Tôn Nhã Nhân, cô đánh đòn phủ đầu, từ lúc mới bắt đầu đã áp chế được tình hình sẽ xuất hiện ở kiếp trước.

Còn với Triệu Thần, cô không biết sau này sẽ ra sao, nhưng cô quyết không rơi vào bẫy như trước.

Đối với Văn Dụ, cô và anh sẽ không dấn vào vết xe đổ như kiếp trước.

rõ ràng mọi thứ đều đang phát triển theo chiều hướng tốt, đột nhiên bệnh tình của bà ngoại lại có xu hướng nặng hơn so với kiếp trước, giống như gõ một cái chuông lớn bên tai Kỳ An Ninh, chấn động tới mức cảnh trước mắt có lắc lư, hoa mắt váng đầu.

Kỳ An Ninh nằm trên ghế salon thật lâu mới đứng dậy, nhắn tin cho giáo viên chủ nhiệm và quản lý Hồ của nhà ăn để xin nghỉ, lại nhắn tin cho Thư Thần xin nghỉ, đem việc dạy kèm vào cuối tuần dời đi.

Thư Thần là người trả lời nhanh nhất, biểu thị thông cảm, còn an ủi cô. Mấy người khác cũng nhao nhao nhắn lại, đều hiểu sơ về tình huống của cô, tỏ vẻ rất khoan dung.

Kỳ An Ninh dần dần bình tĩnh lại.

Suy nghĩ kỹ một chút, Văn Dụ nói không sai, bà ngoại cũng không bị nguy hiểm tới tính mạng, tất cả đã được an bài xong, ca phẫu thuật ở kiếp trước cũng rất thuận lợi, kiếp này chỉ khác ở việc mời thêm hộ cộng nên tốn thêm tiền thôi.

Chỉ là cô không hiểu được tại sao bệnh tình của bà ngoại lại nặng thêm.

Sáng thứ năm Văn Dụ tới gõ cửa, anh tới rất sớm.

“Càng vào lúc quan trọng thì càng phải tỉnh táo.” anh nói, “Phải đặc biệt chiếu cố tới bản thân. Em mà ngã xuống, bà ngoại của em sẽ chẳng còn ai để dựa vào.”

Kiếp trước, Kỳ An Ninh té chết, bà ngoại bị khóa ở trong phòng, suýt nữa chết đói.

Kỳ An Ninh dừng một chút nói: “anh nói đúng.”

Nghĩ đến tối hôm qua cô kinh hoàng yếu ớt, lại nhìn cô sáng nay mặt mày trầm tĩnh, Văn Dụ há to miệng cắn một cái sandwich.

“Xin nghỉ ở trường chưa?”

“Xin rồi.”

“Công việc thì sao?”

“đã sắp xếp xong hết rồi.”

Ăn xong hai người liền xuất phát, trên đường Văn Dụ trấn an cô: “Hôm này chỉ chuẩn bị phẫu thuật, không có chuyện gì đâu, em mang theo sách vở đi. Ghi bài học trên lớp thì nhờ bạn chép hộ, bạn học kia của em tên là gì nhỉ, vũ gì đó?”

“Mạnh Hân Vũ, em nhớ cô ấy rồi.” Kỳ An Ninh gật đầu.

“Em bảo cô ấy đưa cho Trần Hạo là được, bọn họ có quen biết nhau. anh quay lại sẽ đưa cho em.” Văn Dụ nói.

Hết thấy đều đã đầu vào đây, Kỳ An Ninh yên tâm, càng thêm trầm tĩnh hơn.

Trạng thái của bà ngoại rất tốt, hộ công tuân theo lời dặn của bác sĩ, đem bà chăm sóc không tệ.

Nhìn qua bà ngoại, Kỳ An Ninh liền đuổi Văn Dụ về, bản thân ở lại bên cạnh.

Chiều tối tan học, Văn Dụ lại tới, mang cho cô vở ghi chép của Mạnh Hân Vũ, cùng cô chăm nom bà ngoại ăn tối, đem bà giao cho hộ công, hai người mới cùng rời đi.

Lúc ăn cơm tối, Kỳ An Ninh có chút hồi hận: “Công việc ở quán cà phê đáng ra không nên xin nghỉ.”

cô dựa theo tư duy ở kiếp trước nên xin nghỉ, nhưng lần này bọn họ lại mời hộ công, không cần cô hai tư giờ đều ngồi canh bên bà ngoại, cô không cần thiết phải xin nghỉ.

Chậm trễ việc kiếm tiền.

“Phí nằm viện tốn bao nhiêu?” Kỳ An Ninh nói, “Biên lai đâu? Đưa cho em.”

“Em đừng có lo.” Văn Dụ không cho.

“Văn Dụ.” Kỳ An Ninh bắt đầu dī.

“Kỳ An Ninh.” Văn Dụ nói, “Em có thời gian để trả anh mà, không vội trước mắt, cũng không cần vội một hai năm.”

Nhưng mà có nhiều thứ, có khả năng một đời cũng không trả được, Kỳ An Ninh im lặng suy nghĩ.

Cần nhắc tới yếu tố kinh tế, Kỳ An Ninh muốn nói với Thư Thần xin hủy bỏ việc xin nghỉ, nhưng lại nghĩ tới Thư Thần chắc đã đẩy ca của cô cho người khác, cô đã nói ra giờ rút lại, lại thành gây phiền phức cho người khác.

cô không khỏi có chút ảo não.

Mặc dù cô không nói ra, nhưng Văn Dụ giống như có thể thấy rõ phiền não của cô. Lên xe, anh liền xoa đầu cô: “đã nói là em đừng lo lắng, có anh đây.”

thật sự có thể giao hết cho Văn Dụ sao, đều dựa vào Văn Dụ sao?

Thứ sáu, ca phẫu thuật diễn ra rất thuận lợi, lúc được đẩy ra bà ngoại đã tỉnh lại, nhìn trạng thái rất tốt.

Văn Dụ xin nghỉ, ở lại bệnh viện cùng Kỳ An Ninh, chờ phẫu thuật thuận lợi kết thúc, Kỳ An Ninh liền đuổi anh về trường. Đúng là trong phòng bệnh nữ thì anh ở lại cũng không tiện, anh đành về trước.

Buổi trưa Văn Quốc An gọi điện cho anh, bảo anh tối nay cùng ông đi tới bữa tiệc này. Văn Dụ gọi điện cho Kỳ An Ninh, nói buổi tối không tới đón cô được, dặn cô về nhà phải cẩn thận.

Kỳ An Ninh nói: “Biết rồi, anh lo việc của anh đi, bên này em không có chuyện gì đâu. Còn có dì Trương nữa mà.” (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Dì Trương này chính là hộ công do Văn Dụ mời đến, là một phụ nữ trung niên cao lớn thô kệch, lúc chăm sóc người khác rất lưu loát.

Chờ Kỳ An Ninh cúp điện thoại, bà cười nói: “Bạn trai cháu đúng là rất quan tâm.”

Kỳ An Ninh cười cười, không nói gì.

Dì Trương kia như được mở đài: “Dì nói với cháu này, tìm bạn trai ấy phải cảnh giác cao độ vào. Có mấy thằng con trai, nhìn thì đẹp trai cao ráo, ăn nói ngọt ngào, nhưng lại là người khôn nạc.

Như tháng trước đây, có một con bé cũng cỡ tuổi cháu thôi, để bốn tháng mới biết mình có thai, đến bệnh viện chúng ta phá thai. Bạn trai kia của con bé cũng giỏi lắm kia, tổng cộng ngồi chờ nửa ngày, cái gì cũng không làm, ngồi kia cứ như đại gia. Còn mắng cho con bé đó phát khóc luôn.

Bên cạnh có sản phụ kia thấy không vừa mắt thế là nói hai câu, thế mà cô bé kia còn ngốc nghếch nói “anh ấy đối xử với con rất tốt”. Như thế mà gọi là tốt? Cháu nói có ngốc hay không chứ?

Đi thật sự muốn túm con bé kia quay về nhìn cháu xem, nhìn cháu mới biết cái gì gọi là tốt.”

không trách dì Trương nói như vậy, bà ở bệnh viện đã lâu, đã thấy nhiều câu chuyện nhân tình, âm lạnh nhân gian.

không nói tới Văn Dụ lo lắng chạy trước chạy sau, không chút do dự móc túi tiền, chỉ nói tới ánh mắt nhìn cô bé này, ánh mắt kiên nhẫn, dịu dàng, bà đã thấy đây là một người đàn ông tốt.

Dì Trương nghĩ tới việc này lại muốn nói với con gái mình một chút, bảo con mình phải cảnh giác cao độ, sau này cũng phải tìm đàn ông như thế này. Đừng tìm một tên bộ dáng đẹp đẽ không tin tưởng được.

Bà ngoại vừa hay tình đúng lúc, nghe thấy một đoạn như vậy, tức giận nói: “cô nói những nói cuối gì đấy! Ninh Ninh mới năm nhất, cô đang nói mò gì với con bé đấy hả!”

Dì Trương biết bà là người già đáng trí, vội dỗ dành bà: “Vâng vâng vâng, tôi không đúng, không nói, không nói nữa.”

Bà đối với bà ngoại Kỳ An Ninh thật ra rất tận tâm chăm sóc. Trong một phòng bệnh không chỉ có một bệnh nhân, cũng không chỉ có một hộ công, chỉ cần so sánh sơ qua liền biết được.

Kỳ An Ninh bởi vậy mà rất cảm tạ bà.

Dì Trương lại khoát tay nói: “không thể lấy không tiền của bạn trai cháu được.” Lại khen: “Cháu thật là có ánh mắt, biết chọn người, tiểu tử này rất hào phóng.”

Kỷ An Ninh vì thế mới biết, Văn Dụ ở chỗ cô không thấy, lén lút đưa cho đi ấy năm trăm tệ.

Hộ công một ngày được một trăm sáu mươi tệ, giao tiền đặt cọc trước, lúc xuất viện sẽ tổng kết lại rồi thanh toán. Tiền này được đưa cho công ty lao động, sau đó công ty lao động lại đưa tiền cho hộ công. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Văn Dụ tự đưa tiền, không đưa cho công ty lao động, đơn giản cho đi Trương tiền boa, toàn bộ đều thuộc về bà.

Chẳng trách đi Trương lại chăm sóc bà ngoại Kỷ An Ninh tận tâm như thế.

Đây đúng là phong cách làm việc của Văn Dụ.

Thiếu Văn Dụ ngày càng nhiều rồi. Kỷ An Ninh vuốt vuốt tóc, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

không chỉ thời gian tối thứ sáu của Văn Dụ bị Văn Quốc An chiếm mà cả ngày thứ bảy cũng bị chiếm hết luôn.

Tối thứ bảy, anh lặng lẽ rời khỏi bữa tiệc, tìm nơi an tĩnh hẻo lánh gọi cho Kỷ An Ninh.

“Bà ngoại đang hồi phục rất tốt, bác sĩ nói bà có thể xuống giường đi lại. Nhưng vẫn cần quan sát thêm mấy ngày, chắc khoảng thứ ba thứ tư là có thể xuất viện.” Kỷ An Ninh nói.

Bình thường mà nói, phẫu thuật kiểu mới này chỉ cần ba đến năm ngày là có thể xuất viện. Nhưng bà ngoại Kỷ An Ninh đã lớn tuổi, trên người còn thêm nhiều loại bệnh mãn tính, bác sĩ đề nghị ở lại quan sát thêm một hai ngày.

Văn Dụ hỏi: “Em đang ở đâu? Bệnh viện à? Đợi kết thúc tiệc anh qua đón em.”

“Em à? Em về nhà rồi, anh không xem giờ mấy giờ rồi à.” Kỷ An Ninh cười, tâm tình bây giờ của cô đã nhẹ nhõm hơn nhiều rồi.

Văn Dụ cũng yên tâm hơn nhiều, nói: “Vậy tối anh qua thăm em.”

Kỷ An Ninh ngăn cản anh: “anh đừng chơi đùa lung tung, anh đi uống rượu đi, nghỉ ngơi thật tốt vào đây.”

Văn Dụ chỉ có thể từ bỏ.

Đêm nay anh uống rượu, không tự lái xe về mà ngồi chung xe với Văn Quốc An.

Buồng sau của xe sắp xếp hai ghế ngồi đối diện nhau, Văn Dụ vừa vào xe liền nằm xuống, trên bàn com anh thành thực ổn trọng, được người ta tán thưởng, nhưng ở trước mặt Văn Quốc An, hình tượng gì đó mất sạch, y như con gấu con.

Văn Quốc An ngồi trên xe đọc văn kiện, vừa ngước mắt lên đã thấy Văn Dụ đang nằm bẹp nghịch điện thoại, ông gỡ cái kính lão xuống, nói anh: “Ngồi dậy, đừng nằm chơi, hỏng mắt giờ.”

Văn Dụ không buồn dậy: “Cha ngồi trên xe xem văn kiện cũng hỏng mắt đấy.”

anh thấy nhàm chán, lướt một vòng bạn bè. Phát hiện Tôn Nhã Nhân vừa đăng một bài mới trên vòng bạn bè vào mấy phút trước.

Phối đồ rất tinh xảo, cẩn thận tránh đi mặt người, chỉ chụp trang trí xa hoa, mầm đựng trái cây tinh xảo, ly thủy tinh sáng chói. không chỉ góc chụp tốt, còn do độ phân giải cao, nhìn qua liền thấy mười phần sang trọng.

[Làm quen được mấy tình anh tốt nghiệp từ các trường danh giá trên thế giới, cảm giác cách nói chuyện và tầm mắt khác nhau rất lớn so với người bình thường, thu được ích lợi không nhỏ. Mình cũng phải nỗ lực, hi vọng một ngày nào đó có thể trở thành người ưu tú như vậy!]

Câu văn có vẻ rất tích cực dốc lòng, người không biết còn tưởng cô ta tham gia diễn đàn học thuật cao cấp nào đó.

Nhưng Văn Dụ biết rõ, chẳng qua là đám Tiền Hạo Nhiên vui chơi cuối tuần như bình thường thôi, uống rượu với mấy em gái.

Tôn Nhã Nhân cũng là em gái đó.

Có rất nhiều em gái muốn tiến vào cái vòng này, muốn làm quen với những người này, chỉ hận không tìm được phương pháp. Văn Dụ ban cho Tôn Nhã Nhân một cơ hội, dẫn cô ta vào.

Trong giấc mộng kia, Tôn Nhã Nhân nói chắc như đinh đóng cột, đem mũ hám giàu chụp lên đầu Kỷ An Ninh.

Văn Dụ mỗi khi thấy gương mặt xinh đẹp của cô ta, nhớ tới những lời nói ác độc giết người không thấy máu kia, trong lòng anh liền dâng lên lệ khí nồng đậm.

Nhưng Tôn Nhã Nhân lại là con gái, anh không thể hô đánh hô giết với cô ta. anh cho cô ta một cơ hội, cô ta không phải vẫn thích chạy theo người như anh sao, vậy anh sẽ cho cô ta cơ hội kết bạn với mấy người trong vòng này.

anh muốn xem xem, chính Tôn Nhã Nhân khi đối mặt với những thứ cô ta luôn nhiều lần đề cập tới để hãm hại Kỷ An Ninh, với ‘con nhà giàu’, với ‘kẻ có tiền’, cô ta sẽ ứng đối ra sao.

Bị Văn Quốc An đá hai lần, Văn Dụ cuối cùng vẫn phải ngồi dậy.

“Mặt sao thôi thế? Ai chọc giận con à?” Văn Quốc An buồn bực hỏi.

“Ngày cuối tuần cha lại bắt con đi hầu một đám lão già uống rượu, còn bắt con vui vẻ chắc?” Văn Dụ phàn nàn.

Văn Quốc An tức giận hỏi: “Con có chuyện gì?”

Hiểu con không ai bằng cha. Văn Dụ trước mặt người ngoài luôn rất trầm ổn, cũng gánh được trách nhiệm của đứa con trai thừa kế duy nhất, bình thường sẽ không núng nịu phàn nàn như vậy. Chắc chắn đã làm trễ nải việc gì đó của anh.

“Con còn có thể có chuyện gì chứ.” Văn Dụ đồng dục nói, “Chậm trễ việc con gặp bạn gái.”

Văn Quốc An “Hừ” một tiếng, chăm chọc anh: “Bạn gái? Bạn gái hôm nay của con vẫn là cô hôm qua chắc? Ta ngược lại thật hi vọng con có thể có một người bạn gái đúng nghĩa, tốt nghiệp thì tranh thủ thời gian kết hôn, tranh thủ sinh cho ta một đứa cháu nội mập mạp.”

Văn Quốc An lớn tuổi mới có con, tuổi của ông lớn, cho dù có tí mi điều dưỡng vẫn không ngăn được tốc độ già yếu. Trong lòng ông thật ra vẫn luôn lo lắng mình sẽ không đợi được tới lúc bế cháu. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

“Cha xem lại yêu cầu của người đi, cha có để cho ông nội ôm cháu chắc?” Văn Dụ phản kích.

Văn Dụ sinh ra quá muộn, ông bà đã qua đời từ sớm, căn bản không đợi được để ôm anh.

“Cho nên đừng học theo ta, đừng kết hôn quá muộn.” Văn Quốc An lại đeo kính lão lên, “Bằng không đến lúc đó con sẽ giống ta, cảm thấy có lỗi với ông nội con.”

Cha anh lúc trẻ ăn chơi cho đủ vốn, tới trung niên coi trọng mẹ anh tốt nghiệp từ trường danh tiếng, tuổi trẻ xinh đẹp lại có khả năng làm việc, thế là cưới về nhà. Đến lượt anh, liền vọng tưởng anh ngoan ngoãn tốt nghiệp rồi kết hôn, tranh thủ thời gian nối dõi tông đường.

Nghĩ gì thế.

Văn Dụ tròn mắt trừng một cái.

anh rành tới mức nhảm chán, tiện tay cầm lấy văn kiện Văn Quốc An để trên ghế mở ra đọc.

“Hừ, chúng ta còn khai phá hạng mục viện dưỡng lão nữa sao?” anh mở ra liền cảm thấy hứng thú.

Văn Quốc An ngẩng đầu nhìn một chút, “Trong tương lai, thị trường dưỡng lão sẽ rất có triển vọng, ta muốn tăng thêm vốn đầu tư vào cái này.”

Văn Quốc An đang nói tới thị trường có triển vọng, Văn Dụ lại nghĩ tới bà ngoại Kỳ An Ninh.

Kỳ An Ninh cần tiến một bước quan trọng mà “gánh nặng” của cô chính là bà của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Anh là chính chủ

Editor: tiểu mao

Chủ nhật Kỳ An Ninh đi ra ngoài, còn chưa tới trạm xe buýt đã nhận được điện thoại của Đỗ Thanh: “Có thể tới đây góp mặt chút được không?”

Cái gọi góp mặt này là ban đầu đã hẹn xong với người mẫu khác, bởi vì đủ loại nguyên nhân mà thất hẹn, bây giờ cần người đến thay thế. Giống như Kỳ An Ninh là người mới, chưa có danh tiếng, cũng không có nhãn hiệu hay thợ chụp ảnh nào ký kết cùng, cơ bản chính là kiếm tiền từ mấy việc góp mặt này.

Kỳ An Ninh lúc đầu muốn cự tuyệt, Đỗ Thanh miệng rất nhanh, đã vội vàng nói một đồng lớn: “không nhiều, khoảng ba mươi bộ, anh cho em bốn mươi năm một bộ, lấy tốc độ của em chắc mất khoảng ba đến bốn giờ. Tới hay không?”

Kỳ An Ninh làm gia sư một tiếng được chín mươi tệ, cũng bởi vì học Hoa đại, là trường nổi tiếng mới có được giá tiền này.

Đỗ Thanh nói ra con số này làm suy nghĩ Kỳ An Ninh xoay chuyển, ba bốn tiếng ước chừng có thể kiếm được 1300 -1600 tệ. Số tiền này vừa hay có thể trả cho hộ công.

Bà ngoại đang hồi phục rất tốt, hôm nay có thể xuống giường đi lại. Còn có di Trương ở đó, cô tới bệnh viện muộn mấy tiếng chắc cũng không vấn đề gì.

“đi!” Kỳ An Ninh lập tức trả lời, “Ồ đâu?”

Thời gian là vàng bạc, sau khi hỏi rõ địa chỉ, cô không keo kiệt, trực tiếp gọi taxi đi luôn.

Tối thứ bảy Văn Dụ còn nghĩ sáng chủ nhật sẽ dậy sớm một chút, kết quả vì uống rượu nên ngủ rất say, bò dậy không nổi.

Cũng vì biết bà ngoại Kỳ An Ninh cũng không có chuyện lớn gì, bên đó có hộ công chăm sóc, Kỳ An Ninh rất an ổn, không gặp phải gặp phải chuyện gì, cho nên Văn Dụ cũng không cần vội.

Lúc thức dậy đã muộn, nhìn đồng hồ, giờ này chắc Kỳ An Ninh đang ở bệnh viện, anh định trực tiếp tới bệnh viện luôn. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Tối thứ bảy anh theo Văn Quốc An ngồi xe về nhà, xe của mình để ở chỗ của mình. Trong gara như đầy ảo ảnh mấy cái xe cổ, sở thích thường thức của người già đối với xe cộ thật không hiểu nổi. Nếu không thì cũng là xe của Trình Liên, đậm chất nữ tính. Văn Dụ mò trong tủ đựng chìa khóa xe ở gara một lúc, mới tìm được chìa khóa của chiếc Ferrari, lái đi.

trên đường còn dừng trước một cửa hàng bánh ngọt, mua một cái bánh không đường mềm mại để tiêu hóa cho bà ngoại Kỳ An Ninh.

Ai biết vô cùng vui vẻ bước vào phòng bệnh lại chẳng thấy bóng dáng Kỳ An Ninh đâu.

“Con bé nói có việc, phải quá trưa mới tới.” Di Trương nói, nhận lấy bánh ngọt Văn Dụ mua, “Làm gì vậy? Sao cháu không biết, cô ấy sao không nói với cháu?”

Ái chà, rất cẩn thận, còn không đường.

Càng ngày càng cảm thấy Kỳ An Ninh thật sự rất có mắt nhìn.

Văn Dụ nhìn khí sắc bà ngoại không tệ, hỏi thăm hai câu, thấy không có chuyện gì anh mới rời đi.

Vừa ra khỏi phòng bệnh liền gọi cho Kỳ An Ninh.

rõ ràng việc dạy kèm cuối tuần cô đã dời hết rồi, cô còn việc gì làm nữa? Văn Dụ thấy kì quái.

Điện thoại không ai nhận, Văn Dụ gọi mấy cuộc, tới tận khi anh ngồi vào xe, Kỳ An Ninh cũng chịu nhận điện thoại.

“Giờ em đang làm việc, ừ ừ, là người mẫu.” Kỳ An Ninh nói xong, liền nghe thấy ngữ điệu của Văn Dụ trong điện thoại không được bình thường, nhưng cô không có thời gian cũng anh nói chuyện tí nữa, “Em bên này đang rất bận, không nói nữa! Vị trí? Được, em sẽ gửi cho anh!”

Kỳ An Ninh vội vàng cúp điện thoại.

Văn Dụ nhìn qua điện thoại bị cúp, sắc mặt rất khó coi.

Kỳ An Ninh vừa nói chuyện người mẫu, trong lòng anh liền “lộp bộp” một phát. Kỳ An Ninh trong điện thoại nghe hiểu, nhưng không hiểu lý do.

cô không biết, có một loại người mẫu được xưng là “Người mẫu thương vụ”, những người này không phải là người mẫu biểu diễn catwalk, cũng không phải kiểu như cô chuyên chụp ảnh quảng cáo hoặc quay video gì đó, mà là kiểu chuyên môn có mặt trong những bữa tiệc tụ họp của mấy phú hào. Người mẫu chỉ là cách gọi bên ngoài của mấy người này.

Kỳ An Ninh vừa nói tới chuyện người mẫu, Văn Dụ liền nghĩ ngay tới cái này.

Chỉ có thể nói thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc*.

*Người ngay thẳng cho dù không giải thích hay biện hộ gì thì người ta vẫn ngay thẳng, bị vu oan thì không cần giải thích sự thật vẫn dần được phơi bày, còn người xấu xa dù che giấu lấp liếm đến đâu cuối cùng vẫn sẽ lộ bản chất. Hay nói cách khác, nữ chính làm việc đoàng hoàng, mà nam chính suy nghĩ đen tối nên nghĩ chị làm việc không đúng đắn.

Kỳ An Ninh nhanh chóng gửi vị trí cho Văn Dụ, cắt điện thoại, nhanh chân nhanh tay thay quần áo.

Văn Dụ lo lắng cả một đường, sợ Kỳ An Ninh vờ ngủ quên, bị công ty người mẫu lừa gạt, cả đường đều phóng xe nhanh. Dừng xe, dựa theo vị trí, nhanh chóng tìm được Kỳ An Ninh.

Chỗ chụp ảnh vẫn là khu nhà kia, chẳng qua lần này không phải chụp bên trong mà chụp ngoại cảnh bên ngoài. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Có phòng thay đồ di động, đang có mấy người tụ tập ở đó, có mấy tấm phản quang và thiết bị, Văn Dụ lập tức tìm được.

Kỳ An Ninh đang mặc một bộ đồ vải bông cho mùa đông, kiểu dáng trẻ trung, đối diện với thợ chụp ảnh có bím tóc nhỏ đang giờ ống kính, cười vô cùng ngọt ngào.

Cơ thể cô không ngừng chuyển động, thay đổi nhiều tư thế cùng góc độ, giống như đang khiêu vũ. Người mẫu quảng cáo chính là như thế, ảnh chụp đưa ra đăng lên thì rất đẹp nhưng quá trình quay chụp lại có phần khá hài hước.

Văn Dụ đứng bước, nhìn một lát, trái tim cuối cùng cũng buông lỏng.

Người mẫu nếu như nhảy cảm với ống kính, phối hợp tốt thì một tổ ảnh chỉ cần chụp tanh tách mấy cái là xong việc.

“OK!” Đỗ Thanh kêu, “Bộ tiếp theo!”

Kỳ An Ninh vội vàng chạy vào phòng thay đồ, Văn Dụ gọi cô một tiếng, Kỳ An Ninh tuy bận rộn nhưng lại rất vui vẻ nói: “anh tới rồi à? anh đợi em một chút! Em đi thay đồ đã!”

cô chui vào phòng thay đồ, cách cái màn sân khấu nói chuyện với Văn Dụ: “Chụp được hơn nửa rồi, chắc khoảng một tiếng nữa là xong, anh có thể chờ được không? không thì anh cứ về trước đi.”

Văn Dụ nói: “anh chờ em.”

Văn Dụ tìm một chỗ có vẻ ổn, khoanh tay đứng nhìn mấy người bận rộn.

Trước giờ chưa từng thấy Kỳ An Ninh như thế này. Mỗi bộ cô thay đổi bộ nào cũng đẹp. cô cũng càng ngày càng quen thuộc với ống kính, càng ngày càng tự nhiên, càng ngày càng nhạy cảm với ống kính.

Trước ống kính cô trở nên hoạt bát linh động, hoàn toàn khác biệt với bộ dạng mộc mạc yên tĩnh lúc bình thường.

Văn Dụ lo lắng cả một đường, đến lúc này ngược lại càng xem càng thấy cảnh đẹp ý vui. anh nhìn Kỳ An Ninh trước ống kính ngọt ngào, xinh xắn, tràn đầy vẻ đẹp thanh xuân, khỏe miệng anh không khỏi cong lên.

Vẫn nên mua thêm nhiều đồ cho cô, anh nghĩ, cho cô ăn mặc thật xinh đẹp, cũng làm cho người ta thấy tâm tình tốt đẹp.

Nhìn cô bé kia, đúng là rực rỡ chói sáng!

một tiếng nhanh chóng trôi qua, Kỳ An Ninh bận rộn, Văn Dụ cũng không buồn chán, anh thậm chí còn thấy rất thỏa mãn thị giác.

Thợ chụp ảnh bím tóc nhỏ kia gọi: “Còn nữa không? không có? Ok, vậy kết thúc thôi.”

hắn gọi Kỳ An Ninh qua, chỉ cho cô: “Tìm người kia tính tiền.”

Văn Dụ nhìn Kỳ An Ninh thay đồ, đi đến nói chuyện với một cô gái trẻ, cô gái kia đưa cho cô một sấp tiền mặt. Kỳ An Ninh đem tiền bỏ vào trong ví, biểu cảm trên mặt trông vô cùng vui vẻ.

Con mắt như mang ý cười, gò má như phát ra ánh sáng.

Có cần tới mức đó không? Văn Dụ buồn cười.

không hiểu sao, cảm xúc vui vẻ của Kỳ An Ninh giống như lây sang cho anh.

Kỳ An Ninh tính xong tiền công, không đi tìm Văn Dụ ngay mà đi nói lời cảm ơn với Đỗ Thanh trước, đơn việc này là do Đỗ Thanh tìm cho cô.

“Được, tốt hơn so với lần trước, ở nhà luyện tập qua à?” Đỗ Thanh hỏi.

“Ừm! Trong nhóm có đăng video, em đi theo học tập.” Kỳ An Ninh nói.

Đỗ Thanh đề nghị cô: “Có thời gian thì tìm một khóa học chính quy học một ít. Trong nhóm thường tìm giúp, đừng tìm bừa, dễ gặp phải người xấu.”

Đỗ Thanh có một đôi mắt hoa đào, vóc người đẹp, phong cách quần áo cũng rất cá tính, một thân phong phạm văn nghệ, gặp người như vậy mấy vị phụ huynh sẽ khuyên con gái mình “tránh lại gần loại người này”. Nhưng Kỳ An Ninh lại cảm thấy hẳn thật ra cũng khá tốt.

đang nghỉ ngơi, Đỗ Thanh khẽ vươn tay, gỡ sợi dây buộc tóc sau đầu, một mái tóc bay bay trong gió. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Văn Dụ từ lúc thấy Kỳ An Ninh đi tới nói chuyện với thợ chụp ảnh phong tao kia* liền híp mắt lại.

*phong tao: dáng dấp cử chỉ thanh tú đẹp đẽ.

nói ra thì bản năng bảo vệ địa bàn của đàn ông không hề thua kém phụ nữ, anh tỉnh bơ mà đến gần chỗ Kỳ An Ninh và người nhiếp ảnh gia kia, đã thấy tên kia bỗng nhiên gỡ dây buộc tóc, một đầu lỏng lẻo như tóc rối ở trong gió phát tình mà bay loạn lên, cặp mắt đào hoa nhìn chăm chăm Kỳ An Ninh, hỏi: “Đói bụng không? Cùng ăn cơm đi, anh mời khách.”

Vừa mới thoát khỏi trạng thái quý súc trong công việc, lúc này hẳn ta đã trở về trạng thái của một chàng trai trẻ tuổi, đi treu cô gái xinh đẹp như thường.

“...Ồ!” Kỳ An Ninh không kịp chuẩn bị đã bị treu, vừa quay đầu liền thấy Văn Dụ, đột nhiên nhanh trí, lập tức nghĩ ra lý do từ chối: “không được rồi, bạn trai em tới đón em rồi.”

Bị một thằng khác tán tỉnh bạn gái ngay trước mặt, Văn Dụ ban đầu cảm thấy rất tức giận, đang định bước nhanh tới bên này, bỗng nhiên nghe được lý do cự tuyệt thoái thác của Kỳ An Ninh, còn tưởng mình nghe nhầm.

anh lập tức dừng bước.

Đỗ Thanh nhìn về phía Văn Dụ.

Trai đẹp đối diện với trai đẹp, hormone giống đực trời sinh đã có chiến ý, lúc này mắt chạm nhau như vang lên tiếng sét xẹt xẹt trong không khí.

Nhưng dù sao Văn Dụ vẫn mạnh hơn một bậc, dù sao anh cũng là “chính chủ” được chính miệng Kỳ An Ninh chứng nhận, so với Đỗ Thanh thì đúng lý hợp tình hơn nhiều.

Đỗ Thanh gật đầu: “Được, để lần sau đi, có việc anh sẽ gọi em. Dù sao cuối tuần em mới có thời gian đúng không?”

Văn Dụ: “...” Lần sau em gái cậu ý!

Kỳ An Ninh chân thành nói cảm ơn, tạm biệt hẳn, đi tới cạnh Văn Dụ: “đi thôi, tới bệnh viện.”

“đi bệnh viện cái gì, em không nhìn bây giờ là mấy giờ rồi, em không đói bụng à?” Văn Dụ cạn lời, “Ăn cơm trước rồi đi bệnh viện.”

Đề xong nhanh một chút mà bỏ qua luôn giờ cơm.

“Bận đến ngu người luôn!” Kỳ An Ninh nâng trán.

Thần sắc trên mặt cô giờ khá sáng lạng, quét đi trầm thấp mấy ngày trước.

Văn Dụ tranh công: “Buổi sáng anh có tới thăm bà ngoại, tinh thần bà rất tốt, xuống giường đi lại rồi. anh cũng mua cho bà ít bánh ngọt, bà rất thích. Yên tâm đi, không có đường đâu...”

Hai người vừa đi vừa bàn luận lát nữa sẽ ăn gì.

“anh cứ cười gì thế?” Kỳ An Ninh hỏi.

“Hả?” Văn Dụ không thừa nhận, “anh có cười à?”

“anh vẫn luôn cười đầy thôi!” Kỳ An Ninh hỏi.

Văn Dụ cố gắng kìm nén, nói: “không có, chắc em nhìn nhầm rồi.”

Liền nhanh chân đi về trước.

Kỳ An Ninh không hiểu, trong chốc lát đột nhiên tỉnh ngộ.

“Văn Dụ, Văn Dụ” cô đuổi kịp Văn Dụ, nói cho anh biết, “Lúc nãy có phải anh nghe thấy rồi không? Em vì từ chối anh ta mới nói thế.”

Văn Dụ chân dài bước đi, bước chân siêu dài: “không nghe thấy, không nghe thấy gì hết! Dù sao anh cũng là chính chủ, do em tự đóng dấu thừa nhận!”

“...” Kỳ An Ninh bắt lực, “Này, anh đừng có ngây thơ như thế chứ!”

“đi mau lên, anh đói chết rồi!” Cứ ngây thơ như thế đấy!

Mọi chuyện của bà ngoại Kỳ An Ninh đều rất thuận lợi, việc khôi phục rất tốt, không có biến chứng gì xảy ra. Tối thứ tư, Kỳ An Ninh và Văn Dụ cùng tới làm thủ tục xuất viện cho bà ngoại.

Lúc đó Văn Dụ xử lý thủ tục nhập viện, trực tiếp đưa một vạn tiền thế chấp, lúc thanh toán trực tiếp quẹt thẻ, không cần phải nộp tiền thêm, số tiền dư sẽ theo đường cũ mà quay về thẻ của anh.

Kỷ An Ninh đi theo Văn Dụ, đợi đến lúc hóa đơn xuất ra, cô liền đoạt mất.

Có kiếp trước nên có có thể tính được đại khái viện phí mất bao nhiêu, liền nhìn con số cụ thể.

Quả nhiên gần giống với con số trong trí nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phũ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Mở lòng

Editor: tiểu mao

Văn Dụ lái xe đưa Kỷ An Ninh và bà ngoại về khu tập thể Hoa đại.

Kỷ An Ninh đỡ bà ngoại ngồi ở ghế sau, nhân lúc Văn Dụ không để ý, cô lặng lẽ bỏ tiền đã được chuẩn bị từ trước vào bì thư, thừa dịp dừng xe Văn Dụ đang ở ghế sau đỡ bà ngoại xuống xe, cô liền đem bì thư vứt xuống ghế phụ.

Lần trước Văn Dụ bước vào phòng Kỷ An Ninh là lúc bà ngoại phát bệnh, lúc đó tình huống khẩn cấp, anh cũng không rảnh đi quan sát kỹ. Lần này đưa bà ngoại vừa nằm viện về, cùng hai người lên lầu, bà ngoại quay người lại trông thấy anh liền tưởng anh là khách, nhiệt tình báo anh ngồi lại, còn gọi to: “Ninh Ninh, châm trà cho khách.”

Kỷ An Ninh không biết làm sao, ra hiệu cho Văn Dụ ý bảo anh đi nhanh lên.

Văn Dụ còn lâu mới đi, anh híp mắt cười nói: “không cần, không cần đâu ạ, nước lọc là được rồi.” anh nhìn qua hoàn cảnh phòng này chắc cũng không có lá trà sẵn trong phòng đâu.

anh nói xong liền rất tự nhiên mà ngồi xuống ghế sa lon.

Kỷ An Ninh muốn can cũng không kịp.

Vừa đặt móng đã rơi thẳng vào trong ghế. Văn Dụ: “...” Có chút ngơ ngác.

Kỷ An Ninh che trán, đi qua kéo anh dậy: “Ngồi bên kia, bên này bị sập rồi.” Nhìn thì không thấy nhưng vừa ngồi xuống, người liền ‘rơi’ vào.

Văn Dụ: “...” không tệ.

Văn Dụ thực sự ngồi trong căn phòng khốn khó của Kỷ An Ninh mà uống hết một cốc nước sôi để nguội, còn cùng bà ngoại trò chuyện theo kiểu râu ông nọ cắm cằm bà kia một lúc lâu.

Kỷ An Ninh nhìn thấu ý đồ của anh, không chút nề mặt mà đuổi anh đi: “Mau đi ăn cơm trưa đi, anh mau chạy về trường ăn cơm đi. Chỗ em không có cơm cho anh đâu. Đồ nấu cho bà ngoại thiếu dầu thiếu muối, anh không ăn nổi đâu. đi nhanh lên!”

Văn Dụ lúc này mới hậm hực rời đi.

anh vừa đi, Kỷ An Ninh liền buột tập để bắt tay vào chuẩn bị cơm trưa, chưa được một lúc tiếng chuông di động đã vang lên. Kỷ An Ninh nhìn điện thoại, là Văn Dụ gọi, cô liền biết chắc chắn anh đã quay lại xe và nhìn thấy bì thư kia.

cô nhận điện thoại: “A lô.”

“Kỷ An Ninh!” Văn Dụ tức giận nói: “Em làm cái gì thế hả?”

Quả nhiên Văn Dụ gọi tới vì bì thư kia.

anh quay lại xe, lúc cúi đầu thắt dây an toàn liền thấy trên ghế phụ có một bì thư. Mở ra xem, bên trong ngoài tiền viện phí còn có tiền thuê hộ công, bao gồm cả năm trăm tiền boa mà anh cho.

Còn tưởng cô nàng bướng bỉnh này chịu nghĩ thông, kết quả vẫn bướng bỉnh như cũ.

Lúc đó Văn Dụ giận đến nghiến răng.

“Đó là phí tổn khi ở bệnh viện.” Kỷ An Ninh nói, “Số tiền này nhất định phải trả cho anh.”

“Kỷ An Ninh.” Văn Dụ cao giọng.

“Văn Dụ...” Giọng kỷ An Ninh nhẹ nhàng, “anh đối xử tốt với em, em nhận.”

Giọng Văn Dụ đột nhiên im bặt.

Trong điện thoại, nghe thấy Kỷ An Ninh nhẹ giọng nhưng lại kiên định nói: “... Em nhận, nhưng có điểm mấu chốt. anh đối với em cho dù tốt đến đâu cũng không thể để anh nuôi bà ngoại em. Đây là trách nhiệm của em.”

Văn Dụ cảm đi động cả nửa ngày cũng không biết nói gì.

Sau đó, anh cười.

“Được.” anh sáng khoái bỏ qua chuyện này, “Vậy sau này anh đối tốt với em, em không được từ chối đâu đấy.”

Kỷ An Ninh cũng cười.

Văn Dụ đúng là Văn Dụ, lúc nào anh cũng không chịu nhường một bước, còn muốn tiến thêm một bước mới yên.

cô cũng sáng khoái đáp ứng: “Được.”

Cúp điện thoại, Văn Dụ nhìn điện thoại, khóe miệng nhếch lên, trong lòng rộng rãi thoải mái.

cô bé Kỷ An Ninh này... Trong xương cốt cô là một người bướng bỉnh, nhưng vẫn chịu mở rộng lòng mình.

cô có thể cảm giác tình cảm của anh với cô, cũng tình nguyện mở lòng tiếp nhận, không cứng ngắc nữa nhưng vẫn có điểm mấu chốt.

Văn Dụ lái xe, hồi tưởng lại ngày chủ nhật đó anh thấy cô ở bên ngoài chụp ảnh, dáng vẻ rực rỡ dưới ánh mặt trời, khóe miệng không nhịn được toát ra ý cười.

Thích cô cũng không lỗi.

- -----

Bà ngoại vừa xuất viện, Kỷ An Ninh cũng không dám đi học ngay, cô ở bên cạnh chăm sóc bà một ngày một đêm, xác định bà không bị làm sao, thứ năm mới dám yên tâm đi học lại.

Nhóm Mạnh Hân Vũ thấy cô đã trở lại mới yên tâm hỏi: “Bà ngoại không sao chứ?”

“không sao, mọi việc đều rất thuận lợi.” Kỷ An Ninh cười nhẹ rằng: “Cho tớ mượn vở ghi bài hôm qua với.”

Mạnh Hân Vũ lùi vở mình ra, vừa đưa vở cho Kỷ An Ninh vừa nháy mắt ra hiệu với cô: “Này, cậu không biết mấy hôm cậu không ở đây có chuyện xảy ra đâu.”

Kỷ An Ninh: “Hả?”

“Chính là nha...” Mạnh Hân Vũ cố ý hạ giọng, giả bộ như đang lên lút, “Bạch Lộ nhà chúng ta nha, cùng Trần Hạo... Oái!”

Bạch Lộ thu lại vở, mắng Mạnh Hân Vũ ngay lập tức: “Cho là tớ điếc rồi à? Tớ còn đang ngồi ở đây đấy!” Ngoại miệng thì hùng hổ, thế mà mặt lại đỏ ửng lên.

Vừa nhìn liền biết có biến!

“Có chuyện gì xảy ra thế?” Kỷ An Ninh cúi người gần sát mặt cô, cười nói, “Mau nói nhanh!”

Mạnh Hân Vũ lờ lỉ ý nhiều: “Trần Hạo theo đuổi Bạch Lộ.”

“Căn bản không có, cậu đừng nghe cậu ấy nói lung tung.” Bạch Lộ đỏ mặt phủ nhận, “không phải cậu xin nghỉ à, Văn Dụ nhờ Trần Hạo lấy vở giúp cậu, liên... Tiếp xúc nhiều hơn.”

“Ôi ôi ôi, nhưng mà Văn Dụ nói là mượn vở tớ mà.” Đại học bá Mạnh Hân Vũ chắc chắn nói: “anh ta trực tiếp tìm tớ không phải là được à? Cũng đâu phải không biết tớ, sao anh ta cứ quanh co lòng vòng tìm cậu thế? Cái này không phải theo đuổi thì còn là gì? Rảnh quá kiếm việc làm cho vui chắc?”

Lần này Bạch Lộ không phủ nhận được nữa, mặt đỏ hết cả lên.

Bình thường khi nói chuyện yêu đương của người ta thì cứ như chuyên gia tình yêu, văn chương sôi sục chỉ điểm giang sơn các kiểu. Tới lượt mình thì người cũng choáng váng, miệng lười vụng về, cái thế nào cũng không biết.

Lần đầu yêu đương ấy mà.

Kỷ An Ninh cười đến hai mắt cong cong như vàng trắng non.

Tay chống má, vừa quay đầu liền thấy một phía khác của phòng học, có một người đang được mấy người khác vây quanh, trò chuyện vui vẻ. Cái người tinh thần phấn chấn đang được vây quanh kia chính là Tôn Nhã Nhân.

Kỷ An Ninh tập trung nhìn vào. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Mạnh Hân Vũ cũng nhìn theo ánh mắt cô, nhìn thấy Tôn Nhã Nhân, cũng im lặng theo.

“không biết cậu ta quen biết với mấy vị tinh anh tốt nghiệp trường danh giáo nào đó, đặc ý mấy ngày nay.” cô nàng nhún vai nói, “Cambridge làm sao, Princeton thì thế nào...”

Tinh anh tốt nghiệp trường danh giá đương nhiên làm người ta muốn hướng đến, ngay từ đầu Mạnh Hân Vũ cũng từng hâm mộ. Nhưng nói khoác quá mức, đặc ý vênh váo, cũng làm cho người ta không nhịn được mà khó chịu.

Kỷ An Ninh thấy hơi mờ mịt, theo trí nhớ kiếp trước thì hình như không có chuyện này thì phải?

Nhưng kiếp trước tiêu điều xa rời nhóm bạn, lúc đầu cũng không thân với mọi người, cũng có thể do cô không để ý.

Hôm thứ tư cô đã gọi cho Thư Thần. Thư Thần nói: “Quá tốt rồi, anh còn đang sầu chuyện cuối tuần thiếu người đây. Mấy người Dương Na thì hay rồi, không đi hẹn hò cũng là có việc bận, không muốn sắp xếp thời gian làm cuối tuần. Em mau quay lại đi.”

Tinh huống thực tế chắc chắn không khoa trương như Thư Thần miêu tả, là do Thư Thần cố ý nói quá lên, nhằm cho Kỷ An Ninh cảm thấy không phải mình thêm phiền phức cho người ta mà là đang giúp đỡ.

anh ta đúng là một thanh niên dịu dàng lương thiện. cô không biết kiếp này liệu anh còn lặng lẽ thích cô không, tóm lại cô không cách nào đáp trả tình cảm của anh ta, chỉ có thể cố gắng nghiêm túc làm việc cho anh.

Tình cảm của cô, dù kiếp trước hay kiếp này, chắc chỉ đủ trả cho một người thôi.

Người đó là ai?

Ky An Ninh vừa nhớ tới người này, khóe miệng liền nở nụ cười dịu dàng.

Thứ sáu Đỗ Thanh gọi cho Kỳ An Ninh: “Thứ bảy có đơn việc.”

Nhanh như vậy đã có việc tiếp, Kỳ An Ninh đương nhiên là vui vẻ rồi. Nhưng cô không cân đối được thời gian.

Cuối tuần Kỳ An Ninh phải đi dạy kèm, đầu tuần bởi vì bà ngoại đang nằm viện nên phải dời lại, cuối tuần trước bởi vì phải đi đánh squash phải nhờ Mạnh Hân Vũ tới dạy thay một lần, không thể nhờ tiếp được, chiều tối còn phải tới quán cà phê, chỉ rảnh được mấy tiếng, không đủ dùng.

cô nói với Đỗ Thanh thời gian của bản thân, Đỗ Thanh tính lượng công việc của lần này, nói rất chắc chắn: “không đủ.”

“Em không thể xin nghỉ hoặc xin đổi ca à?” hần hỏi.

Nếu như bình thường thì có thể. Nhưng Kỳ An Ninh đã xin chuyển buổi học một lần rồi.

Đỗ Thanh thấy kì quái: “Bây giờ sinh viên đi làm gia sư có thể kiếm được bao nhiêu? Nhiều lắm à?”

Kỳ An Ninh thành thật trả lời: “một giờ em được chín mươi.”

“...”Đỗ Thanh cảm nín, “anh còn tưởng được nhiều lắm. Chút tiền như thế còn thêm tiền đi lại... anh kiến nghị em nên xin nghỉ đi. Dù một tháng em chỉ nhận được một đơn việc cũng nhiều hơn so với đi làm gia sư.”

Theo mặt tiền bạc thì đúng là như vậy. Nhưng... Kỳ An Ninh vừa mới vào ngành, căn bản không biết tình hình của người mẫu chụp quảng cáo như thế nào.

Lúc trước bà chị chơi cô một vỏ kia cũng có nói có khi một tháng không có đơn việc nào, không biết là thật hay giả.

Kỳ An Ninh không dám mạo hiểm như vậy, cô phải gánh cuộc sống của hai người. Nhất là lần này, ban đầu cô nghĩ đợi đến lúc bà ngoại cần phẫu thuật, cô có thể tích lũy tiền được ở mức khá khá, không ngờ cô còn chưa chuẩn bị xong, cuộc phẫu thuật của bà đã tới sớm hơn dự kiến.

hiện tại mới là cuối tháng mười, cô mới nhập học đại học được hai tháng, tiền bạc vẫn còn hơi thiếu.

Bởi vậy cô không dám tùy tiện vì công việc người mẫu không ổn định này mà bỏ công việc gia sư có thu nhập ổn định kia.

Uyển chuyển từ chối Đỗ Thanh, sau khi cúp điện thoại, cô nghĩ tới đơn này kiếm được nhiều tiền như thế, bỏ đi vẫn thấy tiếc.

Nhưng chỉ có thể như vậy. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Ai biết buổi tối Đỗ Thanh gọi lại cho cô: “Như thế này, ban đầu bọn họ có hai hệ liệt, bây giờ lới ra, anh bảo bọn họ tìm hai người, như thế thì mỗi cái hệ liệt không nhiều như cũ, mỗi người một phần, chắc khoảng bốn năm giờ là xong, em có được không?”

Hai mắt Kỳ An Ninh đều sáng lên: “Được được được, em tới kịp!”

Lần chụp ảnh này là ở studio của Đỗ Thanh, vừa hay chỗ đó có tàu điện ngầm. Thứ bảy, Kỳ An Ninh vừa ra đi ra từ nhà tiểu Vân, vì thời gian gấp gáp nên không ngồi xe buýt mà trực tiếp gọi xe đến trạm tàu điện ngầm.

Đợi đến lúc công việc bên này kết thúc, lại đi tới quán cà phê làm tiếp, cô trước giờ không phải là người lười biếng, xong đêm này, Kỳ An Ninh đúng là mệt đến thâm luân.

Văn Dụ canh giờ tới đón cô.

“Hôm nay sao nhìn phờ phạc thế?” anh thấy kỳ lạ nên hỏi.

“Mệt mỏi.” Kỳ An Ninh nói.

nói chuyện như hết sức, gương mặt bằng bàn tay bởi vì gió đêm lạnh mà núp trong cổ áo, nhìn còn nhỏ nhắn hơn bình thường, rõ ràng nhìn thì nhỏ yếu, nhưng sức lực lại tràn đầy, là một cô nàng thân thể rắn chắc.

“Hôm nay đã làm gì thế?” Văn Dụ hỏi.

Kỳ An Ninh thắt dây an toàn, nói cho anh biết: “Hôm nay nhận một đơn chụp ảnh, bận rộn mất khoảng năm tiếng, cả ngày làm liên tục không ngừng từ ban ngày đến tối muộn.” nói xong liền ngáp một cái, dựa đầu vào ghế.

Văn Dụ lườm cô một chút, nhìn cô mệt mỏi không có tinh thần cũng không bảo cô nghỉ hay đổi việc gì đó. anh biết nói cũng vô dụng.

Xe vững vàng đi trên đường, Văn Dụ mở điều hòa, lại thấy cô sợ lạnh nên mở miếng đệm sưởi ấm cho cô.

Chưa tới một lát, trước người Kỳ An Ninh ấm áp, sau lưng và cái mông cũng nóng ấm, quả thực rất thư thái.

“Chức năng này thật tuyệt...” cô nói, thanh âm nhỏ dần, mí mắt bị khí nóng hun đến nặng nề không nhấc lên nổi.

Đợi đến lúc Văn Dụ dừng xe bên ngoài khu tập thể Hoa đại, quay đầu lại thấy Kỳ An Ninh đã ngủ.

cô ngủ yên tĩnh mà xinh đẹp, đôi môi hồng như cánh hoa hải đường ngày xuân, hơi mở ra.

Dáng vẻ thiếu nữ không chút phòng vệ này vừa ngây thơ vừa mang theo dụ dỗ.

Văn Dụ ngưng mắt nhìn cô một lúc, mỉm cười vươn tay nắm nhẹ cái cằm nhỏ, tiến tới.

Văn Dụ là cái gì? Thiện nam tín nữ?

không, là sói.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phũ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Hôn sâu

Editor: tiểu mao

Kỷ An Ninh cảm thấy ẩm áp còn có chút ẩm ướt.

Ở trên xe cô ngủ không sâu, bởi vì cảm giác kỳ lạ liền tỉnh lại.

Ẩm áp chính là môi mà ẩm ướt lại là lưỡi. Có chút nhói nhói là do mút vào cùng ngâm cắn. Thân thể có cảm giác bị trói buộc, là do nam nhân kia đặt cô ở trên ghế dựa, ép tới gần.

Kỷ An Ninh vừa chợt tỉnh liền cứng đờ. Chóp mũi ngay lập tức ngửi được hơi thở quen thuộc.

Là Văn Dụ.

Văn Dụ nhận ra cô đã tỉnh lại, anh buông môi cô ra, hơi rời đi, chóp mũi cọ lấy chóp mũi, nhìn cô một cái.

Mùi hương trên người Kỷ An Ninh quen thuộc lại đơn giản, bởi vì liên quan đến công việc nên trên người cô mang theo hương cà phê nhân nhát. Ở gần như vậy, mùi hương đó liền quanh quẩn chóp mũi anh.

Ánh mắt anh làm Kỷ An Ninh hải hùng khiếp vía.

Kỷ An Ninh không biết phản ứng thế nào, Văn Dụ lại dán môi lại gần, khi tức của anh đập vào mặt, bao lấy cô.

Thân thể Kỷ An Ninh lập tức căng thẳng đến cứng đờ.

Văn Dụ nhận ra liền không hề ép cô quá chặt, tay nắm chặt bờ vai cô, lực không nhẹ không nặng.

Xe tắt đèn, trần xe đen che đầy hai người.

Trong không gian u tối, mắt Kỷ An Ninh mở to, có thể nhìn thấy lông mi Văn Dụ, có thể tiếng hít thở của Văn Dụ, còn có âm thanh anh mút vào, mơn mê môi cô phát ra tiếng chặc chặc nhỏ nhỏ.

Bả vai căng cứng của cô dưới sức lực của Văn Dụ mà dần buông lỏng, cô nhắm mắt lại.

Văn Dụ khẽ cạy mở hàm răng cô, lập tức tiến quân thần tốc.

Nụ hôn này kết thúc khi động tác Văn Dụ ngày càng kịch liệt, thậm chí lúc đó anh còn muốn làm thêm gì đó, Kỷ An Ninh lập tức nhận ra ý đồ của anh, trong mắt hiện lên kinh hoàng cùng bất an.

Văn Dụ vẫn chưa thỏa mãn, nhưng Kỷ An Ninh giờ đang kinh hoàng như con thỏ nhỏ, anh vẫn nên thu tay lại thì hơn.

Ở phương diện này cô hiển nhiên không có kinh nghiệm, suy xét tới việc thi thoảng cô lại cứng đầu, Văn Dụ cảm thấy vẫn không nên dọa cô thì tốt hơn, mắt công cô lại co đầu lại, không cho anh đụng chạm nữa thì thôi.

“Sau này nhớ chú ý một chút.” Ngón cái anh khẽ vuốt ve bờ môi hơi sưng của Kỷ An Ninh, khuyên bảo cô, “Ở cùng với người khác đừng thiếu cảnh giác như thế, cứ thoải mái mà ngủ quên, người ta có đem em đi bán em cũng không biết.”

Giọng anh như bị mất tiếng, mang theo nồng đậm vẻ dục cầu bất mãn.

Kỷ An Ninh có thể cảm giác được anh đang nhẫn nại kiềm chế, trong người anh như có một mối lửa, muốn đem co đốt thành tro bụi.

Kiếp trước cô chỉ thấy sợ hãi cùng chán ghét với đám lửa này của anh, nhưng bây giờ quanh tai cô đều quanh quẩn thanh âm khàn khàn kèm theo dục vọng của anh, cô nhìn thấy môi anh gần trong gang tấc, đầu lưỡi cô bỗng nhiên duỗi ra, liếm cực nhanh một cái rồi lại rút về. cô không hề thấy chán ghét, ngược lại trong thân thể còn sinh ra cảm giác kì lạ.

Nóng rực như lửa còn có ẩm ướt.

“anh,” Giọng Kỷ An Ninh cũng trở nên khác lạ so với bình thường, “anh cũng không phải người khác...”

Văn Dụ nghe thấy liền phát ra tiếng cười nhẹ.

Ngón tay anh từ môi cô trượt đến giữa cô. Trong không gian mờ tối, anh nhẹ nhàng vuốt nhẹ cái cổ tuyết trắng mảnh khảnh của cô.

Cho dù là câu trả lời của cô, hay vì cô bị anh chạm vào mà nổi một tảng da gà mòng manh đều khiến cho anh vui vẻ.

“Xuống xe!” anh cuối cùng vẫn phải nói.

Giọng điệu anh thậm chí có chút gấp gáp, giống như đang xua đuổi. Kỷ An Ninh không chút do dự mở cửa xe, chạy trốn xuống xe, Văn Dụ cũng xuống xe, nói nói cở áo.

Gió đêm rét lạnh thổi đi luồng khí khô nóng trong xe, làm hai người đều nhẹ nhàng thở ra.

sự thật chứng minh, một đôi nam nữ ở trong một không gian mờ tối chật hẹp, đúng thật là rất dễ dàng sinh ra không khí mập mờ, cũng rất dễ dàng bị bầu không khí mập mờ này quấy nhiễu đến mất lý trí.

“đi thôi” Văn Dụ vươn tay ra cho Kỳ An Ninh, “anh đưa em về phòng”

Mặt Kỳ An Ninh còn nóng bừng, cổ vẫn còn lưu lại cảm giác khiếp sợ. cô khẽ vươn tay, đem bàn tay mình đặt vào bàn tay Văn Dụ.

Bàn tay lớn của Văn Dụ bao lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, dất cô còn hơi kéo một chút, đưa cô về phòng.

Đến tối khi đi ngủ, tinh thần Kỳ An Ninh vẫn còn mơ màng.

rõ ràng là rất mệt mỏi thế mà lại mất ngủ, vất vả lắm mới ngủ được lại mơ thấy một giấc mộng kì lạ.

Trong mộng đều là Văn Dụ, lúc thì bá đạo, khi lại dịu dàng, không biết là kiếp trước hay kiếp này.

Cuối tuần tâm trạng Văn Dụ cực kì tốt, sáng chủ nhật đi câu lạc bộ kickboxing chuyên nghiệp tập luyện một trận, tắm rửa rồi vác bộ dạng tinh thần sáng láng về nhà thăm cha mẹ.

Nhưng mà bầu không khí trong nhà có vẻ không được tốt lắm.

Vừa về đến nhà, đi giúp việc liền lặng lẽ nói cho anh biết: “Văn đồng* cãi nhau với phu nhân, phu nhân bỏ ra ngoài rồi.”

*đồng: giám đốc, quản trị, ủy viên ban giám đốc, ở đây chắc là chủ tịch.

Tâm tình vui vẻ của Văn Dụ lập tức bay sạch, hỏi: “Sao lại cãi nhau vậy?”

“Ta cũng không biết. Sáng nay thư ký Trần có tới đây một chuyến, thư ký Trần vừa đi, bọn họ liền bắt đầu cãi nhau.” Di giúp việc lác đầu, “Bọn họ đóng cửa cãi nhau, ta không dám đi lên.”

“Bố cháu đâu rồi?”

“Văn đang ở thư phòng chưa bước ra. Hồi ông ấy ăn cơm trưa không, ông ấy cũng nói không muốn ăn.” (Truyện edit và đăng tại [cungquanghang.com](#))

Văn Dụ trực tiếp đi tới thư phòng trên lầu, gõ cửa mấy cái, không đợi Văn Quốc An nói đã đẩy cửa bước vào, giả bộ như chưa biết gì, cười hi hi hỏi: “Bố đang làm gì thế?”

Văn Quốc An ngồi sau bàn đọc sách, đang dựa vào ghế da đóng cửa dường thần, sắc mặt đúng là không tốt lắm.

Nhưng ông mở mắt ra thấy người vào là Văn Dụ, sắc mặt ông vẫn ôn hòa hơn một chút, khép lại văn kiện trên bàn rồi bỏ vào ngăn kéo, hỏi anh: “Sáng nay làm gì thế?”

“Đánh quyền thôi.” Văn Dụ cũng không đề cập tới chuyện cãi nhau, đi qua chống hai tay lên bàn đọc sách, chỉ nói, “Con đói chết rồi, bố có muốn ăn cơm không?”

Bị anh nói như vậy, Văn Quốc An cũng có cảm giác đói bụng.

Ông kết nối điện thoại trong nhà gọi cho phòng bếp, chỉ thị phòng bếp chuẩn bị cơm trưa.

Đồ ăn được bung lên, Văn Dụ lại vừa vận động mạnh một trận nên ăn vô cùng ngon miệng.

anh đang ở độ tuổi sung mãn nhất của đàn ông, mỗi tế bào trên cơ thể đều tràn ngập sức sống. Cùng ăn cơm với anh, Văn Quốc An đều ăn thêm nửa bát cơm.

Nhìn con trai lớn sức lực dồi dào, thân thể cường tráng, tâm trạng Văn Quốc An tốt hơn nhiều. Nhưng cuối cùng ông vẫn không nhắc tới chuyện mình và Trình Liên cãi nhau.

Ông không muốn đề cập tới thì Văn Dụ cũng không muốn hỏi. Mấy chuyện như bố mẹ cãi nhau này đều làm cho con cái thấy phiền lòng, ai rảnh rồi mà lắm chuyện hỏi tới chứ. Đem bố già nhà mình đồ ăn cơm ngon miệng, giảm bớt tức giận là được.

Văn Dụ mặc dù tuổi còn trẻ nhưng đã sớm thông thạo kĩ năng giả câm giả điếc này rồi, hiếm khi xử lý chuyện gia đình một cách hồ đồ như thế.

Ở bên cạnh trò chuyện với Văn Quốc An cả buổi chiều. Văn Quốc An hỏi về việc học của anh.

Văn Dụ học quản trị kinh doanh.

Năm đó Văn Dụ lựa chọn chuyên ngành, mấy ngành kinh tế, tài chính, quản trị thật ra đều là những ngành đứng đầu của học viện tài chính nhưng sót dẻo nhất vẫn là tài chính.

Nhưng chuyên ngành của Văn Dụ là do Văn Quốc An chọn cho anh. Tài chính đang đứng đầu nên anh trực tiếp nhảy qua.

Tài chính, ngành sót dẻo, tiền lương cao, là tinh anh. Nhưng trong mắt Văn Quốc An, tài chính là gì? Chẳng qua chỉ là công cụ mà thôi. Người làm công cao cấp cho dù làm được trăm nhà thì chẳng qua cũng chỉ giống như vợ ông, làm tới CFO* mà thôi.

***“Giám đốc tài chính”** (tiếng Anh: Chief Financial Officer, viết tắt là **CFO**) là một vị trí trong doanh nghiệp. Công việc của giám đốc tài chính là quản lý tài chính như nghiên cứu, phân tích và xử lý các mối quan hệ tài chính trong doanh nghiệp; xây dựng các kế hoạch tài chính; khai thác và sử dụng có hiệu quả các nguồn vốn, cảnh báo các nguy cơ đối với doanh nghiệp thông qua phân tích tài chính và đưa ra những dự báo đáng tin cậy trong tương lai.*

***Tổng giám đốc điều hành** (tiếng Anh: Chief Executive Officer - **CEO** hay tổng giám đốc) là chức vụ điều hành cao nhất của một tổ chức, phụ trách tổng điều hành một tập đoàn, công ty, tổ chức hay một cơ quan.*

Văn Dụ là con trai duy nhất của ông, anh chắc chắn sẽ là người chèo lái công ty, anh không cần phải hiểu sâu về kiến thức môn học, cái anh cần chính là mạnh như thác đổ, học cách làm người, học việc quản lý.

Cho nên ngành tài chính này là chuyên ngành đứng đầu, ông lại không cho Văn Dụ đi theo, ngược lại ngành quản trị kinh doanh bình thường hay bị sinh viên lên án mạnh mẽ vì khó xin việc đứng chuyên ngành lại mới đúng là chỗ mà Văn Dụ cần đi.

Học sinh cấp ba, mười tám tuổi, bố mẹ chưa chắc có mắt nhìn nên thường không cách nào chỉ dẫn cho đứa bé. (Truyện edit và đăng tại [cungquanghang.com](#))

Kỳ An Ninh chính là ví dụ điển hình, cô thậm chí còn không có bố mẹ, căn bản là không có ai chỉ dạy cho cô. cô chỉ biết cầm lấy sổ tay tuyển sinh, nghĩ tới việc bản thân đang thiếu tiền liền chọn học viện tài chính, sau đó giữa một đồng chuyên ngành hoa hòe lèo lẹt liền chọn một ngành cô đủ điểm đậu.

Còn Văn Dụ là vừa học vừa thực hành. Thực hành mới có thể hiểu rõ vấn đề, anh dưới sự hậu thuẫn của Văn Quốc An, tuổi còn trẻ đã có chỗ đứng vững vàng trong tập đoàn, trở thành người thừa kế được rất nhiều vị nguyên lão xem trọng.

Đương nhiên đối với nội dung dạy trong trường anh cũng trải nghiệm được nhiều hơn so với người khác, vì vậy thành tích môn chuyên ngành của anh vẫn luôn rất tốt. Kiếp trước Kỳ An Ninh vẫn luôn coi Văn Dụ là tên ăn chơi đàng điếm, một tên nhà giàu thích tán gái khoe của, nhưng mỗi học kỳ anh đều nhận được học bổng học sinh giỏi.

Ngày cuối tuần này của mỗi người đều trôi qua không giống nhau, dĩ nhiên chuyện xảy ra đối với mỗi người cũng không giống nhau.

Thứ hai Kỳ An Ninh vừa bước vào phòng học liền bị Mạnh Hân Vũ túm lấy: “Cậu xem bài đăng trên vòng bạn bè chưa?”

Kỳ An Ninh: “Cái gì cơ?”

“Biết ngay cậu không xem vòng bạn bè! Mong cậu làm ơn mở 3G lên đi.” Mạnh Hân Vũ chỉ tiếc rên sất không thành thép, “Trần Hạo tỏ tình với Bạch Lộ!”

Kỳ An Ninh mở to hai mắt, khẩn trương hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Đương nhiên là đồng ý!” Mạnh Hân Vũ nháy mắt với cô, Kỳ An Ninh liền cười.

Bạch Lộ trải qua một ngày cuối tuần lẳng đọng cũng đã tỉnh táo lại, bị hai cô trêu ghẹo cũng không thềm đỏ mặt, nghiêm nhiên như kiểu “Tôi là người từng trải”.

Tối thứ hai Kỳ An Ninh tới câu lạc bộ kickboxing huấn luyện, còn tiện thể chúc mừng Trần Hạo. Trần Hạo cười ha ha đầy ngây ngô.

“đang nói gì thế?” Văn Dụ chỉ chớp mắt liền trông thấy hai người đang trò chuyện rất vui vẻ, anh liền bon chen vào.

“Trần Hạo đã thoát kiếp độc thân.” Kỳ An Ninh cười nói cho anh biết.

“Được đấy!” Cánh tay Văn dụ ghim chặt cổ Trần Hạo, “Mời khách! Nhất định phải mời khách!”

Trần Hạo thiếu chút nữa bị siết tới tắt thở: “Mời! Mời! Tí nữa mời các cậu đi nhậu!”

Các nam sinh cũng ồ ào đòi theo.

Kết thúc huấn luyện, Văn Dụ gọi Kỳ An Ninh đi cùng, Kỳ An Ninh mỉm cười từ chối.

một đám con trai lòi ra một đứa con gái, không chỉ không thú vị mà mấy đứa con trai còn phải câu nệ. cô không nên đi theo làm phiền.

Văn Dụ cũng không bắt ép, đưa cô qua đường cái anh mới quay lại tìm bọn Trần Hạo. Địa điểm mời khách ở gần trường, là một quán xâu nướng sinh viên hay tới.

Văn Dụ đi vào nhìn lướt qua, liền thấy hết mấy người câu lạc bộ kickboxing đang ngồi ở trong, ít nhất có tới ba bàn đều là sinh viên Hoa đại.

Nhưng vào lúc anh đi sát qua bàn kia, bước chân bỗng nhiên chững lại.

Vô tình thấy một gương mặt khó quên, là Hà Hường Đông, bạn cùng lớp Kỳ An Ninh, trong giấc mộng của Văn Dụ là người đã nói “ba ngàn tệ tôi cũng cam tâm tình nguyện”.

Xâu nướng bàn Trần Hạo còn chưa được, một đám con trai đã bắt đầu uống rượu.

Lúc Văn Dụ ngồi xuống, Trần Hạo liền cảm giác ánh mắt anh không đúng lắm. Trần Hạo cùng lớp cùng ký túc xá cùng câu lạc bộ với Văn Dụ, có thể xem là bạn thân nhất của Văn Dụ thời đại học, cũng hiểu rõ Văn Dụ. hần vừa nhìn thấy ánh mắt kia của Văn Dụ liền cảm thấy anh hình như muốn đánh người rồi.

Cái này dọa Trần Hạo nhảy một cái. Chẳng lẽ lúc này đưa Kỳ An Ninh về rồi cãi nhau à?

“An Ninh về nhà à?” Trần Hạo thử thăm dò hỏi.

“Ừ.” Vừa nhắc tới Kỳ An Ninh, Văn Dụ bằng mắt thường có thể thấy ôn hòa đi không ít.

Trần Hạo yên lòng, vừa hay xâu nướng cũng đã được, một đám con trai đỏ con vừa trải qua huấn luyện lập tức xông lên tranh đoạt chém giết.

Vừa ăn vừa có người hỏi: “Lão đại, anh với An Ninh thế nào rồi?” Bọn họ đều biết Văn Dụ đang theo đuổi Kỳ An Ninh, cũng được một thời gian rồi, cũng không biết hai người này đã phát triển đến trình độ nào rồi? Cuối cùng là đã vào tay hay chưa?

Văn Dụ nhả ra chút khói, trừng hấn: “Thế nào cái gì? Bạn gái của anh mà!”

Đám con trai òa một tiếng, mồm năm miệng mười truy hỏi, vô cùng ồ ào.

Văn Dụ còn lâu mới đem chuyện giữa anh với Kỳ An Ninh nói cho đám gia hỏa này.

“Uống rượu! Uống rượu!” anh từ chối nói.

Trần Hạo hỏi: “Mày cũng uống à? Hôm nay không về nhà à?”

Bình thường Văn Dụ phải lái xe nên không uống rượu. trên phương diện an toàn và sức khỏe, Văn Quốc An đã rất nghiêm khắc với anh từ lúc còn nhỏ.

“không về.” Văn Dụ nói, “Hôm nay ngủ ở ký túc xá.”

Ký túc xá có giường của anh, bình thường hay dùng để ngủ trưa, thi thoảng cũng ngủ lại. Cũng có khi tắm trong ký túc xá.

Mấy thằng con trai tụ tập một chỗ ăn thịt uống rượu, nói chuyện phiếm khoác lác, đúng là quãng thời gian vui sướng thời đại học.

Trần Hạo nhìn thì là một người cao lớn trắng kiện, trên thực tế lại là người có tâm tư tí mĩ, nếu không Văn dụ cũng không giao chức phó đội trưởng câu lạc bộ cho hần, quản lý mấy việc thường ngày ở câu lạc bộ kickboxing. hần nói với Tôn Khải: “Mày uống ít thôi! Lát nữa về đừng có mượn rượu nói diên! Coi chừng ông đây ăn luôn đầu mày vào bốn câu!”

So với Trần Hạo và Văn Dụ đẳng hăng hái thì cảm xúc của Tôn Khải có vẻ rất tẻ.

Trần Hạo nói hần, hần ngoài miệng thì đồng ý nhưng vẫn nốc từng ngụm từng ngụm vào, rất nhanh đã bắt đầu say.

Người vừa say liền không kiềm chế cái miệng.

“Mày nói xem cô ấy có ý gì? Bây giờ đến cả tin nhắn wechat cũng không thèm nhắn lại. Tốt xấu gì cũng học cùng trường. Hừ, lúc trước mò liệng liền gọi tao là Tôn đại ca, bây giờ thì hờ hững lạnh lẽo. Có người trước liền quên người sau!” hần phàn nàn.

Mấy nam sinh vừa ồn ào cùng với Văn Dụ Trần Hạo liền giả cảm gãi đầu.

Bởi vì “cô ấy” mà Tôn Khải nói là sinh viên năm nhất, Tôn Nhã Nhân học cùng lớp với Kỷ An Ninh.

Mọi người đều biết Tôn Nhã Nhân vì muốn theo đuổi Văn Dụ nên mới nói chuyện với Tôn Khải, nhưng đầu Tôn Khải không biết có phải bị nước vào không, nhắn tin qua lại trên wechat một thời gian thế mà lại rơi vào.

Nên nói hần gốc hay nên nói cô gái kia thủ đoạn đây?

Văn Dụ còn đang ngồi ở đây, kiểm chủ đề nào cũng lúng túng, mọi người đành phải ồn ào chạm cốc rượu, giả bộ như không nghe thấy câu nói của Tôn Khải.

Nhưng đúng vào lúc này giống như ý trời đã định, cái tên “Tôn Nhã Nhân” lại bỗng nhiên xuất hiện từ miệng người ngồi bàn bên cạnh.

Hà Hường Đông uống cũng hơi nhiều, bắt đầu chửi má nó: “Tao đã nhìn ra! cô ta đúng là loại con gái háu giàu!”

Tôn Khải còn chưa động, Văn Dụ đã động trước.

Bà vai Hà Hường Đông bị người ta vỗ một cái, vừa quay đầu, nắm đấm liền bay thẳng vào mặt! Trực tiếp bị ngã thẳng từ ghế xuống đất.

Trong nhất thời, bàn rượu đổ ngã, khách nam ngạc nhiên, khách nữ kêu lên sợ hãi, khung cảnh hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: “Em đã tha thứ cho hần rồi”

Editor: tiểu mao

Hà Hường Đông bị đánh đến ngu người luôn.

Mắt nỏ đom đóm, khó khăn lắm mới đứng dậy nhìn xem, lại càng ngu thêm: “Văn, Văn Dụ?”

Trải qua trận tranh cãi giữa Kỷ An Ninh và Tôn Nhã Nhân, lớp bọn họ không ai là không biết Văn Dụ.

Văn Dụ còn chưa bồi thêm một cú nữa thì Tôn Khải lại tiến lên thêm một đấm: “Cho mày nói hươu nói vượn.”

Hà Hường Đông cũng là con trai, gặp được tình huống như thế này, bình thường con gái theo bản năng phản ứng sẽ tự bảo vệ mình, con trai theo bản năng phản ứng sẽ phản kích lại. Hà Hường Đông cũng theo bản năng mà đánh lại, đáng tiếc hần ta lại đụng phải mấy người trong câu lạc bộ kickboxing.

Tôn Khải cũng cường tráng. Mà coi như không cường tráng thì cũng đã ở trong câu lạc bộ kickboxing luyện thành cường tráng từ lâu.

Hà Hường Đông căn bản không đánh lại được, bị Tôn Khải thui cho mấy đấm, không đứng dậy nổi.

Mấy người câu lạc bộ kickboxing vội vàng đứng dậy can ngăn, chủ yếu là kéo Tôn Khải lại.

Văn Dụ không biết chuyện gì xảy ra, nhưng lúc này anh đã hoàn toàn tỉnh táo lại. Tôn Khải nhìn qua có vẻ đã say rồi. Mấy người trong câu lạc bộ kickboxing đều xông lên kéo Tôn Khải đi.

Hà Hường Đông yếu ớt thế kia, bọn họ sợ Tôn Khải đánh hần ta tới mức xảy ra chuyện luôn.

“Đừng đánh nữa! Còn đánh tôi lập tức báo cảnh sát!” Chủ quán tới dọn dẹp vụ ồn ào.

Trần Hạo một bên chỉ huy mọi người giữ Tôn Khải đang nhảy dựng: “Giữ chặt nó! Giữ chặt nó!” một bên kéo quần áo Văn Dụ. Tình hình mặc dù loạn nhưng hần vẫn nhớ rõ, lúc này là do Văn Dụ động tay trước.

Chủ quán vừa tới Văn Dụ liền móc bóp ra nhét vào tay Trần Hạo. Trần Hạo nhìn anh một cái, cảm thấy ánh mắt anh mặc dù rất dọa người nhưng có vẻ không say, anh vẫn đang tỉnh táo. hần buông Văn Dụ ra, cầm bóp tiền đi nói chuyện với chủ quán.

Mấy người bạn của Hà Hường Đông cũng ba chân bốn cẳng nâng hần dậy. Mũi miệng hần đều chảy máu, quần áo bị bẩn một mảng lớn.

Văn Dụ đi tới. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Văn Dụ có thực lực của quyền thủ chuyên nghiệp, lúc cơ bắp toàn thân anh kéo căng tự nhiên toát ra khí thế khiến người khác e sợ. Hường chỉ ánh mắt anh lúc này âm trầm dọa người quá mức.

Hà Hường Đông đang vịn vào mấy người bạn cũng không tự chủ mà run lên, theo bản năng muốn lùi lại. Lại đụng phải cạnh bàn vang lên một trận vang.

Văn Dụ đứng vững, nhìn chằm chằm Hà Hường Đông.

Ở trong mơ, đây đúng là một tên miệng tiện. Thường phụ diễn với Tôn Nhã Nhân.

Ví dụ như Tôn Nhã Nhân vừa nói Kỳ An Ninh như thế nào như thế nọ, hần liền tiếp một câu “Như thế không phải hám giàu à?”, hai người kẻ xướng người họa, đem nước bắn hất hết lên người Kỳ An Ninh.

Nhưng thứ Văn Dụ hận nhất thật ra là câu hần nói trong mộng kia “Đáng giá chứ, nếu tôi có tiền cho dù ba ngàn tệ tôi cũng cam tâm tình nguyện”.

Cái lúc đi vào quán trông thấy hần ta, Văn Dụ liền nhớ tới đoạn này.

Nhưng tốt xấu gì anh vẫn còn lý trí, lặp lại với bản thân câu “Là mộng, là mộng” mấy lần mới bước qua Hà Hường Đông.

Nhưng vừa này, người mà Hà Hường Đông nói mặc dù là Tôn Nhã Nhân, tuy nhiên giọng điệu khi nói câu “Con gái hám giàu” giống y đúc với câu Văn Dụ nghe thấy trong giấc mộng.

Vốn đã uống chút rượu, cho dù ít thì vẫn có tí cồn.

Văn Dụ chỉ cảm thấy lệ khí vốn đang dần xuống đáy lòng đột ngột tăng vọt lên, trực tiếp cho Hà Hường Đông một quyền lăn quay.

Vừa may vì Tôn Khải xông lên, anh đột nhiên tỉnh táo lại.

Là mộng thôi, anh nói lại một lần với bản thân.

“Quản cái miệng thối của bản thân đi.” Văn Dụ nhìn chằm chằm Hà Hường Đông nói, “Danh dự của một người con gái là để cậu đem ra bôi nhọ à?”

Hà Hường Đông đuối lý, chỉ có thể văng dạ.

Văn Dụ trừng hần thêm một cái rồi rời khỏi.

Lúc này Hà Hường Đông và người bên cạnh mới thở dài một hơi.

Tất cả mọi người nghĩ Văn Dụ đang nói tới Tôn Nhã Nhân, dù sao lúc này người mà Hà Hường Đông mượn rượu chửi bới chính là Tôn Nhã Nhân.

Hà Hường Đông cũng là một trong số những người theo đuổi Tôn Nhã Nhân, vì là bạn cùng lớp nên lúc trước Tôn Nhã Nhân có đáp chuyện với hần, nhưng chắc do gần đây Tôn Nhã Nhân quen biết với những người ở tầng lớp cao hơn nên cũng lười để ý đến hần.

Nhắc tới những người này, Tôn Nhã Nhân mặc dù luôn miệng nói về học thức, tầm mắt, năng lực, những người khác đúng là bị cô ta hù dọa, bị những hào quang này mê hoặc. Nhưng Hà Hường Đông lại có ánh mắt lợi hại, hần ta đã sớm nhìn rõ tương lai, Tôn Nhã Nhân quen biết một đám có tiền, tám phần mười là con nhà giàu.

Trong những người kia có một người tốt nghiệp Cambridge, đang theo đuổi Tôn Nhã Nhân. Hôm nay đến trường, mọi người liền thấy Tôn Nhã Nhân đeo túi Gucci. Từ đồ Hàn Quốc đến Gucci cũng là một bước tiến dài đấy.

Hà Hường Đông miệng tiện liền trêu chọc Tôn Nhã Nhân mấy câu, bên trong có ẩn ý chỉ trích cô ta hám giàu. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Tôn Nhã Nhân cũng không phải hạng người dễ bắt nạt, lập tức trở mặt, hạ thấp mặt mũi Hà Hường Đông ngay tại chỗ. Cũng vì chuyện này mà tối nay Hà Hường Đông uống mấy chén, đầu óc nóng lên thế là bắt đầu mắng chửi trên bàn rượu.

Kết quả bị Văn Dụ và Tôn Khải nghe được.

Cho nên vào giờ khắc này, Hà Hường Đông giống với mọi người, nghĩ Văn Dụ cũng giống Tôn Khải, đang bảo vệ cho Tôn Nhã Nhân.

Dù sao lúc Tôn Khải đánh hần, nhắc tới đều là Tôn Nhã Nhân.

Căn bản không ai nghĩ tới, sự tức giận cùng lệ khí của Văn Dụ đều bởi vì Kỳ An Ninh mà sinh.

Trần Hạo đàm phán tốt vấn đề bồi thường, trấn an ông chủ liền chỉ huy mấy tên đô con trong câu lạc bộ kickboxing lôi Tôn Khải đang say sưa về ký túc xá. Vừa quay đầu đã thấy Văn Dụ cảnh cáo xong Hà Hường Đông liền nhanh chân đi về hướng cửa.

Hai người cũng rời khỏi quán đồ nướng.

“Hôm nay mày làm sao vậy?” Trần Hạo không nhịn được hỏi, “Kiểu gì cũng không thể vì Tôn Nhã Nhân chứ?”

“Cô ta mắc mớ gì đến tao!” Văn Dụ châm điếu thuốc, đưa một điếu cho Trần Hạo.

Hai người vừa hút thuốc vừa đi về phía trường học.

Trần Hạo mắng một câu: “Tôn Khải, cái thằng ngu này!”

Văn Dụ trong lòng hiểu rõ, không để bụng nói: “Mày mặc kệ nó.” Chẳng qua chỉ là một câu lạc bộ, chẳng nhẽ lại đi quản mấy việc riêng tư chốc?

Chẳng qua Trần Hạo cảm thấy cho dù đồ ngốc cũng nhìn ra Tôn Nhã Nhân thích Văn Dụ, tiếp xúc với Tôn Khải bất quá là bắt người trước hết phải bắt ngựa thôi. thật ra sau lần Tôn Khải dẫn Tôn Nhã Nhân tới câu lạc bộ kickboxing, Trần Hạo cũng đã bí mật nói với hần.

Khi đó Tôn Khải còn thể son sắt nói rằng mình không thích Tôn Nhã Nhân, là do Tôn Nhã Nhân nhờ hần hỗ trợ nên hần không từ chối được mà thôi.

Lời này nói ra còn chưa tới hai tháng cứ vậy mà tự vả bốp vào mặt.

Nhưng mà Tôn Nhã Nhân đúng là rất xinh đẹp, nhìn qua cũng là đứa con gái có tâm nhãn có thù đoạn. cô ta có thể đem Tôn Khải đùa bỡn xoay quanh, cũng không làm người khác thấy bất ngờ. Chỉ trách Tôn Khải ngốc, hần cũng đâu phải không rõ, chỉ là ngốc mà thôi, tự bản thân không chịu nhảy ra.

Đến cổng trường, Văn Dụ dừng lại: “Tao vẫn nên về nhà thôi, ở nhà vẫn thoải mái hơn.”

Tôn Khải mặc dù không cùng lớp với bọn hắn, nhưng lại chung ký túc xá. Cũng vì vậy mà năm nhất hắn ta bị lôi kéo vào câu lạc bộ kickboxing.

Tối nay Văn Dụ không muốn thấy hắn, mắt công phiến lòng. Hắn ta uống say, không biết đêm nay quậy đến mức nào.

Trần Hạo dặn dò anh: “Vậy mày gọi người ta tới đón đi, đừng tự lái xe về.”

Trần Hạo đi rồi, Văn Dụ liền đi tới xe của mình. Bước chân của anh tới cạnh cửa xe lại dừng trong chốc lát, nhưng không lên xe mà chuyển hướng đi tới phía đối diện đường cái đi qua KFC là tới khu tập thể.

Văn Dụ gọi điện thoại cho Kỳ An Ninh, hỏi cô: “đã ngủ chưa?”

Kỳ An Ninh nói: “đang đọc sách, chưa ngủ sớm thế đâu.”

Văn Dụ nói: “anh đang ở dưới lầu nhà em.”

Kỳ An Ninh thấy giọng anh khác lạ liền ngồi thẳng dậy hỏi: “Sao thế? anh lại tới làm gì?”

Văn Dụ nói: “anh vừa đánh người...”

anh còn chưa nói xong, Kỳ An Ninh liền nói: “anh chờ! Em xuống ngay!”

Điện thoại liền tắt. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Văn Dụ nhìn qua màn hình điện thoại, nhú nhú mày, đối với phản ứng của cô... Có chút vui vẻ.

Kỳ An Ninh chưa tới hai phút đã xuống dưới.

“Sao lại đánh nhau?” cô chạy tới trước mặt anh, mượn ánh đèn trong khu nhà để xem xét anh, thấy anh lông tóc không thương mới thở phào nhẹ nhõm.

“...” Văn Dụ ghé mắt, “Cái gì gọi là ‘lại’?”

Kỳ An Ninh chỉ trích anh: “anh hay đi đánh nhau!”

Văn Dụ còn lâu mới thừa nhận: “không có.”

Kỳ An Ninh đếm đầu ngón tay liệt kê cho anh: “Cái người trên xe buýt là anh đánh. Hai người chụp lén ở quán cà phê anh cũng đánh.”

Về phần kiếp trước, anh đánh nhau với người ta nhiều lần đều liên quan đến cô. Cũng bởi vì chuyện này mà cô vẫn luôn cảm thấy anh vô cùng trẻ con, là tên nhà giàu ăn chơi trác táng, tình tình bạo liệt.

Cho tới kiếp này, cô thấy nhiều mặt mà cô không biết về anh, mới hiểu ẩn tượng của cô về anh vẫn luôn chủ quan phiếm diện.

Bộ dạng Kỳ An Ninh nghiêm túc đếm đầu ngón tay, ở trong mắt Văn Dụ lại siêu đáng yêu. anh cười nắm lấy ngón tay cô: “Đừng, đừng. Em nói cái gì cũng đúng, được rồi.”

Kỳ An Ninh cũng không muốn hơn thua với anh, chẳng qua là cảm thấy anh hay đánh nhau là không tốt. Thờ dãi, cô hỏi: “Hôm nay xảy ra chuyện gì?”

cô đang nghĩ tới, bây giờ cạnh cô cũng không có ai theo đuổi, ít nhất có thể chắc chắn lần này không liên quan đến cô.

Văn Dụ cũng không dấu diếm, nói: “Là một nam sinh lớp em, miệng tiện, ở quán nói một nữ sinh trong lớp em, nói thậm là người hám giàu, anh thấy khó nghe nên tới dạy dỗ hắn.”

“Lớp em?” Kỳ An Ninh ngạc nhiên, hỏi: “Là nói em à?”

“không phải, nói tới...” Giọng Văn Dụ đột nhiên im bật, anh nhìn Kỳ An Ninh.

Dường như trong nháy mắt, anh phảng phất thấy Kỳ An Ninh trong mộng kia từ trong ánh mắt cô. Trong ánh mắt hai người đều có hờ hững cùng chết lặng.

Mặc dù chỉ là chột lóc.

“Em...” Văn Dụ đột nhiên hỏi, “Trước kia em từng bị nói như thế sao?”

Kỳ An Ninh không trả lời, im lặng trong đêm tối.

Văn Dụ nín thở trong chớp mắt, bỗng nhiên hỏi: “Là sơ trung hay cao trung? Cái người dây dưa với em tên là gì? Bây giờ đang ở đâu?”

Kỳ An Ninh hỏi lại: “anh hỏi cái này để làm gì? Chẳng nhẽ anh muốn đi đánh hắn à?”

Văn Dụ “Hừ” một tiếng. Hiển nhiên là anh nghĩ như vậy.

Kỳ An Ninh bất lực luôn.

cô không trả lời vấn đề của Văn Dụ, nhưng lại hỏi thêm một lần: “Người bị nói tới là em à?”

“không phải.” Văn Dụ nói rất chắc chắn, “Là người khác.”

Kỳ An Ninh liền yên lòng. cô cảm thấy kiếp này chắc sẽ không phát sinh tình huống như kiếp trước nữa.

Đặc biệt hôm nay ở trường, Tôn Nhã Nhân cười Hà Hường Đồng càng làm cô cảm nhận sâu sắc, kiếp trước bản thân đúng là sai lầm, không nên trầm mặt mà sớm nên phản kháng.

Văn Dụ lại cố chấp muốn truy hỏi người dây dưa với Kỳ An Ninh, tên con nhà giàu hại Kỳ An Ninh bị lời đồn quần thân.

Kỷ An Ninh lại nói: “Em không thể nói cho anh, anh cũng đừng hỏi.”

Văn Dụ có chút táo bạo nói: “Đúng là ngu xuẩn, hẳn không biết làm vậy làm em rơi vào tình huống thế nào sao?”

“Có lẽ là không biết thật.” Kỷ An Ninh hơi rừ mắt, nở nụ cười bất đắc dĩ trên mặt: “không ai rành rồi chạy tới trước mặt hẳn nói về em, anh cũng biết mấy câu như thế đa phần hay nói sau lưng người khác mà. Đợi đến lúc anh quay đầu cũng không biết là ai nói, cũng chẳng biết nói gì. Muốn làm nói rõ cũng không biết nên tìm ai để nói rõ.”

“Chẳng qua,” cô còn nói, “anh không cần lo cho em, em không giống trước nữa rồi. sẽ không để người khác tùy tiện nói xấu về em.”

Biểu cảm cô nghiêm túc làm Văn Dụ đau lòng vô cùng.

“Loại người ngu xuẩn như thế mà em còn không cho anh đi dạy dỗ hẳn một trận à?” anh hơi nổi giận, “anh cam đoan với em, anh sẽ làm cho hẳn cả đời này cũng không dám trêu chọc em.”

Kỷ An Ninh ngược mắt, cô nhìn anh rất lâu.

Trong bóng đêm, Văn Dụ cảm thấy anh hình như không hiểu ánh mắt Kỷ An Ninh.

Đôi mắt như nước, có vui có buồn, không thể phỏng đoán.

Qua hồi lâu, anh nghe thấy giọng cô như tung bay trong gió

“không cần.” cô nhẹ nhàng nói, “Em đã tha thứ cho hẳn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Hắt nước lạnh

Editor: tiểu mao

Mặt Hà Hường Đông sung như cái đầu heo, thứ ba không lên lớp.

Chuyện tối thứ hai đó không chỉ có hai câu lạc bộ sinh viên chứng kiến, lúc đó trong quán đồ nướng còn một bàn khác cũng là sinh viên Hoa đại, mặt khác có vài vị khách lẻ tẻ cũng là sinh viên Hoa đại luôn. Tiệm này có vẻ chuyên buôn bán với Hoa đại.

Tóm lại, nhiều người tận mắt chứng kiến, vậy nên đến thứ ba chuyện này đã truyền ra trong phạm vi nhỏ, đương nhiên chủ yếu là trong lớp Kỷ An Ninh.

Mới sáng sớm, Kỷ An Ninh đã bị Mạnh Hân Vũ và Bạch Lộ kéo tới một góc, lặng lẽ hỏi cô: “Cậu có nghe nói không? Đêm qua Văn Dụ vì Tôn Nhã Nhân mà đánh Hà Hường Đông, chuyện gì đang xảy ra vậy? anh ta với Tôn Nhã Nhân...?”

Kỷ An Ninh kinh ngạc.

Đêm qua Văn Dụ chỉ nói lớp anh có một người nói xấu một nữ sinh, Văn Dụ không biết tên Hà Hường Đông là gì nên không có nói. Về phần Tôn Nhã Nhân, tự bản thân anh cảm thấy việc mình đánh Hà Hường Đông chả liên quan quái gì đến cô ta nên căn bản không nhắc tới.

Sau đó anh hàm hồ đi về*. Buổi tối lúc ngủ Kỷ An Ninh còn suy nghĩ xem là nam sinh nào nói nữ sinh nào trong lớp?

*cái khúc này là ở chương trước anh hỏi chị, thẳng nào khiến chị bị nói xấu, chị không nói, chỉ bảo đã tha thứ nên tức quá bỏ về.

Kỷ An Ninh lại không ngờ tới lại là Hà Hường Đông và Tôn Nhã Nhân. Theo hiểu biết của cô, hai người kia phải là “một đám” mới đúng.

“Hôm qua anh ấy có nói đánh người nhưng lại không nói là ai.” Kỷ An Ninh nói.

Nghe cô nói rằng Văn Dụ đã nói cho cô biết, Mạnh Hân Vũ và Bạch Lộ mới thoáng yên tâm. không thể trách mấy cô nhạy cảm được, thật ra là đêm qua có người tới ký túc xá bọn cô buôn chuyện, chuyện này đã bị bóp méo thành “Văn Dụ vì Tôn Nhã Nhân tranh giành tình cảm, đánh người theo đuổi Tôn Nhã Nhân”.

Về phần Tôn Khải, bị mọi người hoa hoa lệ lệ làm ngơ. Cái này chỉ trách thanh danh Văn Dụ quá vang dội, đẹp trai nhiều tiền lại là con nhà giàu tai tiếng, còn tai tiếng hơn cả mấy nam sinh bạo lực bình thường.

“anh ấy nói,” Kỷ An Ninh nói, “Nghe thấy một nam sinh lớp mình nói xấu sau lưng bạn nữ kia, nói người ta hám giàu, anh ấy thấy khó nghe nên quay ra dạy dỗ đối phương.”

Kỷ An Ninh cũng chỉ biết từng đó.

“Nếu như là Hà Hường Đông...” Bạch Lộ cười giễu nói, “Vậy đúng là có chút giống với chuyện mà cậu ta có thể làm. Hôm qua không phải cậu ta chằm chọc Tôn Nhã Nhân hay sao? Người này đúng là đồ miệng tiện.”

Mạnh Hân Vũ không lên tiếng. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Hà Hường Đông mặc dù miệng tiện. Nhưng Mạnh Hân Vũ lại cảm thấy mấy lời hôm qua hẳn ta mà mai Tôn Nhã Nhân cũng không phải không có lý.

Tôn Nhã Nhân nói người tốt nghiệp Cambridge đang theo đuổi cô ta, nhưng cô ta cho tới bây giờ chưa từng nói cô ta đang tiếp nhận sự theo đuổi của đối phương, vậy mà cứ ậm à ậm ở nhận cái tội mấy vạn tệ, nhìn từ mặt đạo đức của Mạnh Hân Vũ thì luôn cảm thấy không dễ chịu.

cô nàng cũng không phải là kiểu người cứng nhắc đến mức cho rằng con gái không được nhận dù chỉ là một cây trăm từ người theo đuổi, nhưng mấy vạn tệ quả thực làm cô nàng phải

hít vào một hơi lớn.

Chuyện này đương nhiên cũng truyền vào tai người trong cuộc là Tôn Nhã Nhân.

cô ta trước tiên là kinh sợ, sau đó giận rồi lại thấy vui mừng.

Kinh ngạc vì không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, tức giận Hà Hường Đông dám chửi bới sau lưng cô ta, cuối cùng nghe nói Văn Dụ giận dữ vì hồng nhan, chuyện này cứ quanh quẩn trong lòng cô ta, cả buổi sáng đều tâm thần không yên, bài học nghe không vào.

Trong những nam nữ thiếu niên mười tám tuổi, Tôn Nhã Nhân là số ít những người có hoạch định rõ ràng cho tương lai.

Kỷ An Ninh là mơ màng chọn chuyên ngành, Tôn Nhã Nhân là dựa theo trình độ của bản thân mà chọn lựa kĩ càng.

cô ta không tốt mấy môn tự nhiên, toán học với suy luận cũng không giỏi lắm, nhưng cô ta lại có ưu thế lớn nhất là gương mặt xinh đẹp, giỏi ăn nói với mấy chuyện giao tiếp. Gia đình cô ta có thể nói là ấm no nhưng chưa được xem là sung túc, nhiều lắm cũng chỉ là thường thường bậc trung.

Thành tích cô ta cũng không tệ lắm, thuộc về kiểu vất vả phấn đấu một chút cũng có thể thi đỗ trường trọng điểm, nhưng chắc chắn không phải loại thiên tài học bá kia. Tính cách cô ta cực giỏi về khoản luôn cúi, biết năng lực học tập của bản thân không đủ để giúp đỡ bản thân vượt qua giai cấp, trong nội tâm có ta luôn ăn ỷ nghĩ dựa vào nhan sắc của bản thân để gia tăng lợi thế.

Chỉ là lúc trước, hoàn cảnh đơn giản, ý tưởng này vẫn còn mơ hồ.

Lên đại học gặp được Văn Dụ, ý nghĩ đột nhiên trở nên vô cùng rõ ràng.

Tiền Hạo Nhiên theo đuổi cô ta, cô ta cũng không phải không rung động. hần ta tặng cho cô ta túi xách, cô ta lớn đến chừng này mới nhận được món quà giá trị như vậy. Đồ mấy chàng trai kia tặng so ra thì đều là mấy thứ vật vụn.

Nhưng tóm lại thiếu nữ đang hoài xuân thì cho dù Tiền Hạo Nhiên có bằng cấp về vang chói mắt cũng vẫn kém hơn Văn Dụ anh tuấn gọi cảm.

Tôn Nhã Nhân mặc dù không nhận tiền của Tiền Hạo Nhiên, nhưng cũng không cự tuyệt hẳn hoàn toàn. Cứ vờn trước đã.

Tôn Nhã Nhân muốn nghỉ giữa tiết thì gọi cho Văn Dụ, vừa kêu hai tiếng liền bị cúp máy. Gọi lại vẫn là trạng thái “Đường dây bận”.

Tôn Nhã Nhân trước giờ chưa bị ai kéo vào danh sách đen nên nhất thời không nghĩ tới, đây là do Văn Dụ ngại phiền phức nên kéo cô ta vào danh sách đen.

Tới tận khi cô ta nhắn tin wechat cho Văn Dụ, không thấy trả lời, nhắn lại thì xuất hiện “Văn Dụ yêu cầu nghiệm chứng bạn tốt, bạn chưa phải là bạn tốt của anh ấy (cô ấy), mời đưa ra yêu cầu nghiệm chứng bạn tốt, sau khi đối phương thông qua nghiệm chứng mới có thể nói chuyện phiếm”, Tôn Nhã Nhân ngốc ngốc một lúc mới phản ứng được Văn Dụ đã xóa cô ta.

Nhưng mà, không phải... Vì bảo vệ cô ta nên mới đánh nhau với người ta một trận à?

Tôn Nhã Nhân hết cách đành phải nhắn tin wechat cho Tôn Khải. Tôn Khải gọi cô trưa nay đến cửa tây nhà ăn chờ hần.

Tôn Khải trước kia vẫn luôn cung cấp thông tin Văn Dụ cho cô ta, Tôn Nhã Nhân cứ tưởng rằng Văn Dụ đến lúc đó sẽ ở chỗ ấy. Nên buổi trưa tan học vô cùng vui mừng đi tới đó.

Nhưng tới chỗ nhìn quanh chỉ thấy Tôn Khải, nào thấy bóng Văn Dụ đâu.

Kỷ An Ninh cùng Mạnh Hân Vũ tới nhà ăn chậm một bước, vừa hay gặp phải cánh Tôn Khải thổ lộ với Tôn Nhã Nhân bị từ chối. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Tôn Nhã Nhân vô cùng khó chịu nói: “Tại sao lại đánh nhau, không thể nói đạo lý được à? Người ta nói em thì anh phản bác lại là được, sao lại động tay đánh người.”

Lý do thoái thác chưa chắc nhắm vào việc của bản thân, nhưng khó chịu thì khẳng định là thật.

Vừa mới biết nghe sai về tin đồn, trong chuyện đánh nhau kia người động thủ nhiều nhất lại là Tôn Khải, cô ta thất vọng cũng có thể hiểu.

Tôn Khải thất vọng không cần nghĩ cũng biết. Ngay cả cơm hần ta cũng không ăn, mấy người Kỷ An Ninh cứ thế trơ mắt nhìn hần ta bỏ chạy.

Sau đó nhìn Tôn Nhã Nhân vác về ngọt ngào trong lòng đi tìm Văn Dụ.

Trong nhà ăn nhiều người làm người ta hoa cả mắt, thế mà Văn Dụ lại có thể bị cô ta tìm thấy giữa biển người. Mạnh Hân Vũ và Bạch Lộ hoài nghi có khi nào trên người cô ta gắn “Radar Văn Dụ” không nhỉ.

“Có muốn...lại gần một chút không?” trong mắt Bạch Lộ hiện lên tia sáng hóng chuyện, hiển nhiên là tâm tình nhộn nhạo, rất muốn lại gần nghe xem Tôn Nhã Nhân nói gì với Văn Dụ.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ là thổ lộ tại hiện trường à?

Ai nha, càng nghĩ càng thấy ngứa ngáy trong lòng!

Nếu các cô muốn qua thật ra vẫn có thể rất quang minh chính đại.

Bạch Lộ là bạn gái Trần Hạo, Kỷ An Ninh (khả năng) là bạn gái Văn Dụ. Mạnh Hân Vũ ở cùng ký túc xá với Bạch Lộ, mấy người trong ký túc xá bọn cô trước đó còn từng có quan hệ hữu nghị với ký túc xá Trần Hạo, ngoại trừ Văn Dụ và Tôn Khải, nam sinh còn lại kia cũng quen biết với mấy cô.

nói thế nào cũng đều đầy đủ danh nghĩa hơn Tôn Nhã Nhân.

Sở dĩ Bạch Lộ phải hỏi câu này vì đang chứng cầu ý kiến Kỷ An Ninh. Dù sao lấy tình hình trước mắt là Tôn Nhã Nhân đang nói chuyện với Văn Dụ thì Kỷ An Ninh cũng coi là đương sự.

Mạnh Hân Vũ cũng nhìn về Kỷ An Ninh.

Bước chân Kỷ An Ninh dừng trong chốc lát.

cô cách dòng người như nước chảy nhìn chăm chú về phía bên kia. Tôn Nhã Nhân đang nói chuyện với Văn Dụ, biểu hiện của Văn Dụ không được gọi là tốt.

Bản thân cô ta cũng quá quen với kiểu này nên không thêm đề ý đến biểu hiện của anh.

Kỷ An Ninh có ký ức khắc sâu về độ ác miệng của Văn Dụ.

Ở kiếp trước, nếu như ba người đồng thời gặp nhau, mà Tôn Nhã Nhân lại chạy tới nói chuyện với Văn Dụ, bình thường Kỷ An Ninh đều chọn quay người tránh đi.

Đôi khi Văn Dụ làm người ta thấy rất khó chịu. Thậm chí đối với Kỷ An Ninh đều là kiểu này, càng không nói đến việc anh vốn không để tâm tới Tôn Nhã Nhân.

Ít nhất mà nói thì anh là một đại thiếu gia nhà giàu, tính tình còn lớn lối hơn so với người bình thường. Được xưng tụng là tùy tiện, yêu bản thân.

Kỷ An Ninh nâng chân, đi về hướng kia.

Bạch Lộ kinh hi, đất Mạnh Hân Vũ đuổi theo.

Tôn Nhã Nhân lại đang khó xử.

Mặc dù biết người chủ lực trong chuyện đánh nhau đêm qua là Tôn Khải, nhưng đứng ra là do Văn Dụ khởi đầu, Văn Dụ sau đó còn cảnh cáo Hà Hướng Đông, cái này không đồn sai. Cho nên Tôn Nhã Nhân vẫn đến tìm Văn Dụ.

Thoái mái nói cảm ơn, tỏ vẻ một chút rằng mình uất ức vì bị người ta hãm hại sau lưng, lại biểu hiện một chút mình kiên cường không sợ bị nói xấu.

Nghĩ rất tốt rồi, ai ngờ Văn Dụ lại nói: “A, hóa ra là nói em à?”

“không liên quan đến em, anh không nghe rõ hán ta đang nói chuyện về người nào, chỉ thấy khó nghe thôi.” anh hờ hững nói, “Em cũng không cần cảm ơn anh, đi cảm ơn Tôn Khải đi, đúng rồi, em có thấy cậu ta đâu không?”

Tôn Nhã Nhân tính ba bước, mới chỉ bước được một bước, hai bước sau không biết đi kiểu gì, chỉ có thể nói: “Lúc này có gặp.”

Văn Dụ trực tiếp hỏi: “Cậu ấy thổ lộ à?”

Tôn Nhã Nhân không biết ứng đối thế nào.

Trước khi Tôn Khải thổ lộ đã báo trước với nhóm chat trong ký túc xá.

Văn Dụ rất chướng mắt chiều này của hán. không phải đây là mượn đạo nghĩa “Vợ bạn không được lừa gạt” để buộc anh buông tha Tôn Nhã Nhân sao? Nhưng mà mẹ nó anh căn bản không thêm coi trọng Tôn Nhã Nhân.

thật sự là không có ý nghĩa.

Sau khi mua com về, Trần Hạo và một nam sinh khác mới thấy tin nhắn trong nhóm, trên mặt đều hiện vẻ lúng túng.

Văn Dụ mặc dù ngẫu nhiên mới ngủ lại ký túc xá, nhưng vẫn có quan hệ không tệ với bọn họ. Lúc này Tôn Khải lại ra thủ đoạn tâm thường như vậy, Trần Hạo có dự cảm, bầu không khí tốt đẹp trong ký túc xá lúc này sau này sợ là sẽ không còn nữa.

“Xem ra là thổ lộ rồi.” Văn Dụ mỉm cười, “Chúc mừng hai người, sau này phải gọi em một tiếng chị dâu rồi.”

Tôn Nhã Nhân suýt nữa bị chọc tức tới ngất đi.

“không phải, em...” cô ta sốt ruột muốn nói chuyện lại bị Văn Dụ đánh gãy.

“Cái túi này không tệ, Hạo Nhiên mua cho?” Văn Dụ hỏi.

Tôn Nhã Nhân vừa nói được một chút liền mắc kẹt.

thật ra trong lòng Tôn Nhã Nhân cũng hiểu, trong lòng Văn Dụ, Tôn Khải khẳng định không được tính là gì, nhưng Tiền Hạo Nhiên khẳng định được tính là gì đó.

Quả nhiên chuyện Tôn Khải cũng chỉ là Văn Dụ đang trêu Tôn Nhã Nhân, ánh mắt của anh dạo một vòng quanh cái túi của Tôn Nhã Nhân liền nguội đi.

“Là... Cuối tuần ra ngoài ăn com nên anh ấy tùy tiện mua thôi.” Tôn Nhã Nhân cố chống đỡ muốn làm bộ bình thường. Nhưng chắc lúc này không đủ tự tin.

Văn Dụ cười nhạt một tiếng, nói: “Nếu như là Hạo Nhiên mà nói thì cũng nên gọi em một tiếng chị dâu.”

Tôn Nhã Nhân nhỏ giọng biện bạch: “không, em với anh ấy không phải...”

“Nghĩ kĩ rồi hãy nói.” Văn Dụ lạnh lùng nói, “Trong hội này của chúng tôi cho tới giờ chỉ có chuyện chúng tôi đi chơi đùa người khác, không có chuyện người khác chơi đùa chúng tôi đâu.”

“Bối cảnh trong nhà Hạo Nhiên ra sao, có biết rõ không?”

“Nhìn thì dễ nói chuyện, nổi tiếng là khẩu Phật tâm xà. Khuyến cô một câu này, đừng đắc tội hán. Những người đắc tội với hán đều không có kết cục tốt đẹp.”

“Đều là người trưởng thành rồi không phải trẻ con nữa, nói chuyện, làm việc thế nào tự bản thân phải xem xét cho rõ vào.”

Văn Dụ lãnh đạm nhìn Tôn Nhã Nhân.

Tôn Nhã Nhân không tự chủ mà run sợ. Đó thật sự là Tiền Hạo Nhiên sao? Tiền Hạo Nhiên luôn cười tùm tùm, chỉ tiền hào phóng kia sao?

cô ta dường như có cảm giác, lời Văn Dụ nói có thể là thật.

Đứng vào lúc này, Văn Dụ bỗng đưa mắt nhìn về phía sau cô ta, sau lưng vang lên âm thanh quen thuộc: “Làm phiền nhường đường chút.”

Tôn Nhã Nhân bỗng quay đầu, người vừa nói sau lưng không phải Kỳ An Ninh?

Thái độ Kỳ An Ninh bình thản lãnh đạm, cũng không bị ảnh hưởng gì. Mạnh Hân Vũ cũng không phải người thích náo nhiệt, cô nàng cũng không lên tiếng.

Bạch Lộ trời sinh thích hóng chuyện, còn thêm không ưa Tôn Nhã Nhân, cô nàng cười hi hi tới hỏi một câu: “đang nói gì thế?”

Thái độ xem diễn không sợ đài cao này cũng rõ ràng quá rồi. Cảm xúc Tôn Nhã Nhân đang bị Văn Dụ áp chế lập tức bắn ngược lên, bỗng nhiên nổi giận.

“Sao mấy người lại nghe lén người ta nói chuyện thế hả?” Sắc mặt cô ta rất khó coi, quay ra chỉ trích bạn nữ cùng lớp.

“Cái gì gọi là nghe lén?” Bạch Lộ bất mãn nói.

Tôn Nhã Nhân cười lạnh: “không nghe trộm thì mấy người đứng sau lưng tôi làm gì?”

Kỳ An Ninh nhìn cô ta một cái, bình tĩnh nói: “Cậu cản trở tôi ngồi vào chỗ.”

Tôn Nhã Nhân quay đầu.

Văn Dụ nói: “Sao chậm thế?”

anh vỗ vỗ vị trí không người ở bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Lướt qua vai nhau

Editor: tiểu mao

Kỳ An Ninh ngồi cạnh Văn Dụ.

Trần Hạo cũng chào hỏi Bạch Lộ, chỗ bên cạnh hắn cũng được giữ lại.

Bởi vì nhiều người nên từ đầu bọn hắn đã tìm một bàn dài ghế tròn. Mạnh Hân Vũ cũng qua cùng, nam sinh bên cạnh dời chỗ ngồi, đưa ra một cái ghế tròn, để Mạnh Hân Vũ và Bạch Lộ ngồi cạnh nhau. Bạch Lộ thật ra vẫn muốn nói thêm gì đó, chỉ là giờ đang ở trước mặt Trần Hạo, không muốn để hắn thấy mình quá mức bất quá nên đành thu liễm lại.

không có Tôn Khai ở đây, mọi người đều coi thường cô ta, Tôn Nhã Nhân xấu hổ đứng ở đó, trên mặt lúc trắng lúc xanh.

Cuối cùng vẫn là Mạnh Hân Vũ mềm lòng, cho cô ta một cái thang: “Cậu ăn cơm chưa?”

Tôn Nhã Nhân lập tức bắt lấy, dựa bậc thang leo xuống: “Chưa ăn, vậy tớ đi ăn cơm đây.” rồi vội vàng bỏ đi.

Mạnh Hân Vũ và Bạch Lộ bội phục Kỳ An Ninh nhất ở một điểm, đó là chuyện liên quan đến Tôn Nhã Nhân, sau khi cô ngồi xuống vậy mà một câu cũng không đề cập, một câu cũng không hỏi.

Bạn trai của mình bị một nữ sinh xinh đẹp như Tôn Nhã Nhân dây dưa, lòng phải rộng lớn tới mức nào mới có thể không thêm đề ý tới.

Chẳng nhẽ giữa hai người đã thành lập tín nhiệm hoàn toàn à?

Lời đồn đại liên quan tới việc Văn Dụ giận dữ tới xung đột vì Tôn Nhã Nhân truyền trong lớp Kỳ An Ninh hai ngày, vậy mà người trong cuộc chẳng thấy phản ứng gì. Sau đó không biết sao lại có tin mới, nói đánh người không phải Văn Dụ mà là một nam sinh khác cùng câu lạc bộ, Văn Dụ chỉ tiện tay hỗ trợ mà thôi.

Nam sinh kia không giống Văn Dụ, kiểu toàn thân bao phủ ánh sáng của nhân vật chính, do nhất thời làm chuyện xấu nên sợ hãi, mọi người cũng mất đi hứng thú.

Đồng thời, do Văn Dụ kiên trì bền bỉ, cuối cùng cũng theo đuổi được Kỳ An Ninh, tin tức này cũng được xác nhận.

Ngược lại, mọi người cũng không cảm thấy ngạc nhiên, trên thực tế, đa phần những người đã gặp qua Văn Dụ đều cảm thấy, Văn Dụ theo đuổi được Kỳ An Ninh là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng thứ đáng nghiền ngẫm là, Kỳ An Ninh đã có một người bạn trai có tiền, nhưng vẫn chẳng thấy thay đổi gì. Mặc quần áo trang điểm vẫn như thường ngày, cô còn tranh thủ tới nhà ăn làm việc ngoài giờ.

Mấy bạn học tới hay tới đây ăn sáng còn thường xuyên chào hỏi với cô.

Ngược lại cái người vốn ven là “Được theo đuổi”, chưa cùng người ta chính thức xác nhận quan hệ Tôn Nhã Nhân kia đã đeo trên lưng cái túi xách mấy vạn.

Thay đổi này đúng là không thể không nói là phiến thiên phủ dày đặc.

Mọi người so sánh sự đối lập này, trong lòng đều có một cái cân.

Thứ năm tới quán cà phê, Thư Thần nói cho Kỳ An Ninh biết: “Hôm nay phải đóng cửa trước khoảng nửa tiếng, có một studio tới thuê chỗ chụp ảnh.”

Buổi tối khách cũng không nhiều, đóng cửa sớm nửa tiếng đối với Thư Thần cũng không tổn thất kinh tế gì, còn cầm được chút tiền thuê chỗ.

Kỷ An Ninh không nghĩ tới đụng trúng người quen, người tới hóa ra là studio của Đỗ Thanh.

Đỗ Thanh cũng bất ngờ khi gặp Kỷ An Ninh.

Đơn lần này bọn hắn nhận là một nhà chuyên làm trang phục manga anime. Trong tỉnh này cũng có mấy quán cà phê nổi danh về chủ đề manga anime, quán Thư Thần thật ra cũng rất nổi tiếng.

Hắn nhìn Kỷ An Ninh, kinh ngạc nói: “Em làm ở đây?”

Kỷ An Ninh lúc này mới hoảng hốt nhớ lại, kiếp trước quán Thư Thần thỉnh thoảng có cho mấy studio thuê chỗ chụp ảnh. cô từng nhìn thoáng qua, thấy mấy trang phục kỳ lạ kia chắc đều thuộc về mấy đồ bên 2D, nên cũng không để ý nhiều.

Có thể tan làm sớm đúng là làm người ta thấy vui về thể là cô đeo túi lên, vội vàng đi qua mấy người này.

Dựa theo hồi tưởng mà nói thì có lẽ kiếp trước cô đã từng gặp Đỗ Thanh.

Chỉ là cô chưa từng để ý, mà Đỗ Thanh là tên quý súc với nghề nghiệp, vừa tiến vào trạng thái làm việc liền không để ý tới xung quanh, quả thực là trạng thái trở mặt không quen biết, không cần nghĩ cũng biết hắn căn bản không lưu ý tới một cô gái vội vàng gặp thoáng qua.

Vừa nghĩ như vậy, Kỷ An Ninh liền cảm thấy duyên phận đúng là rất kỳ diệu.

Vì đơn việc này hạn chế về sân bãi nên phải nhanh chóng chụp xong. Đỗ Thanh phải khẩn trương nên cũng không rảnh tán dóc với Kỷ An Ninh, vừa chào một câu liền tiến vào làm làm việc.

Kỷ An Ninh đang đeo túi và Thư Thần đều thấy rất ngạc nhiên: “Em quen với thợ chụp ảnh kia à?”

Kỷ An Ninh nói cho anh ta biết: “Trước đó em có chụp hai đơn, thợ chụp ảnh đều là người này.”

Thư Thần còn cười nói một câu: “Đúng là khéo thật.”

không phải khéo mà là kỳ diệu.

Ngẫu nhiên Kỷ An Ninh mới mở 3G, nhiều khi cũng không nhìn wechat.

Tối thứ sáu cô tới quán cà phê hóng wifi mới thấy hơn một giờ đêm hôm qua, Đỗ Thanh nhắn tin cho cô.

Hắn chia sẻ cho cô một liên kết, mở ra xem, hóa ra là của cửa hàng cô chụp ảnh lần đầu kia, hình của cô đã được đăng lên.

Đây là lần đầu tiên Kỷ An Ninh nhìn hình của mình như vậy, cảm giác hết sức mới mẻ, không nhận được liền gửi liên kết cho Văn Dụ. Văn Dụ nhanh chóng nhấn lại một sticker* hai mắt hiện lên hai hình trái tim.

*trong convert là biểu tình bao nhưng mình đổi lại thành nhãn dán/sticker cho gần tiếng Việt hơn.

Kỷ An Ninh không nhận được cười.

Lúc làm việc, tiếng chuông lục lạc ở cửa đình đang rung động. Kỷ An Ninh kêu lên “Hoan nghênh quý khách”, vừa ngược mắt nhìn, người tiến vào là một người để tóc ngang cằm, tai trái đeo một cái bông tai nhỏ, một thân phong phạm nghệ sĩ, đó chính là thợ chụp ảnh Đỗ Thanh.

“Hử?” Kỷ An Ninh hỏi, “Hôm nay vẫn chụp ảnh tiếp à?”

Đỗ Thanh im lặng: “anh không được phép nghỉ ngơi à?”

Kỷ An Ninh bật cười, tìm bàn cho hắn ngồi.

Thư Thần cũng nhận ra Đỗ Thanh là thợ chụp ảnh đêm qua, đi qua chào hỏi hàn huyên vài câu.

Lúc đầu nhìn nội dung mà thợ chụp ảnh này chụp hôm qua còn tưởng đồng đạo với nhau, nào ngờ hàn huyên một lát liền phát hiện có vách tường thật dày ngăn cách hai thế giới, Thư Thần đành lặng lẽ lui về quầy bar. Chẳng qua thấy Đỗ Thanh chỉ gọi com hấp với đồ uống liền tặng hắn một phần bánh ngọt.

Nhưng Thư Thần nhanh chóng chú ý tới, soái ca chụp ảnh tóc dài kia, ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn Kỷ An Ninh.

Thư Thần yên lặng quan sát một lúc, phát hiện Đỗ Thanh vẫn luôn muốn nói chuyện với Kỷ An Ninh. Nhưng thứ sáu, Kỷ An Ninh có chút bận rộn, hắn vẫn không tìm được cơ hội. Sau đó Thư Thần thấy hắn đưa tay vẫy Kỷ An Ninh qua, bảo Kỷ An Ninh cầm thực đơn tới cho hắn.

Thư Thần: “...”

Quả nhiên, Đỗ Thanh mượn việc xem thực đơn để nói chuyện với Kỷ An Ninh mấy câu, sau đó gọi thêm phần ăn nhẹ.

Thư Thần lúc này mười phần khẳng định, mục tiêu hôm nay của tên lông dài này không phải tới để uống cà phê, mà mục tiêu của hắn là Kỷ An Ninh.

Thư Thần nhìn thì ôn hòa vô hại, nhưng vẫn rất có ý thức với lĩnh vực của mình.

Đúng là lúc đầu anh ta có suy nghĩ theo đuổi Kỷ An Ninh, sau này mặc dù bị Văn Dụ dập tắt nhưng trong ý thức Thư Thần, chỉ cần Kỷ An Ninh vẫn còn làm ở đây, cũng không chi mỗi Kỷ An Ninh mà mấy cô gái khác cũng vậy, chỉ cần ở trong quán của anh ta, anh ta đều phải có trách nhiệm với bọn họ.

Ví dụ như lần đụng phải hai tên biến thái kia, Thư Thần chắc chắn không chút do dự bảo vệ mấy cô gái trong quán.

Hiện tại, trong nhận thức của Thư Thần, Văn Dụ cũng theo Kỷ An Ninh tiến vào “lĩnh vực” của anh ta. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Cái này đương nhiên có liên quan đến nguyên nhân Văn Dụ đã được Kỷ An Ninh thừa nhận là bạn trai trước mặt anh ta, nhiều hơn... Là vì Văn Dụ và Thư Thần có tình nghĩa chia sẻ tài

nguyên với nhau. Thư Thần chia sẻ cho Văn Dụ mấy tài nguyên kia, được Văn Dụ mạnh mẽ khen ngợi.

Đối với mấy người như Thư Thần, mấy người bình thường ở thế giới thật không thể nào hiểu được cái sự trùng độc sâu nặng của mấy người trong thế giới giả tưởng kia, ngẫu nhiên mới gặp được một người ở thế giới thực có cùng sở thích với mình, anh ta đương nhiên xem là trân bảo.

Sơ với tên lông dài có vách tường dày ngăn cách hai thế giới kia, Văn Dụ chủ động muốn xin ít tài nguyên kia đương nhiên được anh ta xem như ‘người một nhà’.

Thế là Thư Thần lặng lẽ lúi điện thoại đi động ra nhắn cho Văn Dụ một tin.

Theo thời gian càng ngày càng muộn, khách trong cửa hàng cũng càng ngày càng ít.

Đỗ Thanh cuối cùng cũng có thể nói chuyện với Kỳ An Ninh.

“Em vẫn luôn làm ở đây à?”

Kỳ An Ninh nói: “Đúng vậy, rất lâu rồi. Bên này rất ổn định.” cô nói rất lâu này đương nhiên là nói về thời gian kiếp trước nữa.

Đỗ Thanh hỏi tiền lương bên này, sau đó liền “Emmmm...”

Kỳ An Ninh hiểu ý của hắn, cô chỉ có thể cường điệu một lần nữa: “Bên này rất ổn định.”

Đỗ Thanh nhún vai, tỏ ý hiểu rồi sau đó hỏi cô: “Có muốn cân nhắc ký hợp đồng với studio của anh không?”

Kỳ An Ninh dừng lại, trợn mắt nhìn.

Đỗ Thanh nói: “Lần trước em tới xem rồi đấy, studio của bọn anh thì không lớn nhưng công việc rất ổn định. Nếu em ký hợp đồng với bọn anh, thì chắc chắn phải chia phần trăm nhưng bọn anh có thể đảm bảo lượng đơn hàng của em. Em thử suy nghĩ một chút xem. Đúng rồi, mấy giờ em tan làm?”

Kỳ An Ninh thông báo thời gian, Đỗ Thanh nhìn đồng hồ: “không lâu lắm, hay anh chờ em một lát. Chờ em tan làm chúng ta cùng...”

Chữ ‘bàn bạc’* bị tiếng chuông lục lạc ở cửa át đi. Kỳ An Ninh theo thói quen đứng thẳng kêu: “Hoan nghênh quý khách!”

*gốc là chữ 談 có nghĩa là nói chuyện, bàn bạc nên để một chữ, còn ở Việt Nam thì đây là cụm từ.

Nhìn biểu hiện Kỳ An Ninh đột nhiên thay đổi, Đỗ Thanh cũng quay đầu nhìn thoáng qua.

Người tiến vào là Văn Dụ. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Gương mặt đẹp dễ khiến người ta ghi nhớ, huống hồ Đỗ Thanh còn là thợ chụp ảnh, ký ức về mặt người còn mạnh hơn người khác rất nhiều, lập tức nhận ra ngay, đây chính là người lần trước đối mặt, nhưng cách xa tám trượng cũng cảm thấy khí thế của người bạn trai Kỳ An Ninh không hợp với hắn.

Kỳ An Ninh hơi kinh ngạc sao Văn Dụ lại tới đây. Hôm nay Lý Hách gọi cho Văn Dụ, gọi anh buổi tối tới tụ tập. cô liền nói với Văn Dụ: “anh đi đi, không cần đưa em đi đâu, đi bốn trạm là tới rồi.”

Đường Quang Minh cách Hoa đại rất gần, thêm nữa vừa bước ra ngoài là gặp trạm xe buýt, cả đi cả về đều rất thuận lợi.

Văn Dụ đã đồng ý.

Sao bây giờ đột nhiên lại chạy tới đây?

Văn Dụ quét mắt qua liền thấy Kỳ An Ninh đang đứng nói chuyện với người kia, đó không phải tên nhiếp ảnh gia tóc rối kia à? Sao này chạy tới chỗ này?

A.

Văn Dụ tới quán cà phê đến riết thành quen, không cần kêu Kỳ An Ninh, nâng cằm chào hỏi với cô một câu, trực tiếp dựa vào quầy bar trò chuyện với Thư Thần.

Kỳ An Ninh quay đầu trở lại, áy náy nói với Đỗ Thanh: “Hôm nay không được, bạn trai em tới đón, không thì hôm khác đi?”

Hôm khác này làm Đỗ Thanh nhìn rõ nội tâm Kỳ An Ninh đang buông lỏng. Nghĩ tới cô bé này một mình làm mấy phần việc, chắc chắn rất thiếu tiền.

Trong nội tâm không khỏi sinh ra vài phần kinh bi với Văn Dụ.

Có bạn gái xinh đẹp như vậy, thế mà lại làm cô phải khổ cực như thế, dựa theo lẽ thường chỉ có thể nói rõ ràng là tên bạn trai này tài lực không đủ.

Chỉ có khuôn mặt là dùng được. nói không chừng tên này là kẻ ăn cơm mềm* của bạn gái. (*ăn bám)

Đỗ Thanh đã từng gặp kiểu như thế. Có cô bé kia ngày nào cũng nhận đơn, vất vả nuôi tên kia. Tên kia thì sao, ăn uống sung sướng, tiêu tiền của cô bé kia không biết sót, chỉ biết dựa vào mặt!

Studio của Đỗ Thanh là do hắn và bạn mình cùng hợp tác mở, hắn cũng là ông chủ, tính ra cũng coi như là tự lập nghiệp. Bụng cóc lên nháp ngậm cà phê, nghiêng đầu liếc qua.

Kỳ An Ninh đang nói chuyện với vị bạn trai ăn cơm mềm kia.

hắn càng nhìn Văn Dụ càng cảm thấy Văn Dụ như một tên con trai ăn cơm mềm, càng nhìn càng thấy không vừa mắt.

Kỳ An Ninh đi qua hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Mắt Thư Thần lập tức nhìn lên trần nhà ngâm cứu.

Văn Dụ đương nhiên không thể bán đứng người bạn tốt Thư Thần này rồi, anh cười hi hi nói: “Nhớ em chứ sao.”

Kỷ An Ninh đã luyện được kỹ năng tự động loại bỏ mấy câu không cần thiết của anh, không nhìn tới mấy ‘lời yêu thương’ của anh mà nói: “anh đợi em một lúc, sắp hết giờ làm rồi.”

Còn năm phút, trong quán chỉ còn ba bàn có khách, mỗi bàn một người, tính cả Đỗ Thanh thì tổng cộng là ba người.

Thư Thần nói: “Hết việc rồi, đi thay quần áo đi.”

Kỷ An Ninh nói: “Còn năm phút nữa.”

Đúng lúc có khách kêu tính tiền, Kỷ An Ninh liền đi qua.

Thư Thần cảm khái với Văn Dụ: “An Ninh đúng là một người rất nghiêm túc.”

Văn Dụ dựa vào quầy bar, mỉm cười nhìn về Kỷ An Ninh, vui sướng đồng ý: “Đúng vậy.”

Ánh mắt anh khẽ dời đi, chuyển qua bóng lưng Đỗ Thần, một đầu tóc nữ tính, đừng nói tên này gay lọ đầy nhé.

Chắc.

“không ngờ đuổi tới tận đây.” Văn Dụ hừ lạnh.

Thư Thần nghe thấy ẩn ý trong lời nói của anh, thay Kỷ An Ninh làm rõ: “không phải Kỷ An Ninh gọi tới, nói ra thì đúng là khéo, hôm qua studio bọn họ tới đây thuê chỗ chụp ảnh. An Ninh nhìn thấy anh ta cũng cảm thấy ngạc nhiên.”

Hóa ra là thế, trong lòng Văn Dụ lập tức thấy thoải mái hơn.

“Cảm ơn, huynh đệ!” anh nói cảm ơn.

Thư Thần bình tĩnh giờ tay hình OK.

Người ta thường nói giữa tình hữu nghị của nam nhân có bốn trụ sắt lớn.

Cùng nhau trèo tường, cùng nhau vượt qua grom đao, cùng nhau chơi kỹ nữ, cùng nhau chia sẻ hoạn nạn.

Nhưng dù sao bây giờ cũng là thời đại mạng xã hội nên phải tăng thêm một câu: cùng chia sẻ tài nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ra oai và mặt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: tiểu mao

Năm phút đảo mắt liền trôi qua.

Kỷ An Ninh đi vào phòng thay đồ thay quần áo. Vừa thấy cô đi vào, Đỗ Thanh liền gọi tính tiền.

Thư Thần đi qua đưa hóa đơn cho hắn. Hắn nói với Thư Thần mấy câu.

Trong lòng Thư Thần hướng về phía Văn Dụ, vì vậy coi tên lông dài này thành “phe đối lập”, nhưng mà anh ta là chủ quán, không thể không để ý đến khách được, chỉ có thể mỉm cười nói chuyện phiếm mấy câu.

đang nói chuyện, Kỷ An Ninh thay xong quần áo đi ra. Đỗ Thanh liền dừng nói, cũng đứng lên.

“Tan làm rồi à?” hắn hỏi.

Kỷ An Ninh gật đầu nói: “Vâng, anh cũng về sớm đi, muộn lắm rồi.” thật ra ý trong lời nói là quán phải đóng cửa rồi, Thư Thần cũng muốn đóng cửa về nhà ngủ, nhưng đương nhiên không thể nói thẳng tuột trước mặt khách như thế, chỉ đành uyển chuyển một chút.

Đỗ Thanh lại cười nói: “Vẫn còn sớm mà, cuối tuần giờ mới bắt đầu.”

Xem ra đây là người có đời sống về đêm rất phong phú, giống với Văn Dụ. Văn Dụ thật ra rất muốn xách Kỷ An Ninh đi chơi buổi tối, nhưng Kỷ An Ninh không có thời gian.

“Vây tạm biệt.” Kỷ An Ninh vẫy tay với hắn, “Cuối tuần vui về.”

Đỗ Thanh cũng nói: “Cuối tuần vui về.”

Kỷ An Ninh quay người đi về phía Văn Dụ.

Văn Dụ tuyệt không vui về tí nào.

Bởi vì tên tóc rối kia sau khi nói xong câu cuối tuần vui về liền không nhanh không chậm đi theo sau lưng Kỷ An Ninh. Văn Dụ quả thật chỉ muốn tròn trĩnh mắt nhìn trời.

Kỷ An Ninh vừa bước tới, Văn Dụ liền cười tùm tùm ôm vai cô.

Mặc dù bọn họ từng có một chút hành vi thân mật, nhưng Kỳ An Ninh vẫn không quen thể hiện hành vi quá lộ liễu trước mặt người khác nên Văn Dụ ở bên ngoài cũng hết sức khắc chế. Trong trường học, hai người thường là ăn cơm trưa với nhau, bởi vì không cùng giờ học nên mấy cái loại kiểu như dắt tay dắt chân gì đó cơ bản là không có.

Vào lúc này hành vi có chủ ý và hơi trẻ con này làm Kỳ An Ninh không nhận được nhìn anh một cái.

Biểu cảm Văn Dụ tự nhiên, tay giờ lên quơ quơ với Thư Thần.

Hai tên đàn ông trong lúc vô thanh vô tức* đã trao đổi thông tin mà chỉ bọn họ mới hiểu.

*không có âm thanh, không có hơi thở.

Kỳ An Ninh: “...”

Tình hữu nghị bí ẩn ghê. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Quán cà phê nằm trên đường Quang Minh.

đi về phía trước một đoạn, trên mặt đất ở ven đường có vạch kẻ đậu xe, chỉ là hơi xa.

Đoạn đường gần cửa quán không có chỗ đậu xe, đáng lẽ ra là không được dừng xe. Nhưng đoạn đường này không chụp ảnh, chỉ cần đừng xui xẻo bị viết giấy phạt thì ngừng một lát cũng không có vấn đề gì.

Hôm nay Đỗ Thanh không biết mình phải dừng xe bao lâu nên hần rất quý cù mà đem xe tới chỗ đậu xe.

hần đi theo Kỳ An Ninh và Văn Dụ, mục đích rất đơn giản, muốn nhìn phương tiện mà Văn Dụ đi.

Tên đàn ông này nhìn rất trẻ, nhưng cũng không thể nói là thiếu niên mà phải nói là thanh niên. Đỗ Thanh nhìn người kia vài lần, không nhìn ra người này đang là sinh viên hay là người đã đi làm. Nhưng bất kể thế nào, khẳng định người này đã là người trưởng thành, không thể nghi ngờ.

Đối với một người đàn ông trưởng thành mà nói, xe chính là bộ mặt ở bên ngoài, là hình thức thể hiện trực quan nhất về năng lực kinh tế.

Đỗ Thanh hoài nghi người này chỉ là một tên dựa vào mặt để ăn bám, nên muốn chứng thực một chút.

Lấy ánh mắt của người trưởng thành mà nhìn con gái, thì mấy cô gái xinh đẹp như Kỳ An Ninh, ít nhất tìm được một người bạn trai có xe riêng chắc là không có vấn đề.

Kỳ An Ninh bước ra khỏi quán cà phê, kéo cổ áo lên, theo bản năng tìm xe Văn Dụ đậu ở ven đường, thường thì Văn Dụ hay trực tiếp đậu ở ven đường, trước cửa quán cà phê.

Sau đó cô ngơ luôn.

Ở chỗ Văn Dụ hay đậu xe, đậu một chiếc... Xe rất khác biệt.

Lần trước Văn Dụ chở cô tới chỗ chơi bóng quần, là một câu lạc bộ tư nhân, cô ở đó cũng thấy được mấy cái xe giống thế này. Ở chỗ đó, ngay cả cái xe không biết là nhãn hiệu gì của Văn Dụ, một cái xe việt dã to bự to chẳng nhìn cũng không có gì quái lạ.

Nhưng chiếc siêu xe đua hình giọt nước ngừng ở ven đường Quang Minh, thật sự quá chói mắt rồi!

Đặc biệt là khi Văn Dụ móc chìa khóa ra nhấn một cái, hai cái cửa xe mở ra như hai cái cánh! Làm người ta phải ngoái nhìn!

Kỳ An Ninh: “...”

Văn Dụ nghe thấy tiếng mở cửa quán cà phê ở sau lưng, biết cái tên tóc rối cũng đi ra. anh cũng không quay đầu lại, trực tiếp ôm Kỳ An Ninh, siêu cấp dịu dàng, siêu cấp phong độ nói với cô: “Mau lên xe đi, bên ngoài lạnh.”

Sau đó đây Kỳ An Ninh còn đang ngơ ngác ngồi vào xe.

Xe kia giống như trệt đất luôn, Kỳ An Ninh vừa ngồi xuống cảm giác như mình thiếu chút nữa là ngồi xuống hần mặt đất.

Văn Dụ vòng qua xe ngồi vào vị trí lái, từ đầu đến đuôi đều không nhìn về phía quán cà phê lấy một lần.

Tôi mà nhìn anh thêm một lần thì tôi là con chó*!

*đúng thì là tôi mà nhìn anh thêm một cái thì tôi thua nhưng để thể này cho vui.

Nhưng Kỳ An Ninh đã nhìn rõ.

cô thật ra vẫn hơi lơ ngơ, không biết cái cửa xe như cái cánh này đóng lại kiểu gì, cho nên ngẩng đầu lên nhìn.

Văn Dụ ngồi lên xe, không biết nhấn chỗ nào, hai cái cánh kia liền đóng lại.

Ánh mắt Kỳ An Ninh vừa ngước lên một khoảng nhỏ ở giữa, từ khe hở của cái cánh chưa kịp đóng lại thấy Đỗ Thanh đang đứng ở cửa quán cà phê nhìn cô.

Nét mặt của hần một lời khó nói hết! (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Tiếng động cơ ồn dọa người, không giống mấy cái xe bình thường. Xe lái đi, cô theo quán tính bị đẩy ngược về ghế tựa. Cảm giác bị bật ngược về sau rất mãnh liệt, đến mức cô ngừng thở trong chớp mắt.

Kỳ An Ninh cuối cùng cũng hiểu được biểu cảm trên mặt của Đỗ Thanh.

Kiếp trước, cô giống những người khác, vẫn luôn cảm thấy Văn Dụ lái Hummer đi học rất là huênh hoang, khoe của, tới tận lần trước khi Văn Dụ lái một chiếc xe cao cấp hơn, trực tiếp thể hiện sự khoe của mà chờ cô đi đánh bóng quần.

Ngay lúc chia tay ở bãi đậu xe, người bạn kia có trêu Văn Dụ một câu: “Còn tưởng cậu không rời chiếc Hummer bé nhỏ của mình chứ.”

Lý Hách thì nói: “Bố cậu quán nghiêm quá đấy.”

Kỷ An Ninh lúc đó mới biết được, đối với Văn Dụ và đám bạn bè trong vòng của anh thì Văn Dụ lái Hummer không phải huênh hoang, đúng ra là anh đang làm một người khiêm tốn.

Đây là do bố anh đã yêu cầu.

Sau khi đã quen với xe, Kỷ An Ninh không nhịn được mà hỏi một câu: “Cái xe này...”

Ro ràng trưa nay vẫn thấy đậu trước cổng trường là cái xe Hummer kia, sao tối lại thành xe này rồi?

“Xe của Lý Hách.” Văn Dụ nói, “Xe anh để ở nhà hết rồi, anh đang chơi ở ngoài.”

Kỷ An Ninh khó hiểu: “Xe của anh đâu?” Bị hòng ở ngoài rồi à?

Văn Dụ dùng đầu lưỡi đẩy má, nói: “Người ta theo đuổi bạn gái anh, đuổi tới tận chỗ Thư Thần rồi, anh tới đón em mà còn lái chiếc Hummer kia thì đúng là quá mất mặt.”

Kỷ An Ninh: “...”

Khi không tước khoe mạnh cạnh tranh tìm phối ngẫu, sẽ xòe đuôi, tận dụng hết khả năng để uốn éo khoe dáng, điều vô dương oai, thể hiện bản thân.

Đàn ông vào một vài thời điểm, trí thông minh cũng không khác mấy con không tước lắm.

Văn Dụ đang ở bên ngoài ăn chơi thì nhận được mật báo của Thư Thần, lúc ấy anh liền “Đạch” một tiếng.

Lý Hách lúc đó đang ngồi cạnh anh, hỏi một câu: “Sao thế?”

Văn Dụ không trả lời, trực tiếp đứng lên nói: “Tôi phải đi một chuyến!”

Vừa chuẩn bị đi, lại dừng lại hỏi: “anh lái xe gì?”

Lý Hách nói: “Maybach.”

Văn Dụ chìa tay ra: “Cho mượn dùng một lát.”

Lý Hách liền hiểu ngay, đây là muốn và mặt.

Bọn họ là người ngậm sẵn thìa vàng từ lúc sinh ra, không thấp kém đến mức suốt ngày khoe của và mặt, nhưng nếu có người nào dám khiêu chiến quyền uy của bọn họ, thì và mặt chính là kĩ năng thiên phú.

Văn Dụ bị bố mình yêu cầu phải khiêm tốn, bình thường đều lái Hummer đi học, đúng là không đủ để đề khí.

Lý Hách không hỏi một tiếng liền đem chìa khóa ném cho Văn Dụ, Văn Dụ liền lái chiếc xe Maybach của Lý Hách đến để khoe mẽ.

Kỹ năng thiên phú này đã được tu luyện đến thuần thục từ lâu, toàn bộ quá trình đều trôi chảy, thành công, không lời thôi dài dòng, lời kịch dư thừa gì cả.

Đỗ Thanh đứng ở cửa quán cà phê, hỗn độn trong gió hoàn toàn là ý ở mặt chữ, tóc hấn bây giờ đúng là bay loạn trong gió, không uống công Văn Dụ trong lòng gọi hấn là “tóc rối”.

Đỗ Thanh uống gió lạnh một hồi lâu, mới nhớ tới việc ngậm miệng lại.

Sau đó hút một điều thuốc, bắt đầu suy ngẫm về bạn trai Kỷ An Ninh, có khi nào làm ở chỗ cho thuê xe không? Hay tên này có xe chuyên dụng để ra oai?

Cũng không thể trách Đỗ Thanh có tư tưởng nhỏ hẹp, thật ra người bình thường rất khó tiếp xúc với mấy người ở tầng lớp giàu có. Bạn biết đấy, trong thành phố này chắc chắn có nhiều người như vậy tồn tại, nhưng nếu so với dân toàn thành phố thì phần tử này có trị số quá nhỏ, cho nên xác suất bạn gặp được bọn họ vô cùng thấp, thấp tới mức bạn không cảm giác được sự tồn tại của bọn họ.

Tới tận khi nghe tiếng mở cửa ở đằng sau, Đỗ Thanh mới hỏi thần.

Vị khách cuối cùng đã tính tiền, vừa ra khỏi cửa liền bị Đỗ Thanh chặn đường, hấn đành phải nói: “Làm phiền nhường đường chút.”

Đỗ Thanh tránh đường, ánh sáng trước mắt tối đi một ít, cửa hàng đã hết khách, Thư Thần tắt đèn lớn, chỉ để lại mấy ngọn đèn nhỏ. Thao tác này nhắc nhở Đỗ Thanh rằng anh ta vẫn còn ở đây.

Đỗ Thanh lại đẩy cửa ra bước trở lại quán cà phê.

“Này, anh bạn!” hấn kêu lên.

Thư Thần đang thu cốc đĩa, bung khay lên thì thấy đó là tên lông dài, “Ừ” một tiếng, hỏi: “Roi gì à?”

“không phải.” Đỗ Thanh đi qua, “Chỉ muốn hỏi một chút, An Ninh... Bạn trai làm gì vậy?”

Ánh mắt Thư Thần hơi lóe, nói: “Tôi không rõ lắm, hình như là sinh viên?”

Sinh viên? Như vậy suy đoán là nhân viên của công ti cho thuê xe đã được bác bỏ.

Đỗ Thanh cảm thấy không tốt tí nào.

“thật sự là sinh viên?” hấn truy hỏi.

“Chắc là vậy.” Thư Thần xếp mấy cốc đĩa sạch vào trong tủ, bắt đầu lau bàn, “Hai người họ cùng trường, An Ninh mới học năm nhất, bạn trai em ấy hình như học năm ba năm tư gì

đó.”

“Sinh viên mà đã trâu bò như vậy?” cảm Đỗ Thanh rút cái bộp, “Đón bạn gái tan làm mà lái Maybach?”

hắn thấy rõ ràng kí hiệu hai chữ M.

“Wow~” Thư Thần phát ra tiếng than thở.

thật ra Thư Thần cũng nhìn sơ ra được nhà Văn Dụ có kinh tế rất tốt, không ngờ lại tốt đến như vậy.

anh ta nghĩ một chút rồi nói: “Thế thì có khả năng. Lúc trước tôi từng ăn com với hai người họ, cậu ấy mời khách. Ừ, lúc tính tiền, nếu như tôi không nhìn nhầm thì ... Cái thẻ cậu ấy móc ra chính là thẻ tín dụng đen của tổ trưởng*.”

*trong bản gốc là bách phu trưởng.

“Móa!” Đỗ Thanh rít mạnh hai hơi, mới hỏi: “Giàu như vậy à?”

“không biết.” Thư Thần nhún vai.

“Vậy Kỳ An Ninh còn phải vất vả đi làm thêm làm gì?” Đỗ Thanh hỏi.

Lời này Thư Thần không thích nghe.

“thì không cho người ta tự lực cánh sinh à?” anh ta hơi khó chịu, “Trong nhà An Ninh không được tốt lắm, em ấy không chỉ làm thêm ở mỗi chỗ tôi, công việc người mẫu ở bên kia là do tôi giới thiệu cho em ấy, em ấy bình thường còn phải đi dạy kèm, ngoài học ở trường còn làm thêm ngoài giờ.”

“Tôi nói cho anh biết.” Thư Thần nói rất chân thành, “An Ninh là cô gái rất tốt.”

Điểm này thì Đỗ Thanh thừa nhận.

Mấy người quý súc nghề nghiệp trong lúc làm việc có thể cảm nhận được người nào nghiêm túc, người nào không nghiêm túc. Có cô bé từng bị hắn mắng tới phát khóc.

Kỳ An Ninh là một cô gái trầm tính nhưng nghiêm túc. cô tỏa sáng dưới ống kính, rất xinh đẹp.

một cô gái xinh đẹp tìm một người đàn ông có tiền cũng là điều bình thường ở xã hội này, Đỗ Thanh cũng không có thành kiến với việc này.

Lại nói hôm này hắn trực tiếp giết tới tận quán cà phê, sao lại không phải là ý tưởng này thúc đẩy ư. Đối với người toàn thân đều là hàng rẻ tiền, vừa nhìn là biết cô gái này khó khăn về kinh tế, hắn cảm thấy lấy điều kiện của bản thân thì phần thắng rất lớn.

Mẹ nó tưởng là dụ được... Móa, Maybach cũng lên sân rồi!

Đù mạnh mẽ!

Thư Thần lau bàn xong, liền đem ghế lật ngược để lên trên bàn, để chút nữa còn lau sàn.

Đỗ Thanh nhả khói đi qua giúp đỡ một tay, đem ghế để trên mặt bàn, sau đó tay kẹp điếu thuốc hỏi Thư Thần: “anh nói... Đàn ông có tiền như thế, thật sự nghiêm túc với Kỳ An Ninh à?”

Thư Thần liền ngừng lại.

anh ta do dự một chút rồi nói: “Chắc là...”

Đoạn giữa bị mất hai giấy.

“...?”

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thu mua studio

Thư Thần lau bàn xong, liền đem ghế lật ngược để lên trên bàn, để chút nữa còn lau sàn.

Đỗ Thanh nhả khói đi qua giúp đỡ một tay, đem ghế để trên mặt bàn, sau đó tay kẹp điếu thuốc hỏi Thư Thần: “anh nói... Đàn ông có tiền như thế, thật sự nghiêm túc với Kỳ An Ninh à?”

Thư Thần liền ngừng lại.

anh ta do dự một chút rồi nói: “Chắc là...”

“...?” (đoạn cuối chương 55)

Editor: tiểu mao

Kỷ An Ninh đỡ trán.

Đôi khi Văn Dụ chẳng chặc đến mức cô thấy không quen, có đôi khi lại trẻ con đến mức buồn cười.

Đương nhiên Văn Dụ không chịu thừa nhận.

“Cái gì mà trẻ con.” anh nói hùng hồn đầy lý lẽ, “anh nói cho em biết, không tước xòe đuôi vậy cũng tính là không tước trưởng thành mới có thể làm, mấy con non mấy chức năng kia còn chưa phát triển tốt nữa.”

anh lại hỏi: “Cái tên tóc rối kia tìm em làm gì?”

Tóc rối..

Kỷ An Ninh bó tay nói: “anh ấy hỏi em có muốn cân nhắc đến việc ký hợp đồng với studio của anh ấy không. Đầu tuần em có tới studio của bọn họ, hình như anh ấy là ông chủ.”

“Sau đó?” Văn Dụ hỏi.

“anh ấy nói nếu như ký hợp đồng, bọn họ phải phân chia phần trăm nhưng có thể đảm bảo lượng công việc cho em.” Kỷ An Ninh nói, “Lúc đầu anh ấy nói sau khi tan làm thì bàn bạc tiếp, anh vừa đến em liền hẹn anh ấy hôm khác.”

Sau khi tan việc thì bàn bạc? Hừ!

Văn Dụ hỏi: “Em muốn ký?”

Thực tế Kỷ An Ninh đang xoắn xuýt.

“Chưa nghĩ ra.” cô nói.

Văn Dụ cảm thấy hơi ngạc nhiên. Công việc người mẫu này thu nhập không tệ, nếu như ổn định thì Kỷ An Ninh có thể nghỉ mấy công việc khác, chỉ làm một việc là được.

anh cứ nghĩ Kỷ An Ninh chắc chắn sẽ ký, dù sao cô cũng cố chấp với việc kiếm tiền như thế.

“Em không muốn ký? Vì sao?” Văn Dụ tò mò hỏi.

“Do Đỗ Thanh... Có khả năng anh ấy,” Kỷ An Ninh do dự nói, “Hình như muốn theo đuổi em.”

Kỷ An Ninh đắn đo hơn so với người khác. Lần trước Đỗ Thanh mời cô ăn cơm, cô liền đoán được Đỗ Thanh muốn theo đuổi mình. Nếu không có chuyện này, Đỗ Thanh nói ký hợp đồng, Kỷ An Ninh sẽ hận không thể ký tên ngay lập tức.

Nhưng lại có chuyện này, Kỷ An Ninh liền thấy lo lắng rất nhiều.

Tính tình Văn Dụ quá nóng nảy.

Tính chiếm hữu cũng rất đáng sợ.

Kỷ An Ninh không muốn Đỗ Thanh bị cuốn vào trong mối quan hệ của cô và Văn Dụ. Trải qua kiếp trước, cô hi vọng giữa cô với Văn Dụ càng đơn giản càng tốt.

Càng đơn giản càng tin tưởng nhau.

Văn Dụ đã hiểu.

Kỷ An Ninh không phải không muốn ký, mà vì cô lo lắng tên tóc tối kia có ý định theo đuổi mình, cho nên muốn tránh né.

Văn Dụ đã gặp nhiều cô gái đầu óc mơ màng hoặc trong lòng tính toán nhỏ nhặt.

Trong đám con gái anh từng gặp, người nghèo nhất chính là Kỷ An Ninh. anh thật sự không nghĩ tới, bạn gái của anh vậy mà lại ngoan như thế, tự ý thức như vậy!

“anh đừng có cười em.” Kỷ An Ninh nói, “không phải em suy đoán lung tung, là... Chắc là do em hơi mất cảm thối.”

cô nhìn khỏe miệng đang nhếch lên của Văn Dụ, có chút thẹn thùng, có chút không biết nói gì, không khỏi thấy xấu hổ.

“không cười em!” Văn Dụ toét miệng cười nói, “không phải cười em!”

Kỷ An Ninh không tin: “Vậy này giờ anh cười cái gì?”

Đường Quang Minh rất gần với Hoa đại, nói chuyện một hồi liền đến.

Văn Dụ ngừng xe, tháo dây an toàn rồi quay người nói với Kỷ An Ninh: “Hôm nay tâm trạng anh tốt.”

Mặt mày anh hớn hỡ, có vẻ tâm trạng rất tốt thật. Chắc là trong nhà có chuyện gì vui, Kỷ An Ninh nghĩ thầm.

“Cái này,” Văn Dụ mặt mày mang cười, “Em muốn ký cũng không có vấn đề gì, em có thể đi nói chuyện với hấn ta, tìm hiểu chút về giá thị trường, cũng không phải là không thể.”

Văn Dụ mà cũng có thể độ lượng vậy cơ á?

“thật sao?” cô nghi ngờ hỏi.

“Có thể già chắc?” Văn Dụ không hiểu, nói tiếp, “Chẳng qua em đừng vội ký, nhiều studio như vậy, em không thể không so sánh với nhau được, vừa gấp đã ký luôn, lỡ như bị hấn ta lừa thì sao? Em cứ tìm hiểu trước một chút, từ từ so sánh, tìm chỗ thấy thích hợp nhất, lúc đó mới ký. Đừng lo lắng, làm ăn đều là kiểu này, không phải mới gặp một lần liền quyết định.”

Văn Dụ thực sự là... Thông tình đạt lý tới mức làm Ký An Ninh cảm động!

“Vậy được, em sẽ liên lạc với anh ta một chút.” Ký An Ninh vừa cân nhắc vừa nói, “Em sẽ xem trước hợp đồng có cái gì. không thì em sẽ nhờ thầy xem qua giúp em, như thế mới yên tâm”

Dù sao cũng là Học viện tài chính, mấy giảng viên chắc chắn hiểu rõ hơn mấy sinh viên năm nhất.

không ngờ cô làm việc cũng rất ôn hòa.

Văn Dụ gật đầu tán thưởng: “Có thể. Hoặc đưa cho anh xem cũng được, anh nhìn qua nhiều hợp đồng rồi.”

“Được, vậy đến lúc đó em cho anh xem.” Ký An Ninh nói, “Chưa xác nhận được hợp đồng không có vấn đề thì không ký.”

cô nhìn Văn Dụ một chút, nghĩ đến tính cách nóng nảy của anh chàng này, bổ sung thêm: “Trước khi ký, em sẽ chào hỏi với anh trước.”

Đây là được anh cho phép mới được ký à?

Văn Dụ vuốt móng vuốt đầu Ký An Ninh, mỉm cười nói: “Được.”

anh đưa Ký An Ninh về khu tập thể, trong hành lang cuốn lấy cô hôn một trận.

Nụ hôn kéo dài quá lâu nên đèn cảm ứng bằng âm thanh đều đã tắt. âm thanh hít thở trong bóng tối dễ dàng làm người ta máu nóng sôi trào. Văn Dụ cầm tay Ký An Ninh, càng ngày càng siết chặt.

“Đừng siết em.” Hô hấp Ký An Ninh cũng rối loạn, tách tay anh ta, “không thở nổi nữa rồi.”

Vừa nói, đèn lại sáng lên. Tối quá lâu đột nhiên sáng lên, làm hai người đều thấy chói mắt.

“đi nhanh lên đi!” Ký An Ninh đẩy anh. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Văn Dụ nói: “thật sự không đi chơi với anh à? Em quen mà, Lý Hách, Phùng Kim Hải, em từng gặp rồi.”

“không được.” Ký An Ninh nói, “Bà ngoại em đang ở nhà.”

Văn Dụ hết cách, đợi cô đi lên lầu mới quay người rời đi.

Trở lại trong chiếc Maybach, anh lôi điện thoại di động ra gọi.

“Chuyện studio kia đàm phán tới đâu rồi?” anh hỏi, “Bao nhiêu?... Được, đừng cò kè mặc cả, chọn giá này đi, tranh thủ thời gian mua lại! Ngày mai ký luôn!”

“Sau đó nhanh chóng để bọn họ sắp xếp công việc cho Ký An Ninh.”

“Chờ đã! Đừng cúp đừng cúp! Đừng có gấp! Tôi muốn xác nhận lại một chuyện, việc quan trọng nhất là gì? anh nói đi.”

“Đúng, không sai, rất tốt! Nhất định nhớ kỹ, phải nói rõ với bọn họ, nhất định! Tuyệt đối! không được làm lộ tôi!”

Chuyện thu mua studio là sau khi thử bảy nhìn thấy Đỗ Thanh, Văn Dụ liền bắt tay thực hiện. Chẳng qua là chuyện thu mua này chắc chắn không thể trong ngày một ngày hai là xong.

Chưa tới thời gian một tuần đã ký bán, mức độ ném tiền là yếu tố quyết định.

Văn Dụ đã nghĩ thông suốt từ lâu, bên cạnh Ký An Ninh có vấn đề, không phải tiền bạc là có thể giải quyết được.

Ví dụ như bà ngoại, sự tồn tại của bà ngoại gần như trói chặt Ký An Ninh, một ngày ba bữa, bị ốm đau thì phải nằm viện, theo Ký An Ninh, không thể rời khỏi cô.

Có thể theo Văn Dụ thì muốn giải quyết vấn đề này rất đơn giản. Hoặc đưa tới viện dưỡng lão để cho chuyên gia chăm sóc, hoặc mời một đi tới nhà làm người chăm sóc.

Chẳng qua đây là vấn đề tiền bạc. Là do Ký An Ninh không đủ sức, lại không chịu nhận tiền của anh thôi.

đã như vậy thì anh sẽ lạng lẹ giúp cho cô ít sức vậy.

Đạo lý đưa cá không bằng dạy người câu cá này anh đương nhiên hiểu. Chỉ là trước kia không có ai đáng để anh phải lao tâm lao lực, giãy vò sắp xếp mà thôi.

Văn Dụ lái xe Lý Hách, mang theo tâm trạng vui vẻ đi tới chỗ mọi người đang ăn chơi. Bầu không khí so với lúc anh đi gần như không có gì thay đổi.

Văn Dụ nói với Ký An Ninh, tối nay đi chơi với Lý Hách, còn thêm người cùng đánh bóng quần là Phùng Kim Hải. Nhưng anh lại không nói với Ký An Ninh, tối hôm nay còn có bạn cùng lớp cô, Tôn Nhã Nhân.

Đối với Văn Dụ, cô ta chỉ là không khí. Mà tối hôm nay, toàn bộ người trong phòng đều coi cô ta như không khí.

Văn Dụ đã cảnh cáo Tôn Nhã Nhân, đừng tính toán với mấy người trong hội này. Hôm nay tụ tập là do Tiền Hạo Nhiên gọi cô ta tới, nhưng lại coi cô ta như vô hình, hoàn toàn đối xử lạnh lùng với cô ta.

Tôn Nhã Nhân hoàn toàn nếm được mùi vị bị lạnh nhạt.

Mấy tên đàn ông đều biết cô ta là mục tiêu của Tiền Hạo Nhiên, cũng biết Tiền Hạo Nhiên đang muốn làm gì, tự nhiên rất ăn ý đều cùng mặc kệ cô ta.

Đám con gái chia làm hai nhóm (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

một nhóm là các đại tiểu thư có thân phận và tài sản xứng đôi với mấy tên đàn ông ở đây, cơ bản khinh thường việc nói chuyện với mấy cô gái được mấy tên đàn ông dẫn vào.

một nhóm khác đều là những cô gái xinh đẹp nhưng không có tiền. Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, đã tiêu tiền của đàn ông thì phải nghe theo đàn ông. Chỉ có thể chạy theo bước chân đàn ông, cùng coi Tôn Nhã Nhân là không khí.

Tôn Nhã Nhân muốn giống với lúc học cao trung, nhận quà của mấy đứa con trai, lại để mấy đứa con trai coi mình như công chúa, nhưng trong hội này, căn bản là không thể được.

Tinh tiết đàn ông ưu tú nhiều tiền còn đi làm mấy chuyện nhỉnh nọt các kiểu chỉ có thể xuất hiện trong mấy truyện ngôn tình sùng ngọt mà thôi.

trên thực tế, có rất nhiều tên đàn ông ưu tú nhiều tiền không đi nhỉnh nọt.

Tôn Nhã Nhân hoảng tới mức muốn khóc. thật ra cô ta cũng ý thức được, đi so với mấy người này thì mình vẫn quá non nớt.

Văn Dụ mang theo tâm trạng tốt quay trở lại, ném trả chìa khóa xe cho Lý Hách: “Trả cho anh.”

Lý Hách hỏi: “Thế nào rồi?”

Văn Dụ nói: “Còn có thể thế nào?”

Lý Hách thấy sắc mặt anh không tệ, liền khẳng định vụ và mặt này kêu rất vang, cười hỏi: “Tình huống thế nào?”

“một tên thợ chụp ảnh nhỏ bé đuổi tới chỗ An Ninh làm thêm” Văn Dụ nói.

“Hừm.” Lý Hách hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Khốn kiếp,” Văn Dụ nhớ tới cái này liền muốn nghiêng răng, “Muốn dựa vào chuyện công việc để dụ dỗ Kỳ An Ninh, lừa cô ký hợp đồng với studio của bọn hắn.”

“Tiểu Kỳ nói thế nào?” Lý Hách hỏi.

Văn Dụ thừa nước đục thả câu: “anh cảm thấy thế nào?”

“Này.” Lý Hách không nhìn nổi bộ dạng thừa nước đục thả câu của Văn Dụ, vươn tay khua tay múa chân, “Đơn giản có hai loại tình huống, một...”

“Đẹp đi đẹp đi! Đừng có một!” Văn Dụ nắm đầu ngón tay hắn cười, “An Ninh muốn từ chối, bởi vì em ấy biết tên này muốn theo đuổi mình.”

Lý Hách cuối cùng cũng biết mặt mày Văn Dụ hớn hờ vì chuyện gì.

“Nhìn bộ dạng đặc ý của cậu đi!” Lý Hách cười mắng, còn nói, “cô bé tiểu Kỳ này đầu óc cũng rất tinh táo.”

Từ lần gặp trước, ấn tượng của hắn đối với Kỳ An Ninh cũng không tệ, lúc này lại tăng thêm một bậc.

“Sao vị học cùng trường kia của cậu đầu óc lại không tinh táo như vậy nhỉ.” Lý Hách nhả khói, cảm hướng về phía bên kia.

Văn Dụ nhìn theo ánh mắt hắn, thấy Tôn Nhã Nhân.

Hôm nay Tôn Nhã Nhân bị lạnh nhạt, từ lúc anh đến đã ra tín hiệu giúp đỡ. anh không thêm phản ứng.

cô ta còn đi tới đi lui mấy lần bên cạnh anh, muốn gây sự chú ý với anh. Văn Dụ cũng làm như không nhìn thấy.

“Lúc này cậu đi, cô ta còn tới hỏi cậu đầu. Đầu óc không sáng suốt tí nào.” Lý Hách cảm thấy buồn cười, “Nhận của Hạo Nhiên một túi Gucci, một cái Van Cleef & Arpels*, sau đó liền muốn vờn Hạo Nhiên? Tôi không ngờ mấy nữ sinh năm nhất lại lớn mật như thế đấy.”

*Van Cleef & Arpels là một công ty trang sức, đồng hồ và nước hoa của Pháp. Các sản phẩm của họ thường xuất hiện hình ảnh của hoa, động vật và tiên, được sử dụng bởi những biểu tượng thời trang thế giới như Farah Pahlavi, Công nương Windsor, Grace Kelly và Elizabeth Taylor.

Trước đó Văn Dụ đã thấy cái túi mới của Tôn Nhã Nhân, đoán được là do Tiền Hạo Nhiên mua cho, nhưng anh không ngờ cô ta còn nhận đồ trang sức.

Bình thường mấy cô gái năm nhất không có khẩu vị lớn như thế. Người bình thường đều là từ từ nuôi dưỡng khẩu vị lớn dần lên. Tôn Nhã Nhân thì tốt rồi, một lần liền ăn hai món quà mấy vạn, thế mà còn vọng tưởng không phải trả giá.

Có vẻ không hiểu được nguyên tắc trao đổi đồng giá trong thế giới của người trưởng thành rồi.

Chợt thấy Tôn Nhã Nhân đứng lên, bùng cốc đi về phía anh, Văn Dụ vút điều thuốc, trực tiếp quay đầu, chỉ để cho cô ta cái ót.

Bước chân Tôn Nhã Nhân dừng lại, đứng ở chỗ đó, có chút mờ mịt.

Văn Dụ còn lâu mới dễ ý, anh đem cô ta vút vào cái hội này, cho tới giờ cũng không phải có ý tốt gì.

Tôn Nhã Nhân vẫn luôn không biết, mà Kỳ An Ninh từ kiếp trước đã biết, Văn Dụ...

anh không phải là kẻ tốt lành gì.

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu kịch trường:

Kỷ An Ninh: “Đợi đã, sao anh biết Đỗ Thanh đuổi theo em tới quán cà phê?”

Văn Dụ: “...”

Thư Thần: “Hất xì!”

Thư Thần: “?”

Văn Dụ: Vô cùng xin lỗi người anh em _3" ∠)_

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Hỏa Dục

Editor: tiểu mao

Việc Văn Dụ chẳng thêm quan tâm có vẻ đã làm Tôn Nhã Nhân tỉnh ra, cuối cùng cô ta bùng cái cốc đến bên người Tiền Hạo Nhiên.

trên mặt mang cười, tìm thời cơ thích hợp để chen chủ đề.

cô ta còn tưởng Tiền Hạo Nhiên sẽ nhăn mặt với cô, chỉ ít cũng làm khó cô ta một chút, Văn Dụ cũng thường xuyên làm cô ta khó xử.

Nhưng Tiền Hạo Nhiên lại không làm vậy, cô ta bước tới thể hiện thái độ khiêm nhường, Tiền Hạo Nhiên lại bùng cốc lên, trong một giây liền khôi phục lại vẻ dịu dàng, giống như trước đó những việc lạnh lùng đối đãi chưa từng tồn tại, thái độ cảm xúc liền mạch không chút sơ hở.

Tôn Nhã Nhân cũng tự nhận bản thân không thể chuyển biến một cách trơn tru như vậy, càng thấy bản thân mình non nớt cỡ nào.

Cho nên Tiền Hạo Nhiên mời cô ta uống rượu, cô ta cũng ngoan ngoãn uống, không dám trái lời hấn.

May mà Tiền Hạo Nhiên cũng không phải là kiểu ép buộc, hấn chỉ báo cô uống một chút, hấn nói rằng con gái ở bên ngoài không nên uống nhiều, nói cô ta còn nhỏ, chu đáo đối thành nước ngọt cho cô ta.

Nam nhân này cười nhẹ nhàng, trong dịu dàng còn chứa phong độ, mặc dù kém Văn Dụ anh tuấn gọi cảm khiến người khác rung động, nhưng kiểu như thế này hình như cũng rất có sức hút.

Tôn Nhã Nhân bị mất trí nhớ, cũng quên luôn mùi vị bị lạnh nhạt trước đó. Cảm thấy hốt hoảng như người thấy mùi hương của tình yêu.

Kỷ An Ninh theo lời Văn Dụ nói, liên lạc với Đỗ Thanh một chút. Nhưng vào cuối tuần Đỗ Thanh rất bận nên hẹn lại với cô vào thứ ba.

Kỷ An Ninh đã xin nghỉ chỗ Thư Thần từ sớm, thứ ba vừa tan học liền đi tới studio của Đỗ Thanh. Trong studio có mấy người đang quay chụp, nhìn khá bận rộn.

Đỗ Thanh cột tóc lại cũng đang bận, thấy Kỷ An Ninh đến, hấn nói: “Chờ anh một lúc, xong ngay bây giờ.” (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Kỷ An Ninh đợi hấn một lúc, quả nhiên hấn kết thúc công việc, mang cô tới chỗ tiếp khách.

thật ra chuyện ký hợp đồng cũng không phức tạp, Đỗ Thanh nói chuyện rõ ràng, vài ba câu liền nói rõ cho Kỷ An Ninh. Biết cô là người mới, còn tiện tay phổ cập cho cô rất nhiều kiến thức trong ngành, làm cho Kỷ An Ninh thấy mình được lợi không ít.

cô hỏi Đỗ Thanh, có thể in một phần hợp đồng để cô mang về xem không, cô tò về bản thân vẫn muốn suy nghĩ thêm một chút, chưa thể cho hấn câu trả lời chắc chắn, Đỗ Thanh đồng ý.

Vốn trong lòng Kỷ An Ninh có chút thấp thòm, nhưng đúng như Văn Dụ nói, mấy việc mua bán này ít khi đồng ý ngay, so sánh xung quanh, xem xét cẩn thận đều là chuyện bình thường.

Đỗ Thanh cũng đáp ứng rất vui vẻ.

nói xong chuyện chính, Kỷ An Ninh liền đứng dậy cáo từ. Đỗ Thanh đưa cô ra ngoài. đi không xa lắm liền tới trạm tàu điện ngầm, Đỗ Thanh nói tiễn cô đến trạm tàu điện ngầm.

Kỷ An Ninh từ chối, hấn lại kiên trì. Chỉ là khi rời khỏi studio, hấn liền hỏi: “Bạn trai em học cùng trường với em à?”

Kỷ An Ninh gật đầu: “anh ấy học năm ba.”

“Hôm đó dọa anh một trận luôn.” Đỗ Thanh cũng không che giấu, nói thẳng, “Khá lắm, Maybach.”

Kỷ An Ninh không biết chiếc Maybach kia trị giá bao nhiêu, đó là xe của Lý Hách, nhưng cô biết Văn Dụ cũng nhiều xe đẳng cấp không kém.

Hôm qua Văn Dụ bỏ mặc Hummer, có ý lái chiếc xe kia là muốn gây áp lực cho Đỗ Thanh, Kỷ An Ninh thấy hơi xấu hổ thêm chút áy náy.

“Con người anh ấy thích sáng hơn người khác.” cô muốn nói “anh đừng để ý” lại cảm thấy quá lộ liễu, liền yên lặng nuốt vào.

Đỗ Thanh hỏi: “Là con nhà giàu à?”

Kỷ An Ninh đối với danh xưng “con nhà giàu” này có chút miễn cảm, cô dừng lại, ngưng mắt nhìn về Đỗ Thanh.

Đỗ Thanh nói: “anh hơi bất ngờ khi em tìm bạn trai như thế.”

Kỷ An Ninh mỉm môi một cái: “Em không hiểu ý của anh.”

“Nếu như cả người em đều là hàng hiệu, mỗi ngày đeo LV, Chanel, anh sẽ không thấy ngạc nhiên. Nhưng em lại không phải người như vậy.” Đỗ Thanh dứt tay túi quần, đứng vững nói chuyện với cô, “anh cho là em sẽ tìm một người bạn trai rất bình ổn, cho dù không có tiền thì cũng bình ổn giống em, hai người cùng cố gắng cũng rất tốt.”

“anh ấy là người như thế nào, có tiền hay không cũng không ảnh hưởng đến em” Kỷ An Ninh kiên định nói.

“anh biết, anh nhìn thấy được.” Đỗ Thanh gật đầu, “Nhưng hôm qua anh thấy em ngồi lên Maybach, cảm giác rất không hài hòa. Có lẽ con người anh không tin cái gì gọi là tình yêu có thể chiến thắng tất cả, dù sao vào đời lâu như vậy, thấy cũng nhiều nên nghĩ cũng nhiều.”

Kỷ An Ninh không biết làm sao, nói: “anh muốn nói cái gì, cứ nói thẳng không cần vòng vo tam quốc.”

“Vậy anh sẽ nói thẳng.” Đỗ Thanh nhìn Kỷ An Ninh, đặt câu hỏi, “Con nhà giàu như thế, ở cùng em là thật lòng à? Có thể lâu bền không? Chiếc xe hôm qua em biết bao nhiêu tiền không? Cấp bậc kẻ có tiền như thế thấy gái đẹp cũng không ít, mặc dù em cũng rất xinh đẹp, nhưng cũng không có gì đặc biệt so với mấy cô gái xinh đẹp khác. Chờ hán chơi chán, quay đầu vứt bỏ em, em phải làm sao? Em đã nghĩ tới chưa?”

Dù sao Kỷ An Ninh mới học năm nhất, Đỗ Thanh nghĩ là cô chỉ là một cô bé đầu óc không tinh táo, không suy nghĩ tới việc lâu dài. hán cho rằng kiểu vận hội tâm lý này cho dù không thuyết phục được cô thì ít nhất cũng kéo cô ra khỏi vùng an toàn, khiến cô phải suy nghĩ.

Nhưng Kỷ An Ninh lại bình tĩnh hơn so với điều hán muốn.

“Em đã từng nghĩ tới.” cô nói.

“Em đã ước định với anh ấy, thi thoảng nhận quà thì được, nhưng không nhận đồ xa xỉ. Cuộc sống của em thì em sẽ tự lo, em cũng không đi cùng anh ấy hưởng thụ một số trò chơi cao cấp.” Kỷ An Ninh nói.

Tóc trước trán cô bay bay trong làn gió lạnh tháng mười một, ánh mắt sáng trong.

“Cho nên, anh ấy cảm thấy buồn chán khi ở cạnh em, muốn chia tay, cũng chẳng sao cả, không ảnh hưởng lớn tới em.” cô nói, “Thay đổi như thế, em nghĩ mình có thể chịu đựng được.”

Nếu như Văn Dụ ở đây, nghe thấy mấy lời này, nhất định sẽ tức giận tới đau dạ dày.

Tới giờ Văn Dụ vẫn không biết, mặc dù Kỷ An Ninh mở lòng tiếp nhận anh, nhưng từ lâu đã chuẩn bị tư tưởng sẽ chia tay sau này.

Dù chuyện ở kiếp trước vẫn còn ở đó, Kỷ An Ninh tin tưởng Văn Dụ thật lòng với mình.

Nhưng cô đúng là không cách nào vững tin anh có thể nhiệt tình với cô lâu dài.

Mà thật lòng và lâu dài là hai chuyện khác nhau.

Dục vọng của Văn Dụ đối với cô lộ rõ mà hừng hực, thật ra Kỷ An Ninh cảm thấy, nếu như cô phát sinh quan hệ với Văn Dụ, Văn Dụ một khi đạt được mục đích liền mất đi hứng thú, cũng không phải là không thể.

Kiếp trước, Tôn Nhã Nhân thường lượn tới trước mặt cô bàn tán về chuyện của Văn Dụ, chúc phúc cô, vì thế mà Kỷ An Ninh cũng hiểu rõ không ít về tình sử của Văn Dụ.

không có chuyện tình nào lâu dài. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Đương nhiên lúc những cô gái kia còn mang danh hiệu bạn gái, có thể đạt được rất nhiều từ chỗ anh, bao gồm trên mặt tình thần lẫn vật chất.

Kỷ An Ninh chịu tiếp nhận Văn Dụ, cũng chuẩn bị xong tư tưởng sau này sẽ cùng anh có quan hệ thân mật. Chỉ vì kiếp trước đủ loại nhân quả với không biết nghĩ ngờ, nên trước thời điểm mấu chốt cô vẫn luôn bị ám ảnh bởi chuyện này.

Dục vọng của Văn Dụ quá mạnh mẽ, lúc anh đưa cô về nhà, trong hành lang quần lầy cô hôn, thân thể anh thường xuyên có phản ứng, rất dọa người.

Kỷ An Ninh đã sớm nghĩ kỹ, chỉ cần qua được thời điểm mấu chốt, nếu cô và Văn Dụ cùng bình yên vô sự thì cứ thuận theo tự nhiên đi.

Nên xảy ra thì xảy ra, hoặc là, nên chia tay thì chia tay.

Tùy duyên.

Đỗ Thanh thấy rất kinh ngạc. hán ý thức được mình đã nghĩ quá đơn giản về Kỷ An Ninh, hóa ra cô đã suy nghĩ kỹ càng như thế.

“Thích cậu ta như vậy à?” hán không nhịn được hỏi.

Chỉ có thích tới mức độ nhất định nào đó mới có thể không nhìn tới các khả năng bất ổn và nhiều loạn có thể xuất hiện, giống như thiêu thân lao vào lửa, vì một phút huy hoàng mà hiến thân.

“Ừm!” Gương mặt Kỷ An Ninh hiện lên tươi cười, dùng sức gật đầu, “Rất thích!”

Nụ cười kia đúng là người ta cảm thấy ghen tị với Văn Dụ.

Kỷ An Ninh về tới nửa đường thì nhận được một cú điện thoại, là một studio khác hẹn cô cuối tuần đi chụp ảnh.

Kỷ An Ninh vừa vui vừa sợ. Hồi một chút về thời gian, là vào chủ nhật, nhưng thời gian vừa đẹp, cô vừa dạy kèm rồi chạy tới là vừa kịp giờ, buổi tối chạy tới quán cà phê cũng được.

Giống như là sắp xếp vì cô vậy!

Bởi vì xin nghỉ ở quán cà phê, Kỷ An Ninh về nhà sớm hơn so với bình thường. cô không nhận được mà gọi điện thoại cho Văn Dụ, chia sẻ tin tốt này cho anh.

Văn Dụ hỏi: “Studio nào? Ở đâu, có xa không, chính quy không?”

“Tên là Hỏa Dục, chút nữa em tới phòng máy lên mạng tìm xem, chắc là chính quy thôi.” Kỷ An Ninh nói, “Nếu không chính quy, em sẽ từ chối. An toàn là trên hết.”

Ngoan ngoãn như thế phải gọi là lòng người tốt đẹp!

Nhưng Hỏa Dục này là do Văn Dụ mua lại từ cuối tuần trước, quả là chính quy đến không thể chính quy hơn. Máy vị cốt cán của studio đều biết Kỷ An Ninh, đều biết có một vị con nhà giàu đã bỏ tiền mua bọn hắn, vì dễ lên lút làm cô bé này vui vẻ.

Quả thực không thể an toàn hơn!

Văn Dụ nín cười, nghiêm trang nói với Kỷ An Ninh: “Đúng, phải như vậy. Em điều tra thêm, nếu chính quy thì đừng bỏ lỡ. không biết chừng người ta muốn ký hợp đồng với em thì sao?”

“Nào có chuyện tốt như vậy?”

một người mới không tên không tuổi, một tháng không nhận được đơn nào là chuyện bình thường. Đỗ Thanh muốn ký với cô, Kỷ An Ninh chắc chắn còn thêm nhân tố là hắn muốn theo đuổi cô, cũng bởi vì cái này mà cô do dự chuyện ký kết với Đỗ Thanh.

“Em cứ tin đi.” Văn Dụ đồng ý, “anh nói cho em này, dương khí của anh cực kì vượng. Thường đi với anh sẽ được anh tặng thêm vận khí, ai cũng gặp may mắn. Em xem anh độ cho em nhiều dương khí như vậy, sao em có thể không vượng được.

Lại nói lời cợt nhả rồi.

Kỷ An Ninh xi anh: “nói chuyện đoàn hoàng.”

“Ừ, nghiêm chỉnh.” Văn Dụ nói, “Nếu công việc người mẫu chụp ảnh có thể ổn định, xin nghỉ ở chỗ Thư Thần đi. Việc kia chiếm quá nhiều thời gian, lúc em bận rộn, người ta đang cố gắng học tập trong thư viện kia.”

Văn Dụ không đứng đắn thì thôi, nếu đã nghiêm chỉnh thì lập tức nói đến điểm chính.

“Ừ, anh nói rất đúng.” Kỷ An Ninh nói, “Em thấy phải nói xin lỗi với Thư Thần, anh ấy vẫn luôn chiều cô em”

“không sao đâu.” Văn Dụ nói, “Hôm qua anh đã hỏi Thư Thần, việc buôn bán của anh ta tốt như vậy, có ý nghĩ mở thêm chi nhánh không. anh ta nói mặt tiền cửa hàng tốt khó tìm. anh muốn giúp anh ta xem thử, tìm chỗ anh ta một chỗ thích hợp.”

Nhà Văn Dụ nhiều tài nguyên, anh định chọn cho Thư Thần một chỗ trong đó.

Kiếp trước Thư Thần vẫn luôn muốn mở thêm chi nhánh.

Nhưng hiện tại anh ta mở cái quán này là tài sản của chính anh ta. Nhà anh ta gia cảnh bình thường bậc trung có chút khá giả, bằng không cũng không thể để anh ta học xong đại học, không đi làm mà tự mình mở quán.

Muốn tìm cửa hàng ở ngoài không dễ dàng như thế.

Mấy năm nay, mấy công việc liên quan đến ăn uống dần trở nên khó khăn, vấn đề là tiền thuê càng ngày càng tăng. Kiếp trước, Thư Thần có tìm mấy chỗ, tiền thuê đều là bảy tám trăm, ở chỗ trung tâm thương mại, phí cao, tính ra thì lợi nhuận rất mỏng, anh ta chỉ có thể âm ức từ bỏ.

Nếu như Văn Dụ chịu giúp anh ta, lấy năng lực của anh, chắc chắn có thể tìm được chỗ thích hợp cho Thư Thần.

Nghĩ đến việc kiếp này Thư Thần có thể thực hiện được mong muốn mà kiếp trước không thể làm, Kỷ An Ninh đã cảm thấy sống lại một kiếp thật là tốt!

Nhiều chuyện tốt lên rồi!

“Văn Dụ!” mắt cô cong cong, vui vẻ nói, “Cảm ơn anh!”

“Này!” Giấm ăn của Văn Dụ lập tức bùng nổ, “Em sai lập trường rồi!”

Em và anh mới ở cùng một bên!

Thư Thần, em chuyển sang bên cạnh cho anh!

P/s: Kỷ An Ninh là góc tường nhỏ, vậy Văn Dụ nên đặt biệt danh là gì nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 58: Chụp ảnh ở Hỏa Dục

Editor: tiểu mao

Chỗ ở chỉ cách trường học một đoạn nhỏ, Kỳ An Ninh vừa cúp điện thoại của Văn Dụ liền chạy tới phòng máy của trường để lên mạng. Tra một chút, thấy Hòa Dục kia có vẻ không tồi, có một số nhà buôn bán là khách cố định.

Thanh danh cũng khá tốt, cô đăng nhập vào wechat bằng máy tính, vào nhóm hỏi, trong nhóm có một cô gái từng hợp tác với studio này, nói: “Rất tốt, khá nghiêm khắc, nhưng cũng rất tuyệt, không phải là chỗ không đúng đắn.”

Xem xét tổng thể thì thực lực mạnh hơn so với studio của Đỗ Thanh. Trong lòng Kỳ An Ninh cảm thấy rất chờ mong.

Thứ tư, thầy chủ nhiệm đến phòng học thông báo rằng thời khóa biểu kỳ sau có sự điều chỉnh. Lịch chiều thứ năm sẽ dời sang sáng thứ sáu vào hai tiết cuối. Như vậy thì chiều thứ năm sẽ trống lịch, thứ sáu phải học nguyên buổi sáng.

Kỳ An Ninh ghi ghủ vào sổ tay, nghỉ tới việc phải đi tới nhà ăn bên kia để điều chỉnh lại thời gian trực ban.

Cứ như vậy cho hợp với tình hình, tối thứ tư, bên Hòa Dục kia vào lúc tối muộn đột nhiên gọi điện cho cô, hỏi cô chiều thứ năm có tới được không.

Giống như là có tai mắt trong trường vậy, biết chiều thứ năm cô không phải lên lớp.

Kỳ An Ninh đương nhiên đồng ý không chút do dự. Trưa thứ năm còn nói với Văn Dụ: “Có khi nào được anh vượng không?”

Văn Dụ cười vui vẻ như kẻ trộm: “Cho nên sau này anh độ thêm nhiều...ừm, vận may cho em”

Thiếu chút nữa là nói ra từ ‘đương khí’, trên bàn vẫn còn người khác, nói như thế lại quá trắng trợn. Kỳ An Ninh trừng anh, đá anh hai cước dưới bàn.

Ánh mắt Văn Dụ trôi dạt lên trần nhà. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Ánh mắt lại rơi xuống, phát hiện Kỳ An Ninh quay mặt sang phía khác, vô cùng mất tự nhiên, giống như đang trốn tránh cái gì.

Văn Dụ khẽ giật mình, quay đầu nhìn về đằng sau.

Cách lối đi nhỏ, thấy được Triệu Thần cách đó không xa vừa ngồi xuống ăn cơm.

Kỳ An Ninh là đang tránh né Triệu Thần sao?

Văn Dụ nhủ mảy.

Trong trường học này, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Phải muốn chặn ai đó thì mỗi ngày mới có thể đụng. Nếu không có tâm thì một hai tuần cũng chả gặp được lấy một lần. Đương nhiên phần nhiều là do dòng người đi sát vai nhau, cả hai bên đều không thấy nhau.

Kiếp trước, trước khi Văn Dụ biến mất khỏi trường, Kỳ An Ninh vốn không để ý người tên Triệu Thần này. Kiếp này, lúc nào cô cũng chú ý tới, mới phát hiện thỉnh thoảng vẫn có thể gặp Triệu Thần trong trường, mặc dù không thường xuyên lắm.

Kiếp trước cô chỉ biết Triệu Thần thường trốn tiết, hình như hẳn cũng không hay ở trong trường, một hai ngày không gặp cũng là chuyện bình thường. không biết tên này sao cuối kỳ không bị đuổi học?

Cũng có thể là do tiền bạc có thể sai khiến quý thần?

Văn Dụ không thay đổi gì, tiếp tục ăn cơm, một lát sau giả bộ như đột nhiên trông thấy, nói: “Hử? Bên kia là Triệu Thần à”

Người bình thường theo bản năng sẽ quay đầu nhìn một chút, Kỳ An Ninh lại quay mặt về hướng khác, chỉ “À” một tiếng.

Phản ứng này..., cô quả nhiên đang tránh né Triệu Thần.

“Ai vậy?” Bạch Lộ vừa hay nghe thấy, thuận miệng hỏi một câu.

“Là người kia.” Trần Hạo chỉ cho cô nàng thấy, lại khuyên bảo cô nàng nói, “Cách xa thẳng đó một chút.”

Bạch Lộ hiểu kì: “Người đó làm sao à?”

Văn Dụ có chút ngạc nhiên: “Cậu cũng biết hắn?”

Trần Hạo gật đầu: “Chuyện năm ngoái...Nữ sinh kia là đồng hương với tớ.”

Bạch Lộ như có trăm móng vuốt cào tâm, lập tức lên tiếng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì à?”

Trần Hạo hù dọa cô nàng: “Cường hiếp!”

Bạch Lộ hải hùng: “Trong trường á?”

“Nhưng chưa thành.” Trần Hạo lúc này mới nói hết đoạn sau, “Người đồng hương kia cũng rất lợi hại, không dễ thắng đấy đạt được, sau đó có báo cảnh sát, nhưng đến cuối chỉ nhận được tiền bồi thường. Trường cũng tới hòa giải với cô gái kia, cô gái kia chuyển chuyên ngành, thẳng kia tạm nghỉ học, khai giảng thi học tiếp năm hai.”

Bạch Lộ thấy rất khiếp sợ. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

cô nàng mới mười tám tuổi, vừa vào đại học, ở độ tuổi này rất khó tưởng tượng được người học cũng trường lại là ‘người xấu’. Lúc này theo nhận thức của đa số sinh viên thì trường học là một nơi an toàn sạch sẽ, người xấu đều ở bên ngoài trường học.

“Sao không đuổi học hắn ta? Người như hắn sao có thể cho học tiếp được chứ?” cô nàng hỏi có chút kịch liệt.

Văn Dụ nhìn chăm chăm vào mặt Kỳ An Ninh, phát hiện trong quá trình Trần Hạo nói chuyện với Bạch Lộ, cô chưa từng ngước mắt qua, biểu hiện càng là nhạt như nước ốc.

Trần Hạo nói tiếp: “Nhà thẳng đấy có tiền, không thì em cho là thế nào? Ngay cả đồ đại học cũng chẳng đồ nổi, thành tích nát bét, anh nghe nói thẳng đấy chạy tiền mới vào được danh sách, chắc là nghĩ có thể trộn chung mà học ở đây.”

Bách Lộ vẫn còn đang thấy tức giận, Kỳ An Ninh đã ăn xong, nói với mọi người: “Mọi người cứ từ từ ăn, em đi trước đây.”

Văn Dụ nói: “anh đưa em đi.”

Kỳ An Ninh dè anh lại: “Buổi chiều anh phải lên lớp. Em tự đi được, có xe bên kia, buổi trưa cũng không đông.”

Văn Dụ nói: “đi đường cẩn thận.”

Kỳ An Ninh đồng ý.

Kỳ An Ninh đi rồi, Văn Dụ không muốn ở chỗ này nhìn Trần Hạo và Bạch Lộ anh anh em em thể hiện tình cảm. Hai người này đang nhanh chóng tiến vào thời kì cuồng nhiệt, bây giờ đã phát triển đến mức đút nhau ăn cơm trong nhà ăn rồi. Thường xuyên khiến cho Văn Dụ và Kỳ An Ninh nổi hết cả da gà.

Văn Dụ và Trần Hạo cũng lên tiếng chào rồi đứng dậy rồi đi.

Vào lúc đi qua lối nhỏ, anh không kìm lòng được mà nhìn Triệu Thần một phen.

[Em sẽ không nói cho anh], cô nói cô đã tha thứ cho hắn.

Người mà cô nói kia, chẳng lẽ... Là Triệu Thần sao?

Nếu như là tên óc chó này... Đáng để tha thứ sao?

không, Văn Dụ cảm thấy hơi hỗn loạn. anh có chút ấn tượng với nhà Triệu Thần, sao anh lại nhớ rõ là nhà Triệu Thần giống anh, đều là dân bán địa tinh lý* nhỉ?

***Tỉnh lý** là trung tâm hành chính của một tỉnh trực thuộc trung ương, tức là nơi các cơ quan hành chính nhà nước cấp tỉnh đóng trụ sở.*

Văn Dụ đứng ở cửa nhà ăn, nhìn bóng Kỳ An Ninh đang dần đi xa.

cô không chịu nói cho anh biết người kia là ai, điều này cứ luôn ở trong lòng anh, không biết nói với ai.

Công việc ở Hòa Dục rất thuận lợi.

Thợ chụp ảnh là người rất tốt, có một người có vẻ là ông chủ, toàn bộ mọi người đều đứng bên cạnh nghiêm túc nhìn chăm chăm, cảm giác thái độ hết sức nghiêm túc.

Bây giờ Kỳ An Ninh đã tiến bộ hơn trước kia rất nhiều.

cô không chỉ nghe theo lời đề nghị của nhóm bạn, đi mua nội y an toàn, còn học mẹo thay đồ nhanh chóng. Động tác hiện tại của cô đã nhanh hơn trước rất nhiều, hiệu suất càng tăng mạnh.

Nhân viên trong studio cũng rất tốt, không biết vì sao thợ chụp ảnh và ông chủ cực kì nghiêm túc, giống như gặp phải đại địch. rõ ràng lượng công việc không lớn, có khi bị người khác cướp việc.

Nhìn bọn họ như thế, Kỳ An Ninh vốn đang làm việc kĩ lưỡng lại không dám khinh thường, hết sức chăm chú, cố gắng đạt tới hoàn mỹ.

Nhưng Kỳ An Ninh vẫn bị hù dọa.

Bởi vì vừa vỗ tay kết thúc, vị ‘ông chủ’ kia liền thở mạnh một hơi, trên mặt mang cười xôm tới chỗ cô. Thợ chụp ảnh cũng giờ máy ảnh lên dùng sức khen cô. Hai người điên cuồng không ngừng tăng bốc cô, sau đó liền nhiệt tình thậm chí còn cấp thiết... Muốn ký hợp đồng cùng cô!

Kỳ An Ninh: “...”

thật không khéo là, bởi vì Kỳ An Ninh đã từng trải qua nhiều chuyện nên lòng đề phòng với người khác vô cùng nặng.

cô đương nhiên muốn tìm một studio đáng tin cậy để kí hợp đồng, làm một công việc ổn định. Hòa Dục đúng là không tệ, các phương diện đều đạt chuẩn, chỉ là...nhiệt tình quá mức nên làm người ta thấy nghi ngờ.

Nhìn chung là làm người ta cảm thấy giống như có âm mưu gì phía sau.

Kỳ An Ninh thấy trong lòng bồn chồn.

cô sử dụng lại sách lược với Đỗ Thanh, muốn một bản hợp đồng, nói muốn trở về suy nghĩ kĩ.

không biết có phải ảo giác hay không, cô luôn cảm thấy thợ chụp ảnh và ông chủ như tiếc nuối chep chep miệng, một bộ dạng như kiểu ‘miếng ăn tới miệng còn để rớt’.

*gốc là con vịt đã đun sôi còn bay mất

Kỳ An Ninh không biết lúc cô vừa rời đi, thợ chụp ảnh và ông chủ lập tức chỉ trích lẫn nhau.

“Đêch, lúc nãy cậu cười quá bất hảo, dọa chạy con gái nhà người ta luôn rồi!”

“Cái rắm ấy, không nhìn lại anh nói gì đi, anh thì hay lắm, nhìn chẳng khác nào mẹ mìn*! Tôi mà là cô bé kia tôi cũng không dám kí với anh!”

*người đàn bà chuyên dụ dỗ, lừa phỉnh và bắt cóc trẻ em đem đi bán.

“Đừng cãi nữa, đừng cãi nữa, lần sau cùng cố gắng.”

“Được được, ông chủ lớn đã nói, trong vòng một tháng nếu có thể ký với cô bé đó thì có thể cầm được số tiền thưởng đặc biệt kia.

Hai người chà chà tay, chỉ đợi ngày tái chiến. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Kỷ An Ninh rời Hóa Dục, trực tiếp đi đến quán cà phê, gặp Thư Thần rồi nói với anh ta: “Có hơi đáng sợ.”

Thư Thần hơi lo lắng: “không phải là lừa đảo chứ?”

“Có lẽ không phải.” Kỷ An Ninh thấy rối rắm, “Có cảm giác chính quy, chỉ là...hai người kia...”

Trong mắt hiện lên tia sáng xanh! Quá đáng sợ!

Thư Thần nói: “Cho anh xem thử hợp đồng.”

Hợp đồng vô cùng đơn giản, hai tờ A4, dù sao cũng chỉ là một studio mà thôi, cũng không phải công ty lớn gì.

“Hề, có vẻ ổn này?” Thư Thần nhanh chóng nhìn một lượt, chỉ vào hợp đồng đọc, “không chụp hình nude, không chụp ảnh hở hang, bao gồm những chỗ nhạy cảm...Ừ ừ, nếu như studio vi phạm hợp đồng, người mẫu được quyền khởi tố hoặc xin trọng tài, được bồi thường tiền, ấy, rất cao này?”

“Đúng vậy, em thấy cũng rất tốt.” Kỷ An Ninh cũng thấy bối rối.

Hợp đồng của studio Đỗ Thanh cũng không viết rõ ràng như thế này.

“Vậy em muốn ký với nhà nào?” Thư Thần hỏi.

“Em vẫn chưa nghĩ ra.” Kỷ An Ninh nói, “Cái studio lúc trước, em định từ chối.”

Thư Thần hiểu rõ cười cười, đệm thêm khúc cho Văn Dụ, nói: “Đúng vậy, nhìn nhiều hơn, cái đầu tiên gặp không phải lúc nào cũng tốt nhất, thứ tốt nhất hay nằm ở phía sau.”

Buổi tối, Kỷ An Ninh vẫn gọi điện cho Đỗ Thanh, biểu đạt ý từ chối.

Đỗ Thanh cũng là người thoải mái, không dây dưa quá nhiều.

Kỷ An Ninh gọi cho Văn Dụ nói về chuyện này, Văn Dụ đương nhiên tán dương đầy miệng đối với lựa chọn của cô. Kỷ An Ninh vừa thấy buồn cười vừa thấy tức: “Đúng cái gì mà đúng, anh rõ là không muốn em gần gũi với Đỗ Thanh.”

“Đó là đương nhiên.” Văn Dụ nói, “Em nhìn hắn ta mà xem, vừa nhìn là biết đây là một tên playboy, anh nói cho em biết loại thanh niên văn nghệ như này chuyên đi lừa gạt mấy cô gái thôi.”

Lắm nhầm hai câu liền cúp điện thoại của Kỷ An Ninh, Văn Dụ gọi lại cú điện thoại vừa được anh giữ kia, vô cùng đau trướng nói: “Đệch, ông có biết lúc này bạn gái tôi nói gì không? cô ấy nói hai mắt ông bốc lên tia sáng xanh. Vô cùng đáng sợ, tôi nói này đại ca, ông có làm được không vậy, kiểu như ông không thể làm một người diễn viên giỏi đâu!”

Ông đây ban đầu cũng đâu phải là diễn viên! Người bên kia điện thoại, nội tâm đang điên cuồng nhỏ nước bọt.

hắn chính là ‘ông chủ’ mà Kỷ An Ninh đã gặp chiều nay. thật ra ông ta đã từng là ông chủ, nhưng vài ngày trước Hóa Dục đã đổi chủ, ông ta phải đưa một chút tiền mặt, bây giờ tiếp tục ở lại studio làm việc cho Văn Dụ.

Mặc dù bị một tên thanh niên hơn hai mươi tuổi dạy dỗ nhưng ông chủ này mặt cũng không đổi sắc.

Cuộc sống mà, vì miếng cơm, có tiền đều là bố, huống chi ông bố này còn rất có tiền!

Ông chủ ra quân lệnh: “Lần sau nhất định phải ký được với cô ấy! Quyết không được để cô ấy tiếp tục chạy!”

Cái bàn bị vỗ đến rung động rầm rầm, Văn Dụ ở bên này cũng nghe thấy.

P/s: hai chương nữa mai đăng, giờ lười quá.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Ký hợp đồng

Editor: tiểu mao

Thứ sáu, Kỷ An Ninh cầm theo hợp đồng tới cho Văn Dụ xem qua, Văn Dụ nhìn qua liền khen ngợi: “Cái studio này anh thấy khá ổn, rất chính quy.”

“Em cũng cảm thấy hợp đồng của bọn họ rất tốt, từ mấy điều khoản này thấy họ rất có tâm.” Kỷ An Ninh đồng tình. Mấy khoản trong hợp đồng đều bảo vệ người mẫu.

Văn Dụ tốn mấy giờ sửa chữa điều khoản hợp đồng đương nhiên là đứng ở vị trí bảo vệ Kỷ An Ninh.

Thế là anh mỉm cười mề hoặc cô: “Vậy thì ký chỗ này đi.”

Kỷ An Ninh nhủ mảy: “Nhưng mà ông chủ cứ quái quái, cười lên đáng sợ lắm.”

Văn Dụ: “...”

“Như vậy đi.” Văn Dụ bóp má, cố nén nỗi đau trứng nói, “không phải chủ nhật em muốn qua xem sao? anh đi xem cùng em, anh trấn cửa ải giúp em, nếu thấy ok thì k?”

Ký An Ninh ngẫm lại, cảm thấy được liền đồng ý.

Văn Dụ nói chủ nhật muốn tới chỗ cô dạy kèm đón cô đi, Ký An Ninh nói, “anh không cần tới sớm thế đâu, có ký hay không phải đợi làm xong việc, chiều anh tới là được. Cứ ngủ nướng cho đã đi.”

Còn ngủ thẳng căng gì đó... Tối thứ bảy Văn Dụ nghĩ mình có thể ngủ thẳng một giấc tới sáng, mà Ký An Ninh từ sáng sớm mai lại phải bận rộn tới tối, anh thế mà lại mất ngủ.

Hai mươi mấy năm cuộc đời, Văn đại thiếu gia lần đầu tiên bị mất ngủ.

Chủ nhật đương nhiên không chút bất ngờ, anh không lén dậy nổi, ngủ bù đến trưa mới bò dậy, lúc dậy còn thấy choáng đầu. Quả nhiên bố anh lúc nào cũng khuyên nhủ anh không nên để đầu vầng mắt hoa đúng là rất có đạo lý.

Gọi điện thoại cho Ký An Ninh, cô đang ăn cơm: “Rất thuận lợi, không cần nóng vội, chiều nay anh tới là được. Ừ ừ, đang ăn cơm hộp, ông chủ khá tốt, còn bao cơm trưa.”

Văn Dụ: “...”

Sao tự nhiên một hộp cơm liền mua chuộc được cô gái ngốc này rồi?

Tùy tiện ăn xong cơm trưa, Văn Dụ lái xe đến studio kia. Lúc đến Ký An Ninh vẫn còn đang bận rộn.

Ông chủ biết anh tới, một mặt nhiệt tình muốn chạy lên tỏ vẻ muốn nhận vị ba ba kim chủ này, lại bị Văn Dụ trừng cho chạy quay về, đành phải làm như không quen.

thật vất vả mới chụp xong. Ký An Ninh tới giới thiệu bọn họ với nhau.

Ông chủ họ Mã, Văn Dụ khách sáo nói: “Cảm ơn Mã ca đã chiếu cố An Ninh nhà chúng ta.”

Mã ca: “...” không phải là cảm ơn cậu đã chiếu cố tôi mới đúng.

Có Văn Dụ ở bên cạnh lừa dối, mà hôm nay biểu hiện của Mã ca cũng giống người bình thường, cuối cùng Ký An Ninh vẫn ký.

Mãi cho đến khi cô rời Hỏa Dục, ngồi lên xe Văn Dụ, ánh mắt cô vẫn căng thẳng.

Văn Dụ thấy buồn cười: “Có cần khăn trương vậy không?”

“không phải khăn trương.” Ký An Ninh giải thích.

“Mã là có cảm giác như vừa hoàn thành xong một nghi thức vậy.” cô chọt chọt hai ngón trỏ với nhau, để trên đùi, hơi nghiêng người, ần ần có chút hương vị thành kính.

“Em đang nghĩ, có phải cuộc sống của em, cuộc đời này của em,” cô ngược mắt nhìn Văn Dụ rất chân thành hỏi, “Sau này sẽ trở nên tốt hơn?”

Văn Dụ bỗng cảm thấy đau lòng.

anh vẫn luôn là người tham vọng, mạnh mẽ, có lẽ là do trời sinh, cũng có thể là do hoàn cảnh dần dần dưỡng thành, nhưng tóm lại anh rất ít khi mềm lòng.

Có thể lúc này, anh nhìn Ký An Ninh, ánh sáng từ ngoài xe chiếu vào làm sáng một vùng mặt của cô, anh có thể nhìn thấy trên lớp da kia hiện lên một tầng lông tơ nhỏ bé mềm mại không màu. Cái này là anh có ảo giác cô chỉ là một đứa trẻ nít.

Mềm mại, thuần khiết, cần được bảo vệ.

Lòng Văn Dụ lúc này mềm đến rồi tình rồi mù.

anh đưa tay xoa đầu cô, mỉm cười: “Đương nhiên!”

“anh chưa nói với em à? anh có thể vượng em. Em cứ yên tâm đi theo anh, khẳng định càng ngày càng vượng.”

“Này, anh nói với em này, tốt nhất là hai chúng ta tiến hành một lần giao lưu sâu sắc, anh độ cho em chút tinh hoa dương khí chí cương chí liệt, em nhất định sẽ càng vượng hơn.

“Áy áy! Đừng đánh anh, đang lái xe đây!”

Lâm nhâm xong, Văn Dụ thuận miệng hỏi: “Có muốn chọn thời gian đi bái tế một chút không? Chuyển vận ấy.”

Ký An Ninh hỏi: “Bái cái gì?”

“Chúa hoặc Phật tổ Như Lai, em chọn đi.” Văn Dụ nói.

Ký An Ninh cạ lời: “Cái này cũng chọn bữa được à? không thành tâm như vậy liệu có hữu dụng không?”

“Hữu dụng.” Văn Dụ cười hi hi nói, “trên đời, đại đa số mọi người đều giống như anh, không tin thần nhưng kính thần, gặp được giáo đường cũng vào, thấy chùa miếu cũng bái. Thần phật ấy à, ăn là ăn hương hóa của ‘đại đa số mọi người’. Nếu bọn họ không phản ứng là đại đa số người trong quần thể của chúng ta thì hương hóa cũng bay sạch, bọn họ phải chịu đối bụng. Cho nên, lũng đoạn gì đó, chỉ cần nắm lỗ mũi tùy tiện phù hộ chúng ta một chút là được rồi.”

Ngụy biện mà có thể nói thẳng một đường như vậy, còn làm người ta cảm thấy có chút đạo lý, đúng là điểm đặc sắc của Văn Dụ.

anh còn nói: “Em có biết Nam Chiếu tự không? Chỗ đó rất linh, khi nào em có thời gian, chúng ta cùng tới đó dâng hương.”

Ký An Ninh lại không muốn đi.

Người bình thường nếu chết thì là hết, làm gì có cơ hội được sống tới hai lần? Ký An Ninh luôn cảm thấy mình là một lỗi bug nhỏ trong chương trình luân hồi. Lỡ như đi chùa miếu bị

Phật tử phát hiện thì không phải là tự chui đầu vào lưới à?

Vẫn nên khiêm tốn mà sống đi.

“Nghiem chỉnh nói nào.” Văn Dụ nói, “Bên chỗ Thư Thần có thể xin nghỉ được rồi chứ?”

“Có thể.” Kỳ An Ninh gật đầu, lại nói, “Để làm nốt hôm nay đi, không thể bỏ giữa chừng được. Hôm nay em sẽ nói với Thư Thần.”

Văn Dụ biết Kỳ An Ninh là một người nghiêm túc, liền nói câu “OK”.

Phải bỏ công việc này, trong lòng Kỳ An Ninh thấy rất tiếc.

Kiếp trước cô để cuộc sống của bản thân trôi qua một cách tệ hại, bóng ma thì vô số mà ám áp lại ít ỏi. Trong cái quán đầy không khí 2D này, Thư Thần đã mang tới cho cô rất nhiều ấm áp.

Có quan tâm, còn có chăm sóc, an ủi.

Bao gồm cả việc anh len lén thích cô, trong trí nhớ Kỳ An Ninh giống như trên sa mạc hoang vu hiện ra một viên ngọc tuyệt đẹp rực rỡ.

Cho nên tới giờ tan làm, đứng trước mặt Thư Thần, Kỳ An Ninh lại không biết phải mở miệng nói lý do thoái thác thế nào.

Ngược lại Thư Thần hiểu rõ, cười nói: “Muốn xin nghỉ đúng không?”

“Đạ?” Bị anh ta nói trúng, Kỳ An Ninh có chút luống cuống chân tay.

“Văn Dụ đã nói trước với anh rồi.” Thư Thần mỉm cười nói.

Kỳ An Ninh nói: “... Em xin lỗi.”

“thật là, có gì đâu mà phải nói xin lỗi?” Thư Thần vò đầu, “Chuyện em đi làm người mẫu là do anh đề nghị cơ mà.”

anh ta nói: “Văn Dụ từng nói với anh chuyện này, cậu ấy nói cũng có lý. Em đấy, vẫn nên tập trung sức lực vào việc học đi. Làm người mẫu này chỉ kiếm tiền vào giai đoạn tuổi trẻ thôi, có lẽ thành công được mấy năm, nhưng chắc chắn không lâu dài. Chỉ đề lo cho sinh hoạt mấy năm thì được, một người muốn thay đổi cuộc đời thì vẫn phải dựa vào cố gắng học tập.”

Cách nói của Thư Thần giống với cách nói của Văn Dụ, đây là chủ lưu, chính thống của nhân sinh quan, giá trị quan.

Nếu như Kỳ An Ninh có bố mẹ bên cạnh, hoặc là bà ngoại không bị mất trí, có lẽ cũng sẽ dạy cô như thế.

Kỳ An Ninh thay đồ đi ra, Văn Dụ đã tới đón cô, đang dựa vào quầy bar tám chuyện với Thư Thần, hai người nói chuyện cực kì ản ý.

Bước chân Kỳ An Ninh chững lại một chút, đi qua nói: “đi thôi.”

Văn Dụ nói: “đi.”

Kỳ An Ninh quay người về hướng Thư Thần, vươn tay vẫy vẫy: “Vây em... đi đây.”

“Cố lên nhé.” Thư Thần nói.

Văn Dụ vươn tay vào trong quầy bar, Thư Thần nắm chặt tay anh.

Văn Dụ nói: “Cảm ơn.”

Thư Thần nói: “Khách sáo rồi.”

Hai người bắt tay. Lần này Văn Dụ không giữ trò xấu, bọn họ dùng sức nắm chặt tay anh, sau đó buông ra.*

*lần đầu hai anh gặp nhau, Văn Dụ có bắt tay với Thư Thần, nắm chặt khiến anh này sợ luôn.

Văn Dụ nắm tay Kỳ An Ninh muốn rời đi, Thư Thần bỗng gọi lại: “An Ninh!” Kỳ An Ninh quay đầu,

Thư Thần lôi cái gì đó từ quầy bar, nhô ra khỏi quầy bar đưa cho cô: “Cái này, giữ làm kỉ niệm!” anh ta cười nói.

Đó là cái tai mèo, mới hoàn toàn.

Kỳ An Ninh nhận lấy, nắm trong tay.

Duyên phận giữa người với người rất nhạt. Cả đời này phải gặp rất nhiều người, cung đi với nhau một đoạn đường rồi tách ra, từ đây không còn gặp.

Như kiểu quan hệ nhân nhạt của cô với Thư Thần, cho dù ở gần như thế nhưng lại không nằm trong vòng bạn bè, sau khi không còn làm việc chung, từ từ sẽ không còn liên quan nữa, quỹ tích cuộc sống cuối cùng sẽ trở thành hai đường thẳng song song.

Văn Dụ và Kỳ An Ninh lên xe, cúi đầu thắt dây an toàn, vừa ngẩng đầu một cái liền giật mình: “Sao thế?”

“không có gì.” Kỳ An Ninh quay mặt đi.

“Khóc cái gì thế?” Văn Dụ dờ khóc dờ cười.

Kỳ An Ninh hít mũi một cái nói: “Vui mừng thôi.”

Văn Dụ vươn tay ôm cô vào lòng: “Thích Thư Thần như vậy à?”

“không có.” Kỳ An Ninh tựa trán vào vai anh, dùng giọng mũi rất nặng nói: “Chỉ là vui mừng thôi, anh để cho em vui một lúc đi.”

Văn Dụ thấy buồn cười: “Được, được.”

Kỳ An Ninh nằm trên vai anh một lúc, buồn buồn nói: “Người ta cực kì tốt...”

“anh biết, anh biết.” Văn Dụ vỗ vỗ lưng cô an ủi.

Thư Thần là người hiền lành, tính cách ôn hòa, có thâm niên về 2D, có thể là do ở cùng anh ta rất thoải mái nên Văn Dụ không hiểu sao...cũng rất thích anh ta.

Nhưng nói thẳng ra thì anh ta chỉ là ông chủ chỗ cô làm thêm hai tháng thôi, vì chuyện xin nghỉ mà cô lại rơi nước mắt đúng là làm cho Văn Dụ vừa buồn cười, vừa ngạc nhiên.

anh không ngờ Kỳ An Ninh lại có một mặt đa sầu đa cảm như vậy.

cô thường hay yên tĩnh, nhàm chán, có loại cảm giác không chút gợn sóng sau khi trải qua thế sự, cái này khiến cô vô cùng khác biệt với những người khác.

Bây giờ cô đột nhiên giống mấy cô gái bình thường đột nhiên bộc phát cảm xúc không theo logic nào cả, làm anh cảm thấy bất ngờ nhưng cũng thấy rất hứng thú.

Giống như trên người cô có gì khác lạ, giống như cô càng ngày càng giống với mấy cô gái ở độ tuổi này.

Chuyện Kỳ An Ninh xin nghỉ ở quán cà phê đúng là làm cho Văn Dụ sáng khoái tinh thần.

Nhưng đây chỉ là bước tiến đầu tiên của anh.

Văn Dụ đã lên kế hoạch tốt rồi, dựa theo tiết tấu của anh, từng bước từng bước thay đổi tình trạng bây giờ của Kỳ An Ninh.

Dưới chỉ thị của Văn Dụ, studio Hóa Dục cẩn thận từng li từng tí phân công tài nguyên cho Kỳ An Ninh, hai tuần liên tục, cứ vào chiều và tối thứ năm, sáng chủ nhật đều sắp lịch cho Kỳ An Ninh.

Kiểm tiền là một chuyện vô cùng vui vẻ với Kỳ An Ninh.

Trưa chủ nhật tuần thứ hai, Văn Dụ gọi điện thoại cho cô, hỏi công việc của cô khi nào xong thì anh tới đón, Kỳ An Ninh trong điện thoại nháy nhót nói: “anh không cần tới đón đâu, tí nữa em muốn mua ít đồ!”

“Hả?” Văn Dụ kinh ngạc, “Dạo phố à?”

“Đúng vậy đúng vậy!” sự vui vẻ của Kỳ An Ninh xuyên qua điện thoại truyền đến anh.

Văn Dụ không nhịn được cười nói: “anh muốn đi dạo phố với em, anh có thể xách đồ cho em.”

Kỳ An Ninh suy nghĩ một chút, vui vẻ đồng ý: “Cũng được, vậy anh qua đây đi.”

Cúp điện thoại, Văn Dụ không nhịn được sờ cái ví của mình, trong ví có một cái thẻ tín dụng Centurion*, từ sau khi quen Kỳ An Ninh, nó không có cơ hội lộ mặt trước mắt cô.

Quá thảm rồi.

** Thẻ **American Express Centurion**, được gọi một cách không chính thức là **Thẻ đen Amex**, là thẻ tín phí chỉ dành cho người nhận được thư mời do American Express phát ra. Nó được cấp cho chủ sở hữu thẻ bạch kim sau khi họ đáp ứng các tiêu chí nhất định và nó thuộc về cá nhân, doanh nghiệp hoặc tổ chức.*

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Kẻ thù trở về

Editor: tiểu mao

“Bao nhiêu tiền ạ?” Kỳ An Ninh cầm túi tiền nhựa của mình hỏi.

Nhân viên cửa hàng gõ máy tính cách cách, nói: “Tổng cộng là hai ngàn bốn trăm một.”

Kỳ An Ninh dè dặt tay Văn Dụ đang loe ngoe muốn động: “anh đừng nhúc nhích, để em trả.”

cô móc tiền mặt ra.

Mã ca có hỏi cô chuyện tiền lương, chọn trả theo tháng hay trả theo ngày, chuyển khoản hay lấy tiền mặt. Kỳ An Ninh chọn trả theo ngày, nhận tiền mặt.

Cho nên mỗi lần cô chụp xong một đơn lập tức có thể cầm được tiền. Cảm giác có tiền ngay làm cô cực kì vui vẻ.

Cầm tiền mình kiếm được, không cần phải keo kiệt tính toán, cảm giác hào phóng tính tiền làm cô vui sướng.

Kiếp trước cô không chỉ bị nghèo khó bất cóc, còn có hội chứng Stockholm*. Tiều tiền làm cô có cảm giác tội lỗi. cô đương nhiên không thể tiết kiệm tiền với bà ngoại, thế là chuyển sang khắt khe với bản thân.

*Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc. Câu này có thể hiểu là chị sống nghèo khổ lâu lại thích để bản thân phải chịu nghèo khổ đủ đã kiếm được tiền.

hiện tại, bản tính thích mua sắm bị kiềm chế đã lâu cuối cùng cũng được giải phóng hoàn toàn.

Loại cảm giác thật quá sung sướng!

Trà tiền xong, Kỳ An Ninh cẩn thận đem hóa đơn cắt vào túi, quay người lại, Văn Dụ vẫn đang ngơ ngác đứng ở đó.

“Làm gì thế? Mau tới giúp em! một mình em không bê hết được!” Kỳ An Ninh nói, khẽ cong eo, đem thùng lớn nhất là máy vật lý trị liệu phong thấp lạng lẽ đưa cho Văn Dụ, lại đem đèn sưởi hồng ngoại để lên trên.

Còn cô để máy đo máu tĩnh thể lỏng nhỏ gọn vào trong ba lô trên lưng, lại khom người ôm máy điều trị giãn tĩnh mạch bằng áp suất. thật ra máy cái này không nặng, chỉ là thùng đồ khá lớn, nhìn hơi đáng sợ.

Kỳ An Ninh uốn eo một cái liền đứng lên, vui vẻ nói: “đi thôi!”

Hôm nay cô mua đồ vô cùng vui sướng, vừa đi vừa hát lẩm nhẩm.

Văn Dụ ở sau lưng cô, cảm giác một lời khó nói hết.

anh cứ nghĩ là... anh nghĩ là Kỳ An Ninh kiếm được tiền, cuối cùng cũng đi mua cho mình chút quần áo đẹp hoặc đồ trang điểm gì đó. anh đã nghĩ kỹ, đến lúc đó cứ nói “Mua đồ để bạn gái trở nên xinh đẹp là trách nhiệm của bạn trai” thì có thể tự trả tiền cho cô.

anh vụn vụn không ngờ tới, Kỳ An Ninh dẫn anh tới trung tâm mua sắm, lướt qua một tầng mỹ phẩm, giày dép, túi xách, đồ trang điểm, trực tiếp dẫn anh xuống tầng hầm, ngay bên cạnh cửa ra vào của siêu thị là một cửa hàng bán thiết bị y tế.

Văn Dụ: “...”

Tâm tình của Văn Dụ rất là ba chấm.

Đợi đến lúc mang một đồng hồ bỏ vào cốp xe, nhân công tắc nhìn cốp xe tự động đóng lại, Văn Dụ vừa quay đầu liền thấy Kỳ An Ninh cũng đang nhìn cốp xe đang từ từ hạ xuống.

Con mắt cô lấp lánh, giống như cô bé vừa có được đồ chơi yêu thích, hoặc là được ăn món kẹo đã thèm từ lâu, tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

Cuối cùng cái thẻ Centurion kia vẫn không có đất dụng võ, sinh ra cảm giác phiền muộn, đột nhiên biến mất không vết tích.

“Vui đến vậy sao?” anh bật cười, vuốt đầu cô.

“Đúng vậy.” Kỳ An Ninh giống như con mèo vừa được ăn no, mềm mại đáng yêu, để yên cho anh vuốt ve.

Những thứ này, kiếp trước cô phải mua lần lượt từng cái, bây giờ có thể mua luôn một lần, thật sự quá thỏa mãn.

trên đường nhận được điện thoại của studio, nói ra thì studio này cũng quá nhiệt tình, sắp xếp cho cô công việc vào những lúc cô rảnh rỗi. không phải sao, vừa rời khỏi studio chưa tới hai tiếng đã nhận được điện thoại.

“A lô, Mã ca ạ?” Kỳ An Ninh nhận điện thoại.

Văn Dụ tắt nhạc để cô nghe điện thoại.

“Thứ năm không được rồi ạ, thứ năm tuần này em bận mất rồi.” anh nghe Kỳ An Ninh nói, “Cuối tuần được ạ.”

Chờ Kỳ An Ninh cúp điện thoại, Văn Dụ hỏi: “Thứ năm có việc gì ạ?”

Kỳ An Ninh nói: “Đưa bà ngoại đi bệnh viện.”

Văn Dụ ngạc nhiên: “Bà ngoại lại bị bệnh?”

“không phải.” Kỳ An Ninh nói, “Chỉ kiểm tra một chút thôi.”

Kiếp trước cô quá bận rộn, không có nhiều thời gian ở cùng bà ngoại, bà ngoại là người đăng trí, nếu như ban ngày bà bị ốm đau gì thì không thể nào đến buổi tối còn nhớ được mà nói cho Kỳ An Ninh. Kỳ An Ninh vì vậy mà bỏ lỡ nhiều cơ hội trị liệu, đợi tới khi bệnh tình bà chuyển biến xấu mới phát hiện ra.

một kiếp này, Kỳ An Ninh đã tính toán từ sớm.

Chiều thứ năm Văn Dụ có lớp, cho dù anh muốn theo Kỳ An Ninh thì cô cũng không cho phép.

“Đừng chỉ nói em học cho giỏi, anh cũng phải làm đấy.” cô nói, “không sao đâu, em bắt xe là được.”

nói đến mặt chăm sóc người khác, Văn Dụ đúng thật không thể so với Kỳ An Ninh. Đại thiếu gia như anh quen dùng tiền gọi người tới làm mấy việc này.

Văn Dụ gật đầu, nói: “Được.”

anh lại hỏi: “Cuối tuần studio kia xếp việc cho em”

“Đúng vậy.” Tâm tình Kỳ An Ninh vô cùng tốt, “Ký hợp đồng với Mã ca đúng là không sai. Nhờ có anh khuyên em”

Lúc ấy cô nhìn Mã ca hiển nhiên là bộ dạng của một ông chủ kỳ quặc, trong lòng rất lo lắng, có phần kháng cự. Tất cả đều do Văn Dụ dốc hết sức thuyết phục mới dám ký.

không ngờ ông chủ đấy là người bình thường.

Khóe miệng Văn Dụ mỉm cười, giấu cảm xúc, tiếp tục thúc đẩy: “thật ra em có thể dùng dạy kèm ở nhà kia, đường quá xa, rất tốn thời gian.”

“Cái này để em nghĩ lại đã.” Kỳ An Ninh găm găm ngón tay.

cô suy tư một hồi, sau khi cân nhắc thiệt hơn liền thoải mái đồng ý: “anh nói đúng, từ góc độ kinh tế mà suy xét, đúng là bây giờ không có lời.”

Bây giờ đối với cô mà nói, thời gian chính là tiền bạc. Công việc dạy kèm phải tốn thời gian đi lại, gần như chiếm hết thời gian sáng cuối tuần của cô, so sánh giá cả thì đúng là rất thấp.

Nhưng Kỳ An Ninh không định nghĩ ngay.

“Để em hỏi bạn học xem có ai muốn nhận tiếp không” cô nói, “Đều là Thư Thần giới thiệu cho em, toàn là người rất tốt, em muốn tìm một người đáng tin cậy để nhận tiếp.”

Sáng thứ hai tới lớp, Kỳ An Ninh nói với Mạnh Hân Vũ.

So với cô thì Mạnh Hân Vũ cũng là học bá, mà thái độ làm việc cũng nghiêm túc, làm người rất có trách nhiệm. Nếu như Mạnh Hân Vũ mà chịu nhận thì Kỳ An Ninh có thể yên tâm nghỉ. Luôn cảm thấy như thế này đối với sự giúp đỡ của Thư Thần cho cô mới gọi là kết thúc yên lành.

Mạnh Hân Vũ nghe cô nói liền vui sướng đồng ý.

“Vừa hay tớ vừa nghỉ ở nhà kia.” cô nàng nói, “Rất đáng ghét luôn, cắt xén tiền lương, chưa gặp ai như vậy. Có một lần đi tới gặp phải tai nạn xe cộ nên bị kẹt xe, tớ tới muộn, cô ấy còn đòi trừ tiền tớ. Đúng là tớ tới muộn, những vấn đề đủ một tiếng cho người ta, phía sau cũng đâu vướng lịch gì, cũng chẳng làm chậm trễ việc gì. Tức chết đi được.”

Kỳ An Ninh trấn an cô nàng: “Loại người như vậy hay gặp lắm.”

“Ài, có đôi khi tớ nghĩ cô kia ở tuổi bọn mình như thế nào nhỉ?” Mạnh Hân Vũ nói, “Chẳng lẽ cũng có tư tưởng như bọn mình à? Vậy nếu như vậy, sao cô ấy lại trở thành bộ dạng này? Hay là lúc trẻ cô ấy đã như vậy rồi?”

Mạnh Hân Vũ trợn mắt phát biểu cảm khái một trận.

Bạch Lộ bỗng trườn lại gần, nhỏ giọng nói: “Mấy cậu nhìn Tôn Nhã Nhân kia.”

Kỳ An Ninh và Mạnh Hân Vũ đều quay đầu nhìn sang.

Tôn Nhã Nhân bước vào lớp, vừa bỏ túi xuống liền làm bên dưới kêu ồ một trận, vẫn đẹp như trước thậm chí còn làm người ta có cảm giác xinh đẹp hơn lúc trước. không biết chuyện gì đã xảy ra.

Bạch Lộ nói: “Cậu nhìn cái áo lông kia kia, tớ nói cho cậu biết, cái đó cực kì đắt! Nhân hiệu đó trong nước không mua được đâu.”

Vấn đề là Kỳ An Ninh và Mạnh Hân Vũ là hai cô gái mộc mạc, dùng mấy nhãn hiệu bình thường, nói như kiểu đàn gảy tai trâu vậy.

Hai người đều rất mờ mịt.

Bạch Lộ liếc mắt, phải phở cập kiến thức cho hai người một hồi. Hai người cũng nghiêm túc lắng nghe, sau một lúc liền rút ra kết luận, áo đó rất là đắt.

“Tớ nói này, với cái giá của áo kia tuyệt đối cậu ta không thể tự gánh được.” Bạch Lộ thề son thề sắt nói, “Chắc chắn là bạn trai mua cho.”

“Bạn trai?” Kỳ An Ninh kinh ngạc.

Kiếp trước Kỳ An Ninh vẫn luôn chạy theo Văn Dụ, mặc dù có nhiều nam sinh theo đuổi cô ta, tặng hoa tặng quà các kiểu, Tôn Nhã Nhân nhận thì vẫn nhận nhưng lại không thừa nhận ai trong mấy người đó là bạn trai của mình.

Bạch Lộ nói: “Tin tức của cậu chậm quá đấy.”

Mạnh Hân Vũ cũng nói: “Đúng vậy, đến tớ còn biết mà.”

Bạch Lộ thích tám chuyện, Mạnh Hân Vũ thì không thích. Nếu đến Mạnh Hân Vũ cũng biết thì cơ bản đây là tin tức công khai.

Kỳ An Ninh học ngoại trú không ở trong trường, mặc dù ở gần trường học, nhưng lại không có bạn cùng phòng, cũng không có đám bạn ngủ chung nằm tám chuyện, không buồn đưa lễ với bạn học, nên đúng là bỏ lỡ rất nhiều tin tức ngầm.

“Mở dữ liệu di động đi má!” Bạch Lộ bắt lực kêu gào.

“Tớ có mở, thật!” Kỳ An Ninh thề.”

cô vừa mở 3G. Chủ yếu là để Mã ca thông báo công việc cho cô, nhưng về thời gian địa điểm, kiểu chụp cụ thể, bọn họ thường nhắn trên wechat. Với cả bọn họ còn để nhóm chat.

Vì thế mà Kỳ An Ninh đăng ký gói 3G.

Tôn Nhã Nhân cởi áo lông đỏ ra, quần áo bên trong nhìn cũng rất đẹp, đẹp đẽ, vừa người.

Bạch Lộ tán thưởng: “Wow, cả người cậu ấy... Tốn bao nhiêu tiền vậy trời?”

Kỳ An Ninh và Mạnh Hân Vũ cũng cẩn thận quan sát, phát hiện tóc Tôn Nhã Nhân có vẻ cũng đặc biệt chăm chút qua, rất vào nếp. Hèn gì lúc nãy mấy cô lại cảm thấy cô ta trở nên xinh đẹp hơn, thật ra là vì cả người cô ta đều trở nên đẹp hơn.

“Đúng là đắp tiền lên người mà.” Bạch Lộ ghen tị, “Tìm bạn trai có tiền có khác.”

Thích mạnh ghét giàu, nâng cao giảm thấp là chuyện thường tình của con người. Kiếp trước theo người khác hưởng ứng hai tiếng với lời đồn đại về Kỳ An Ninh, cũng chưa hẳn là quá xấu xa, chẳng qua chỉ là một phản bản tính mà thôi.

Kỳ An Ninh cũng không quá nghiêm khắc với chuyện đó, dù sao cũng chẳng có ai hoàn hảo cả.

Trong những người kia đều có bản chất yếu đuối và ác độc, chỉ cần không bị cái gì xúc tác, thì sẽ tự nhiên thu lại tự khống chế, cũng không bắn ra hại người.

Điểm này khi so sánh giữa kiếp trước với kiếp này đã đủ chứng minh.

Ngược lại Mạnh Hân Vũ từng cô nàng một cái.

Kỷ An Ninh cũng là người có bạn trai nhiều tiền, nhưng xưa nay Kỷ An Ninh không phung phí tiền của bạn trai, cũng không nhận quà đắt đỏ. Bạch Lộ nói câu này ngay trước mặt cô, hiển nhiên là không thích hợp.

cô nàng ngược mắt nhìn Kỷ An Ninh, cũng may Kỷ An Ninh biểu cảm ôn hòa bình tĩnh, cũng không có gì khác lạ.

Mạnh Hân Vũ lúc này mới yên tâm.

Bạch Lộ kịp phản ứng, le lưỡi, nói cho cô nàng Kỷ An Ninh đang bế tắc thông tin về chuyện bạn trai Tôn Nhã Nhân.

“Là tình anh tốt nghiệp từ Cambridge, Tôn Nhã Nhân để hán theo đuổi. Lúc đầu cũng thế, nếu không định ở cùng với người ta thì còn nhận quà đắt tiền như thế làm gì.”

“Mấy người ở ký túc xá nói, vị kia không hay gọi điện thoại, cũng chưa từng thấy Tôn Nhã Nhân nấu cháo điện thoại. Nhưng có đến trường tìm cậu ấy mấy lần, lái xe đưa cậu ấy ra ngoài ăn cơm.”

“Người này đáng đáp bình thường, nhưng xe siêu đẹp, cũng không biết là hãng nào.”

Bạch Lộ đang nói bỗng nhiên phản ứng kịp, hỏi: “Cậu có kết bạn wechat với Tôn Nhã Nhân không?”

Kỷ An Ninh xác nhận: “không kết bạn.”

Bạch Lộ nói: “Hèn gì cậu cái gì cũng không biết! Cậu ấy đăng trên vòng bạn bè cậu cũng không thấy! Để tớ tìm cho cậu xem!”

Bạch Lộ nói, lướt điện thoại.

Kỷ An Ninh cũng thấy hơi hiếu kì.

Kiếp trước không nghe qua tình anh Cambridge gì đó, lái xe xịn, rất có tiền? Tôn Nhã Nhân mặc dù được nhiều người theo đuổi nhưng chỉ giới hạn ở trong trường, ngược lại cô nhớ hình như có hai người ở ngoài trường, hình như đã đi làm, cô ta làm nhân viên xin tài trợ từ các công ty nên Tôn Nhã Nhân mới biết hai người đó.

Nhưng cũng không ai có thể xưng là tình anh.

Mạnh Hân Vũ không hứng với mấy chuyện của Tôn Nhã Nhân, ngược lại cô nàng có một chuyện chưa nói với Kỷ An Ninh.

“Trước kia cậu từng làm thêm ở quán bar kia gọi N gì ấy nhỉ?”

“NL.” Kỷ An Ninh cười nói, “No Limits*” *không giới hạn.

“Đúng, là chỗ đó. Tớ nhớ hình như cậu nghỉ rồi đúng không?”

“Ừ, tớ cũng xin nghỉ ở quán cà phê rồi.” Kỷ An Ninh nói.

Mạnh Hân Vũ nói có hơi do dự hỏi: “Cái kia... Cậu còn liên hệ với bên đó không?”

Kỷ An Ninh bỗng sinh ra dự cảm khác lạ, cô hỏi: “Cậu hỏi cái này làm gì?”

Quả nhiên, Mạnh Hân Vũ nói: “Đồng hương của tớ muốn nhờ tớ hỏi thử, có thể giới thiệu một chút cậu ấy cho bên kia không, cậu ấy nghe nói bên đó tiền lương cao, khách cũng đông, cậu ấy muốn qua bên đó làm thử. Nhưng mà bên kia yêu cầu cũng rất cao. Cậu ấy muốn hỏi có thể nhờ người quen giới thiệu cho được không?”

Kỷ An Ninh im lặng một lát hỏi: “Đồng hương nào cơ?”

“Tớ từng nói với cậu rồi, cũng từng bán rượu trong quán bar, cậu còn nhớ không?” Mạnh Hân Vũ không hề phát giác, “Cậu ấy tên Vu Hà.”

“Tòa nhà số 8 đã sửa xong, cậu ấy nói mọi người đã nhận được thông báo, tháng mười hai sẽ chuyển về trường. Nếu vậy thì cậu ấy làm ở chỗ quán bar kia có hơi xa.”

“Lúc trước tớ nói chuyện với cậu ấy có nhắc tới cậu, cậu ấy muốn nhờ tớ hỏi cậu một chút, cậu cũng xin nghỉ lâu rồi, không giúp được cũng đành chịu, để tớ nói với cậu ấy.”

Kỷ An Ninh thật lâu cũng không nói gì.

Vu Hà, phải về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tình cảm này dài bao lâu?

Editor: tiểu mao

Chỉ trong chớp mắt, đầu óc Kỷ An Ninh bỗng trở nên hỗn loạn. Đủ loại cảm xúc chạy loạn xạ trong lòng cô, có phần cuồng bạo, xung đột cắn xé với lý trí trong cô.

Cuối cùng, cô có đề lại tâm trạng, hít sâu, tìm lại giọng nói của bản thân.

“thật ra...” Kỳ An Ninh nắm chặt tay, tận lực bình tĩnh nói: “Chỗ quán bar kia tớ kiến nghị không nên làm. Mà bên NL kia tớ chỉ làm một thời gian ngắn, thật sự không thể giúp được gì.”

“không sao đâu, không sao đâu, tớ cũng nói với cậu ấy thế rồi.” Mạnh Hân Vũ nói, cũng không thêm đề ý.

“Tìm thấy rồi! Cho cậu xem!” Bạch Lộ đưa di động tới trước mặt Kỳ An Ninh.

“Cậu xem này, đây là bạn trai Tôn Nhã Nhân.” cô nàng nhỏ giọng nói, “Bây giờ cậu ấy đi ra ngoài chơi hay ăn cơm đều chụp lại rồi đăng trên vòng bạn bè.”

Cái người nghe nói là tinh anh tốt nghiệp Cambridge kia nhìn hơn hai mươi nhưng chưa tới ba mươi, tướng mạo bình thường, khí chất không tệ, có cảm giác chừng chạc.

Đôi khi đàn ông không chỉ nhìn vào gương mặt, học thức, khí độ thậm chí tiền tài có thể thể hiện ra bên ngoài. Tổng hợp những cái này, dựa trên tổng điểm mà nói thì người đàn ông này đạt điểm số rất cao. Cùng cô gái xinh đẹp như Tôn Nhã Nhân cũng rất xứng đôi.

Kỳ An Ninh chỉ thấy hoang mang, người đàn ông xuất sắc như vậy tại sao kiếp trước cô lại không hề biết? Chẳng nhẽ do tin tức của cô quá bế tắc?

Như vậy kiếp trước Tôn Nhã Nhân vì nguyên nhân là Văn Dụ nên mới chường mắt với mấy người ưu tú à? cô ta...si tình với Văn Dụ như vậy à?

Trong lòng Kỳ An Ninh cứ thấy là lạ, luôn cảm thấy có chỗ nào không hợp lý?

Bạch Lộ vuốt ngón tay lướt màn hình: “Đây là bạn trai cuối tuần đưa cậu ấy ra ngoài chơi, đây là đưa cậu ấy đi ăn buffet, tớ cũng muốn đi, buffet 658 này! Đây là đi ăn đồ Nhật...”

Ánh mắt Kỳ An Ninh bỗng nhiên dừng lại.

“Chờ đã, cho tớ xem lại tấm vừa rồi.” cô nói.

“Tấm nào?” Bạch Lộ hỏi. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Kỳ An Ninh trực tiếp đưa tay kéo lên trên, nhanh chóng dừng ở ảnh selfie ngọt ngào của Tôn Nhã Nhân và bạn trai Cambridge kia.

cô dừng mắt nhìn một hồi, hỏi Bạch Lộ: “Gửi tấm này qua cho tớ được không?”

“Được chứ.” Bạch Lộ thấy hơi hiếm lạ, “Nhưng mà cậu muốn ảnh này làm gì?”

Kỳ An Ninh nói: “Trong hình có người tớ thấy hơi quen mắt, định cầm đi hỏi một chút.”

Bạch Lộ còn muốn hỏi đó là ai thì chuông vào học vang lên, cô nàng vừa gửi ảnh cho Kỳ An Ninh vừa quay về chỗ ngồi. Đợi đến lúc tan học cũng quên luôn chuyện này.

Lúc ăn cơm trưa, Văn Dụ cảm thấy Kỳ An Ninh có vẻ đặc biệt yên tĩnh. Lúc đầu trong khoảng thời gian này, bởi vì liên quan đến thuận lợi trong công việc nên cô có xu thế ngày càng sáng sủa, hôm nay lại làm sao vậy?

“Khó chịu ở đâu à?” anh hỏi.

Kỳ An Ninh ngược mắt nhìn anh một cái, nhưng trên bàn vẫn còn người khác, cô chỉ nói câu “không có”, rồi tiếp tục yên lặng.

Văn Dụ cảm giác được trong cái nhìn Kỳ An Ninh như còn điều gì đó chưa nói, anh thấy hơi kinh ngạc.

Kỳ An Ninh cũng không phải người khó chịu rồi tức giận, hoặc là kìm nén tỏ vẻ ổn, lúc cô có suy nghĩ gì đó, cô sẽ nghiêm túc nói chuyện với đối phương. Mặc dù cô thường xuyên nghiêm túc kiểu đó làm Văn Dụ thấy đùa rất vui, nhưng không thể phủ nhận, việc nói chuyện thông thuận giữa người yêu với nhau như thế đúng là rất hài lòng thuận ý.

không ra vẻ quá nhiều, gây khó chịu với hiểu lầm.

Văn Dụ biết Kỳ An Ninh nếu có lời gì không nói thì nhất định là vì không tiện nói.

anh không hỏi tới nữa, đổi câu hỏi: “Chút nữa em về phòng à?”

Kỳ An Ninh liếc về phía cửa nhà ăn. Cuối tháng 11 gió lạnh thổi rèm cửa bằng bông bay lên, trời bên ngoài đầy mây.

Nếu trời nắng đẹp có thể đưa bà ngoại ra ngoài phơi nắng, nhưng thời tiết này chỉ có thể ngồi buồn chán trong nhà.

“Về nhà.” cô nói: “Sưởi đầu gối bà ngoại.”

Vào mùa đông, chân bà ngoại sẽ bị đau, vì thế cô cố ý mua cho bà đèn sưởi hồng ngoại.

Cái chân đau của bà ngoại không phải chỉ có một nguyên nhân, một phần là vì phong thấp, một phần là do thoát vị đĩa đệm cột sống khiến phần chân bị đau nhức, bây giờ còn chưa nghiêm trọng đến vậy, nhưng sau này sẽ trở nên nghiêm trọng. Cho nên thứ năm tuần này, cô định đưa bà ngoại đi bệnh viện khám thử, hỏi bệnh sớm, trị liệu sớm một chút, hi vọng tình huống của bà có thể khá hơn kiếp trước.

“Cậu đúng là rất hiếu thuận.” Bạch Lộ nói, “Tớ không thân thiết với bà ngoại, tớ thân với bà nội hơn.”

nói xong lại quay qua hỏi Trần Hạo: “anh thì sao?”

Trần Hạo nói: “Cả ông bà ngoại anh đều qua đời rồi, mẹ anh cũng mất, trường bây giờ chỉ còn mỗi ông nội, giờ ông đang ở quê, bố anh có nói muốn rước ông lên ở cùng nhưng ông không chịu.”

Bạch Lộ xưa nay là người hoạt bát hay nói thích hóng chuyện, thuận miệng hỏi Văn Dụ: “Văn Dụ, còn anh?”

Văn Dụ nói: “Ông bà nội của anh qua đời từ sớm. Ông bà ngoại của anh thì bị mẹ anh đưa ra nước ngoài định cư, bên kia có phong thủy tốt, thích hợp cho mấy người lớn tuổi.”

Kỳ An Ninh hiểu rõ Văn Dụ hơn so với người khác, từ cách nói và giọng điệu của anh, cô cảm giác được có vẻ anh không thân thiết với ông bà ngoại.

Văn Dụ biến mất khỏi trường là vào lúc gần cuối học kì hai năm nhất của cô. Cách bây giờ còn hơn nửa năm nữa.

Sau khi cô ở cùng với Văn Dụ, cũng có nói bóng nói gió nghe được một ít tình huống trong nhà Văn Dụ.

Nhưng Văn Dụ cũng là người khôn khéo, cô mà hỏi kĩ quá anh sẽ phát hiện ra. cô chạy trong vòng bạn bè hỏi tới hỏi lui, cũng chỉ biết được một vài tin tức vô dụng.

Mà Văn Dụ lại là người rất chú trọng vấn đề riêng tư cá nhân. Nếu Kỳ An Ninh không chủ động tới hỏi, anh cũng hiếm khi nhắc tới tình huống trong nhà. So với việc nói chuyện với sinh viên khác để giết thời gian, từng chút từng chút nói ra tình huống trong nhà thì không giống nhau.

Com nước xong xuôi, Bạch Lộ với Trần Hạo dính với nhau đi về phía phòng học. Hai người đó chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, giống như thời gian vĩnh viễn không đủ.

Văn Dụ thấy hơi ghen tị, sâu kín nhìn Kỳ An Ninh một cái, chẳng khác nào oán phụ.

Kỳ An Ninh bắt lặc. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

cô biết Văn Dụ đang u oán cái gì. Văn Dụ luôn nghĩ muốn thúc đẩy tiêu chuẩn tiến độ giữa hai người, Kỳ An Ninh lại hết sức không chế tiêu chuẩn.

Kỳ An Ninh biết Văn Dụ dữ dằn, tâm tư tàn nhẫn, biết lúc anh nhiệt tình thì tình nồng, sâu đậm, nhưng không biết có thể kéo dài bao lâu.

Đạt được, thỏa mãn rồi, liền vứt như giấy rách, đây cũng là một trong những thói hư tật xấu của đàn ông.

Trước kia lúc còn làm việc ở NL, không ít lần nghe mấy chị kia trong xã hội hỗn tạp này chửi mắng mấy tên trước khi ngủ thì tình nồng thấm thiết, vừa kéo quần lên liền rời đi.

Nếu để anh nhanh chóng đạt được thứ anh muốn, vì vậy mà anh đối với cô phai nhạt chán ghét rồi chia tay với cô, cô mất đi danh phận bạn gái, chỉ sợ không có cách nào nhúng tay vào chuyện của anh.

Mà kiếp này đối với cô mà nói, cùng yêu đương với Văn Dụ, ở cùng một chỗ hay chia tay không phải là việc quan trọng nhất.

cô và anh đều bình an mới là quan trọng nhất.

Cho dù là, tự mình mạnh khỏe, mỗi người vui vẻ cũng được.

Cho nên sau khi cô xin nghỉ ở quán cà phê, cho dù buổi tối có thời gian, cô cũng không chịu đi chơi cuối tuần với Văn Dụ.

Từ trong sự miêu tả của anh cô có thể biết được, lúc anh vui chơi giải trí chắc chắn có uống rượu làm càn, giống với những kẻ ăn chơi trác táng ở NL kia.

Kỳ An Ninh quen thuộc với loại hoàn cảnh đó, cô sợ rằng tiến độ giữa cô và anh trong loại hoàn cảnh kia sẽ thoát khỏi sự khống chế của cô.

Kỳ An Ninh vẫn luôn là người nghiêm túc, cố chấp. Đối với Văn Dụ mà nói thì cô từ đầu đến cuối vẫn luôn đặc biệt.

cô giữ vững nguyên tắc bản thân, không dễ dàng bị công phá, Văn Dụ mặc dù u oán nhưng không tức giận, thậm chí sự si mê với cô có vẻ còn sâu hơn trước.

Từ góc độ khác mà nói thì đây cũng chính là thói hư tật xấu của đàn ông.

không có được mới là tốt nhất, không phải sao?

Văn Dụ muốn đưa Kỳ An Ninh về phòng, Kỳ An Ninh nói: “anh về ký túc xá ngủ trưa đi. Suối đèn phải cời quần áo, anh tới thì không tiện lắm.”

cô ngẩng đầu nhìn trời một chút, tự nói với mình: “Mặc dù trời nhiều mây nhưng không khí hôm nay rất tốt, chút nữa phải mở cửa cho thoáng khí.”

Văn Dụ biết Kỳ An Ninh không muốn anh bước vào căn phòng nhỏ hẹp chật chội kia.

Toàn nhà kia cũ nát, thiết kế cũng rất lâu đời, vừa vào cửa là sảnh, chỉ có một cái sảnh nhỏ, không phân phòng ăn với phòng khách riêng.

Cái sảnh này không có cửa sổ, vừa vào cửa bên tay trái là nhà vệ sinh, rất nhỏ lại kín khí, không có cửa sổ. đi xuyên qua phòng nhỏ có hai cánh cửa. một cái là phòng ngủ, kế bên là ban công nhỏ, một cái là phòng bếp, ngược lại thì phòng bếp lại có cửa sổ, nhưng Kỳ An Ninh luôn dùng khóa sắt khóa lại.

Ban công trong phòng ngủ cũng bị đóng lại.

Tóm lại phòng khách của phòng kia thông gió không tốt, có chút bức bối. Mà bà ngoại của cô... làm cho trong phòng luôn có mùi lạ.

Kỳ An Ninh kiên trì trưa và chiều đều về nhà một chuyến, ngoại việc nấu cơm cho bà ngoại còn đưa bà ra ngoài tản bộ phơi nắng, quan trọng nhất là muốn mở cửa cho thoáng khí.

Nhưng cho dù như vậy, trong phòng vẫn luôn có mùi nhàn nhạt, từ đầu tới cuối cứ quanh quẩn không bay đi.

Văn Dụ giữ chặt Kỳ An Ninh hỏi cô: “Lúc này có phải em có gì muốn nói không?”

Gió lớn thổi quanh, các bạn học đều đi lại vội vàng, tính ra thì đây cũng không phải thời điểm tốt để nói chuyện, Kỳ An Ninh do dự một chút nói: “Ừm, buổi tối rồi nói sau.”

Giờ đã gần tháng mười hai, ngoài trời thực sự rất lạnh.

Văn Dụ nói: “Vậy em về nhanh đi.”

anh cứ nhất quyết muốn đưa Kỳ An Ninh về, Kỳ An Ninh ngăn cản anh, anh nói: “Em đừng quản anh! anh phải lái xe ra ngoài, có việc!”

Kỳ An Ninh nghe cái giọng điệu vô lại này của anh liền biết anh căn bản chẳng có việc gì. anh là đang dính người, cực kì dính, muốn đi với cô, giống như Bạch Lộ và Trần Hạo.

Giống như con chó lớn bám người, đúng là hết cách với anh.

Kỳ An Ninh chỉ có thể cho anh theo tới bên lề đường, sau đó trừng anh.

Văn Dụ sờ mũi một cái, nói: “anh đi đây.”

Xe của anh đậu ở ven đường, mỗi ngày anh ngừng ở đó, về cơ bản đã trở thành chỗ đỗ cố định của anh. anh giả bộ đi về phía xe của mình, kéo cửa xe ngồi vào.

Kỷ An Ninh thiếu chút nữa phì cười, không để ý đến anh, tự mình băng qua đường về phòng.

Cái người bị nhìn thấu, Văn Dụ ngồi ở trong xe nhìn cô băng qua đường, kêu “Sách” một tiếng. anh đúng thật là không có việc gì, chỉ đơn giản là muốn lừa Kỷ An Ninh.

Luôn cảm thấy lúc này mà xuống xe trở về ký túc xá vô vùng ngu xuẩn, anh gõ vào vô lăng hai cái, nhìn ra bên ngoài cuồng phong lá rụng, chợt nhớ tới vừa rồi Kỷ An Ninh nói hôm nay không khí rất tốt. (Truyện edit và đăng tại [cungquanghang.com](#))

Mấy năm nay không khí càng ngày càng tệ. Đặc biệt là sau khi bắt đầu vào đông, bầu trời bằng mắt thường có thể thấy hôm nào cũng khôi bụi mù mịt. Mỗi lần gần đây anh về nhà đều nghe Trình Liên cầu nhàu về tình hình không khí. Bà phản nản không chỉ về không khí, tóm lại mỗi lần về nhà Trình Liên không làm người ta thấy vui sướng gì. Bình thường Văn Dụ sau khi chào hỏi bà liền chạy tọt vào thư phòng bồi Văn Quốc An.

Văn Dụ nghĩ tới đây, tâm tư khẽ động, khởi động xe lái ra ngoài.

Sau khi nghỉ việc ở quán cà phê, thời gian rảnh buổi tối của Kỷ An Ninh càng nhiều hơn. Bởi vì có thêm thời gian để học tập, nên bây giờ cô thấy áp lực với việc học không nặng như trước. Đời trước cô chỉ học được cố gắng hết sức, bây giờ nghỉ lại, có lẽ là do làm thêm, chiếm quá nhiều thời gian.

Bây giờ mỗi ngày cô đều về phòng tự làm cơm tối. Như vậy bà ngoại mỗi ngày đều được ăn cơm nóng, chỉ khi cuối tuần có việc, cô không thể đảm bảo mình có thể về đúng giờ nên chỉ có thể nấu cơm rồi để trong hộp giữ ấm.

Bà ngoại đối bụng biết lấy đồ ăn trong hộp cơm, thật đúng là may mắn. Kỷ An Ninh sợ một ngày bà đến cả hộp cơm cũng chẳng nhận ra.

Ban đầu cô dự định cơm nước xong xuôi thì giống như ngày thường, đi tới câu lạc bộ kickboxing tập luyện, nói chuyện với Văn Dụ. Nhưng cô còn chưa dọn xong bát đĩa, liền nghe tiếng gõ cửa.

“Ai vậy?” cô vội vàng lau tay, chạy tới hỏi.

“anh đây.” Thanh âm này trầm thấp, nam tính, nghe xong liền biết là Văn Dụ.

Kỷ An Ninh thấy hơi ngạc nhiên, mở cửa cho anh.

Văn Dụ khiêng cái thùng vào, có vẻ như rất nặng.

“...” Kỷ An Ninh hỏi, “Cái gì vậy?”

Văn Dụ để thùng đồ trên sàn, đứng thẳng cười một tiếng: “Máy lọc không khí của Thụy Điển, cái này loại máy mùi lạ cực kì tốt.”

Lời tác giả: Sau khi rời xa weibo, ta chẳng còn linh hồn, biến thành một cái máy gõ chữ luôn rồi. o(ᑦ____ᑦ)o

Bạn đang đọc truyện *Bị Phứ Nhị Đại Theo Dõi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 62: Suy nghĩ đen tối

Editor: tiểu mao

“Bà ngoại đâu rồi?” Văn Dụ nhìn thử, hỏi.

“Bà đang ngủ trong phòng, em để bà bọc máy điều trị giãn tĩnh mạch.” Kỷ An Ninh nói.

“Ồ điện ở đâu?” Văn Dụ nhìn bốn phía.

Kỷ An Ninh chỉ chỗ cho anh, anh đem máy lọc không khí dời đến đó, cắm điện. Đứng thẳng, khoanh cánh tay nghe máy lọc khí kêu.

“anh ngồi đi.” Kỷ An Ninh chỉ ghế sofa nói, “Đợi em dọn bếp rồi cùng qua trường.”

Bây giờ cô có nhiều thời gian rảnh, thi thoảng cũng tới câu lạc bộ kickboxing tham gia huấn luyện, nhưng thứ hai là thời gian tập luyện cố định của cô, đây là thói quen.

“đi cái gì nữa, em không thấy tin nhắn trên wechat à?” Văn Dụ nói, “Hôm nay gió lớn cấp bảy, không ai muốn bỏ ra khỏi ổ đâu, đang quán chần trong ký túc xá hết rồi, Trần Hạo thông báo trong nhóm hôm nay nghỉ tập.”

“Hả? Bạn suốt nên em không xem điện thoại.” Kỷ An Ninh đứng trong phòng bếp nói.

Văn Dụ đi qua, dựa cửa phòng bếp, nhìn cô bận rộn.

Đèn trên trần bếp có vẻ đã dùng lâu, vòng sáng không tỏa hết cỡ, dây tóc bị đen. Kỷ An Ninh đeo một cái tạp dề được tặng miễn phí của hãng nào đó, động tác thành thạo, tẩy rửa chén đĩa.

cô buộc tóc lại thành một cục, tay áo kéo cao, lộ hai cánh tay mảnh khảnh trắng nõn. Dây tạp dề buộc sau lưng phía eo, siết lấy vòng eo tinh tế, chính là thứ Văn Dụ yêu nhất.

Trong nhà Văn Dụ có di vừa làm đầu bếp vừa làm nhân viên quét dọn kiêm người chiếu cố việc sinh hoạt hàng ngày, mỗi ngày Trình Liên ở nhà đều vô cùng tỉnh táo, trong phòng làm việc thì chính là nữ cường nhân, là một bà chủ. Trong nhận thức của anh về cuộc sống, cái thân phận vợ với làm việc nhà cho tới giờ chả dính líu quái gì đến nhau.

Cho nên khi nhìn thấy dáng vẻ Kỷ An Ninh đeo tạp dề làm việc, căn bản Văn Dụ chả buồn liên tưởng tới cái gì mà ôn nhu uyển chuyển hay hình tượng hiền thê lương mẫu ấm áp gì sắc.

Giờ đây đầu anh là hình ảnh phòng bếp play.

Dưới tạp dề tinh xảo đương nhiên là không mặc gì cả.

Ôm dễ trên bệ bếp, đôi chân mảnh khảnh tách ra, vòng eo tuyết trắng khẽ cong lên.

Kệ chén bát không ngừng lắc lư va chạm, phát ra âm thanh thanh thúy có quy luật...

Những hình ảnh này hiện lên trong đầu, yết hầu Văn Dụ bỗng nhúc nhích một cái, đi vào phòng bếp, một bước đi qua cửa, đi tới túm lấy vòng eo mảnh khảnh của Kỳ An Ninh, thân thể dán sát lại.

Văn Dụ vừa bắt đầu, Kỳ An Ninh liền biết anh đang nghĩ cái gì, cô thấy vô cùng bất lực.

Trong thân thể Văn Dụ như chứa một ngọn núi lửa, một ngọn núi lửa đang hoạt động, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ...còn thêm tùy chỗ!

Cho nên cô chỉ có thể khống chế được thời gian và không gian ở cùng anh, không cho anh cơ hội. Ai biết tự nhiên hôm nay anh lại mò tới cửa.

“Đừng làm rộn, bà ngoại đang ở đây!” cô nhỏ giọng quát anh.

“Bà ngoại đang ở trong phòng ngủ, mà giờ bà cũng đâu động được phải không?” Văn Dụ cười xấu xa, cúi đầu hôn cái gáy tuyết trắng của Kỳ An Ninh.

Từ bên tai đến gáy Kỳ An Ninh lập tức hiện lên một mảng da gà thật mỏng, đây là khu vực mẫn cảm của cô. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

cô không khống chế được phản ứng của cơ thể làm Văn Dụ lập tức cứng hơn.

anh cười khê bên tai cô, nhẹ nhàng cắn cổ. Ở chung mấy tháng, Văn Dụ đã biết làm sao trêu chọc Kỳ An Ninh.

Quả nhiên hô hấp Kỳ An Ninh loạn mất hai nhịp, thân thể khê run, hướng về trước tránh né.

Mùa đông nên cô mặc dày, Văn Dụ đè lên để cô có thể cảm nhận được độ cứng của mình.

“Em tránh cái gì! không được tránh!” anh cắn lỗ tai cô phàn nàn.

Hormone của mình Văn Dụ cũng đủ lấp đầy cái phòng bếp chật hẹp này rồi.

“Đừng làm rộn, yên nào!” Đầu lưỡi của anh chui vào tai cô, thanh âm cô run run, “Em, em có chuyện muốn nói với anh.”

Văn Dụ ngậm lấy vành tai của cô, hàm hồ nói: “Em nói đi.”

Dưới tình huống này nói làm sao nổi!

Kỳ An Ninh vội vàng lau khô tay, tách cánh tay anh ra: “anh buông em ra trước đã.”

Văn Dụ mặt dày: “không thả. anh đang ở độ tuổi tình lực tràn đầy đây, em lại muốn anh phải kìm nén suốt à?”

Kỳ An Ninh: “Văn Dụ!”

Văn Dụ càng mặt dày hơn: “Kêu lớn hơn chút đi.”

Kỳ An Ninh bực mình, nhưng ở chung cũng đã mấy tháng, biết Văn Dụ đối với cô chỉ ăn mềm không ăn cứng, cô hạ thấp giọng nói: “thật đấy, anh đừng làm loạn nữa, tí nữa bà gọi em, em không nghe thấy mất.”

“nói nhỏ.” Văn Dụ nói, “Lúc này bà ho khan một tiếng anh còn nghe rõ.”

Loại phòng ở cũ như thế này, tường ngăn cách mỏng như giấy, cách âm cực kì kém.

Kỳ An Ninh không vùng vẫy, nhỏ giọng nói: “Xin anh đấy...”

Văn Dụ đối với Kỳ An Ninh đúng là chỉ thích ăn mềm. cô hạ thấp thái độ như thế này, mềm giọng muốn nhờ, anh liền mềm lòng, nhưng không bỏ được vẫn tiếp tục ‘ức hiếp’ cô.

Có thể do Văn Dụ không cam tâm, tâm tư chuyển một cái, kéo cô xoay người lại, cười xấu xa bắt lấy bàn tay cô: “Vây em phải trấn an anh một chút...”

Cái phòng bếp nhỏ như thế, hai người đều quay người rất khó khăn, bồn rửa bát lại chất đầy nồi bát và tạp vật, vốn không thể làm được gì. Văn Dụ muốn tay ngọc Kỳ An Ninh lao động một chút, giúp anh giải tỏa.

Suy nghĩ thì tốt, hiện thực là...Lạnh thấu xương.

“Ôi mẹ ơi! Sao tay em lạnh như băng thế?” Văn Dụ kinh ngạc, mấy suy nghĩ bí ối trong đầu trong nháy mắt bay sạch.

anh sờ một vò nước, liền hiểu: Em dùng nước lạnh để rửa chén?”

trên tường phòng bếp có treo máy nước nóng, chắc chắn là Kỳ An Ninh không nỡ dùng, anh vừa tức vừa đau lòng.

Nhìn anh không phát tình nữa, Kỳ An Ninh mới thở mạnh một hơi, nói: “không sao đâu, em quen rồi.”

“Quen cái gì mà quen!” Văn Dụ nổi giận, “Còn quen chịu khổ à?”

trên đời này, đương nhiên có nhiều người quen chịu khổ, nhưng chắc Văn Dụ vĩnh viễn cũng chẳng thể hiểu được.

Kỳ An Ninh bất đắc dĩ cười một tiếng, đang muốn nói gì đó, Văn Dụ vén áo lên, đem cái tay như hai tảng băng nhét vào trong áo mình.

“Hít ——!”

Dù cho Văn Dụ là một tên sắt thép cứng cỏi ở trên sàn đấu kêu cũng không kêu lấy một tiếng, cũng bị lạnh đến hít vào một hơi! Nhe răng trợn mắt.

“Lạnh!” Kỳ An Ninh cuống quýt muốn rút tay lại.

“Đừng nhúc nhích!” Văn Dụ đè tay cô lại, kéo cô ôm sát vào ngực, ghim chặt, “Coi như là băng hóa lỏng trọng thiên.”

“?” Kỳ An Ninh hỏi, “Đó là cái gì?”

“...” Văn Dụ nói, “Gần giống với băng hòa dầu dừa.”

“?” Kỳ An Ninh hỏi, “Đó lại là cái gì?”

Văn Dụ im lặng một chút, thờ dài: “Hôm nào dẫn em đi ăn thì biết.”

“nói dối.” Kỳ An Ninh không tin, “Chắc chắn là mấy cái đen tối* gì đó, anh đừng tưởng em không biết.”

*gốc là đồ vật màu vàng, kiểu như hoàng thư là sách đời trụy ấy, mọi người hiểu mà.

Văn Dụ cười đến chấn động lồng ngực: “một nửa là vàng... Ế? không đúng! Dầu dừa cũng là màu vàng, mỡ bò là màu vàng ha ha ha ha ha!”

Kỳ An Ninh chả thấy chỗ nào đáng cười, nhưng cô chắc chắn mình nói đúng, cô liền “Hừ” một tiếng.

Tiếng ‘Hừ’ mềm mại, có chút hôn giận tiến vào trong tai Văn Dụ làm cả lòng anh đầy ngứa ngáy. Tiểu bảo bối An Ninh của anh, cho tới giờ cũng không biết bản thân trong lúc lo lắng luôn rất quyến rũ. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

anh lại suy nghĩ linh tinh, cúi đầu cọ đỉnh đầu Kỳ An Ninh, dính nhóp nói: “Em dùng dầu gội gì vậy? Mùi thơm quá.”

Kỳ An Ninh quyết tâm muốn phá hồng bầu không khí mập mờ kiểu điểm này, nói: “Là do lỗ mũi anh có vấn đề đấy.”

Văn Dụ: “?”

“rõ ràng cả phòng đầy mùi nước rửa chén.” Kỳ An Ninh nói.

Văn Dụ có một trái tim kiên cường như sắt thép. anh kêu “Sách!” một tiếng, biết là Kỳ An Ninh cố ý, không để ý đến hành vi sát phong cảnh này của cô, tự mình cúi đầu cọ cọ.

Nhưng lúc này bầu không khí đã an toàn hơn.

“Văn Dụ.” Kỳ An Ninh tựa đầu vào vai anh yên tĩnh hai giây, mở miệng hỏi: “Tiền Hạo Nhiên là bạn của anh à?”

Văn Dụ dừng động tác lại, đứng thẳng, buông lỏng cánh tay đang ghim Kỳ An Ninh.

Kỳ An Ninh cuối cùng cũng có chút không gian độc lập, ngẩng đầu nhìn anh.

Văn Dụ nhàu mày hỏi: “Tôn Nhã Nhân khoe khoang trước mặt em à?”

Trong lòng anh nghi ngờ Tôn Nhã Nhân đã nói gì đó, có ý lừa dối Kỳ An Ninh làm cô hiểu lầm quan hệ giữa anh và cô ta.

“không có.” Kỳ An Ninh phủ nhận, “Em thấy ảnh có ấy đăng, trong bức selfie có một người nhìn rất quen mắt, em nhìn kỹ một chút, chắc là Lý Hách.”

Lý Hách lớn tuổi hơn nhiều, rất chừng mực, khí độ bất phàm, làm người ta gặp rồi rất khó quên. Kỳ An Ninh vừa nhìn ảnh lập tức nhận ra hắn.

Lý Hách là bạn Văn Dụ, Tiền Hạo Nhiên cũng ăn chơi với Lý Hách, Kỳ An Ninh vừa nghĩ liền hiểu. cô chỉ thấy kì lạ là Tiền Hạo Nhiên người có tiền lại còn là tình anh tốt nghiệp Cambridge như vậy, nếu như kiếp trước Tôn Nhã Nhân quen biết, tại sao tới giờ cũng chưa từng nghe qua.

thì ra là thế.

“Em đúng là rất nhạy bén.” Văn Dụ cười bóp mặt cô, nhìn biểu cảm nghiêm túc của cô, anh cười càng vui vẻ hơn, “Ghen rồi? Đừng có đoán mò. Đúng là anh dẫn Tôn Nhã Nhân tới, nhưng anh không có quan hệ gì với cô ta.”

Kỳ An Ninh hỏi: “Sao anh lại giới thiệu cậu ta với bạn của anh?”

“cô ta làm phiền anh.” Văn Dụ lơ đãng nói, “anh nghĩ cho dù đáng đáp của anh cũng không tệ cũng không thể làm cô ta si tình tới mức ấy, nói cho cùng không phải là muốn tiếp xúc với vòng cao hơn à? anh liền cho cô ta một cơ hội chứ sao. Cuối tuần mọi người vui chơi với nhau, anh liền dẫn cô ta tới. Sau đó cô ta liền vừa ý với người bạn này của anh.”

Văn Dụ cho rằng cách giải thích này hợp tình hợp lý, cũng phù hợp với tác phong, tính cách của mình.

Nhưng Kỳ An Ninh quan sát ánh mắt của anh, nói: “Em không tin.”

Văn Dụ có chút không biết làm sao, hai tay chống tủ bát, hơi cúi người, vô cùng nghiêm túc nói: “Em phải tin anh, anh với cô ta không có gì cả.”

Kỳ An Ninh nhìn chăm chăm vào ánh mắt của anh, như muốn nhìn sâu bên trong là cái gì.

“Em, không phải không tin anh với cậu ta,” cô nói, “Cho dù nhìn qua là anh đang giúp cậu ta.”

Văn Dụ liền giật mình. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Kỳ An Ninh nói: “Em không tin, anh, có lòng tốt như thế.”

Trong phòng bếp bỗng yên tĩnh, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe rõ.

Hồi lâu, Văn Dụ cúi người thấp hơn, trong mắt chỉ có Kỳ An Ninh.

Bị bức bách dưới áp lực của anh, lưng Kỳ An Ninh dán vào tủ bát, không thể không nghiêng về đằng sau.

“Giờ anh mới phát hiện. Em...” Khóe miệng Văn Dụ chậm rãi nhếch lên, lộ ra vòng cung cực kì vui sướng cười, “Sao lại hiểu anh như vậy nhỉ?”

Kỳ An Ninh nhìn thẳng vào mắt anh.

Tròng mắt của cô lạnh lẽo, trầm tĩnh, theo Văn Dụ mà nói thì đây là một phần độc đáo liễm điểm. Làm anh máu nóng sôi trào.

anh không ngờ Kỳ An Ninh hiểu anh tận xương như thế.

Nếu Kỳ An Ninh xem anh là một đại thiện nhân sống như Lôi Phong*, thì anh đúng là vô cùng đau đầu. cô biết anh là người như thế nào, làm lỗ chân lông cả người anh đều thư sướng.

****Lôi Phong** là một chiến sĩ của quân giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc. Lôi Phong được miêu tả như một công dân kiểu mẫu và quần chúng nhân dân được cổ vũ học theo lòng vị tha, khiêm tốn, và hết đời hiến dâng của Lôi Phong.*

Kỳ An Ninh buồn buồn nói: “anh vốn chẳng phải người tốt lành gì.” Đây là lời nói thật.

Văn Dụ bật cười, hôn nhẹ lên môi mềm của cô: “Đúng, anh là người xấu, người xấu như anh chuyên đi ăn mầy cô bé tốt như em”

Kỳ An Ninh tròn mắt một lát, ngược mắt hỏi anh: “Văn Dụ, rốt cuộc anh muốn làm gì với Tôn Nhã Nhân.”

“không làm gì cả.” Văn Dụ nhún nhún vai, “anh chỉ mang cô ta tới buổi tụ họp bạn bè thôi.”

Kỳ An Ninh có chút khó khăn hỏi: “Bạn bè của anh đang chơi đùa với cậu ta sao?”

Khóe miệng Văn Dụ mỉm cười nói: “Ai mà biết được.”

Trả lời hờ hững, lại cực kì không chịu trách nhiệm.

Sống lưng Kỳ An Ninh lạnh toát.

P/s: Thấy chưa, nam chính nhà người ta thấy gái rửa bát là nghĩ tới vợ hiền, với anh nhà thì méo liên quan gì, chỉ được cái t*ng trùng lên não là giỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Can gián

Editor: tiểu mao

Kỳ An Ninh thật sự nghĩ mãi không ra tại sao Văn Dụ muốn nhắm vào Tôn Nhã Nhân. Cho dù là kiếp trước Văn Dụ cũng không chơi cô ta như thế. Kiếp này, bản thân cô cũng không còn im lặng, Tôn Nhã Nhân căn bản cũng không tổn thương được cô.

Cuối cùng Văn Dụ làm thế là vì cái gì?

cô túm lấy tay áo anh: “Văn Dụ, anh không thể như thế!”

“anh như thế nào?” Văn Dụ mỉm cười, “anh lừa gạt cô ta? Hay anh cưỡng bức cô ta? anh chỉ cho cô ta một cơ hội mà thôi.”

anh từng nhiều lần gọi Kỳ An Ninh cùng anh ra ngoài chơi, cô còn là bạn gái chính thức của anh nhưng lại nhiều lần từ chối anh, một lần cũng chưa từng tới. anh chỉ nói chuyện như vậy, Tôn Nhã Nhân liền ăn mặc xinh đẹp, trang điểm lộng lẫy ngồi lên xe anh.

Trách anh chắc?

Trách anh đáng đáp tốt?

Trách anh có tiền?

Trách anh lái xe xịn à?

“Bạn của anh không tồi tệ như em nghĩ đâu. Ai cũng có điểm mấu chốt, mầy chuyện phạm pháp chắc chắn sẽ không làm” Văn Dụ nói, “Chuyện tình cảm cũng không thể nói là chơi đùa được, chẳng qua là anh tình tới nguyện. Em thấy Tôn Nhã Nhân có chút gì là bị ép buộc à? Gương mặt cô ta rất xinh đẹp, chẳng nhẽ trong trường không có ai theo đuổi? cô ta không vui khi đứt nhau ăn trong nhà ăn, cô ta thích đeo vàng đeo bạc ngồi ở Michelin. Em quân được cô ta sao? Đều lớn cả rồi, ai cũng có lựa chọn của riêng mình.”

“không, không phải như anh nói, Văn Dụ.” Kỳ An Ninh nói, “Em biết mọi người đều trưởng thành hết rồi, nhưng bọn em giờ mới chỉ học năm nhất, chưa trải qua nhiều việc đời. Cho dù cậu ấy có ý, có lý tưởng, nhưng anh không tạo cho cậu ấy cơ hội, có lẽ cả đời cậu ấy cũng không bước được vào vòng tròn của các anh, cả đời đều chân thật.”

“Vấn đề là, cô ta không giống với em, cô ta không muốn làm người chân thật.” Văn Dụ tròn mắt trừng một cái, anh nhanh chóng cúi đầu cụng trán với cô, “Bảo bối, em có lòng tốt, đây là chuyện tốt, nhưng cũng đừng thánh mẫu. thật, đừng thánh mẫu, thánh mẫu anh sẽ không chịu nổi đâu.”

“Em, em không phải thánh mẫu.” Kỳ An Ninh nói.

Giọng cô có phần chua chát nhưng vẫn nói cho anh lời trong lòng mình.

“Em từng gặp phải người xấu.” cô nói, “Giờ em nhớ lại vẫn còn thấy sợ.”

“Người xấu rất xấu xa rất đáng sợ.”

“Cho nên em hi vọng, Văn Dụ, anh đừng trở thành người xấu.”

Hôm nay Kỳ An Ninh bị hai chuyện bạn trai Tôn Nhã Nhân cùng chuyện Vu Hà sắp trở về cùng đánh sâu vào một lần.

Lúc ấy, cảm xúc của cô vô cùng hỗn loạn.

Đối với Tôn Nhã Nhân dĩ nhiên là không phải không ngại, đối với Vu Hà dĩ nhiên là không phải không hận. Nhưng khi tin tức Vu Hà phải trở về trường học truyền tới, vấn đề cũng theo đó mà đến cùng.

Tôn Nhã Nhân kiếp này vẫn giống kiếp trước, vẫn ghen ghét với việc Văn Dụ thích cô, muốn sử dụng bạo lực ngôn ngữ với cô.

Đương nhiên, thật ra cái này cũng vì Tôn Nhã Nhân có ngăn ấy là gan cũng chỉ đủ để chèo chống chút ý đồ xấu với cô. Muốn cho cô ta một cơ hội để cô ta làm những chuyện như Vu Hà làm với Kỳ An Ninh thì Kỳ An Ninh có niềm tin rất lớn, cô ta không dám.

Tôn Nhã Nhân không có dũng khí lớn như thế.

Nhưng chính xác là Tôn Nhã Nhân đang lặp lại mấy chuyện kiếp trước cô ta từng làm, đã trải qua một lần, đồng thời Kỳ An Ninh đã khắc sâu, suy xét kĩ, lần này cô không còn im lặng nữa mà chuyển sang phản kích chính diện.

Nhưng mang tới thay đổi là, tình hình ở kiếp trước không còn xuất hiện. Kiếp trước những người ở sau lưng cô bàn luận khe khẽ, mấy người bạn học ném cho cô ánh mắt khinh miệt, kiếp này đều cùng cô bình an vô sự, thậm chí còn đối xử rất tốt với cô.

cô biết nhân sinh vốn không định số, giống với dòng nước biển ào bởi ngoại lực tác động bất ngờ.

Nhưng bây giờ Vu Hà là một vấn đề lớn. Bởi vì kiếp này, Vu Hà cái gì cũng chưa làm.

Kỳ An Ninh cực kì thù hận Vu Hà ở kiếp trước, nhưng đối với Vu Hà ở kiếp này cô lại thấy rất mờ mịt, một Vu Hà cái gì cũng chưa làm cô có nên hận không? Hoặc là, cô phải làm gì với cô ta đây?

cô khám phá ra Văn Dụ có ác ý với Tôn Nhã Nhân, lập tức bị loại xúc động này làm cho có phần mê mang.

Nếu như tình hình kiếp này đã tồi tệ như kiếp trước, Văn Dụ vì Tôn Nhã Nhân mà mở ra chiếc hộp Pandora, dẫu dõ cô ta sa đoạ, có lẽ Kỳ An Ninh thậm chí thấy vui sướng.

Nhưng mà tội kiếp này của Tôn Nhã Nhân không đến mức ấy.

Đặc biệt là lấy mắt nhìn của Văn Dụ thì đây chỉ là một cô gái thích anh mà thôi, nhiều lắm là xuất phát từ sự ghen ghét đối với bạn gái anh, nói mấy lời ác độc mà thôi.

Tính cách cô ta không được lòng người khác, đạo đức có khiếm khuyết. Nhưng cũng chỉ thế thôi.

Ác ý Văn Dụ đối với cô ta, quá lớn!

Ác ý này làm sống lưng Kỳ An Ninh lạnh cóng.

cô ngăn cản Văn Dụ không phải vì cô chán ghét Tôn Nhã Nhân mà cô sợ ác ý không biết xuất phát từ đâu của Văn Dụ, cô sợ hãi Văn Dụ lại biến thành đáng sợ mà cô không muốn thấy.

Sắc mặt Văn Dụ lạnh xuống, trông mắt anh đen nhánh, giống như vực sâu không đáy.

“Em đang nói Triệu Thần?” Vội vàng không kịp chuẩn bị, anh bỗng nhiên đặt câu hỏi.

anh đặt câu hỏi cũng không phải không có lý do, trên thực tế, lúc Kỳ An Ninh nói “Giờ nhớ tới vẫn còn thấy sợ”, trong đầu anh liền hiện lên phản ứng Kỳ An Ninh mỗi lần gặp Triệu Thần.

cô sợ hãi, tránh né. cô rất sợ Triệu Thần, phần ‘sợ’ này chắc chắn phải có nguyên nhân nào đó.

anh nhìn chằm chằm Kỳ An Ninh, nhìn đăm đăm vào mắt cô, nhìn thấy rõ con ngươi của cô co lại nhanh chóng.

Kỳ An Ninh hoảng sợ!

Văn Dụ có vẻ như đã biết được gì rồi? Đây là không có khả năng!

Kỳ An Ninh đã sớm nghĩ tới, cô tuyệt đối sẽ không đem chuyện kiếp trước nói cho Văn Dụ.

Bởi vì nếu như Văn Dụ mà biết, anh sẽ giết người.

thật sự sẽ giết người! (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Đáy lòng Kỳ An Ninh khẽ run, ánh mắt nháy cũng không nháy một cái, gần như là phủ nhận không chút nghi ngờ: “không phải!”

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói thì phủ nhận quá nhanh đồng nghĩa với khẳng định.

Đương nhiên Văn Dụ chưa từng học qua tâm lý học, nhưng cũng không trở ngại, trong quá trình trưởng thành của anh cộng thêm được bố mình bồi dưỡng thì anh vô sự tự thông.

Kỳ An Ninh nhìn thấy bên má anh có chút biến hình, cô ý thức được đây là do anh cắn răng tạo thành cơ bắp chập trùng.

Kỷ An Ninh hít một hơi thật sâu, cực kì gắng sức kiềm chế tâm tình bản thân, nói: “anh nghĩ gì đấy? Sao lại nghĩ tới Triệu Thần?”

Văn Dụ nhìn chăm chăm vào mặt cô, nói: “anh thấy em rất sợ hấn.”

Kỷ An Ninh nói: “Bởi vì lần đầu em gặp hấn đã cảm thấy đó là người xấu. không phải hấn ta từng cưỡng bức con gái nhưng không thành à? Giác quan thứ sáu của em rất linh đấy.”

nói mấy câu, cảm xúc của cô cũng được hóa giải nhiều, lời nói cũng trở nên trơn tru tự nhiên.

“anh đừng đoán mò,” cô thậm chí còn hiện lên chút tươi cười, nói, “Em với Triệu Thần, căn bản trước kia không hề biết nhau. không tin anh có thể hỏi.”

Câu cuối cùng quá có sức thuyết phục, nếu như là thật liền phủ định toàn bộ nghi ngờ của Văn Dụ là vô căn cứ.

“Đùa thôi, đang nói chuyện với em tự nhiên anh nhớ tới hấn.” anh nói, đưa tay ra kéo cửa phòng bếp, chuẩn bị ra ngoài, kết thúc đề tài này.

Kỷ An Ninh kéo anh lại: “Tôn Nhã Nhân...”

Văn Dụ ngửa mặt lên trời thở dài.

“anh có thể giữ dây lưng quần Tiền Hạo Nhiên hay bảo đảm Tôn Nhã Nhân không dùng tiền không?” anh hỏi.

Kỷ An Ninh mím môi.

Đều là người trưởng thành, ai cũng không có quyền được nhúng tay vào chuyện người khác. Huống chi là người như Tôn Nhã Nhân, nếu người thật sự đi ngăn cản cô ta, làm không tốt còn bị cô ta cho là cản đường.

“Sao anh lại muốn nhăm vào cậu ấy?” Kỷ An Ninh hỏi.

Văn Dụ vẫn luôn không chịu giải thích vấn đề này. anh muốn kết thúc chủ đề, cũng chính là muốn trốn tránh vấn đề này.

Cũng không thể nói cho Kỷ An Ninh, bởi vì mộng của anh rất thật, làm sao phân biệt giữa hiện thực và mộng ảo đây? Vậy cũng quá hoang đường.

Nghe như bị bệnh tâm thần, bệnh tâm thần hay đi cần loạn.

“Đơn giản là nhìn cô ta ngứa mắt.” Văn Dụ nói cho có lệ, “cô ta giỏi lên lút tính kẻ nhỏ nhen, vô cùng làm phiền tới người khác.”

“Chỉ đơn giản như vậy?” Kỷ An Ninh hỏi. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Văn Dụ thề: “thật, chỉ đơn giản như vậy. Tính tình anh vốn vậy, đừng có chọc anh, ai chọc anh đừng mong có kết cục tốt đẹp. Đương nhiên là ngoại trừ em.” anh lại bắt đầu nói đùa.

Kỷ An Ninh chẳng thấy buồn cười chút nào, cô thờ dài hỏi: “Sau này đừng thế nữa được không?”

“Thế nào cơ?” Văn Dụ giả ngu.

“thật ra trong cuộc sống có rất nhiều biến số, dùng lực lên phương hướng không giống nhau thì phương hướng tiến lên cũng khác nhau.” Kỷ An Ninh nói, “Em biết Tôn Nhã Nhân đáng ghét, em cũng hi vọng cậu ta ra đường bị té ngã. Cậu ta muốn ra sao là chuyện của cậu ta, nhưng mà Văn Dụ, anh rõ ràng biết cậu ta không thể kháng cự lại cảm dỗ kia, còn đem cảm dỗ đưa đến trước mặt cậu ta, đây là anh sai.”

“Em cứ như giáo viên chủ nhiệm của anh ý.” Văn Dụ phàn nàn, hết cách đành thỏa hiệp, “Được, biết rồi, sau này sẽ không thế nữa. Nhưng cô ta và Tiền Hạo Nhiên đã như thế rồi, cũng không phải là chuyện hai chúng ta có thể quản.”

“Em không xem vào chuyện của cậu ta thì em quan tâm cậu ta làm gì?” Kỷ An Ninh nói, “Em đang nói anh mà.”

một câu liền làm cho Văn Dụ mặt mày hớn hờ, tâm hoa nộ phóng.

“Được được được, thừa bà quản gia, em nói gì cũng đúng.” anh vui vẻ nắm chặt hai bên mặt cô, vò qua vò lại.

“Đừng vò nữa!” Kỷ An Ninh mở tay anh, bắt đầu đuổi người, “Hôm nay gió lớn, anh mau về đi.”

“anh lái xe, sợ gì gió... Ày, đừng đẩy anh...”

Văn Dụ lâu bâu, cuối cùng vẫn bị Kỷ An Ninh đuổi ra khỏi phòng.

Trong nhà mặc dù còn bà ngoại, nhưng lại là người đăng trí, nên chẳng khác gì cô nam quả nữ ở chung một nhà. Quá nguy hiểm, Kỷ An Ninh cũng không định để anh tiếp tục ở lại chỗ này.

Đóng kỹ cửa, vừa quay người, hít mũi ngửi một cái, cái mùi vẫn luôn không bay đi trong phòng vậy mà hết rồi, không khí bỗng trở nên mát mẻ.

Kỷ An Ninh nhìn qua bộ máy lọc không khí kia.

Nếu là ở kiếp trước, cô căn bản không thể nào liên tưởng Văn Dụ với máy lọc không khí này. Kiếp trước anh đâu có bình dân như vậy nhỉ?

Kiếp trước Văn Dụ từng làm một chuyện đặc biệt, là vào ngày sinh nhật của cô, chặn cô ở đường Kiều Nam, kiên quyết kéo cô tới chỗ xe anh.

Cốp xe phía sau mở ra, đầu tiên là một đồng bong bóng màu hồng bay lên. Trong cốp có một cái bánh sinh nhật tinh xảo tới mức không tưởng tượng nổi, một bó hoa hồng, và... Xung quanh sắp xếp mười chín món quà.

Có điện thoại cầm ứng, máy tính, túi xách, châu báu đắt đỏ, trang sức, còn có một cái thẻ ngân hàng được buộc thêm cái nơ con bướm.

“Quen biết em quá muộn, mười chín năm sinh nhật trong quá khứ, anh muốn bù đắp lại cho em.” Văn Dụ lúc đó giống như bị tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết ngôn tình nhập vào người, hiên ngang uy vũ sang sảng tỏ tình giữa trời lạnh giá.

Đáng tiếc là trong mắt Kỳ An Ninh, anh như tên bệnh thần kinh.

Kỳ An Ninh đương nhiên cự tuyệt quả không chút do dự, ngay cả một bông hoa cũng không chịu nhận, một miếng bánh ngọt cũng không chịu ăn.

cô muốn phân rõ giới hạn với tên nhiều tiền mà mắc bệnh thần kinh này, không muốn dính líu chút nào với anh.

một người thì tính tình bướng bỉnh có chết cũng không chịu mềm mỏng, một người thì tính tình bạo liệt càng áp chế càng mạnh. Hai bên xảy ra tranh chấp, thế là anh đặt cô lên cửa xe cưỡng hôn.

Giờ Kỳ An Ninh nhớ lại, vẫn còn nhớ lúc đó mình dùng sức cỡ nào, còn nhớ rõ bàn tay lúc đó đau ra sao.

Sau đó cô bỏ chạy, leo lên xe buýt, tay sưng lên, cả một đường cô đều khóc.

Lúc đó, sao cô có thể tưởng tượng nổi có một ngày Văn đại thiếu gia không sợ trời không sợ đất kia sẽ khiêng theo một thùng máy lọc không khí tới gõ cửa phòng cô cơ chứ?

Kỳ An Ninh bỗng thấy buồn cười.

Văn Dụ trở lại xe, suy tư một lúc.

Xét trong vòng bạn bè, trong nhà Tiền Hạo Nhiên có quan hệ sâu ở phương diện nào đó thì phải. anh lập tức gọi điện thoại cho Tiền Hạo Nhiên.

“Có thể tìm cho tôi một người đáng tin cậy không?” anh hỏi, “Tôi muốn điều tra một vài thứ.”

P/s: trong mắt người qua đường Giáp anh là tổng tài bá đạo, trong mắt em anh là tên bệnh thần kinh.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Vu Hà

Editor: tiểu mao

Nhà mà Kỳ An Ninh giới thiệu cho Mạnh Hân Vũ đã được cô gọi điện nói rõ, bởi vì cô là một người đáng tin cậy, làm việc nghiêm túc, cho nên lúc cô đề cử Mạnh Hân Vũ cho họ, mẹ của cô bé kia nói: “Được, người do em giới thiệu thì chị yên tâm, em bảo cô bé kia cuối tuần trực tiếp tới luôn đi”, đối với việc này rất thoải mái tiếp nhận.

Mà việc bên nhà ăn, Văn Dụ bảo cô không cần lo, anh trực tiếp nói với bên chủ nhiệm hậu cần là được.

“Đừng để gánh nặng tâm lý.” Văn Dụ nói, “Lúc đầu danh ngạch có hạn, em không làm thì sẽ có người khác làm.”

Kỳ An Ninh suy nghĩ thấy đúng là như thế. cô có thể vào danh ngạch đều là nhờ Văn Dụ giúp đỡ.

“Mã ca đã nói với em, chờ qua quý này, đến lúc em có khách quen sẽ tăng tiền lương cho em. Công việc bên Hóa Dục rất ổn định.” Kỳ An Ninh tính nhẩm trong lòng, sau đó vui vẻ nói, “Nếu như cứ giữ thế này thì học kỳ sau em có lẽ không cần xin học bổng!”

Cảm xúc vui vẻ của cô như sắp tràn ra đến nơi vậy.

Văn Dụ vui vẻ nói: “Học bổng thì không quan trọng nhưng mà em có chắc đạt được học bổng không? Hử?”

Kỳ An Ninh hít sâu rồi ngừng lại, sau đó nắm tay: “Em muốn thử một lần!”

Văn Dụ cười đến con mắt cũng cong cong.

Sinh hoạt của Kỳ An Ninh đang theo từng bước từng bước, cách những gì Văn Dụ vẽ ra chỉ thiếu một bước cuối.

Tâm tình vui vẻ nhẹ nhõm kéo dài đến thứ năm thì nhận phải đả kích.

Kiếp này cô đã sớm đưa bà đi chạy chữa hồi bệnh, nào ngờ, sụn đệm cột sống của bà còn nghiêm trọng hơn cô nghĩ.

Nghe bác sĩ nói rõ, Kỳ An Ninh rất sốc: “Sao lại như vậy?”

“Kéo dài quá lâu sẽ bị như vậy.” Bác sĩ nhìn cô trách cứ, nói, “Muốn đỡ bệnh chỉ còn cách phẫu thuật. Làm vật lý trị liệu rồi quan sát hiệu quả trước đã.”

Nhưng điều Kỳ An Ninh muốn biểu đạt cũng không phải là ý mà bác sĩ nghĩ.

Tối tận khi đưa bà ngoại ra khỏi bệnh viện, trong nội tâm cô vẫn còn hỗn loạn tung bùng. Bởi vì Kỳ An Ninh vô cùng vững tin vào lúc này, sụn đệm cột sống của bà không tới mức này!

Bác sĩ chuẩn bệnh sẽ không lừa người, mọi chuyện cần thiết của bà ngoại đều do Kỳ An Ninh một tay xử lý, đối với tình hình mỗi lần khám bệnh của bà cô đều hiểu rõ vô cùng. Tình huống chuẩn đoán hôm nay của bà thậm chí còn nghiêm trọng hơn so với đề mục ở kiếp trước.

Mãi cho đến khi về nhà, Kỳ An Ninh vẫn còn ngơ ngẩn, tâm loạn như ma.

Lúc tan học, Văn Dụ gọi điện tới, hỏi tình huống của bà ngoại.

“Tiến hành vật lý trị liệu rồi quan sát hiệu quả trước đã.” Kỳ An Ninh nói, “không cần làm phẫu thuật vội.”

Văn Dụ ùi cô vài câu. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

cô không nói nhiều chỉ nói đơn giản vài câu rồi cúp điện thoại.

Trong lòng cô giờ giống như bị lửa đốt, không biết nói với người khác thế nào. Ngay cả Văn Dụ cũng không được!

Vì sao?

Kiếp này rõ ràng mọi chuyện đều trở nên tốt hơn. Vì sao chỉ có tình huống của bà lại chuyển xấu?

Lần trước mức độ kết sỏi thận phát triển nhanh hơn so với kiếp trước, trong lòng Ký An Ninh liền có cảm giác sợ hãi mơ hồ. Lần này thì không còn cách nào lừa mình dối người nữa, thân thể của bà ngoại thật sự già yếu, chuyển biến xấu nhanh hơn so với kiếp trước.

Vì sao lại thành thế này? Chẳng lẽ là do cô sống lại?

Văn Dụ nhanh chóng phát hiện Ký An Ninh tâm sự trùng trùng, anh hỏi cô: “Quan sát thế nào rồi?”

Ký An Ninh nói: “Cũng ổn.”

“anh đi với em.” Văn Dụ lại yêu cầu lần nữa.

“Tạm biệt.” Ký An Ninh nói, “Mấy người trong bệnh viện đều là mấy ông mấy bà, còn quen với nhau, anh mà qua bọn họ sẽ vây quanh anh hỏi anh mấy chuyện linh tinh về gia đình.”

Văn Dụ: “...Càng tốt.”

anh ngưng mắt, nhìn chăm chú vào Ký An Ninh.

Ký An Ninh ngước mắt lên liền giật mình: “Sao thế?”

Văn Dụ hỏi: “Gặp chuyện gì khó khăn à?”

Văn Dụ đã sớm nhìn ra, giữa lòng mây Ký An Ninh quanh quẩn ưu sầu nhân nhạ. Từ thứ năm sau khi cô đưa bà từ bệnh viện về liền như vậy.

“Đừng lo lắng.” anh dùng ngón cái vuốt phẳng ấn đường của cô, “Cùng lắm thì làm phẫu thuật. Bây giờ hiện đại hơn nhiều rồi, không như lúc trước dụng dao kéo làm hao tổn nguyên khí. Kỹ thuật phát triển, cũng không phải là căn bệnh khó trị gì, đừng lo lắng quá.”

anh là có lòng tốt trấn an. Ký An Ninh thờ dãi một hơi, nói ‘vâng’ một tiếng.

cô vừa yên tĩnh một lát đột nhiên hỏi: “Ngồi chùa anh nói trước kia tên gì? Linh lắm sao?”

Văn Dụ cười: “Lúc này tin thần phật rồi à?”

Ký An Ninh im lặng không nói.

Sống lại vốn là một chuyện khoa học không thể giải thích được.

hiện tại điều làm cô sợ hãi hơn là cô dường như có cảm giác, việc cô sống lại hình như là đang hấp thu sinh mệnh của bà ngoại.

Có vẻ chỉ có thế này mới có thể giải thích được.

Thiên đạo vốn là lấy một đổi một. một bên là sinh mệnh vốn nên kết thúc lại có cơ hội, vậy sinh mệnh dư thừa bị tiêu hao này từ đâu mà ra? Đương nhiên phải lấy từ chỗ khác để cân bằng.

Tổng năng lượng vốn là hằng số bất biến*.

*định luật bảo toàn năng lượng, định luật I nhiệt động học: năng lượng không tự sinh ra không tự mất đi mà chỉ chuyển từ dạng này sang dạng khác. Tổng năng lượng trong một hệ kín là không đổi.

Văn Dụ rất muốn đưa Ký An Ninh một chuyến đến Nam Chiếu tự. Bởi vì Nam Chiếu tự khá xa nên không thể trở về trong ngày, bình thường đều phải nghỉ lại một đêm.

Tâm tư Văn Dụ rõ ràng rành. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Nhưng cũng vì thế mà Ký An Ninh không thoát thân được thì Nam Chiếu tự không thể đi được.

không chỉ có như thế, chỉ cần bà ngoại vẫn ở bên cạnh cô thì cô vẫn bị trói buộc, không thể giống như những người khác, có thể thoải mái đi đây đi đó, du lịch khắp nơi, nói đi là đi.

Đây là chuyện khiến cho vị đại thiếu gia này cực kì khổ não.

Chuyện này sớm muộn gì anh cũng phải giải quyết. Văn Dụ âm thầm hạ quyết tâm

Tháng mười hai xuất hiện trận tuyết rơi đầu tiên, bắt đầu tiến vào mùa đông giá rét.

Ký An Ninh đã sớm đổi sang mặc áo lông giữ ấm. Buổi trưa sau khi hết tiết, mọi người rút cổ áo soi nổi chạy tới nhà ăn.

trên đất trống bên ngoài nhà ăn lại không biết bày mấy quầy hàng tuyên truyền gì, đang phát tờ rơi.

“Này, đợi đã, tớ muốn đi xem một chút!” Bạch Lộ bỏ mấy cô lại, lạch bạch chạy tới chỗ kia.

“Lạnh chết mất! Cậu nhanh lên!” Mạnh Hân Vũ gào, “không thì bọn tớ vào trước đây!”

cô gào xong, vừa đi về trước mấy bước, bỗng nhiên “A” một tiếng, hai mắt nhìn kĩ rồi mới gọi: “Vu Hà!”

Ký An Ninh lúc đầu bởi vì lạnh nên mới rút cổ cúi đầu, cái tên “Vu Hà” bỗng nổ vang bên tai, cô vội vàng ngẩng đầu!

Trước quầy hàng tuyên truyền, một cô gái vóc người nhỏ nhắn xinh xắn nghe tiếng quay đầu, lộ đáng vẻ tươi cười: “Hân Vũ!”

cô nàng tiện tay đem tờ rơi cuộn lại thành ống, cầm trong tay, bước nhanh về phía Mạnh Hân Vũ. Mạnh Hân Vũ cũng bước về trước mấy bước, đi về hướng cô nàng.

Ký An Ninh đang dừng bước cũng vì thế mà bị bỏ đằng sau cách mấy bước.

Mạnh Hân Vũ nói với Vu Hà hai câu, vừa quay đầu mới phát hiện Ký An Ninh vẫn còn ở phía sau.

“An Ninh” cô nàng gọi Ký An Ninh giới thiệu với người kia, “Đây là đồng hương của tớ, Vu Hà. Vu Hà, đây là Ký An Ninh.”

“Chào cậu, tớ đã nghe Hân Vũ nhắc nhiều về cậu.” Vu Hà lộ đáng vẻ cười tươi thân thiện, nhìn hoàn toàn vô hại.

Đáng người cô ta nhỏ nhắn xinh xắn, không tính là xinh đẹp nhưng rất biết cách ăn mặc, đeo kính sát tròng, nhuộm tóc, cách trang điểm cùng cách ăn mặc đều đem nhan sắc phổ thông ban đầu kéo lên hai điểm.

Nhưng dù sao dung mạo cô ta vẫn bị hạn chế, không giống với Ký an Ninh và Tôn Nhã Nhân xinh đẹp xuất chúng, cho dù chung diện cũng chỉ được xếp vào dạng đáng yêu. Nhìn thân thiện giống một cô em gái nhà bên.

Nhìn kiểu gì cũng không giống người này sẽ bỏ thuốc bạn học nữ, đem người ta đẩy vào hồ lửa.

“Chào cậu.” Ký An Ninh đi tới, vẫn duy trì khoảng cách, không tới gần, gật đầu nhẹ nhàng.

So với người khác thì thái độ của cô với Vu Hà có phần lạnh nhạt. Mạnh Hân Vũ tưởng là do trời quá lạnh, không để ý đến, chỉ nói: “Lạnh quá, mau đi ăn đi. Bạch Lộ! Bạch Lộ! Cậu nhanh lên!”

Bạch Lộ cầm theo mấy tờ rơi chạy tới, mọi người cùng vào nhà ăn, tự chọn cơm cho mình. Bạch Lộ và Ký An Ninh đi tìm bọn Trần Hạo, Văn Dụ. Mạnh Hân Vũ và đồng hương gặp mặt muốn ôn chuyện, liền không đi cùng với các cô.

Lúc ăn cơm, Vu Hà nói: “Bạn học kia của cậu hình như hơi chánh.”

“không có đâu.” Mạnh Hân Vũ hơi ngạc nhiên, nghĩ chút rồi nói, “Lúc tớ vừa nhập học cũng cảm thấy cậu ấy hơi chánh, sau này tiếp xúc mới biết thật ra cậu ấy là người ôn hòa. Với cả cậu ấy cực kì tự lập.”

Vu Hà từng nghe Mạnh Hân Vũ nói về Ký An Ninh mấy lần. nói về Ký An Ninh, Mạnh Hân Vũ đều tỏ vẻ khen ngợi. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Ký An Ninh thích Mạnh Hân Vũ ở điểm cô nàng là người mạnh mẽ, chính trực, tốt bụng lại thêm học giỏi. Giống vậy, Mạnh Hân Vũ cũng ngưỡng mộ Ký An Ninh ở khoản tự lập, kiên định, có chính kiến, chịu cực khổ tốt, không vì tiền tài mà thay đổi. Lúc đang cùng Vu Hà nói chuyện trên trời dưới đất, ngẫu nhiên nhắc tới đều là khen ngợi.

Vu Hà nói thầm trong lòng, cảm thấy tất cả như đang ca tụng.

cô ta hỏi: “Công việc người mẫu của cậu ấy giờ kiếm được nhiều lắm à?”

“Nhiều lắm luôn.” Mạnh Hân Vũ cũng có chút hâm mộ, “Cậu ấy xin nghỉ hết mấy việc kia rồi, dạy kèm cũng không làm, chuyển hết cho tớ, chuyển tâm làm người mẫu quảng cáo. Tớ nghe nói, cậu ấy còn ký hợp đồng với studio, studio sắp xếp công việc cho cậu ấy, cam đoan về thu nhập.”

Vu Hà không che dấu hâm mộ trong mắt.

“Này, cậu hỏi cậu ấy giúp tớ một chút xem tớ có thể làm không?” Vu Hà tích cực luôn cúi.

“Cái này... Người bình thường chắc không làm được đâu?” Mạnh Hân Vũ ngậy ra một lúc nói.

“không phải nói bên kia yêu cầu không cao à?” Vu Hà đối với chuyện kiếm tiền rất tích cực, năn nỉ nói: “Cậu hỏi giúp tớ một chút đi.”

Mạnh Hân Vũ không từ chối được, đáp ứng cô ta: “Cái kia...Được rồi.”

Hỗ trợ hỏi một chút cũng không quan trọng lắm, lúc Mạnh Hân Vũ muốn tìm chỗ dạy kèm, Ký An Ninh còn tích cực giao lưu chia sẻ kinh nghiệm, còn đem khách hàng của mình giới thiệu cho cô nàng.

Chủ yếu là Mạnh Hân Vũ cảm thấy, việc làm người mẫu... Vu Hà chắc chắn không làm được.

Nhưng cô nàng cũng không tiện đá kích trực tiếp được.

Bên này Bạch Lộ và Ký An Ninh đang ăn cơm.

“Nhìn cái gì thế?” Trần Hạo hỏi.

“Chắc, em còn tưởng làm thẻ tín dụng.” Bạch Lộ vút tờ rơi lên bàn, thất vọng nói.

“không phải thẻ tín dụng à? anh hình như thấy vay gì đó mà?” Trần Hạo tiện tay cầm lên.

“Đúng là vay nhưng không phải thẻ tín dụng, là chuyên cho học sinh sinh viên vay. Em muốn làm thẻ tín dụng có hạn mức tín dụng cao, thẻ tín dụng học sinh thì làm cái lông gì.” Bạch Lộ phản nản.

Văn Dụ cũng liếc qua, thấy mấy loại tuyên truyền kiểu “Vay X bảo”, Học X vay”, “Danh giáo X”.

“Hừ? Cái này rất tốt mà.” Trần Hạo nhìn kĩ một chút nói: “Mức vay thấp. Số tiền vay không lớn phù hợp với học sinh sinh viên.”

Văn Dụ chăm chú nhìn thêm, nói: “Hạn mức nhỏ nhưng lãi suất cao.”

anh không hứng thú với mấy cái này, thuận miệng nói xong liền quay đầu thấy Kỳ An Ninh đang nhìn về một phía, hỏi cô: “đang nhìn ai thế?”

anh cũng nhìn sang, không thấy có người nào đặc biệt.

“Hân Vũ ở bên đó.” Kỳ An Ninh nói, “đang ngồi cùng đồng hương.”

Văn Dụ “A” một tiếng, hỏi cô sắp xếp công việc cuối tuần thế nào, anh muốn đưa cô tới một chỗ ăn tối, hẹn hò một chút.

Bạch Lộ nghe thấy, nhấc mí mắt, quay sang nhìn bạn trai mình. Trần Hạo thờ ơ, căn bản không buồn nghe Văn Dụ đang nói gì.

Bạch Lộ có chút hâm mộ, cô nàng biết chắc chỗ Văn Dụ có ý đưa Kỳ An Ninh đến nhất định sẽ rất tốt, cũng rất đắt, không phải là chỗ mà Trần Hạo có thể gánh được, không khỏi có chút nhụt chí.

Lúc này bọn họ vẫn chưa biết, mấy tờ rơi tùy ý bị vứt trên bàn kia mang ý nghĩa cho vay trong khuôn viên trường đã lặng yên đi vào trong trường, bốn năm năm sau sẽ bộc phát tăng trưởng, bày ra cục diện trăm hoa đua nở. Nhưng sáu năm sau bởi vì trở thành sự kiện nóng hổi được xã hội bàn luận, mở ra hiện tượng quần ma loạn vũ, nhanh chóng bị chính phủ chính đôn, bắt đầu suy sụp.

Kỳ An Ninh cũng không quan tâm đến mấy tờ rơi trên bàn. Đôi mắt đen của cô ngẫu nhiên ngược lên, hướng về phía xa mà quét.

cô thấy Mạnh Hân Vũ và Vu Hà đang nói cười vui vẻ.

Vu Hà nhìn là người ngoan ngoãn, yên tĩnh cũng đáng yêu, làm cho người ta cảm giác yên tâm tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Tự đề cử

Editor: tiểu mao

Tối chiều, quả nhiên Mạnh Hân Vũ hỏi giúp Vu Hà.

“Tớ thấy chắc là cậu ấy làm được.” Chính cô nàng cũng không nhận được mà phi nhỏ bản thân.

Mạnh Hân Vũ không từ chối Vu Hà, một là Vu Hà lúc ấy vô cùng sốt ruột, không nỡ hắt nước lạnh vào mặt, một điểm khác là bởi vì mặc dù Vu Hà đúng là đôi lúc có phần quá ‘tích cực’, theo Mạnh Hân Vũ đánh giá là tiêu hoang, nhưng cô ta vẫn được Mạnh Hân Vũ coi trọng ở chỗ là tiền cô ta tiêu đều là tiền do tự mình kiếm được.

Vu Hà thích trang điểm, cuồng mua sắm. cô ta thông thạo việc trang điểm, biết cách trang điểm sao cho đẹp. Kiếp trước từng cười nhạo Mạnh Hân Vũ không biết ăn mặc, cũng từng cười nhạo Kỳ An Ninh.

Sau khi cười xong, cũng hào phóng đem thời son YSL chia sẻ với Kỳ An Ninh, không thêm để ý đến kháng nghị của cô, trang điểm cho cô. Còn tỏ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Cậu nhìn cậu xem, đẹp lắm luôn, sao lại không biết trang điểm chứ! Nếu mà tớ có thể dạy thì thành thế này, chà chà!”

Đối với người không có bạn bè như Kỳ An Ninh mà nói, mặc dù lúc đó Vu Hà rất nhiệt tình thì cô cũng chỉ đáp lại nhẹ nhàng. Nhưng trong lòng cô, trong những người thân cận cô gặp năm nhất lúc đó thì Vu Hà được xếp cao hơn một bậc.

“Tớ không biết.” Kỳ An Ninh nói, “Cái đó là do trang web đăng giúp thôi. Shop hoặc studio nếu nhìn trúng thì sẽ liên lạc với cậu.”

Mạnh Hân Vũ nói: “Vậy à. Vậy thì để tớ bảo cậu ấy tự tìm.”

Kỳ An Ninh không đưa ra thêm bất cứ ý kiến gì về Vu Hà.

Kỳ An Ninh nghiêm túc suy nghĩ về ân oán gút mắc liên quan tới kiếp này của cô và Vu Hà.

cô ý thức được, nếu chỉ lấy lực lượng cá nhân của cô để trả thù Vu Hà mà nói thì chỉ có thể áp dụng một số thủ pháp ti tiện. Ví dụ như trở thành bạn cô ta trước, đi cùng cô ta tới quán bar, bỏ thuốc, để cô ta bị người ta ‘đưa đi’.

Đối với mấy chuyện Vu Hà làm với cô ở kiếp trước thì đây coi như là ăn miếng trả miếng.

Hoặc là cô không cần phải ra tay, cô còn Văn Dụ cơ mà. cô có thể bịa ra một số chuyện hoặc lý do cho Văn Dụ, để Văn Dụ tin rằng Vu Hà làm tổn thương đến cô. Lấy tính cách của Văn Dụ, anh sẽ nổi cáu, ra tay không lưu tình.

Cách này cũng có thể trả thù Vu Hà, thậm chí thù đoạn của anh còn làm người khác thấy vui vẻ hơn.

Lúc Kỳ An Ninh ngồi học, mắt nhìn chăm chăm vào mặt bàn, suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều.

cô nghĩ tới một câu. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Lúc người nhìn chăm chú vào vực sâu, vực sâu cũng đang chăm chú nhìn người.

Mặt bàn bị cô nhìn chăm chú giống như biến thành một cái gương, trong gương có thể thấy rõ, một Kỳ An Ninh xấu xí vụn vẹo.

Cuối cùng cô nhắm mắt lại, trong lòng hung hăng mở ra một miệng cống, đem nội tâm xấu xí ác độc kia nhốt lại.

Mây sống lại một kiếp là để cuộc sống tốt hơn, trở thành một người tốt hơn. không phải là trở thành kiểu người mà mây vốn căm ghét.

Kỳ An Ninh quyết định tránh xa Vu Hà, kiếp này không muốn có bất kì liên quan gì với cô ta.

Nhưng đến lúc ra chơi, Mạnh Hân Vũ cầm điện thoại hỏi: “Cái studio cậu ký tên là gì ấy nhỉ?”

“Hào Dực.” Kỳ An Ninh hỏi, “Sao à?”

Mạnh Hân Vũ gõ điện thoại nói: “không có gì, đồng hương tớ hỏi thôi.”

Kỳ An Ninh nhẹ nhàng “À” một tiếng rồi im.

Mạnh Hân Vũ ngược mắt nhìn cô một cái, bỗng nhiên phát hiện Vu Hà nói không sai, Kỳ An Ninh đối với Vu Hà đúng là có chút lạnh lùng.

Nếu như là bình thường, đối với mấy người khác, Kỳ An Ninh sẽ đưa ra mấy ý kiến, đề nghị gì đó. cô nhìn qua thì lạnh lùng nhưng thật ra lại rất ôn hòa, tự nguyện chia sẻ cũng vui vẻ giúp đỡ người khác.

Mạnh Hân Vũ thấy hơi kì quái.

Cuối tuần hẹn xong địa điểm chụp ảnh, Mã ca cũng đang ở đó.

Quay lại với công việc của Kỳ An Ninh, mặc kệ là studio Hóa Dực hay là chụp ảnh ngoài trời, Mã ca đều có mặt. Kỳ An Ninh cảm thấy ông chủ này siêu cấp tận tụy, đặc biệt kính nể hẳn.

Buổi trưa lúc nghỉ ngơi ăn cơm, Mã ca hỏi: “An Ninh, em giới thiệu bạn học cho bọn anh à?”

hắn hỏi đột ngột, suy nghĩ Kỳ An Ninh xoay chuyển nhanh đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“không ạ.” cô lập tức phủ nhận, “Em không giới thiệu ai cả.”

Mã ca quay laptop của hắn cho cô nhìn: “anh nhận được một cái email tự tiến cử, nói là do em giới thiệu.”

Quả nhiên giống với Kỳ An Ninh dự đoán, người gửi là Vu Hà. cô ta đúng là một kẻ biết cách luồn cúi, kiếp trước chỉ gặp thoáng qua cô ta có một lần, cô ta liền gọi cô lại, xin cô nề tình bạn học, nói giúp một chút. Thế là cô ta được NL nhận vào.

Kiếp này, cô ta lên mạng trực tiếp tra được trang chủ của Hóa Dực, dựa theo phương thức liên lạc phía trên mà gửi email vào hòm thư để tự tiến cử mình. cô ta ở trong thư nói là Kỳ An Ninh giới thiệu.

Mã ca là người hơn ba mươi tuổi, đã vào xã hội lâu, cũng không phải người ta nói gì là tin. Nếu thật sự là do Kỳ An Ninh đề cử không chừng hắn sẽ nghĩ chút biện pháp. Nhưng Kỳ An Ninh chưa từng đề cập với hắn chuyện này, lấy tính tình trầm ổn của Kỳ An Ninh chắc chắn không làm mấy chuyện đường đột thế này.

hắn vừa nhìn liền biết có gì mờ ám, cô ý lờ ra hỏi Kỳ An Ninh.

Quả nhiên Kỳ An Ninh động cũng không động một cái, nói: “Bạn học em nói bạn ấy có một người đồng hương từng hỏi em ký hợp đồng với studio nào. Hình như là họ Vu thì phải. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Mã ca liền hiểu mọi chuyện. Đầu là người đi làm, hắn cũng không quá phản cảm với kiểu quá tích cực làm mấy chuyện nhỏ như Vu Hà này, hắn nói: “Vậy để anh từ chối bé này. Bé này không được, không đủ tiêu chuẩn.”

Kỳ An Ninh không nhịn được nhìn sang laptop của Mã ca, thấy ảnh của Vu Hà. cô ta mặc dù đáng yêu, trang điểm cũng tinh xảo nhưng đúng là nhìn bên ngoài không đủ điều kiện.

Giống như điểm khiến Mạnh Hân Vũ tán thưởng Vu Hà đó là tự kiểm tự tiêu, điểm này Kỳ An Ninh đồng ý với cô nàng, cũng là nguyên nhân quan trọng cô nguyện ý để cô ta lại gần mình.

Nhưng lúc này Kỳ An Ninh bỗng nghĩ tới, nếu như Vu Hà có đáng về xinh đẹp thì sao?

Nếu như cô ta lớn lên giống Tôn Nhã Nhân, liệu cô ta nguyện ý càn cù chăm chỉ làm việc không?

cô ta cố gắng kiềm tiền là bởi vì so với Kỳ An Ninh cô ta tiêu nhiều tiền hơn, gia đình của cô ta không thể chèo chống được khả năng tiêu xài cá nhân của cô ta. Chỉ là kiếp trước ‘tay làm hàm nhai’ quá nổi bật nên che đậy kín ham muốn hưởng thụ vật chất của cô ta.

Lúc này Kỳ An Ninh mới hiểu được, Vu Hà thật ra là một Tôn Nhã Nhân phiên bản thấp.

Bọn họ đều là những người có ham muốn hưởng thụ vật chất mãnh liệt.

Hôm nay là thứ bảy tuần đầu tiên của tháng mười hai, ngày hôm nay bắt đầu từ rất sớm, bận rộn cả một ngày, nhưng thời gian kết thúc lại vừa kịp, không ảnh hưởng tới thời gian ăn tối cô và Văn Dụ đã hẹn trước.

Kỳ An Ninh cảm thấy mình thật may mắn. cô còn đang lo phải để Văn Dụ đợi lâu.

“đi thôi.” Bước từ phòng thay đồ ra, Kỳ An Ninh đã khoác thêm cái áo lông, có vẻ tâm trạng rất tốt.

Văn Dụ đã sắp xếp thời gian và công việc cô rất tốt, cho nên tâm trạng cũng rất tốt.

anh lái xe đưa cô tới một nhà hàng nhìn không tệ.

Kỳ An Ninh dù tiết kiệm, nhưng cũng không lấy tiêu chuẩn tiêu xài của bản thân kéo thấp chất lượng sinh hoạt của Văn Dụ. Văn Dụ đưa cô tới nhà hàng rất đẹp, làm một buổi hẹn hò lãng mạn, cô cũng vui sướng tiếp nhận.

Ở trong nhà hàng cô vừa cởi áo khoác, hai mắt Văn Dụ liền tỏa sáng.

“Vừa mua quần áo à?” anh mỉm cười.

Kỷ An Ninh thấy hơi ngại ngùng. cô bình thường vốn đẹp, mặc cái gì cũng đẹp, bình thường gần như không chú trọng cách ăn mặc. Trang phục của cô trước chỉ chú trọng vấn đề bền chắc, thấy thoải mái dễ chịu là được.

“Hôm nay chụp nhân hiệu này.” cô nói, “Giờ em mới biết, mấy hàng mẫu có thể được giảm giá.”

Trước kia cô không để ý đến, hôm nay nghe một cô gái là trợ lý studio nói với người của chủ cửa hàng muốn cầm hai bộ quần áo, cô mới biết có thể mua lại giá rẻ. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Hôm nay lại là bữa tối đã hẹn với cô từ vài hôm trước. thật ra hôm nay lúc bước ra khỏi cửa cô đã chú ý chọn qua chọn lại quần áo của bản thân, cảm thấy như vậy là ổn rồi.

Nhưng mà trang phục trên thị trường lấy giá sỉ, cho dù vô cùng rẻ thì cũng không thể nào so với đồ hôm nay chụp được.

Kỷ An Ninh do dự một chút, quyết định khắc phục chứng bệnh Stockholm nghèo khó này của mình, đương nhiên cũng vì cô bây giờ kiếm được nhiều tiền hơn so với trước kia, tóm lại, cô cũng chọn lấy một bộ, sau khi công việc kết thúc, lúc đang thay áo thì đối lại.

cô vẫn luôn trung thành với phong cách học sinh đơn giản, giản dị, mặc dù mặc cái gì cũng đẹp, nhưng bắt chợt tân trang, bình thường về vũ mị xinh đẹp bị che lấp giờ đã tỏa hết ra ngoài.

Nhưng điều chân chính là Văn Dụ vui vẻ là, cô nàng Kỷ An Ninh luôn keo kiệt với bản thân, vì hẹn hò với anh, bắt đầu cố ý chi tiền ra để mua một bộ đồ mới.

không phải đều nói, nữ tử vì người mình thích mà trang điểm sao?

Như vậy anh chính là ‘người mình thích’ của Kỷ An Ninh rồi!

Văn Dụ cười tít mắt không thấy tỏ quốc đâu, lời khen Kỷ An Ninh xinh đẹp cũng không giống ngày thường.

Bình thường khi anh nói mấy lời này, Kỷ An Ninh cũng chỉ coi như gió thoảng bên tai. Duy chỉ có hôm nay, có lẽ là vì cô cố ý trang điểm qua, còn xin chị thợ trang điểm giúp cô trang điểm nhẹ, trong nội tâm cô khi nghe anh nói những lời này bỗng gọn sóng.

Chỉ là trước giờ Văn Dụ vẫn luôn mặt dày hay nói quá, Kỷ An Ninh bị anh khen tới mức trên mặt như được nhuộm đỏ.

Dưới ánh đèn, mắt cũng long lanh, môi cũng non mềm động lòng người, ánh mắt Văn Dụ càng ngày càng nóng rực.

một người đàn ông như thế mà lại chủ động lôi điện thoại di động ra yêu cầu selfie, Kỷ An Ninh nín cười, cùng anh chạm đầu, mặc anh tanh tách chụp hình cả trăm tấm.

“anh phải khoe khoang phải khoe.” Văn Dụ chắc chắn nói, đứng lên vòng bạn bè.

Kỷ An Ninh cầm điện thoại di động lên nhìn thoáng qua, anh vậy mà lại chèn thêm tus: “Tiểu bảo bối của tôi!”

Trong vòng bạn bè mà cũng nhảy như vậy!

Kỷ An Ninh không nở nhìn thẳng, chỉ có thể bụm miệng cười.

Nhân viên phục viên nhanh chóng mang đồ ăn lên.

Văn Dụ còn rót chút rượu.

“Em thử nếm cái này đi.” anh nói, “Ăn thịt phải phối với rượu này mới là tuyệt nhất. anh không uống được, chút nữa anh còn phải lái xe.”

Nhìn Kỷ An Ninh cẩn thận bưng ly rượu lên nhấp một ngụm nhỏ, Văn Dụ cười một tiếng, cũng bưng ly lên uống một ngụm nước chanh. một tay khác thuận tiện mở điện thoại, nhìn xem mấy đứa bạn hồ bằng câu hữu có bình luận gì không.

Văn Quốc An: [Cháu trai ta hôm nay có thể hợp thành thành công không?]

Phụt!

Văn Dụ: “Hự khự khự khự khự!”

“...” Kỷ An Ninh, “không sao chứ?”

“không sao, không sao, bị sặc thôi!” Văn Dụ xua tay, quay sang hướng khác vừa ho khan vừa điều chỉnh hơi thở.

anh suýt chút nữa bị ông cha già mà không đứng đắn này làm sặc chết!

không hổ là người ăn chơi nửa đời người, người đàn ông tới trung niên mới chịu ổn định cưới một người vợ xinh đẹp mà!

Văn Quốc An giữ kính lão nhìn màn hình điện thoại, ảnh bên trong là thằng con nhà mình đang ôm một cô bé như hoa như ngọc.

Con của mình tự mình biết. Lúc trước có khi nào nó chịu đăng mấy cái hình này trong vòng bạn bè? Cái này tám đến chín phần là thật sự thật lòng rồi.

Nghĩ đến nguyện vọng ôm cháu của mình đang có hi vọng, ông liền lộ ra nụ cười hiền hòa.

Cửa thư phòng bỗng bị mở ra, Trình Liên không thèm gõ cửa mà trực tiếp bước vào.

“Con trai ông hôm nay lại không về à?” Bà lạnh lùng nói, “Thành dạng gì rồi? Ông cũng mặc kệ không quản!”

Văn Quốc An không chút biến động nào, tháo kính lão xuống, lạnh nhạt nói: “Sinh hoạt của thanh niên phong phú là chuyện bình thường. Nó đang ăn cơm với bạn gái.”

“Bạn gái gì.” Trình Liên xùy một tiếng, “một đám đào mỏ.”

Trình Liên gả cho ông chủ lớn hơn mình mười mấy tuổi, làm bà chủ, cho tới giờ vẫn không cảm thấy mình là kẻ ‘đào mộ’.

Bà tốt nghiệp trường danh tiếng, người lại xinh đẹp, gia cảnh cũng coi là giàu có, thậm chí lúc đó còn có một người bạn trai anh tuấn học cùng trường.

Là do ông chủ giàu có điên cuồng bỏ tiền theo đuổi, coi bà như công chúa mà nâng niu.

sự mê hoặc của chuyện vượt qua tầng lớp này làm người ta dao động.

Bố mẹ bà không cảm lòng được, cực lực thuyết phục bà.

Bà đứng đưa không ngừng. Bạn trai bà mặc dù xuất thân nghèo khó, nhưng không những ưu tú mà còn anh tuấn, dịu dàng làm người ta mê say.

Lúc đó bà khóc nói với bạn trai, bà không thể chống lại ý bố mẹ, chỉ có thể phụ hán mà thôi, người con trai anh tuấn trẻ tuổi giữ mặt bà dịu dàng hôn lên nước mắt bà: “anh biết, anh hiểu mà. Trình Trình, em là công chúa, em xứng đáng có cuộc sống tốt hơn. anh sẽ không làm liên lụy đến em”

Ngày đó bọn họ điên cuồng làm tình.

Từ đó trở đi, Trình Liên thiếu vắng hán, cả đời cũng không rõ người đó ra sao.

Bà nhìn lão già trước mặt, trong lòng vừa phiền não vừa bất an. Bà bị ông ta nắm đằng chuôi, mặc dù bà là mẹ ruột của con trai, ông ta chắc chắn sẽ không làm gì bà công khai, cũng không để con trai biết. Nhưng giờ bà đã bị thu hồi rất nhiều quyền hạn, mỗi ngày đều thấy cả người khó chịu.

So với ngày càng khó chịu thì bà sợ ông ta sẽ phát hiện thêm lỗ thủng tài chính. thật sự đến lúc đó, bà không còn đường lui. Chuyện này làm bà ăn ngủ không yên. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

“Ông đi mà quán nó!” Bà tức giận nói, “Nhìn thấy tôi cứ như chuột thấy mèo, ở cùng tôi một phút cũng không nổi. Chẳng nhẽ tôi không phải mẹ ruột của nó à?”

nói xong, quay người bỏ đi.

Tay Văn Quốc An nắm kính lão, thần sắc hồ hững, ánh mắt lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phụ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Một mặt xuân sắc

Editor: tiểu mao

trên bàn ăn, Văn Dụ hỏi: “Chuyện nữ sinh họ Vu kia là thế nào?”

Kỷ An Ninh kinh ngạc nhìn anh một cái.

Văn Dụ thần sắc tự nhiên hỏi: “Lúc chờ em, Mã ca có nói với anh. nói là sinh viên trường mình thì phải? Cùng lớp em à?”

“không phải.” Kỷ An Ninh nói, “Là đồng hương Mạnh Hân Vũ. Ban đầu cô ấy muốn em giới thiệu tới NL làm thêm, em từ chối. cô ấy lại nghe nói em đang làm người mẫu quảng cáo, kiếm tiền được, lại nói muốn em giúp cô ấy giới thiệu cái này. Em nhờ Hân Vũ nói đây là do trang web đăng giúp thôi, cô ấy nghe được tên của Hóa Dục, trực tiếp nhắn email tới hộp thư của Mã ca tự tiến cử mình, nói là do em giới thiệu.”

“không sao đâu, em nói với Mã ca rồi, em không giới thiệu cô ấy.”

Văn Dụ nghiêm túc nghe Kỷ An Ninh tường thuật lại quá trình, thật ra Mã ca đã báo cáo với anh một lần rồi, nhưng lại nghe Kỷ An Ninh kể lại một lần, nghe ra cô cũng không phải dễ bắt nạt, lúc từ chối thì vẫn biết từ chối, anh vẫn cảm thấy vui vẻ.

Giờ ở trong lòng Văn Dụ, Kỷ An Ninh chính là người của anh.

Hâm nghĩa “người của anh” nghĩa là thuộc sở hữu của anh, cũng được anh bảo vệ.

Văn Dụ là người không chứa nổi hạt cát trong mắt. Đối với anh mà nói, bất luận là kẻ nào cũng không được bắt nạt Kỷ An Ninh, chứ bới cô cũng không được.

Lợi dụng Kỷ An Ninh cũng không được phép.

Nhưng trong lòng Kỷ An Ninh tự hiểu, cũng biết cách từ chối, tâm trạng Văn Dụ rất tốt, không sinh ra lệ khí gì.

anh nhìn ảnh của Vu Hà, anh chưa từng gặp cô gái này. Kỷ An Ninh bảo anh không cần để ý, anh gật đầu đáp ứng, để cô đi xử lý.

trên bàn ăn, anh ăn cần chia thức ăn cho cô.

Rượu là một thứ kỳ diệu. Uống một chút không say lắm nhưng lại nói ra những điều bình thường không nói, làm những chuyện bình thường vốn không làm.

Kỷ An Ninh ở trong xe cùng Văn Dụ môi lưỡi lộn xộn, không biết là mình đang đoạt lấy hay là bị đoạt lấy.

Văn Dụ thò tay vào trong quần áo cô. Bàn tay đầy lửa nóng, bởi vì tập thể hình mà có chút thô ráp, trượt qua từng đoạn eo xoa nắn.

Cảm giác kia thật sự dễ chịu. Như một con đói được làm dịu, nhưng lại làm người ta càng khát vọng thêm.

Kỷ An Ninh run rẩy. Trong cổ họng không nhìn được phát ta âm thanh làm Văn Dụ càng thêm máu nóng sôi trào.

Văn Dụ bị căng đến đau. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Nhưng dù trần xe cao, cuối cùng cũng không phải nơi thích hợp để làm. Huống hồ, anh đã sớm nhìn ra Kỷ An Ninh không có kinh nghiệm, lần đầu của cô không nên phát sinh ở chỗ như thế này.

“Đến chỗ anh đi.” Văn Dụ cắn lỗ tai Kỷ An Ninh nói.

Thân thể đang chìm trong sự thư giãn và khoái cảm, Kỷ An Ninh phút chốc tỉnh táo lại, lý trí lần nữa quay về.

“Em, em phải về nhà...” cô muốn túm tay Văn Dụ. Giọng như mất tiếng, hô hấp vẫn còn lộn xộn, trong không gian u tối này lại càng quyến rũ.

Văn Dụ biết Kỷ An Ninh muốn trốn. anh nhìn lâu lắm rồi, hôm nay sao có thể dễ dàng tha cho cô.

“không được.” anh ngang nhiên cự tuyệt, nhẹ cắn tai Kỷ An Ninh, đầu lưỡi duỗi vào.

Cả thân thể Kỷ An Ninh đều run rẩy: “Văn Dụ!”

Ngón tay Văn Dụ nhanh chóng cời bỏ dây lưng, kéo khóa quần, giải phóng tiểu đệ đang đau nhức kia, rồi kéo tay Kỷ An Ninh ẩn về phía đó.

Kỷ An Ninh tựa vào đầu vai Văn Dụ phát ra tiếng kêu sợ hãi trầm thấp, bối rối nhắm mắt lại, nắm chặt nắm đấm không chịu buông ra, cùng Văn Dụ phân cao thấp.

Hô hấp Văn Dụ nặng nề, mềm giọng cầu xin bên tai cô: “An Ninh, Kỷ An Ninh...”

An Ninh...

Kỷ An Ninh...

Đêm khuya, trong phòng giam, người đàn ông trẻ tuổi đang chờ đợi cái chết đến, nhớ kỹ tên cô mà thủ phạm

Lông mi Kỷ An Ninh khẽ run, mở mắt ra.

cô nhớ tới lúc đó cô không sờ được mặt, không chạm được bờ môi anh. cô nhớ lúc đó mình lơ lửng trong không khí, che mặt khóc nức nở đầy bi thương.

Văn Dụ chăm chú nắm chặt cổ tay Kỷ An Ninh, để cô không tránh thoát được. Nhưng anh không dám dùng sức quá lớn, sợ làm cô bị đau.

Cổ tay Kỷ An Ninh bỗng nhiên giảm lực, bắt đầu trở nên nhẹ nhàng.

Văn Dụ mò tới tay cô. Kỷ An Ninh mở nắm tay, nhẹ nhàng mở ra.

Văn Dụ vui mừng khôn siết, đem tay cô ấn xuống.

Mặt Kỷ An Ninh chôn vào đầu vai Văn Dụ, nghĩ đến thứ nóng hổi trong lòng bàn tay. cô càng không dám nhìn, lúng túng nói: “Em, em không...”

“không sao đâu, bảo bối ~” Văn Dụ cắn lỗ tai cô, “anh sẽ dạy em!”

Thứ bảy là khoảng thời gian mọi người ra ngoài vui chơi.

Trong phòng hội sờ, Phùng Kim Hải nghiêng chân hỏi Lý Hách: “Văn Dụ có đến không?”

“Tới.” Lý Hách vừa cúp điện thoại câu Văn Dụ, “Nó vừa đưa bạn gái về nhà, đang trên đường đến.”

Phùng Kim Hải cười nắc nẻ: “Tiểu tử này, trọng sắc khinh bạn! Đợi nó tới ông đây nhất định phải phạt rượu!”

Còn nói: “cô bạn gái này của nó cũng ngoan thật đấy, mỗi ngày cứ ru rú ở nhà không ra ngoài à?”

Lý Hách nói: “Văn còn nhỏ mà, mới học năm nhất.” Lớn tuổi một chút cũng rộng rãi hơn, từng gặp qua nhiều loại con gái, đối với kiểu con gái ngoan ngoãn như Kỷ An Ninh càng phá lệ rộng rãi.

Phùng Kim Hải đột nhiên phản ứng.

“Chờ chút? Nó đưa bạn gái về nhà rồi?” hần chấn kinh.

Lúc tối còn đăng ảnh tình cảm lên vòng bạn bè, tiếp theo chẳng lẽ không phải là một chiếc xuân tiêu giá ngàn vàng à?

Tên tiểu tử Văn Dụ kia từ lúc nào trở thành con trai nhà lành giữ gìn trinh tiết rồi? Vậy mà đưa người ta về nhà?

Lý Hách ngậm thuốc cười cười.

“Tiểu Dụ a...” hần thông thả nói, “Lần này bại.”

Văn Dụ chạy tới, vừa vào cửa đã bị Phùng Kim Hải ép ngồi vào ghế salon.

anh tự gờ tay chịu phạt: “Ok, ok, tôi tự phạt ba chén!”

Phùng Kim Hải thấy anh thức thối mới chịu buông tha anh, trêu chọc: “Tôi nhìn cậu đăng lên vòng bạn bè, còn tưởng hôm nay cậu không tới. Ái chà chà!” Còn dò xét anh từ trên xuống dưới, ánh mắt nhìn vào giữa hai chân anh còn nắn nắn một trận, trong lòng nghi ngờ có khi nào anh bị gì khó nói.

“Đệch!” Văn Dụ nhắc chân đạp hần.

Chơi đùa nhón nháo một hồi, Lý Hách và Phùng Kim Hải đều quan sát thấy Văn Dụ hôm nay có gì đó khác lạ.

anh đang bưng ly, một tay khoác lên lưng ghế, cả người hiện lên trạng thái vừa buông lỏng lại vừa thỏa mãn. Nếu mở to mắt nhìn kỹ còn có thể thấy khoe mắt đuôi mày còn lưu lại mấy phần ý xuân.

Này mẹ nó... Tuyệt đối đây trạng thái sau khi xong việc!

Phùng Kim Hải và Lý Hách trao đổi mắt, nháy mắt một cái, một trái một phải ngồi cạnh Văn Dụ, đem kẹp anh ở giữa.

Văn Dụ: “...” Hai người này bị sao đây? Đột nhiên muốn trình diễn Đoạn Bối Sơn (GAY) à?

“Tránh ra chút, tránh ra chút, phòng lớn thế này, chen cái gì?” anh trái đây phải cần. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

“Tiểu tử nguoi, đừng giả bộ nữa.” Lý Hách cần điều thuốc cười, “Thành thật khia báo, hôm nay làm gì rồi? một mặt xuân sắc!”

Phùng Kim Hải cũng nháy mắt ra hiệu: “nói, có phải xoi được rồi không?”

“Cái rắm!” Việc quan hệ với Kỳ An Ninh, Văn Dụ theo bản năng bảo vệ cô, “Đừng đoán mò.”

“Lại dám bắt kính với mấy anh!” Phùng Kim Hải đứng lên muốn đánh anh.

Văn Dụ ý vào việc mình luyện võ, phản chế hấn.

“Ôi ôi ôi ôi! Lý Hách, mau cạo chết nó!” Phùng Kim Hải kêu lên đầu đón.

Lý Hách vui sướng đứng một bên xem hai người đánh nhau, mồm thì đáp ứng, mông không chuyển ỏ.

Văn Dụ cười mắng: “Lâm anh!” Buồng Phùng Kim Hải, đứng lên muốn đi.

Phùng Kim Hải hô to: “đi đâu đấy?”

Văn Dụ: “Phòng vệ sinh!”

Ai biết vừa đẩy cửa phòng vệ sinh ra, Tiền Hạo Nhiên đang ép Tôn Nhã Nhân vào tường, hôn đến tình dục dâng trào.

Hai người căn bản không phát hiện Văn Dụ mở cửa.

Văn Dụ: “...”

Bắt đắc dĩ trợn mắt một cái, đóng cửa lại, đẩy cửa phòng bao, đi ra phòng vệ sinh ở bên ngoài.

Tối hôm đó, Triệu Thần cũng đi cùng bạn bè đến đây chơi.

Ở bãi đỗ xe, vừa bước xuống xe, đã nhìn thấy một chiếc siêu xe phiên bản giới hạn toàn thế giới. Mặc dù bãi đỗ xe này tụ tập nhiều xe sang trọng, chiếc siêu xe này vẫn vô cùng nổi bật.

Triệu Thần nhìn không được “Wow~” một tiếng.

một người bạn của hắn ta bỗng “A” một tiếng, nói: “Đây xe anh họ tao.”

Người bên ngoài hỏi: “anh họ nào cơ?”

Lại có người nói: “Nhìn cái xe này thì còn có thể là ai, đương nhiên là vị thái tử Lý gia kia rồi.”

“Đúng vậy.” Bạn Triệu Thần nói, “anh họ tao yêu xe có tiếng, đây không phải xe anh ấy thích nhất à. anh ấy thích nhất là chiếc xe thể thao Maybach này.”

Có người kinh ngạc: “Maybach... Có xe thể thao?”

Chiếc xe kia quá nổi tiếng trong vòng, Triệu Thần cũng từng nghe qua, lập tức tiếp lời: “Sản xuất riêng, đồ đàn! 1600 vạn đấy!”

Mấy người vừa đi vừa phát ra âm thanh vô cùng hâm mộ.

đi thang máy lên tầng, có quản lý dẫn bọn họ tới phòng bao đã được đặt trước. Bạn Triệu Thần cúi đầu loay hoay đọc điện thoại một lúc, bỗng nhiên ngẩng đầu nói: “anh họ tao cũng ở tầng này, tao đi qua chào hỏi anh ấy tí.”

Triệu Thần cũng là người thích luồn cúi, mắt đảo quanh, nói: “Tao đi với mày.”

Văn Dụ ở trong nhà vệ sinh, rửa tay, đứng trước gương soi trái soi phải. Trong lòng tự nhủ, bộ dạng mình cũng đâu có gì đặc biệt, sao đám gia hỏa này anh mắt tốt thế nhỉ, thế mà cũng nhìn ra.

Mặc dù hôm nay không vượt rào, nhưng Văn Dụ quả thực đã nhìn quá lâu, đột nhiên được giải phóng, tinh thần cả người cũng không giống bình thường. Là do anh không nhận ra mà thôi.

Còn chưa trở lại phòng bao, cách một đoạn liền thấy Lý Hách đang đứng trước cửa phòng nói chuyện với hai người nữa. Trong đó có một người nhìn khá quen mắt, Văn Dụ không khỏi nhìn kĩ chút.

anh đi qua thì hai người kia đã quay người rồi đi. Văn Dụ hỏi: “Ai thế?”

“một đứa em họ bà con xa tới chào hỏi.” Lý Hách nói. một người khác là tới làm quen. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Hóa ra là em họ Lý Hách, sao lại ở cùng với Triệu Thần.

Văn Dụ đang nghĩ ngợi, Lý Hách nói tiếp: “Mới từ thành phố Du đến đây, sau này ở đây luôn, bạn bè nó mở tiệc đón gió tây tràn.”

Văn Dụ dừng bước, lặp lại một lần: “Thành phố Du?”

Lý Hách kinh ngạc quay đầu, hỏi: “Thế nào?”

Văn Dụ biểu lộ khó lường.

Trong phòng, Tiền Hạo Nhiên và Tôn Nhã Nhân đã bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Trông thấy Văn Dụ, Tiền Hạo Nhiên liền đứng lên đi về phía anh.

Bây giờ Tôn Nhã Nhân được tân trang từ đầu đến chân, rất có mấy phần bộ dáng, cũng coi như có thể mang ra ngoài. cô ta thoáng nhìn qua, cô ta vẫn luôn sợ Văn Dụ, thấy Văn Dụ căn bản không chú ý cô ta liền thu hồi ánh nhìn. Ở chỗ này, thân phận cô ta chỉ là bạn gái Tiền Hạo Nhiên, tình cảm bạn bè với Văn Dụ coi như bằng không.

Tiền Hạo Nhiên cùng Văn Dụ ra ngoài cửa nói chuyện.

“Thế nào rồi? Người tôi tìm cho cậu.” Tiền Hạo Nhiên hỏi.

“Vẫn chưa trở lại.” Văn Dụ nói.

Tiền Hạo Nhiên cũng không hỏi Văn Dụ muốn tra cái gì, chỉ cam đoan với anh: “Tôi tìm người này từ nhà ông ngoại bên kia, năng lực tuyệt đối không vấn đề.”

Văn Dụ ôm bà vai hần nói: “Cảm ơn.”

Người Văn Dụ chờ trở lại vào tuần thứ hai tháng mười hai.

Người kia đưa cho Văn Dụ một túi văn kiện bằng da trâu. Văn Dụ mở ra xem xét, chỉ có vài trang giấy mỏng, nhũ mỳ nói: “Sao ít thế?”

“Chỉ tra được từng ấy.” Người kia cường điệu nói, “cô bé này rất đơn giản.”

Văn Dụ nâng mấy tờ giấy lên, tập trung đọc kĩ.

Cuộc đời Kỳ An Ninh đều được ghi lại trên mấy tờ giấy này.

“cô bé này lúc nhỏ gia cảnh cũng không tệ lắm, ngoại trừ việc mẹ qua đời sớm. Bố bận rộn suốt ngày, vẫn luôn được bà ngoại chăm sóc.” Người kia nói, “Bố là Kỹ Thái Hòa ban đầu làm ăn cũng không tệ lắm, sau đó tin nhầm bạn bè, đầu tư vào một hạng mục, kết quả khiến bản thân bị lỗ nặng. Toàn bộ tài sản của người này đều chuyển hết vào nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều, liền đánh chủ ý lên mẹ vợ. Đồ dành mẹ vợ bán nhà ở, ôm khoản vay chạy trốn. Con gái cũng không cần.”

Kiểu tình huống như vậy thật ra cũng dễ hiểu. Nếu bán nhà cửa dùng tiền đó để trả nợ chưa chắc đã trả hết. Tự mình ôm tiền chạy, đợi ngày khác đông sơn tái khởi.

Chỉ là mẹ vợ thì thôi đi, con gái ruột cũng không cần, đúng là điên rồi.

một bà lão với một cô bé vừa mới lên sơ trung, không nhà ở, đối mặt với một đống chủ nợ suốt ngày ép trả nợ, vất vả cỡ nào có thể hiểu được.

Văn Dụ thật muốn mắng mẹ nó.

Mấy cái đảng sau về sinh hoạt của Kỳ An Ninh hơi khái quát, đại khái là bà lão mang cô làm sao mưu sinh, hai người mất nhà, đi đến chỗ nào, trải qua sinh hoạt như thế nào. không có nội dung nào mang tính miêu tả, hoàn toàn là trần thuật khách quan.

Sau đó là tình huống trong trường của Kỳ An Ninh.

“không tra được cái gì khác sao?” Văn Dụ nhìn xong quay ra hỏi.

“không phải không tra được.” Người kia nhìn Văn Dụ nhũ mỳ, biện hộ cho bản thân, “Là tình huống mà ngài muốn biết rất có khả năng không tồn tại. Trường học của cô bé này là trường trọng điểm, phong cách trường học rất nghiêm khắc, không nghe nói có sự kiện bất nạt nào phát sinh. Tôi thăm cũng chỉ có mấy người bạn học, cũng đều nói là lúc đó đều bận rộn học tập, bao gồm cả cô bé này. Cuộc sống cao trung vô cùng đơn giản, cũng không có sự kiện nào đặc biệt xảy ra. Chỉ ít là không xảy ra ở trong trường.”

Nhưng Kỳ An Ninh sẽ không lừa anh. Lúc cô ngẫu nhiên tiết lộ chuyện cũ, thần sắc lóe lên trong mắt càng không gạt được.

cô nhất định đã trải qua cái gì đó.

Văn Dụ sờ cằm suy tư một hồi, quyết định đổi sang phương án điều tra khác.

“anh tra giúp tôi một chút về người khác.” anh nói, “Tên là Triệu Thần, thiếu gia công ty dược Thịnh Đăng, bây giờ đang học năm hai ở Hoa đại. Nhưng lúc trước từng ở thành phố Du. Hình...”

Người kia vỗ cằm bút vở ghi chép vừa nói: “Gọi tôi là Hinh là được.”

Văn Dụ gật đầu nói: “Lão Hinh, anh gắng điều tra thêm, lúc Triệu Thần còn ở thành phố Du có gặp Kỳ An Ninh không?”

anh không truy cứu vụ trước không tra được tin tức gì hữu dụng, lão Hinh thở dài một hơi nói: “Được, Văn thiếu.”

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Ra mắt bạn bè

Editor: tiểu mao

Ước chừng là vì chuyện tự tiện cử vào công việc người mẫu cho dù có nói tới Kỳ An Ninh cũng không thành nên Vu Hà không còn làm phiên Kỳ An Ninh nữa, hai người bọn họ ngoại trừ việc đều quen biết với Mạnh Hân Vũ thì gần như không liên quan gì đến nhau.

Chuyện người mẫu kia Kỳ An Ninh đã nói lại với Mạnh Hân Vũ, Mạnh Hân Vũ cũng có phần ngạc nhiên: “Sao cậu ấy có thể làm thế. Tớ phải đi nói với cậu ấy!”

Kỳ An Ninh là có chủ tâm nói cho Mạnh Hân Vũ. Vu Hà không phải người tốt, Mạnh Hân Vũ lại là cô gái rất tốt, cô hi vọng vì chuyện này mà Mạnh Hân Vũ giữ khoảng cách với Vu Hà, về sau cố gắng tránh xa.

Lễ Giáng Sinh chớp mắt đã tới.

Trong lớp một đám con gái tụ tập một chỗ bàn chuyện đi dạo mua sắm, mua quần áo. Mạnh Hân Vũ đương nhiên cũng ở trong đó, cô nàng là lớp trưởng, mối quan hệ với bạn học cũng không tệ.

cô nàng và Bạch Lộ gọi Kỳ An Ninh: “đi chung không?”

Mối quan hệ với mọi người của Kỳ An Ninh ở kiếp này đã tốt hơn so với kiếp trước rất nhiều, ban đầu trong lòng cô vốn có chút khúc mắc, có chút kháng cự, nhưng cuối cùng dưới sự lôi kéo của Mạnh Hân Vũ và Bạch Lộ đã từ từ hòa nhập với tập thể.

Mấy cô nàng tìm thời gian rảnh thì cùng nhau đi tới mấy shop gần trường. Nhiều người mua đồ. Ngay cả Mạnh Hân Vũ cũng mua cho bố mẹ mình áo len cashmere*, mua thêm cho bản thân một bộ đồ mới, toàn bộ đều mua bằng tiền làm thêm của cô nàng.

*áo len này được làm từ lông dê, nếu xuất xứ từ Trung Quốc thì giá cả rất rẻ và kém chất lượng vì được sản xuất theo quy trình bán tự động chứ không phải làm thủ công.

cô nàng và Kỳ An Ninh không giống nhau, mặc dù kinh tế nhà cô nàng cũng gặp khó khăn, bố mẹ vẫn không chịu dùng tiền của cô nàng, cô nàng không giống với Kỳ An Ninh, một mình phải gánh vác cuộc sống của hai người, trong đó một người cần phải mất thêm khoản khám bệnh dưỡng lão. cô nàng làm thêm đều tích tiền trong tay, cô nàng nói với bố mẹ không cần phải gửi phí sinh hoạt, nhưng thì thoảng bố cô nàng vẫn gửi cho cô nàng chút tiền, ông sợ con gái mình ở bên ngoài phải chịu khổ cực.

Bạch Lộ mua mấy bộ quần áo mới, sau đó hô to “Cạp đất mà ăn rồi.”

“đi đi.” Mạnh Hân Vũ cười mắng, “Về nhà xin tiền bố mẹ đi.”

“Ài. Bọn họ không cho đâu.” Bạch Lộ gục mặt xuống, “nói tớ tháng trước tiêu nhiều quá, phải biết tiết kiệm”

Hai người đang nhỏ giọng nói bỗng thấy Kỳ An Ninh cũng mua đồ.

cô mua cho bà ngoại một cái áo bông lót mặc bên trong áo khoác. Bà ngoại không hay ra ngoài, việc giữ ấm ở nhà quan trọng hơn. Mặc dù có hơi ẩm, nhưng bà ngoại tuổi cao, sức khỏe suy kiệt, thân thể lại lạnh lẽo, trong phòng cũng phải mặc rất dày.

Bạch Lộ nhìn thoáng qua hỏi: “Cậu mua cho ai vậy?”

Kỳ An Ninh nói: “Mua cho bà ngoại tớ.” (Truyện edit và đăng tại cungquanghang)

Bạch Lộ nói: “Cậu không mau chút đồ gì cho mình đi, sắp tới Giáng Sinh rồi.”

“không được.” Kỳ An Ninh nói. “Gần đây tiêu tiền hơi nhiều rồi.”

Bạch Lộ thấy kỳ lạ hỏi: “không phải cậu kiếm được nhiều tiền lắm à?”

Kỳ An Ninh nói: “Bà tớ chắc cần phải làm phẫu thuật.”

Kiếp này bác sĩ vẫn khuyên để bà ngoại làm vật lý trị liệu trước. Kỳ An Ninh không dám làm trái lời dặn của bác sĩ, dù sao mình cũng không phải người chuyên nghiệp. Nhưng kiếp trước bà ngoại làm vật lý trị liệu không hiệu quả, cuối cùng vẫn phải làm phẫu thuật.

Phẫu thuật cần tới hai vạn. Trước đó vài ngày Kỳ An Ninh cũng bắt đầu tích tiền, ngoại trừ vì hên hò cùng Văn Dụ nên không nhận được mà mua một bộ hàng mẫu thì cơ bản không tiêu lĩnh tình gì.

cô đã quen với việc chấp nhận và chịu đựng từ lâu, đối với mấy ngày như giáng sinh hay lễ liếc gì đó cũng không có cảm giác gì, cũng chẳng cảm thấy tới Tết thì cần mua quần áo mới.

“À.” Bạch Lộ chỉ chiêu cho Kỳ An Ninh, “Vậy thì để Văn Dụ nhà cậu mua cho!”

“Cậu nói ít thôi.” Mạnh Hân Vũ mắng Bạch Lộ, “Đừng có mà xúi lung tung!”

“Đâu sao đâu.” Bạch Lộ lẩm bẩm tức, “Có bạn trai không phải là để làm mấy cái này à?”

nói xong lại vui vẻ nói tiếp: “Tớ đã nói rõ với Trần Hạo rồi, phải có lễ vật, hồng bao, tiệc, một thứ cũng không được thiếu.”

Chủ đề được chuyển tới vị nam chân heo Trần Hạo đang cạp đất ăn kia.

Buổi sáng Văn Dụ vừa tới trường, Trần Hạo liền bỏ nhào tới: “Ca, anh ruột, có thuốc không?”

Văn Dụ sờ túi, lấy ra một bao.

Toàn Hoa đại cảm hút thuốc, trong trường học cũng không thể rút. Trần Hạp mở bao thuốc đang đóng, cái mũi dán lên hít một hơi thật sâu: “A~ thơm~”

Cái mũi không biết có đụng trúng đầu lọc thuốc không, dù sao Văn Dụ vẫn thấy buồn nôn: “Lấy đi, lấy đi!”

Trần Hạo cười hi hi một tiếng, nhét vào túi của mình, cảm kích nói: “anh đúng là cứu mạng em!”

Có cần tới mức ấy không, Văn Dụ im lặng hỏi: “Thế nào? Đến thuốc cũng không mua nổi?” (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

“đang cạp đất đây này.” Trần Hạo cạp đất đến mức mặt không khác gì màu đất luôn rồi, “Lẽ Giáng sinh, muốn lễ vật, muốn tiệc, mẹ nó còn muốn một cái hồng bao 520! Năm trăm hai đây! một tháng tiền sinh hoạt phí của tao được bao nhiêu chứ!”

Trần Hạo sinh trong một gia đình bình thường, trong nhà cho hắn một tiền sinh hoạt một tháng là hai ngàn đồng. Trước kia, ngoại trừ mua tí thuốc thì không có đam mê gì khác. Câu lạc bộ có vị đại gia nhiều tiền Văn Dụ rồi, phúc lợi ở đây tốt, thỉnh thoảng tụ tập ăn nhậu một bữa, tháng ngày đẹp vô cùng.

Lúc đầu cứ nghĩ quen bạn gái thì ngày tháng sẽ càng đẹp hơn.

Ài ngờ áp lực kinh tế đột nhiên tăng mạnh.

“Tao nghĩ tao cũng phải đi kiếm việc làm thêm thôi.” Trần Hạo nói, “Mấy cứ yên tâm, tao có thiếu tiền cũng không dùng tới tiền công. Có lão Ngô làm chứng.”

Văn Dụ thành lập câu lạc bộ kickboxing, sau đó giao cho Trần Hạo quản lý, còn đưa cho hắn một cái thẻ ngân hàng, phục vụ cho hoạt động của câu lạc bộ, nhưng cũng không phải vùng tay thế nào cũng được. Câu lạc bộ tuy nhỏ nhưng các hạng mục quy củ vẫn đầy đủ. Thẻ trong tay Trần Hạo, việc chi ra lại do một nam sinh khác phụ trách, cuối tháng tiền hành kiểm tra đối chiếu.

Mấy vấn đề như nhân tính này có thể không khảo nghiệm, cũng đừng nên khảo nghiệm.

“Được không đấy, không được thì chia tay.” Văn Dụ nhử mảy nói.

Bởi vì thường ăn com với nhau, Văn Dụ quen thuộc với Bạch Lộ hơn Mạnh Hân Vũ. Nếu nói về cô bé Mạnh Hân Vũ kia, Văn Dụ cảm thấy cũng được. Mà anh cũng nhìn ra, thật ra Kỳ An Ninh thân thiết với Mạnh Hân Vũ hơn là Bạch Lộ. Cũng có thể xem là bạn thân trong trường đại học của cô.

Bạch Lộ đơn thuần là bạn gái của Trần Hạo nên mới gần với bọn họ hơn.

cô gái này nói quá nhiều, quá bát quái, từ trong mắt cũng có thể nhìn ra người này có chút thực dụng. Văn Dụ không thích người này lắm.

Trần Hạo thờ ơ than dài: “Sao có thể chia tay được, vất vả khó khăn lắm mới có bạn gái.”

Chừng hai mươi tên đồ con, đang là thời điểm hormone thịnh vượng, nghĩ tới chuyện bạn gái mà nghĩ tới nửa đêm ngủ không yên, tốc độ tay cũng được luyện tăng nhanh rồi.

hắn lại hăm mộ nói: “Nếu có phúc như mày thì tốt rồi, bạn gái vừa xinh đẹp lại độc lập.”

Trần Hạo và Văn Dụ là hai thằng bạn thân trong đại học, tiếp xúc với Kỳ An Ninh cũng nhiều hơn. Văn Dụ ngẫu nhiên phàn nàn với hắn, mấy cái thẻ đầy tiền trong bóp, để trên người Kỳ An Ninh đều không có đất dụng võ.

Tình yêu đều là gánh nặng, chỉ là phương hướng phiền não hơi bị ngược nhau tí.

Trần Hạo nói: “Tao nghe Bạch Lộ nói, anh Ninh ngay cả lễ Giáng Sinh cũng không mua quần áo mới.”

Đúng là tiết kiệm, Trần Hạo biểu thị sự hăm mộ vô cùng sâu sắc.

Văn Dụ khẽ gạt mình nói: “không phải đâu? Gần đây cô ấy đâu thiếu tiền?”

“không phải nói bà ngoại em ấy cần làm phẫu thuật à? Nghe nói giờ đang tích tiền dần.” Trần Hạo bỗng im lặng, “Tao nói này, không phải đến chuyện này mày cũng không biết chứ?”

Văn Dụ dùng một chút nói: “cô ấy không nói với tao.” Chỉ nói bây giờ đang làm trị liệu, nếu như không thấy hiệu quả có lẽ sẽ làm phẫu thuật.

Nhưng Văn Dụ không biết giờ cô đang tích tiền chờ phẫu thuật.

Trần Hạo vỡ lẽ, không phải là Văn Dụ làm bạn trai không đủ trách nhiệm, mà là người ta cần bản không định để Văn Dụ gánh vác, Kỳ An Ninh muốn tự mình gánh.

Nếu đổi lại là bạn gái mình, kinh tế bên trên mà gặp khó khăn, chắc đã nhắc lại cả trăm tám mươi lần rồi.

Ồi chao.

Chuyện tiền nong này có lẽ làm khó Trần Hạo, nhưng đối với Văn Dụ thì đây lại là chuyện đơn giản.

Văn Dụ nói với Kỳ An Ninh: “Đêm Giáng Sinh, Lý Hách muốn mở tiệc, em đi cùng anh.”

Bình thường bọn họ ra ngoài tụ tập ăn chơi vào cuối tuần, Kỳ An Ninh đều từ chối. Nhưng cũng có trường hợp một vài bạn bè chính thức chơi với nhau, cũng là nghĩa vụ của bạn trai bạn gái, không từ chối được. Kỳ An Ninh liền đáp ứng.

Văn Dụ quay đầu liền lấy một đồng túi giấy từ cốp xe.

Kỳ An Ninh nói: “Phải ăn mặc trang trọng à?”

Văn Dụ nói: “Trừ phi em muốn quay ngược về đường cũ, trở thành tiêu điểm của toàn trường.”

Kỳ An Ninh đương nhiên không muốn bởi vì cách ăn mặc không thích hợp mà biến thành tiêu điểm cho toàn trường soi mói.

Văn Dụ cười hi hi hôn cô một cái, cuối cùng cũng đem lời thoại đã nhẩn nhện từ lâu nói ra: “Đem bạn gái ăn mặc thật xinh đẹp là trách nhiệm của bạn trai.”

Trong ánh mắt anh lộ rõ ý cười, lóe lên ánh sáng, giờ phút này, anh không khác gì những chàng trai bình thường đang nói chuyện yêu đương.

Kỳ An Ninh cũng cười.

Tối ngày ấy, cô mới hiểu sự sắp xếp của Văn Dụ. không phải tiệc xã giao chính thức gì, đơn thuần là mấy người thanh niên tụ tập lại một chỗ vui chơi thôi, nhưng cô gái nào cũng gọn gàng xinh đẹp, cố gắng đạt tới mức đàn áp tứ phía.

Kỷ An Ninh còn gặp Tôn Nhã Nhân.

Tôn Nhã Nhân đi tới chào hỏi nói chuyện với cô, thân phận giờ đã khác biệt, địch ý lúc trước không thấy đâu, thái độ tốt đẹp như đối với bạn bè.

cô ta tự cảm thấy mình là bạn gái của Tiền Hạo Nhiên, mà Kỷ An Ninh lại là bạn gái của Văn Dụ, giữa hai người không tồn tại mối quan hệ cạnh tranh, ngược lại hẳn lên bắt đầu làm quen, trao đổi tin tức, cùng nhau trông coi mới đúng. Dù sao Tiền Hạo Nhiên và Văn Dụ đều là những tên đàn ông không hề bạn gái yên tâm được.

Nhưng Kỷ An Ninh trước sau như một, vẫn lạnh lùng với Tôn Nhã Nhân. Tôn Nhã Nhân quẽ độ đành quay về. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

cô ta quay qua phàn nàn với Tiền Hạo Nhiên: “Kỷ An Ninh này, cũng không biết làm người quá rồi. anh nhìn cô ta xem, không quen ai trong vòng này, cũng không biết chủ động chào hỏi.”

Tiền Hạo Nhiên từ từ hai tiếng, mỉm cười.

Văn Dụ đem Kỷ An Ninh theo bên người, một khắc cũng không rời, chiều cô quan tâm hết lòng. anh cũng đã nói từ trước, người trong vòng này đều biết anh có một cô bạn gái bảo bối không muốn cho người khác gặp. Kỷ An Ninh cần phải chủ động nói chuyện với người khác? cô vừa tới, Lý Hách liền đi tới chào hỏi với cô, Phùng Kim Hải cũng đi qua cười nói, thái độ thân thiết, hiển nhiên là công nhận sự tồn tại của cô.

Cái này là đủ rồi.

Ngược lại hẳn uống hai ly rượu, cùng người khác nói chuyện trời trăng mây gió, trong chớp mắt đó, Tôn Nhã Nhân giống như hoa bướm bướm chạy đi khắp nơi chào hỏi với mọi người.

Nghiêm nhiên coi mình như một thành viên trong vòng này.

Đêm Giáng Sinh dù sao cũng là khoảng thời gian đặc biệt, đến Văn Dụ cũng hợp với tình huống mà bỏ xe việt dã ở nhà, lái một chiếc xe thể thao tới.

Kỷ An Ninh cảm thấy anh vì lái xe mà không uống rượu là một điểm đáng khen ngợi. Nghe nói đây là do bố anh nghiêm khắc dạy dỗ mà ra.

Vòng bạn bè của Lý Hách đều rất phong cách, bọn họ tụ hội uống rượu thì uống đến sáng khoải, nhưng không bắt mấy cô gái uống rượu, cũng không đem mấy cái văn hóa trên bàn rượu mang đến buổi tụ tập bạn bè này.

Kỷ An Ninh cũng chơi rất vui vẻ.

Nhưng cũng có thể do bầu không khí trong buổi tiệc quá nhiệt liệt, khiến mọi người chơi đến rất điên, cô luôn cảm thấy đôi mắt Văn Dụ đặc biệt sáng.

Tới khi hơn mười một giờ, Kỷ An Ninh nói muốn về nhà.

“Ngày mai em còn có tiết.” cô nói.

Đêm giáng sinh rơi vào đúng thứ ba, trường không vì giáng sinh mà cho sinh viên nghỉ. Ngày mai vẫn phải lên lớp như thường, chẳng qua là phần lớn sinh viên vác bộ dạng uể oải đi học thôi.

Văn Dụ đi qua chào Lý Hách, đưa Kỷ An Ninh rời đi trước.

Trở lại xe, anh hôn cô. Vào lúc cô cũng động tình, vuốt gương mặt cô, hỏi cô: “Hôm nay không trở về, được không?”

Đường cong cứng rắn của cằm, yết hầu nhô ra, đều tản ra lực lượng làm Kỷ An Ninh rất khó kháng cự.

Ngón cái vuốt ve môi cô, một câu “Được không?” như mất tiếng, hàm ý ẩn bên trong làm người ta run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Lời nói thật

Editor: tiểu mao

Kỷ An Ninh cắn môi, cuối cùng vẫn nhận ra cái gì quan trọng hơn, lại một lần nữa từ chối Văn Dụ. Lý do được dùng đương nhiên vẫn là bà ngoại.

thật ra thì cái này cũng không coi là lý do. cô đúng là không thể nào đi cả đêm không về.

Văn Dụ mặc dù muốn ném thứ, nhưng cũng không thấy ngạc nhiên khi bị cô từ chối. Dù sao Kỷ An Ninh là người thế nào anh biết rõ, tình huống của cô anh cũng biết.

Nhưng anh vẫn không che giấu thất vọng, những tâm tình này không cần thiết phải che giấu mà nên để cho đối phương hiểu rõ.

Quả nhiên trong mắt Kỷ An Ninh có chút không đành lòng, cô nhỏ giọng nói: “không thì tìm một chỗ dừng xe, em giúp anh... Làm một chút?”

“Quên đi, giờ muộn quá, em về sớm rồi nghỉ ngơi đi.” Văn Dụ cười nhéo nhéo mặt cô nói.

anh biểu lộ cảm xúc chính là muốn nhìn thấy thái độ này của cô. Giống như mấy cô gái sau khi cãi nhau với bạn trai liền tức giận giả bộ không để ý nhưng trong lòng vẫn muốn người yêu tới dỗ dành.

Thái độ của Kỷ An Ninh làm cho Văn Dụ rất hài lòng.

Nhưng tới khu tập thể Hoa đại, Văn Dụ lôi ra một cái túi từ trên xe, nói: “đi, anh đưa em lên lầu, có chút chuyện muốn nói với em.”

Kỷ An Ninh hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Văn Dụ nói: “Lên phòng rồi nói.”

Gần tới nửa đêm, ở trong đêm nói chuyện đúng là lạnh run người. Kỷ An Ninh đề Văn Dụ lên lầu, vào phòng ngồi.

Đèn phòng khách không mở, nhưng TV còn đang bật, đang chiếu một tiết mục, chiếu cả phòng xanh xanh tím tím. Kỷ An Ninh phát hiện gần đây bà ngoại không tắt TV.

cô cởi áo khoác, rón rén vào phòng ngủ nhìn một chút, lại rón rén lui ra ngoài, nhẹ đóng chặt cửa, nhẹ nhàng thở một hơi nói: “Bà ngủ rồi.”

Vừa quay đầu liền bị Văn Dụ chặn mũi.

Chóp mũi đều là mùi hương của Văn Dụ.

Mặc dù anh không uống rượu, nhưng anh hút thuốc. Đầu lưỡi hơi chất, linh xảo câu quán, quấy mứt, kích động dục vọng sâu trong linh hồn Kỷ An Ninh.

Kỷ An Ninh bị anh đặt trên vách tường, ép chặt, hai thân thể như muốn hòa với nhau.

Hồi lâu sau, anh mới buông môi cô, chỉ ôm cô, đem mặt chôn vào mái tóc của cô.

Phản ứng thân thể anh lớn như vậy, không cách nào bỏ qua. một cử động nhỏ Kỷ An Ninh cũng không dám làm. Sợ kích thích đến anh, rồi lại không cách nào khống chế. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Nhưng Văn Dụ cũng không xúc động, anh ôm cô trong không gian u ám, đợi phản ứng sinh lý từ từ bình ổn. anh đối với cô ban đầu chỉ có dục vọng mãnh liệt, không biết từ khi nào đã trở nên dịu dàng như nước, chảy nhỏ từng giọt dài.

Lòng ngực dày rộng này, bà vai kiên cố này, cái ôm ấp dễ chịu không nói nên lời này.

Cảm giác phản ứng của Văn Dụ đang dần đi xuống, Kỷ An Ninh phát ra một tiếng than thở thỏa mãn, hai tay ôm eo mạnh mẽ hữu lực của Văn Dụ, cũng không muốn buông ra.

Hai người ôm nhau trong không gian u tối. TV đảm nhiệm phong nền kia không ngừng làm cho căn phòng biến đổi màu sắc.

Đây là lần đầu từ lúc bọn họ quen biết nhau, ôm nhau chặt nhất, một lần lâu nhất.

Bà ngoại trong phòng ngủ ho một tiếng phá vỡ yên tĩnh.

Văn Dụ chợt nhớ anh lên lầu để làm gì. anh buông cánh tay, thấp giọng nói: “nói với em chút chuyện.”

Kỷ An Ninh tựa vào lồng ngực anh không muốn động, chỉ “Ừ” một tiếng, nói: “anh nói đi.”

Văn Dụ vịn bà vai cô, đẩy cô ra nói: “đi bật đèn đi.”

Kỷ An Ninh chậm hai giây, mới lưu luyến không rời khỏi cái ôm ấm áp thoải mái dễ chịu này, đi bật đèn, tắt TV.

Văn Dụ tránh chỗ sofa bị sập, tìm một chỗ chắc chắn, đem gậy tờ trong văn kiện lôi ra, nói với Kỷ An Ninh: “Em xem mấy cái này trước đi.”

Kỷ An Ninh hiểu kì: “Cái gì vậy?” đi qua nhận lấy, ngồi cạnh Văn Dụ.

Mới nhìn hai cái liền đổi sắc mặt, chợt ngược mắt lên, kinh ngạc nhìn Văn Dụ: “anh có ý gì?”

“Em nghe anh nói đã,” Văn Dụ giải thích cặn kẽ cho cô, “Hạng mục nhà Đại Ái này là do công ty bên dưới nhà anh làm, đây là một hãng mục đường lão cấp cao, chuyên phục vụ những người lớn tuổi bị đãng trí, những trường hợp đặc biệt như nhồi máu não, nhồi máu cơ tim, liệt nửa người,... có nhân viên chuyên nghiệp, hộ lý chăm sóc tận tình. anh có thể cam đoan với em, bà ngoại em nếu vào chỗ này, chất lượng sinh hoạt của bà tuyệt đối có một bước nhảy vọt lớn về chất.”

Văn Dụ hiển nhiên đã sớm làm xong bài tập, chuẩn bị thuyết phục Kỷ An Ninh trong một lần.

Bà ngoại giống như xiềng xích trói chặt lấy Kỷ An Ninh, mà Văn Dụ ở cùng với Kỷ An Ninh, cả hai cùng bị ảnh hưởng.

Văn Dụ muốn thay đổi sinh hoạt Kỷ An Ninh, anh đang bước từng bước, bà ngoại chính là bước cuối cùng cũng là bước quan trọng nhất.

Chất lượng sinh hoạt hiện giờ của bà ngoại thật ra cũng không được gọi là tốt, điều kiện anh cung cấp cho bà ngoại tốt hơn so với điều kiện của Kỷ An Ninh. Văn Dụ tin chắc, lấy lí trí cùng sự tỉnh táo của Kỷ An Ninh, cô sẽ đưa ra sự lựa chọn đúng đắn.

Kỷ An Ninh hiểu rõ ý của Văn Dụ. anh muốn cô đưa bà ngoại đến viện dưỡng lão!

Kỷ An Ninh biết “nhà Đại Ái” này, kiếp trước sau khi cô té chân chết, Văn Dụ liền sắp xếp bà đến viện dưỡng lão này. anh nói chính xác không sai, Đại Ái đúng là có thể chăm sóc tốt cho bà ngoại.

Nhưng...

“không được!” Kỷ An Ninh cự tuyệt như chém đinh chặt sắt.

Giọng cô rất kiên quyết, có phần vượt quá dự đoán của Văn Dụ. anh tới giờ chưa từng thấy cô có giọng điệu như thế với mấy chuyện kia.

“Đừng vội từ chối, em cứ tìm hiểu kĩ tình huống cụ thể trước đi.” Văn Dụ nói.

Nhưng Kỷ An Ninh cái gì cũng không muốn nghe, cô lấy cớ nói: “Loại đường lão này quá cao cấp, em không gánh nổi.”

Văn Dụ neho mắt, cẩn thận quan sát biểu cảm của Kỳ An Ninh. Kỳ An Ninh không tiếp xúc trực diện với mắt anh, dò mắt mà nhìn sang hướng khác.

“An Ninh, em đang lấy cớ, không thành thật rồi.” Văn Dụ nói, “Em biết rõ anh cầm cái này tới là có ý gì.” (Truyện edit và đăng tại [cungquanghang.com](#))

“Em biết.” Kỳ An Ninh lấy tay ấn trán, cánh tay để trên mặt cô một cái bóng, “anh muốn thay em nuôi bà ngoại. Chuyện này không được.”

Văn Dụ nói: “Em luôn khách sáo với anh. Được thôi, anh không thay em nuôi. Giờ em không đủ sức, không có nghĩa là sau này cũng không đảm đương nổi. Nhưng trước khi em có thể gồng gánh nổi, em vẫn còn anh đây, anh không thay em nuôi bà ngoại, nhưng anh có thể thay em ứng ra. Sau này em có thể từ từ trả anh, nhưng đầu tiên, chúng ta cứ để bà được sống tốt trước đã có được không?”

Kỳ An Ninh bắt đầu gặm ngón tay. Lúc cô xoắn xuýt, phiền não cô sẽ vô thức làm vậy.

Văn Dụ để cho cô thời gian suy nghĩ.

Nhưng Kỳ An Ninh rất nhanh liền dừng lại, kiên định nói: “không cần, em có thể chăm sóc bà.”

Văn Dụ nhú mày.

“Em chăm sóc bà thế nào? Cứ như thế này cả ngày cả đêm khóa bà trong căn phòng tối om này à?” anh vặn hỏi.

Sắc mặt Kỳ An Ninh thay đổi. cô đứng lên, khoanh tay, đi tới đi lui trong phòng, đảo quanh tại chỗ.

Bỗng nhiên cô dừng lại, nói với Văn Dụ: “anh đừng quan tâm. Em đã tính kĩ trong lòng rồi.”

Văn Dụ tròn mắt trừng một cái, tặc lưỡi miệng từ lâu không dùng với cô bỗng lòi ra, mĩa mai nói: “A, em tính cái gì rồi? nói anh nghe thử nào?”

Kỳ An Ninh nói: “Em đã nói với Mã ca rồi, Mã ca nói anh ấy có thể đảm bảo công việc em ổn định, lương sẽ tăng dần. Chờ tiền trong tay em thoải mái một chút, em sẽ mời một đi tới chăm sóc bà ngoại, tình huống sẽ tốt hơn bây giờ.”

Văn Dụ cười nói: “A, cái căn phòng bé tí này em định để cho người ta ngủ ở sofa hay là ngủ trên sàn đây? Em nghĩ đúng đắn mỗi một đi tới thì cũng phải có hai phòng ngủ chứ nhì. Trường có thể thay em cung cấp một chỗ che mưa chắn gió, cũng không có nghĩa là trường có nghĩa vụ nâng cao chất lượng sinh hoạt. Tiền mời đi kia, thêm tiền thuê phòng, em cũng dự toán tốt rồi à?”

Kỳ An Ninh lại gặm ngón tay.

một lát sau, cô ngẩng đầu nói: “Em mời một đi không ngủ lại nhà.”

cô đây là...Chết cũng không nghe?

Văn Dụ nhú mày. anh nghiêng đầu nhìn cô một hồi.

“An Ninh.” Văn Dụ đứng lên nói, “Em nói thật với anh, đừng lấy chuyện tiền nong làm cớ nữa, cuối cùng là em nghĩ thế nào, vì sao không muốn đưa bà ngoại đến chỗ tốt hơn?”

Kỳ An Ninh nhìn anh nói: “Văn Dụ, coi như sau này em có thể tự gồng gánh nhưng đó cũng là cả một đoạn thời gian khá dài. anh bây giờ yêu đương với em, tình nguyện bỏ tiền ra vì em, vậy nếu như chúng ta chia tay thì sao? Nếu như trước lúc em có thể tự gánh vác, chúng ta chia tay thì sao? Vậy em phải làm sao bây giờ? Chia tay rồi, anh chắc chắn không thích em nữa, đương nhiên cũng không vui khi phải tiêu tiền cho em, vậy bà ngoại em biết làm sao? Muốn đưa bà từ chỗ đó đuổi ra à?”

cô nói một hồi nhiều như vậy, Văn Dụ chỉ nghe thấy hai từ “Chia tay”.

anh tức quá hóa cười: “nói cái gì đó! đang tốt đẹp, nói chia tay với không chia tay gì chứ. anh đối với em thế nào, trong lòng em không rõ sao?”

Kỳ An Ninh cắn cắn môi nói: “Văn Dụ, anh trước kia từng có bao nhiêu bạn gái, thời gian quen nhau dài nhất là bao lâu?”

Đây đúng là đánh rần bảy tấc. Văn Dụ vừa nói một chút liền bị chặn đứng.

Kỳ An Ninh tới giờ chưa từng đề cập tới “trước kia”. Xét theo vấn đề tình cảm, cô đúng là không có lịch sử tình trường. Nhưng trước giờ cô chưa từng tra hỏi chuyện lúc trước của Văn Dụ, không vì chuyện trước kia mà ghen tuông. Văn Dụ cảm thấy mừng rỡ nhẹ nhõm. (Truyện edit và đăng tại [cungquanghang.com](#))

không nghĩ tới giờ phút này cô lại nhắc tới.

Ánh mắt Văn Dụ hốt hoảng, dò mắt đi chỗ khác: “Mấy chuyện lúc trước có gì tốt đâu mà nói.”

anh lại chuyển ánh mắt, nhìn cô, biểu thị sự chung tình: “Tóm lại, em không giống họ.”

“Em có gì mà không giống?” Kỳ An Ninh nhìn chằm chằm anh, nói, “Em cũng giống người khác, đều xinh đẹp mà thôi.”

Văn Dụ nhú mày.

“Đại thiếu gia có tiền như anh, nhìn thấy mấy cô gái xinh đẹp, suy nghĩ đầu tiên không phải là cô gái này là người như thế nào mà trước tiên là phản ứng sinh lý đúng không?” Kỳ An Ninh giống như đang trần thuật một chuyện không liên quan đến bản thân, giọng điệu bình tĩnh, nhưng trong lời nói chứa đầy phản sắc bén, giống như xuyên phá một tầng giấy cửa sổ.

“Sau đó liền vùng tiền để theo đuổi, mục tiêu cuối cùng chính là muốn ngủ cùng cô gái đấy đúng không?”

“Sau khi ngủ xong thì sao? không có lâu dài. Văn Dụ, một người bạn gái lâu dài anh cũng không có.”

Đây đúng là sự thật, Văn Dụ không có cách nào phủ nhận, gần như đúng hết.

Nhưng Kỳ An Ninh từ đâu mà biết? cô không giống người thích nghe ngóng lịch sử tình trường của người khác. Nhất định là ai miệng tiện chạy theo gót chân cô nói hươu nói vượn.

Giờ Văn Dụ rất muốn đập tên khốn này một cước.

Nhưng đầu tiên, anh phải đối mặt với Kỳ An Ninh trước mới được.

anh không ngờ chỉ chủ đề viện dưỡng lão lại bức Kỳ An Ninh nói ra lời trong lòng, Văn Dụ cũng thấy kinh ngạc.

“Cho nên Kỳ An Ninh,” anh nắm cầm cô, “Em vẫn luôn kháng cự việc anh tiêu tiền vì em, vẫn luôn không cho phép anh mua cho món quà đắt giá, em thật ra... Vẫn luôn vì tương lai mà chuẩn bị tốt cho việc chia tay đúng không?”

Trong mắt Văn Dụ toát ra hung quang.

Mặc dù đúng là anh chỉ thấy vui vẻ trước mắt, không nghĩ quá xa tới tương lai mai sau. Nhưng cũng vì hai người họ còn trẻ, hai người họ còn chưa học xong đại học nữa! Nghĩ mấy cái kia còn quá sớm!

Chỉ là, anh không cần nhắc tới tương lai không có nghĩa là Kỳ An Ninh không cần nhắc đến chuyện “Tương lai có khả năng chia tay” a!

anh móc tìm móc phổi cho cô. Đời này chưa từng đối tốt với người nào như thế.

Kết quả một tấm chân tình đổi lấy cái gì?

Quá khốn kiếp! Gan Văn Dụ cũng thấy đau!

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Kí ức cơ cực

Editor: tiểu mao

Thường nói, từ kiệm thành sang thì dễ, từ sang thành kiệm khó. Rốt cuộc là có bao nhiêu khó khăn?

Kỳ An Ninh cực kỳ khắc sâu cảm giác này.

cô đã từng ở trong một ngôi nhà sang trọng, trong phòng ngủ có nguyên bộ nội thất dành cho thiếu nữ, trang trí giống như phòng công chúa.

cô cũng từng là người mặc những bộ quần áo, đi những đôi giày dép mới nhất, KFC muốn ăn là ăn.

Cho nên khi bà ngoại mang theo cô tới thuê một căn phòng cũ cấp bốn gần quảng trường, cô nhìn qua chỉ thấy một cái cửa sổ cao, căn bản không nhìn được cái gì ngoài căn phòng nhỏ hẹp, cô cảm thấy vô cùng mờ mịt.

Hai người thuê một căn phòng nhỏ. Phòng nằm ở sân sau, được xây sau khi làm xong sân.

Dây điện sáng loáng bắc ngang qua mái hiên, rồi thành một cục. Lúc trời mưa to, trong sân sẽ bị đọng nước, lúc giẫm lên gạch dễ đi qua dễ bị ướt giày.

Có chú kia ở sát vách, tối khuya mới tan làm, ngay chỗ cửa sân bị người ta đập một gậy bất tỉnh, không những bị cướp tiền, ngay cả cái áo lông cũng bị lột sạch. hần té xiu ngoài cửa sân, bị đông lạnh cả đêm. Nếu không phải lúc hưng đông, có bà lão dậy sớm phát hiện ra, sợ là suýt chút nữa đã bị chết cồng ở đó rồi.

Quá trình từ sang thành kiệm đầy đau khổ, chua chát mà người ngoài không thể cảm nhận được.

không được ăn ngon thì sẽ không thèm. không được mặc quần áo mới thì sẽ không muốn mua. Tiền nếu không không cần thiết thì không dùng, tích ở trong tay trong lòng mới thấy yên tâm.

Nghèo khó cứ như vậy mà bắt cóc cô, thậm chí sinh ra hội chứng Stockholm.

Sau đó, có một ngày cô gặp vị đại thiếu gia nhiều tiền.

hắn mua cho cô điện thoại, máy tính, túi xách, trang sức, quần áo, đồ trang điểm, muốn mang cô ra ngoài chơi, đưa cô tới những chỗ ăn ngon.

Mục đích của hắn là muốn thức tỉnh dục vọng vật chất trong cô, khiến cô phải quý gỏi trước ham muốn hưởng thụ vật chất mà khuất phục trước hắn.

Kỳ An Ninh coi hắn như ác ma.

Trong kiếp này, mặc dù Kỳ An Ninh chịu tiếp nhận con người Văn Dụ, nhưng vẫn như cũ không chịu nhận tiền từ Văn Dụ. Chân tướng giống với Văn Dụ nói, cô đúng là chuẩn bị sẵn cho tương lai.

Trong khi quen nhau vẫn giữ mức độ chi tiêu của bản thân, cho dù tương lai Văn Dụ có vì chán ghét mà chia tay, cô cũng không cần phải ném lại cảm giác đau đớn khi ngã từ trên mây xuống đất.

Văn Dụ không ngờ hôm nay lại phát hiện Kỳ An Ninh có ý định này. Hóa ra cô vẫn luôn cho rằng hai người không lâu bền.

Văn Dụ tự nhận mình móc tìm móc phổi cho cô, lại bị Kỳ An Ninh làm cho tức giận đến đau gan.

Kỳ An Ninh thờ dài nói: “Chuyện này không phải rất bình thường sao?”

Trong đại học yêu đương rồi chia tay đều quá bình thường. Hôm nay chia tay với người yêu, cùng nhậu với đám bạn cùng phòng một bữa, khóc to một trận. Tháng sau quen được bạn trai ở khoa bên cạnh.

Người yêu cũ vô tình gặp nhau trong trường, giả bộ như không quen rồi lướt qua nhau, không phải là chuyện bình thường sao?

Chuyện tình thanh xuân đều là như vậy.

Văn Dụ không có cách nào nói cho Kỳ An Ninh, anh đã làm gì vì cô, phí tâm tư cỡ nào. Những chuyện anh làm kia, tuyệt đối không phải là chuyện một sinh viên bình thường có thể làm được.

anh chỉ có thể trơ mắt nghe cô mấy đạo lý vô cùng chính xác kia, lại không phản bác được.

Lúc này không chỉ gan đau, Văn Dụ cảm thấy tim phổi gì đó cũng đau theo.

Văn đại thiếu gia nhìn lại nhìn, cố gắng đem ngum máu nuốt vào trong. anh cắn răng nói: “Đừng nói với anh mấy chuyện này! Người khác là người khác, không liên quan đến chúng ta! Em thành thật nói cho anh biết, chuyện của bà ngoại, em cuối cùng là nghĩ như thế nào?”

cô là một người hiểu đạo lý, đầu óc rõ ràng, sao cứ đến chuyện bà ngoại là đột nhiên thành người không nói lý thế này? không hiểu nổi sự bướng bỉnh này?

Kỳ An Ninh im lặng một chút rồi hỏi: “Văn Dụ, trong những người thân của anh có ai cho dù ở bất kì tình huống nào anh cũng không thể vứt bỏ không? một người dưới bất kì tình huống nào cũng muốn ở cùng người đó?”

Văn Dụ trợn mắt nói: “không có.”

Đều là người lớn cả rồi, có ai không thể rời bỏ ai đây?

Nhưng anh bỗng nhiên dừng một chút, nói: “Nếu như nhất định phải có thì đó là cha già nhà anh.” (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Văn Dụ cảm thấy anh không có gì mà không rời người ta được, anh đã trưởng thành, có thể tự sống một mình rất tốt.

Nhưng Văn Quốc An thì không phải như vậy. Tuổi ông đã lớn, Văn Dụ đối với ông quá quan trọng, kỳ vọng Văn Quốc An ký thác trên người anh quá sâu.

Cũng không phải là anh không thể rời khỏi Văn Quốc An. anh chỉ đau lòng cho cha già nhà mình mà thôi. Chắc, anh đúng là đứa con hiếu thảo mà!

“Xem đi, anh cũng có.” Kỳ An Ninh nói, “Em với bà ngoại tuyệt đối không thể tách ra.”

Cuộc nói chuyện liên quan tới viện dưỡng lão, có thể coi như là tan rã trong không vui.

Trước khi đóng cửa, Kỳ An Ninh bỗng gọi Văn Dụ lại, nói với anh: “Bà ngoại không phải là gánh nặng của em, cho tới giờ em chưa bao giờ coi bà là vương vãi.”

Văn Dụ đứng ngoài cửa nhìn cô, trong ánh mắt lộ rõ sự không đồng ý.

Kỳ An Ninh đóng cửa lại.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, cô trở lại phòng ngủ, chui vào trong chăn.

Trong bóng tối, cô nghe thấy tiếng thở không ổn định lúc nặng lúc nhẹ của bà ở bên cạnh, cô lặng lẽ thò tay vào trong túi ngủ của bà, cầm lấy tay bà ngoại.

Bà ngoại đang trong giấc mộng bỗng nhiên trở mình, duỗi ra một cánh tay ôm cô, còn vỗ nhẹ hai cái.

“Ninh Ninh đừng sợ, bà ngoại ở đây. Bà nhắm mắt nói mớ, “...không xa rời nhau.”

Lúc trước ở căn phòng cấp bốn vào ngày mùa hè mưa dột, mùa đông lạnh lẽo, bà ngoại hay kéo cô lại như thế này, nói với cô: “Ninh Ninh đừng sợ, bà ngoại ở đây, chúng ta vĩnh viễn không xa rời nhau.”

Bà ngoại xưa nay chưa bao giờ là gánh nặng của Kỳ An Ninh, bà ngoại là người cheo chống cho cô, hai kiếp đều như thế.

Ngoại trừ cái chết, ai cũng không thể tách bọn họ ra.

Đêm giáng sinh là ngày để mấy người trẻ ăn chơi tung trời, đối với người lớn tuổi như Văn Quốc An mà nói thì không có ý nghĩa gì.

Ông về nhà, đi giúp việc ra chào đón, tiếp nhận áo khoác của ông. Ông hỏi: “Phu nhân đâu?”

“Thưa, tôi không biết.” Di giúp việc nói, “Chưa thấy bà ấy về.”

Văn Quốc An gạt đầu, không để ý lắm.

Vợ chồng hai người bọn họ vốn chia phòng ngủ, nếu mỗi người phải đi công tác thì mười ngày nửa tháng không gặp cũng là chuyện bình thường.

Văn Quốc An đi lên trên lầu, đi giúp việc lại đi lên cùng, nói: “Văn đồng, có chuyện này. Thời gian này tôi muốn xin nghỉ về nhà, lần này thời gian có thể khá dài.” (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

Di này đã làm ở đây nhiều năm, cùng chủ cũng có mấy phần tình nghĩa. Văn Quốc An liền hỏi: “Trong nhà có chuyện gì à?”

Di giúp việc cười nói: “Năm nay là đại thọ chín mươi của bố tôi, anh chị em chúng tôi muốn cùng về làm đại thọ cho ông.”

“Chín mươi à? Ôi, thân thể tốt thật.” Văn Quốc An lại hỏi, “Đúng rồi, cô ở trong nhà xếp thứ mấy thế?”

“Tôi đứng thứ sáu.” Di kia cười nói, “anh chị em trong nhà cả thấy là tám người. Lần này đám con cháu cũng nói muốn trở về, sợ là tới hai mươi ba mươi người.”

Mặc dù nhiều người, nhưng đều là họ hàng gần, có huyết thống thân cận, không chỉ được gọi là người thân, thậm chí còn gọi là người nhà.

Văn Quốc An tỏ vẻ hâm mộ: “Nhân khẩu thịnh vượng thật tốt mà!”

Di giúp việc an ủi ông: “Ngài cũng nhanh lên, chờ tiểu Dụ tốt nghiệp cưới về một nàng dâu, sinh cho ngài một đống cháu trai cháu gái!”

“Trông cậy vào nó? Tôi sợ đến lúc mình nhập thổ cũng chẳng thấy bóng dáng cháu trai đâu.” Văn Quốc An lắc đầu cười mắng, quay người đi lên lầu.

Đêm giáng sinh này, Trình Liên cũng không ở trong tình lệ, bà đi tới phòng nam ấm áp.

Văn Quốc An chỉ vào lúc theo đuổi với sau tân hôn mấy năm, cùng bà trải qua mấy ngày lễ lãng mạn. Đợi đến lúc bà sinh con xong, những tình cảm ông dành cho bà, hình như đột nhiên chuyển hết lên người Văn Dụ.

Từ lúc Văn Dụ còn nhỏ, ông đã đặt trong bàn tay nâng niu, đúng là sợ nó bị ngã bị vỡ.

Đáy lòng Trình Liên đầy phiền chán, cảm thấy mấy người già, đặc biệt là đàn ông đã già, đều muốn con đàn cháu đống, nói đôi tông đường là quan trọng nhất.

Sau này phát hiện, bà thấy đây đúng là một chuyện cười lớn.

Nhưng ý nghĩ Văn Quốc An đều đặt hết lên người Văn Dụ, cũng cho bà không gian để thở dốc. Nếu không như thế, chắc bà ta sẽ nổi điên mất.

Ánh nến, âm nhạc, bô bít tét, vang đó.

Dương Viễn đẩy một cái hộp tới trước mặt bà.

“Mới vừa chuyển từ nước Pháp tới.” Ông ta mỉm cười nhìn về phía bà, đã mấy chục năm, ánh mắt dịu dàng ấy chưa từng thay đổi, “Ngoại trừ em, không ai xứng với nó.”

Trình Liên mở hộp ra, một món trang sức cổ bằng ngọc lục bảo lấp lánh nằm bên trong, cực kì xinh đẹp. (Truyện edit và đăng tại cungquanghang.com)

“Còn nhớ lúc còn học đại học không? Đêm giáng sinh chúng ta đi dạo phố đêm.” Dương Viễn gọi lại hồi ức lúc trước, “Trời rất lạnh, chúng ta ngồi trong KFC gọi một suất ăn. Quà tặng là hai cái mũ giáng sinh, chúng ta mỗi người đội một cái, đi từ đầu đường chơi đến cuối phố. Mũi em lạnh tới đó ừng cả lên, khi đó em nói nếu tương lai có tiền, năm nào cũng đi tới phòng nam trải qua Giáng Sinh.”

Giây phút này, bọn họ đang cùng ở phòng nam ấm áp.

Mong muốn đó không bao lâu đã được thực hiện. Cái này đương nhiên cũng cần tài lực phong phú tới chèo chống.

Lúc còn trẻ bọn họ không có tiền nhưng có tình yêu, có tình thì uống nước cũng no bụng, ngày tháng trôi qua nhanh mà vui vẻ.

Hiện tại bọn họ đều có tiền, nhưng Trình Liên cũng không cảm thấy vui vẻ. Ngay cả Dương Bác gọi là kỷ ức tình cảm trước kia cũng không thể trấn an cảm xúc bức bối của bà ta.

Bà cài lại nắp hộp, tức giận nói: “Em một ngày cũng không chịu nổi! Em muốn rời khỏi ông ta!”

“Trình Trình!” Dương Viễn nói, “Em phải vì tiểu Dụ mà suy nghĩ lại.”

“Dựa vào cái gì!” Giọng Trình Liên cất cao, nghe rất chói tai, “Cả đời này em luôn vì nghĩ cho người khác! Vì bố mẹ em, vì anh, vì Văn Dụ! Em chịu đủ rồi! Em đã từng này tuổi rồi! Em muốn sống vì bản thân không được sao?”

“Được, đương nhiên là được.” Dương Viễn cầm tay bà, dịu dàng nhìn chăm chú vào bà nói, “Em đừng gấp, anh nhất định sẽ sắp xếp thật tốt.”

Người đàn ông lúc còn trẻ chính là nam thần, dung mạo anh tuấn làm nhiều cô gái vì hấn mà điên cuồng.

Trình Liên bị hấn mê hoặc, không để ý gia cảnh hấn bản hàn, cũng mặc kệ bố mẹ ghét bỏ hấn, ở cùng một chỗ với hấn nhiều năm, vượt qua toàn bộ thời gian hạnh phúc thời đại học.

Tối tận khi cô được một tên đàn ông lớn tuổi có tiền coi trọng, một tên rất nhiều tiền.

Ban đầu, sự hưởng thụ từ việc tiêu tiền đúng là an ủi tâm hồn Trình Liên. Nhưng sau này bà có quá nhiều, tác dụng đối với bà cũng giảm dần, dần dần, vui vẻ bà có thể lấy được từ mấy thứ này cũng ngày càng ít.

Địa vị CFO cũng không thể thỏa mãn được bà. Bà không nhận được mà nghĩ tới, nếu như bà không một bước lên trời trở thành phu nhân chủ tịch, chỉ bằng năng lực của bà, chắc chắn có thể lên được một vị trí quản lý cấp cao.

Tại sao lại làm khổ bản thân bán cho một lão già?

Bản tính con người luôn là khi có được gì đó thì không biết trân trọng, khi mất đi mới thấy tiếc nuối.

Trình Liên lật tay cầm lấy tay Dương Viễn, hai mắt đỏ lên.

“Đừng bắt em đợi nữa! anh luôn bảo em chờ một chút, em đã chờ lâu như vậy! thật sự một ngày em cũng không chịu nổi!”

Lão già kia đối xử lạnh lùng với bà, hạn chế bà khắp nơi. Đứa con trai ruột lúc đầu cũng không thân thiết với bà. Từ lần trước Dương Bác trêu chọc bạn gái nó, giống như chạm vào điểm phát nổ của nó, bây giờ về nhà cũng chỉ chào hỏi một cái, liền nói chuyện với lão già kia, căn bản không để ý đến bà.

Mà bố mẹ ruột chỉ biết hưởng thụ dựa vào sinh hoạt xa xỉ của bà.

Có ai đối xử tốt với bà? Đặt mình vào hoàn cảnh của bà mà suy nghĩ tới cảm nhận của bà?

Chỉ có Dương Viễn.

Thứ đã đạt được đều bị vứt bỏ như giấy rách, mất đi mới bắt đầu thấy quý trọng.

Bà vì ông ta mà làm nhiều như vậy, ông ta phải mau giúp bà, giúp bà thoát khỏi ngày tháng nhạt nhẽo này đi.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Đi Nam Chiếu tự

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Văn Dụ ngồi trong một căn phòng xa lạ, anh ngẩng đầu nhìn bốn phía, chỉ thấy mờ mịt, không biết mình đang ở chỗ xa lạ này làm cái gì.

Cửa bỗng mở ra, một vị cảnh sát trung niên dìu một bà lão đi tới, nói với anh: “Tối, tối, đồng chí nhìn một chút, có phải là dì này không?”

Đây... không phải là bà ngoại Kỳ An Ninh sao?

Ánh mắt chuyển lên cao, Văn Dụ cảm nhận được “chính mình” đứng lên, yên tĩnh một hồi, anh nghe thấy giọng mình nói: “Đứng.”

Cảnh tượng bỗng thay đổi, anh đang lái xe, bà ngoại ngồi ở đằng sau.

Chiếc xe xa lạ, người cũng xa lạ khiến cho bà không thấy yên tâm. Bà lặp đi lặp lại: “Ninh Ninh đâu? Sao Ninh Ninh vẫn chưa trở lại?”

“Cậu là ai?”

“Đây là muốn đưa tôi đi đâu? Tôi phải về nấu cơm cho Ninh Ninh. Nếu không Ninh Ninh tan học về sẽ đói bụng.”

Mỗi một câu “Ninh Ninh” tiến vào lỗ tai như đâm vào trong lòng. Văn Dụ cảm nhận được trái tim “chính mình” co vào đau đớn.

anh bỗng nhiên đánh tay lái, xe dừng sát bên lề đường.

anh thấy “chính mình” đang nắm chặt tay lái, vì quá dùng sức nên tay nổi gân xanh.

Vừa nhắc mắt, kính chiếu hậu liền chiếu rõ ánh mắt của anh.

Vẫn vệt tia máu, đỏ bừng, roi lệ.

Hình ảnh lại biến ảo, anh đứng trong hành lang, nhân viên hộ lý kiên nhẫn trấn an bà ngoại, đưa bà vào phòng nghỉ ngơi.

anh nói với một người trung niên: “Tài khoản mở rồi, chi phí của bà ấy sau này đều thanh toán bằng cái này.”

“Tốt. Văn thiếu.” Người trung niên kia gật đầu nói, “Ngài yên tâm đi.”

anh nhìn thoáng qua bóng lưng bà ngoại rồi quay người rời đi.”

Văn Dụ nhìn thấy trần hành lang, vách tường, sàn nhà đều lui về phía sau. “Chính mình” đang từng bước đi ra ngoài.

Trong lồng ngực lại tràn đầy cảm xúc không nói rõ được, cuồng bạo hỗn loạn.

Là ai làm?

Là ai?

anh muốn giết hẳn!

Văn Dụ phút chốc tỉnh lại.

Đồng hồ báo thức vang lên ngay lúc đó. Văn Dụ vỗ đồng hồ báo thức, vén chăn ngồi dậy, xoa xoa huyết thái dương.

anh thấy cái tật xấu ngày nghĩ gì đêm mơ đó ngày càng nghiêm trọng.

Hôm qua vừa nói chuyện viện dưỡng lão với Kỳ An Ninh, tan rã trong không vui, tối về liền mơ thấy cái này. Vậy mà lại mơ thấy bà ngoại, còn thấy Lưu viện trưởng Đại Ái. Máy ngày trước anh có qua đó thị sát, còn ăn bữa cơm với Lưu viện trưởng.

Văn Dụ buồn bực, anh mơ thấy cái gì vậy? Đây là đến nằm mơ cũng muốn đưa bà ngoại vào viện dưỡng lão à?

Có chút biến thái.

Mấy ngày sau đó, Kỳ An Ninh và Văn Dụ cũng không được tính là chiến tranh lạnh, chỉ là Văn Dụ hề muốn nhắc tới chuyện viện dưỡng lão, Kỳ An Ninh trong một giây liền rơi vào trạng thái im lặng quật cường.

Ngày đến Trần Hạo và Bạch Lộ cũng nhận ra, giữa hai người họ có gì đó không đúng.

Trần Hạo còn khuyên Văn Dụ: “Cậu đã làm sai gì à, trong lòng tính toán một chút đi, sớm cúi đầu nhận sai thì sớm vui vẻ, càng để lâu con gái giận càng ghê.”

Văn Dụ lập tức giận không có chỗ xả: “Đưa vào cái gì mà nói tao sai? Mày cái gì cũng không biết, sao lại kết luận là tao sai?”

“Vậy khẳng định là cậu!” Trần Hạo miệng lưỡi đánh thép xù án: “Giữa anh Ninh và cậu nếu có một người sai, chắc chắn không phải là An Ninh.”

Trần Hạo cũng đã luyện ở câu lạc bộ kickboxing lâu như vậy, phản ứng nhanh né được một quyền Văn Dụ đánh tới, sau đó bỏ chạy thực mạng.

“Mày có gan thì đừng chạy!” Văn Dụ nổi cáu gọi.

“Tao đâu có ngu!” Trần Hạo nhanh như chớp đã trốn biệt.

Cuối tuần về nhà, bị Văn Quốc An nhìn ra vấn đề.

“Thế nào? Sao lại rầu rĩ không vui?” Văn Quốc An hỏi.

Suy xét kĩ thì việc học với chuyện ở công ty chắc là không vấn đề gì, vậy chỉ còn một khả năng.

“Cãi nhau với bạn gái rồi?” Ông đoán một phát trúng phóc.

Văn Dụ sờ sờ mặt, có chút kinh ngạc: “rõ ràng như vậy à?”

Văn Quốc An vẫn luôn dạy anh không được thể hiện cảm xúc thật ra ngoài, sẽ làm người ta đoán được trong lòng mình đang nghĩ gì. Văn Dụ vẫn luôn cảm thấy mình làm rất tốt. không nghĩ ở chỗ Văn Quốc An sống không nói một phút.

Văn Quốc An cười híp mắt nhìn anh: “Sao rồi? Có phải cô bạn gái này có bảo bối rồi không?”

Con trai ông giống với ông thời còn trẻ, kinh nghiệm phong phú, từng đi qua trăm bụi hoa, thân không dính một mảnh lá. Mấy bạn gái trước kia đều không lưu lại trong sinh mệnh nó bất kì dấu vết nào. Ông vẫn luôn biết con mình có bạn gái, nhưng không biết tên tuổi, tướng mạo của mấy cô gái đó, cũng không biết người hôm nay có phải người hôm qua không.

Văn Quốc An biết vậy nhưng cũng không để tâm.

không nghĩ tới lần này lại không giống, con trai mình vậy mà lại đặc ý khoe tình cảm khắp nơi trong vòng bạn bè.

“Chọc con bé tức giận rồi?” Văn Quốc An tháo kính lão xuống, chỉ chiều cho con mình, “Mua đồ cho con bé, con bé sẽ vui về.”

“... Dung tục.” Văn Dụ khinh bỉ nói, “Tình yêu sao có thể dùng tiền mà mua được?”

“Ái chà, để ta đoán coi, một người lạnh lùng kiêu ngạo, kiểu người không vì tiền mà dao động?” Văn Quốc An quả đúng là lão làng, một câu trúng ngay.

Văn Dụ ù rũ: “không chỉ không dao động, còn chết vẫn bướng.”

Thằng bé Văn Dụ này được ông chiều thành độc đoán, mạnh mẽ, không ngờ lại có ngày ù rũ như thế, Văn Quốc An thấy hứng thú: “Chuyện gì thế, nói cho ta nghe chút.”

Văn Dụ ném quân cờ trong tay, thân thể dựa về sau một chút, chân giờ lên để trên bàn sách Văn Quốc An: “Cứ như vậy, con chỉ muốn tốt cho cô ấy...”

một lúc liền nói rõ chuyện của Kỳ An Ninh.

Văn Quốc An đeo kính lão lên, nói: “Cái này chắc chắn là không được. Con đây là đang tách tổ tôn của người ta.”

“Sao lại không được?” Văn Dụ nóng nảy, “Cũng đâu phải là cả đời không gặp, cuối tuần có thể tới thăm mà. Mấy sinh viên không phải dân bản địa kia không phải cũng phải tới nghỉ tết mới gặp bố mẹ ư, thời gian tách ra còn dài hơn cơ mà?”

“không giống nhau. Ở đây là sống nương tựa lẫn nhau. Cùng đi qua khoảng thời gian khó khăn nhất, giờ chỉ còn một người thân duy nhất, sao có thể để cho con tách ra?” Văn Quốc An giải thích.

Nhưng Văn Dụ không hiểu: “Có cần thiết thế không?”

Văn Quốc An dùng tay chọc anh, lắc đầu: “Con đây...”

Văn Dụ từ nhỏ vẫn luôn được mọi người vây quanh, cho tới giờ chỉ có người khác sợ anh rồi đi chứ không có người nào làm anh cảm thấy mình không thể rời đi. Đối với chuyện này anh đúng là có chút không hiểu vấn đề.

“cô bé kia nói không sai, đầu có rất tinh táo.” Văn Quốc An đánh giá.

“Đương nhiên rồi. Con lại đi thích đồ đàn ư?” Văn Dụ trợn trắng mắt

“Tranh thủ thời gian cưới về, mau chóng sinh cháu trai cho ta đi.” Văn Quốc An híp mắt cười lác lư.

“Sinh một đứa, ta thưởng cho từng này, thế nào?” nói rồi khua tay biểu thị con số.

Văn Dụ như một người đang viên kiên định: “Đừng mơ tưởng dùng tiền tài mồi mòng con.”

một người hai mươi, một người mới mười tám, sinh cái gì mà sinh! Cha già muốn ôm cháu đến điên luôn rồi!

Văn Quốc An ảo não thở dài một tiếng thật dài, nói: “Ta thật hối hận khi sinh con quá muộn, cũng không biết mình có đợi được ngày ẵm cháu trai không. Nhà chúng ta nhân khẩu không vượng, cũng quá vắng lạnh. Ta đã là một ông già, cô đơn lẻ loi trợ trợ...”

Văn Dụ không thêm đề ý về già bộ thảm thiết của bố mình, nói: “Ai bảo bố không cùng mẹ sinh thêm mấy đứa.”

Nhắc tới Trình Liên, trong mắt Văn Quốc An nhanh chóng hiện lên biểu cảm khác lạ, nhưng lập tức khôi phục lại như thường, nói: “Sinh một đứa, tài sản của con giảm một nửa, sinh thêm đứa nữa còn một phần ba...”

Văn Dụ tưởng tượng một chút, thu hồi lời mở đầu: “Thôi, quên đi, một mình con cũng rất tốt.”

Con một độc đinh, hương hỏa tương truyền, người thừa kế duy nhất.

Hết cuối tuần là đến Tết Nguyên đán, trường học cho nghỉ.

Vì chữa trị lại mối quan hệ với Kỳ An Ninh, Văn Dụ liền đưa ra kế hoạch đưa bà ngoại cùng đi du lịch.

“đi Nam Chiếu tự đốt nén nhang, bái lạy cầu phúc cho bà ngoại.” anh nói, “Ở một tối, bên đó có suối nước nóng, còn có thể mang bà ngoại đi ngâm suối nước nóng, anh nói cho em biết này, tắm suối nước nóng đối với xương cốt mấy người lớn tuổi đều rất tốt.”

Kỳ An Ninh bị thuyết phục.

Văn Dụ không lái xe việt dã của mình, anh bảo tài xế lái một cái xe limousine ở nhà đi, buồng sau xe bị đóng lại, hai hàng ghế xếp đối diện nhau, giảm xóc vô cùng tốt, dù đường xa bà ngoại cũng không bị say xe.

Bà chỉ nhìn phong cảnh bên ngoài hỏi: “Đây là muốn đưa tôi đi đâu?”

Kỳ An Ninh nói: “Mang bà ra ngoài chơi, đi thấp hương, bái Phật.”

Văn Dụ lại ngơ ngẩn.

Câu bà ngoại vừa nói kia, từ ngữ khí ngữ điệu, thậm chí là cách dùng từ đều giống y như giấc mộng của anh.

Chuyện gì đang xảy ra? Sao gần đây anh luôn không phân được rõ hiện thực với mộng cảnh? Chẳng nhẽ đầu óc có vấn đề?

Nam Chiếu tự ở trên núi, nếu thật sự thành tâm thì phải leo lên thấp hương.

Nhưng bà ngoại đi đứng không tiện, xe Văn Dụ trực tiếp lái từ phía sau núi đến cửa sau của tự.

Lúc tiến vào điện, bước chân Kỳ An Ninh bỗng chững lại, lại lập tức không chút do dự bước vào. Cũng may, Như Lai Phật tổ không thanh trừ lỗi bug này ngay tại chỗ.

cô có bí mật không thể nói, có sự sợ hãi với tương lai, cô hoảng hốt thấp thòm, trước mặt Phật tổ cúi lạy vô cùng thành kính.

Văn Dụ cũng lạy rất thành kính.

Kiểu nhiều tiền như anh, đến chùa miếu không thể tay không mà đến, anh đã góp một chút tiền công đức. Trước khi tới đã hẹn trước, đợi đến lúc ở đây bái lạy, chủ trì đã ở một bên làm bạn. Gương mặt đầy vẻ trang nghiêm cũng không che giấu được ý mừng trong mắt.

“Tiền công đức đã dâng lên, đồ từ đồ tôn của ngài đã lấy rồi. Về phần bọn họ có giữ lại hay không, đến chỗ ngài còn bao nhiêu chất béo, không phải là chuyện con có thể quản được. Tóm lại, Phật tổ à!” Văn Dụ chấp tay trước ngực, trong lòng yên lặng cầu phúc, “Nếu tối nay mong ước của con mà thành, con sẽ tới xây lại kim thân cho ngài.”

Văn Dụ sắp xếp chuyến du lịch, đương nhiên cũng vì tư tâm riêng của bản thân.

Ăn xong bữa ăn chay tinh xảo, rời khỏi Nam Chiếu tự, xe lái vào khách sạn suối nước nóng ở phụ cận. Văn Dụ đặt một phòng lớn, ba người ở cùng một chỗ.

Nhưng Kỳ An Ninh vừa liếc mắt liền nhìn thấu tâm tư anh. Ngâm suối nước nóng xong cô liền đưa bà ngoại về phòng đi ngủ! Văn Dụ tới gõ cửa, cô cách cánh cửa nói cho anh biết, có chuyện gì thì mai nói.

Văn thiếu gia tí mĩ sắp xếp lại thất bại, đành dùng tay phải, nghĩ đến cảnh Kỳ An Ninh mặc đồ tắm, nặng nề nằm xuống, cảm thấy tiền công đức chắc chắn đều bị miếu hòa thường nuốt riêng, chắc chắn không chịu đưa tới trước mặt Phật tổ!

Suối nước nóng quả đúng là nuôi người. Kỳ An Ninh và bà ngoại không chỉ ngủ ngon, sắc mặt cũng trở nên hồng hào. Chỉ có Văn thiếu gia quầng mắt thâm đen, bộ dạng ngủ không ngon.

Kỳ An Ninh trong lòng biết rõ, làm bộ không nhìn thấy.

trên đường bà ngoại ngủ gật, một người chiếm cả một chỗ nằm. Văn Dụ liền vuron vuốt sói.

Kỳ An Ninh sợ đánh thức bà ngoại, cũng không dám lên tiếng, mặc anh ôm chặt gặm cả đoạn đường về.

Tên này chuyên nhắm cổ mà gặm, Kỳ An Ninh về nhà mới phát hiện trên cổ đều là vết ô mai, thế này sao mà gặp người. Mở tủ đồ ra, cũng may là có cái áo len cao cổ, để thứ hai mặc đi học đi.

Văn thiếu gia thấy cô mặc cái áo len cao cổ liền mỉm cười. Cười đến mức mặt Kỳ An Ninh đỏ rực.

Chuyện viện dưỡng lão, Văn Dụ đã được Văn Quốc An chỉ điểm mà tinh táo, cũng không nhắc lại. Kỳ An Ninh không chịu tách khỏi bà ngoại, tóm lại sau này nghĩ biện pháp sau.

Chuyện này cứ vậy mà bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Đua đòi

Editor: tiểu mao

Nguyên: Cưng Quảng Hằng

Kỳ An Ninh và Văn Dụ hòa hảo lại, nhưng lại cảm thấy giữa Trần Hạo và Bạch Lộ có gì là lạ.

Lúc ăn cơm, Bạch Lộ bỗng nhiên nói: “An Ninh, cho tớ mượn điện thoại cậu nhìn một cái.”

Trần Hạo lại quay mặt sang hướng khác.

Kỷ An Ninh không hiểu lắm, lấy điện thoại ra cho cô nàng.

Bạch Lộ nhận lấy nhìn một chút, thấy thất vọng, không nhận được mà cầm một câu: “Sao cậu lại dùng kiểu điện thoại như này.”

nó xong còn bắt mắt nhìn Văn Dụ một cái.

Văn Dụ nhấc mí mắt, ánh mắt lạnh lẽo.

Bạch Lộ thân quen với bọn anh, ban đầu ý vào mình là bạn gái của Trần Hạo nên nói chuyện với Văn Dụ rất tùy ý. Lúc này bị Văn Dụ nhìn tới, bỗng thấy cổ mát lạnh, không tự chủ mà rụt lại.

Bọn họ ngồi chung một cái bàn dài, Mạnh Hân Vũ cũng ngồi ở đây, hung hăng trừng cô nàng một cái.

Trần Hạo vẫn luôn quay mặt đi, làm bộ như cái gì cũng không thấy.

Kỷ An Ninh nhận lại điện thoại, cảm thấy không hiểu nổi, từ lúc Văn Dụ ném hồng cái điện thoại nhái kia đi, cô bán cái iphone thì vẫn luôn dùng cái điện thoại này. Nhưng trước giờ cô không mở 3G, không giống người khác, hận không thể lúc học cũng cầm mặt vào điện thoại. Điện thoại cô thường để trong túi, không lấy ra.

Cũng có thể là Bạch Lộ vẫn luôn không để ý tới điện thoại cô dùng là gì.

Văn Dụ liếc mắt với cô một cái, ra hiệu cô đừng để ý tới. Kỷ An Ninh cũng không phải người thích tò mò chuyện người khác nên cũng không đặt câu hỏi, chỉ yên tĩnh ăn cơm.

Com nước xong xuôi, Văn Dụ đưa cô về phòng, nói cho cô: “Bạch Lộ là thấy người khác thay điện thoại nên cũng muốn đổi điện thoại.”

“Điện thoại bây giờ của cậu ấy cũng đã cũ đâu.” Kỷ An Ninh nói. Điện thoại đấy còn là iphone.

“Cái đó thì liên quan gì đến cũ hay mới? cô nàng là muốn kiểu mới nhất.” Văn Dụ nói.

Kỷ An Ninh liền hiểu ra: “Cậu ấy muốn để Trần Hạo mua cho mình?”

“Trần Hạo làm gì có tiền? cô nàng muốn để Trần Hạo bỏ nửa tiền.” Văn Dụ nói, “cô nàng muốn mua iphone phiên bản mới nhất.”

Đối với iphone phiên bản mới nhất, một nửa tiền cũng...

“Em nhớ là, Trần Hạo từng nói, tiền sinh hoạt một tháng của anh ấy chỉ có hai ngàn mà?” Kỷ An Ninh hỏi.

“Đúng vậy.” Văn Dụ xác nhận, “Lúc trước nó có tìm chỗ làm thêm, trên mạng tìm được chỗ làm người phiên dịch, làm không cho người ta mấy ngày, không lấy được tiền, gọi điện thì bị người ta kéo vào danh sách đen. Sau đó không biết tìm gì, người ta yêu cầu phải có một ngàn để thế chấp. Tốt xấu gì thì nó cũng không ngốc, không bị mắc lừa. Bây giờ lại muốn đi phát tờ rơi, bảo với anh là một ngày được tám mươi đồng.”

“Như vậy còn không bằng tiền dạy thêm nữa, sao anh ấy không đi dạy kèm?” Kỷ An Ninh hỏi.

“Bảo nó yên tĩnh ngồi một tiếng nó còn ngồi không yên, còn trông cậy vào nó đi trông trẻ con? Đừng đùa.” Văn Dụ nói, “Nó vừa thấy con nít thì đầu đã muốn nổ tung rồi.

Kỷ An Ninh im lặng.

“anh đang định tìm một công ty gần trường, sắp xếp cho nó thực tập ở đó, để nó tới đó làm thêm. một tháng được ngàn rưỡi.” Văn Dụ nói.

Trần Hạo còn phải đi học, còn là môn chuyên ngành, cái gọi là thực tập này chính là làm việc vặt trong văn phòng. Mà thời gian đi làm cũng có hạn. Công ty cần bản không cần một nhân viên partime như thế, cái này là do Văn Dụ muốn giúp hắn.

Tốt xấu gì cũng coi như đưa bạn có quan hệ tốt nhất trong đại học.

Kỷ An Ninh thấy ngoài ý muốn liền bật cười: “anh cũng rất có nhân tình đấy.”

“Chậc.” Văn Dụ liếc cô, “Có phải trong lòng em, anh là nhà tư bản lòng dạ hiểm độc phải không?”

“Em đi nói với Bạch Lộ một chút, cậu ấy cũng phải đi làm thêm nữa.” Kỷ An Ninh nói, “Chịu khó một chút, tích dần cũng ra được một khoản thôi.”

Kỷ An Ninh đối với việc làm thêm có nhiều kinh nghiệm, chỉ do cô phải gánh vác cuộc sống của hai người cộng thêm tiền thuốc men của bà. Bà không chỉ mắc bệnh mãn tính lâu ngày, còn thêm ba bữa nửa tháng chỗ này có vấn đề, chỗ kia cũng có chút vấn đề, cho nên cô khó mà tích được tiền.

Bạch Lộ thì không như vậy, cô nàng vốn có thể coi là tiền sinh hoạt rất dư dả. Nếu như không phải mua mấy cái gì đặc biệt thì tích lũy tiền lại rất dễ, tối thiểu với Kỷ An Ninh suy bụng ta ra bụng người thì là như vậy.

Kết quả bị Văn Dụ cười nhạo.

“Ngốc.” anh nói, “Nếu cô ta muốn để vui lòng mình mà vất vả kiếm tiền mua đồ thì Trần Hạo đã không phải khổ não như vậy rồi.”

Kỷ An Ninh im lặng một lúc, lắc đầu.

“Lắc cái gì, trống lức lức.” Văn Dụ vò đầu cô, “anh cũng muốn em học theo cô ta một chút, trẻ con phải biết khóc thì mới có đường ăn, em có biết hay không.”

Kỷ An Ninh bật cười một tiếng: “anh đối với em như bây giờ đã rất tốt rồi.”

Mặt mày tươi đẹp, bên trong sự dịu dàng mang theo thỏa mãn.

Gió Tây Bắc thổi qua.

Văn Dụ cảm thấy lòng mình như bị cái gì va một cái.

Cảm giác này không nói rõ được cũng chẳng thể tả rõ, cứ là lạ, làm anh thấy chân tay như rụng rời, đầu óc cũng hoảng hốt không thanh tỉnh.

Chỉ muốn kéo cô lại, chỉ muốn ôm chặt lấy, cái gì cũng không muốn làm.

Kỷ An Ninh nắm cổ áo: “đi nhanh lên, gió lớn quá.”

Mới đi được hai bước, đằng sau vurun tới một cánh tay, ôm lấy bả vai cô.

Văn Dụ từ phía sau ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô.

Cái ôm này làm cho lòng người thấy thỏa mãn, không muốn buông ra.

Kỷ An Ninh: “...?”

không, không phải giữa trưa bên lề đường phát tình dấy chứ?

cô xấu hổ đỏ mặt, quay đầu nhỏ giọng hỏi một câu.

Văn Dụ: “...”

Móa!

Buổi chiều quay lại trường học, Mạnh Hân Vũ lôi kéo Kỷ An Ninh, nhỏ giọng buồn đưa.

“Chỉ trách tớ miệng tiện.” cô nàng nói, “Đồng hương của tớ, Vu Hà ấy, mới đổi điện thoại kiểu mới. Tớ thấy cậu ấy quá phí của, thế là ở kỷ túc xá mới nhỏ giọng thì thầm hai câu. Ai ngờ Bạch Lộ cũng muốn đổi.”

Mạnh Hân Vũ nhăn nhó cả một bụng tức giận.

“Cậu ấy thấy điều kiện gia đình cô bạn đồng hương kia không bằng mình, vậy mà dùng điện thoại còn tốt hơn. Cậu ấy sao không nghĩ cô bạn kia phải làm mấy việc làm thêm, tốt xấu gì thì điện thoại người ta mua cũng là do người ta tự mua bằng tiền mình kiếm được.”

Mạnh Hân Vũ thích điểm tay làm hàm nhai này ở Vu Hà.

Nhưng Kỷ An Ninh lại hiểu rõ trình độ kinh tế của Vu Hà hơn. Coi như trước khi làm người mẫu quảng cáo, Vu Hà cũng không kiếm được nhiều bằng cô.

Nhưng tiền cô ta tiêu còn nhiều hơn so với số tiền cô chi cho bà. Trong nhà cô ta còn cho tiền sinh hoạt, mức độ tích lũy cũng không lệch với Kỷ An Ninh bao nhiêu.

Nhưng để mua một cái iphone bản mới nhất thì đối với Vu Hà, Kỷ An Ninh cảm thấy có chút khó khăn.

Ai biết được, nhờ đâu người ta thất lưmg buộc bụng thì sao, cái đó chẳng liên quan gì đến cô.

cô bỏ qua Vu Hà, muốn đề nghị Bạch Lộ suy xét việc đi làm thêm

Mạnh Hân Vũ đã nhanh hơn cô một bước, nói: “Tớ nói chia một phần việc dạy kèm cho cậu ấy, có thể kiểm tra ngay, nghỉ thi về nhà, làm nhiều lắm là hai tuần, cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Kỷ An Ninh nói: “Cái này đợi kì sau rồi nói.”

Người hợp tính nhau ngồi cùng chỗ nói chuyện vô cùng dễ chịu. Cả Mạnh Hân Vũ và Kỷ An Ninh đều có cảm giác này.

Giờ có thể nói, hai người là bạn thân nhất từ lúc lên đại học.

Nhưng bây giờ đã là năm 2014. một tuần nữa phải thi cuối kỳ, sau đó liền kết thúc kỳ I.

Kỷ An Ninh không vì tình huống trước mắt chuyển biến tốt mà quên đi chuyện của Văn Dụ.

cô không nhận được mà hỏi Văn Dụ: “Dương Bác kia sau đó ra sao rồi?”

Văn Dụ không muốn nghe thấy tên người này, lông mày nhướn lên: “Sao lại nhắc đến hắn ta?”

sự ghen tuông này của anh cũng do Kỷ An Ninh dẫn dắt, cô cố ý nói: “anh ta đẹp trai, không quên được chứ sao.”

Văn Dụ tức giận đến bóp mặt cô, nhe răng cười: “Em thử nghĩ tới hắn một cái xem!”

Mặc dù cuối cùng bị hôn đến sưng môi, vò đến đau ngực nhưng lại thành công nâng lên địch ý của Văn Dụ đối với Dương Bác.

một người có địch ý đối với người khác thì sẽ vô ý dâng lên phòng bị.

cô nghe ngóng tình huống trong nhà anh, bị anh cười nhạo: “Sao? Sốt ruột muốn gặp mẹ chồng à?”

Kỷ An Ninh im lặng.

Văn Dụ ngược lại rất nhiệt tình: “Em không nói thì anh không nghĩ tới, chờ thi xong, anh dẫn em đi gặp bố mẹ anh một chút!”

Nếu muốn thám thính tình huống trong nhà anh, việc tự mình đi gặp người nhà anh một chút cũng rất tốt. Nhưng mà ý tưởng đi “Gặp gia trưởng” vừa đưa ra lập tức làm Kỷ An Ninh thấy áp lực.

Văn Dụ lại trực tiếp đánh nhịp: “Quyết định như vậy đi!”

Kỷ An Ninh ghen hòng trần trối.

một chuyện đại sự cứ như vậy bị Văn Dụ đưa ra quyết định, Kỷ An Ninh choáng luôn.

Nhìn dáng vẻ tràn đầy phấn khởi của Văn Dụ, cô hình như cũng không có ý định thay đổi chủ ý của anh. Vậy thì... đi gặp một chút đi.

Trước khi sống lại, cô từ trong vòng xoáy thời gian không chỉ thấy mỗi Dương Bác, còn có một người đàn ông trung niên cũng tới ngục giam thăm Văn Dụ.

hắn nói với Văn Dụ: “Có lẽ cả đời này không có duyên phận rồi.”

Lời nói này rất kì quái.

Thứ như duyên phận, bình thường đều dùng giữa nam nữ. Trừ cái đó ra, chỗ có thể dùng là chỉ thân duyên. Ví dụ như anh chị em, mẹ con hay bố con.

Bạn bè Văn Dụ không có ai là người trung niên. Ngẫu nhiên anh có nhắc tới mấy người bên ngoài với chuyện bên trong cũng không có người nào đặc biệt như thế.

Hạng người gì mới có thể dùng từ “duyên phận” với anh?

Suy nghĩ lung tung cũng chẳng đoán ra được, dù sao cũng đã hẹn rõ thời gian gặp mặt, đến lúc đó quan sát kĩ thêm là được.

hiện tại, cái đầu tiên cần là chuyên tâm học tập.

Kỷ An Ninh vẫn giữ thói quen kiếp trước, trước khi thi thì đột kích. Kiếp trước quá bận rộn một phò người, đều phải dựa vào việc đột kích trước khi thi mới không bị rớt môn.

Nhưng bây giờ cô bắt đầu đột kích, chợt nhận ra cũng không khó lắm.. Bình thường đều học tập nghiêm túc, học kĩ nắm chắc thì có đột kích hay không cũng không quan trọng.

Lòng tin Kỷ An Ninh tăng mạnh, tâm trạng bình tĩnh tham gia thi cuối kỳ.

Thi xong môn cuối cùng, Văn Dụ liền gọi điện cho cô: “Buổi trưa tụ họp cùng đi ăn.”

Trần Hạo cũng gọi cho Bạch Lộ: “Văn ca mời khách, mọi người cùng đi ăn.”

Văn Dụ còn nói với Kỷ An Ninh: “Em cũng gọi Mạnh Hân Vũ đi.”

Kỷ An Ninh quan hệ tốt với Mạnh Hân Vũ, Văn Dụ thấy rõ ràng. Cái này đơn thuần là yêu ai yêu cả đường đi.

anh thích cô cười nói vui vẻ với Mạnh Hân Vũ, mặt mày giãn ra, so sánh với dáng vẻ lúc mới vào tiết chỉ biết mờ mắt làm mặt lạnh thì bộ dạng này khiến người ra thư thái hơn nhiều.

So với người trong mộng, bị bạn học cùng lớp cô lập bài xích thì cô càng không giống.

Ba cô gái kết bạn đi về phía cổng trường, trên đường gặp Vu Hà, liền chào hỏi với Mạnh Hân Vũ.

Vu Hà đeo một cái túi COACH.

“Áy, cái túi này đẹp thế! Mới mua à?” Mạnh Hân Vũ hỏi, “Mua ở đâu vậy? Vạn Văn à?”

Vạn Văn là shop lớn chuyên về túi xách giày da, rất nổi tiếng. Đương nhiên đều là đồ fake.

Mạnh Hân Vũ đối với mấy nhãn hiệu gì đó vốn không hiểu rõ cũng chẳng có hứng thú. cô nàng thuần túy là thấy nó đẹp, vô thức đưa tay ra.

Vu Hà cười hi hi đẩy tay cô nàng nói: “Cái gì chứ, đây là hàng chính hãng đấy.”

Mạnh Hân Vũ đối với chênh lệch giữa Vạn Văn và hàng chính hãng là bao nhiêu cũng không rõ lắm, chỉ “À” một tiếng. Lên tiếng chào rồi đi riêng phần mình.

Bạch Lộ hỏi: “Kia chính là người đồng hương mới mua điện thoại à?”

Mạnh Hân Vũ nói: “Đúng.”

Bạch Lộ “Ồ” một tiếng nói: “Vừa mua điện thoại vừa mua túi xách, đúng là có tiền mà.”

Mạnh Hân Vũ ngây thơ: “Cậu ấy nói chính hãng gì đó? Rất đắt à?”

Bạch Lộ nói: “không thể so với mấy cái túi của Tôn Nhã Nhân, nhưng nếu là mấy cửa hàng chuyên bán hàng thật thì cũng phải mấy ngàn.

Mạnh Hân Vũ trước kinh ngạc rồi lại thờ dãi: “Cậu ấy đúng là tốn tiền.” cô nàng cảm thấy đây chính là khuyết điểm lớn nhất của Vu Hà.

Bạch Lộ lại nói: “Làm thêm có thể kiếm được nhiều như vậy à? Để kỳ sau tớ cũng muốn thử một chút, mấy cậu phải giúp tớ!”

“Được được được.” Mạnh Hân Vũ nói, “Vậy cuối tuần cậu phải dậy sớm, cứ ngủ một giấc đến mười hai giờ thì chắc chắn không làm được.”

Hai người cười nói đi ra ngoài.

Kỷ An Ninh lại quay đầu nhìn thoáng qua bóng lưng Vu Hà, hơi thấy hoang mang. Vu Hà có nhiều tiền như vậy sao?

Nhưng cô ta làm cái gì chứ? Kỷ An Ninh vội chạy mấy bước: “Chờ tớ với!” Đuổi theo Mạnh Hân Vũ và Bạch Lộ.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Đi gặp phụ huynh

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Vị đại thiếu gia như Văn Dụ đôi lúc ở cùng bạn học cũng rất bình dân. Chỗ anh mời khách là tiệm ăn ngay cạnh trường.

Thì xong nên mọi người đều thả lỏng, vui chơi giải trí, con trai còn uống rượu, la lối om sòm.

Trong bữa tiệc trò chuyện có nhắc đến học bổng, Mạnh Hân Vũ rất mơ ước: “Mấy ngàn lận.”

Kỷ An Ninh thì xong cũng thấy thả lỏng, tự mình đánh giá lại, điểm số chắc là có thể tranh một chuyến.

Chợt bị mấy học sư huynh cấp cao hỏi: “Tặng quà cho giảng viên chưa?”

Hai người ngờ luôn: “Còn phải tặng quà ạ?”

Mấy em gái năm nhất vẫn còn ngây thơ, đám sư huynh liền cười vô cùng vui vẻ, lao nhao phổ cập kiến thức đủ loại tranh đoạt cùng nội tình trong trường học, còn điểm thêm chút phúc lợi dãi màu mỡ của hội học sinh.

Mạnh Hân Vũ thở dài: “Thêm chút cho hội học sinh thì tốt biết, nhưng không ngờ một học bổng bình thường thế này mà còn phải đưa lễ.”

Chiều theo tính cách Mạnh Hân Vũ, có lẽ không làm được chuyện vì học bổng mà đưa lễ như này. Nhưng Kỷ An Ninh biết, cô nàng vẫn sẽ nhận được học bổng. Thành tích của cô nàng đứng đầu lớp, lại là lớp trưởng, nếu ngay cả cô nàng còn không lấy được, đoán chừng cũng quá khó nhìn rồi.

cô an ủi Mạnh Hân Vũ nói: “Đừng lo lắng, thành tích của cậu tốt như thế, nhất định có thể nhận được.”

Vừa quay đầu liền thấy Văn Dụ đang mỉm cười nhìn cô, ánh mắt kia nhìn là biết đang định làm gì.

Kỷ An Ninh ngồi tại chỗ mà hít một ngụm khí lạnh, nhận nhìn đến lúc tiệc liên hoan tan, người khác đi hết rồi mới lúi cúi góc áo Văn Dụ, cảnh cáo anh: “Em nói cho anh biết, anh đừng có đi cửa sau giúp em!”

“Hừm, ngay cả trong lòng anh đang nghĩ gì cũng đoán được à?” Văn Dụ trêu chọc, “Em là con giun trong bụng anh à?”

“Bớt lầy!” Kỷ An Ninh véo anh, “nói cho anh biết! không được phép! không được phép!”

Văn Dụ ở trong trường học rất có tiếng nói. Lỡ như thành tích của cô không tốt bằng người khác, học bổng của người ta lại bị dồn xuống, vậy thì quá mất mặt!”

Mà bằng trực giác của cô, Văn Dụ rất có khả năng sẽ làm thế!

Văn Dụ bị Kỷ An Ninh bức hiếp, cuối cùng đành đáp ứng cô: “không đi cửa sau giúp em. Cứ đợi có điểm rồi tính, nếu điểm của em có thể tranh một chuyến thì anh sẽ đi chào hỏi, ai cũng không được đẩy em đi.”

Lúc có điểm, điểm số của Kỷ An Ninh so với kiếp trước không phải chỉ tốt hơn một chút, quả đúng là có tư cách cạnh tranh.

thật ra nếu cô có thể thi đậu Hoa đại thì bản thân cô cũng đã nói nên đầu óc cô không ngu ngốc. Chỉ là sức lực và thời gian cô phải tiêu hao quá lớn, không giống kiếp này có thể chuyên tâm vào việc học.

Trước kì nghỉ học bổng được đưa xuống, cả Mạnh Hân Vũ và Kỷ An Ninh đều được nhận. Hai người vui đến hóng hởi, thậm chí công dụng của học bổng cũng nhất trí với nhau, hai người bọn họ đều muốn mua laptop.

Thời cấp ba không dùng nhiều đến máy tính, lên đại học mới thấy không có máy tính đúng là rất bất tiện.

Hai người liền kết bạn đi mua lap trở về.

Bạch Lộ rất hâm mộ: “Sớm biết vậy tớ cũng cố gắng một chút là được rồi.” Nhận được học bổng là bản thân có thể mua được điện thoại mình muốn.

Ngày nghỉ, mọi người đều ai về nhà nấy. Năm nay tết đến sớm, cuối tháng giêng là Tết cũng bước vào thời kì xuân vận.

Có trường tổ chức giúp đỡ sinh viên mua vé, đa phần sinh viên đã mua xong vé.

Bạch Lộ vừa được nghỉ một cái liền về nhà luôn, một ngày cũng không muốn ở lại trường chờ lâu. Trần Hạo thì ở lại trường, kiên trì đến hai tám tháng chạp mới về.

Trong khoảng thời gian này, hần vẫn luôn kiên trì đi làm ở công ty Văn Dụ giới thiệu cho, bởi vì nghỉ nên thời gian của hần ngược lại dư ra rất nhiều. Công việc cuối năm ở công ty cũng vô cùng bận rộn, hần chạy trước chạy sau, mười phần chịu khó mới có thể chịu được cực khổ, ngược lại đạt được nhiều thứ tốt hơn.

Người bên dưới báo cáo cho Văn Dụ, Văn Dụ âm thầm gật đầu, lại nói với Kỷ An Ninh: “Ban ngày nó đi làm, sau khi tan việc thì đi phát tờ rơi.”

Trong nhà dù không giàu có, nhưng trước kia không phải tiêu gì nhiều, cũng không phải chịu áp lực sinh hoạt. Mỗi ngày học một ít, chơi trò chơi một lát, còn kiên trì huấn luyện cường thân kiện thể, ban đầu tháng ngày vốn rất đẹp.

Nhưng giờ đã không còn như trước.

một sinh viên chưa từng lo lắng gì, đột nhiên phải đối diện với áp lực sinh hoạt. Chính hần còn lải nhải với Văn Dụ: “Đột nhiên hiểu được nỗi khổ của mấy ông chú trung niên đã kết hôn.”

Nghĩ một chút còn nói: “thật ra cũng không chỉ mấy ông chú trung niên, em gái như An Ninh cũng cực khổ không kém, Hân Vũ nói em ấy còn đang đi làm.”

Đều là người phải chịu áp lực sinh hoạt. Lúc này thật sự rất hâm mộ mấy người được đầu thai vào chỗ tốt.

“Bố có thiếu con trai không?” hân ôm lấy cổ Văn Dụ hỏi, “Người cao mét tám, ngũ ngũ các loại gì đó?”

Văn Dụ: “...” Cút ngay, già sán ông đây không có phần của mày đâu!

Trạng thái của Kỳ An Ninh cũng không khác Trần Hạo mấy, vào kì nghỉ, thời gian rảnh đều điên cuồng kiếm tiền. Tiền cô kiếm được còn nhiều hơn Trần Hạo.

Cảm quá nhiều tiền mặt không được an toàn, đặc biệt cô lại ngồi phương tiện công cộng. Mã ca đã nhắc nhở cô một lần. Kỳ An Ninh nghĩ một chút, đổi thành bảo thọ chụp ảnh chuyển khoản cho cô.

Mỗi lần điện thoại có tin nhắn chuyển khoản, Kỳ An Ninh đều giống như giữa trưa hè nóng bức được ăn một miếng kem mát lạnh, hoặc giống như giữa cái rét lạnh mùa đông được uống ngụm canh nóng, thư thái như vậy.

Ba mươi tết, Văn Dụ đưa Kỳ An Ninh về nhà.

Kỳ An Ninh lúc đầu còn có chút phỏng đoán, tới lúc nhìn thấy Văn Quốc An thì hoàn toàn vụn vỡ, Văn Quốc An không phải người trung niên mà cô nhìn thấy trong vòng xoáy thời gian kia.

Người mà cô thấy trẻ hơn nhiều so với Văn Quốc An, lại anh tuấn hơn, là kiểu ông chú đẹp trai mấy cô gái trẻ tuổi yêu thích.

Văn Quốc An già hơn nhiều, cũng không đẹp trai như vậy.

Ông đối với Kỳ An Ninh giống như ông lão hàng xóm vô cùng thân thiết. Ngược lại là mẹ Văn Dụ - Trình Liên, Kỳ An Ninh có thể cảm giác được sự bắt bẻ bên trong phu nhân trang phục đẹp đẽ này.

Kỳ An Ninh đến vào buổi sáng, cùng bố mẹ Văn Dụ ăn cơm nói chuyện thường ngày, sau đó đến bữa trưa ngồi tạm, cùng nhau nói chuyện phiếm, rồi đứng dậy cáo từ.

Đầy đủ tiêu chuẩn quá trình làm khách.

Trước khi đến, cô đã hỏi qua người khác. Bên cạnh người lớn tuổi không nhiều, cô đành thỉnh giáo Mã ca, Mã ca tốt xấu gì cũng hơn ba mươi tuổi, việc đối nhân xử thế chắc chắn phải rõ hơn cô.

Mã ca vừa nghe đến việc cô gặp bố mẹ Văn Dụ, liền nháy nháy mắt, moi ruột gan đem hết lễ nghi làm khách mà mình biết nói cho cô một chút.

Chị thợ trang điểm cũng lại gần, hỏi: “Này, chị thấy điều kiện bạn trai em có vẻ rất tốt, gặp bố mẹ nói chuyện, sẽ cho em hồng bao bao nhiêu nh?”

Chị thợ lý cũng lại gần: “Lần đầu tiên em đến cửa, mẹ bạn trai em siêu keo, chỉ cho tám trăm.”

Chị thợ trang điểm phê phán: “Vậy thì keo quá rồi, chị tới lần đầu còn đưa chị hai ngàn.”

Lập tức nói tới mức Kỳ An Ninh thấy áp lực như núi, bởi vì cô biết, bố mẹ Văn Dụ ra tay quyết không hẹp hòi.

Quả nhiên bố Văn Dụ ra tay bất phàm.

Lúc Kỳ An Ninh ra về, ông lấy ra một cái hộp nhỏ: “Đây là lần đầu gặp cháu, coi như đây là quà gặp mặt, là mẹ bác để lại, hơi cũ, mong cháu không chê.”

Cái này so với hồng bao còn áp lực hơn.

Kỳ An Ninh đang muốn từ chối, Văn Dụ trực tiếp cầm cái hộp về đây: “không chê đâu, con xin nhận.”

Văn Quốc An cười ha ha.

Hai bố con kẻ xướng người họa, căn bản không cho Kỳ An Ninh cơ hội từ chối.

Trình Liên nhìn hai bố con họ diễn trò đến vui vẻ, cũng lười nói nét mặt của bọn họ.

Chờ Văn Dụ đưa Kỳ An Ninh đi, Trình Liên nói: “Có cần thiết không, còn đưa quà của mẹ ông cho con bé? Chẳng qua chỉ là yêu đương trong đại học mà thôi, mấy cái có thể thành đôi.”

Phần lớn tốt nghiệp rồi chia tay, nhiều hơn là chưa tốt nghiệp đã chia tay.

Văn Quốc An lạnh nhạt nói: “Con trai đã lớn vậy rồi, đây là lần đầu tiên đưa bạn gái về gặp bố mẹ, bà hẹp hòi cái gì, trong nhà bà cũng đâu thiếu.”

Trình Liên dưng mày, tức giận bỏ đi.

Mấy năm này bà bước vào thời kỳ mãn kinh, tính tình vô cùng nóng nảy. Văn Quốc An cũng lười để ý đến bà.

Kỳ An Ninh ở trên xe cẩn thận mở hộp ra liền hít một ngụm khí lạnh.

Chiếc vòng tay phi thủy yên lặng nằm trong hộp, toàn thân xanh biếc, thủy nhuận sáng trong.

“Cái này...” cô nói.

“Nhận đi!” Văn Dụ mạnh mẽ nói, “Đây không phải là tiền, đây là tấm lòng của trưởng bối.”

“Nhưng mà cái này quá quý giá, còn là di vật của bà anh.”

Đặc biệt là điểm sau làm cô vô cùng áp lực.

“Đồ trang sức của bà anh chất thành núi rồi.” Văn Dụ vui vẻ, “Nhưng mà bố anh lại chịu khó chạy vào kim khố chọn cho em một món đồ của bà nội, nói rõ là ông rất thích em”

Kỷ An Ninh: “...”

Chất thành núi cái quỷ gì, cũng không thể làm dịu bớt áp lực tâm lý có được không.

“Trưởng giả đã ban thưởng, nhận đi.” Văn Dụ nói, đem vòng tay từ trong hộp lấy ra, kéo Kỷ An Ninh đeo vào cổ tay cô.

Xương Kỷ An Ninh vốn nhỏ, hơi đẩy một chút liền đeo vào được. Màu xanh biếc oanh nhuận trên cổ tay trắng nõn mảnh khảnh, càng nổi bật hơn.

“Đẹp lắm” Văn Dụ nói, “Cứ đeo đi.”

Nhìn rất đẹp mắt, Kỷ An Ninh cũng thấy yêu thích. Bố Văn Dụ đối với cô đúng là rất hòa ái, một vị trưởng bối mười phần dễ gần.

Kỷ An Ninh sờ vòng tay, nghe ngóng: “Nhà anh chỉ có ba người thôi à, có nhiều thân thích không?”

Văn Dụ nói: “không nhiều, bố anh là con một, ông lớn tuổi, mấy vị có quan hệ thân thích họ hàng đều lớn hơn anh rất nhiều, không hay lui tới.”

Về phần Trình Liên bên kia, căn bản không có vấn đề gì.

Kỷ An Ninh nghĩ nghĩ nói: “anh đẹp trai như vậy, giống với mẹ anh. Họ hàng chắc cũng rất đẹp đúng không? Có ông cậu nào đặc biệt đẹp trai không?”

“Nào có cậu nào, mẹ anh cũng là con một.” Văn Dụ nói, “Họ hàng bên ngoại mẹ anh cũng không hay lui tới. Về cơ bản là không có thân thích nào hay lui tới.”

Kiểu nói này, đột nhiên cảm giác Văn Quốc An nói có lý, nhà anh thật đúng là... Nhân khẩu không vượng.

Kỷ An Ninh lại phiền não, tin tức hữu dụng gì đó đều đào không ra.

Ở trong nhà Văn Dụ cũng không nhìn thấy có gì kì lạ, không giống như trong nhà sắp xảy ra chuyện lớn gì.

Kỷ An Ninh lúc này hồi xanh ruột sao lúc trước không quan tâm Văn Dụ nhiều hơn. Lúc ấy Văn Dụ bỗng bốc hơi khỏi trường, Tôn Nhã Nhân hình như có đi nghe ngóng qua, cũng có vẻ từng nói chuyện này trong lớp.

Nhưng khi đó Kỷ An Ninh chỉ biết vui mừng vì không có người làm phiền mình, càng không có khả năng lại gần Tôn Nhã Nhân hóng hớt. Dẫn đến hiện tại hai mắt tối mù.

Đành chờ dài một cái.

“Chờ ngắn than dài gì đấy? Sắp sang năm mới rồi.” Văn Dụ nói, “Vui về lên.”

anh dừng một chút, còn nói: “Tính tình mẹ anh vốn như thế, không thích thì không muốn nói chuyện, thiếu hăng hái, anh cũng không thích tính này, em cứ mặc kệ bà ấy đi.”

Hôm nay Văn Dụ vô cùng không hài lòng với thái độ của Trình Liên, anh rõ ràng đã chào hỏi người trong nhà từ trước, Trình Liên còn lạnh nhạt với Kỷ An Ninh như vậy, làm đầy lòng anh có phần tức giận.

Văn Dụ hiểu lắm nhưng cũng đúng lúc có thể che giấu tâm tư chân thật của mình, Kỷ An Ninh liền không giải thích gì thêm.

Chờ đến lúc về đến nhà, cô nói với Văn Dụ: “anh mau về sớm đi, hôm nay là ba mươi Tết rồi.”

Văn Dụ hỏi cô: “Em ăn Tết như thế nào?”

Kỷ An Ninh cười: “Em làm sủi cảo, nhân bánh đã chuẩn bị xong rồi.”

Văn Dụ hôn cô một chút mới rời khỏi.

Hôm nay là ba mươi Tết, qua đêm nay là sang năm mới.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Chân tướng vụ án

Editor: tiểu mao

Ăn tết nên studio kia cũng nghỉ ngơi, Kỷ An Ninh không phải làm việc, khó có dịp được tiến vào trạng thái nghỉ ngơi.

Vốn cho rằng sẽ phải mấy ngày không gặp Văn Dụ, dù sao cũng là năm mới. Ai biết đầu năm mừng một anh lại chạy tới nhà.

“Hôm nay mừng một, anh không ở nhà với bố mẹ à?” Kỷ An Ninh kinh ngạc.

Văn Dụ không muốn nhắc tới: “Phiền!”

Kỷ An Ninh dừng một chút hỏi: “Sao thế?”

Gần sang năm mới, Văn Quốc An liền cãi nhau với Trình Liên, sáng sớm hôm nay, hai người mỗi người bay đi một chỗ thư giãn.

Thế là trong cái nhà còn chừa lại mỗi Văn Dụ.

Sáng sớm nhận được tin nhắn cha già gửi cho mình, Văn Dụ: “...”

“Hả? Hay như vậy lắm à?” Ký An Ninh thấy hơi bất ngờ.

“Mẹ anh giờ đang ở thời kỳ mãn kinh.” Văn Dụ buồn rầu nói, “Thời kỳ mãn kinh vô cùng đáng sợ.”

anh nằm trên ghế sa lon, nằm i ở chỗ này: “anh mặc kệ, hôm nay em phải nấu cho anh ăn!”

Nhìn đứa trẻ to xác bị vứt bỏ kia, Ký An Ninh cười, dùng tay xoa tóc anh: “Được, đừng có ghét bỏ tay nghề của em đây.”

Ba mươi Tết ăn cơm ở Văn gia, cũng là đầu bếp trong nhà làm, nói là bình thường nhưng thực tế tay nghề có thể so với nhà hàng cao cấp.

“anh chưa được ăn cơm em nấu lần nào.” Văn Dụ nói, “Em cứ yên tâm, cho dù khó ăn anh cũng tuyệt đối không lên tiếng.”

Ký An Ninh cười đập anh một cái.

Bà ngoại từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Văn Dụ liền hỏi: “Ai đây? Ninh Ninh, bạn của cháu à?”

Văn Dụ đứng dậy, tới đìu bà ngoại ngồi xuống: “Bà ngoại, bà lại quên cháu rồi à? Cháu sang đây để thăm bà.”

không biết bà ngoại nhầm Văn Dụ với ai, thế là tràn đầy phấn khởi trò chuyện với anh.

Ký An Ninh cố nhịn cười nói: “Vậy anh cứ nói chuyện với bà ngoại đi, em đi chuẩn bị cơm trưa.”

Ký An Ninh nấu xương sườn, xào thêm hai món, thỉnh thoảng ló đầu ra khỏi bếp nhìn một chút, Văn Dụ đang nói chuyện với bà ngoại đến phong sinh thủy khởi*. anh có bản lĩnh gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, chỉ cần anh thấy vui vẻ, người nào anh cũng có thể dỗ được, nếu anh mà không vui thì đến Thiên vương cũng chẳng dỗ được anh.

Đậy nắp nồi cho đồ ăn chín từ từ. Văn Dụ đi tới: “Bà ngoại đang xem TV.”

anh thấy Ký An Ninh mang đồ ăn từ ngoài ban công vào, hỏi: “Chỗ em không có tủ lạnh à?”

“không có, không có tác dụng gì.” Ký An Ninh nói, “Đồ ăn để ở ban công, thịt treo bên ngoài cửa sổ, ok.”

Đúng là biết cách xoay xở, Văn Dụ sờ sờ cằm

Ký An Ninh vừa quay đầu, nhìn biểu cảm của anh có sự thay đổi, học theo bộ dạng nhướn mày lên của anh, nói: “đang nghĩ mua cho em tủ lạnh à?”

Văn Dụ cười: “Em đúng là càng ngày càng hiểu anh.”

Ký An Ninh cười nhẹ: “Tùy anh, muốn mua thì mua đi.”

Văn Dụ đúng là không tin vào lỗi tai mình luôn. Ký An Ninh mà lại nói câu này sao? không phải trước giờ cô chỉ luôn cứng rắn cự tuyệt sao?

“Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây à?”

Ký An Ninh tặng anh một cái lườm.

“Này này, nói cho anh biết chuyện gì xảy ra?” Văn Dụ run lấy bầy tím lấy tạp dề của cô, “Sao tự nhiên lại thay đổi suy nghĩ?”

“không có gì.” Ký An Ninh mở nắp nồi lật mấy lượt, lại đậy nắp lại, “Người lớn đã gặp, di vật của bà nội cũng đã cầm, nên không muốn khách sáo với anh nữa.”

Đêm qua, cô đeo cái vòng kia trên tay, ngồi dưới ánh đèn nhìn thật lâu.

Mặc kệ là đồ trang sức của bà nội Văn Dụ có chất thành núi hay không, đúng như Văn Dụ nói, Văn Quốc An cật công chạy tới kho lựa chọn một món quà tặng nhân lần gặp đầu tiên chính là một phần tâm ý của bản thân ông.

Cũng là một phần tâm ý chịu tiếp nhận Ký An Ninh.

Ký An Ninh có thể cảm nhận được.

Văn Dụ mặt mày hớn hờ, chen vào phòng bếp ôm lấy Ký An Ninh, vòng tay ôm lấy eo cô.

“Đúng vậy, chỉ là mấy thứ bên ngoài. Cũng không phải đồ đắt giá gì.” anh cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, “anh chỉ muốn chăm sóc em thật tốt.”

Sau lưng là cái ôm áp áp, cánh tay cường tráng mạnh mẽ.

Ký An Ninh ngửa đầu về sau một chút, tựa vào lồng ngực của anh, mỉm cười: “Em biết rồi.”

Ngọn lửa cháy sáng, trong nồi phát ra tiếng kêu ùng ục. Mùi thơm đồ ăn bay đầy phòng bếp.

Ngày nghỉ lễ quan trọng nhất trong năm, đa phần mấy công ty xí nghiệp đều nghỉ lễ, chỉ có mấy cửa hàng phục vụ là ngoại lệ.

Mấy cửa hàng qua ngày mùng ba tết liền buồn bán bình thường, có tổ chức thêm các hoạt động, bán hạ giá giảm giá các kiểu. không biết Văn Dụ tốn mất bao nhiêu tiền, mùng bốn Tết liền đưa hàng tới cửa nhà Ký An Ninh.

Ký An Ninh tưởng là anh chỉ mua một cái tủ lạnh, ai biết sau khi giao xong tủ lạnh, còn mang tới thêm một cái máy giặt.

Ký An Ninh: “...” Tốt, đúng là cái máy giặt bây giờ lạch cà lạch cạch rất ồn ào.

Lại mang đến thêm một bộ ghế sofa.

Kỷ An Ninh: “...” không sao, cái chỗ bị sập kia Văn Dụ bị lọt xuống cũng không chi một lần.

Nhưng cuối cùng còn mang thêm một cái bồn cầu làm Kỷ An Ninh đơ luôn.

Văn Dụ giải thích: “Là cảm ứng tự động. Người vừa đứng lên liền tự động xả nước.”

trên mặt anh đầy vẻ đắc ý, mặt mũi đều lộ rõ vẻ mặt “Mau, mau khen ngợi anh đi”.

Nếu đặt vào kiếp trước, Kỷ An Ninh nào nghĩ tới vị thiếu gia cao ngạo này sẽ nghĩ đến việc mua cho cô máy lọc không khí, sẽ quan tâm đến bà ngoại mà mua một cái bồn cầu cảm ứng tự động.

Nghĩ cũng không dám nghĩ, không thể tưởng được!

Kiếp trước cô đã bỏ lỡ điều gì?

Kỷ An Ninh thừa dịp mấy công nhân không chú ý, kiễng chân hôn nhẹ lên môi Văn Dụ.

Cũng may kiếp này không tiếp tục bỏ lỡ nữa.

Tết xuân trôi qua, trường học vẫn chưa đi học lại, nhưng mấy công ty đã bắt đầu hoạt động lại.

Văn Quốc An trở về, Trình Liên cũng quay về, nhưng Văn Dụ chưa chạm mặt bà lần nào, không biết cả ngày bà bận cái gì.

Di giúp việc không có ở đây, bà ấy về nhà để chuẩn bị lễ mừng thọ cho bố mình, bà xin nghỉ dài hạn, phải ba tháng mới về lại.

Nhưng lại có một người khác trở về, là lão Hinh.

“không tra được Triệu Thần và Kỷ An Ninh trong quá khứ có quen biết nhau.” Vừa gặp mặt, hần liền nói rõ, “Nhưng lại tra được một vài chuyện của Triệu Thần. Ngài xem trước đi.”

hần đem một túi văn kiện da trâu đẩy đến trước mặt anh.

Văn Dụ mở túi văn kiện, phát hiện báo cáo lần này dày hơn rất nhiều so với Kỷ An Ninh. anh đọc kỹ từng từ.

Phối hợp với tốc độ đọc của anh, lão Hinh chậm rãi trần thuật lại.

“Nhà Triệu Thần là ở đây, nhưng nguyên quán là ở thành phố Du, ông bà Triệu Thần giờ vẫn đang sống ở đó. Sau khi mẹ hần qua đời, bố tái giá, quan hệ của hần với mẹ kế khá kịch liệt. Vì để tách hai người ra, bố Triệu Thần đưa hần đến thành phố Du, để hần sống cùng ông bà.”

“hần sống ở thành phố Du từ năm lớp sáu, ông bà đối với hần luôn ngoan ngoãn phục tùng, dần dần, hần trở nên vô pháp vô thiên.”

“Tôi không tra được lịch sử Triệu Thần từng tiếp xúc với Kỷ An Ninh, nhưng tôi điều tra được, trên tay Triệu Thần... từng dính máu người.”

Câu nói này vừa nói ra, Văn Dụ vốn là người không sợ trời không đất cũng thấy kinh hoàng.

Lão Hinh điều tra rất tường tận.

Triệu Thần vẫn luôn học trường tư, rất hiển nhiên là giống mấy vị con nhà giàu khác, định đi theo con đường du học.

Trường này học phí rất đắt, nhưng cũng không phải học sinh nào cũng là con nhà giàu. Có một học sinh tên là Lý Viễn Dương, hần không được coi là con nhà giàu.

Bố mẹ Lý Viễn Dương học không cao, chuyên bán đồ ăn ở chợ. Mặc dù ở chợ X có ba quầy hàng, tiền kiếm được cũng coi như đủ cho ba người sống dư dả, nhưng tiền đó là tiền bọn họ đi sớm về khuya vất vả kiếm được.

Lý Viễn Dương học rất giỏi, bố mẹ liền hi vọng hần tương lai càng có thể diện hơn, muốn để hần học ở trường tốt, liền đưa hần vào trường tư này. Học phí đắt đỏ này đối với học mà nói thì có phần quá tải, nhưng bố mẹ hần vẫn cắn răng chống đỡ, cảm thấy chỉ cần con trai mình có tiền đồ, thì đều đáng giá.

Ai cũng không nghĩ ra, một học sinh ưu tú về phẩm học* khi đi vào trường này, trong một năm liền thay đổi.

*dạng như hạnh kiểm và học lực.

hần ở chỗ này chân chính tiếp xúc với con nhà giàu, những người này trong nhà có biệt thự xe sang, tiêu tiền như nước. Vốn là thiếu niên tâm tính chưa kiên định, rất dễ bị thế giới bên ngoài thu hút.

Thế là một chàng trai ưu tú về phẩm học bắt đầu biết tiêu tiền, bắt đầu ghét bỏ cái xe mười mấy vạn của nhà là mất mặt, báo bố mẹ chỉ ít cũng nên thuê một chiếc xe Benz đi học phụ huynh.

Gia đình đó không chống nổi mức tiêu phí xa xỉ của hần. Nhưng rất nhanh, chính Lý Viễn Dương tìm được biện pháp giải quyết.

hần có thể kiếm được tiền, chỉ cần khom lưng cúi đầu làm tiểu đệ cho người khác là được.

hần làm tiểu đệ cho Triệu Thần, chỉ nghe lệnh của Triệu Thần.

Có một ngày, vào lúc ra ngoài chơi bởi với Triệu Thần, hần gặp bạn nữ cùng lớp thời sơ trung. cô bé này tên là Hạ Mạn, từng là đối thủ cạnh tranh hạng nhất lớp với hần, cũng là người có phẩm học ưu tú.

không chỉ như thế, bộ dạng Hạ Mạn còn vô cùng xinh đẹp. Lập tức bị Triệu Thần coi trọng.

Triệu Thần trời sinh là kẻ háo sắc. hần ta thông qua Lý Viễn Dương để làm quen với Hạ Mạn, bắt đầu theo đuổi.

Trong lòng Hạ Mạn, Lý Viễn Dương vẫn là một nam sinh có phẩm học ưu tú, cô bé làm sao biết được hắn đã thay đổi hoàn toàn. Lý Viễn Dương nói muốn giới thiệu bạn cho cô bé làm quen, cô bé không chút phòng bị gì với họ.

Nhưng rất nhanh, cô bé liền ý thức được Triệu Thần không phải người tốt. Thế là sau khi cô bé từ chối sự theo đuổi của Triệu Thần, theo đuổi liền biến thành quấy rối.

Bạn của cô bé, phụ huynh và giáo viên đều từng nghe cô bé khóc lóc kể về bị Triệu Thần quấy rối, nhưng không có biện pháp giải quyết triệt để. Bố mẹ còn lặng lẽ cân nhắc việc chuyển trường cho cô bé.

Nhưng ngay lúc thủ tục chuyển trường còn chưa xong xuôi, cô bé lại nhận được điện thoại của Lý Viễn Dương. Lý Viễn Dương ở trong điện thoại vô cùng thành khẩn xin lỗi, nói hắn cũng không biết Triệu Thần là người như vậy. Hắn hẹn cô bé ra nói chuyện, nói rằng nhất định giúp cô bé giải quyết chuyện của Triệu Thần.

cô bé lúc đó chỉ mới mười bảy tuổi, vẫn còn ngây thơ đơn thuần, không biết lòng người hiểm ác cỡ nào. Mang theo tin nhiệm với bạn học cũ, cô bé nhận lời, đâu ngờ người chờ cô... Lại là Triệu Thần.

Thời điểm phát hiện ra thì cô bé đã chết. Lúc sống cô bé bị cưỡng bức, giầy dũa quá kịch liệt nên bị người cưỡng bức bóp cổ chết.

Tuổi mười bảy tuổi đẹp đẽ ở đó.

Triệu Thần và Lý Viễn Dương đều bị bắt.

Bố mẹ, bạn bè của cô bé đều biết ai là hung thủ.

Người nhà của hung thủ để cho người ta nhấn với bố mẹ cô bé, đề nghị dùng tiền để giải quyết. Bố mẹ cô bé tức giận từ chối.

Kết quả cuối cùng, lại là Lý Viễn Dương gánh mọi tội danh.

“Lúc ấy, tòa phán tù chung thân, hiện tại đã được giảm còn hai mươi năm. Giờ vẫn đang ở trong tù, đoán chừng khoảng mười năm nữa là được ra tù.” Lão Hinh nói, “Còn gia đình đứa nhỏ này, từ sau khi hắn nhận tội, hiện tại trong bốn cái chợ đã có mười mấy cửa hàng, mua thêm ba cái nhà, còn mua được Mercedes.”

“Cho nên là Triệu Thần làm?” Văn Dụ hỏi.

“Trăm phần trăm là hắn.” Lão Hinh nói.

“Chắc chắn là hắn và Kỳ An Ninh trước kia chưa từng gặp nhau?” Văn Dụ lại hỏi.

Lão Hinh hỏi lại: “Vì sao Ngài lại cho rằng trước kia bọn họ từng tiếp xúc.”

Văn Dụ yên lặng.

thật ra anh cũng không có bất kỳ chứng cứ xác thực nào, tất cả đều là phỏng đoán.

Kỳ An Ninh nói trước kia gặp phải người xấu. Kỳ An Ninh nói cô sợ người này. Kỳ An Ninh sợ Triệu Thần.

Mà trùng hợp là, ngày đó đi ra ngoài chơi với bọn Lý Hách. người em họ từ phương xa tới mới quen được người bạn ở thành phố Du là Triệu Thần. Bọn họ quen nhau ở thành phố Du.

Triệu Thần từng sống ở thành phố Du. Kỳ An Ninh lại từ thành phố Du tới đây học.

Đem tất cả tin tức thu được tổng hợp lại cùng một chỗ, thế là Văn Dụ thấy hoài nghi, người xấu mà trước kia Kỳ An Ninh có thể là Triệu Thần.

Trùng hợp hơn là, từ những gì lão Hinh điều tra được, Triệu Thần cái nào cũng phù hợp với hình tượng “người xấu” trong miệng Kỳ An Ninh.

Hết lần này đến lần khác lão Hinh không tra được bọn họ trước kia từng gặp ở thành phố Du.

“Kỳ An Ninh học ở trường trọng điểm lâu đời, Triệu Thần lại học trong trường tư nhân khu vực mới giải phóng, nếu như xét về mặt địa lý thì xem như là “rất xa”.”

“Kỳ An Ninh ở khu lao thành, biệt thự Triệu Thần ở Đông Giao. Tuyến đường bọn họ đi học, sinh hoạt không có bất kỳ điểm chung nào.”

“Trong đám bạn cũng không có ai chung không tồn tại giống Hạ Mạn, gặp phải tình huống chung bạn với Triệu Thần.”

Lão Hinh là kiểu người rất trầm ổn, tốc độ nói chuyện vừa phải, thanh âm trầm thấp, rất dễ làm người khác tin phục.

Dù sao Văn Dụ càng nghe càng biết lão Hinh nói có thể là đúng.

Đến Kỳ An Ninh cũng đã nói qua, cô trước kia không quen Triệu Thần. cô còn nói, “không tin anh có thể tra thứ.”

cô nói vô cùng chắc chắn.

Lão Hinh lấy ra một phong thư cùng một xấp ngân phiếu định mức, đẩy qua: “Đây là tiền lộ phí còn dư...”

Văn Dụ khoát tay nói: “không cần, ông lấy đi.”

anh lại lấy ra một phong thư thật dày đẩy qua: “Vất vả rồi.”

“Vẫn thiếu khách khí.” Lão Hinh cất hai phong thư đi, “Có việc thì liên hệ với tôi.”

Văn Dụ gật gật đầu, đưa mắt tiễn hắn rời đi.

Lại cúi đầu xem những tài liệu kia, tên khốn Triệu Thần kia làm việc không nhân tính thế này, nghe rợn cả người. Càng đáng sợ là, lúc ấy hắn mới mười bảy tuổi.

Văn Dụ lại lật thêm một tờ, đằng sau có một tấm ảnh của Hạ Mạn.

một cô gái rất đẹp, bộ dáng tươi cười đầy ngọt ngào.

Văn Dụ không biết có phải áo giác hay không, anh càng nhìn Hạ Mạn càng cảm thấy bóng dáng của Kỳ An Ninh.

anh ném tờ liệu lên bàn, châm thuốc, ánh mắt thâm trầm.

Tác giả có lời muốn nói:

Tĩnh lại, không nhìn được bổ sung thêm một câu. Chuyện Triệu Thần giết người, tham khảo nam sinh 17 tuổi trường Tân Đông Phương Bắc Kinh giết bạn học nữ cùng lớp. Tra trên Baidu, thấy hung thủ không chỉ là con nhà giàu mà còn rất đẹp trai. Cho nên bạn không thể nào biết được bên mình hạng người nào là người xấu. mà người lừa gạt nữ sinh bị hại kia lại là một bạn nữ cùng lớp.

*Vụ án của Triệu Thần được lấy từ một vụ án có thật ở Trung Quốc. Tối ngày 19/5/2019, nữ sinh 16 tuổi bị mất liên lạc ở trường ngoại ngữ Tân Đông Phương Bắc Kinh. Sáng sớm hôm sau, thi thể cô bé được tìm thấy trong dãy phòng học của trường. Cùng ngày hôm đó, bạn cùng lớp của cô bé là một nam sinh 17 tuổi ra tự thú. Vào khoảng 21 giờ ngày 19, cậu ta ép buộc bạn học nữ quan hệ với mình và đã bóp cổ cô bé đến tử vong, vì quá sợ hãi nên đã gọi điện thông báo cho phụ huynh và giáo viên. Tháng 6/2017, tòa tuyên án cậu ta phải chịu bản án chung thân và bị tước quyền sống chính trị. Cậu ta kháng án và khẳng định rằng hai bên đều tự nguyện quan hệ với nhau và không thừa nhận bản thân đã cưỡng hiếp cô bé kia. Theo mẹ của nạn nhân, trên đường đến Bắc Kinh ngày sau ngày xảy ra vụ án, gia đình hung thủ đã yêu cầu giáo viên và hiệu trưởng gửi cho họ tin nhắn đề nghị giải quyết vấn đề bằng tiền bạc. Ngoài ra hung thủ còn cung cấp bằng điểm với kết quả nổi bật và nhận xét của giáo viên nhằm xin giảm nhẹ hình phạt. Sau đó hung thủ bị kết tội cưỡng bức và giết người có chủ ý, chịu án tù chung thân.

từ khóa vụ án: 新东方17岁男生在教室奸杀女同学, nhờ google dịch thôi chứ cũng không biết vụ án đó ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 74: Ân mạng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Văn Dụ lại mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ.

anh cảm thấy trong mơ chắc là Hạ Mạn, nhưng cô bé kia vừa quay đầu, lại là Kỳ An Ninh. Triệu Thần trong giấc mộng này dây dưa quấy rối Kỳ An Ninh.

Có lẽ là do trong mơ Hạ Mạn biến thành Kỳ An Ninh, cho nên bối cảnh trong mơ đều là những nơi Văn Dụ quen thuộc. Hoa đại, quán bar NL, thậm chí còn có quán cà phê Thư Thần.

Văn Dụ nhìn thấy người mềm mại hiền lành như Thư Thần đứng ra thế nào, ngăn cản Triệu Thần cho Kỳ An Ninh.

thì ra là thế, cho nên Kỳ An Ninh mới thích anh ta như vậy, cho nên lúc cô xin nghỉ rồi đi lại có cảm xúc thương cảm như vậy, hóa ra là vì vậy ư?

Giấc mơ kì lạ này kết thúc vào buổi sáng tỉnh lại. Văn Dụ mở mắt nhưng không ngồi dậy, vừa quay đầu liền thấy trên đầu giường để túi da trâu đựng văn kiện.

Cái căn bệnh nằm mơ này đúng là càng ngày càng nặng. Lần này còn xuất hiện cả Thư Thần.

anh xoa xoa mặt ngồi dậy, hôm nay anh còn có hẹn với Kỳ An Ninh.

Văn Dụ đáp ứng đưa Kỳ An Ninh đi mua hoa.

Ngày đó Văn Dụ mua một đồng lớn đồ điện gia dụng và ghé sở pha gì đó đưa đến cửa, thừa dịp công nhân có nhiều người, Kỳ An Ninh liền nhờ bọn họ hỗ trợ đem đồng đồ linh tinh ngoài ban công bao gồm một cái ngăn tủ bị hỏng của chủ cũ vứt đi.

Ban công sau khi dọn dẹp xong, Kỳ An Ninh liền lên mạng đặt một cái giàn trồng hoa, định mua chút hoa cho bà chăm sóc.

cô nhớ lúc còn bé, trên ban công lớn trồng rất nhiều hoa, bà ngoại đặc biệt chăm sóc cho chúng. Nếu như bà ngoại đã quên đi cách làm vườn, vậy cô sẽ chăm sóc thật tốt, như vậy mỗi khi bà ngoại rời giường đều có thể nhìn thấy, tâm tình sẽ tốt hơn.

Văn Dụ lái xe đưa Kỳ An Ninh và bà ngoại đến chợ hoa cỏ.

Vừa xuống xe, Kỳ An Ninh liền hướng về phía tay mình chụp cái gì đó, lại đem một chỗ khác bọc trên cổ tay bà ngoại.

“...” Văn Dụ, “Cái gì vậy?”

Kỳ An Ninh lời kéo nói: “Đai chống mất.”

Có một lần Kỳ An Ninh chụp ngoại cảnh, trên đường thấy một bà mẹ mang theo hai đứa trẻ sinh đôi, trên cổ tay đeo hai dây đai chống mất.

cô rất ngạc nhiên, lập tức chạy tới hỏi bà mẹ kia mua cái đó ở chỗ nào, mới biết đây là sản phẩm cho mẹ và bé, ở cửa hàng đồ dùng trẻ em hay ở trên mạng đều có. cô lập tức tìm mua một cái.

Kiểu này khi mang bà ngoại ra ngoài có cảm giác an toàn.

Văn Dụ cũng cảm thấy cái này rất tốt.

“Sau này chúng ta ra ngoài cũng mua một cái.” anh nói, “Người khác liền biết em là hoa đã có chủ.”

“Tào lao!” Kỳ An Ninh tự chửi mình.

Dáng vẻ cô tươi cười duyên dáng, ở trong mắt Văn Dụ lại trùng với dáng vẻ của Hạ Mạn.

thật ra dáng dấp hai người không giống, mỗi người một vẻ đẹp riêng.

Nhưng khi đối mặt với tên háo sắc Triệu Thần kia, hai người đều giống nhau.

Yếu đuối, cần được bảo vệ.

Văn Dụ không biết người nhà Hạ Mạn và bạn bè cô bé làm thế nào chịu được nỗi đau khi mất đi Hạ Mạn.

anh chỉ mới suy nghĩ một chút, đem Hạ Mạn thành Kỳ An Ninh, đã chịu không nổi! Muốn nổi!

Cổ lệ khí này không biết sinh ra từ đâu, giống như từ tận nơi sâu thẳm đáy lòng, ở nơi đó ẩn nấp một con vật hung dữ.

trên mấy cây cột đều được vây quanh bằng kính, Văn Dụ đi sau Kỳ An Ninh và bà ngoại, vừa quay đầu liền thấy một đôi mắt.

Vẫn vệt tia máu, đỏ bùng, roi lệ. (Đây là hình ảnh anh thấy trong mơ khi đưa bà đến viện dưỡng lão)

Giật mình một cái, nhìn lại, hóa ra chỉ là ảo giác.

Văn Dụ hít một hơi, đưa tay dè lại tim, cảm thấy trái tim vô cùng không thoải mái.

Bà ngoại quên đi rất nhiều chuyện trước mắt nhưng vẫn còn nhận ra rất nhiều loại hoa.

Kỳ An Ninh để bà tự mình chọn, bà trò chuyện với chủ quán say sưa ngon lành. Chủ quán còn khen ngợi: “Đi đây rất am hiểu việc làm vườn.”

Tính xong tiền, còn đưa thêm một mầm cây nhỏ cho bà ngoại.

Hôm nay bội thu mà về, Văn Dụ tự nhiên muốn làm thanh niên lao động sung sức. anh đem mấy cây hoa và chậu mang lên lầu, Kỳ An Ninh và bà ngoại dọn dẹp ngoài ban công.

Kỳ An Ninh quan sát một lúc, phát hiện bà ngoại thậm chí không xả bồn cầu, nhưng vẫn khéo tay như trước, biết làm sao xới đất, làm sao đổi chậu.

Thế là cô đem mấy chuyện này giao cho bà ngoại làm. Làm nhiều việc một chút, có lợi cho đầu óc của bà, tốt hơn xem TV rất nhiều.

Quay vào phòng khách lại phát hiện Văn Dụ đang ngồi trên ghế sa lon, thần sắc khó lường. trên bàn trà không biết từ lúc nào có thêm một túi da trâu.

“Cái gì vậy?” cô đi qua hỏi.

Văn Dụ mở to mắt nhìn cô một cái, ánh mắt yếu ớt.

Kỳ An Ninh cảm thấy hơi kỳ lạ, ngồi xuống hỏi: “Sao vậy?”

Văn Dụ vẫn quyết định để Kỳ An Ninh biết. Biết nhiều hơn một chút, đối với tên khốn này sẽ có lòng phòng bị, không có chỗ xấu.

“Liên quan đến Triệu Thần,” anh nói, “Có một số chuyện anh muốn để em biết.”

anh đem những tài liệu kia rút ra đưa cho Kỳ An Ninh. Kỳ An Ninh nhận lấy, đọc kỹ.

Thế là Văn Dụ trơ mắt nhìn Kỳ An Ninh mặt cắt không còn giọt máu.

Kỳ An Ninh ngẩng đầu nhìn Văn Dụ một chút, thấy kinh ngạc khó hiểu, lại cúi đầu tiếp tục đọc.

Tư liệu vô cùng chi tiết rõ ràng, ghi chép kĩ càng trong hồ sơ, sau đó giáo viên và bạn học của Triệu Thần làm thế nào ra mặt chứng minh Triệu Thần là một học sinh tốt “phẩm học ưu tú, thiện lương chính trực”. Thậm chí có người làm chứng, lúc ấy bọn hắn ở cùng Triệu Thần và Lý Viễn Dương, sau đó bọn hắn cùng Triệu Thần rời đi trước, sau đó mới xảy ra án mạng.

Triệu Thần cứ như vậy bị loại bỏ.

Kỳ An Ninh cảm thấy thao tác thủ pháp này, toàn bộ quá trình đều hết sức quen thuộc. Hóa ra Triệu Thần là kẻ tái phạm.

cô cắn chặt bờ môi, cắn tới mức chảy máu. Tầm ảnh của Hạ Mạn, phảng phất như là di ảnh.

Loại cảm giác vì sợ hãi mà trái tim co lại lại đánh tới.

“không sao chứ?” Văn Dụ đưa tay nắm chặt tay cô, phát hiện tay của cô thật lạnh.

“Bị dọa à?” anh an ủi cô, “Đừng sợ. Cho em xem là vì muốn em biết hắn ta là loại người gì, sau này cách xa hắn ra.”

Kỳ An Ninh nhẹ gật đầu.

Văn Dụ rút lại tư liệu trong tay cô, mở ra nói: “Bố hắn vốn định tiễn hắn ra nước ngoài. Sau đó xảy ra chuyện này, liền đem hắn đưa tới tỉnh lỵ, không dám để hắn xuất ngoại, cho hắn vào trường này học. Ở trong nước xảy ra chuyện, hắn còn có thể lực bên trên, ở nước ngoài xảy ra chuyện, có đôi khi tiền bạc cũng chưa chắc giải quyết được. Tiểu tử này, bản tính khó dời, thời cao trung đã làm chuyện này một lần, Đứng là chỗ không đổi được ăn phân.”

“Nhưng mà em đừng sợ, hắn ta không dám làm gì em đâu.” Văn Dụ vuốt bàn tay cô, nói: “Có anh đây rồi.”

Kỷ An Ninh sâu kín nhìn anh một cái.

Cho nên kiếp trước Triệu Thần đã sớm để mắt đến cô, chỉ là kiêng kị Văn Dụ, vẫn luôn không dám ra tay. Vì vậy lúc Văn Dụ vẫn còn trong trường, cô vẫn không biết đến sự tồn tại của Triệu Thần.

Văn Dụ rời đi, Triệu Thần mới không kiêng nể gì cả.

Nhưng mà kiếp này Văn Dụ có rời đi không.

thật ra từ mừng bầy Văn Dụ đã tới công ty làm việc cho Văn Quốc An. Đứng nhìn bộ dạng lưu manh của anh trước mặt Kỷ An Ninh, anh ngược lại thực sự có thể đảm đương trách nhiệm của người thừa kế.

Rất nhanh rằm tháng giêng trôi qua, giờ đã là trung hạ tuần tháng hai. Hôm nay anh vừa họp xong, nhận được điện thoại của Văn Quốc An: “Mấy hôm nay con có thấy mẹ con đâu không?”

“không có.” Văn Dụ nói, “Từ sau hôm ba mươi gặp kia, con chưa gặp mẹ lần nào.”

“không nói chuyện điện thoại với nhau sao?”

“không có.” Văn Dụ không thân với Trình Liên, nửa tháng không gọi điện cho nhau cũng là chuyện bình thường, “Sao ạ?”

Văn Quốc An trầm ngâm một chút nói: “Con lên lầu đi.”

Văn phòng Văn Quốc An ở trên tầng cao nhất, Văn Dụ dùng thang máy chuyên dụng lên lầu, bước vào văn phòng ông, phát hiện ngoài Văn Quốc An, còn có thư ký Tôn và nữ thư ký bên cạnh Trình Liên.

Biểu cảm nữ thư ký của Trình Liên vô cùng bất an.

Văn Dụ nhìn tình hình này thấy không đúng, nhíu mày hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Văn Quốc An nói: “không liên lạc được với mẹ con.”

Văn Dụ ngạc nhiên nói: “không liên lạc được... là có ý gì?”

Văn Quốc An nói với nữ thư ký: “Tiểu Dương, cô nói lại một lần nữa cho nó nghe.”

Thư ký Dương gật đầu, hồi tưởng lại: “Lần cuối tôi liên hệ với Trình tổng là chạng vạng tối hôm trước, vốn là buổi chiều có cuộc họp cần tham gia, sau lại chậm trễ. Tôi gửi cho bà ấy một tin nhắn bằng điện thoại. Sau đó bắt đầu từ hôm qua, điện thoại Trình tổng liên tắt máy. Tôi gọi điện hỏi qua một vài người, họ đều nói không nhìn thấy Trình tổng, bao gồm cả tài xế của bà ấy. Sau đó, buổi chiều tôi liền gọi điện cho thư ký Tôn.”

Thư ký Tôn tiếp lời: “Tôi nhận được điện thoại của thư ký Dương liền gọi điện cho chủ tịch.”

nói xong, cả hai thư ký đều nhìn Văn Quốc An, Văn Dụ cũng nhìn Văn Quốc An.

Văn Quốc An nhíu mày nói: “Gần đây tâm trạng của bà ấy không tốt, ở nhà hay cãi nhau với ta, ta chỉ cho là bà ấy đang đùa, liền nói không cần lo, chờ bà ấy trở về là được.”

Văn Dụ lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Trình Liên, vẫn là trạng thái tắt máy.

anh cúp điện thoại, chau mày nói: “Vậy có thể nói mẹ con đã mất liên lạc hơn bốn mươi tiếng?”

Văn phòng liền rơi vào trạng thái yên lặng.

Thư ký Dương nói: “Này, trước kia chưa từng tắt lâu như vậy...”

không ai trả lời, văn phòng lại tiếp tục rơi vào yên lặng.

Văn Dụ hướng ánh mắt về phía Văn Quốc An, kêu lên: “Bố!”

Tình huống này ngoại trừ báo cảnh sát thì không còn lựa chọn nào khác, Văn Dụ không biết tại sao Văn Quốc An lại im lặng.

Cuối cùng, Văn Quốc An vẫn nói: “Báo cảnh sát đi.”

Kỷ An Ninh hôm nay cũng có công việc.

Mặc dù là mùa đông nhưng cô lại mặc một cái váy lụa trắng. Công việc người mẫu ảnh, mùa hè thì chụp đồ bông, mùa đông thì chụp váy vóc đều là chuyện bình thường. Cũng may trong phòng chụp ấm áp, nhiệt độ đèn chiếu cũng rất cao, ngược lại cũng không bị đông cứng.

Chỉ là chụp được một nửa liền nhận được điện thoại của Văn Dụ, anh nói: “Hôm nay có chút chuyện, không tới đón em được.”

Kỷ An Ninh biết ngày nghỉ anh đều tới công ty làm việc, nói: “không sao đâu, anh cứ làm việc của anh đi.”

Nhưng Văn Dụ vội vàng cúp điện thoại, không có giống bình thường ba hoa các thứ nào là “nhớ em”, “bảo bố”. Kỷ An Ninh thoáng thấy kỳ lạ một chút, nhưng studio đang gọi cô, cô cũng vội vàng đi thay quần áo.

Ngày thứ hai, cô đưa bà ngoại đi bệnh viện kiểm tra lại.

Kỷ An Ninh nhìn thấy kết quả kiểm tra lại là biết bà ngoại làm trị liệu giống như kiếp trước, đều không có tác dụng gì, cô đề xuất muốn làm phẫu thuật.

Nhưng bác sĩ cho rằng thời gian trị liệu còn thiếu, bây giờ đã kết luận không có tác dụng là quá nóng vội. Bác sĩ đặc biệt phản cảm với kiểu người thân bệnh nhân tự cho là đúng này, mà quan trọng nhất chính là, tuổi của bà quá lớn lại mang trên mình nhiều loại bệnh, rất dễ xảy ra biến chứng, để cho người lớn tuổi như thế này làm phẫu thuật, là chuyện bác sĩ cố gắng tránh nhất.

Kỷ An Ninh cũng không cách nào thuyết phục được bác sĩ.

cô cũng không thể nói “Tôi trước kia từng trải qua một lần” được.

Tranh chấp với nhau, thậm chí bác sĩ còn nói “cô lớn bao nhiêu? Trưởng thành chưa? Mời bố mẹ đến nói chuyện với tôi!” Cứ như vậy nói hết ra.

Kỷ An Ninh âm ức mang bà ngoại ra về, tâm tình uể oải.

Về nhà làm cơm trưa, sắp xếp bà ngoại nằm xuống ngủ trưa. Kỷ An Ninh nằm trên ghế sa lon mới mua, tâm tình sa sút, lấy điện thoại di động ra, muốn nói với Vãn Dụ một chút.

Lúc này mới phát hiện giờ đã xế chiều, Vãn Dụ hôm nay vậy mà một cuộc điện thoại cũng không gọi cho cô, một tin nhắn cũng không có.

Đúng là kỳ lạ.

Kỷ An Ninh gọi điện qua, Vãn Dụ lập tức nhận, lại nói: “Giờ anh đang rất bận, lát nữa gọi điện nói với em sau.”

Kỷ An Ninh chỉ kịp “A” một tiếng liền bị cúp máy.

cô chỉ có thể nhìn cái điện thoại, thờ dài một tiếng, tâm trạng càng thêm sa sút.

Tại nhà lớn Vãn gia.

một bên là Vãn Quốc An, Vãn Dụ và thư ký Tôn, một bên là một đám người, có mặc đồng phục cũng có mặc thường phục.

Vãn Dụ cúp điện thoại, nhìn qua người trước mặt, mặt mày lạnh lùng, giọng nói càng lạnh hơn: “Tôi không hiểu lắm, ngài nói thế là ý gì?”

La đội trưởng của đại đội trình sát hình sự đành phải lặp lại một lần nữa: “Kết quả so sánh cho thấy dấu vân tay trên dao là của Vãn đồng, cho nên cần mời Vãn đồng về cùng chúng tôi, phối hợp điều tra một chút.”

Ngay hôm qua, khi bọn họ ý thức được Trình Liên bị mất liên lạc. Thế là Vãn Quốc An gọi cho bác họ của Tiền Hạo Nhiên.

Tiền cục phó lập tức an bài bên dưới, rất nhanh đã có phản hồi.

Điện thoại Trình Liên tắt máy. Định vị GPS bình thường một khi điện thoại tắt máy thì không thể tra ra vị trí được. Nhưng hệ thống của cảnh sát có thể tra ra dấu vết lịch sử.

Trước khi điện thoại Trình Liên tắt máy thì vị trí cuối cùng chính là ở nhà mình. Đồng thời trong ghi chép trò chuyện, số điện thoại cuối cùng chính là “110”.

Ghi âm điện thoại đã được điều tra, đúng là giọng của Trình Liên. Bà chỉ nói một câu “Cứu mạng”, liền cúp điện thoại.

Tổng đài cảnh sát thường hay tiếp nhận một vài cú điện thoại trêu đùa ác ý, nên cú điện thoại này bị nhân viên cảnh sát lúc đó xử lý như mấy cú điện thoại ác ý, không coi trọng.

Tiền cục phó bởi vì coi trọng, trực tiếp gọi cho La đội trưởng đại đội trình sát hình sự được xưng là “La thiết đầu”, tự mình đem chuyện này giao cho hắn. Ngán ngại trong vòng một giờ, liền tra ra những tin tức này.

La đội trưởng lập tức dẫn người đến đại trạch Vãn gia.

Khi đó Vãn Quốc An và Vãn Dụ đang cùng uống trà với Tiền cục phó. La đội trưởng dẫn người xông vào, nói rõ tình huống, yêu cầu tiến hành điều tra tại hiện trường.

Vãn Quốc An và Vãn Dụ đương nhiên là đồng ý, dù sao cũng là vì lực soát manh mối tìm kiếm Trình Liên.

Ai cũng không nghĩ tới ở chỗ bí mật trong nhà để xe tìm được một miếng đệm xe, bên trong còn giấu một con dao.

Cái đệm đó là cái đệm trên xe Vãn Quốc An, dao là con dao gọt trái cây trong bếp. Cả trên đệm lẫn dao đều dính máu.

Trưa nay có kết quả xét nghiệm, máu đó là của Trình Liên. Kết quả so sánh cũng đã có, trên chuôi dao là dấu vân tay của Vãn Quốc An.

Hình ảnh đai chống máu.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phứ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 75: Hấn không thể tiếp nhận

Văn Dụ không phải cảnh sát, cũng không phải suy luận mê, điều hiểu được những tin tức này chỉ hướng cái gì.

hấn không thể tiếp nhận.

hấn hình thể cùng cơ bắp nhìn mạnh mẽ hữu lực, vận sức chờ phát động.

La đội trưởng vừa nhìn liền biết hấn là cái người luyện võ.

La đội trưởng cùng hấn người lập tức thần kinh căng thẳng —— trước một khắc còn nói cười, sau một khắc liền bạo khởi đánh lên cảnh sát tình huống, bọn hấn thấy cũng nhiều.

"Tiểu Dụ!" Văn Quốc An bỗng nhiên trầm giọng nói, "Tình táo." Tiền cục phó cũng ở tại chỗ, hấn nói: "Tiểu Dụ, đừng xúc động."

hiện tại còn cái gì đều không rõ ràng, tiến một bước điều tra chính là vì đem sự tình làm rõ ràng, rửa sạch hiềm nghi." Văn Dụ quay đầu mắt nhìn Văn Quốc An, Văn Quốc An cho hấn một ánh mắt nhĩ, Văn Dụ nhịn xuống một hơi, lui về sau một bước.

Văn Quốc An, Văn Dụ, còn có trong nhà đầu bếp cùng nhân viên quét dọn thậm chí lái xe đều được đưa tới cục cảnh sát tra hỏi.

Văn Dụ bởi vì không ở tại trong nhà, những ngày này cũng không có trở về nhà, cho nên thêm chút hỏi thăm liền được thả ra.

Ở bên ngoài, hấn gặp được Tôn bí thư.

Tôn bí thư nói: "Luật sư đã ở trên đường." "hiện tại còn không biết tình hình gì, người là người thứ nhất ra." hấn nói.

Những người khác lúc nói chuyện ở giữa đều so Văn Dụ dài.

Bọn hấn đợi rất lâu, La đội trưởng lúc đi ra nhìn Văn Dụ một chút.

Rất nhanh, Tiền cục phó ra, đem Văn Dụ gọi vào hấn văn phòng.

"hiện tại căn cứ chính xác từ cùng chứng cứ đều rất bất lợi." Tiền cục phó nói.

"Bá bá, ngài đừng vòng quanh, ngài nói thẳng đi, hiện tại đến cùng làm sao cái tình huống?" Văn Dụ hỏi.

"Căn cứ lời chứng, người cha cùng mẹ người gần nhất tấp nập phát sinh cãi lộn." Tiền cục phó nói, "Đầu bếp cùng nhân viên quét dọn đều chứng minh hôm trước trước cơm tối bọn hần còn ở thư phòng cãi nhau một khung, sau đó mẹ họ người không có xuống lầu ăn cơm.

Mà lại đầu bếp cam đoan hần tại hạ ban trước đem phòng bếp đều thu thập xong, bao quát chuỗi này dính huyết đao." Văn Dụ trầm mặc một hồi, nói: "Ngài là muốn nói, cha ta cùng mẹ ta cãi nhau, dưới con nóng giận cầm đao thọc mẹ ta?" Tiền cục phó nói: "Chỉ là phỏng đoán mà thôi.

Mẹ họ người hiện tại không biết tung tích, chúng ta cũng không thể như vậy kết luận nàng bị cha người giết chết." hần hiểu được đi "Giết chết" điều phỏng đoán này nói ra.

Văn Dụ trái tim bị nắm chặt một chút.

Bất kỳ một cái nào bình thường người trẻ tuổi, dù là hần cùng hần mẹ không có như vậy thân mật, cũng không tiếp thụ được chính mình cha ruột giết mình mẹ ruột.

"Vậy ta cha lúc nào có thể rời đi?" hần hỏi.

Tiền cục phó vừa muốn nói chuyện, điện thoại bỗng nhiên vang lên.

"Trần cục?" Tiền cục phó nhận điện thoại, sắc mặt biến hóa, "Làm sao kinh động ngài?" Cúp điện thoại, Tiền cục phó sắc mặt khó coi.

"Có người đem sự tình bẩm đến Trần cục nơi đó đi." hần nói, "Chứng cứ đối với hần quá bất lợi, hần hiện tại không thể rời đi." Văn Dụ sắc mặt lạnh lùng.

Rời đi Tiền cục phó văn phòng, nhưng không thấy Tôn bí thư.

hần hỏi một cái nhân viên cảnh sát: "Vừa rồi người này đâu?" Nhân viên cảnh sát trả lời: "Bị La đội mang vào phối hợp điều tra." Quan Tôn bí thư chuyện gì? Tại sao muốn thẩm hần? Đầu bếp cùng nhân viên quét dọn đều phóng xuất.

Bọn hần nhìn Văn Dụ tại, tới xin chỉ thị là muốn bình thường đi làm vẫn là tính sao? Trước cái rắc rối, trong nhà đều làm hiện trường phong đi lên.

Văn Dụ tâm tình bức bối, nói: "Các người trước nghỉ, chờ thông tri." Xem bọn hần thần tình trên mặt do dự, hần kịp phản ứng, lại bổ sung: "Có lương nghỉ ngơi." Bọn hần lúc này mới an tâm rời đi.

Luật sư chạy tới, đi vào thương lượng một phen, ra mời Văn Dụ: "Văn đồng muốn gặp người." Văn Dụ lập tức đứng dậy tiến vào.

Văn Quốc An ngược lại là rất bình tĩnh, nhìn thấy Văn Dụ tiến đến, cũng chỉ là trừng mắt lên.

Văn Dụ tại hần đối diện ngồi xuống, nhin một chút, không chế tâm tình của mình, hỏi: "Cha, đến cùng chuyện gì xảy ra?" Văn Quốc An thần sắc bình tĩnh hỏi lại: "Người cảm thấy là chuyện gì xảy ra?" Văn Dụ hít sâu một hơi, ngưng thần, nói: "Sở hữu chứng cứ đều là ám chỉ là ngài cùng mẹ ta cãi nhau, trong con tức giận thọc mẹ ta, sau đó hủy thi diệt tích." Văn Quốc An hỏi: "Vậy sao người nghĩ đâu?" Văn Dụ chém đinh chặt sắt nói: "Ta không tin!" Văn Quốc An hỏi: "Vi cái gì?" "Mặc kệ mẹ ta làm cái gì, dù là nàng cho ngài mang nón xanh, " Văn Dụ nói, "Ta cũng không tin ngài sẽ không khống chế được cảm xúc, cầm đao đâm người.

Ngài muốn lấy chết mẹ ta, có là biện pháp, quyết sẽ không như thế.

." Đơn giản thô bạo, thậm chí có chút ngu xuẩn.

Văn Quốc An bình tĩnh trên mặt rốt cục lộ ra một điểm vui mừng ý cười, gật đầu: "Đúng vậy a." Ngón tay hần khớp nổi ở trên bàn chậm rãi nhẹ chụp, Văn Dụ biết, đây là hần đang tự hỏi.

Văn Dụ an tĩnh nhìn xem hần, chờ hần suy nghĩ ra kết quả.

Cái kia ngón tay bỗng nhiên dừng lại, Văn Quốc An giống như là làm ra quyết định.

hần quyết định, có một số việc, nên nói cho Văn Dụ.

"Người biết, mẹ họ người làm những gì sao?" Văn Quốc An hỏi.

Đây là một cái thiết câu hỏi, Văn Dụ không cần trả lời, hần chờ đợi Văn Quốc An nói cho hần biết.

"Nàng vẫn luôn tại tham ô công khoán." Văn Quốc An nói, "Nàng làm như vậy đã rất nhiều năm.

Ta cho nàng đầy đủ tiền cùng xa xỉ sinh hoạt, nàng vẫn không vừa lòng, một mực tại trộm tiền của ta." Văn Dụ ngơ ngẩn.

"Rất nhiều năm? Vậy ngài.

." hần không thể tin tưởng Trình Liên làm như vậy rất nhiều năm, Văn Quốc An vậy mà hoàn toàn không có phát giác.

"Ta đương nhiên là biết đến." Văn Quốc An nói, "Ta chẳng qua là nhìn nàng.

Nàng một mực tiểu đã tiểu nháo, không thương tổn ta gân cốt, ta có thể nhìn." Văn Dụ giật giật bờ môi, lại nhìn xuống.

hần kỳ thật không rõ Văn Quốc An tại sao muốn dạng này nhấn nại Trình Liên.

Muốn đòi làm là hần, cho dù là thê tử của mình, làm ra loại sự tình này, hần cũng là không cách nào nhẫn nại.

Mà lại Văn Quốc An tiền, liền là Văn gia tiền, Văn gia tiền sớm muộn đều là Văn Dụ tiền.

Trình Liên tương đương liền là đang trộm Văn Dụ tiền.

Cho dù là làm nhi tử, Văn Dụ cũng không thể nhẫn.

Văn Quốc An hiểu rất rõ con của mình, hắn nhìn thấy thần sắc của hắn, liền biết hắn đang suy nghĩ gì.

hắn không nghĩ giải thích.

hắn không phải tại nhẫn nại thê tử của mình, hắn là tại nhẫn nại Văn Dụ mụ mụ, nhi tử mẹ đẻ.

Ngắn ngủi trăm mặc sau, Văn Dụ hỏi: "Cái kia.

." hắn nghĩ tới mấy tháng gần đây phụ mẫu ở giữa không khí khẩn trương, ý thức được giữa bọn hắn mâu thuẫn hắn là kích thích.

Văn Quốc An thần sắc lạnh lùng, nói: "Ta như thế tha thứ nàng, nàng vẫn là không biết đủ.

Cũng có thể là là sự khoan dung của ta ngược lại khiến cho nàng không chút kiêng kỵ, năm ngoái, nàng cơ hồ rút kho tập đoàn nội bộ tài chính trì." "Ta phát hiện về sau, thu hồi quyền hạn của nàng, nàng mấy tháng này cái gì đều không làm được." Văn Quốc An nói, "Nhưng nàng liền là không chịu giao phó những số tiền kia đi nơi nào.

Nàng biểu hiện được thành thật, bình thường phản nản, bình thường cãi nhau, phản ứng của nàng nhìn đều bình thường, ta lo là bất cần." Văn Dụ nhắm mắt tiêu hóa Văn Quốc An ý tứ trong lời nói, con người hơi co lại: "Ý của ngài là.

." Văn Quốc An gật gật đầu, nói: "Ngày đó cái gì đều không có phát sinh, chúng ta bình thường âm ỉ một trận, ta liền trực tiếp đi ngủ.

Cái gì đều không có phát sinh." không có chọc giận giết người, không có hủy thi diệt tích.

Vậy chính là có người làm cục, tận lực hãm hại Văn Quốc An.

Có thể, có thể làm ra cục này người, chỉ có thể là.

Mẹ ruột muốn chinh chết cha ruột, cũng không so cha ruột nộ sát mẹ ruột kịch bản lại càng dễ tiếp nhận.

Văn Quốc An biết, này đối Văn Dụ tới nói là cái chặt vật thời khắc, hắn trăm mặc không nói lời nào, cho hắn tiêu hóa cùng điều chỉnh thời gian.

Văn Dụ hô hấp so bình thường nặng, lồng ngực đập trùng rõ ràng.

Nhưng hắn rất nhanh khắc phục những tâm tình này, khôi phục bình tĩnh, ngược mắt nói: "Cho nên, mẹ ta không chết.

Nàng chạy, chạy trước đó, hổ ngài một thanh?" "Ta có thể nghĩ tới, chính là như vậy." Văn Quốc An gật đầu.

Văn Dụ cắn răng: "hiện tại nên làm như thế nào? Ta có thể làm cái gì?" "Việc cấp bách, đem nàng tìm ra.

Đương nhiên, ta đoán, không dễ dàng như vậy." Văn Quốc An nói, "Ta hoài nghi nàng còn có hậu thủ.

Tóm lại, hiện tại trước phối hợp cảnh sát điều tra, nhìn xem có thể hay không tìm ra một chút dấu vết để lại ra." Văn Dụ rời đi cục cảnh sát thời điểm, trời đã tối.

Văn Dụ ngồi tại xe của mình bên trong, cảm giác toàn bộ thế giới đều mẹ hắn rất thao nhậ! Thân ở cái giai tầng này, đương nhiên từng nghe nói một chút hào môn bí mật, huynh đệ bất hòa, vợ chồng bất hoà đều không phải cái gì chuyện hiếm lạ.

Giết người đoạt sinh cũng không phải chưa từng xảy ra.

Chỉ là Văn Dụ cho tới nay đều cảm thấy những sự tình này cách nhà mình rất xa.

Nhà hắn người mượn cố tại quá đơn giản.

Gia gia nãi nãi tại hắn xuất sinh trước đó liền qua đời.

một đôi ông ngoại bà ngoại không thân, lại sớm liền bị mẹ hắn đưa đến nước ngoài, ngày lễ ngày tết mới liên hệ một lần.

hắn cha mẹ chồng già vợ trẻ, loại quan hệ này lớn nhất không ổn định liền là thiếu vợ không chịu nổi tịch mịch cho lão trượng phu mang nón xanh.

Nhưng Văn Dụ cảm thấy, mẹ hắn hắn là cũng chỉ có ngăn ấy bán sự.

Loại sự tình này, tất cả mọi người mở một con mắt nhắm một con mắt liền đi qua.

hắn vạn không nghĩ tới, hắn thật sự là xem thường hắn mẹ ruột.

Trình Liên lá gan này, thật sự là có thể đem thiên nứt vỡ.

Văn Dụ ngồi vào trong xe, trong đầu tràn đầy đồ vật, liền xe đều không có, liền cầm tay lái cùng chỗ ấy ngồi không.

Trong bóng tối điện thoại bỗng nhiên vang lên, cái thứ nhất nhận được tin tức bằng hữu quả nhiên là Tiền Hạo Nhiên.

"không có sao chứ?" Tiền Hạo Nhiên hỏi, "Đến cùng chuyện gì xảy ra?" "Vẫn đang tra." Văn Dụ nói, "Cha ta nhất thời còn ra không tới." "Cái kia, bá bá sẽ không thật.

." Tiền Hạo Nhiên có chút hỏi không đi xuống.

"Chắc chắn sẽ không!" Văn Dụ nói, "Chờ xem, nhất định có thể tra ra chân tướng." Tiền Hạo Nhiên an ủi hắn hai câu, cúp điện thoại.

Văn Dụ ngồi trong bóng đêm, đang muốn đi xe, Kỳ An Ninh điện thoại tiến đến.

"Làm xong sao?" Nàng hỏi.

Của nàng thanh tuyến thấp nhu ngọt ngào, giống một dòng suối trong phát ở trong lòng, địch đi nóng này ý.

Văn Dụ tâm bỗng nhiên liền trầm tĩnh lại.

Trước mặt Văn Quốc An, hắn là nhi tử, là hải tử, hắn đối Văn Quốc An có từ trong đáy lòng sinh ra ý lại cảm giác, cho nên có Văn Quốc An tại, hắn tiềm thức liền cho phép chính mình có cảm xúc.

Nhưng tại Kỳ An Ninh trước mặt, hắn nhất định phải là mạnh hơn nàng trắng có thể tin hơn nam nhân, tự nhiên mà vậy liền muốn đứng được cang thẳng, cho nàng càng nhiều cảm giác an toàn.

"Làm xong." hắn nói, "Hôm nay thật là mệt." Chuyện phát sinh ngày hôm nay, đạt được tin tức, hoàn toàn chính xác nhường hắn tâm lực tiêu tụy.

Thanh âm bên trong tự nhiên mang ra cảm giác uể oải.

Kỳ An Ninh đã hiểu, nói: "Vậy người sớm nghỉ ngơi một chút đi, ăn cơm tối sao?" "Còn không có đâu." Bị nàng hỏi lên như vậy, Văn Dụ mới phát giác ra trong dạ dày trống không, đói đến khó chịu.

Kỳ An Ninh thế là gọi hắn nhanh đi ăn cơm, đói lâu dễ dàng đến bệnh bao tử.

Này thông điện thoại nội dung bình thường vụn vặt, thậm chí nói liên miên lái nhai, lại vuốt lên Văn Dụ bức bối cảm xúc.

hắn đã đáp ứng Kỳ An Ninh sẽ nhanh đi ăn cơm, tại tắt điện thoại trước, bỗng nhiên lại gọi lại nàng, nói: "Ta trong mấy ngày qua có chút việc, sẽ đặc biệt bận bịu, có thể sẽ không để ý tới điện thoại cho người.

Người dừng có gấp." Văn Dụ là cái dính người gia hỏa, điện thoại của hắn cùng một ngày ba bữa, mỗi lần mặc kệ dài ngắn, tắt yếu dính một chút.

Có đôi khi Kỳ An Ninh bận rộn công việc, không nghe thấy điện thoại, hắn có thể liên tục phát bảy tám cái.

Kỳ An Ninh cười, khó được trêu chọc hắn: "Ta gấp làm gì? Người dừng có gấp mới là." Văn Dụ cũng cười, nhẹ nói: "Cái kia sớm nghỉ ngơi một chút." Kỳ An Ninh nói: "Àn."

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Văn Dụ cho lão Hình gọi điện thoại

Văn Dụ treo Kỳ An Ninh điện thoại, hoàn toàn bình tĩnh lại.

Thành như Văn Quốc An nói, hiện tại mau đem Trình Liên tìm ra, chứng minh hết thảy đều chỉ là nàng hãm hại Văn Quốc An cục, mới có thể tẩy thoát Văn Quốc An hiềm nghi.

Về phần Trình Liên hạ tràng sẽ như thế nào.

Văn Dụ khóe miệng căng cứng.

Trình Liên thương tổn nghiêm trọng hai cha con lợi ích, già chết, còn thuận tay hãm hại Văn Quốc An.

Nàng làm đến bước này, đã không chỉ có là không để ý tới vợ chồng tình cảm, liền mẹ con tình cảm đều không bận tâm.

Văn Dụ cho lão Hình gọi điện thoại.

Lão Hình tới gặp Văn Dụ, Văn Dụ đem cái này sự tình thác cho lão Hình.

Lão Hình hiểu rõ toàn bộ tin tức về sau, nói: "Nàng làm như thế, lớn nhất khả năng liền là chính dung, tái tạo thân phận.

Muốn tìm đến nàng, độ khó tương đối lớn.

" Văn Dụ cho lão Hình một cái trọng yếu manh mối.

hắn nói: "Nàng có cái tình nhân, liền là Chấn Viễn tập đoàn lão bản Dương Viễn, hắn đối với việc này bên trong thoát không ra quan hệ.

Người đi điều tra người này.

" Trình Liên già chết, lớn nhất khả năng liền là muốn theo tình nhân song túc song phi.

hắn nói: "Đào sâu ba thước, cũng phải đem nàng tìm cho ta ra!" một cái thân nhi tử mặt không đổi sắc để cập mẹ ruột của mình tình nhân, lão Hình cũng chỉ có thể mặt không thay đổi gạt đầu.

Văn Dụ lúc này đối Trình Liên lại ghét lại tăng.

Nàng trộm hắn tiền chỉ là phụ, nàng hãm hại Văn Quốc An thật sự là đập Văn Dụ ranh giới cuối cùng.

Nàng đã vô tình, cũng đừng trách cha con bọn họ vô nghĩa.

Văn Dụ mang theo hận giận thật vất vả mới chìm vào giấc ngủ, vạn không ngờ được ngày thứ hai tình lại, Trình Liên liền đã bị tìm được.

Văn Dụ vạn nghĩ không ra, sáng sớm thứ nhất thông điện thoại là nói cho hắn biết.

Trình Liên thì thế bị tìm được.

Văn Dụ cả người đều mộng.

Văn Dụ lúc lái xe đều hoảng hốt, cảm thấy thế giới này đối với hắn mang theo thật sâu ác ý, trên đường mỗi cái người đi đường tựa hồ cũng tại quay đầu hướng hắn cười, cười đến quỷ dị.

hắn ở cục cảnh sát gặp được Trình Liên đi thể.

Nàng bị người đâm chết, vứt bỏ thi vùng ngoại ô.

Trải qua vết thương so với, dùng liền là Văn gia cái kia thanh dao gọt trái cây, từ vong thời gian cũng đối được.

Đồng thời cảnh sát tại điều lấy giám sát ghi chép thời điểm phát hiện, chuyện xảy ra đêm đó Văn gia đại trạch giám sát đã bị người trước một bước tiêu hủy.

Sở hữu chứng cứ phảng phất đều đang cười nhạo Văn Dụ, nói cho hắn biết hắn kiên định không thay đổi mà tin tưởng Văn Quốc An, là lừa gạt.

Hắn giết chết Trình Liên, sau đó ý đồ đẩy ngược đến Trình Liên trên thân.

Văn Dụ đứng tại Trình Liên đi thể bên cạnh, tận mắt nhìn đến mẫu thân mình từ tượng, nghĩ đến nàng có thể là bị phụ thân của mình giết chết, chỉ cảm thấy run chân, trong đầu oanh minh.

Luật sư nói Văn Quốc An muốn gặp hắn.

Văn Dụ chỉ thấy luật sư miệng khê trương khê hợp, thanh âm kia mờ mịt như tại đám mây, thế giới trời đất quay cuồng, hắn đẩy ra luật sư, đi trên đường đều thất tha thất thểu.

hắn không có đi gặp Văn Quốc An, hắn muốn rời đi cục cảnh sát.

Giống như có ai từ phía sau ý đồ níu lại hắn, hắn hất ra, cũng không quay đầu lại.

Phía sau gọi tiếng rõ ràng kêu là tên của hắn, nghe đều giống như đang kêu người khác.

Văn Dụ lấy tinh thần thời điểm, người đã tại Hoa đại gia thuộc lâu ven đường.

hắn không biết mình là làm sao đi lái xe tới đây.

hắn đẩy cửa xe ra, mờ mịt đứng tại trong gió.

Kỷ An Ninh thu thập xong đồ vật, tới đỡ ở bà ngoại đầu vai, dặn dò nàng: "Ta đi làm việc lạc, người ở nhà thật tốt.

" Bà ngoại một mặt ngậy thơ mỉm cười, nói: "đi thôi, người học tập cho giỏi, thi một trăm điểm

" Kỷ An Ninh thân nàng một chút: "thật tốt a.

" Nàng khóa chặt cửa xuống lầu, đi ra gia thuộc lâu đại viện cửa sắt, đã nhìn thấy Văn Dụ chiếc kia màu đen Hummer.

Văn Dụ đứng tại bên cạnh xe, giống như đang chờ nàng.

Kỷ An Ninh vừa mừng vừa sợ, chạy tới ôm lấy hắn: "Người thế nào tới? không phải nói đặc biệt bận bịu sao?" Văn Dụ trong gió mờ mịt đứng yên thật lâu, tầm mắt bên trong bỗng nhiên xuất hiện thân ảnh quen thuộc, theo sát lấy liền bị người ôm lấy.

Cái kia quen thuộc hương thơm tỉnh lại hắn.

hắn vô ý thức liền ôm lấy nàng, ôm rất căng.

Bên tai một lần nữa nghe được bình thường thanh âm, cảm nhận được gió lạnh ý lạnh, lý thể linh hồn phảng phất quy vị.

"Tôi.

Nhìn xem người.

" hắn nói.

Kỷ An Ninh ngẩng đầu, nhìn kỹ một chút hắn, nói: "Người sắc mặt đặc biệt không tốt, thế nào?" Văn Dụ miễn cưỡng nói: "Hôm qua ngủ không ngon.

" "Bận rộn như vậy sao?" Kỷ An Ninh nói, "Hôm nay làm sao có thời gian rồi?" "không có.

" Văn Dụ cúi đầu nhìn nàng, "Liền là nghĩ đến nhìn xem người.

" thật tùy hứng.

Vài ngày trước còn phàn nàn nói, bị ba ba đương lao động trẻ em nghiền ép, bận rộn tới mức muốn chết đâu.

Hôm qua cũng nói sẽ đặc biệt bận bịu, lúc này liền vụng trộm chạy tới nhìn nàng rồi? Kỷ An Ninh bật cười.

"Trộm đi ra? không sợ người cha nể người?" Nàng giận hắn, "đi, nhìn cũng nhìn qua, người tranh thủ thời gian về công ty đi.

" Văn Dụ ngờ ngác hỏi nàng: "Người đi đâu?" Kỷ An Ninh kéo kéo ba lô dây lưng: "đi chụp ảnh phòng.

" Văn Dụ theo thói quen nói: "Ta đưa người.

" "Đừng nha.

"Kỷ An Ninh đẩy hán, "Ngươi nhanh đi về mau lên.

Chính ta ngồi xe quá khứ.

"Văn Dụ nhìn qua lúm đồng tiền của nàng.

hán kỳ thật có rất rất nhiều mà nói muốn nói, có rất rất nhiều cảm xúc nghĩ phát tiết.

Có thể hán thấy được nàng, liền không há miệng nói.

Hồ thẹn tại ở trước mặt nàng toát ra mềm yếu cùng bàng hoàng.

"Ngươi nhìn ngươi, mặt mày đều không có tinh thần.

"Kỷ An Ninh đau lòng nói, "Mau đem công việc làm xong, hôm nay sớm nghỉ ngơi một chút.

" "Ân.

"Văn Dụ gật đầu, nói, "Ngươi cẩn thận.

"Kỷ An Ninh thân hán một chút, chính mình qua đường cái.

đi đến đường đối diện, nàng quay người nhìn thoáng qua.

Văn Dụ còn đứng ở nơi đó.

trên mặt hán thần sắc cùng bình thường có chút khác biệt, là quá mệt mỏi sao? Kỷ An Ninh cảm thấy, có đồ vật gì tại trong đầu chợt lóe lên.

Nàng quay người đi vài bước, lại nhìn không được quay đầu.

Văn Dụ đã quay người.

Có đồ vật gì tại Kỷ An Ninh trong đầu lần nữa xẹt qua, giống một đạo thiểm điện, chiếu sáng nàng.

Kiếp trước, Văn Dụ đại khái còn muốn tại mấy tháng về sau mới có thể đột nhiên từ trường học biến mất.

hán cụ thể rời đi trường học thời gian, Kỷ An Ninh kỳ thật cũng không phải là rất rõ ràng.

Nàng là có một hồi đột nhiên phát hiện Văn Dụ không có lại đến đây đưa nàng, nói lòng thật lớn một hơi.

Như vậy, nàng một lần cuối cùng gặp Văn Dụ, là lúc nào? Ở nơi nào? Kỷ An Ninh nhớ lại! Tại Văn Dụ rời đi trường học trước, nàng gặp qua hán một lần.

Nàng ngày đó muốn đi quán cà phê, mới đi ra khỏi trường học đại môn, đã nhìn thấy Văn Dụ chiếc kia cao lớn màu đen Hummer, Văn Dụ liền đứng tại bên cạnh xe, giống nhau hôm nay dạng này nhìn qua hán.

Giống nhau hôm nay thần sắc mệt mỏi, toàn không có bình thường đại thiếu gia phách lối.

Trong mắt tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ cố nén không người thổ lộ hết, nhìn lại có chút đáng thương.

Nhưng kiếp trước Kỷ An Ninh, làm sao lại đáng thương Văn Dụ, đau lòng Văn Dụ.

Nàng nhìn thấy hán liền cứng, phản ứng đầu tiên, xoay người chạy.

Chạy mấy bước, quay đầu nhìn lại, Văn Dụ còn đứng ở nơi đó.

Lại chạy mấy bước, lại quay đầu, Văn Dụ đã quay người.

Sau đó, hán ngay tại tính mạng của nàng bên trong biến mất.

Kỷ An Ninh bị đạo này chớp chiếu sáng, nội tâm oanh minh.

Kiếp này đã thay đổi! Quá nhiều chuyện cũng thay đổi! Nàng sai! Nàng không nên bị kiếp trước thời gian tuyến gông cùm xiềng xích ở! Văn Dụ xoay người.

Giữa hán và nàng cách một đầu đường cái, giống cách một đạo rãnh trời! hán đi, cũng không biết lúc nào sẽ trở về! Kỷ An Ninh nhắc chân hướng đường cái đối diện phóng đi.

Có xe trường án còi, có xe thắng gấp, có lái xe nắc to: "Muốn chết a!" Kỷ An Ninh không lo được những này, nàng mạo hiểm vọt tới đường cái đối diện, chính trông thấy Văn Dụ xe đã cất bước.

"Văn Dụ ——! Văn Dụ ——!" Kỷ An Ninh kêu to, chân phát điên cuồng đuổi theo.

Người sao có thể đuổi theo kịp xe đầu, Kỷ An Ninh mắt thấy xe càng lúc càng nhanh, càng ngày càng xa, nàng dưới chân đẩy ta một chút, bao bay ra ngoài, người cũng nhào vào trên mặt đất, bàn tay đặt tại trên mặt đất, đau nhức.

Kỷ An Ninh nội tâm hoảng hốt tuyệt vọng, không lo được đau, trước ngẩng đầu đi xem.

Màu đen xe Hummer, ngừng.

Văn Dụ không người thổ lộ hết, mờ mịt lên xe, mờ mịt cất bước.

Mờ mịt mờ một đoạn, vừa nhắc mắt, bỗng nhiên từ kính chiếu hậu bên trong thấy được phi nước đại Kỷ An Ninh.

Văn Dụ một cái gạt mình, bỗng nhiên đạp xuống phanh lại! "An Ninh! An Ninh!" Văn Dụ đẩy cửa ra nhảy xuống xe trở về chạy.

Kỷ An Ninh đã tự mình đứng lên tới.

Nàng đầu gối dập đầu một chút, rất đau, đi đường khập khiễng.

Có thể nàng khập khiễng chạy, nhào vào Văn Dụ trong ngực, chăm chú kéo lấy hần vạt áo: "Ngươi đi đâu? Ngươi có phải hay không xảy ra chuyện gì rồi? Ngươi nói với ta, chuyện gì xảy ra?" Văn Dụ mới giang hai cánh tay tiếp được nhào tới Kỷ An Ninh, liền nghe nàng liên tiếp đặt câu hỏi.

hần mống.

"Ngươi.

"hần kinh nghi bất định, "Làm sao ngươi biết?" Là thật! Thành công! Kỷ An Ninh có loại hư thoát cảm giác.

Nàng cảm thấy mình tay rất bất lực, lại vẫn vững vàng bắt lấy Văn Dụ vạt áo, không chịu buông ra.

"Ngươi bây giờ muốn đi đâu? đi làm cái gì?" Nàng truy vấn.

Chính Văn Dụ cũng mờ mịt, hần trầm mặc một hồi, nói, "Ta không biết.

" Văn Dụ không có chỗ để đi, không ai nhưng tìm

trên đời tổng cộng cứ như vậy mấy cái thân nhân, một nhà liền ba miệng, cha tại trong lao, mẹ chết rồi.

Văn Dụ không biết mình có thể đi tìm ai, tại đang lúc mờ mịt đi tới Kỷ An Ninh nơi ở.

Lúc này, nhớ lại Văn Quốc An thường thường cảm thán trong nhà nhân đình không vượng, bỗng nhiên có thể hiểu được.

Kỷ An Ninh cầm Văn Dụ tay, ôn nhu nói: "Ngươi nếu là không có địa phương đi, đi nhà ta đi.

Ngươi có việc, nói với ta, có được hay không?" Văn Dụ tại trong ngực ngừng giống như thấy được phương hướng, hần cũng nắm chặt Kỷ An Ninh tay, nhẹ nhàng nói: "Tốt.

" Chấn Viễn tập đoàn lão bản Dương Viễn bị hình sự trinh sát đại đội La đội trưởng một đoàn người từ văn phòng "Mời" đến cục cảnh sát, phối hợp điều tra.

"Ngươi cùng Trình Liên là quan hệ như thế nào?" Thẩm vấn viên hỏi.

"Chúng ta là bạn học thời đại học, quan hệ tương đối không sai.

" Dương Viễn hỏi, "Làm sao, Trình Liên phạm vào chuyện gì sao?" Biết được Trình Liên chết rồi, Dương Viễn lộ ra vẻ khiếp sợ, một tràng tiếng truy vấn Trình Liên là thế nào chết.

Thẩm vấn viên nói tiếp đi: "Hôm nay sẽ mời ngươi tới phối hợp điều tra, là bởi vì Trình Liên trợ phụ Văn Quốc An lên án ngươi cùng Trình Liên trường kỳ bảo trì không đứng đắn quan hệ nam nữ.

" Dương Viễn lập tức phủ nhận: "Đây là nói bậy! Ta cùng Trình Liên là trong sạch.

" hần còn nói: "Ta vừa rồi không có toàn nói, năm đó chúng ta tại đại học thời điểm, hoàn toàn chính xác nói qua yêu đương, nhưng vậy cũng là vài thập niên trước chuyện.

Năm đó bạn học thời đại học có thể hỗn đến chúng ta cấp độ này lúc đó không có mấy, cho nên Trình Liên cùng ta một mực duy trì bằng hữu quan hệ.

Ngẫu nhiên cùng ta cùng nhau cũng chỉ là ăn cơm nói chuyện phiếm, nàng hôn nhân một mực không quá hạnh phúc, có đôi khi cũng sẽ cùng ta thổ lộ hết.

" Phòng quan sát bên trong, La đội trưởng một bên nghe lén, một bên theo vào đến báo cáo nhân viên cảnh sát trò chuyện.

Nhân viên cảnh sát nói: "không có thuê phòng ghi chép.

Tại có thể tra được niên hạn bên trong, đều không có.

" một cái khác nhân viên cảnh sát nói: "Giống bọn hần loại này kẻ có tiền, sẽ không đi khách sạn thuê phòng a? Cả nước các nơi đều có biệt thự a.

" "Người này, giọt nước không lọt a.

" La đội trưởng nhìn chăm chăm giám sát màn hình nói.

Cái này gọi Dương Viễn, từ lý do thoái thác đi lên giảng, không có gì lỗ thủng.

hần thậm chí để lộ ra rất nhiều đối Văn Quốc An không quá có lợi tin tức.

"Năm đó chúng ta cũng còn nghèo khó, Văn Quốc An là cái phú hào, Trình Liên lựa chọn hần, từ bỏ ta.

Bất quá vậy cũng là lúc còn trẻ chuyện, ta cũng đã sớm thoái mái.

Cho nên chúng ta hiện tại xem như bằng hữu.

" "Nàng không quá hạnh phúc.

nói Văn Quốc An tính khí nóng nảy, đã từng động thủ đánh qua nàng.

Đều phát sinh ở trong phòng ngủ, nàng cũng ngực nghẹn mặt mũi nói với người khác.

" "Bởi vì chúng ta trước kia từng có một đoạn cảm tình, cho nên nàng mới đến cùng ta thổ lộ hết.

"Nhưng chúng ta ở giữa tuyệt đối không có cái gì không đứng đắn quan hệ.

Ta cũng sớm không phải năm đó tiểu tử nghèo, bên cạnh ta còn nhiều cô gái xinh đẹp trẻ trung, nàng đều bao lớn tuổi rồi, ta muốn tìm nữ nhân làm gì còn muốn tìm nàng?" "Bỏ trốn? Người không phải nói đùa ta à? Chúng ta cái tuổi này người, sẽ còn tin tưởng tình yêu?" Dương Viễn giật mình cười.

Cái kia cười rất thật, là thật đối "Tình yêu" cái đề tài này cảm thấy không thể tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 77: Kiếp trước a...

"Cha ngươi, giết chết.

Mụ mụ ngươi?" Kỳ An Ninh chấn kinh lại mờ mịt.

đang lúc mờ mịt lại giật mình, nguyên lai kiếp trước, Văn Dụ gia đình vậy mà phát sinh lớn như thế biến cố.

hắn một lần cuối cùng tới gặp nàng, là muốn theo nàng thổ lộ hết sao? Là muốn tìm cầu an ủi sao? Có thể nàng quay người chạy, như tị xạ hạt.

Kiếp trước a.

Kỳ An Ninh không biết là nên cười khổ, hay là nên thờ dài "Vậy bây giờ đâu? Ngươi phải làm sao?" Nàng ôn nhu hỏi.

Văn Dụ mờ mịt: "Ta không biết." hắn vừa dứt lời, điện thoại liền vang lên.

Văn Dụ nhìn thoáng qua, trực tiếp cúp máy.

Nhưng điện thoại một mực không ngừng.

Văn Dụ trực tiếp tắt máy.

hắn giương mắt, nói: "Ta liền muốn tìm một chỗ đợi, để bọn hắn cũng không tìm tới ta.

Ta liền muốn.

Yên tĩnh một hồi." hắn nói xong, cúi thấp đầu xuống.

Giống lạc đường cừu non đồng dạng bất lực.

"Ta đã biết." Kỳ An Ninh ôm lấy đầu của hắn, cảm nhẹ nhàng cọ hắn đỉnh đầu, "Vậy ngươi ngay tại ta chỗ này đợi, bọn hắn tìm không thấy ngươi." Trông coi trong phòng, Trịnh luật sư vội vàng tiến đến, nói: "Liên lạc không được hắn.

Tôn bí thư đi hắn chỗ ở, cũng không có người." Văn Quốc An nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy chậm rãi mờ hai mắt ra, nói: "hắn đây là.

Tin tưởng ta giết hắn mụ mụ?" Trịnh luật sư im lặng.

Hồi lâu, Văn Quốc An thờ một hơi thật dài.

"Tiểu Trịnh, ngươi có hài tử à?" Văn Quốc An hỏi.

Trịnh luật sư hơn ba mươi tuổi, nhanh bốn mươi.

Nhưng Văn Quốc An niên kỷ càng dài, gọi một tiếng "Tiểu Trịnh" cũng phù hợp.

Trong mắt hắn, Trịnh luật sư còn tính là người trẻ tuổi.

"Có, lão nhị vừa ba tuổi." Trịnh luật sư trả lời.

"A, hài tử là ai mang?" Văn Quốc An hỏi, "Bảo mẫu sao?" "không phải.

Là ta thái thái, nàng không có đi ra ngoài làm việc, ở nhà toàn chức mang hài tử." Trịnh luật sư nói.

Văn Quốc An toát ra hướng tới thần sắc, nói: "Đứa bé kia hắn là cùng với nàng rất thân à?" Lấy trước mắt tình trạng mà nói, cái đề tài này thật sự là xấu hổ.

Thiên Văn Quốc An một lòng liền muốn tâm sự, Trịnh luật sư chỉ có thể kiên trì nói: "Đúng vậy, các nàng phi thường thân mật." Văn Quốc An gât gât đầu, nói: "Mẹ con quan hệ, là hài tử tưởng thành bên trong trọng yếu một vòng, không thể thiếu thốn." "Cho nên, ta vẫn cảm thấy, yêu một đứa bé, liền phải nhường hắn có mụ mụ." "Dù là, này mụ mụ không phải như vậy hợp cách, dù sao cũng so không có mạnh." "Tiểu Trịnh a, ta sai rồi sao?" Bình thường tới nói, này tư duy khẳng định là không sai.

Nhưng trước mắt tình trạng, Trịnh luật sư thật không thể lý trực khí trắng đem "Ngươi không sai" câu nói này nói ra.

hắn lúng túng nhìn qua Văn Quốc An.

Văn Quốc An lại nhắm mắt dưỡng thần, một lát sau, mờ to mắt, hỏi: "Dương Viễn thế nào?" Văn Quốc An không có tại Văn Dụ trước mặt đề cập Dương Viễn.

hắn có hẳn lo lắng.

La đội trưởng là cái đầu sắt, dùng quan hệ găm bắt động.

Vụ án này còn bị đâm đến Trần cục nơi đó đi, kia là lão tiền đối đầu.

Lão tiền bây giờ bị hắn nhìn chăm chăm, làm việc cần tay, chân tay co cứng, chỉ sợ bị bắt được tay cầm.

Văn Quốc An liền muốn lấy thành thành thật thật dài đủ 24 giờ về sau lại đi ra.

Chờ đi ra, nên làm sự tình, tự mình động thủ.

Vạn không ngờ tới, Trình Liên vậy mà chết rồi, thật đã chết rồi.

Thi thể còn như thế nhanh liền bị phát hiện.

Tìm người bảo lãnh hậu thẩm cũng bị trực tiếp cự tuyệt.

Trịnh luật sư nói: "hắn vừa rồi đã trở về.

hắn phủ nhận cùng thái thái có không đứng đắn quan hệ, mà lại hắn lời chứng, ám chỉ ngài đã từng bạo lực gia đình thái thái, đối với ngài rất bất lợi." hắn dừng một chút, còn nói: "Hết thấy đều quá thuận lợi, thi thể phát hiện đến quá nhanh, Trần cục nơi đó nhận được tin tức cũng quá nhanh, ta đi dò xét qua, không phải La thiết đầu đâm đi lên." Văn Quốc An mặt mày bất động: "Đây là, muốn làm cho ta vào chỗ chết a." Trịnh luật sư hỏi: "Muốn hay không hiện tại liền.

." "không." Văn Quốc An nhắm mắt nói, "không cần, trước nhìn chăm chăm hắn." "Cái kia, Văn Dụ.

." Trịnh luật sư lại hỏi.

hắn rõ ràng xem đến hi nộ không lộ, lòng dạ thâm trầm Văn Quốc An, đang nghe Văn Dụ danh tự lúc, lông mày run rẩy.

Lão nhân mở mắt ra, thờ thật dài một tiếng.

"Cho hắn thời gian lãnh tình một chút." hắn nói, "hắn là cái thông minh hải tử, ta hi vọng hắn là dựa vào chính mình nghĩ rõ ràng." Vừa rồi cái kia bày mưu nghĩ kế, tâm cơ thâm trầm nam nhân không thấy, thay vào đó là một cái phụ thân.

Chỉ là một cái phụ thân.

Trịnh luật sư thấy rõ ràng, Văn Quốc An nếu như người đàn ông này có nhược điểm, cái nhược điểm kia chính là Văn Dụ.

Văn Dụ nằm tại Kỳ An Ninh nhà trên ghế sa lon.

Cái này mới ghế sofa là hắn mua, so với ban đầu cũ rộng lớn được nhiều.

Mặc dù xác thực làm cái này phòng khách nhỏ càng thêm chật chội, nhưng hoàn toàn chính xác ngồi xuống thoải mái hơn, nằm cũng dễ chịu.

trên bàn trong chén rất nhiều đầu mẩu thuốc lá.

Văn Dụ nằm trên ghế sa lon hút thuốc, một cái tay còn chơi lấy cái bật lửa.

Lật ra, đập lên, lật ra, đập lên.

Vô ý thức chuyển động cơ giới.

Thẳng đến bà ngoại từ trong phòng ngủ ra, hút vào hơi khói, bắt đầu ho kịch liệt.

Văn Dụ cố gắng đứng dậy, bóp tắt khói, lại đem không khí tịnh hóa khí mở tới đa ngăn.

Bà ngoại thật vất vả ngừng lại ho khan, hỏi: "Người là ai a? Ninh Ninh đâu? Ninh Ninh làm sao còn không hạ học?" Văn Dụ diu nàng ngồi xuống, nói: "Ninh Ninh mua thức ăn đi." Văn Dụ muốn lưu lại, trong nhà đồ ăn thật vừa vặn không đủ, Kỳ An Ninh xuống lầu mua thức ăn đi.

Chờ hắn trở lại, nhìn thấy Văn Dụ cuộn lại chân ngồi ở trên ghế sa lon, ngay tại nghe bà ngoại giảng cổ.

Giảng đều là nàng chuyện khi còn nhỏ.

một cái giảng được vui vẻ, một cái nghe được chuyên chú.

Trong phòng không khí lại mười phần ấm áp.

Nếu là trên bàn trà không có như vậy nhiều tàn thuốc liền tốt.

Kỳ An Ninh đi qua thuốc lá đầu thu.

"Trở về nha." Văn Dụ nói, "Bên ngoài lạnh lẽo sao?" hắn cũng không phải không có đi qua bên ngoài, hỏi cái này loại lời nói.

Kỳ An Ninh nói: "thật lạnh.

Ta nhìn thấy trường học bên kia, thật nhiều người đều bắt đầu trở lại trường." Văn Dụ nói: "A, sớm như vậy a." Hai người đối thoại mười phần thường ngày lại vụn vặt, ai cũng không đề cập tới Văn Dụ việc nhà.

Văn Dụ trốn tới chỗ này, chính là vì trốn tránh.

Kỷ An Ninh nói: "Người bồi bà ngoại tiếp lấy trò chuyện, ta đi làm cơm tối." Văn Dụ "Ân" một tiếng.

Kỷ An Ninh tiến phòng bếp, Văn Dụ y nguyên cuộn lại chân, người lệch qua ghế sofa chỗ tựa lưng bên trên, rơi vào đi.

Bà ngoại y nguyên giăng cổ giăng được vui vẻ.

Trong phòng bếp rất nhanh truyền đến rửa rau tiếng nước, thái thịt đót đót thanh.

Bà ngoại kể Kỷ An Ninh khi còn bé sự tình, giăng nằng là một cái cỡ nào tinh nghịch, tinh linh cổ quái tiểu nữ hài.

Văn Dụ trong thoáng chốc, bỗng nhiên đã hiểu.

Nguyên lai đây chính là sống nương tựa lẫn nhau.

Huyết mạch tương liên, lẫn nhau dựa vào, không thể tách ra.

Nội tâm của hắn kỳ thật ân ân đối với mình mẫu thân không thích, hai ngày này thậm chí đối nằng cảm thấy chán ghét.

Thế nhưng là lại không vui, lại chán ghét, nằng cũng là cái kia sinh hắn người.

Nằng cứ như vậy chết rồi, Văn Dụ đều cảm thấy hô hấp khó khăn, trái tim đau đớn.

Kỷ An Ninh cùng bà ngoại chỉ còn lại lẫn nhau, Văn Dụ vừa nghĩ tới chính mình đã từng ý đồ đem các nằng tách ra, mới gạt mình chính mình tàn nhẫn cùng lãnh khốc.

Nguyên lai việc quan hệ thân nhân, là không thể vẹn vẹn dùng cái nào lựa chọn kĩ càng, hoặc là tốt hơn để cân nhắc.

Văn Dụ con mắt mơ hồ.

hắn quay đầu đem mặt vùi vào ghế sofa chỗ tựa lưng bên trong, cọ rơi mắt trên mặt ẩm ướt ý.

Đương Kỷ An Ninh bụng chẹn đĩa ra, nhìn thấy chính là một đôi hồng hồng con mắt.

Nằng không hề nói gì, nắm trên tay của hắn bàn, yên lặng cho hắn gấp thức ăn.

Văn Dụ buổi tối ngủ ở trên ghế sofa lon, Kỷ An Ninh cho hắn tìm hai đầu chăn mỏng chồng lên nhau đóng, còn lo lắng hắn lạnh, hỏi hắn muốn hay không thêm cái túi chườm nóng.

Nhưng Văn Dụ thừa một chút, đóng một đầu là đủ rồi.

hắn cho là mình sẽ ngủ không được, kết quả lại rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Trong đêm không biết mấy điểm, bị bồn cầu tiếng xả nước đánh thức.

Mở mắt ra, tối om.

Có người sờ vuốt đen hơn phòng rửa tay.

Người kia ra, không có trực tiếp hồi phòng ngủ, ngược lại đi tới cạnh ghế sofa lon, đưa thay sờ sờ đầu của hắn.

Là Kỷ An Ninh.

Của nằng tay vừa tẩy qua, mặc dù chà xát, vẫn còn có ẩm ướt ý.

Văn Dụ bắt được cái kia tay, hôn.

"Đánh thức người rồi?" Kỷ An Ninh cúi người, hạ giọng hỏi.

Mùi thơm cơ thể có nhiệt độ, đập vào mặt.

Văn Dụ đưa cánh tay nắm ở nằng, đưa nằng ôm vào trong ngực.

Kỷ An Ninh lẳng lặng nằm sấp ở trên người hắn.

"Vậy người, chẳng khác gì là, còn chưa có đi gặp người cha?" Kỷ An Ninh thấp giọng hỏi.

Văn Dụ trong bóng đêm "Ân" một tiếng.

hắn nhìn thấy Trình Liên đi thể sau, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

hắn ai cũng không muốn gặp, lời gì cũng không muốn nói, nhất là không thể đối mặt Văn Quốc An.

Vô ý thức liền chạy tới Kỷ An Ninh nơi này tới.

"Ta chỉ thấy quá người cha một lần." Kỷ An Ninh nói, "Nhưng ta cảm thấy hắn là cái đặc biệt hòa khí người.

Ta coi là hai chúng ta điều kiện kém nhiều như vậy, người gia trưởng sẽ rất không thích ta, kết quả hắn đối ta đặc biệt thân thiết, cho nên ta đối với hắn ấn tượng rất tốt." Văn Dụ lại "Ân" một tiếng, hơn nửa ngày, nói: "Ta thích, hắn sẽ không phản đối." "Rất thương người a." Kỷ An Ninh nói.

Cả buổi, Văn Dụ mới lại "Ân" một tiếng, buồn buồn.

"Ta nhớ tới cha ta." Kỷ An Ninh nhẹ nhàng nói, "hắn trước kia cũng rất thân thiết, nhưng là hắn chạy." "Ta thường thường sẽ nghĩ, nếu có một ngày ta gặp lại hắn, ta nhất định phải đứng ở trước mặt hắn, lớn tiếng hỏi hắn." "Người tại sao muốn chạy? Người vì cái gì lừa gạt đi bà ngoại tiền? Người có hay không nghĩ tới chúng ta muốn làm sao sống sót?" "Ta nghĩ, ta nhất

định, nhất định phải chính miệng hỏi hấn." Gian phòng bên trong ngẩn ngui an tĩnh một lát.

Kỷ An Ninh nói: "Văn Dụ, đi cùng người cha nói chuyện đi." Lại an tĩnh hồi lâu.

Văn Dụ trong bóng đêm đáp ứng: "Tốt." hấn nói: "Ta ngày mai liền đi." Kỷ An Ninh yên tâm, nhớ tới thân, lại bị Văn Dụ kéo vào trong ngực.

Văn Dụ trở mình, hai người cùng nhau nằm trên ghế sa lon.

Văn Dụ tại bên ngoài, Kỷ An Ninh ở đầu, mặt đối mặt.

một cái thật dài, ẩm ướt hôn, sau đó Văn Dụ ôm lấy Kỷ An Ninh, nhẹ nói: "Ngủ đi.

." Ngày thứ hai bọn hấn là bị ngoại bà thức tỉnh.

"Người là ai! Người chạy thế nào đến nhà chúng ta tới!" Bà ngoại cảm quần áo chống đỡ từ, chiếu vào Văn Dụ đánh, "Ta gọi người đối Ninh Ninh đùa nghịch lưu manh!" Bà ngoại đi đứng không tiện, Văn Dụ mặc dù thân thủ nhanh nhẹn, cũng không dám trốn tránh, sợ dẫn tới bà ngoại truy hấn, vạn nhất ngã thương, hậu quả khó mà lường được.

Chỉ có thể sinh thụ.

Kỷ An Ninh che mắt, quá khứ ngăn lại bà ngoại: "Bà ngoại, nên cho tưới nước cho hoa nước a?" Hai ba câu, chủ đề một chuyển hướng, bà ngoại liền quên vừa rồi vừa rồi giường liền thấy một cái tiểu tử thói ồm Kỷ An Ninh chuyện ngủ nghề.

Lại quay đầu nhìn thấy Văn Dụ, liền nói: "Khách tới rồi? Ninh Ninh, cho khách nhân đổ nước." Văn Dụ nhẹ rặng tròn mắt, hóa ra vừa rồi cái kia mấy cái đều bạch ai.

Ăn xong điểm tâm, hấn chuẩn bị đi ra ngoài.

Kỷ An Ninh nói: "Ta cùng đi với người." Văn Dụ cự tuyệt.

Cục cảnh sát loại địa phương kia, để cho người ta toàn thân không thoải mái.

hấn không muốn để cho Kỷ An Ninh cùng đi cảm thụ, một người đủ.

"Cái kia tốt.

Vậy ta đi cho bà ngoại kê đơn thuốc." Kỷ An Ninh nói.

Phương hướng khác biệt, bọn hấn tại ven đường chia tay, Văn Dụ đi cục cảnh sát, Kỷ An Ninh đi cộng đồng bệnh viện.

Bà ngoại ở nhà một mình xem tivi, nhìn một hồi, nhớ tới trên thân nhà vệ sinh.

Mới ghế sofa rất mềm, bà ngoại eo không tốt, đứng lên cần dùng tay chống đỡ một chút.

Tay nhấn một cái, ngón tay lăm vào ghế sofa đệm trong khe hở, chạm đến một cái thô sáp lạnh lạnh đồ vật.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Con trai của ai?

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Văn Dụ dừng xe xong, ngẩng đầu nhìn một cái về phía tấm biển cứng rắn trang nghiêm của cơ quan bạo lực quốc gia phía bên kia đường, nhắc chân chuẩn bị đi gặp Văn Quốc An.

anh ở trong nhà Kỷ An Ninh trốn tránh một ngày một đêm, tỉnh táo lại, chung quy vẫn không tin Văn Quốc An sẽ giết Trình Liên.

Cũng giống như Văn Quốc An hiểu rõ anh, anh cũng hiểu rõ ông. Chuyện như trong lúc nóng giận mà nổi lên sát ý giết người này, anh không tin Văn Quốc An sẽ mạnh động như thế. Bỏ anh đã trải qua không biết bao nhiêu là sóng to gió lớn, tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện bất chấp hậu quả như vậy.

một chiếc xe sang trọng vô tức chạy tới trước mặt anh rồi dừng lại, ngăn cản đường đi của anh. Cửa sổ xe buông xuống, Dương Viễn khẽ nhô đầu ra.

Con người Văn Dụ hơi co lại.

Sáng nay lão Hinh có gọi điện tới, hấn đã biết được cái chết của Trình Liên, hỏi Văn Dụ có muốn tiếp tục điều tra Dương Viễn không. Văn Dụ mới nói cho hấn biết cứ tiếp tục điều tra, lúc này lại gặp được chính chủ.

“Tiểu Dụ, lên xe.” Dương Viễn biểu cảm nghiêm túc nói: “Chúng ta nói chuyện.”

Ánh mắt Văn Dụ lạnh lùng.

Lái xe đi vòng qua mở cửa xe cho anh, Văn Dụ nhắc chân bước lên xe.

Cửa sổ xe dâng lên, tính cách âm cực tốt, buồng xe bị phong bế phía sau trở nên vô cùng yên tĩnh.

Dương Viễn nhìn ra được, toàn thân Văn Dụ căng thẳng, hiển nhiên là mang theo địch ý rất mạnh với ông ta.

Dương Viễn thờ dài nói: “Chuyện của mẹ con, ta đã biết. Ta thực sự... Ngần lẩn không ngờ tới... cô ấy vậy mà...”

Người trung niên này nói xong, vậy mà còn che mắt ghen ngào, nhìn mười phần bi thương. So với bộ dạng thê thảm phù nhận việc có quan hệ không đúng đắn với Trình Liên khi ở trong phòng tra hỏi thì đúng là khác biệt hoàn toàn.

“Mẹ tôi chết rồi.” Văn Dụ dờ dẩn nói, “Liên quan cái rắm gì đến ông.”

Trình Liên đã không còn, căn bản không cần mấy chuyện giữ mặt mũi gì đó, chẳng cần thiết phải giả ngu.

“không vòng quanh nữa.” Dương Viễn lau mắt, rung rung nói, “Chuyện của chú và mẹ cháu, chắc là cháu cũng đoán được một ít rồi, nhưng chắc cháu không biết hết toàn bộ.”

Văn Dụ cảm ghét nói: “Tôi không có hứng thú với chuyện chó má của mấy người.”

“Được, được, không nói tới nữa.” Dương Viễn dỗ anh như dỗ trẻ nhỏ, chợt lại bi thương mà nói: “Chú chỉ muốn hỏi cháu, Văn Quốc An giết mẹ cháu, cháu chẳng nhẽ vẫn muốn nhận ông ta làm bố sao?”

“Đánh rắm!” Văn Dụ nổi giận, “Ai mẹ nó nói cho ông là bố tôi giết người!”

Mặc kệ đến cùng có phải Văn Quốc An giết hay không, cũng phải do chính miệng Văn Quốc An thừa nhận với anh trước, Văn Dụ không chấp nhận để người khác cứ thế mà định tội cho Văn Quốc An.

Dương Viễn lại nói: “Mặc dù chưa phán án, nhưng chú biết, chính là ông ta! Là ông ta giết mẹ cháu!”

Văn Dụ không nói hai lời, cho ngay Dương Viễn một đấm!

Lập tức lẩn người lên túm lấy cổ áo, ấn Dương Viễn xuống, đầu gối đè lên ngực hấn ta.

“Con mẹ nó, ông đừng có nói hươu nói vượn!” anh cười lạnh: “Ông cho rằng bố tôi quan tâm đến chút chuyện bản thù của mấy người? Ông cũng đề cao mình quá đấy!”

Động tĩnh quá lớn làm lái xe phía trước phải mở bộ đàm hỏi: “Dương tổng?”

Dương Viễn lục lọi đề cương nút bấm để trò chuyện, nói: “không có chuyện gì.”

Bộ đàm đóng lại.

Văn Dụ cười lạnh, buông hấn ta ra.

Dương Viễn lau mũi, một tay đầy máu. hấn ra giặt mấy tờ giấy đề lại.

Văn Dụ nói: “Chuyện nhà chúng tôi ông bớt chớ mồm vào! Tôi cũng không muốn gặp lại ông!”

anh thấy chuyện Trình Liên trộm tiền của Văn gia chín phần mười là có liên quan đến người này, nhưng giờ trong tay anh không đủ chứng cứ, anh liền nhịn xuống không đề cập tới.

nói xong, anh đưa tay ra kéo cửa xe.

Dương Viễn một phát bắt được cánh tay Văn Dụ, lạnh giọng nói: “Cháu đừng hồ đồ nữa! Chú nói cho cháu biết, mẹ cháu là do Văn Quốc An giết!”

Văn Dụ không nói câu nào, lại thêm một đấm nữa vào mũi.

Dương Viễn là một người đàn ông phong độ nhẹ nhàng, vốn chỉ muốn xây dựng bầu không khí vừa thương xót vừa nhẹ nhàng để đã thông Văn Dụ, không nghĩ tới chuyện Văn Dụ là một người trẻ tuổi vừa mất mẹ, giờ chính là lúc toàn thân đầy lệ khí không có chỗ phát tiết, không khác gì thùng thuốc súng, một lời không hợp liền đánh người.

Dương Viễn hét cách, trước khi Văn Dụ xuất ra đấm thứ hai, hấn ta ném ra một cái phong thư lớn màu nâu, kêu to: “Văn Quốc An biết cháu không phải là con mình, cho nên mới giết mẹ cháu.”

Đầu Văn Dụ chạm trần xe, tay chống lưng ghế, duy trì tư thế chuẩn bị hành hung, cứng ngắc ở đó.

“Ông nói cái gì?” anh cắn răng phát ra tiếng.

Dương Viễn nói: “Chú nói, cháu không phải...”

Cuối cùng Văn Dụ vẫn cho ông ra một đấm, đánh lên mặt Dương Viễn, tính ra phải một khoảng thời gian rất dài, hấn ta tạm thời không có cách nào duy trì bộ dạng ông chú đẹp trai.

Đầu gối Văn Dụ vẫn đang đặt trên đùi Dương Viễn, bộ ngực anh phập phồng: “Con mẹ nó ông nói hươu nói vượn!”

Dương Viễn bị đánh nỏ đom đóm mắt, rên lên một tiếng, suy yếu nói: “Cháu, nhìn qua liền biết...”

Văn Dụ nhặt phong thư kia lên, ngón tay niết đốt ngón tay đến trắng bệch.

Đại khái có thể đoán được cái gì. Có thể chống đỡ lời nói dối to lớn như vậy, chỉ có thể là giám định ADN.

nói dối!

Chắc chắn là nói dối!

Trong nội tâm Văn Dụ kêu to.

Nhưng bàn tay đang nắm tài liệu kia của anh lại đang run rẩy.

anh không biết sao bản thân lại thấy sợ hãi.

Nếu như anh không phải con của Văn Quốc An, vậy anh là con của ai?

Cả đời của Văn Dụ, toàn bộ vui vẻ, hạnh phúc, ngang ngược, tùy tiện đều được xây dựng trên nền tảng anh là con của Văn Quốc An.

một khi nền tảng này tan rã, toàn bộ cuộc đời anh đều muốn sụp đổ.

Tay Văn Dụ run run.

anh muốn xe phong thư ra, xé ra lại không xé được.

Dương Viễn thờ dài, gầy dựa ngồi dậy nói: “không có đóng kín.”

Ngón tay Văn Dụ sờ một cái, lật miệng phong thư, từ trong rút ra một tờ giấy thật mỏng. Văn Dụ tập trung đọc kỹ.

Vài giây sau, Dương Viễn nhìn tờ giấy kia cũng run lên.

hắn ra rút thêm mấy tờ giấy, xoa xoa cho mình, thờ ra nói: “Nếu cháu không tin, chú có thể cùng cháu đi giám định thêm lần nữa.”

“Nhưng là, mặc kệ làm mấy lần.” hắn nói, “Đều không thay đổi được sự thật con là con trai ta.”

Văn Dụ cảm giác như mình bị người ta cho một cú. Hung ác, không lưu tình, xương sườn bị đánh xuyên, trái tim vỡ nát.

anh ngước mắt nhìn người đàn ông trung niên vừa bị anh đánh sưng mặt sưng mũi kia, muốn cắn răng nghiền lợi nói “Ông nói bậy”, thế nhưng tờ giấy bị anh vò nát trong tay này lại nói rõ cho anh biết, người đàn ông này không nói bậy.

Vào buổi sáng nay, sau khi tỉnh táo lại, không, trên thực tế, là tới hôm qua anh đã tỉnh táo lại. Sau khi tỉnh táo, anh lại một lần nữa nhặt lại lòng tin, kiên định tin rằng cái chết của Trình Liên nhất định có kỳ lạ.

anh tin tưởng Văn Quốc An. Bố anh là người thâm trầm cỡ nào, là một người dù núi Thái Sơn có sụp cũng không đổi sắc! Cho dù là nguyên nhân gì, mặc kệ là Trình Liên trộm tiền hay là bỏ trốn, cũng không làm ông mất lý trí.

Nhưng nếu như, nếu như Văn Quốc An đột nhiên biết được chân tướng anh không phải con của ông thì sao?

Tín niệm của Văn Dụ lại một lần nữa sụp đổ.

“Ông, biết từ khi nào?” Văn Dụ run giọng hỏi.

“Từ lâu rồi.” Dương Viễn nói, “Nhưng ta không muốn phá hoại cuộc sống của con, con ở Văn gia có thể sống rất tốt, khi đó ta không có tiền, loại cuộc sống đó ta không cho con được, cho nên ta quyết định nhịn. Chỉ cần con sống tốt, ta đứng từ xa nhìn con cũng vui rồi.”

Mấy lời chó má này, căn bản không vào được đầu Văn Dụ.

Nhưng Dương Viễn lại nói tiếp: “Nhưng mẹ con, mẹ con lúc đầu đã đồng ý, để con có cuộc sống thật tốt. Thế nhưng, bà ấy hai năm nay, nhất là năm ngoái, thời kỳ mãn kinh nổi điên rất lợi hại, nhất định phải rời khỏi Văn Quốc An. Ta đã khuyên bà ấy rất nhiều lần, nhưng bà ấy không chịu nghe, lúc bà ấy gấp lên còn nói muốn đem chân tướng nói cho Văn Quốc An...”

“Im ngay!” Văn Dụ vò tờ giấy kia đến biến dạng, cắn răng nói: “không cho phép ông nói bậy!”

Dương Viễn nhìn anh nói: “Ta có nói bậy hay không, trong lòng con hiểu rõ mà.”

Văn Dụ cắn răng đến mức hai má biến dạng: “Nếu như là thật, ông có thể nói với cảnh sát!”

“Ta không thể làm thế.” Dương Viễn thờ dài, “Nếu nói vậy, con sẽ mất hết tất cả.”

Nhân viên giữ xe mở bình giữ nhiệt, rót cho mình một cốc nước ấm. Ngẩng đầu một cái, cái tên tiểu tử vừa mở cửa xe Hummer, lại ngồi lên một chiếc xe sang trọng khác, giờ lại đẩy cửa xe ra.

Nhân viên giữ xe vừa nhấp một ngụm nước ấm, tiểu tử kia quay lại mở cửa xe mình. Ôi, đây là muốn đi à?

Nhân viên giữ xe để cốc xuống, cầm lấy cái túi đi về phía chiếc Hummer. Hummer lớn đã lái đi, hất bụi mà đi!

“Này! Này! Đồng chí kia! Đóng tiền! Đóng tiền!”

Nhân viên giữ xe chạy theo mấy bước, mắt thấy xe đã biến mất, tức giận chết nói: “Đúng là càng có tiền càng keo kiệt!”

Vừa quay đầu thấy chiếc limousine sang trọng vẫn còn đậu ở đó. hắn đi qua gõ cửa kính ghế phụ: “Này, mấy người đi cùng nhau đúng không? Nộp giúp cậu ta phí giữ xe đi!”

Văn Dụ năm nay mới hơn hai mươi, còn chưa tới sinh nhật hai mốt tuổi. Trong đám bạn học anh là kiểu người vô cùng chắc chắn, thật ra anh cũng giống bọn họ, vẫn còn rất trẻ tuổi.

Liên tiếp hai ngày nay, cuộc sống anh như trải qua sóng to gió lớn, trăm bông trập trùng, tín ngưỡng bị phá hủy, tái lập, lại bị đập đổ.

Lần này chẳng còn gì để tái lập lại nữa.

Cuộc sống của anh toàn bộ đều sụp đổ.

Văn Dụ cảm giác đầu óc như kêu loạn.

Lần này, anh thậm chí không đi tìm Kỳ An Ninh.

Cho tới nay, việc anh theo đuổi cô, chăm sóc cô, âm thầm nâng đỡ cô, đều dựa vào cái gì? Là dựa vào thân phận con nhà giàu cùng tài lực!

Văn Dụ đột nhiên phát hiện, không có danh hiệu người thừa kế, anh chả là cái thá gì. anh cũng giống như đám Trần Hạo, Tôn Khai. sẽ vì việc bạn gái muốn điện thoại mới mà sàu trọc đầu.

Trong đầu Văn Dụ rồi thành một mớ. Căn bản không nghĩ tới, nếu như anh không phải con Văn Quốc An, thì vẫn là con của một kẻ có tiền khác là Dương Viễn.

Trong tư tưởng hỗn loạn của anh, căn bản không đặt người đàn ông Dương Viễn này vào. anh chỉ đột nhiên ý thức được hóa ra hai mươi năm cuộc đời anh, tất cả đều dựa vào Văn Quốc An mới được yên phận.

Văn Dụ lái xe đến cạnh bờ sông đường cầu phía bắc, anh đứng trên bờ đê nhìn nước sông chảy cuộn cuộn, gió thổi mạnh, trong đầu vẫn luôn ong ong.

không biết gió lạnh đã thổi bao lâu, điện thoại của anh chợt vang lên. Văn Dụ không động đậy.

Thời gian điện thoại kêu rất dài, sau đó tắt, lại vang lên.

Người gọi điện rất cố chấp.

Văn Dụ cuối cùng cũng từ trong hỗn loạn có một chút hồi thần, lời điện thoại ra.

Thông báo cuộc gọi tới từ chủ nhiệm Từ ở Hoa đại.

Loại người này vào thời khắc hỗn loạn như giờ, cho dù có là hiệu trưởng Hoa đại, đối với Văn Dụ mà nói cũng chỉ là người qua đường. Văn Dụ duỗi tay muốn tắt cuộc gọi này.

Ngay một khắc khi tay sắp chạm vào màn hình, đột nhiên trong lòng xẹt qua một cảm giác khác thường. Giấy cuối cùng Văn Dụ quyết định đổi ý, chọn “Nhận”.

“Văn Dụ! Văn Dụ! Em đang ở đâu?” Giọng chủ nhiệm Từ có chút lo lắng, “Em mau tranh thủ thời gian tới đây, Kỳ An Ninh, em ấy...”

Đầu Văn Dụ nổ oành một tiếng.

Lẫn lộn khó phân, đắng chát vụn vụn, đều bị tin tức mà chủ nhiệm Từ nói cho anh làm nổ bay.

Trong đầu Văn Dụ giờ chỉ còn lại Kỳ An Ninh!

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Tan nát cõi lòng

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Chỗ bệnh viện công mà Kỳ An Ninh lấy thuốc cho bà ngoại cách khu tập thể Hoa đại hai trạm xe. Ngồi xe cũng được mà đi bộ cũng gần. Nhưng đi xa buýt thì phải đợi nên nếu thời tiết không quá xấu, bình thường Kỳ An Ninh đều đi bộ qua đó.

Qua Tết xuân, thời tiết ngày càng ẩm áp hơn.

Kỳ An Ninh lấy xong thuốc, nói chuyện chào hỏi với mấy bác gái thân quen, liền đeo túi lên lưng, bước chân nhẹ nhàng quay về.

Cả một đoạn đường, cô chỉ nghĩ đến Văn Dụ,

Kiếp này, sẽ không bỏ lỡ nữa, cô nghĩ. cô sẽ luôn đi cùng anh, cùng anh trải qua thời gian khó khăn nhất này.

Về phần Dương Bác, Kỳ An Ninh cũng không cảm thấy quá lo lắng.

Nếu đúng theo vòng xoay thời gian, từ tin tức cô nghe thấy nhìn thấy, bất luận giữa Văn Dụ và Dương Bác có ân oán gì, nếu không phải vì chuyện của Triệu Thần thì bên thắng vốn phải là Văn Dụ.

Kiếp này, chuyện của Triệu Thần sẽ không xảy ra. Văn Dụ cũng không bị Dương Bác nắm được đẳng chuỗi, sẽ không bị thua hết cả bản cờ.

anh sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

Kỳ An Ninh đi trên đường liền nghe thấy tiếng còi, từ xa đang đến gần. cô quay đầu lại, nhìn thấy chiếc xe cứu hỏa trên đường cái phóng như tên bắn, đi ngang qua người cô, hướng về phía bên kia mà đi.

Chính là hướng về phía Hoa đại.

Kỳ An Ninh không khỏi nhìn kĩ. Khối bốc cao lên trời, nhưng do bị mấy công trình kiến trúc phụ cận che khuất nên không biết bắt nguồn từ đâu.

Lại đi thêm vài bước, một bác kia đi cùng hướng với cô, gặp được một bác gái khác đi hướng đối diện, hai người quen biết nhau.

Bác gái bên này đi tới hỏi: “Này, chỗ nào cháy thế?”

Bác gái kia trả lời: “Là chỗ đối diện Hoa đại, lửa cháy ghê lắm!”

Kỳ An Ninh đang đi, vì câu này mà dừng chân, cô do dự một chút, tiến tới hỏi: “cô ơi, cụ thể là chỗ nào vậy ạ? cô có thấy không?”

“Thấy chứ! cô thấy lửa cháy sáng lắm!” Bác kia nói, “Hình như là ở phía sau tiệm KFC.”

Phía sau KFC... Đó là khu tập thể Hoa đại!

Kỳ An Ninh cuống cuống chạy!

Hai bác gái kia quay mặt nhìn nhau.

một người nói: “Cái này...”

Người kia cũng nói: “Chắc không xui thể chứ?”

Kỳ An Ninh chạy như điên!

Trái tim như muốn thoát khỏi lồng ngực, bất an mãnh liệt với sợ hãi bao phủ cô. Dự cảm bất thường giống như chiếc khóa sắt ghim chặt cổ cô lại, không khí như không vào được phổi, chỉ thấy ngạt thở.

Adrenaline bộc phát, Kỳ An Ninh cả đời này cũng chưa bao giờ chạy nhanh như thế.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Bằng mắt thường có thể thấy rõ, lửa lớn và khói đặc thoát ra từ tầng ba. Đó chính là cửa sổ nhà Kỳ An Ninh.

Kỳ An Ninh gào lên một tiếng tê tâm liệt phế, cô như phát điên vội đẩy người khác muốn lao vào trong.

Người vây xem ý thức được chuyện gì đó, nhao nhao né tránh nhường đường cho cô. Nhưng Kỳ An Ninh vẫn bị cản lại.

Hiện trường có nhân viên cứu hỏa và cảnh sát, đội cảnh sát Hoa đại cũng tới. Bọn họ ngăn cô lại, không cho cô xông tới phía trước nữa.

“Bà ngoại tôi còn ở trong nhà! Bà ngoại tôi vẫn còn ở trong nhà!” Tiếng cô bé kia thét chói tai như muốn xuyên thủng màng nhĩ, “Mấy người mau cứu bà đi! Xin mấy người mau cứu bà ngoại tôi đi!”

Mấy người vây xem gần đó theo bản năng bịt chặt lỗ tai.

Sau này khi bọn họ nói cho người khác về chuyện hôm nay, khi nói về cô gái kia, đều suy nghĩ hồi lâu, ngoại trừ từ “tê tâm liệt phế” thì không biết dùng từ gì để hình dung.

“Đáng thương.” Bọn họ lúc nói còn vô thức mà rung mình một cái.

Mấy tòa nhà cũ có cái lợi là không được cao. Thang máy đưa lên, vòi nước cao áp phun tới, mau chóng dập tắt được ngọn lửa.

Nhân viên cứu hỏa phá cửa vào, khiêng thi thể bà ngoại ra.

Thi thể được để trong túi đựng xác màu đen, không cho nhìn.

Kỳ An Ninh ban đầu còn chưa biết túi màu đen được khiêng ra là cái gì.

Lúc xảy ra chuyện, chủ nhiệm Từ bên hậu cần vừa hay đang ở trường, nghe tin liền tới để chủ trì đại cục. Đội phòng cháy chữa cháy nói chuyện với hắn trước.

Khi Kỳ An Ninh nhìn thấy nhân viên cứu hỏa đang thi thảm với chủ nhiệm Từ, còn kéo một nhân viên cứu hỏa khác hỏi: “anh có thấy bà ngoại tôi đâu không? anh có thấy bà lão nào không? Bà có chuyện gì không?”

Sau khi chủ nhiệm Từ nói chuyện xong, liền dùng ánh mắt khó xử phức tạp nhìn Kỳ An Ninh một cái.

“Tiểu Kỳ, tiểu Kỳ, em đến đây một chút, thầy muốn nói chút chuyện với em...” chủ nhiệm Từ đặc biệt dùng giọng điệu nhẹ nhàng ôn hòa nói với Kỳ An Ninh.

Kỳ An Ninh vội vội vàng vàng đi qua: “Chủ nhiệm, chủ nhiệm Từ! Bọn họ thấy bà ngoại em rồi! Bà có sao không?”

Gương mặt cô trắng bệch, trong mắt đầy sợ hãi. một đôi tay bắt lấy tay chủ nhiệm Từ, bóp tới mức hắn đau đớn.

Chủ nhiệm Từ trước nay vẫn tự xưng là đã nhìn thấu hồng trần, sẽ không dễ nảy ra thương hại với đồng tình, nhưng giờ khắc này vẫn thấy không đành lòng.

Nhưng hắn chỉ có thể kiên trì, mở miệng nói: “Tiểu Kỳ à, em nghe thầy nói này, con người có lúc sớm tối họa phúc*...”

*như kiểu lên voi xuống chó, lúc lên lúc xuống như đồ thị sin.

Chỉ một câu này, đầu Kỳ An Ninh như nổ oanh một tiếng.

“Vậy nên, chúng ta, cứ thuận theo tự nhiên, thuận theo tự nhiên thôi...” Chủ nhiệm Từ tiếp tục an ủi cô.

Nhân viên cứu hỏa gặp qua tình huống này cũng không ít, ngược lại thấy tỉnh táo hơn, nhìn chủ nhiệm Từ này giờ không nói đến chuyện chết kia, liền nói thẳng: “Bạn học này, mời em đến xác nhận thân phận của người chết.”

hắn đang ngồi xổm trên mặt đất, bên tay hắn là túi đựng xác màu đen.

Kỳ An Ninh ngây dại.

cô đi về trước một bước, thiếu chút nữa là ngã sấp xuống. Chủ nhiệm Từ vội đỡ cô, dịu dàng tay cô, gần như là ôm cô đi qua.

Mấy bước này, gần như là rút hết sạch sức lực toàn thân Kỳ An Ninh. cô còn cách túi đựng xác kia mấy bước, lại không dám tiếp tục đi tới.

Chân cô run lên, hàm răng run rẩy.

Nhân viên cứu hỏa thờ dài, mở một góc túi đựng xác ra.

Kỷ An Ninh nhìn thoáng qua.

Mắt tối sầm lại, ngất đi..

Kỷ An Ninh mơ thấy một giấc mơ.

cô mơ thấy một chiếc cân to lớn.

Từ trong hư vô vươn tới một bàn tay to lớn, nhẹ nhàng đem cô đặt vào một bên cân.

cô lập tức bị chìm xuống.

Bàn tay to lớn kia dừng lại một chút, hình như là suy tư một chút, bỗng nhiên mờ ra, hướng tới thân thể cô mà nắm..

Cái tay kia xuyên qua thân thể cô. Nhưng trong khoảng khắc đó, cô cảm nhận mình như thiếu gì đó, là do cái tay kia đã mang đi ‘một phần cơ thể’ cô, khiến cô nhẹ hơn.

Kỷ An Ninh vẫn biết rõ, ‘một phần cơ thể’ kia đối với cô rất quan trọng. Bởi vì cô cảm nhận được thân thể như bị xé toạc đầy đau đớn.

cô bị khuyết thiếu hết lên một tiếng ‘không’ đầy sắc nhọn, chói tai, nhưng cũng chẳng thể ngăn cái tay kia mang theo thái độ hài lòng biến mất vào hư vô.

Cái cân khôi phục lại cân bằng.

Kỷ An Ninh mở mắt ra, lợt và mất là một màu trắng xóa, giống như trần bệnh viện.

Tay của cô bị nắm thật chặt, có người ghé vào bên giường cô, bởi vì bị cô làm giật mình mà đột nhiên bừng tỉnh: “Em tỉnh rồi?”

Kỷ An Ninh quay mặt sang, người kia là Văn Dụ.

Sắc mặt anh tái nhợt, con mắt đỏ bừng, trong thần sắc lộ vẻ tiêu tụy lẫn mỏi mệt, bộ dạng thậm chí còn thê thảm hơn hôm qua.

Đây là thứ cô đạt được.

Nhưng cũng vì vậy mà cô mất đi bà ngoại.

Bởi vì trên trời không cho phép cô có được quá nhiều.

Nước mắt Kỷ An Ninh chảy xuống, nhìn về Văn Dụ, động động bờ môi, lại chỉ phát ra tiếng “A a” khàn khàn, không nói thành lời.

“Em nói cái gì? Em muốn cái gì?” Văn Dụ lo lắng đưa mặt gần sát cô, muốn nghe rõ ràng một chút.

Nhưng Kỷ An Ninh chỉ phát ra được tiếng “A a”, khó nghe, như bị mất tiếng.

cô không nói ra lời, thế là đành im lặng, nhìn về anh mà lẳng lặng rơi lệ.

“Chúng tôi tắt tiếng.” Bác sĩ tới khám cho cô, nói cho Văn Dụ, “Phải chịu kích thích quá mạnh, dẫn tới tạm thời mất đi khả năng ngôn ngữ.”

Trong mắt Văn Dụ đầy tia máu, thanh âm cũng khàn khàn, hỏi: “Vậy làm sao bây giờ? Có thể hồi phục không?”

“Dưới tình huống bình thường, đa phần thì có thể. Cũng không loại trừ khả năng mãi mãi không nói lại được.” Bác sĩ nói, “Cũng không có cách nào khác, cô bé ấy bị kích thích, cứ để cho cô bé ấy nghỉ ngơi thật tốt, bản thân tự điều chỉnh thôi.”

Bọn họ đang ở ngoài phòng bệnh, tránh để Kỷ An Ninh nghe thấy. Sau đó bác sĩ rời đi.

Văn Dụ ở hành lang bức bối châm một điếu thuốc, rít hai hơi. Lập tức bị một y tá xông tới quát lớn: “Làm gì đấy! Dập thuốc ngay! Ở đây không được hút thuốc!”

Văn Dụ dập tắt thuốc, điện thoại vang lên.

“Văn Dụ à, thầy là chủ nhiệm Từ.” Đầu bên kia điện thoại nói, “Tiểu Kỳ sao rồi?”

“Cô ấy tỉnh rồi.” Văn Dụ nói.

Chủ nhiệm Từ nói: “Tỉnh là tốt rồi, em ấy làm thầy sợ muốn chết, suốt nửa thì ngủ.”

Văn Dụ lúc ấy không có ở đó, nhưng nghe chủ nhiệm Từ thuận miệng miêu tả lại, cũng cảm thấy lo lắng.

Chủ nhiệm Từ gọi điện tới không chỉ muốn hỏi chút chuyện về Kỷ An Ninh, hẳn còn mang tới tin tức mới.

“Đội phòng cháy chữa cháy đã thăm dò qua hiện trường, tìm được nguyên nhân gây hỏa hoạn rồi.” hần nói, “Lửa bắt nguồn từ phòng khách, nguyên nhân là do một cái bật lửa. Bà lão không phải là người lớn tuổi hay lẩn sâu, chắc là không cẩn thận đốt ghế sofa rồi.”

Thân thể Văn Dụ cứng lại, im lặng mất mấy giây.

Khi anh mở miệng lại, chính anh cũng có thể nghe được giọng của mình.

“Đánh... Bật lửa? Là bật lửa... Thế nào?” Trong lòng anh âm thầm sinh ra sự hãi, vì ngăn chặn cảm giác sợ hãi này, anh lại hỏi thêm một câu, “Là loại bật lửa chỉ dùng một lần à?”

“không phải, chủ nhiệm Từ nói, “Làm bằng kim loại, bị đốt thành đen rồi, nhưng bọn họ nói, chắc là màu bạc, phía trên còn có hoa văn.”

Văn Dụ cảm thấy trái tim mình như bị một bàn tay vô hình hung hăng bóp lấy.

Bộ não như bị rút sạch máu, chỉ cảm thấy choáng váng.

anh vô thức đưa tay vào túi quần, lại chỉ mò được một cái bật lửa dùng một lần. Ký An Ninh ngủ mê mải tiếng, trong khoảng thời gian này, anh đi mua thuốc, lại phát hiện không tìm thấy cái bật lửa màu bạc chạm khắc hoa văn của mình đâu, đành phải tốn thêm một đồng để mua một cái bật lửa dùng một lần.

Văn Dụ không biết điện thoại tắt thế nào.

Lúc anh bước vào phòng bệnh, chỉ thấy hai chân như đeo chì.

Ký An Ninh đang nằm trên giường bệnh, con mắt nhìn thẳng vào trần nhà, toàn thân đều mất đi sức sống. Giống như cách xa anh cả vạn dặm.

rõ ràng, anh đã thấy phòng bếp nhà cô có một cái khóa sắt.

rõ ràng anh từng hỏi qua.

rõ ràng, bà ngoại từng đốt bếp một lần, cho nên không thể mở cửa bếp.

Có lẽ anh không chung suy nghĩ với cô. anh không sớm chiều ở chung với bà ngoại của cô, sẽ không vì lo lắng quá mức mà đem toàn bộ mồi lửa chuyển tới chỗ bà không chạm tới.

anh càng không nghĩ đến, bật lửa của anh lại rơi trong nhà Ký An Ninh.

Hôm qua, anh còn cảm thấy, mình đã đi tới thời điểm khó khăn nhất cuộc đời.

Hôm nay, anh mới biết được, sau khó khăn nhất còn có khó khăn hơn, bên trong thung lũng vẫn còn vực sâu.

anh gần như hao hết sức lực toàn thân mới đi được tới bên giường Ký An Ninh.

Ký An Ninh không nhìn anh, mắt cô nhìn chăm chăm vào trần nhà, ánh mắt vô hồn.

cô vốn là một cô gái dưới cuộc sống chật vật vẫn giữ nguyên sự quật cường, tích cực mà sống, toàn thân đều lộ ra sức sống.

Giờ đây, những sức sống, tức giận, tất cả đều biến mất. Sức sống của cô, phảng phất như bị bà ngoại mang đi hết.

Văn Dụ đau khổ đến mức muốn xé nát bản thân, muốn tức giận mà hét to. Nhưng khi anh nhìn thấy Ký An Ninh như thế, anh biết anh không thể.

Ký An Ninh đã ngã xuống, anh không thể ngã theo.

Trong hai người bọn họ, dù sao cũng phải có một người đứng vững, không thể đều ngã xuống.

Văn Dụ hít một hơi thật dài, đưa tay lên xoa nhẹ trán Ký An Ninh, nói nhẹ: “Bác sĩ nói em không sao, chỉ cần về nhà nghỉ ngơi thật tốt là được. Em có thể đứng dậy không? Hay muốn ở lại đây nằm thêm?”

Ký An Ninh vô thần quay đầu qua cho anh một cái nhìn thoáng qua, định chống cơ thể dậy.

Văn Dụ dìu cô ngồi dậy, đi giày cho cô, kéo cô xuống đất.

Chân Ký An Ninh vừa chạm đất liền mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Văn Dụ ôm lấy cô, phát hiện cả người cô đều mềm mại, bất lực, đi đường cũng khó khăn.

Văn Dụ cắn răng một cái, cúi người đỡ chân cô, bế cô lên.

“đi, chúng ta cùng về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 80: Tự vẫn

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Ký An Ninh được Văn Dụ ôm về nhà.

không phải là tòa đại trạch của Văn Quốc An và Trình Liên mà chính là chỗ ở của Văn Dụ.

Nằm ở trung tâm thành phố, nổi danh là nơi ở của nhà giàu. Mỗi nhà có thang máy riêng, dùng vân tay vào cửa, hệ thống chiếu sáng cảm ứng âm thanh. Văn Dụ kêu ‘bật đèn’, ánh đèn liền theo bước chân của anh, từ tối đến sáng, dần dần hiện lên.

sẽ không gây chói mắt ngay.

không gian vô cùng rộng rãi. Văn Dụ từng nói qua, toàn bộ phòng Ký An Ninh còn không to bằng cái phòng ngủ của anh.

Rất nhiều lần, anh dụ dỗ cô đủ kiểu cùng anh về nhà. Kỳ An Ninh hiểu rõ anh muốn làm chuyện xấu gì, kiên quyết không để mình dẽ vào miệng cạp.

Đây là lần đầu cô tới chỗ Văn Dụ.

Văn Dụ ôm cô đi qua phòng khách rộng lớn, ôm cô vào phòng ngủ, đặt lên giường mình.

Trong phòng nhiệt độ rất cao, Kỳ An Ninh mặc lại khá dày, Văn Dụ cảm bộ đồ ngủ của mình đưa cho cô: “Thay đồ rồi nằm ngủ đi.”

Thế là Kỳ An Ninh chậm rãi cởi quần áo. Động tác đĩnh nhóp, giống như người già hành động không tiện.

Văn Dụ cũng không giục cô.

Nếu như anh không trải qua chuyện hôm qua với hôm nay, ước chừng anh cũng không thể hoàn toàn hiểu được cảm nhận của cô. Nhưng lại trùng hợp, anh và cô, kẻ trước người sau chịu cảnh người thân qua đời, bên người biến đổi lớn.

Lúc này không ai có thể hiểu được cảm giác của cô hơn anh.

Thế giới bị đảo lộn, linh hồn bị rút ra, thân thể mất sạch sức lực.

Văn Dụ đưa tay giúp cô kéo tay áo, cởi áo ra, lại giúp cô lột quần xuống.

Làn da lộ ra ngoài không khí, hơi lạnh, Kỳ An Ninh co người lại, ôm lấy hai chân. Trước mắt tối sầm lại, Văn Dụ tung ra áo ngủ, khoác lên lưng cô. Kỳ An Ninh vươn tay, chui tay áo vào.

Áo Văn Dụ quá lớn, tay áo rất dài, vạt áo cũng dài nốt. Văn Dụ liền đem cái quần vứt đến cái ghế phía cuối giường, đỡ Kỳ An Ninh tựa vào gối dựa đầu giường, kéo chăn mỏng che lại chân cho cô, hỏi: “Muốn ăn gì không?”

Đầu Kỳ An Ninh hơi giật giật, giống như lắc đầu. Nhưng bụng cô lại phát ra tiếng kêu.

Văn Dụ hỏi: “Có thể nói chuyện không?”

Kỳ An Ninh không nhúc nhích.

không thể nói, càng không muốn nói.

Văn Dụ thở dài, nói: “Em cứ nằm trước đi.”

Văn Dụ đi vào bếp. Mặc dù anh không nấu ăn nhưng vẫn có chút đồ ăn.

anh làm một bát yến mạch vị trái cây, thổi nguội bụng vào cho Kỳ An Ninh, dứt tận miệng cho cô.

Kỳ An Ninh ánh mắt dờ dãn, com dứt tới bên miệng, miễn cưỡng hé miệng ăn. Ăn được vài miếng thì không há miệng nữa, còn chưa ăn được non nửa bát.

Văn Dụ để bát lên tủ đầu giường, dùng khăn giấy lau miệng cho cô. Sau đó im lặng cầm tay cô, thật lâu cũng không nói gì.

Nhưng Văn Dụ biết, có một số việc không thể trốn tránh được, sớm muộn gì cũng phải cho Kỳ An Ninh biết.

“An Ninh, có chuyện này nhất định phải nói với em.” anh cầm tay Kỳ An Ninh, khó khăn nói.

anh nắm rất chặt, tay Kỳ An Ninh truyền tới đau đớn, cô ngước mắt, hoang mang nhìn anh.

“đã tìm được nguyên nhân vụ cháy.” Văn Dụ cắn răng nói, “anh... Cái bật lửa của anh, rơi trong nhà em...”

Kỳ An Ninh phải mất thời gian rất lâu, mới hiểu được hàm nghĩa bên trong câu nói của anh.

Tay của cô bỗng xiết chặt, móng tay cắm vào trong da thịt Văn Dụ, con mắt nhìn trừng trừng vào Văn Dụ, thân thể run rẩy.

Văn Dụ không dám nhìn thẳng vào cô.

anh cắn răng nói: “An Ninh! Em đánh anh! Mắng anh! Đều được!”

“Em...” anh cố chống dừng khí ngược mắt lên, xin cô: “Em nói một câu đi.”

Nhưng Kỳ An Ninh không đánh anh, cũng không mắng anh. Tay cô đã mất sạch sức lực, buông anh ra.

cô ngã xuống, co người lại như thai nhi, bụm mặt khóc thút thít. cô nói không ra lời, chỉ có thể phát ra tiếng “A a” khó nghe, giống như con thú sắp chết.

Văn Dụ trong lòng quặn thắt. anh ôm chặt Kỳ An Ninh, cầu khẩn cô: “An Ninh, An Ninh, em nói một câu đi, xin em nói chuyện đi...”

Kỳ An Ninh chỉ có thể khàn giọng “A a” mà trả lời anh, thân thể cô khóc đến phát run.

Văn Dụ đem mặt chôn vào trong tóc cô, ôm cô thật chặt, chết cũng không muốn buông tay.

Kỳ An Ninh cứ vậy mà ngủ thiếp đi, tỉnh lại lần nữa đã là đêm khuya.

Cánh tay Văn Dụ còn đang ôm cô. Hồ hấp sau lưng rất nặng, cả ngày hôm nay anh đã mệt mỏi cùng cực.

Kỳ An Ninh nhẹ nhàng xoay người, liền thấy được mặt anh. anh đang nhắm mắt lại, nhúu mày, hoàn toàn không còn bộ dạng kiêu ngạo như bình thường.

Kỳ An Ninh rơi lệ.

thật ra cô muốn nói với anh, cô không trách anh.

Đây là sự sắp đặt của cồi U minh. Là do anh làm rơi xuống một cái bật lửa hay cô lưu lại một mồi lửa, chẳng qua đều là cái tay ở cồi U minh nhẹ nhàng gây lên thay đổi rất nhỏ mà thôi.

Ví dụ như nếu lúc đó cô chịu nghe lời anh, đưa bà ngoại đến viện dưỡng lão để hộ lý chuyên nghiệp chăm sóc, thì cũng sẽ không có chuyện như vậy xảy ra.

Nhưng cuối cùng vẫn thành thế này, bởi vì không phải do Văn Dụ, là do cô.

trên đời sao có thể trùng sinh được chứ?

Nhất định là vì kiếp trước cô chết oan uổng, chấp niệm quá mạnh, mới về lại thế gian.

Thiên đạo vốn là một tồn một bổ*. Nhất định là vì cô tham lam, trở thành sự tồn tại vốn không nên, vì thế mà cướp được thọ mệnh của bà ngoại, sự thay thế đó mới cho cô tiếp tục sống ở thế giới này.

*quy luật bù trừ, có được có mất.

Tất cả đều...do cô mà ra!

Kỷ An Ninh xê dịch một chút, rời khỏi ôm ấp của Văn Dụ, xuống giường.

Cái nhà này quá lớn, gần phòng ngủ vẫn là phòng, cô đẩy nhằm cửa, đi qua thư phòng, đẩy tiếp cửa thứ hai mới là phía ngoài hành lang.

Kỷ An Ninh tìm được phòng khách, đẩy cánh cửa sắt đất của phòng khách, khí lạnh lập tức đập vào mặt, bao phủ cô. Bước ra một bước, rời khỏi lò sưởi, sàn sàn thượng bên ngoài lạnh như băng. Ngón chân Kỷ An Ninh run lên một cái, vẫn bước tới.

Cuối đông, khí lạnh bao quanh đôi chân trần trụi, Kỷ An Ninh run rẩy hướng về ngoài lan can nhìn thoáng qua.

Văn Dụ không biết ở tầng bao nhiêu, chỉ thấy rất cao.

Chỉ cần nhảy xuống, toàn bộ đều kết thúc.

Bà ngoại không còn ở đây, chỉ còn mình cô, sống còn có ý nghĩa gì?

Văn Dụ cũng không cần cô. thật ra nếu kiếp trước không có cô, anh ngược lại cũng không gặp phải việc gì, không phải sao?

Kiếp trước cô làm liên lụy cả đời Văn Dụ, kiếp này cô lại cướp đi thọ mệnh của bà ngoại.

Tay chân Kỷ An Ninh như nhũn ra, chống đỡ nhảy mấy lần, mới chống được lan can đá, nhân chân đứng lên.

Làn da cảm nhận được cái lạnh buốt của lan can đá, lạnh đến đau buốt. Kỷ An Ninh biết cảm giác rơi xuống đáng sợ ra sao. Kiếp trước cô đã trải nghiệm qua.

Bà ngoại, đợi cháu.

Kỷ An Ninh nhắm mắt lại, hướng về phía ngoài ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 80-2: Tự vẫn 2

Tay chân Kỷ An Ninh như nhũn ra, chống đỡ nhảy mấy lần, mới chống được lan can đá, nhấc chân đứng lên.

Làn da cảm nhận được cái lạnh buốt của lan can đá, lạnh đến đau buốt. Kỷ An Ninh biết cảm giác rơi xuống đáng sợ ra sao. Kiếp trước cô đã trải nghiệm qua.

Bà ngoại, đợi cháu với.

Kỷ An Ninh nhắm mắt lại, hướng về phía ngoài ngã xuống.

Cánh tay cường tráng mạnh mẽ của người con trai, trong nháy mắt đã ôm lấy cô! Mạnh mẽ kéo cô xuống khỏi lan can đá!

“Kỷ An Ninh!” Văn Dụ đỏ gầu cả mặt, “Em điên rồi!”

Văn Dụ kéo Kỷ An Ninh vào phòng khách ấm áp, cạch một tiếng đóng lại cửa thủy tinh sắt đất, ngăn cách khí lạnh bên ngoài. anh quỳ trên mặt đất, đem Kỷ An Ninh ôm vào trong ngực.

Cả người Kỷ An Ninh lạnh cóng, tay chân cũng như khối băng. cô nằm trong ngực anh, dờ dẩn dựa vào anh, không có chút tức giận.

Văn Dụ cảm thấy rất sụp đổ.

Dù Kỷ An Ninh đánh anh, mắng anh đều được. Đừng như vậy, đừng như vậy!

anh sờ chân cô, như tảng băng. cô chỉ mặc mỗi cái áo ngủ mỏng manh, đứng trên ban công hứng gió lạnh.

Bây giờ đang là tháng hai!

Cả chân lẫn tay cô đều lạnh buốt, cả người cũng lạnh buốt.

Văn Dụ dùng lực, đứng dậy đem cô bế lên, xông về phía nhà vệ sinh trong phòng ngủ, ôm cô vào phòng tắm.

Mở chôt, nước nóng dội từ trên đỉnh đầu xuống.

Kỷ An Ninh không kêu lên tiếng nào, ngay cả tiếng kêu sợ hãi cũng không, cô chỉ giờ tay ôm lấy đầu, co người lại.

Văn Dụ cởi quần áo của mình ném xuống đất, đẩy Kỷ An Ninh đứng dưới nước nóng xối ướt sũng, sau đó kéo áo ngủ trên người cô.

Kỷ An Ninh ôm lấy thân thể mình, co lại đến góc tường. Tóc ẩm ướt từng sợi che đi khuôn mặt, từ trong khe hở lộ ra đôi mắt, âm đạm vô thần, giống như mất đi khả năng phản ứng với thế giới bên ngoài.

Văn Dụ đem vôi hoa sen cầm trong tay, từng bước kéo cô từ trong góc ra, kéo vào trong ngực mình, nghiêng răng nói: “Em muốn làm gì? Em điên rồi sao? Kỷ An Ninh! Em nói chuyện cho anh!”

anh dùng nước nóng tưới lên cô, từ đầu tới chân, đều đều tưới qua thân thể cô, tới tận khi người cô ấm lên, một câu cô cũng không nói.

Trong phòng tắm phủ kín hơi nước.

Treo vôi hoa sen lại, Văn Dụ đem Kỷ An Ninh cẩn thận ôm vào ngực.

“Kỷ An Ninh, nói chuyện, nói chuyện được không?” Văn Dụ khóc, “Kỷ An Ninh, xin lỗi, anh xin lỗi...”

Lông mi Kỷ An Ninh rung động, ngược mắt lên.

cô muốn nói gì đó, hé miệng, chỉ phát ra tiếng “A”, khàn giọng, khó nghe.

“Em nói cái gì? Em muốn nói cái gì?” Văn Dụ ôm lấy mặt cô hỏi.

“Em đánh anh đi! Cấn anh cũng được.” anh nắm lấy tay cô đánh về phía mình, anh khóc nói, “Em đừng như vậy. Bà ngoại đi rồi, em vẫn còn anh mà!”

Kỷ An Ninh có rất nhiều lời muốn nói với anh, lại không thể nói ra.

cô rơi lệ, kiễng chân lên hôn người con trai đang ở bên bờ súp đỏ này.

Văn Dụ cũng rơi nước mắt, anh ôm Kỷ An Ninh thật chặt.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, vận mệnh đem hai người trẻ tuổi bọn họ lật qua lật lại mà đùa bỡn, để linh hồn bọn họ đau đớn mỗi một.

Bọn họ ôm lấy nhau, không giống hai sinh mạng truyền cho nhau ấm áp, mà giống với hai cái xác không hồn đang găm cắn máu thịt đối phương.

Văn Dụ vốn sống một mình, nhưng lại có cái giường rất lớn.

Thời điểm đau đớn, Kỷ An Ninh cũng chỉ phát ra một tiếng “A” ngắn ngủi, sau đó không lên tiếng.

Văn Dụ cũng không chiếm được vui vẻ. Thân thể của anh cũng đau.

Nhưng bọn họ vẫn cố chấp chiếm hữu lấy nhau.

Di động Văn Dụ kêu rất nhiều lần, nhưng anh không nhận.

Điện thoại Kỷ An Ninh ngẫu nhiên vang lên, cô cũng không nhận.

Hai người không quan tâm, cách ly khỏi thế giới, trong gian phòng đen tối, không biết ngày đêm mà làm tình.

trên mặt đất ném đầy bao cao su đã dùng qua, trong phòng đầy mùi tanh nồng, ngay cả hệ thống thanh lọc không khí cũng không thể lọc hết mùi hương khác thường này.

Kỷ An Ninh bị khát tình, cô mở mắt ra.

Cả người đang nằm trong ngực Văn Dụ. Hai người đều không mảnh vải che thân, lấy trạng thái nguyên thủy mà ôm nhau cùng một chỗ.

Kỷ An Ninh muốn ngồi dậy. Cánh tay Văn Dụ bỗng nhúc nhích, muốn ôm cô lại mềm mại bất lực.

Văn Dụ chống người ngồi dậy, trong mờ tối nhìn Kỷ An Ninh bò xuống giường, từ dưới đất nhặt lên một cái áo của anh mặc lên người, đi chân trần ra ngoài.

anh xoa xoa mặt, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Kỷ An Ninh tìm được nước uống, cô còn nghe thấy tiếng điện thoại mình vang lên, cô liền đi qua xem.

trên mặt bàn phòng ăn chất đầy hộp thức ăn mấy ngày nay họ gọi, đã bốc mùi.

Điện thoại Kỷ An Ninh và Văn Dụ đều đang ở trên ghế sofa. Điện thoại gọi tới Văn Dụ nhiều, điện thoại đã hao hết pin nên tắt máy, điện thoại Kỷ An Ninh vẫn còn chút pin.

Có thấy thông báo trên điện thoại, là Mạnh Hân Vũ gọi. Ngay lúc cô đi qua, tiếng chuông im bật mà dừng, điện thoại đã tắt.

Mạnh Hân Vũ từ bỏ.

Kỷ An Ninh khẽ cụp mắt.

Điện thoại bỗng vang lên chuông báo, Mạnh Hân Vũ gửi tin nhắn cho cô.

Kỳ An Ninh cầm điện thoại di động lên, ngồi xuống ghế sofa, mở màn hình lên.

[An Ninh, cậu đang ở đâu?]

[Cậu vẫn ổn chứ?]

[Vừa về trường thì nghe được chuyện của cậu, không thể tin nổi.]

[Cậu đang ở cùng với Văn Dụ à?]

[Tất cả mọi người đều đang lo lắng cho cậu, cậu trả lời điện thoại được không?]

Bạn đang đọc truyện *Bị Phứ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Đôi mắt

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Mấy ngày nay, Mạnh Hân Vũ đã nhắn cho cô rất nhiều tin, mãi đến vừa rồi, cô nàng còn nhắn xin cô nhắn lại một tin để báo bình an.

cô nàng nhắc tới khai giảng, Kỳ An Ninh nhìn thoáng qua ngày tháng mới giật mình phát hiện, vậy mà đã là mùng một tháng ba. cô cùng Văn Dụ, thế mà đã liên tục mấy ngày mấy đêm không rời khỏi căn nhà này.

cô cầm điện thoại ngăn người, Mạnh Hân Vũ lại nhắn thêm tin mới, lần này là gửi tin nhắn thoại.

Kỳ An Ninh ấn mở, nghe được giọng của Mạnh Hân Vũ.

“An Ninh, có chuyện này tớ muốn nói với cậu.” Mạnh Hân Vũ nói, “Mẹ tớ...mất rồi.”

Kỳ An Ninh đột nhiên mở to hai mắt.

Giọng Mạnh Hân Vũ nói tiếp: “Ngay mùa xuân...”

Tin nhắn thoại còn chưa nghe hết, điện thoại liền kêu tích tích hai tiếng, hết pin, máy tự động tắt nguồn.

Kỳ An Ninh hốt hoảng đi tìm túi của mình, lấy dây sạc, cắm vào nguồn điện. cô đợi khoảng một phút mới khởi động lại máy.

một lần nữa mở tin nhắn thoại, lại nghe thấy giọng Mạnh Hân Vũ.

“An Ninh, có chuyện này tớ muốn nói với cậu. Mẹ tớ...mất rồi.” Giọng Hân Vũ trầm thấp bình tĩnh, “Ngay mấy ngày Tết. Tớ lúc đầu... không định nói cho mọi người. nói cho người khác biết chuyện này làm gì, để mọi người chịu chung nỗi đau với mình ư?”

“Tớ không ngờ vừa quay về trường đã nghe thấy chuyện của cậu, tớ, tớ cả người cũng ngơ ngẩn theo. Năm nay là năm gì chứ? Vì sao chúng ta phải trải qua những chuyện như thế này?”

cô nàng nói: “Giờ tớ rất hiểu cảm giác của cậu. Có phải không muốn gặp ai cả, rất không muốn nói chuyện đúng không? Tớ cũng vậy.”

“Nhưng bố tớ không cho. Mẹ tớ cũng không cho! Lúc bà ấy gần đi, tớ ở bên cạnh bà, cậu biết mà, mẹ bị bệnh nhiều năm, nhà tớ đã chuẩn bị tâm lý cả rồi, thời gian cuối, nhà tớ đều ở bên cạnh chăm sóc bà ấy.”

“Sau mẹ tớ hồi quang phản chiếu, đã lôi kéo tay tớ nói, tớ nhất định phải thật tốt, bà ấy nói, tớ nhất định phải thật tốt.”

“An Ninh.” Mạnh Hân Vũ bật khóc, “Bà ngoại cậu nhất định giống với mẹ tớ, muốn cậu sống thật tốt. Cậu mau quay về đi, khai giảng rồi. Trở về học đi! Cậu không đi học thì có thể làm gì? Cậu vẫn còn cuộc sống của mình mà!”

“Trả lời điện thoại tớ được không? Xin cậu đấy!”

“Trả lời điện thoại đi!”

Kỳ An Ninh rơi lệ.

cô run rẩy gọi lại cho Mạnh Hân Vũ, vừa vang lên một tiếng, Mạnh Hân Vũ liền nhận điện thoại.

“An Ninh! An Ninh!” Trong giọng cô nàng còn mang theo tiếng sụt sịt, “Giờ cậu ở đâu? Cậu vẫn ổn chứ? An Ninh, An Ninh, cậu nói chuyện đi!”

Kỳ An Ninh há miệng nói: “A..., a...”

cô cảm thấy yết hầu đau nhức, cô dùng hết sức lực mới tạo ra thanh âm nói “A a... Vũ, Hân...Vũ...”

cô cuối cùng cũng nói được.

Mạnh Hân Vũ lập tức trào nước mắt: “Khi nào cậu về?”

“Tớ...” Giọng Kỳ An Ninh vẫn còn khàn khàn, “Tớ không...biết.”

Mạnh Hân Vũ nghẹn ngào nói: “Cậu đang ở cùng với Văn Dụ à?”

Kỳ An Ninh giữ cuống họng nói: “Ừm...”

Mạnh Hân Vũ yên lòng, cô nâng rút tờ khăn giấy, lau lau cái mũi nói: “Vậy là được, anh ấy có thể chăm sóc tốt cho cậu không? Cậu, cậu nghỉ ngơi thật tốt, điều chỉnh một chút. Bài tập đừng lo lắng, chờ cậu trở về, tớ sẽ hướng dẫn lại cho cậu.”

Kỳ An Ninh hít một hơi thật sâu, kêu lên tên Mạnh Hân Vũ, nói: “Nén bi thương.”

“Ừ.” Mạnh Hân Vũ dừng một chút, cũng nhẹ nhàng nói với Kỳ An Ninh: “Nén bi thương.”

Kỳ An Ninh cúp điện thoại, ngồi ngốc một lát, bỗng nhiên đứng lên, quay về phòng ngủ.

Văn Dụ mặc quần, thân trên để trần, đang ngồi hút thuốc cuối giường.

Đèn tường tỏa ánh sáng mềm mại, mờ mịt.

anh cúi người, hai khuỷu tay chống lên chân, nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên nhìn cô một cái.

Râu riu xồm xoàm, trong mắt vẫn vệt tia máu, dưới mắt một mảng xanh đen, toàn thân quần quanh khí tức tưng bừng quá độ, giống như khắc sau liền chết bất đắc kỳ tử.

anh nhìn chằm chằm cô, toàn thân không có sức sống. Giống anh kiếp trước, ngồi một mình trong phòng giam, từng ngày chờ đợi ngày hành hình, chờ cái chết tới.

Kỳ An Ninh sợ hãi xen kinh hoàng.

đang làm cái gì? Hai người bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì?

Cùng nhau trầm luân, cùng nhau diệt vong sao? Giống như kiếp trước sao?

cô sống lại để làm gì?

Bà ngoại trên trời có linh thiêng, liệu muốn nhìn bọn họ như thế này không?

“Đứng dậy.” Kỳ An Ninh khóc, đi qua ôm lấy đầu Văn Dụ, “Đứng dậy!”

Văn Dụ chấn kinh: “Em, em có thể nói chuyện rồi.”

Kỳ An Ninh lau nước mắt, khàn giọng nói: “Mau đứng dậy.”

Văn Dụ mờ mịt: “Đứng dậy làm gì?”

Kỳ An Ninh nói: “Rời khỏi đây.”

Kỳ An Ninh đi tới một bên cửa sổ sát đất, “Xoạt” một tiếng kéo ra rèm cửa, ánh mắt trời chói mắt chiếu qua cửa sổ, trong chốc lát chiếu rõ căn phòng đầy bừa bộn.

Kỳ An Ninh nhìn thành phố ngoài kia. cô từng chết ở đây, sau đó sống lại.

sự tái sinh này phải trả giá bằng một người thân yêu.

cô sống lại không phải để trầm luân, mà vì sống tốt hơn, trở thành người tốt hơn.

Bà ngoại, nhất định là muốn như thế đúng không?

Đôi mắt Văn Dụ nhoi nhoi, gợn cánh tay che ánh sáng. Đợi đến khi con mắt thích ứng, anh buông cánh tay xuống, híp mắt nhìn lại.

Kỳ An Ninh đứng trong ánh sáng. cô mặc áo thun của Văn Dụ, bị ánh sáng chiếu xuyên qua, đường cong mảnh khảnh lộ rõ.

cô gầy yếu như vậy.

Nhưng cô lại đứng trong ánh sáng, phảng phất như thoát thai hoán cốt, tái tạo linh hồn.

cô quay người đi tới, đưa tay ra với Văn Dụ.

Đem Văn Dụ cùng kéo lên.

Lúc Văn Dụ và Kỳ An Ninh lái xe rời khỏi nhà để xe, một lần nữa nhìn thấy ánh nắng, hai người đều cảm thấy giống như đã qua mấy đời.

Văn Dụ đưa Kỳ An Ninh đến nhà tang lễ, Kỳ An Ninh đi đến trước quầy, nhân viên công tác ngăn đầu: “Chào ngài?”

Văn Dụ cầm tay Kỳ An Ninh, dùng sức.

“Chào anh.” Kỳ An Ninh nhẹ nhàng nói, “Tôi đến để nhận... Thân nhân.”

Linh cữu bà ngoại được đặt ở nhà tang lễ, vẫn luôn đợi Kỳ An Ninh tới.

Hai người không có thân nhân bằng hữu, không cần phải tổ chức tang lễ. Văn Dụ giúp Kỳ An Ninh xử lý hậu sự của bà ngoại, đã đặt sẵn ngày hỏa táng.

Sau đó Kỳ An Ninh cùng Văn Dụ đi gặp Văn Quốc An.

Văn Dụ để cô đợi ở bên ngoài, Kỳ An Ninh nhẹ gật đầu.

Văn Dụ đứng ngoài cửa phòng gấp mặt mấy giây, mới đẩy cửa bước vào.

Văn Quốc An chờ anh rất lâu, ngược mắt nhìn anh.

Lần nữa đối mặt với người cha già, Văn Dụ toàn thân cứng ngắc. anh đi qua, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Bố...”

Văn Quốc An gật gật đầu nói: “Tới đây.”

Văn Dụ cứng đờ ngồi xuống.

Văn Quốc An quan sát anh một phen, nói: “Sắc mặt không tốt lắm, mấy ngày nay, con không nghỉ ngơi cho tốt à?”

Văn Dụ nói: “Vẫn ổn.”

Văn Quốc An trầm mặc một lúc nói: “Có gì muốn hỏi ta không?”

Văn Dụ ngược mắt, nhìn thấy hai bên tóc mai Văn Quốc An đã thành màu hoa râm, anh nhìn chăm chú vào ông, hỏi: “Mẹ con chết như thế nào?”

Văn Quốc An nói: “Con cho rằng là ta giết.”

Văn Dụ hoang mang: “Ban đầu con cảm thấy không phải.”

Văn Quốc An nói: “Ban đầu?”

Văn Dụ gật đầu: “Có một người tên là Dương Viễn, nói cho con biết một chuyện.”

“Dương Viễn à...” Văn Quốc An lặp lại cái tên này, âm cuối phát ra từ lỗ mũi tỏ vẻ khinh miệt, “hắn nói với con cái gì?”

Văn Dụ toàn thân đổ mồ hôi.

“Chuyện này, mặc kệ thật hay giả, con cảm thấy, bố đều có quyền được biết.” anh cắn răng, móc từ trong túi một tờ giấy bị vò đến nhăn nhúm, mở ra, vuốt phẳng, đẩy qua.

Văn Quốc An đeo kính lão, cầm lên nhìn.

Phòng gấp mặt bỗng trở nên yên tĩnh như chết.

Văn Dụ nắm chặt nắm đấm, nhắm mắt lại, lòng bàn tay tứa đầy mồ hôi.

Hồi lâu sau, anh nghe được Văn Quốc An thở dài một tiếng.

“Cuối cùng vẫn,” ông nói “Bị con biết...”

Văn Dụ bỗng nhiên mở mắt ra.

Văn Quốc An gỡ kính lão, bình tĩnh nhìn anh.

Trái tim Văn Dụ chỉ trong chớp mắt đã co vào rất nhanh. Đầu anh cũng thấy quay cuồng.

“Là, là thật?” anh hỏi.

“Đúng.” Văn Quốc An nói, “Con thật sự là con trai của mẹ con và hắn.”

Văn Dụ miệng đắng lưỡi khô, giọng khàn khàn hỏi: “Bố biết từ khi nào?”

Văn Quốc An cười.

Ông bỏ tờ giấy kia xuống, khẽ ngả người dựa về phía sau: “Đại khái là, từ lúc mẹ con mang thai con đi.”

Đầu Văn Dụ quay cuồng nhưng vẫn tiêu hóa tin tức cực nhanh, phân tích thông tin Văn Quốc An đưa cho anh, sau đó cho ra một kết luận.

“Bố...bị vô sinh?”

Văn Quốc An thở dài một tiếng.

“Lúc còn trẻ quá quậy phá, không nghe ông nội con dạy bảo, đụng nhầm phải thứ không nên đụng, đem thân thể phá hỏng.” Ông nói, “Từ lâu ta đã biết mình bị vô sinh. Trước khi kết hôn với mẹ con đã biết rồi.”

Cho nên cô vợ trẻ vào một ngày bỗng nhiên nói cho ông biết, mình mang thai, khi đó ông tức giận tới mức nào có thể đoán được.

Văn Dụ ngơ ngác nghe Văn Quốc An nói chuyện xưa.

“Ta lúc đó đúng thật là rất muốn giết chết mẹ con cùng tên gian phu kia, con người của ta, thủ đoạn làm việc vẫn luôn có phần cay độc, ta nghĩ đợi đến khi cô ta sinh con ra, ta lại chơi chết một nhà ba người.” Văn Quốc An thông thả nhắc lại hồi ức.

“Thời gian mang thai đứa bé đúng là dài, ta nhất định phải chờ mười tháng. Trong quá trình chờ đợi đó, ta phát hiện một chuyện rất thú vị. Thái độ của mẹ con đối với đứa bé trong bụng rất kỳ lạ... Ta cẩn thận quan sát, sau khi suy nghĩ liên kết luận, hóa ra mẹ con cũng không biết đứa bé này không phải của ta. Cũng đúng, chúng ta vẫn luôn không tránh thai, bà ấy đương nhiên không nghĩ ra, ta vậy mà bị vô sinh.”

Khi đó, cả ông bà nội Văn Dụ đều đã qua đời, vì quả trứng vàng mãi mới có này, ông bà ngoại Văn Dụ liền chạy tới chăm sóc cho Trình Liên.

Bọn họ lòng tràn đầy sung sướng, vẫn luôn lo lắng hôn nhân của con gái không đủ vững chắc, lần này cuối cùng cũng có nhiều bảo đảm hơn.

Bọn họ suốt ngày lúi rúi, báo cáo cho Văn Quốc An về tình trạng thai nhi, để ông nghe nhịp tim, để ông cảm nhận thai động.

Văn Quốc An cười lạnh, phối hợp với bọn họ.

Nhưng thai động rất thần kỳ, trong bụng người phụ nữ có một thứ nho nhỏ, động đấy!

Văn Quốc An khi đó mới thật sự hối hận lúc trẻ sống phóng túng. Nếu không phải mình thích tìm đường chết làm hồng thân thể, thì ông cũng có thể làm một người phụ nữ mang trong mình một bé con chân chính thuộc về ông.

Sau đó ông nghĩ, chờ đứa bé sinh ra, ông sẽ chơi chết đối gian phu dâm phụ kia, về phần đứa nhỏ này... Cứ ném cho ông bà ngoại đi.

Tha cho nó một mạng.

Cái tên gian phu tên Dương Viễn kia, ông đã tra rõ về hắn ta. Bề ngoài đạo mạo bên trong thối nát, cầm tiền phụ nữ cho mấy lần lập nghiệp đều thất bại.

Nhưng mà trên phương diện đối xử với phụ nữ, Văn Quốc An đúng là rất bội phục hắn ta. Sau khi Trình Liên gả cho ông, tên Dương Viễn này liền kết hôn, còn sinh con, cứ như vậy, thế mà còn có thể tiếp tục dỗ Trình Liên.

Là hắn quá lợi hại? Hay Trình Liên quá ngu?

Trình Liên trong công việc, rõ ràng không ngốc.

Văn Quốc An kim nén một hơi, thật vất vả nhìn tới lúc Trình Liên sinh con.

Cả mặt tràn đầy nếp nhăn, làn da ửng hồng, một bé con còn đang nhắm mắt oa oa khóc nỉ non được ý tá đưa vào tay Văn Quốc An.

nhỏ như vậy, nhẹ như vậy, mềm mại như thế, trên người có mùi kì lạ, làm Văn Quốc An kinh ngạc.

Trước khi Văn Dụ sinh ra, nếu có người nói với Văn Quốc An, sinh mệnh là kỳ tích, Văn Quốc An có thể đem tiền mặt quất hắn bay xa tít.

Nhưng sau khi đứa bé sinh ra, nếu có người nói với Văn Quốc An, sinh mệnh là kỳ tích, Văn Quốc An đại khái sẽ cảm khán một câu:

Đúng vậy, thật không thể tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Ôn dưỡng dục

Editor: tiểu mao

Tư tưởng Văn Quốc An trong một khắc kia khi ôm Văn Dụ trong khuỷu tay bắt đầu thay đổi.

“Ta vốn nghĩ đến, chờ đến lúc mẹ con lớn tuổi một chút, đến thời điểm muốn có con, thì sẽ thẳng thắn với bà ấy, sau đó nhận nuôi một đứa trẻ. Nếu bà ấy cứ khẳng khái muốn sinh con của mình thì cũng được, tìm t*ng trùng thích hợp, sau đó thụ tinh nhân tạo, làm tròn tâm nguyện của bà ấy.” Văn Quốc An nói, “Ta không ngờ tới, chính bà ấy hoàn toàn không biết gì cả tự sắp xếp cho bản thân.”

“Lúc ta ôm con vào ngực, đột nhiên suy nghĩ cẩn thận. Ta vì sao còn phải đi nhận nuôi con người khác? Đây không phải là ông trời đã đưa một đứa bé đến bên cạnh ta sao?”

“Tốt hơn so với việc nhận nuôi là, tất cả mọi người đều cho rằng con là con trai ta, bao gồm cả mẹ con lẫn ông bà ngoại. Con trưởng thành trong bầu không khí này, so với việc biết mình là con nuôi thì tốt hơn nhiều, bởi vì từ đáy lòng con sẽ con ta là bố ruột, đem mình thành con của ta.”

Văn Quốc An cuối cùng thay đổi quyết định.

Nếu đã quyết tâm coi Văn Dụ là con mình, đương nhiên không thể động tới bố mẹ đẻ của đứa bé này.

Lúc trẻ làm việc thường một lời khí phách, chỉ cầu thống khoái, tuổi tác càng lớn, càng biết mọi thứ đều phải chứa đường lui. Thế sự không có gì là tuyệt đối, ông không thể cam đoan khi nào Văn Dụ biết được chân tướng.

Giữa ông và Văn Dụ không thể có bế tắc.

Thế là ông buông tha cho Trình Liên và Dương Viễn. Ngược lại, ông muốn cho Văn Dụ một gia đình hoàn chỉnh, muốn đem Trình Liên cột vào cái nhà này.

Cho dù bà chẳng phải là một người mẹ đủ quy cách.

“Ta vốn muốn để bà ấy ở nhà chăm sóc cho con, cái gì cũng không cần làm, cứ thanh thanh nhàn nhàn hưởng phúc là được rồi.” Văn Quốc An nói, “Nhưng bà ấy không đồng ý. Ta còn tưởng rằng, bà ấy chú trọng đến sự nghiệp.”

Nhưng chân tướng lại là, Trình Liên coi Văn Dụ là con Văn Quốc An. Bà ta đối với đứa nhỏ này không yêu thương nổi.

Đồng thời bởi vì Văn Quốc An biểu hiện quá yêu thương đứa nhỏ này, ngược lại khơi dậy tâm lý chống đối, đối với Văn Dụ càng thêm lạnh lùng, thậm chí còn phàn nàn từ sau khi Văn

Quốc An có con liền không quan tâm bà ta nữa.

Văn Quốc An nói: “Thứ như hôn nhân, mấy năm đầu luôn tươi mới, có chút nhiệt độ. một thời gian sau khó tránh khỏi nhàm chán, để người ta thấy vô vị. Mẹ con vào lúc con được bảy tuổi, khả năng nhẫn nại đối với hôn nhân của ta và bà ấy đại khái đã đạt cực hạn, bà ấy muốn rời khỏi ta. Con có nhớ chuyện đó không?”

Văn Dụ khẽ giật mình, muốn hỏi chuyện gì, nhưng đột nhiên có gì đó hiện lên trong trí nhớ. Năm anh bảy tuổi, đúng là đã xảy ra một chuyện đặc biệt.

“Chuyện con bị bắt cóc, chẳng lẽ là...” anh hỏi.

“Con quả nhiên vẫn còn nhớ rõ.” Văn Quốc An nói, “Theo ta phỏng đoán, hẳn là mẹ con muốn bỏ trốn cùng tên họ Dương. Nhưng họ Dương kia cầm tiền làm ăn của mẹ con, vẫn luôn không có gì khôi sắc. Rất có thể là hắn ra chủ ý này, muốn lấy từ chỗ ta một khoảng tiền. Mẹ con tự biên tự diễn một màn bắt cóc này. Đối phương chỉ định bà ấy là người giao tiền chuộc, tiền chưa có, con đã trở về.”

Văn Dụ hỏi: “Vậy mẹ thì sao? Tại sao mẹ không đi?”

Văn Quốc An nhếch miệng, giống như nhớ lại chuyện gì buồn cười.

“Đại khái là,” ông nói, “Bởi vì phát hiện con không phải con ruột của ta.”

Văn Dụ có chút hoảng hốt.

một phần ký ức lúc nhỏ cuộn cuộn ùa về. Những thứ vẫn luôn tiềm ẩn trong góc, thứ chưa từng chú ý, bỗng nhiên đều bùng lên.

Hèn gì lần đầu anh gặp Dương Viễn đã cảm thấy hắn ta quen mắt.

anh từng gặp qua Dương Viễn, là năm bảy tuổi từng gặp!

“Nó thật sự là con Văn Quốc An à? Em chắc chắn không?”

“Em bình tĩnh một chút! Nếu như nó là con trai của hai chúng ta, em không thể đi!”

“Ngẫm lại mà xem, con của anh với em, đứa con chung của chúng ta, tương lai nó sẽ được kế thừa cái gì?”

Khi đó anh tỉnh lại từ mê man, mơ mơ màng màng nghe thấy mẹ mình với một chú nào đó đang cãi nhau. anh đứng lên, kêu “Mẹ”.

Tiếng tranh chấp im bật mà dừng.

Sau đó mẹ anh lại cho anh uống một chai ‘nước ngọt’, anh lại ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại lần nữa đã an toàn về nhà. Bố anh nói anh bị người xấu bắt cóc rồi được chuộc về, sau đó ông liền cho mời huấn luyện viên chuyên nghiệp tới dạy kickboxing cho anh.

Kỷ An Ninh có một câu nói rất đúng, mặt đẹp khó quên.

Người đàn ông kia gương mặt đúng là rất anh tuấn, được cất giấu trong trí nhớ của anh, khi gặp lại hắn ta lần nữa, vẫn còn ấn tượng mơ hồ, cho nên mới có cảm giác như đã từng quen biết.

Bởi vì căn bản là tự biên tự diễn, cảnh sát không tìm được manh mối, nhưng trong nội tâm Văn Quốc An đã mơ hồ suy đoán ra là chuyện gì.

Nếu như Trình Liên bỏ lại Văn Dụ mà đi, Văn Quốc An coi đây là một bút chấm hết, cô ta cho ông tuổi thanh xuân thêm một đứa bé, những số tiền kia Văn Quốc An có thể mua đứt những thứ này.

Kết quả Trình Liên lại trở về. Thái độ đối với Văn Dụ có sự thay đổi, giống như đột nhiên phát hiện hóa ra mình rất yêu đứa con trai này.

Dù sao cũng là đứa con mình cùng người yêu sinh ra, đương nhiên là khác với sinh cho lão già kia rồi, phải yêu thương hơn chứ.

Nhưng Văn Dụ đã bảy tuổi, bởi vì lúc trước Trình Liên đối xử với anh quá lạnh lùng, nên trong nội tâm anh đã thành thói quen thân thiết hơn với bố.

Vì thế Trình Liên mấy năm này vẫn luôn phàn nàn Văn Dụ không thân thiết với bà ta.

Văn Dụ không hiểu nói: “Bố cứ... vậy mà để mặc mẹ à?”

Năng lực làm việc của Trình Liên không yếu, nhưng nếu không có Văn Quốc An ủng hộ, chỉ bằng chính bà ta, hoặc chỉ bằng thân phận phu nhân chủ tịch, cũng không thể nào ngồi lên chiếc ghế CFO của tập đoàn.

nói cho cùng, cũng là bởi vì Văn Quốc An đồng ý đem vị trí này cho bà ta.

Mà Trình Liên có thể trộm tiền Văn Quốc An, tất cả đều là bởi vì Văn Quốc An cho bà ta quyền lực đủ lớn.

Trải qua mấy ngày hoảng loạn thậm chí hoang đường, Văn Dụ rốt cuộc cũng không chế được ảnh hưởng của mấy tình cảm dao động chập trùng kia, có thể bình tĩnh suy xét vấn đề.

Trình Liên có thể rút khô tài chính nội bộ của tập đoàn, đúng là nói đùa, mất xích tài chính sao đến bây giờ vẫn chưa bị đóng băng? Các công ty sao vẫn có thể bình ổn vận hành?

Văn Quốc An làm như thế nào?

Suy nghĩ Văn Dụ rối loạn, tràn đầy nghi ngờ.

“Con đây, tiểu Dụ.” Văn Quốc An nói, “Con còn trẻ, chờ đến lúc con bằng tuổi ta sẽ hiểu, tiền, chẳng qua chỉ là một đồng con số mà thôi. không thể mang đi được.”

“Suy nghĩ của mẹ con vừa liếc qua là thấy ngay, bà ấy đơn giản là muốn nhẫn nhịn cho đến khi ta chết, toàn bộ tài sản sẽ do con kế thừa. Bà ấy cảm thấy của con chính là của bà ấy.”

“Loại vật như tiền, sống không thể mang đến, chết không thể mang đi. Lúc ta còn sống phát huy nó nên có tác dụng, có cái gì không được chứ. Mẹ con đồng ý vì cái này mà ở lại,

nguyên ý vì cái này mà đối xử tốt với con, cho con một gia đình hoàn chỉnh, ta cảm thấy số tiền này đáng giá.”

Cho nên sự tha thứ cùng dung túng của Văn Quốc An cho Trình Liên tất cả đều là vì anh sao?

Văn Dụ khẽ động bờ môi.

Văn Quốc An hiểu ra ý nghĩ của anh. Ông thờ dài một tiếng: “Con có phải muốn nói, con không phải con của ta đúng không?”

Văn Dụ sắc mặt tái nhợt.

Văn Quốc An nhìn anh, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mắng: “Hồ đồ!”

Văn hóa của quốc gia này, đối với chuyện huyết thống quá mức coi trọng. Văn Quốc An cho tới giờ chưa từng dạy bảo về giá trị quan này cho Văn Dụ, có lẽ Văn Dụ sống ở đây nên vẫn bị ảnh hưởng tới.

“Con vừa sinh liền được ta ôm vào lòng, tự tay ta thay tã cho con. Ngày đầu tiên con đi học nhà trẻ, ta đưa con đi. Con chưa tan học, ta đã đứng ở cửa chờ đón con.”

“Ta cầm tay con dạy con chạy xe đạp, ta dạy con chơi bóng, ta dạy con bơi lội. Con đàn piano tới quý khốc sói gào, ta cũng vỗ tay khen ngợi.”

“Ta đưa con bỏ trường thành, treo lên tượng nữ thần tự do, ta đưa con tới Châu Phi nhìn thảo nguyên, tới bắc cực nhìn cực quang. Ta cùng con đi xem giải đấu NBA*, trận chung kết World Cup.”

***National Basketball Association (NBA)** là giải đấu bóng rổ chuyên nghiệp nhà nghề Bắc Mỹ.

“Có lần nào hợp phụ huynh mà ta vắng mặt? Có trận tranh tài thiếu bóng ta? Mỗi một tờ giấy khen, mỗi một cái cúp ta đều tự mình chụp ảnh cho con rồi cất giữ!”

“Văn Dụ!” Văn Quốc An nhìn anh chằm chằm, trầm giọng chất vấn: “Con mặc dù không phải do ta sinh, nhưng ta nuôi con! Ta dạy con! Sao lại không phải là con của ta?”

Kỷ An Ninh ở trong hành lang đợi Văn Dụ rất lâu, cô vô cùng yên tĩnh.

một cô gái như cô, đứng ở đây có thể nói là không hòa hợp, nhân viên cảnh sát đi qua cũng không nhìn được mà nhìn cô. Có nhân viên cảnh sát trẻ tuổi rót cho cô cốc nước.

Hồi lâu sau, Văn Dụ cuối cùng cũng đi ra.

Sắc mặt anh mặc dù vẫn còn tiêu tụy, nhưng ánh mắt anh lại sáng ngời.

Nhưng ám ảnh, hoang mang mấy ngày này vẫn cuốn lấy anh đều tan biến.

Kỷ An Ninh nhìn thấy liền an tâm.

cô đưa tay ra với anh, Văn Dụ cầm tay cô nói: “đi, đi về thôi.”

Nhưng bọn họ vừa ra cửa chính liền bị một chiếc xe hơi ngăn cản, ngay lúc cửa xe hạ xuống, lộ ra gương mặt Dương Viễn, Văn Dụ cảm thấy tay Kỷ An Ninh đột nhiên bóp chặt lấy anh, sức lực rất lớn.

Mặt Dương Viễn mặc dù vẫn còn mấy vết bầm tím ứ đọng, nhưng Kỷ An Ninh vẫn nhận ra hân ta.

Văn Dụ không biết tại sao Kỷ An Ninh lại phản ứng như vậy, nhưng anh nói với cô: "Em lên xe trước, chờ anh một lát." anh đưa chìa khóa xe cho cô."

Kỷ An Ninh nhìn thoáng qua Dương Viễn, không dám lộ ra biểu cảm quá rõ ràng, chỉ “Vâng” một tiếng, đi trước mở cửa.

cô trở lại xe ngồi vào ghế phó lái, từ kính chiếu hậu nhìn tình hình bên đó.

Văn Dụ không lên chiếc xe kia, anh hơi cúi người nói chuyện với người đàn ông kia. Cửa xe mở, người đàn ông kia xuống xe.

Nhìn qua như là Văn Dụ không muốn lên xe hân ta, anh hai tay đút túi, cúi đầu, giống như đứa bé giận rồi người lớn. Nhưng người đàn ông trung niên kia có vẻ rất kiên nhẫn, vẫn luôn không ngừng thuyết phục.

một lát sau, chiếc xe kia lái đi.

Kỷ An Ninh thấy Văn Dụ đứng ở nơi đó, giống như hơi thất thần nhìn theo bóng chiếc xe kia.

Nhưng lúc Văn Dụ trở lại xe mình, Kỷ An Ninh nhìn thấy anh có vẻ cũng không có dao động tâm tình gì, trò ng mắt anh vẫn sáng ngời như cũ, chỉ là biểu cảm có chút lạnh lùng.

“Người kia...là ai?” cô không nhìn được hỏi.

“Người không quan hệ.” Văn Dụ nói. Cái lý do thoái thác vừa nghe xong liền biết là đang lấy lệ.

Kỷ An Ninh cắn cắn ngón tay.

Đến chỗ đèn đỏ, Văn Dụ nhìn cô một cái hỏi: “Sao thế?”

Kỷ An Ninh hỏi: “Vậy chuyện bố anh với mẹ anh...?”

Văn Dụ nắm chặt tay lái nói: “Về nhà rồi nói.”

Kỷ An Ninh “Dạ” một tiếng

Văn Dụ không nhìn được bổ sung thêm một câu: “Mẹ anh không phải do bố anh giết.”

Giọng điệu của anh vô cùng kiên định.

Kỷ An Ninh nhẹ nhàng thờ ra nói: “Vậy là tốt rồi.”

Tay phải Văn Dụ nắm chặt tay cô, dường như để cô an tâm.

Kỷ An Ninh nói: “Lo lái xe đi.”

Chỗ của Văn Dụ đã được dọn dẹp sạch sẽ.

thật ra mấy ngày trước nhân viên quét dọn từng tới, Văn Dụ đuổi bà ấy đi. Chắc là bà ấy bị Văn Dụ dọa sợ, nên mấy ngày cũng không dám tới.

Nhưng hôm nay trước khi bọn họ ra cửa, Văn Dụ đã gọi điện thoại cho bà ấy, còn thêm tiền nhờ dọn dẹp. Chờ đến lúc Văn Dụ và Kỷ An Ninh cùng về nhà, cái nhà này đã khôi phục đáng về trạng thái sáng sủa như trước.

Kỷ An Ninh ngồi trên ghế sofa, nghe Văn Dụ không ngừng gọi điện thoại.

anh gọi điện thoại cho rất nhiều người.

Có thư ký, có trợ lý, có luật sư, có thuộc hạ, còn có một người gọi là lão Hinh. anh còn gọi điện tới trường học.

Lúc anh nói chuyện, đã khôi phục tinh thần, giống như Văn Dụ bá đạo tự tin, cái gì cũng tính trước khi xua.

Chờ Văn Dụ gọi xong một đồng điện thoại, anh đi tới ngồi xổm trước mặt cô, nắm chặt tay cô, nói với cô: “Mấy ngày tới, anh sẽ rất bận. Bên phía trường học đã sắp xếp phòng ở cho em, anh cũng chuẩn bị sẵn một người trợ lý cho em, để anh ta hỗ trợ em, có việc gì cứ gọi anh ta, chuyện gì cũng có thể gọi qua làm. Lát nữa anh đưa vân tay em vào vân tay mở cửa.”

“Nếu như có thể, anh hi vọng em có thể quay về đi học, khôi phục cuộc sống bình thường.” anh nói, đưa tay vén tóc mai cô, dịu dàng nói, “Cuộc sống sau này còn dài mà.”

“Vậy còn anh?” Kỷ An Ninh hỏi, “anh không về trường học à?”

Bạn đang đọc truyện *Bị Phứ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Chọn ai?

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Văn Dụ nói: “anh tạm thời không về trường, anh tạm nghỉ học.”

Văn Dụ quả nhiên vẫn vì chuyện trong nhà mà rời khỏi trường học. Kỷ An Ninh khẽ gật đầu.

Văn Dụ im lặng một lát, cầm tay cô nói: “Vụ án của bố anh, không thể tra ra kết quả trong một sớm một chiều được, còn bên công ty, có rất nhiều chuyện đợi anh xử lý. Mấy ngày này...”

“Em biết.” Kỷ An Ninh cầm ngược tay anh nói, “anh không cần lo lắng cho em.”

“Ừ.” Văn Dụ nói, “Ngày kia anh đi cùng em.”

Ngày bà ngoại hóa táng là vào ngày kia. Văn Dụ nói xong, hai người đối diện không nói gì, im lặng không nói.

Sau khi thoát khỏi mấy ngày hoang đường này, về lại hiện thực, vẫn phải đối mặt với tất cả.

Bà ngoại đi rồi.

Trong lòng Văn Dụ đắng chát. Chuyện bà ngoại ra đi, anh không thoát khỏi trách nhiệm. anh vô tình gây tội, nhưng lại làm cho Kỷ An Ninh đau khổ to lớn.

anh nên nói cái gì? anh nên làm như thế nào?

“thật xin lỗi” đã nói qua, đã không có ý nghĩa, cũng không thể giảm bớt đau khổ cho Kỷ An Ninh.

“anh...” anh muốn nói chút gì đó nhưng cả miệng đắng chát.

Tay Kỷ An Ninh đột nhiên dùng sức, nắm chặt tay anh.

cô nhẹ lắc đầu.

Văn Dụ im lặng.

Kỷ An Ninh cúi đầu xuống, trán cô chạm trán anh, hai cánh tay nắm chặt chung một chỗ.

Hồi lâu sau, cô hỏi: “Văn Dụ, chúng ta sẽ mãi mãi ở cùng nhau sao?”

Kỷ An Ninh không ngờ mình sẽ hỏi vấn đề này.

Lúc trước, cô vẫn luôn không hi vọng xa vời có thể mãi mãi ở cùng một chỗ với Văn Dụ. cô thậm chí còn chuẩn bị sẵn cho tương lai lỡ xa rời nhau.

Cũng giống vậy, nếu như là trước kia, Văn Dụ nghe được vấn đề này nhất định sẽ cao hứng, sẽ hào khí vượt mây mà đảm bảo: “Nhất định có thể!”

Nhưng bây giờ, trải qua cuộc sống thăng trầm cùng sinh ly tử biệt, Văn Dụ lại thẳng thắn nói: “anh không biết.”

“anh không biết tương lai của anh với em liệu có thay đổi, có thể mãi mãi ở chung một chỗ hay không.” anh nói, “Nhưng là hiện tại, ngay lúc này, anh chỉ muốn ở cùng với em.”

không có lời hứa hẹn thiên trường địa cửu, hay sông cạn đá mòn nhưng đối với Kỳ An Ninh mà nói đã đủ rồi.

cô khẽ cười.

cô ngồi thẳng dậy, muốn nói chuyện quan trọng với anh.

“Người hôm nay, cái người ngồi trong cái xe rất dài kia, anh nhất định phải cẩn thận với hắn.”

Văn Dụ kinh nghi bất định nhìn cô, hỏi: “Vì sao? Em biết hắn?”

“Em không biết.” Kỳ An Ninh lắc đầu, “Em, em vừa nhìn thấy hắn, tim liền đập mãnh liệt. Giác quan thứ sáu của em cực kỳ nhạy bén, lúc em thấy Triệu Thần, cũng là loại cảm giác này. Còn có, cái người Dương Bác kia cũng thế.”

Dù sao chuyện sống lại vẫn là một chuyện nghe rợn cả người, cũng không có cách tin tưởng người khác, Kỳ An Ninh đành chuyển tới chuyện giác quan thứ sáu.

Triệu Thần thì thôi đi, Kỳ An Ninh còn nhắc tới Dương Bác...

Ánh mắt Văn Dụ kiểu một lời khó nói hết: “Em biết người kia là ai không?”

Kỳ An Ninh lắc đầu, cô vẫn luôn muốn biết người đàn ông trung niên trong mộng là ai, nhưng vẫn không có manh mối, không ngờ hôm nay lại gặp được.

Văn Dụ áp úm một lát mới nói cho Kỳ An Ninh: “hắn là bố ruột anh.”

Kỳ An Ninh chấn động.

Văn Dụ đứng dậy ngồi xuống bàn trà, im lặng một lát, đem chuyện của anh nói hết cho Kỳ An Ninh.

Kỳ An Ninh cuối cùng cũng hiểu rõ câu nói “Đời này không có duyên phận” là gì.

cô hỏi lại: “Xác nhận rồi? Người kia thật sự là bố ruột của anh.”

Nếu như là bố ruột, tại sao kiếp trước Văn Dụ lại cách tằm thủy tình cười lạnh với người này, chẳng thềm ngó tới.

Văn Dụ im lặng hồi lâu nói: “Xác nhận rồi.”

Văn Dụ vẫn luôn biết mặt anh giống với Trình Liên, không giống Văn Quốc An. hiện tại biết Dương Viễn mới là bố ruột, nhìn lại mới phát hiện, mặc dù tổng thể bình thường vẫn giống Trình Liên, nhưng giữa lòng mày hai người vẫn có mấy phần tương tự.

Di truyền, gen, đều là chứng cứ sắt thép. Thậm chí không cần đi làm thêm một lần giám định ADN.

Kỳ An Ninh có chút mờ mịt. Tin tức cô có chẳng qua cũng chỉ là mấy tin tức vụn vặt, mảnh vỡ ký ức, không có cách nào suy đoán ra toàn cục.

“Tóm lại,” cô do dự một chút, vẫn nói ra, “Mặc dù hắn là bố ruột anh, nhưng cho tới giờ hắn chưa từng nuôi dưỡng anh, anh...anh nhất định phải cẩn thận.”

cô sợ Văn Dụ không đem lời này để trong lòng, còn nói thêm: “thật đấy, lúc em nhìn thấy hắn, đã cảm thấy trong lòng căng thẳng, loại cảm giác này, giống với lúc trước nhìn thấy Dương Bác.”

Biểu cảm Văn Dụ càng thêm phức tạp.

Kỳ An Ninh không biết mình nói sai chỗ nào, nhưng khẳng định là có chỗ nào không đúng.

Văn Dụ không nhịn được nói: “Em biết Dương Bác là ai không?”

Kỳ An Ninh lắc đầu.

Văn Dụ thở dài, nói: “Bố ruột anh tên là Dương Viễn, Dương Bác là con của hắn.”

Như vậy Dương Bác chính là anh em cùng cha khác mẹ với Văn Dụ!

Kỳ An Ninh khiếp sợ.

Biết có mối liên hệ này, Kỳ An Ninh ban đầu mờ mịt cũng biến mất, cô gần như xác định, Dương Viễn nhất định là kẻ thù đối đầu!

Kiếp trước Văn Dụ đấu cờ với hai cha con nhà này, bởi vì cô mà thua!

cô bắt lấy tay Văn Dụ, trịnh trọng cảnh cáo anh: “không phải cứ là bố ruột thì có thể tin. Bố em cũng là ruột thịt, vẫn bỏ em mà chạy. Tiền ở trước mặt, huyết thống cũng trở nên không đáng tin.”

“Bố em... Từ sau khi mẹ em qua đời, em vẫn luôn được bà ngoại nuôi dưỡng, em chưa từng ở chung với ông ấy.”

“Văn Dụ, em muốn nói cho anh! Huyết thống và tình cảm là hai chuyện khác nhau!”

Luận huyết thống, không thể nghi ngờ là bố gần hơn so với bà ngoại. Nhưng bố lại bỏ chạy, bà ngoại không rời không bỏ. Dẫu là huyết thống có xa, nhưng lâu ngày ở chung, tình cảm thâm hậu, mối huyết thống gần kia, không ở chung với nhau nên không có cơ sở tình cảm.

Cho nên ông dễ dàng vứt bỏ cô, từ trên mặt tâm lý mà xét là dễ như trở bàn tay.

Văn Dụ nhìn đáng về khăn trương của Kỳ An Ninh, lại nghe lời cô nói, vui mừng cười cười.

“Yên tâm.” anh cầm tay cô nói, “Tròng lòng anh nắm chắc.”

anh biết, ai mới đúng là bố mình.

Văn Dụ và Kỳ An Ninh cùng trải qua mấy ngày hoang đường, linh hồn rời xa thể xác, cuối cùng cũng có một đêm ngủ yên, cùng ôm nhau ngủ.

Ngày thứ hai, Văn Dụ ra ngoài từ rất sớm, anh đã sắp xếp trợ lý, là một người trẻ tuổi họ Cao.

“Tiểu Văn cần dặn mấy ngày nay sẽ đi theo ngài, ngài có chuyện gì, cứ tìm tôi.” hần nói. Nhìn qua có vẻ là người làm việc nhanh nhẹn, thông minh tháo vát.

Trợ lý Cao lái xe đưa Kỳ An Ninh trở lại khu tập thể Hoa đại.

Kỳ An Ninh đi lên tầng. Cửa phòng đã sớm bị nhân viên cứu hỏa phá hỏng, trong phòng càn khói lửa mịt mù, vách tường tất cả đều cháy đen, đồ dùng phòng khách lẫn đồ điện trong nhà toàn bộ đều cháy hỏng.

Kỳ An Ninh nhìn thảm trạng này, không nhìn được ứa nước mắt, đi vào phòng ngủ. Lửa là từ phòng khách lan đến phòng ngủ, sau đó thủy tinh dưới nhiệt độ cao bị nổ tung, khói đặc và lửa lớn mới bị người bên ngoài phát hiện.

Giường trong phòng ngủ cũng bị đốt cháy. Cửa tủ quần áo rơi mất một cái, một bên khác bị đốt đến cháy đen, quần áo trên phía trên bị đốt sạch, ngược lại mấy thứ được nhét dưới chân đệm vẫn còn một nửa.

Kỳ An Ninh khom lưng, đưa tay vào dưới lớp chăn đệm mò mẫm.

Vòng tay Văn Quốc An đưa cho cô quá quý giá, cô đem nó nhét vào phía đáy tủ quần áo, chỗ trong góc nhất.

Cái hộp kia vẫn còn nguyên vẹn, Kỳ An Ninh mở ra nhìn một chút, vòng tay bên trong không bị hư hại gì. cô đem nó bỏ vào trong túi, quay lại nhìn căn phòng này, phát hiện hóa ra chẳng có cái gì đáng giá để mang đi.

Lúc trước cô và bà ngoại cùng chuyển từ thành phố Du tới, chỉ mang theo chút quần áo cũng với nồi niêu chậu bát. Trong cuộc sống của hai người, vậy mà không có bất kỳ vật gì có thể lưu lại kỷ niệm.

Giống như ông trời tận lực muốn đem dấu tích tồn tại của bà ngoại xóa sạch khỏi đời cô.

Kỳ An Ninh đứng lặng hồi lâu trong vết tích đám cháy.

Trợ lý Cao đợi ở cửa ra vào, quay đầu nhìn vào, cảm thấy hình bóng cô bé kia sao mỏng manh gầy yếu, làm người ta cảm thấy thê lương.

Kỳ An Ninh tới trường học tìm chủ nhiệm Từ nói chuyện bồi thường.

Chủ nhiệm Từ nhìn thấy cô, rất là thốn thức. Người cao tuổi và trung niên cảm khái về cái chết dù sao vẫn sâu hơn so với người trẻ tuổi.

Nghe Kỳ An Ninh nói rõ ý định tới đây, ông xoa xoa tay nói: “Lãnh đạo đã phê chuẩn, không cần em bồi thường.”

Kỳ An Ninh cúi đầu chào chủ nhiệm Từ một cái thật sâu: “Cảm tạ thầy, đã gây thêm phiền toái cho thầy và nhà trường rồi.”

Khi đó cô trực tiếp ngắt xi, Văn Dụ cũng cực không ổn định, có thể cô chăm sóc cô đã là không dễ. Mấy chuyện như khám nghiệm bà ngoại, liên hệ với nhà tang lễ đều là chủ nhiệm Từ bên này hỗ trợ.

Kỳ An Ninh vô cùng cảm kích.

“Thôi, thôi.” Chủ nhiệm Từ khua tay, lại hỏi cô, “Nếu sau này gặp chuyện gì, cứ nói với trường.”

Kỳ An Ninh lắc đầu nói: “không cần, học kỳ này em quyết định không xin học bổng* nữa.” (*là học bổng cho sinh viên nghèo.)

Nếu nói hiện thực chính là vậy, Kỳ An Ninh và bà ngoại không thể gạt bỏ nhau, nhưng đúng thật, không có bà ngoại, cô không phải chịu áp lực kinh tế. Tiền làm thuê kiếm được, không khó để nuôi sống bản thân.

Chủ nhiệm Từ muốn nói một câu “Vây cũng tốt” lại cảm thấy lời này không xuôi tai, liền nuốt lại.

Lúc này chưa đến giờ tan học trưa, trong sân trường vẫn có tốp năm tốp ba sinh viên, nhưng đa phần là đang học trong mấy tòa nhà.

Kỳ An Ninh đi ngang qua sân thể dục, nhìn thấy sinh viên đang tập thể dục.

Đều tràn đầy năng lượng, đều là ánh nắng tươi sáng.

Kỳ An Ninh nhìn những sinh viên không buồn không lo kia, nhìn thật lâu.

trên đường trở về, trợ lý Cao nhận điện thoại, hần nói cho đối phương địa chỉ, là chỗ ở của Văn Dụ.

Chờ đến lúc bọn họ về tới nhà, một nữ trợ lý mang theo hai người, đưa rất nhiều quần áo tới, còn thêm vài đôi giày.

Đồ của Kỳ An Ninh, ngoại trừ bộ quần áo trên người cùng một cái túi thì không còn gì khác. Hôm qua đi ra ngoài, cô chỉ mặc quần áo Văn Dụ, quần dùng đai lưng thắt chặt, ống quần gấp lại, nhìn rộng thùng thình.

Quần áo cô cũng bị bẩn, mấy ngày nay vẫn luôn vứt trên mặt đất không quản. Tới tận hôm qua khi nhân viên dọn dẹp tới giặt cho, cô mới mặc lại đồ của mình. Nhưng cũng chỉ có mỗi bộ này.

không ngờ Văn Dụ bận rộn như vậy mà vẫn nhớ tới việc nhỏ này.

Kỷ An Ninh đợi tới tối khuya, Văn Dụ mới về.

Kỷ An Ninh ngủ trên ghế sofa, bị anh ôm ngang nên tỉnh lại.

“anh về rồi?” cô dụi mắt, “Sao về muộn vậy?”

“Chắc mấy ngày nay đều về muộn thế này.” Văn Dụ nói, “Em đừng đợi anh. Cứ đi ngủ trước đi.”

anh đi tắm vội, lúc trở lại giường, trên người còn mang theo hơi nước. Kéo Kỷ An Ninh vào lòng, cái gì cũng không làm, chỉ lẳng lặng ôm cô.

Kỷ An Ninh mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, không biết ngủ bao lâu, bỗng nhiên tỉnh lại, phát hiện Văn Dụ vẫn mở mắt nhìn trần nhà.

“không ngủ được à?” cô ngồi dậy.

“Ừ.” Văn Dụ nói, “Suy nghĩ chút chuyện.”

Kỷ An Ninh không hỏi là chuyện gì. cô ghé vào bả vai anh, trán chạm nhẹ vào mặt anh, vờn tay ôm anh.

Hồi lâu sau, Văn Dụ nhẹ nhàng nói: “An Ninh...”

Kỷ An Ninh: “Hừ...”

Văn Dụ nhìn lên trần nhà nói: “Hôm qua, bố anh cho anh chọn lựa.”

“Chọn gì?” Kỷ An Ninh hỏi.

“Ông để anh tự chọn, chọn ai là bố của mình.”

Kỷ An Ninh lập tức tỉnh táo.

“anh chọn ai?” cô hỏi.

“Đương nhiên.” Văn Dụ nói, “Căn bản không cần chọn.”

Trong lòng mình, chỉ có một người bố.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Thiết lập bẫy

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Văn Dụ lúc đó đã nói cho Văn Quốc An: “Chọn cái gì chứ? Con họ Văn!”

“một người đàn ông trong quá trình trưởng thành của con đều chưa bao giờ lộ mặt, dựa vào cái gì mà sau khi con trưởng thành liền nhảy ra nhận làm bố con? Chỉ bằng một con t*ng trùng của hần sao?”

“Lúc trước con khó chịu không phải vì bố không phải là bố con, con khó chịu vì con không phải con trai bố.”

“Bố có biết con sợ hãi cỡ nào, mấy ngày nay con... Trôi qua cực kỳ hoang đường, nên không dám tới gặp bố.”

“Nếu sớm biết từ đáy lòng bố đã coi con là con ruột, con tội gì phải chịu tra tấn mấy ngày nay. Làm sao phải làm khổ bố ở chỗ này đợi con.”

“Con...” Văn Dụ oán hận, dùng sức xoa mặt, không nói tiếp được.

anh hận Dương Viễn dụng tâm hiểm ác, lạnh bạc vô tình, cũng hận bản thân mềm yếu sợ hãi.

anh sống tha hóa mấy ngày nay, Văn Quốc An vẫn luôn bị giam giữ ở đây, không biết thất vọng về anh cỡ nào. Ông lớn tuổi như thế, còn thêm nguyên nhân quan trọng là bị tra tấn tinh thần vì anh, Văn Dụ vừa nghĩ tới, chỉ muốn hung hăng đánh cho mình một trận.

Văn Quốc An lại cười mắng: “Tiểu tử ngốc!”

Ông nói: “Bố đẻ con...”

“Dừng! Dừng!” Văn Dụ căn bản không muốn nghe cái xưng hô này, “Cái gì mà bố đẻ với bố ruột, hần nhiều lắm cũng chỉ là người cung cấp t*ng trùng. Con chẳng qua chỉ là sản phẩm ngoài ý muốn trong phút thoải mái nhất thời của hần. hần cũng đâu phải vì muốn mới sinh con.”

“Trước kia hần không biết con cũng ok, sau hần đã biết có quan hệ với con, còn tâm tư tính toán, cũng không chịu nhận lại con, đem con tiếp tục để bên cạnh bố. Chấn đẻ đấy à? À? Bây giờ cảm thấy đã đến lúc thu hoạch? Nực cười!”

“Con không nhận hấn, là tự hấn làm! Đây chính là nghiệp quật, không trách con được!”

Văn Quốc An nói: “Mẹ con chết, hấn không tránh khỏi liên quan.”

Mặt Văn Dụ lạnh xuống.

“Trước đó đã muốn hỏi bố, chuyện con dao kia là sao? Sao lại có vân tay của bố?” anh hỏi.

“Mẹ con ngây tạo.” Văn Quốc An nói, “Bây giờ nghĩ lại một chút, cuối hôm đó, bà ấy có ý chạy tới cãi nhau với ta, để người trong nhà cũng nghe được. Con dao kia... Ta nhớ lại một chút, chắc là vào mấy ngày trước bà ấy đã gài bẫy ta.”

Văn Quốc An nhớ có một hôm ông đi xuống lầu, Trình Liên gọi ông lại, nói bà muốn cắt dưa Hani, nhưng vò dưa quá cứng nên nhờ ông tới giúp.

thật ra trước khi đầu bếp tan làm đã chuẩn bị đĩa trái cây cắt sẵn để trong tủ lạnh, chuẩn bị cho bọn họ ăn buổi tối. Mâm trái cây cắt sẵn thì bà không ăn, nhất định muốn tự mình cắt dưa.

Nhưng lúc đó Văn Quốc An nào biết bà đang gài bẫy ông.

Bọn họ là chồng già vợ trẻ, năm đó lúc theo đuổi bà ta, ông rất cưng chiều bà ta. Trình Liên ở tuổi này, mấy năm qua vẫn luôn sống an nhàn sung sướng, bị nuôi tới mức thậm chí còn yếu ớt hơn so với năm đó. Đến chuyện cắt quả dưa bà ta cũng chẳng muốn tự động tay, Văn Quốc An cũng không thấy kỳ lạ.

Ông là một người đàn ông, cũng chẳng vì chút chuyện vặt vãnh mà đi so đo với bà ta, thế là cầm dao lên cắt giúp.

Vân tay trên chuôi dao kia có lẽ là vào lúc đó.

Trình Liên tâm địa đen tối làm Văn Dụ hận nghìn răng.

anh có thể không có chút tình cảm nào với Dương Viễn, nhưng Trình Liên và Dương Viễn đầu giống nhau. Trình Liên là mẹ anh, coi như anh và mẹ không thân thiết như anh với Văn Quốc An, nhưng đó cũng là mẹ anh, vẫn có tình cảm.

Phần tình cảm này đặt trong tình huống này, đúng là hết sức tra tấn lòng người.

Nhìn cái tay anh trên bàn đã nắm chặt thành quyền, Văn Quốc An hiểu rõ, nhẹ vỗ tay anh, trấn an tâm tình anh.

“Sao mẹ có thể hồ đồ như vậy!” Văn Dụ nghiến răng nói, “Rốt cuộc mẹ có mưu đồ gì?”

Văn Quốc An cảm khái nói: “Con người đều là như thế. Lúc có tay gấu thì muốn cá, lúc có cá lại muốn tay gấu. Ăn cá nhiều quá, đừng nói đến tay gấu, cho dù là một cái bánh ngô cũng đều thơm hơn món cá trước mắt.”

Trình Liên lúc trẻ có được tình yêu, lại không chịu nổi tiền bạc dụ dỗ, từ bỏ tình yêu, lựa chọn bánh mì.

Nhiều năm sống trong cuộc sống xa xỉ nên chán ngán, năm đó bị dụ đến nỗi tâm thần kích động, giờ cũng chỉ là chuyện thường ngày, không có gì thú vị.

Mất đi tình yêu liền thành ánh trăng sáng (bạch nguyệt quang), thành tinh thần an ủi, càng lâu càng êm dịu.

Nếu như là những người khác có lẽ chỉ tới mức độ này. Hết lần này đến lần khác, người yêu năm đó cũng bà ta lại là mỹ nam tử am hiểu cách đối xử với phụ nữ. Tuổi hấn càng lớn, sức quyến rũ thậm chí cũng tăng theo. Vậy nên giờ mới có thể đỡ Trình Liên đến mức không biết đường về.

Đây cũng là một loại năng lực.

“Lúc trước lên kế hoạch lớn như vậy, cũng kiên trì nhiều năm như vậy, sao giờ lại từ bỏ?” Văn Dụ không hiểu, “Nếu nói là vì tiền, mấy năm này không phải bố vẫn luôn dung túng cho mẹ sao?”

Bà ta trẻ hơn nhiều so với Văn Quốc An, có thể chịu lâu hơn ông.

Nhắc đến cái này, Văn Quốc An cũng không nhịn được xoa bóp mi tâm.

“Thời mẫn kinh.” Ông thấp thỏm bất đắc dĩ thở dài nói: “Con không thể tưởng tượng phụ nữ thời kỳ mẫn kinh sẽ biến thành dạng gì đâu...”

Văn Quốc An vẫn luôn cảm thấy Trình Liên nhảy loạn ở trong tay ông, cuối cùng vẫn không nhảy ra khỏi lòng bàn tay mình.

không ngờ phụ nữ thời kỳ mẫn kinh làm ông tính sai.

Nhiều năm như vậy Trình Liên vẫn còn giữ lý trí, không ngờ tới thời kỳ mẫn kinh lại điên cuồng như thế.

Dù được chăm sóc tốt thì trên mặt vẫn có nếp nhăn, không thể so với lúc trẻ tuổi. Phụ nữ vốn sợ hãi già yếu, trong thời kỳ mẫn kinh dưới sự kích thích hỗn loạn nội tiết trở nên kích động.

Quá khư mang theo ‘hùng tâm tráng chí’ vạch ra kế hoạch cướp đoạt giang sơn Văn Quốc An, nhưng quá dài, quá lâu, làm bà ta không chịu đựng được. Giờ bà ta điên cuồng muốn rời khỏi Văn Quốc An, trải qua cuộc sống ‘tự do tự tại’.

Cho dù là Văn Quốc An hay Dương Viễn đều không tính tới thời kỳ mẫn kinh của Trình Liên.

Văn Quốc An thả mi tâm, nói: “Chính là như vậy, mẹ con không phải do ta giết.”

Nếu như không phải Văn Quốc An, vậy người hiềm nghi giết chết Trình Liên đã rất rõ ràng.

“Bây giờ phía trên đang đè ép không cho ta tìm người báo lãnh hậu thẩm.” Văn Quốc An nói, “Chắc chắn là hấn ở sau lưng động tay.”

Văn Dụ giải được khúc mắc, nghe được lời này, lại sinh ra ác ý.

Văn Quốc An hiểu anh rất rõ, vừa nhìn ánh mắt anh liền biết anh muốn làm gì.

Ông tức giận nói: “Con đừng có làm ầu. Thời kỳ này đặc biệt, rất mất cảm, đội hình sự là Hồ đầu sắt chắc chắn đang nhìn chăm chăm vào con, con đừng có đưa bản thân vào đây luôn.”

Văn Dụ dành “Hừ” một tiếng.

“Con đi tìm tiểu Tôn, tiểu Trịnh.” Văn Quốc An chỉ thị anh, “Thứ hữu dụng đều ở trên tay bọn họ. Bọn họ chờ con cũng mấy ngày rồi.”

Thư ký Tôn, luật sư Trịnh đều là người tâm phúc bên Văn Quốc An.

Thực ra mấy ngày nay, cả thư ký Tôn lẫn luật sư Trịnh đã gọi cho Văn Dụ nhiều lần. Văn Dụ lại ngo ngoe ngắc ngắc, bình thường như xác không hồn, toàn bộ đều không nhận.

anh nhớ lại, tự thấy xấu hổ không thôi.

“Vất vả nhiều năm như thế, ta cũng nên nghỉ ngơi một thời gian rồi.” Văn Quốc An nói, “Chuyện bên ngoài giao lại cho con.”

Ông rất bình tĩnh, hiển nhiên món đồ trên tay hai người Tôn, Trịnh rất có trọng lượng.

Văn Dụ cũng bình tĩnh theo. Bên trong nội tâm anh thậm chí còn cảm khái, nhiều năm như thế, anh có thể trước mặt người khác mang bộ dạng thông dong như đã tính trước, còn không phải vì đứng sau lưng Văn Quốc An à?

anh nhìn qua người cha già tóc mai nhuộm màu sương, trong lòng chua xót, nói: “Bố cứ nghỉ ngơi thật tốt đi, chuyện còn lại cứ giao cho con!”

Nhưng lúc anh chuẩn bị rời khỏi, Văn Quốc An gọi anh lại.

“Nhìn kỹ hăng nói.” Ông nói, “Nếu hán không ra tay với nhà chúng ta, cũng không cần đuổi tận giết tuyệt.”

Văn Dụ đã hiểu.

Văn Quốc An vào tù, mà trước đó, Trình Liên đã làm mất xích tài chính tập đoàn rối loạn.

Dương Viễn chắc chắn đã biết rõ rành rành. (nhất thanh nhị sở: rõ rành rành)

Nếu như ngay thời điểm hỗn loạn này, Dương Viễn không ra tay với Văn gia chứng tỏ hán đồng ý với Văn Quốc An, đều là vì Văn Dụ.

Nếu như hán có thể giữ vững ranh giới cuối cùng này, Văn Quốc An muốn Văn Dụ tha cho hán một lần.

Cái này cũng không phải là vì Văn Quốc An đã già nên nhàn từ nương tay, mà bởi vì huyết thống liên lụy nhân luân*, đối với đứa con trai mình yêu thương, ông không muốn để nó làm ra chuyện nghịch lại nhân luân.

*nhân luân: quan hệ giữa người với người.

Trừ khi Dương Viễn nhân dịp này ra tay với Văn gia. Vậy tức là hán muốn đoạt tất cả những gì thuộc về Văn Dụ.

Văn Dụ trải qua mấy ngày đau đớn quần quai, ác ý tỏa ra còn nặng hơn ngày thường.

“Dựa vào cái gì?” anh nói, lông mày đều dựng lên.

Khí thế này của anh, ngược lại rất giống với Văn Quốc An thuở còn trẻ. Cho dù không có huyết thống cũng vẫn giống.

Kết quả khi cẩn thận nuôi dưỡng, tự tay dạy dỗ hơn xa mối liên hệ của một con t*ng trùng, đúng là làm lòng người vui mừng.

Văn Dụ trao đổi với thư ký Tôn cùng luật sư Trịnh mới biết so với Văn Quốc An, tự mình gọi lão Hình đơn thương độc mã đi điều tra Dương Viễn, là đạo hạnh nông cạn cỡ nào.

Mấy năm này, Văn Quốc An vẫn luôn nhìn chăm chăm Dương Viễn.

Giờ đem mấy cái này nộp cho cảnh sát có thể lật tẩy lời nói dối của Dương Viễn.

Nhưng Văn Quốc An đưa những cái này cho anh, đương nhiên không phải để anh không hề làm gì. Rất rõ ràng, ông muốn anh rèn luyện bản thân.

Văn Dụ cũng không muốn đem hi vọng giải quyết vấn đề bây giờ đặt lên người cảnh sát, anh không tin tưởng bọn họ. Dương Viễn có người chống lưng, chứng tỏ hán cũng có người.

Văn Dụ muốn tự tay đem Dương Viễn lôi xuống.

Đồng thời Văn Dụ cũng biết, vì sao dưới tình huống trong một ngày Trình Liên rút khô nội bộ tài chính tập đoàn, tập đoàn vẫn có thể duy trì hoạt động bình thường.

Hóa ra lãnh thổ thật sự của đế quốc thương nghiệp Văn Quốc An có còn lớn hơn nhiều so với những gì Trình Liên nắm giữ.

Trình Liên làm CFO, Văn Quốc An chỉ cho bà ta phụ trách tài sản bên ngoài, ngoài số tài sản bên ngoài này, thật ra Văn Quốc An còn rất nhiều cổ phiếu thuộc sản nghiệp khác chôn ở dưới băng sơn* không công bố.

*ngoài núi băng còn có nghĩa là chỗ dựa không lâu bền

Cho nên Trình Liên rút khô tài chính cũng không thể làm mất xích tài chính Văn thị sụp đổ trong nháy mắt được.

Mà bây giờ, Văn Quốc An đem những con át chủ bài vốn che giấu Trình Liên đều lật ra, cho Văn Dụ xem.

Bởi vậy mà Văn Dụ tối đó mất ngủ.

Kỷ An Ninh hỏi anh, anh đương nhiên không nhiều chuyện mà nói hết cho cô. Những thứ âm u, ti tiện kia, vẫn nên đừng để cho cô biết thì tốt hơn.

anh chỉ nói lựa chọn của bản thân.

Kỷ An Ninh biết được lựa chọn của anh, cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Chắc hẳn kiếp trước anh cũng chọn như vậy, Kỷ An Ninh nghĩ, kiếp trước thiếu chút nữa anh đã thắng.

Lần này, cô không kéo chân anh nữa, lần này nhất định sẽ không thua.

Ngày hôm sau là ngày hai tháng ba, Văn Dụ đưa Kỷ An Ninh đến nhà tang lễ hỏa táng di thể bà ngoại.

Văn Dụ đã mua cho bà ngoại một khu mộ, anh nói vị trí cho Kỷ An Ninh, hỏi: “Em thấy được không? không được anh sẽ tìm chỗ khác.”

Kỷ An Ninh không có ý kiến, gật đầu nói: “Chọn chỗ này đi.”

Bọn họ chọn lấy tro cốt trong ngày hôm đó, trực tiếp đi tới khu mộ. Hóa ra mộ bia, tất cả Văn Dụ đã sắp xếp xong, tên cũng đã khắc gần xong.

Chỉ hai ngày ngắn ngủi, không biết anh đã suy nghĩ bao nhiêu, bận rộn thế nào.

Vậy mà vẫn chuẩn bị chu đáo.

Nhìn đất vàng rơi xuống, nhìn bia mộ được dựng lên, Kỷ An Ninh biết từ đây mình chẳng còn người thân nào.

Công nhân rời đi, trước bia mộ chỉ còn Kỷ An Ninh và Văn Dụ.

Văn Dụ biết cô đang suy nghĩ gì.

anh đứng dưới ánh nắng trời chiều, nhẹ hôn trán cô, nói với cô: “Em còn có anh.”

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Che chở góc tường nhỏ

Editor: tiểu mao

trên đường trở về, Kỷ An Ninh nói: “Ngày mai em muốn đi học trở lại.”

Văn Dụ rất ủng hộ: “Tốt.” anh cảm thấy, Kỷ An Ninh càng sớm khôi phục lại cuộc sống bình thường càng tốt.

Kỷ An Ninh do dự một lát nói: “Em muốn xin ở trong ký túc xá của trường.”

Văn Dụ cự tuyệt không chút suy nghĩ: “không được.”

Cái phòng ở khu tập thể Hoa đại đã không ở được nữa, trừ khi trang trí lại từ đầu. Mà ban đầu, vốn là vì đề an bài cho đứa cháu gái đi học nhưng không muốn xa bà ngoại, nên trường học mới xếp cho phòng này. Bà ngoại đã qua đời, trường học chắc chắn sẽ không để cô tiếp tục sử dụng phòng này.

Kỷ An Ninh chẳng khác nào mất đi chốn dung thân.

cô muốn xin tới ký túc xá, cũng là ý nghĩ rất bình thường. Giờ cô đang ở chỗ Văn Dụ, nếu như muốn ở lại lâu dài chỉ còn cách ở chung.

Cho dù đối với hai người đã có quan hệ thân mật, nhưng nếu ở chung cũng là một bước tiến rất lớn.

Mà mối quan hệ giữa Kỷ An Ninh và Văn Dụ lại càng là một lời khó nói hết.

Mấy ngày nay, mặc dù Văn Dụ và Kỷ An Ninh ngủ chung, nhưng không làm bất kỳ chuyện gì, ngay cả hôn cũng không có.

Phải chịu biến cố to lớn, tinh thần sụp đổ, dưới sự đau đớn ấy động vật bình thường đều muốn hấp thu âm áp lẫn tức giận từ trên người người khác, chứng minh bản thân còn sống. Nhưng mà sau những ngày hoang đường đó, trở lại hiện thực, trên người họ cũng vẫn phải gánh lấy tang sự thân nhân.

Quay về làm người, đương nhiên muốn tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc làm người.

Đừng nói Kỷ An Ninh, ngay đến người trước giờ vẫn luôn thành thật với dục vọng như Văn Dụ cũng thu liễm lại.

Kỷ An Ninh cảm thấy giờ không phải là thời điểm tốt để hai người tiến một bước xa hơn trong quan hệ, đây cũng là ý nghĩ bình thường trong trường hợp này.

Nhưng căn bản là Văn Dụ cự tuyệt không thương lượng.

“không được.” anh nói.

anh đưa tay phải lên xoa xoa phần gáy hơi rử xuống của Kỷ An Ninh: “Em cứ ở lại chỗ anh, tiểu Cao có thể mỗi ngày đưa đón em.”

Bàn tay anh mạnh mẽ, bá đạo đã quen.

Đến chỗ dừng đèn đỏ, Văn Dụ quay đầu nhìn cô. Lực lòng bàn tay thả nhẹ, hóa dịu dàng.

“Đừng suy nghĩ lung tung, càng nghĩ nhiều càng rối thêm. Bây giờ ngay lúc này, một mình em chạy về trường học ở, anh có thể yên tâm sao?” anh nói, “Chắc chắn là không yên tâm được. anh có rất nhiều chuyện phải xử lý, còn phải quan tâm em, anh sẽ rất mệt mỏi. Em có thể ở yên chỗ anh được không?”

Kỷ An Ninh cũng không chấp nhất chuyện này. cô nói ra, vốn là định thương lượng với Văn Dụ.

Văn Dụ kiên trì, cô liền gật đầu nói: “Được.”

Văn Dụ nhẹ nhàng thở ra, ấm giọng nói: “Em cứ ở đó trước, đợi qua khoảng thời gian này, nếu em muốn chuyển về trường học, anh tất cả đều nghe theo em”

Giọng anh dịu dàng, nhưng không phải đang dỗ dành.

Kỷ An Ninh nhận ra, Văn Dụ thay đổi.

Lúc trước anh vì chiều cô lòng tự ái của cô, nghĩ đủ cách cho cô tiền, cho cô đồ, khoanh tròn những gì anh muốn làm cho cô. Nhưng bên trong toàn bộ chuyện này đều lộ về cố ý.

Mấy cái chiều cô kia chỉ là sách lược, là vì đón ý nói hòa, cũng không phải xuất phát từ thật lòng. Trong nội tâm anh hận không thể cho cô một cái thẻ đen, để cô xoẹt xoẹt xoẹt, mua mưa mưa.

Nhưng anh bây giờ, khi anh nói câu “anh tất cả đều nghe theo em”, giọng điệu bình tĩnh lại chân thành. Tôn trọng ý định cô từ trong nội tâm, cũng không đem ý định của anh áp đặt lên cô hoặc cố ý đồ gì với cơ thể cô.

Về lại chỗ ở, Văn Dụ đứng vững, nói với cô: “Em mở cửa đi.”

Kỷ An Ninh bất đắc dĩ cười một tiếng, vươn tay ra để trên cánh cửa, quét vôn tay thông qua, cửa mở.

Văn Dụ vịn bờ vai cô đẩy cô vào nhà: “Vào nhà thôi.”

anh thật sự thay đổi.

Văn Dụ như thế này là một Văn Dụ xa lạ với Kỷ An Ninh.

Nhưng Văn Dụ này lại gần gũi với cô hơn, cùng cô tâm ý tương thông.

Đêm tối khi chìm vào giấc ngủ, Văn Dụ cũng đang nghĩ, Kỷ An Ninh thay đổi.

anh sắp xếp trợ lý Cao đưa đón cô đi học, Kỷ An Ninh vậy mà không chút nào dị nghị, bình tĩnh mà tiếp nhận. Những sự bướng bỉnh gai góc, sống lưng đứng thẳng kiên cường kia, giống như đã bị nóng chảy trong trận hỏa hoạn kia rồi.

Trong lòng Văn Dụ đau xót.

anh ôm cô vào lòng, để cô nhẹ chìm vào giấc ngủ trong lòng anh.

cô đã mất đi bà ngoại, nhưng cô vẫn còn anh.

Quá khứ, cô phải chống đỡ bà ngoại. cô nhất định phải kiên cường.

Bây giờ không cần nữa, Văn Dụ nghĩ, ở trong ngực anh, cô có thể mềm yếu, có thể lấy tư thế như trẻ nít chìm vào giấc ngủ. không cần phải bảo vệ ai, chăm sóc ai.

Từ nay về sau, anh sẽ bảo vệ cô, chăm sóc cô.

Kỷ An Ninh về lại trường đi học. Trường đã khai giảng được mấy ngày, các bạn học đã nghe chuyện của cô.

Nhưng may mắn, không có người phóng đại tới mức biểu hiện sự đồng tình hay ai đó. Thái độ mọi người cũng rất tự nhiên, mấy người quen đa phần đều nói “Nén bị thương” hoặc là “Có gì cần giúp đỡ cứ nói với bọn tớ”.

Kỷ An Ninh thờ dãi một hơi.

cô không biết thật ra là do Mạnh Hân Vũ trước khi cô về đã nói trước với mấy bạn.

Mấy bạn học cũng không biết mẹ Mạnh Hân Vũ đã qua đời. Mạnh Hân Vũ hiểu rõ cảm giác này hơn những người khác, vào thời điểm này, những sự thương hại cùng đồng tình kia chỉ làm cho người trong cuộc thêm đau khổ.

Cho nên cô nàng đã đánh tiếng trước với mấy bạn.

Lúc trưa ăn cơm, Bạch Lộ bụng khay, nhìn Trần Hạo ở bên kia, lại nhìn Kỷ An Ninh và Mạnh Hân Vũ, có chút do dự.

Mạnh Hân Vũ nhìn Trần Hạo bên kia, không có Văn Dụ liền nói: “Cậu cứ đi đi, tớ ở đây nói chuyện với An Ninh.”

Mấy đứa con gái ở trong một nhóm nhỏ, ai gần gũi với ai hơn, ai hơi xa lánh ai hơn, trong lòng mọi người đều hiểu rõ. Bạch Lộ gật đầu, đi về phía Trần Hạo.

Loại khuyên bảo người bạn vừa mất đi người thân này, cô nàng thật sự không biết làm, vẫn nên giao lại cho Mạnh Hân Vũ yên tâm hơn.

“Văn Dụ sao hôm nay không tới vậy?” Mạnh Hân Vũ hỏi.

Mấy hôm nay không thấy Kỷ An Ninh cũng chẳng thấy Văn Dụ, cô nàng tưởng là Kỷ An Ninh trở về thì Văn Dụ cũng về theo. Kết quả chỉ có mình Kỷ An Ninh, Văn Dụ không thấy tăm hơi đâu.

“Trong nhà anh ấy có việc, nên thời gian này tạm thời không đến trường.” Kỷ An Ninh nói.

Mạnh Hân Vũ thuận miệng hỏi một câu: “Việc gì thế?”

Kỷ An Ninh nhẹ nói: “Mẹ anh ấy mất.”

Miếng com đang nhai dở trong miệng Mạnh Hân Vũ không ăn nổi nữa. cô nàng để đĩa xuống thờ dài nói: “Năm nay rớt cuộc là năm gì thế không biết?” (Hình như tác giả lười quá nên cho nhân vật phụ chết một dài.)

Đại hung

Mẹ Mạnh Hân Vũ bị bệnh đã nhiều năm, bố con Mạnh Hân Vũ đối với việc bà qua đời đã chuẩn bị tâm lý từ đầu. Cái này thì thôi đi.

Giờ sao đột nhiên cùng lúc cả bà ngoại Kỷ An Ninh lẫn mẹ Văn Dụ đều qua đời.

Mạnh Hân Vũ thực sự là đến tâm trạng ăn com cũng chả có.

cô nàng cũng không truy hỏi là chuyện gì xảy ra với mẹ Văn Dụ, người đã đi rồi, hỏi hay không cũng đâu có ý nghĩa gì.

Ngược lại là Kỷ An Ninh, cô nàng hỏi kỹ càng: “Giờ cậu đang ở đâu? Sau này có muốn ở ký túc xá không?”

Kỷ An Ninh lắc đầu, nói: “Tớ đang ở chỗ Văn Dụ.”

Năm nhất đã sống chung? Mạnh Hân Vũ cảm thấy hơi sớm, nhưng tình huống Kỷ An Ninh đặc thù, cô nàng cảm thấy có Văn Dụ chăm sóc chắc sẽ tốt hơn.

Kỷ An Ninh nói: “Ăn com thôi.”

Mạnh Hân Vũ mới cầm lại đĩa lên.

Đề tài quá nặng nề, Kỷ An Ninh chuyển hướng hỏi: “Mấy ngày tớ không ở đây, trong trường có chuyện gì không?”

“Trường học thì có thể có chuyện gì. Thịnh thế an bình, năm tháng tĩnh hảo chứ sao.” Mạnh Hân Vũ nói, “Đúng rồi, Bạch Lộ mới đổi điện thoại mới.”

“Cuối cùng vẫn mua à?” Kỷ An Ninh hơi kinh ngạc.

“không phải có tiền lì xì à? Đại tiểu thư ấy nói dối liên đới. Nhưng mà,” Mạnh Hân Vũ nói, “Lúc khai giảng Trần Hạo đưa cho cậu ấy hai ngàn, nói là cho cậu ấy mua điện thoại.”

Khoản tiền kia Kỷ An Ninh biết, Trần Hạo ở lại trường đến 28 tháng chạp mới về, vẫn luôn đi làm công kiếm tiền, tiền đó đều là tiền vất vả kiếm được.

“anh ấy làm hai việc á? Việc này Bạch Lộ lại không nói. Cậu ấy rất vui vẻ, cầm tiền mời mấy người trong ký túc xá ăn nhậu một trận.” Mạnh Hân Vũ dùng một chút nói, “Hèn gì, tớ thấy lúc ăn com sắc mặt Trần Hạo không được tốt.”

Cho dù là ai, tiền mồ hôi nước mắt mình vất vả kiếm được bị tiêu xài như thế, cũng đều thấy xót ruột.

“Ăn xong Bạch Lộ cũng có chút hối hận. Cậu ấy nói mình không nên phung phí, cậu ấy còn muốn mua một cái laptop mới.” Mạnh Hân Vũ chả biết nói gì, thờ dài.

Cách tiêu tiền không giống nhau, khó mà làm bạn. Trong một ký túc xá, hận không thể hai mươi bốn giờ đều ở cùng nhau.

“Đúng rồi. Còn có chuyện này.” Mạnh Hân Vũ đột ngột nhớ đến, “Từ lúc khai giảng, Tôn Nhã Nhân bắt đầu không về ở ký túc xá. Cậu ấy qua đêm ở ngoài.”

Chuyện này ở kiếp trước cũng không xảy ra. Kỷ An Ninh có chút kinh ngạc: “Cậu ấy làm gì vậy?”

“Mấy cậu kia nói, Tôn Nhã Nhân cùng bạn trai.. Thôi, quên đi.” Mạnh Hân Vũ khoát tay nói, “Toàn tin đồn, tớ cũng không biết có phải là thật không, đừng nói linh tinh thì hơn.”

Kiếp trước Mạnh Hân Vũ cũng không bàn luận mấy tin đồn.

Nhưng Kỷ An Ninh lại cảm thấy sáng tỏ.

Tôn Nhã Nhân và Tiền Hạo Nhiên đã đi đến bước này rồi ư?

Tiền Hạo Nhiên nhiều tuổi, nói chuyện ‘yêu đương’ sẽ không thuần khiết như ở trong trường, thật ra ở trong trường chuyện người yêu ra ngoài ở chung cũng là thường tình. Đối với người đàn ông trưởng thành như Tân Hạo Nhiên mà nói, thì lại càng là một chuyện tự nhiên.

“Ừ, không nói cậu ấy nữa.” Kỷ An Ninh nói, “Vớ ghi mấy hôm nay của cậu đâu, cho tớ mượn chép với.”

Buổi chiều Bạch Lộ tới hóng hót: “Văn Dụ sao không về cùng cậu, cả mấy ngày bọn tớ không thấy anh ấy bên cạnh cậu rồi. Trần Hạo nói anh ấy nghỉ học, cũng không biết là tại sao.”

Kỷ An Ninh và Mạnh Hân Vũ nghe xong liền hiểu ra, Văn Dụ giống Mạnh Hân Vũ, không đem chuyện người thân qua đời nói với người khác.

Hèn chi kiếp trước Tôn Nhã Nhân nghe ngóng được chuyện anh tạm nghỉ học nhưng không nghe được tin tức gì chính xác.

Kỷ An Ninh chỉ nói: “Trong nhà anh ấy có chút việc.”

Bạch Lộ còn muốn hỏi thêm, Mạnh Hân Vũ đã nói trước: “Quản nhiều vậy làm gì, biết nhà người ta có việc là được.”

Bạch Lộ liền không hỏi thêm.

Kỷ An Ninh gọi điện cho Mã ca, trước xin lỗi vì mấy ngày nay không đi làm.

Mã ca nào dám nhận lời xin lỗi này, vội vàng nói không sao không sao, còn nói nếu có nghỉ thêm mấy ngày nữa cũng không vấn đề, nói cô nén bi thương.

Mấy ngày gần đây, câu nghe được nhiều nhất là nén bi thương.

Chính vì muốn thay đổi cho nên cô mới muốn trở về công việc, mặc dù Văn Dụ cho cô chỗ che mưa chắn gió, nhưng cô cũng không định ăn uống đều dựa vào anh.

Bà ngoại đi rồi, cuộc sống của cô cuối cùng vẫn phải tiếp tục. một mình thì vẫn muốn nuôi sống chính mình.

Mã ca không lập tức đáp ứng cô ngay, nói sau đó mới cho cô câu trả lời chắc chắn.

Quay đầu liền gọi cho Văn Dụ báo cáo tình huống.

“Được, cứ để cô ấy đi làm lại. Có chuyện làm, người cũng có thể sớm khỏi phục tinh thần.” Văn Dụ đồng ý

Cúp điện thoại, người ngồi phía đối diện hỏi: “cô bạn gái nhỏ của con à?”

Văn Dụ ngẩng đầu, người đàn ông trung niên ngồi đối diện, mặt đã khôi phục, căn bản nhìn không ra vết tích bị đánh, hẳn đúng là cái người đã cung cấp t*ng trùng kia, Dương Viễn.

“Con cũng đã lớn vậy rồi, ta cũng không thể trông mong có một ngày con đổi giọng gọi ta một tiếng bố.” Dương Viễn nói, “Ta chỉ hi vọng bố con ta không thành người xa lạ. Lúc trước ta sợ quá rầy cuộc sống của con, không dám nhận con. Giờ ta rất hối hận, thật sự rất hối hận.”

Người đàn ông nói xong, hốc mắt liền đỏ lên, ánh mắt lại càng chân thành tha thiết.

Văn Dụ cũng biết rõ kịch bản đàn ông dùng đối phó với phụ nữ. Dương Viễn diện mạo anh tuấn, phong độ nhẹ nhàng, diễn cái gì cũng rất thật, phụ nữ rơi vào tay hắn cũng không oan.

Chỉ không biết sao Trình Liên hợp mưu với hắn lại bị hắn giết chết. Chẳng lẽ là do chia của không đồng đều?

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Đấu trí

Editor: tiểu mao

Nước mắt Dương Viễn tuôn như mưa: “Ta biết con có cảm tình với bố nuôi của mình. Ta cũng không muốn phá hoại tình cảm giữa hai người, ta chỉ không ngờ tới, ông ra sẽ hung ác như thế, giết chết mẹ con.”

“Đúng là ta với mẹ con đã làm sai, nhưng tội không đáng chết. Văn Quốc An, thật sự quá độc ác!” hắn vô cùng nhập diễn mà nói.

Văn Dụ mặt không đổi sắc nhìn hắn biểu diễn. Bên trong nội tâm chỉ thấy chán ngấy cực độ với cuộc gặp mặt lá mặt lá trái này, nhưng vẫn phải phối hợp. May mà anh không cần thể hiện quá thân thiết với Dương Viễn, cái này chỉ cần hơi lạnh lùng, không quá nhiệt tình, vừa hay.

Dương Viễn đứng trên cơ sở có huyết thống cha ruột lên án bố nuôi giết mẹ đẻ của anh. Con bài lớn nhất của hắn đơn giản chính là huyết thống.

Vì sao quốc gia này có một số người lại mê tín huyết thống đến vậy?

Trong lòng Văn Dụ cười lạnh.

Văn Dụ chỉ buồn cho Dương Viễn sắc mặt gì tốt. Nhưng lần gặp mặt này, theo Dương Viễn đã là một bước tiến lớn.

Chỉ ít là Văn Dụ đã chịu ngồi xuống nghe hắn nói chuyện. Thái độ của hắn hiện rõ vẻ buông lỏng.

Dù sao cũng là huyết mạch tương liên.

Cuối cùng lúc muốn rời đi, Văn Dụ ‘quạt cường’ nói: “không thể cứ vậy mà kết luận bố tôi giết mẹ tôi, cũng có thể là mẹ tôi tự sát.” Rất có mấy phần then quá hóa giận, kiểu hung hăng cần quấy.

Trong mắt Dương Viễn có ý cười chột lóe qua, không chút khê hờ mà biến đổi thành đau xót, dùng ánh mắt vừa không biết làm gì vừa đau lòng nhìn chăm chú vào anh, còn thờ dài một cái.

Văn Dụ quay mặt đi.

Sau khi anh rời đi, có xe tới đón Dương Viễn, Dương Bác xuống xe, mở cửa xe cho Dương Viễn.

Dương Viễn trông thấy đứa con trai này, biểu cảm lạnh xuống. Dương Bác từ đầu tới cuối vẫn luôn cung kính, chờ Dương Viễn lên xe, chính mình cũng từ một bên khác lên xe.

“Em trai con, có khỏe không?” hắn hỏi.

“Mặc dù người toàn cơ bắp, đầu óc ngu si y như mẹ nó, nhưng ít ra không cần người.” Dương Viễn lạnh lùng nói.

Dương Bác cười nhạt một tiếng, cũng không cãi lại, giống như người đối mặt không phải bố mình mà chỉ là đứa trẻ ba tuổi quấy phá vô lý.

hắn đòi đề tài.

“đã tiếp xúc sơ qua với người Văn thị, chắc hẳn hôm nay sẽ nhận được báo cáo. Chỉ là không biết hắn có đầu tóm được Văn Quốc An hay không.” Dương Bác nói.

Dương Viễn “Hừ” một tiếng nói: “Mất xích tài chính của Văn Quốc An đã sập. Cho dù ông ta có biện pháp điều chỉnh tài chính thì cũng chẳng chống được bao lâu.”

Dương Bác mỉm cười: “Lần này nếu có thể thu mua thành công, sau này bố có thể yên tâm lên bờ rồi.”

Dương Viễn nhìn hắn một cái, ánh mắt lạnh lùng, hoàn toàn không có chút yêu thích nào của ông bố dành cho đứa con trai trưởng.

Bên trong sự chán ghét lại mang theo một tia kiêu kị.

Tôn Nhã Nhân ăn com tối ở căn tin trường, cô ta vẫy tay tạm biệt bạn học, chuẩn bị về nhà. Đúng như lời đồn, cô ta đích thực đang ở chung với Tiền Hạo Nhiên.

Chỉ là Tiền Hạo Nhiên bận quá, bình thường đều không ăn com cùng cô ta, đa phần cô ta tự thân giải quyết com tối.

Lúc đi ra cổng trường chuẩn bị bắt xe, liếc mắt liền thấy Kỳ An Ninh.

Lần này sau khi nhà Kỳ An Ninh xảy ra chuyện, về lại trường học có sự thay đổi lớn, quần áo giày dép đều là đồ cao cấp.

nói cái gì mà xây dựng tính tự lập tự cường không dùng tiền đàn ông chứ, đây không phải gánh không nổi tiền nên bắt đầu tiêu tiền đàn ông à?

Tôn Nhã Nhân đã trộm đánh giá trước, trong lòng khinh bỉ.

cô ta đang muốn qua chỗ Kỳ An Ninh chào hỏi, bỗng nhiên thấy một cái xe dừng trước mặt Kỳ An Ninh. Người con trai trẻ tuổi lái xe bước xuống xe, vòng qua mở cửa xe cho Kỳ An Ninh. Cửa hân mở là cửa ghế sau, chứng tỏ hân chỉ vịn vịn mang thân phận tài xế.

Chân Tôn Nhã Nhân vừa thò ra liền dừng lại.

cô ta nhìn Kỳ An Ninh ngồi lên xe rồi đi, đoán xe này là Văn Dụ chuẩn bị cho cô, trong lòng không nhận được hân mộ.

Tiền Hạo Nhiên cũng không cho cô ta đả ngộ tốt như vậy.

Tôn Nhã Nhân đứng ven đường vẫy xe taxi. Đến lúc thanh toán tiền xe, Tôn Nhã Nhân vuốt vuốt cái túi hàng hiệu, có chút sầu.

Cảm giác không đủ tiền tiêu.

Trước kia cô ta ngây thơ, coi là tìm người bạn trai có tiền, liền không lo phải bỏ tiền ra. Sau khi ở cùng Tiền Hạo Nhiên mới phát hiện, Tiền Hạo Nhiên người này, quần áo túi xách giày dép hàng hiệu, mỹ phẩm đồ trang điểm tùy cô ta mua, hân đều tính tiền cho.

Nhưng cô ta không được sờ tới tiền mặt.

Mặc dù mua đồ không cần tiền mình, nhưng ăn uống ngủ nghỉ thường ngày vẫn phải tiêu tiền của mình. Bởi vì chuyển khối trường học, mỗi ngày sớm tối bắt xe hai chuyến. Bấy giờ cô ta đã không muốn đi xe buýt nữa.

không có ai mặc một thân hàng hiệu, đeo túi xách đắt đỏ lại đi chen xe buýt!

Từ trường học đến nơi ở Tiền Hạo Nhiên, một chuyến mất hơn ba mươi tệ. Tôn Nhã Nhân đi về hai lượt, phí sinh hoạt hơn nửa là tiêu vào việc đón xe.

Tôn Nhã Nhân đã nhiều lần ám chỉ với Tiền Hạo Nhiên, nhưng Tiền Hạo Nhiên chỉ giống như cười mà không phải cười, cứ thế ngó lơ. Tôn Nhã Nhân sau cũng dần dần hiểu ra, không phải Tiền Hạo Nhiên không chu đáo mà đây chính là hình thức cố định của Tiền Hạo Nhiên.

Hoặc nên nói là thủ đoạn.

Tôn Nhã Nhân cũng phải nói, yêu đương với Tiền Hạo Nhiên mấy tháng nay, cô ta trưởng thành lên rất nhiều. Cái này chủ yếu cũng vì đã thấy nhiều. Trước kia đương nhiên cũng suy nghĩ cũng rất nhiều, bây giờ quay đầu nhìn lại chỉ thấy thật nực cười.

Kẻ có tiền cho tới giờ đều không phải kẻ ngốc.

cô ta không nhận được mà thờ dài một hơi, bỗng nhiên nghĩ tới, tình huống Kỳ An Ninh thì sao? Có phải Văn Dụ cũng giống Tiền Hạo Nhiên, dùng thủ đoạn này để khống chế cô?

Nghĩ đến chuyện Kỳ An Ninh bắt đầu mặc đồ hiệu, chẳng mấy chốc sẽ xa vào tình trạng nghiện mấy đồ xa xỉ không thể thoát ra như cô ta thôi, trong lòng Tôn Nhã Nhân lại thấy cân bằng.

Kỳ An Ninh hỏi trợ lý Cao, Văn Dụ để hân sớm tối đưa cô đi học.

“anh ấy có nói tới khi nào không?” cô hỏi.

“không nói.” Trợ lý Cao nói, “Tiểu Văn luôn nói, gần đây cậu ấy bận việc, bảo tôi nhất định phải chăm sóc ngài thật tốt.”

Kỳ An Ninh nhẹ gật đầu.

đã liên tục mấy ngày, Văn Dụ đều đi sớm về khuya, vô cùng bận rộn.

Mặc dù anh không nói, nhưng Kỳ An Ninh đoán được, chắc chắn anh đang đầu trí đầu dùng với bố con Dương Viễn – Dương Bác.

Mọi chuyện đều xảy ra trước thời hạn kiếp trước, như vậy mấy tháng này hân là khoảng thời gian rất quan trọng với Văn Dụ? Dù sao bố anh vẫn còn đang bị giam giữ.

cô nghĩ tới những việc này, cố gắng lục trong trí nhớ lúc ấy ở vòng xoáy đã thấy cái gì, sợ sót mất đầu mối gì quen nói với Văn Dụ.

Vừa quay đầu, một chiếc xe thể thao nhỏ ở làn đường bên cạnh cũng dừng song song. Người lái xe hạ cửa xe, vurun tay ra gậy tàn thuốc xuống, mặt bên hết sức quen thuộc, chính là tên Triệu Thần đã không gặp cả kỳ nghỉ.

Kỳ An Ninh nhìn thấy hân, lập tức nhớ tới Hạ Mạn trong tấm ảnh.

một cô gái xinh đẹp ngọt ngào như thế, vậy mà phải chết. Hung phạm lại cứ nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật.

Đúng là làm trong lòng ghen đến bực mình. Tức ghen mà vẫn phải nén lại.

Vu Hà kiếp này không gây nên bất kỳ hành vi phạm tội nào, Kỳ An Ninh có thể từ từ buông bỏ cô ta, chia cắt Vu Hà ở kiếp này và kiếp trước.

Nhưng Triệu Thần kiếp này, đã sớm gây ra tội ác đáng bầm thây vạn đoạn. Dù không có Kỳ An Ninh thì cũng đã có Hạ Mạn phải chết oan. Trong lòng Kỳ An Ninh, Triệu Thần này chính là Triệu Thần kia.

hắn đáng chết.

Thế nhưng từ lúc Kỳ An Ninh sống lại cũng biết mình đáng bao cân bao lượng. Mặc dù hận Triệu Thần tận xương tủy, nhưng cũng biết bản thân không làm được gì hắn, bởi vậy cô vẫn sợ hãi hắn như trước, sáng suốt lựa chọn tránh né hắn.

Mặc dù Văn Dụ có năng lực đối phó với Triệu Thần, Kỳ An Ninh lại không muốn anh có chút dính líu quan hệ gì với người này.

Giờ anh đang vội vàng đầu vói bố con Dương gia, Kỳ An Ninh nhìn thấy Triệu Thần, mặc dù trong lòng rõ ràng, cũng sẽ không vào thời điểm này gây thêm phiền toái cho Văn Dụ.

Thực chất lần này khi Văn Dụ kiên trì để cô ở lại chỗ anh, cũng sắp xếp trợ lý Cao đưa đón cô, Kỳ An Ninh sở dĩ nhìn vô cùng ngoan ngoãn tiếp nhận, chính là suy nghĩ khoảng thời gian này Văn Dụ tạm nghỉ học, vô cùng bận rộn giải quyết mọi chuyện, sợ là Triệu Thần không chừng giống với kiếp trước tới làm phiền cô.

Mặc dù kiếp này đã thay đổi rất nhiều, nhưng phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, dù sao vẫn tốt hơn là không làm gì.

cô mang theo sự chán ghét đối với Triệu Thần mà quay mặt đi.

Buổi tối Triệu Thần tìm bạn bè đi chơi. Ở trong đó có người bạn hắn quen ở thành phố Du, người bạn này chính là em họ của Lý Hách.

Lúc uống rượu tán nhảm, em họ Lý Hách hỏi: “Tên Văn Dụ kia, có phải học cùng trường với mày không?”

“Sao lại hỏi về hắn?” Triệu Thần nói.

Cậu em họ kia nói: “Hình như nhà nó xảy ra chuyện thì phải? Bố nó bị bắt đi, không biết do đâu. Có vẻ mất xích tài chính cũng bị chặt đứt, trong nhà sắp phá sản không chừng?”

Triệu Thần lần đầu nghe nói, kinh ngạc hỏi: “Mày nghe được tin này từ đâu?”

Cậu em họ kia nói: “Nghe ông anh họ tao nói.”

Cậu em họ này giờ đang làm việc cho nhà Lý Hách, thường xuyên đi theo bên cạnh Lý Hách. Ngẫu nhiên nghe được ít tin tức ngầm, như Triệu Thần không nói chuyện được với Văn Dụ Lý Hách, liền rất thích nói chuyện với hắn.

thật ra nghe câu nói “Nghe ông anh họ tao nói”, chỉ đơn thuần là khoác lác. Nhưng đúng là lúc Lý Hách điện thoại, hắn thò một tai nghe, cắt câu lấy nghĩa, lại thêm hai phần suy đoán, liền chế ra loại tin tức hư hư thực thực này.

Cái gọi là tin tức ngầm, phần lớn đều như vậy. không đáng tin cậy.

Người nói tùy tiện nói xong, người nghe phần lớn cũng tùy tiện nghe xong. Nhóm Văn Dụ Lý Hách, so với nhóm Triệu Thần thì còn cao hơn mấy bậc thang, những người này cũng không chậm tới được, chỉ đơn thuần là chủ đề nói chuyện lúc trà dư tửu hậu mà thôi.

Chỉ có Triệu Thần thoáng nghe vào trong lỗ tai.

Lại đến lúc đi học, lúc ăn cơm chú ý quan sát một chút, mấy ngày liên tiếp đều thấy Kỳ An Ninh ở căn tin ăn cơm với mấy bạn học nữ. Triệu Thần nhớ rõ trước kia cô thường ăn cơm chung với Văn Dụ.

không nhận được đi hỏi thăm một chút, thế là biết được Văn Dụ vậy mà lại nghỉ học. Giống như chứng tỏ tin tức em họ Lý Hách nói là thật.

Tâm tư Triệu Thần trở nên linh động hẳn.

thật ra vào học kỳ trước, lần đầu nhìn thấy Kỳ An Ninh ở căn tin, Triệu Thần liền nhớ tới Hạ Mạn.

Kỳ An Ninh lẫn Hạ Mạn đều cùng là một kiểu con gái, chỉ là Hạ Mạn ngây thơ ngọt ngào, Kỳ An Ninh lạnh lùng kiêu ngạo, so sánh thì Kỳ An Ninh hấp dẫn hơn một chút.

Chỉ là hắn ta phát hiện quá muộn, loại vu vật như Kỳ An Ninh, quả nhiên vừa vào trường đã bị người khác phát hiện. Văn Dụ nhanh chân đến trước, Triệu Thần sợ hãi không dám động.

Triệu Thần cũng không phải lúc cấp ba bị ông bà chiều đến chuyện gì cũng không hiểu, sau khi hắn ta bị bố bắt về bên cạnh, lại bị hung hăng quản giáo mất mấy năm đã tiến triển không ít. Tính lị này lại càng là nơi ngoa hồ tàng long, không thể so với thành phố nhỏ như Du thị, hắn đâu thể bỏ ngang được.

Gặp được người như Văn Dụ, hắn ta cũng biết nhượng bộ, không dám lỗ mãng.

Lúc này Triệu Thần quyết định cứ quan sát trước.

Văn Dụ tới thăm Văn Quốc An, cũng báo cáo cho ông tình hình mới nhất.

“Có người đang tham gia vào dư luận, trên mạng có người vạch trần chuyện bố bị bắt giữ, cũng có lời đồn nói nguồn vốn lưu động của chúng ta đã hoàn toàn khô cạn, mất xích tài chính đứt gãy, mấy ngày gần đây nhất, có mấy công ty cung ứng tin vào lời đồn tới cửa yêu cầu trả tiền mặt trước, cũng có cơ quan tài chính khẩn cấp thu lại tiền vay, trong nội bộ tập đoàn cũng có chút dao động lòng người.” Văn Dụ báo cáo chi tiết.

Văn Quốc An hỏi: “Đối phương nói thế nào?”

Văn Dụ cười lạnh: “Muốn thu mua chúng ta thứ quan trọng nhất phải đảm bảo giá trị công nghệ và tài sản, này mẹ nó còn quen với toàn bộ bộ cục tập đoàn còn hơn cả nhân viên nội bộ chúng ta. Còn mẹ nó tưởng ép giá, cho rằng trong tay bọn họ có tiền, đối với chúng ta chính là cộng có cứu mạng. Hờ.”

Văn Quốc An hỏi: “Là hắn sao?”

Văn Dụ vênh mặt lên: “Chỉ là một tên tiểu tốt đứng danh nghĩa, người phía sau vẫn đang tra. Tám chín phần mười là hắn. Người lấy được tin tức nhanh như vậy, đuôi móng chó ra đầu tiên ngoài hắn thì còn ai.

Văn Quốc An nói: “Bất cứ chuyện gì cũng đừng nghĩ là đương nhiên, nhất định phải nắm thật nhiều tin tức, mới có thể tiếp cận suy luận chính xác nhất.”

Nội tâm Văn Dụ đã sớm nhận định người ra tay với Văn gia là Dương Viễn, anh không vui khi nghe, quay đầu hỏi luật sư Trịnh: “Bản án bên này có tiến triển gì không?”

Luật sư Trịnh nói: “Lão Trương đầu bếp chủ động liên hệ với cảnh sát cung cấp một tin tức mới.”

Lúc đó đầu bếp bị mang vào cục cảnh sát phối hợp điều tra, ngoại trừ làm chứng nghe được Văn Quốc An và Trình Liên cãi nhau, thì không cung cấp thêm tin tức gì hữu dụng.

Giờ nhà lớn không có ai, hiện trường cũng bị phong tỏa. Văn Dụ cho mấy nhân viên nghỉ phép. hấn về nhà mình nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi một hồi, có hôm cùng vợ đi dạo siêu thị, mua một bộ dao mới, chợt nhớ tới chút chuyện nhỏ, tranh thủ thời gian liền chạy tới cục cảnh sát, tìm đội trưởng Hồ cung cấp manh mối mới.

“Có vài ngày như này, tôi cắt hoa quả, cảm thấy không đúng lắm” hấn nói, “Dao ở Văn gia, toàn bộ đều là nhãn hiệu đất tiền của nước ngoài, nhưng dễ dùng. Tôi ở nhà bọn họ dùng đã quen.”

Đội trưởng Hồ hỏi: “không đúng chỗ nào?”

Đầu bếp nói: “Cứ mấy ngày như thế, tôi cảm thấy con dao cắt trái cây hình như được thay mới. Lúc đó tôi đã thấy có phần kỳ lạ. Nhưng đúng là vẫn nhãn hiệu kia, giống nhau như đúc, tôi liền không nghĩ nhiều.”

Đầu bếp yêu cầu nhìn lại con dao gọt trái cây làm vật chứng kia.

Đội trưởng Hồ mang con dao kia từ phòng lưu trữ ra. Đầu bếp cách túi vật chứng quan sát cẩn thận hồi lâu, xác nhận nói: “Là con dao này, chính là con dao tôi dùng mấy năm kia! không sai! Con này mới đúng! Con mấy ngày trước tôi dùng chắc chắn là một con hoàn toàn mới!”

Đây là một đầu mối có lợi với Văn Quốc An, nhưng đội trưởng Hồ cũng không tin hoàn toàn, hoài nghi Văn gia cố tình bày ra.

Nhưng Văn Dụ và Văn Quốc An nghe xong liền hiểu ra, Trình Liên đây là đã dự mưu từ sớm. Tám chín phần mười là đã chuẩn bị một con dao mới giống y đúc, xong khi xong việc dính vào tay Văn Quốc An lên dao, bà ta liền đổi con dao cũ, giấu trời qua biển.

Suy nghĩ trăm phương ngàn kế, muốn sau khi rời đi tiện hãm hại chồng mình luôn.

Văn Dụ nhìn thấy khỏe miệng Văn Quốc An giật giật, tràn đầy ý cười trào phúng, không biết là đang cười Trình Liên hay là đang cười chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Nguyên nhân cái chết

Editor: tiểu mao

Bạch Lộ tính thử, tiền mừng tuổi vẫn còn một ít, tiền Trần Hạo cho vẫn còn hơn một ngàn, trích tiền phí sinh hoạt...chắc, trích không ra, bình thường còn phải tiêu nữa! Thế là gọi điện về nhà, nài nỉ nửa ngày, trong nhà lại gửi cho cô nàng chút tiền.

Tiền góp đủ rồi, Bạch Lộ quyết định mua một cái laptop mới.

thật ra cô nàng có một cái lap cũ, dùng hồi cao trung, lên đại học thì mang theo, vẫn dùng được. Nhưng nhìn Kỳ An Ninh và Mạnh Hân Vũ mua laptop mới, cô nàng lại thấy thèm.

Tìm lúc không có lịch học, cô nàng kéo Mạnh Hân Vũ đi mua cùng. Hai cô đi tới một cửa hàng gần trường nhất, mặc dù có thể mua trên mạng, nhưng vẫn muốn tự mình xem thử.

Ngoài ý muốn, gặp được người đồng hương của Mạnh Hân Vũ là Vu Hà ở trong cửa hàng.

Bạch Lộ gặp qua Vu Hà không chỉ một lần, lần này gặp lại, ánh mắt cô nàng quét qua từ trên xuống dưới, liền nhìn ra đẳng cấp quần áo trên người Vu Hà đã tăng tiến một bậc lớn.

Vu Hà đang chọn laptop, thấy hai người liền cười chào hỏi: “Mấy cậu cũng đi mua lap à?”

Ba người hàn huyên đôi câu, thảo luận về tính năng lap một lúc, sau đó chia ra tự mình chọn máy.

Mạnh Hân Vũ chỉ đi theo, Bạch Lộ mới là người mua. cô nàng chọn lựa một hồi, do dự giữa hai loại máy.

Mạnh Hân Vũ nói: “Tớ đi vệ sinh một lát.”

cô nàng vừa rời đi, Vu Hà bên kia đã chọn xong, nói với nhân viên bán hàng: “Lấy cho em cái này.”

Bạch Lộ hỏi: “Cậu chọn cái này à?”

“Đúng.” Vu Hà nói, “Cấu hình tốt.”

Bạch Lộ đương nhiên biết cấu hình tốt, cô nàng do dự là bởi vì cô nàng cũng muốn mẫu này, thế nhưng cấu hình tốt cũng đi kèm giá cao, vượt dự toán!

Vu Hà không quan tâm lắm, hào phóng xoe tiền mua.

Bạch Lộ rất hâm mộ hỏi: “Giờ cậu đang làm gì thế, kiếm được nhiều tiền vậy? Hân Vũ đưa tớ đi làm gia sư, cuối tuần phải dậy sớm, nhưng tớ mệt chết mất, mấy đứa nhỏ kia đầu óc rõ dần, giảng hai lần còn không hiểu. Dạy một hôm tớ cũng không chịu nổi, được có chút tiền, phí thời gian ngủ cuối tuần của tớ.”

Vu Hà lại nói: “Làm gì có việc nào kiếm được nhiều tiền thế. Tớ đâu giống Kỳ An Ninh kia lóp cậu, xinh đẹp như thế, có thể làm người mẫu. Cái đó mới thật sự được nhiều tiền.”

Bạch Lộ không vui, cảm thấy Vu Hà đang giấu diếm, không giống Mạnh Hân Vũ và Kỳ An Ninh, có cái gì cũng chia sẻ.

cô nàng một khi không vui, cảm xúc liền hiện hết lên mặt. Vu Hà cũng là người tinh ý, lập tức nhìn ra.

“thật mà.” cô ta không quen đắc tội với người khác, đành nói thật, “Tớ nói cho cậu này, tớ đây là tiêu trước, vì mua cái laptop này tớ đã xin khoản vay sinh viên. Tớ cũng đâu có cách nào, chúng tớ có một môn, thầy yêu cầu từ kỳ này nhất định phải có laptop.”

Bạch Lộ rất kinh ngạc: “Mua máy tính cũng có thể vay?”

“Được chứ. Cậu không để ý à, giờ trong trường có rất nhiều khoản vay, tiền nhỏ, không giới hạn, chỉ cần có thẻ căn cước là được, so với vay sổ sách còn nhanh hơn, siêu thuận tiện.” Vu Hà nhiệt tình giới thiệu cho Bạch Lộ.

Tìm Bạch Lộ đập tình thích.

Dương Viễn dựa vào thành ghế, vừa nhắm mắt vừa nghe Dương Bác báo cáo lại tiến triển mấy hôm nay.

“Em trai rất cứng đầu, quyết cắn chặt không chịu nhà ra.” Dương Bác mỉm cười, “Nhưng theo quan sát của người đi đàm phán, lực lượng nó không đủ, nhìn cũng chỉ là phô trương thanh thế thôi.”

nói tới Văn Dụ, Dương Bác mở miệng liền gọi một tiếng ‘em trai’, Dương Viễn nghe được, trong lòng bực bội.

hắn mở mắt ra, nhìn đứa con trước mặt này.

Trình Liên mà một mỹ nhân, tướng mạo Văn Dụ cũng giống bà ta. Mẹ Dương Bác gương mặt bình thường, nhiều lắm thì coi như là thanh tú, Dương Bác lại gần như giống y đúc đáng về lúc trẻ của mình.

Đối với hai đứa con trai này, hắn đều không thích. trên thực tế, tên Dương Viễn này, đối với người khác bao gồm cả tình cảm thân nhân đều rất lạnh nhạt.

hắn ta chỉ thích chính mình.

“Biết rồi.” hắn ta nói, “Vay ngày mai...”

“Ngày mai con có việc.” Dương Bác đánh gãy lời hắn ta.

Giọng điệu con trai quá thô lỗ, Dương Viễn nhún mày.

Dương Bác nhìn hắn nói: “Ngày mai là ngày gì, chắc bố không nhớ đâu nhỉ?”

Dương Viễn liền gạt mình, nhún mày suy nghĩ, làm thế nào cũng không nhớ nổi mai là ngày đặc biệt gì, có chuyện gì quan trọng.

Dương Bác đối với người đàn ông này căn bản là chưa từng kỳ vọng, cho nên cũng không thấy thất vọng. hắn lạnh nhạt nói: “Ngày mai là sinh nhật mẹ con, con đi qua thăm mẹ.”

Dương Viễn gạt mình, khoe miệng gạt gạt, khó khăn lòi ra chút dịu dàng, hỏi: “Bà ấy gần đây thế nào?”

“Nhờ phúc của bố.” Dương Bác nói, “Vẫn sống.”

Hai thằng con này, cả đám đều thân thiết với mẹ bọn nó, không biết cái gì mới là quan trọng, không đứa nào theo mình. Trong lòng Dương Viễn đối với chuyện này, rất là bất mãn.

hắn ta gọi lại Dương Bác đang đứng dậy chuẩn bị rời đi: “Tiểu Bác!”

Dương Bác quay đầu lại.

Dương Viễn nói: “Nhớ kỹ, hai chúng ta cùng ngồi chung một chiếc thuyền.”

Dương Bác nhún nhún vai nói: “Đương nhiên.”

Ánh mắt hai người chạm nhau, một người tâm trạng bực bội, một người như cười mà không phải cười.

Người bực bội đương nhiên là Dương Viễn.

Quá nhiều chuyện thoát khỏi không chế.

Đầu tiên chính là chuyện Trình Liên chết.

Tất cả đều là lỗi của Dương Bác.

thật ra kế hoạch già chết của Trình Liên cũng không có gì quá phức tạp. Bà ta cố tình bày ra nghi ngờ, vu oan hãm hại Văn Quốc An, chẳng qua chỉ là để kéo dài thời gian. Khiến cho ông rơi vào phiền phức, hành động bị hạn chế, không kịp thời truy ra tung tích của bà ta.

Trình Liên cũng không cho rằng chút hãm hại ấy có thể làm Văn Quốc An bị sao, bằng khả năng thêm mối quan hệ của Văn Quốc An, ông nhất định có thể thoát thân.

Trình Liên chỉ nghĩ thừa dịp ấy, tranh thủ thời gian phẫu thuật mặt, tạo cho mình thân phận mới, chạy nhanh thoát khỏi Văn Quốc An.

Đối với cuộc sống tương lai, bà ta mơ mộng như người thiếu nữ.

Cái này cũng chẳng có gì, cho dù cuộc sống tương lai không giống bà ta mơ ước, thì Dương Viễn cũng có thể dễ dàng bà ta.

Người đâm thủng mộng đẹp của Trình Liên chính là Dương Bác.

Dương Bác mặc dù mỗi lần thấy Trình Liên đều há miệng ngậm miệng kêu “Dì Trình”, thực tế hẳn hẳn bà ta thấu xương.

Trình Liên đã đi đến bước này, Dương Bác chẳng buồn kiêng kị gì bà ta, hẳn hẳn ra tay phá vỡ mộng đẹp của bà ta.

hẳn cho bà ta mấy tấm ảnh chụp. Bên trong đó có một ít là ảnh chụp chung của hẳn với mấy đứa nhỏ, còn một ít là ảnh mấy đứa nhỏ chụp cùng mấy người phụ nữ trưởng thành.

“Đây là cái gì?” Trình Liên không hiểu. Bà ta nhìn ảnh chụp chung của Dương Bác và mấy đứa trẻ này, mặt mày có mấy phần giống nhau, còn cười hỏi: “Thân thích à?”

“Phải nói là người nhà thì đúng hơn.” Dương Bác cười nói, “Đều là em trai em gái con, nhỏ nhất là đây, chỉ mới 6 tháng.”

Những đứa bé đó đều là con Dương Viễn.

Trình Liên vẫn cho rằng, mặc dù Dương Viễn vì nói dối tông đường mới cưới mẹ Dương Bác, nhưng hẳn chỉ thích mình bà ta.

Nhiều năm như thế, bà ta cho hẳn nhiều tiền như vậy, hẳn thì cho bà ta tình yêu để chống đỡ về tinh thần.

Tình yêu này mặc dù bị Văn Quốc An đè ép, chỉ đành uất ức cầu toàn, nhưng cũng được cho là thuần khiết. Chỉ một bà mẹ Dương Bác, Trình Liên vẫn có thể tiếp nhận.

Nhưng Trình Liên không chấp nhận việc Dương Viễn lừa gạt bà ta, không chịu được Dương Viễn đã cầm tiền của bà ta còn có nhiều phụ nữ như vậy, nhiều con như thế!

Những người phụ nữ kia đều rất trẻ trung, người vừa sinh đứa bé nhỏ nhất kia, mới vừa tới hai hai tuổi. Làn da bóng láng, tràn đầy nhựa sống, làm con gái Trình Liên còn được.

Trình Liên nổi điên lên.

Trên đời này thật ra cũng không thật sự tồn tại cái gì là bày mưu tính kế, quyết toán ngàn dặm. Đại đa số thời điểm, mọi chuyện đều là tôi đẩy một cái, anh đẩy một chút, mới đi ra khỏi kết quả cuối cùng.

Người bị cuốn trong đó, chẳng qua cũng là lời cuốn một cách bị động hoặc nhìn thời thế, đối với cục diện tiến hành lợi dụng mà thôi.

Dương Bác làm như thế, mục đích ban đầu chỉ đơn giản là muốn giải tỏa sự căm hận nghẹn trong lòng nhiều năm.

Ai biết người phụ nữ thời mãn kinh, một mụ đàn bà bỏ chồng bỏ con quyết định thay hình đổi dạng sẽ thật sự nổi điên.

Bà ta thế mà lại móc dao ra muốn giết Dương Viễn.

Con dao kia giống với con dao ở Văn gia y đức, lúc Trình Liên rời đi, liền mang theo con dao có chứa vãn tay Văn Quốc An, bỏ vào túi mang đi.

Dương Bác đương nhiên không thể nhìn Trình Liên giết Dương Viễn, hẳn đương nhiên phải giúp Dương Viễn ngăn Trình Liên lại.

Nhưng khi hẳn nhìn thấy Dương Viễn đoạt được con dao từ trong tay Trình Liên, một ý niệm trong đầu bỗng nảy ra từ đáy lòng.

Dương Viễn còn chưa kịp phản ứng, liền bị Dương Bác nắm tay, cầm con dao trên tay, đem mũi dao đâm thẳng vào người Trình Liên.

Ngay lúc hẳn ta còn đang hoảng sợ, Dương Bác đã buông tay ra rút điện thoại, chụp lại cảnh này.

Đứa con trai này, mặc dù hẳn ta không yêu thương nổi nhưng cũng không để nó thiếu ăn thiếu mặc. Dương Viễn không ngờ có một ngày, bị Dương Bác cắn ngược lại một cái.

Cũng may bọn họ có chung huyết thống, Dương Bác cũng không thật sự đưa Dương Viễn đưa vào ngục giam.

Thứ hẳn muốn, chẳng qua là càng nhiều quyền kế thừa, quyền nói chuyện lớn hơn mà thôi.

Cuối cùng, bọn họ ngồi trên cùng một thuyền, chiếc thuyền này không được chìm. Nhiều lắm là, tranh một chuyến xem ai là kẻ cầm lái.

Văn Dụ tiếp quản nhân lực của Văn Quốc An, một bên trình diễn kế phản gián với bố con Dương thị, một bên tra tấn tích tiền vốn.

anh gần như quên mất lão Hình.

Lão Hình vẫn luôn cẩn trọng với công việc, mang cho anh kết quả hẳn điều tra được.

Rất nhiều tin tức ăn khớp với tin mà Văn Quốc An nắm giữ trong tay.

Tên Dương Viễn này, danh xưng là sinh viên tài năng trường nổi tiếng, thực tế không có thiên phú trong việc kinh doanh. Tối thiểu nhất, mấy năm đó, hẳn cầm tiền Trình Liên lập nghiệp mấy lần đều thất bại.

“đã tìm được người nắm đó từng hợp tác với hẳn.” lão Hình nói, “Hẳn là năm đó hẳn làm giả sổ sách lừa gạt cô Trình.”

Nếu như là Trình Liên sau này, có lẽ đã sớm biết trước. Nhưng lúc đó Trình Liên vẫn còn trẻ, cũng không có kinh nghiệm, thêm bị tình cảm che mờ mắt, Dương Viễn đồ ngon đồ ngọt bịa đặt lung tung, Trình Liên cái gì cũng tin, bà ta càng cho hẳn nhiều tiền hơn.

Lão Hình nói: “hẳn cầm tiền tới vùng Đông Nam Á, sau này hẳn phát tài cũng bắt đầu từ đây.

Văn Dụ xem tư liệu, kêu “Ồ” một tiếng, nhú mày mỉa mai nói: “Đột nhiên trở thành người thành đạt.”

“Đúng vậy, quá đột nhiên.” Lão Hình nói, “Tôi có mấy chiến hữu cũ, sau chuyển nghề tới biên cảnh Đông Nam, tôi có nói chuyện với họ.”

Văn Dụ ngước mắt nhìn hẳn.

Lão Hình nói: “Loại phát tài nhanh như này, chắc chắn có liên quan đến buôn lậu ma túy. Sau này hẳn mở công ty cũng chỉ là xác rỗng.”

Cái này gần giống với phỏng đoán của Văn Quốc An, Văn Quốc An hoài nghi Dương Viễn rửa tiền.

Nhưng trong một đồng lớn tư liệu, Văn Dụ lại nhìn thấy tấm ảnh một người phụ nữ.

“Đây là ai?” anh hỏi.

“Từ anh.” Lão Hình nói, “Vợ Dương Viễn, mẹ đẻ Dương Bác.”

Văn Dụ hỏi: “Người này có vấn đề gì không?”

Lão Hình nói: “Giờ đang ở bệnh viện tâm thần.”

Câu chuyện máu chó gì đây? Văn Dụ ké mắt.

“Gia cảnh Dương Viễn bình thường, hần xuất thân từ một trấn nhỏ, bố là nghệ nhân, mẹ bán đồ ăn vặt. hần là con út, phía trên còn hai người chị gái, cả nhà đều chu cấp tiền cho hần đi học.”

“Khoảng chừng bốn năm tháng trước khi bố mẹ cậu kết hôn, Dương Viễn về nhà xem mắt, hai tháng sau liền trực tiếp kết hôn.”

“Từ anh chỉ có trình độ cấp hai, không có bằng cấp gì. Hai người bọn họ cả về mặt trình độ lẫn tướng mạo đều chênh lệch quá lớn, bố mẹ và người nhà Dương Viễn đều từng mãnh liệt phản đối, nhưng Dương Viễn vẫn khăng khăng kết hôn với Từ anh, cũng cùng đưa tới thành phố lớn.”

“Tính cách Từ anh dịu dàng ngoan ngoãn, sau cưới vẫn luôn không có việc làm, chỉ ở nhà làm việc nhà. cô ta nhanh chóng mang thai, sinh ra Dương Bác.”

“Nghe thì rất tốt, sao lại bị bệnh tâm thần?” Văn Dụ hỏi.

Trong lòng anh thật ra đâu phải không đoán ra, cái này e là có dính dáng đến Trình Liên.

P/s: đọc tới đây, nhân vật đáng ghét nhất là Bạch Lộ, đua đòi, ích kỷ, hay hóng chuyện, chỉ biết ăn mà không biết làm. Còn Trình Liên chết cũng chẳng oan. Dương Bác cũng có lý do mới hận bỏ mình và Trình Liên như thế.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Từ anh

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Quả nhiên lão Hình nói: “Hần là có liên quan đến cô Trình, mẹ của cậu.”

Lão Hình tới thăm viếng một số nhân viên cũ trong viện tâm thần. Từ mấy y tá nơi đó biết được, lúc mẹ Dương Bác vừa được đưa vào viện, mặc dù cảm xúc kích động, nhưng hần là... không điên.

“cô ấy luôn mắng chửi một người phụ nữ, nói người phụ nữ đó cướp chồng mình.” Lão Hình nói, “cô ấy đã từng đi bắt gian một lần, bắt được người phụ nữ đó, cũng đã ra tay đánh người, còn tuyên bố muốn tìm chồng người đó.”

Văn Dụ nghe được câu chuyện máu chó này, sọ não cũng thấy đau.

“Sau đó liền bị Dương Viễn tổng vào bệnh viện tâm thần.” anh xoa xoa huyệt thái dương hỏi.

“Đúng thế.” Lão Hình nói.

“Cho nên cái người vừa cướp chồng vừa bị đánh kia,” Văn Dụ nhắc mí mắt lên, “Là mẹ tôi?”

“Đúng.” Lão Hình đáp.

Lão Hình dừng một chút nói: “Ngày mai là sinh nhật người phụ nữ này. Con của cô ấy, hàng năm đều đúng ngày này sẽ mua bánh ngọt tới mừng sinh nhật. Tôi đã tự chủ trương, động chút tay chân...”

Văn Dụ kinh ngạc.

Hiệu quả làm việc của lão Hình so với giá tiền thì quá cao.

Hôm nay là thứ năm, chiều Kỷ An Ninh còn có việc, cô tới sớm một chút, vẫn đang còn một nhóm chưa xong, tất cả mọi người đều đang bận.

cô nhìn đồng hồ, đi tới phòng làm việc nghỉ ngơi một lát.

đang đọc sách, ngoài cửa có tiếng động, nghe tiếng thì là hai trợ lý chụp ảnh đang tìm đồ. Kỷ An Ninh không để ý nữa.

Hai người vừa tìm đồ vừa nói chuyện.

Bổng nam trợ lý nói với nữ trợ lý: “Này, em biết hôm qua anh đi uống rượu, Chu ca nói cho anh biết chuyện gì không?”

Giọng điệu rất thần bí, vừa nghe xong liền hiện ngay mùi buồn chuyện. Nữ trợ lý hỏi: “Cái gì thế? nói thẳng ra coi, đừng thừa nước đục thả câu.”

Nam trợ lý nói: “không phải studio tại mình bị một ông chủ lớn thu mua à? Cái vị ông chủ lớn chưa từng lộ mặt, chỉ có Mã ca với mấy thợ chụp ảnh biết mặt, còn không chịu nói cho

người khác biết đấy. Em đoán, ông chủ lớn đấy là ai?”

Nữ trợ lý nghe xong liền nổi lòng hiếu kỳ, hỏi một tràng: “Ai vậy? Người rất nổi tiếng à?”

“không tính là nổi tiếng. Nhưng mà,” nam trợ lý nói, “Em biết đấy.”

Thần kỳ vậy, ông chủ lớn có tiền như thế mà mình lại biết á? Nữ trợ lý bị hấn nói đến ngứa ngáy trong lòng, đánh hấn: “Rốt cuộc là ai? anh mau nói nhanh!”

“Úi, đừng đánh anh!” Nam trợ lý cười, nhỏ giọng nói, “Là người bạn trai kia của Kỳ An Ninh.”

“Hả?” Nữ trợ lý hút ngum khí lạnh, “Cái gì cơ? anh nói cái gì?”

Nam trợ lý đắc ý: “Là bạn trai Kỳ An Ninh, Văn Dụ!”

“Mẹ ơi! Quá khó tin! Chuyện gì xảy ra đây!” Nữ trợ lý vuốt ngực hỏi.

“Còn có thể là chuyện gì xảy ra, người ra dư tiền thôi, bạn gái muốn làm người mẫu, người ta lạng lẽ mua lại toàn bộ studio. Còn không cho nói! không cho Kỳ An Ninh biết! Ngấm ra chưa?” Nam trợ lý dùng giọng điệu chỉ tiếc rên sất không thành thép nói.

“Trời ạ! Đây đúng là tình tiết trong tiểu thuyết tình cảm mà! Trời ạ! Sao em không có anh người yêu tuyệt vời như thế chứ!” Nữ trợ lý hét lên.

“Đậu xanh! Em nói nhỏ chút!” Nam trợ lý vội che miệng cô nàng lại, xuyt nhỏ: “Đừng kêu, cũng đừng nói cho người khác! Ông chủ lớn không cho đâu! Sợ Kỳ An Ninh biết sẽ giận!”

“Em hiểu, em hiểu!” Nữ trợ lý vội nói, nói xong lại ao ước ghen tị, “Bạn trai tốt như vậy, gửi cho em một tá thì tốt rồi!”

Nam trợ lý nói: “Vậy trước hết em phải giảm được năm mươi cân... Á đồe mòe, giết người rồi!”

Hai người cười đùa chạy đi.

“Két” một tiếng, cửa phòng làm việc mở ra, Kỳ An Ninh dựa cửa nhìn.

cô dựa vào khung cửa suy nghĩ trong chốc lát, tưởng tượng gia hỏa Văn Dụ này lên lút mua studio, mỗi lần gặp Mã ca, hai người đều làm bộ điềm nhiên như không có gì..

Loại chuyện đậm phong cách bá đạo tổng tài này đúng là chuyện Văn Dụ có thể làm.

Kỳ An Ninh lắc đầu cười than.

Lại cảm thấy tâm trạng bản thân đã thay đổi. Nghe Văn Dụ làm chuyện này cũng chỉ thấy buồn cười.

Tối về nhà, nhìn thấy Văn Dụ luôn cảm thấy anh ngốc ngốc, Kỳ An Ninh không nhịn được khẽ cong khóe miệng.

Văn Dụ không hiểu, sờ sờ mặt mình: “Mặt anh dính gì à?”

Kỳ An Ninh cúi đầu làm bài tập: “không có.”

Nhưng rõ ràng khóe miệng đang vênh lên.

Bọn họ đang ngồi trong thư phòng nhỏ trong phòng ngủ, dùng chung một cái bàn.

một bên bày sách giáo khoa và bài tập Kỳ An Ninh, một bên là laptop cùng đồng văn kiện chồng chất của Văn Dụ.

thật ra Văn Dụ rất bận, nhưng nhìn thấy khóe miệng Kỳ An Ninh nhếch lên, tâm tư lơ lửng.

anh một bên gõ bàn phím lạch cạch, một bên thò chân qua, giẫm lên bàn chân Kỳ An Ninh.

Kỳ An Ninh đá anh một cước: “Lo làm việc đi! Sáng mai không phải có cuộc họp à?”

Văn Dụ đành hậm hực thu chân về.

Kỳ An Ninh hỏi: “Công ty dạo này thế nào?”

“Tin đồn bay đầy trời, có mấy đứa đàn mới tin.” Văn Dụ nói, “Đừng lo lắng, có thể ổn định.”

anh nói rất tự tin, Kỳ An Ninh nâng cằm nhìn anh, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Thứ sáu, Dương Bác mang theo bánh ngọt, đi đến viện tâm thần thăm mẹ mình.

hắn đã hẹn trước, nhìn thấy hấn đến, y tá thái độ rất tốt, nhắc nhở hấn: “không được có lửa.”

Dương Bác đáp ứng, lễ phép nói cảm ơn.

Từ anh ở một mình một phòng bệnh, điều kiện rất tốt. Bà không mắc hội chứng tự hại có khuynh hướng bạo lực, nên trong phòng cho phép có ít đồ dùng trong nhà, độ thoải mái dễ chịu tương đối cao. không giống phòng bệnh của người mắc hội chứng tự hại khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng, trong phòng rộng tuếch, cái gì cũng không được bày ra.

Từ anh ngồi trước cửa sổ, ngơ ngơ ngác ngác nhìn khung cảnh bên ngoài. Dương Bác tiến đến, bà cũng không có phản ứng.

Dương Bác đi qua, kêu một tiếng “Mẹ”, Từ anh mới quay người, biểu cảm có chút hốt hoảng, nhìn thấy hấn, ngạc nhiên nói: “anh tới rồi.”

Dương Bác lại biết, Từ anh căn bản không biết hấn là ai, bắt đầu từ nhiều năm trước, Từ anh vẫn luôn coi hấn là Dương Viễn.

Dương Viễn trong lòng đau xót.

hắn để bánh ngọt lên bàn, dịu dàng nói: “Hôm nay là sinh nhật em, anh tới tổ chức sinh nhật cho em.”

trên mặt Từ anh hiện lên một nụ cười hạnh phúc: “anh làm việc bận rộn như thế, vậy mà vẫn nhớ đến sinh nhật em.” Bà thậm chí còn có mấy phần thẹn thùng. Kiểu biểu cảm tựa thiếu nữ này xuất hiện trên gương mặt già yếu của bà chỉ làm lòng người chua xót.

Trong bệnh viện không cho phép có lửa, Dương Bác chỉ có thể cầm ngọn nến làm hình thức cho bà, cũng may tinh thần Từ anh không bình thường, không cảm thấy có gì không đúng. Cả người bà đều đắm chìm trong hạnh phúc.

Năm đó, bà tốt nghiệp trung học, làm công nhân trong một xưởng ở huyện, đột nhiên được nhà hàng xóm tốt nghiệp đại học, sống ở thành phố lớn, có triển vọng cao, lại lớn lên đẹp trai là Dương ca ca coi trọng, cưới nhau, hạnh phúc như thế.

Dương Bác dứt bánh ngọt cho bà, nụ cười hạnh phúc trên mặt bà chẳng khác nào con dao nhọn với hắn. Đâm xuyên tim, chảy ra không phải là máu mà là hận thù.

Nam cận bã, nữ ti tiện, đều đáng chết.

“Mẹ, con nói cho mẹ, mẹ con nhớ người đàn bà kia không?” Dương Bác lau sạch khóe miệng, không nhìn được hỏi.

Bốn chữ “Người đàn bà kia” giống như từ máu chốt, mở khóa trong lòng Từ anh.

“Con đàn bà kia, con đàn bà kia...” Gương mặt Từ anh bắt đầu vận vẹo, dữ tợn, “không biết xấu hổ! Quuyền rũ chồng người khác! Giày rách! Giày rách! Tôi đánh chết cô!!”

Từ anh hát bài, bánh ngọt rớt xuống đất, bà cuồng loạn.

“Bình tĩnh một chút, mẹ bình tĩnh một chút!” Dương Bác ôm lấy bà từ sau lưng, cố gắng giữ chặt hai tay bà, không cho bà nổi điên, nói cho bà, “Người đàn bà đó chết rồi!”

Tiếng khóc Từ anh đột nhiên dừng lại.

Từ anh mơ màng: “Chết rồi? Nó chết như thế nào?”

“Là con.” Dương Bác tiến gần lỗ tai bà nói cho bà nghe: “Con chơi chết bà ta. Bà ta biết Dương Viễn ở ngoài có phụ nữ trẻ đẹp, nổi điên muốn giết ông ta. Dương Viễn cầm dao, con cầm tay Dương Viễn, để Dương Viễn tự tay đâm chết bà ta.”

“Giải hết hận chưa?” Hắn cười hỏi mẹ mình, trong mắt lại có nước mắt.

Năm đó Từ anh dựa vào trực giác phụ nữ, lặng lẽ theo dõi Dương Viễn, bắt gian tại giường. Bà xông lên đánh xé Trình Liên, bị Dương Viễn đập cho một trận.

thật ra thì bà căn bản không biết Trình Liên là ai, nhưng mà thông qua tuổi của bà ta liền suy đoán người này đã kết hôn, liền đe dọa nói muốn tìm chồng Trình Liên.

Chi đơn thuần là muốn hù dọa mà thôi.

Bà đâu biết lời này chọc trúng tử huyệt của Trình Liên và Dương Viễn.

Bà căn bản cũng không biết người mình gả là loại bên ngoài áo mũ chỉnh tề, bên trong là tên cầm thú tâm địa đen tối.

Bà bị đẩy vào bệnh viện tâm thần, Dương Bác được đưa tới ký túc xá trường học. Người nhà ngoại tới thăm bà, Dương Viễn đã sớm an bài thật tốt, chích thuốc cho bà, người mà người thân nhìn thấy chỉ là một người phụ nữ ngơ ngác ngác, biểu cảm đờ đẫn, người nhà chỉ biết roi lệ.

Dương Viễn đối xử với nhà vợ rất tốt, thường xuyên gửi tiền gửi quà, không ai hoài nghi hắn ta

Chỉ có Dương Bác nghi ngờ hắn ta.

Dương Bác len lén trốn khỏi trường, chạy tới bệnh viện gặp Từ anh, Từ anh ngay lúc tinh táo đã đem chuyện này nói cho hắn.

Lúc này Từ anh đã nhận rõ chồng mình là kẻ thế nào. Bà khóc nói cho Dương Bác: “Đừng để hắn biết con đã phát hiện ra, cũng đừng nói giúp mẹ. Con cố học thật giỏi, sống thật tốt.”

Bà sợ chồng tâm quá ác, làm chuyện gì bất lợi với con.

Dương Bác vẫn luôn nhẫn nhịn.

Dương Viễn không thể nào quản hắn. Hắn ta căn bản cũng không thích người vợ này, ngay tiếp theo cũng không thích đứa con trai này, hắn ta cũng đâu phải có mỗi đứa nhỏ này.

Nhưng Dương Bác là con trưởng, hắn lớn hơn Văn Dụ vài tuổi, trưởng thành sớm nhất. Mà hắn lại kế thừa khả năng học tập của bố, một bên nghiền răng nhẫn nhục, một bên cố gắng khác khổ, thi đỗ Thanh Hoa ở thủ đô, lọt top hai cả nước.

Dương Viễn rốt cuộc cũng chịu nhìn thẳng vào hắn.

“Việc làm ăn” của hắn ta có rất nhiều chuyện không thể cho ai biết, cần dùng người đáng tin nhiệm. Dương Bác nói thế nào cũng là con của hắn ta, mà lại vẫn luôn thành thật, dù sao cũng đáng tin hơn người khác. Dương Viễn ngay sau khi Dương Bác tốt nghiệp liền để hắn ở bên người hỗ trợ.

Dương Bác biểu hiện cẩn trọng, thập phần cố gắng, nhanh chóng lấy được tín nhiệm của Dương Viễn, càng ngày càng được nể trọng.

hắn đã sớm tra rõ “người đàn bà kia” trong miệng mẹ mình là ai.

Có lẽ do Từ anh bị nhốt quá lâu, Dương Viễn gần như đã quên đi bà, còn quang minh chính đại giới thiệu Trình Liên cho Dương Bác biết.

Dương Bác trong lòng hận muốn chết, trên mặt vẫn phải khách khí cung kính gọi một tiếng “Di Trình.”

Từ anh bị nhốt vài chục năm, trường kỳ dùng thuốc, thời gian dần trôi, trên tinh thần thật sự sinh bệnh.

Dương Bác không phải không muốn đưa bà ra, nhưng một ngày Dương Viễn Trình Liên vẫn còn, sẽ không có khả năng thả qua bom hẹn giờ Từ anh này ra.

Dương Bác thậm chí còn sinh ra suy nghĩ chơi chết Trình anh, chỉ là ý niệm này còn chưa thành hình, Trình Liên đã không nhẫn nhịn được tình trạng hiện tại, như phát điên muốn rời khỏi Văn Quốc An, rốt cuộc cũng cho hắn cơ hội báo thù.

“Mẹ, con nói cho mẹ biết...” Dương Bác nghiêng răng cười nói, “Có thể sướng rồi! Cực kỳ giải hận!”

Y tá vừa nghe thấy tiếng vang liên đẩy cửa bước vào, quát: “Chuyện gì xảy ra? không được kích thích bệnh nhân!”

Nhìn thấy y tá dè Từ anh để tìm thuốc cho bà yên tĩnh lại, Dương Bác quay đầu qua, gạt lệ.

Ngay lập tức, hắn nghĩ, đợi thêm một thời gian nữa, chờ làm xong chuyện trong khoảng thời gian này, hắn sẽ đón bà từ nơi quý quái này ra!

Bạn đang đọc truyện *Bị Phứ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 89

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Nhưng giấc mộng của Dương Viễn định sẵn phải tan biến.

Sau khi hắn rời đi, y tá nhìn cửa một chút, lặng lẽ lấy một vật từ nơi bí mật, cũng gọi điện thoại cho lão Hình.

Kiếp này, vì điều tra Ký An Ninh và Triệu Thần, mà Văn Dụ làm quen với lão Hình, đẩy nhanh chuyện này tới kết thúc.

Lời Dương Bác nói với Từ anh trong phòng bệnh, đều bị thiết bị ghi âm ghi lại siêu rõ ràng.

Lúc mở cho Văn Quốc An nghe, cho dù nghe được Dương Bác nói cho Từ anh, hắn đã giết Trình Liên thế nào, dù Văn Dụ đã nghe qua trước, vẫn hận đến nghiêng răng.

Văn Quốc An im lặng hồi lâu, thờ dài một tiếng nói: “không cần kéo dài nữa, giao hết cho lão Tiền đi.”

Văn Dụ xoa xoa mặt, biết tất cả nên tới kết thúc.

Nhưng anh lại không thấy sung sướng.

Đúng, không chút sung sướng nào.

Dương Viễn năm đó cảm tiền Trình Liên làm ăn chính đáng, liên tiếp thất bại. Sau đó hắn ta vô tình chạm mặt với bạn học hồi tiểu học, cùng nhau ăn bữa cơm, uống trận rượu, người kia ôm cổ nói cho hắn ta biết, rù cùng tới Đồng Nam Á, nơi đó có đường kiếm tiền.

Dương Viễn biết con đường kiếm tiền kia là gì, nhưng không chịu nổi cảm dỗ, cứ thế đắm đầu vào.

Khi xuất hiện trước mặt Trình Liên lần nữa, đã đủ tự tin đem mình đóng gói thành một con người thành công. Trình Liên cho hắn nhiều tiền hơn, hắn ta cảm số tiền vốn này, “việc làm ăn” càng ngày càng lớn.

Nhưng giờ Dương Viễn đã lớn tuổi, muốn lên bờ từ rất lâu. Lần này mượn chuyện của Trình Liên, hắn ta nằm mơ cũng muốn nhân cơ hội này thu mua trung tâm sản nghiệp Văn thị, tẩy trắng bước lên bờ.

Mộng chưa tỉnh, cảnh sát đã đến cửa.

Nên kết thúc rồi.

Tôn Nhã Nhân khi đi học bỗng buồn nôn, cô ta đi ra ngoài phòng học. Sau đó, mấy bạn học không thấy cô ta về nữa, nghe nói là ăn hồng dạ dày, xin nghỉ bệnh.

Ai cũng không nghĩ nhiều.

Mấy ngày liên tiếp, Tôn Nhã Nhân không lên lớp, hôm nay Ký An Ninh vừa tan học đi ra cổng trường, lại bị Tôn Nhã Nhân ngăn lại.

“An Ninh, Ký An Ninh.” cô ta ngăn Ký An Ninh lại, “Cậu có thời gian không? Tớ muốn tâm sự với cậu.”

Mắt cô ta hơi đỏ, người đẹp, ăn mặc cũng tinh xảo, nhìn điểm đậm đáng yêu. Nếu đổi lại là người khác có lẽ sẽ mềm lòng.

Ký An Ninh lại không mềm lòng với cô ta.

cô lạnh lùng nói: “Tôi không có thời gian, cô tìm người khác đi.” cô nghiêng về phía trước bước ra một bước, chuẩn bị đi.

“Này, Ký An Ninh!” Tôn Nhã Nhân lại ngăn cản cô, kéo tay áo cô, mềm giọng nói, “Xin cậu đấy, tớ thật sự có chuyện quan trọng mà.”

Bình thường Tôn Nhã Nhân hay thấy Ký An Ninh ở cùng Mạnh Hân Vũ cười cười nói nói, ôn hòa hiền lành, cho là chỉ cần hạ mình cầu xin Ký An Ninh, Ký An Ninh nhất định sẽ mềm lòng.

Trái tim Ký An Ninh còn cứng hơn nhiều so với Tôn Nhã Nhân nghĩ. cô nói,

“Chuyện của cô, không liên quan gì đến tôi.”

cô nói xong, liền nhìn về phía ven đường một cái.

Trợ lý Cao đứng cạnh xe, vừa rồi cô thấy một nữ sinh rất xinh đẹp, không ngờ hóa ra là đang chờ Kỳ An Ninh.

Hai cô gái bằng tuổi nhau, mặc dù Tôn Nhã Nhân kéo tay áo Kỳ An Ninh, nhưng nhìn qua không giống cái nhau. Trợ lý Cao cũng không tiến lên.

Tới tận khi Kỳ An Ninh cho hắn cái nhìn tín hiệu, hắn lập tức đi qua, đứng giữa hai người, nói: “Vị bạn học này, cô có chuyện gì không?”

Cho dù có chuyện cũng không thể nói ngay trước mặt hắn.

Tôn Nhã Nhân do dự nói: “Tôi...”

Kỳ An Ninh lại nói: “không có chuyện gì, chúng ta đi thôi.” nói xong, liền đi về phía ven đường.

Có trợ lý Cao ngăn giữa hai người, Tôn Nhã Nhân dù muốn giữ chặt Kỳ An Ninh cũng không có cách nào. cô ta chỉ có thể tro mắt nhìn Kỳ An Ninh leo lên xe, nghênh ngang rời đi. cô ta cắn môi, đánh ròi đi.

Xe lái được một đoạn, Kỳ An Ninh quay đầu lại nhìn một chút, thấy Tôn Nhã Nhân đi được vài bước, bỗng chạy tới gốc cây bên cạnh, khom lưng nôn.

Kỳ An Ninh nhú mày.

Trợ lý Cao chắc chắn đã báo cáo chuyện này cho Văn Dụ. Bởi vì Văn Dụ tới về đến nhà, tắm rửa trước, thay đồ ở nhà, hỏi: “Hôm nay Tôn Nhã Nhân đến tìm em rồi.

“Ừ.” Kỳ An Ninh ngồi trên ghế sofa ôm lap lên mạng, “nói là có chuyện vô cùng quan trọng. Em không để ý đến cô ta. không liên quan đến em.”

Văn Dụ đặc biệt thích tính không tùy tiện mềm lòng, không thánh mẫu của Kỳ An Ninh. anh nói: “Đừng để ý cô ta.”

Nhưng Kỳ An Ninh nhớ tới dáng vẻ nôn ói của Tôn Nhã Nhân, vẫn hỏi Văn Dụ: “Có phải cậu ấy và Tiền Hạo Nhiên có chuyện gì không?”

Văn Dụ nói: “anh đâu biết đâu, cũng nhiều ngày rồi anh không thấy Tiền Hạo Nhiên. lát nữa anh hỏi.”

Kỳ An Ninh lại ôm lấy lap nói: “Cũng không quan trọng.”

Ghế sofa vừa rộng vừa lớn, trống một mảng lớn. Văn Dụ chen tới, ngồi chung với Kỳ An Ninh.

Kỳ An Ninh quay sang nhìn hai mắt anh, hỏi: “Hôm nay có chuyện gì không?”

Văn Dụ: “Hử?”

Kỳ An Ninh nói: “Cảm thấy anh không giống bình thường lắm?”

“thật sao?” Văn Dụ hỏi, “Sao lại không giống?”

Kỳ An Ninh nói: “không biết nói sao, không phải là vui vẻ, cũng không phải là không vui, chỉ là không giống nhau.”

Văn Dụ kinh ngạc, sờ sờ mặt hỏi: “rõ ràng như vậy à?”

“Cũng không phải rõ ràng, mà là...” Kỳ An Ninh nói, “Em có thể cảm giác được.”

Văn Dụ “Sách” một tiếng, tựa đầu vào vai cô, lăm lăm: “Em sắp thành giun dưa trong bụng anh rồi.”

Kỳ An Ninh cười cười, quay đầu về tiếp tục lên mạng.

Yên tĩnh một lát, Văn Dụ đang tựa đầu trên vai cô bỗng nhiên nói: “đã tìm được hung thủ giết mẹ anh.”

Tay Kỳ An Ninh dừng một chút, quay đầu chỉ thấy đỉnh đầu Văn Dụ đang tựa trên vai cô.

“không vui?” cô hỏi.

“Vui về cái cầu.” Văn Dụ buồn bực nói, “Mẹ anh đem bản thân sống sờ sờ tìm đường chết.”

anh còn nói: “Em đoán xem hung thủ là ai.”

Kỳ An Ninh không chút nghĩ ngợi nói: “Đương Bác? Hay là Dương Viễn?”

Văn Dụ thờ dài nói: “Cả hai.”

Kỳ An Ninh im lặng.

một người là bố ruột, một người là anh trai cùng cha khác mẹ, người bị giết là mẹ ruột.

Cho dù bắt được, cũng đúng là không vui nổi.

Kỳ An Ninh hỏi: “Khi nào bác được thả?”

“Ngày mai.” Văn Dụ nói, “Ngày mai nhất định phải đón bố anh ra, không thể để ông ấy chịu khổ trong đó.”

Thực tế có chú ba Tiền Hạo Nhiên ở đó coi chừng, lại thêm Văn Quốc An tuổi đã cao, trong đó cũng cho ông đãi ngộ đặc biệt, trừ việc không có tự do thì cũng không phải chịu khổ gì.

Nhưng có thể ra chung quy vẫn tốt hơn.

“Nhìn xem, vẫn có chuyện dễ vui mừng mà.” Kỳ An Ninh hôn nhẹ lên đỉnh đầu Văn Dụ.

Văn Dụ thờ dài, ôm eo Kỳ An Ninh nói: “đi đi đi, đi ngủ, đi ngủ.”

Ngủ sớm dậy sớm thân thể tốt.

Văn Dụ lại mơ một giấc mơ.

Chuyện lớn anh làm trong mơ giống với chuyện ngoài hiện thực, cùng hai bố con Dương gia lá mặt lá trái.

Nhưng giấc mộng này khác với hiện thực là, người bị cảnh sát bắt là Văn Dụ, không phải bố con Văn gia. Tội danh là “muru sát”.

Văn Dụ hoang mang, anh muru sát ai?

Văn Quốc An còn đang bị giam giữ, chợt nghe thấy tin này, đột nhiên bị xuất huyết não, cứu giúp muộn, chết.

Hai bố con Văn gia, một người chết, một người vào tù. không có ai chèo chống đại cục, lòng người trong tập đoàn lập tức tan rã, quần ma loạn vũ.

Cha con Dương thị cường điệu muốn tư liệu trong tay luật sư Trịnh và thư ký Tôn, hai người kia ý thức được thế cục khó cứu vãn, xuất phát từ lợi ích mà suy tính, hướng về cha con Dương gia quy hàng.

Tội muru sát của Văn Dụ được thành lập. Bình thường mà nói, cho dù muru sát tối đa cũng chỉ tới tù chung thân. Nhưng Dương Bác ở sau lưng thúc đẩy, Văn Dụ bị phán án tử hình.

Văn Dụ trong mộng cảm nhận được những ngày cuối cùng đó, cảm giác lòng như tro tàn.

Tuyệt vọng làm người khác ngạt thở.

Viên đạn cuối cùng kết thúc cuộc đời anh, trong nháy mắt trước lúc chết, anh lại nhìn thấy Kỳ An Ninh.

“Nếu có kiếp sau...” cô khóc.

A, anh đã mơ thấy hình ảnh này.

Hóa ra, cô ngay lúc anh chết đã nói câu này!

Văn Dụ phút chốc mở hai mắt ra.

Trong phòng ngủ một màu đen kịt, trái tim anh co vào, trán đầy mồ hôi lạnh. Có một thời gian rất dài, luôn cảm thấy trái tim có loại cảm giác đau thấu tâm can, tứ chi cứng ngắc, không cách nào động đậy.

Tới tận khi Kỳ An Ninh trở mình, ôm lấy anh.

cô đang ở bên cạnh anh!

cô nóng hằm hập, thân thể có mùi hương.

cô và anh vẫn đang sống!

Văn Dụ hít sâu mấy cái, thân thể cuối cùng cũng thả lỏng.

anh trở tay ôm Kỳ An Ninh vào lòng thật chặt.

Kỳ An Ninh hơi tránh một chút, nói mớ gì đó, rồi im lặng.

Trong bóng đêm, Văn Dụ dần thấy rõ hình dáng gò má cô. cô ngủ rất say, hô hấp đều đều, kéo dài.

Văn Dụ bình tĩnh nghe tiếng hít thở của cô, đáy lòng dần bình tĩnh lại, từ từ ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, Văn Quốc An cuối cùng cũng được thả ra.

Văn Dụ đưa người đến đón ông, ngồi trên chiếc xe hơi sang trọng, trực tiếp đưa người đến bệnh viện tư nhân bình thường bọn họ hay tới khám.

“Tôi đây làm gì?” Văn Quốc An hỏi.

“Kiểm tra thân thể.” Văn Dụ nói, “Bị nhốt lâu như thế, ai biết người có mắc bệnh gì không.”

Văn Quốc An nói: “Con mới có bệnh, lão từ cực kì khỏe mạnh.”

“Được được được, bố sống lâu trăm tuổi!” Văn Dụ đồ dành đầy đưa, quả đúng là áp Văn Quốc An đi làm một đồng kiểm tra.

Nào là CT rồi MRI, làm Văn Quốc An thấy phiền chết, lầm bầm: “Còn tưởng được nhanh về nhà tắm cho dễ chịu!”

Kết quả điều tra tốt hơn so với Văn Dụ nghĩ, người già đương nhiên khó tránh khỏi việc sinh bệnh, thường ngày điều trị là được.

“Xem đi, đã nói ta không có tâm bệnh.” Văn Quốc An đắc ý.

“Được được được, con mới có bệnh, con mới có bệnh.” Văn Dụ nhận bừa.

anh cảm thấy mình có thể thật sự là có bệnh, cái bệnh ngày nghĩ gì đêm mơ đó đúng là càng ngày càng nặng.

Cảm giác trong những giấc mộng kia quá mãnh liệt, giống như những chuyện đó đã từng xảy ra.

Sáng hôm nay Văn Dụ tỉnh lại, chuyện đầu tiên làm chính là sắp xếp cho Văn Quốc An làm kiểm tra.

Đều là do giấc mộng gây ra.

Nên phá bỏ những giấc mộng này!

Đến tối nhận được điện thoại của luật sư Trịnh, vụ án bố con Dương gia sát hại Trình Liên đã tìm thêm được nhiều manh mối mới.

Bao gồm cả hiện trường vụ án, phương tiện vận chuyển thi thể, trên cơ bản, vấn đề đã đóng thuyền.

Chứng cứ giao dịch phạm pháp cùng việc rửa tiền của Dương Viễn những năm này, cũng được đưa ra, bước kế tiếp là hoàn trả tiền Văn gia.

Theo sát chưa tới hai ngày, cả Dương Bác và Dương Viễn đều muốn xin gặp Văn Dụ.

Văn Dụ đi gặp bọn họ.

Dương Viễn nước mắt rơi như mưa.

“Ta chỉ muốn đoạt lại dao thôi, đều là thằng ranh Dương Bác kia! Nó hận ta và mẹ con, mới xuống tay!” hấn ta khẩn cầu, “Tiểu Dụ, ta là bố ruột của con, con phải giúp ta!”

Văn Dụ rất không kiên nhẫn: “Muru sát đã truy tố, tôi kéo thế nào.”

Dương Viễn nói: “trên đời này không có chuyện gì tiền không làm được. Ta chỉ cần con thay ta làm”

Dương Viễn tung ra đòn dụ dỗ: “Dương Bác là được. Tài sản mấy năm nay ta tích lũy, về sau chắc chắn sẽ để cho con.”

“Tài sản của ông? Buôn lậu, rửa tiền, mấy cái đó sao?” Văn Dụ cười lạnh, “Tĩnh lại đi, lập tức về quốc gia thôi.”

Sắc mặt Dương Viễn thay đổi.

Cuối cùng Văn Dụ nói: “Đừng có mẹ nó bày ra bộ dạng ông bố đức hạnh đó. Tôi nhìn phiền.”

“Ông ngoại trừ cung cấp một con t*ng trùng thì đã cho tôi được cái gì?”

“Lão từ đời này, chỉ có một người bố.”

“Thời khắc quan trọng trong đời, ông ấy đều ở cạnh tôi.”

“Ông ấy họ Văn.”

Bạn đang đọc truyện *Bị Phứ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Thả lỏng

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Dương Bác mạnh mẽ hơn so với bố mình, chí ít không khẩn cầu thứ thứ hay yếu thế cầu xin thương xót.

Mấy ngày liên tục chịu thẩm vấn cường độ cao, tinh thần hấn có chút uể oải, nhưng vẫn giữ vững tỉnh táo.

“Tôi không thù oán với cậu. Cậu không mạnh bằng tôi, chẳng qua lão già kia thoải mái mới tạo nên.” hấn nói, “Nhưng đích thực tôi có thù oán với mẹ cậu.”

Đây là anh trai cùng cha khác mẹ với anh, Văn Dụ đã điều tra rõ, mẹ hấn có thù oán với mẹ mình, lúc đối mặt với hấn khó tránh khỏi tâm tình phức tạp.

“anh rốt cuộc muốn nói với tôi cái gì?”

“không có gì.” Dương Bác nói, “Dù sao thắng bại đã phân, thắng làm vua thua làm giặc, đã không còn gì để nói. Chỉ cảm thấy hai anh em chúng ta chưa có một lần chân chính đối mặt nói chuyện với nhau.”

Văn Dụ im lặng một hồi, nói: “Mặc dù cùng chảy chung dòng máu, không có nghĩa chúng ta là anh em. Chuyện người đời trước, cũng định sẵn hai ta không thể làm anh em”

“Phải rồi. Là tôi tự mình đa tình.” Dương Bác cười tự giễu, hỏi anh, “Cậu sẽ đuổi tận giết tuyệt tôi à?”

Văn Dụ nhún mày: “anh đáng sao?”

“Có đáng hay không, nếu đổi lại là tôi, nhất định sẽ đuổi tận giết tuyệt.” Dương Bác cười cười nói, “Điểm này tôi giống lão già hỏa kia, dù sao tôi cũng coi như lớn lên bên cạnh lão.”

Văn Dụ cười lạnh: “Muốn chết, phương pháp còn nhiều, buộc ống quần lên cửa cũng có thể chết. không cần bản tay tôi.”

Phòng gặp mặt yên tĩnh một lát, Dương Bác bỗng nhiên nói: “Mẹ tôi không có bằng cấp gì.”

Lời của hắn không đầu không đuôi, thập phần đột ngột, làm Văn Dụ ngạc nhiên.

hắn phối hợp nói: “Gương mặt bà cũng không đẹp lắm, không thể nào sánh bằng mẹ cậu. Cho nên đối với bà mà nói, gà cho bố tôi, là chuyện tốt, là miếng bánh từ trên trời rớt xuống, quả đúng là đập bà đến choáng váng.”

“Nhưng bà không biết, bố tôi sẽ lấy bà, là vì muốn biểu hiện trung tâm với mẹ cậu. Để mẹ cậu cho ông ta là ánh trăng sáng, rời khỏi bà ta, ông ta sẽ không yêu bất kỳ ai nữa, bao gồm cả vợ mình.”

“Người như bố tôi, không, nên nói bố chúng ta, ông ta, thật ra trong lòng không đem những người khác vào mắt. Bao gồm mẹ tôi, mẹ cậu, tôi hay là cậu.”

“Khi tôi đâm chết mẹ cậu, thực ra hắn là tôi và ông ta cùng nhau đâm, tôi cũng thấy khiếp sợ, ài.”

Dương Bác cuối cùng cũng nói: “Trong tất cả những chuyện này, nếu có ai thật sự vô tội, cũng chỉ có mẹ tôi.”

Văn Dụ phát hiện, anh không có cách nào phản bác. Trong đám chuyện hỗn loạn này, cho dù Văn Quốc An cũng không phải hoàn toàn vô tội.

Đúng thật chỉ có mẹ Dương Bác thuần túy là người bị hại.

Văn Dụ hiểu ý định của Dương Bác.

“Bố tôi và tôi sẽ không đụng tới mẹ anh.” anh lạnh lùng nói, “Mẹ anh sẽ tiếp tục ở trong bệnh viện trị liệu thật tốt, tiền tôi bỏ, cái này xem như nợ mẹ tôi trả cho mẹ anh.”

Dương Bác vui mừng cười.

thật sự không phải là một cuộc gặp mặt vui vẻ gì,

Sau khi Văn Dụ rời khỏi phòng gặp mặt, liền vô cùng muốn quên cuộc nói chuyện này. Nhưng làm sao cũng không quên được.

Trong đám bạn bè, tin tức nhanh nhạy nhất là Tiền Hạo Nhiên. hắn là người đầu tiên gọi điện cho Văn Dụ, hỏi tình hình tiến triển sao.

Văn chưa định án, Văn Dụ không nói quá nhiều, quay sang hỏi ngược hắn: “Tôn Nhã Nhân có phải có chuyện gì không?”

Vừa nhắc đến chuyện này, Tiền Hạo Nhiên lại thấy chán.

“cô ta mang thai.” Tiền Hạo Nhiên nói.

Văn Dụ bất ngờ, trách cứ hắn: “Sao lại không cẩn thận thế.”

Tiền Hạo Nhiên nói: “Uống nhiều quá.”

Văn Dụ hỏi: “cô ta muốn sao?”

Ngẫu nhiên không cẩn thận trúng thường cũng không phải không có. Nhưng loại chuyện này giải quyết cũng đơn giản.

Nghe giọng Tiền Hạo Nhiên liền biết lão đại này không vui, chắc chắn là Tôn Nhã Nhân lại đưa ra yêu cầu gì quá quắt.

Quả nhiên, Tiền Hạo Nhiên nói: “Cậu thật sự không hiểu bây giờ cô ta tâm lớn bao nhiêu đâu.”

Văn Dụ hỏi: “Lớn cỡ nào?”

“Hừ!” Tiền Hạo Nhiên tức giận nói, “cô ta vậy mà ra yêu cầu kết hôn. cô ta mẹ nó đến tuổi kết hôn còn chưa tới, thế mà suy nghĩ hão huyền muốn kết hôn.”

Văn Dụ nói: “thì kết hôn chứ sao.”

Tiền Hạo Nhiên tức giận chết: “Cút nhanh!”

Có thể nhìn ra nhà anh đã bình an vô sự.

Văn Dụ quay về nói với Kỷ An Ninh: “Tôn Nhã Nhân mang thai, cô ta muốn kết hôn với Tiền Hạo Nhiên. cô ta tìm em, rất có thể là muốn thông qua em để nhờ anh nói giúp cô ta.”

Kỷ An Ninh há to miệng, nửa ngày mới khép lại.

“Đúng là thần kỳ, không biết nghĩ sao mà lại làm vậy?” Văn Dụ chê trách. Đương nhiên anh đứng trên lập trường Tiền Hạo Nhiên mà xem xét vấn đề.

Kỷ An Ninh lại có chút hiểu.

“Trong tiểu thuyết đều viết như thế.” cô nói.

“Hả?”

“Mấy tiểu thuyết cho nữ sinh ấy.” Kỷ An Ninh nói, “Đều viết là mang thai, cuối cùng bị đuổi theo đòi kết hôn.”

Văn Dụ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: “Tiểu thuyết nào tàn gì thế? Nữ sinh đều đọc loại tiểu thuyết này à?”

“không hẳn, em không đọc.” Kỷ An Ninh nói.

Sở dĩ cô biết một chút, là vì Bạch Lộ hay trò chuyện với người khác, cô thỉnh thoảng nghe lọt một vài câu.

Nhưng Kỷ An Ninh và Mạnh Hân Vũ đối với loại tiểu thuyết quá mức khiêu dâm đều rất không ưa. Hai người bọn họ đều phải chịu qua cuộc sống cực khổ sớm hơn so với người khác,

đối diện với thế giới hiện thực, loại nội dung mơ mộng hão huyền này rất khó đã động đến hai người.

Chỉ là kiểu nói của Kỳ An Ninh, Văn Dụ đột nhiên kịp phản ứng, đối với chuyện như thế này, đương nhiên Kỳ An Ninh không cùng lập trường với anh.

Đây là lập trường của đàn ông và lập trường của phụ nữ.

Mà ánh mắt sắc của anh lia đến, Kỳ An Ninh ngồi trên ghế sofa, mặc dù còn đang ôm lap, nhưng một tay vô thức che bụng mình.

Liên quan đến mấy ngày hoang đường đó, hồi ức đột nhiên tràn vào đầu Văn Dụ.

Ban đầu từ sau lúc đó, hai người bọn họ tới giờ vẫn chưa từng nhắc lại, đều cố gắng quên đi.

Nhưng ngày đó thật sự không vui, tinh thần lẫn thân thể đều không. Thứ phát tiết ra nếu nói là dục vọng, còn không bằng nói là đau đớn.

Nhưng Văn Dụ lại đồng thời nhớ tới, thân thể Kỳ An Ninh và thân thể anh quện vào nhau như thế nào. Nhiệt độ thân thể, trong gian phòng đầy mùi gay mũi.

Văn Dụ nhớ tới, hô hấp Kỳ An Ninh đã từng hỗn loạn, nhưng trước nay cô đều không phát ra âm thanh gì, giống như đang chịu hình.

cô cũng chẳng sung sướng.

Văn Dụ nhìn qua Kỳ An Ninh đang ngồi trên ghế sofa, trong lòng cảm thấy sự hối hận.

Lần đầu tiên của anh và cô, thật sự không nên xảy ra như thế, cũng không nên lưu lại hồi ức như vậy.

anh thấy tay cô vẫn luôn để trên bụng, mắt mặc dù còn nhìn vào lap, nhưng ánh mắt rõ ràng không tập trung.

Văn Dụ để cốc nước xuống, sai bước đi tới ngồi trên bàn trà, xòe tay đặt trên bụng Kỳ An Ninh.

Lòng bàn tay anh cực nóng, Kỳ An Ninh lấy lại tinh thần, cười một tiếng: “Em không có.”

Chắc chắn không có, Văn Dụ biết.

Nhưng bàn tay anh đang vuốt bụng dưới Kỳ An Ninh. Giờ cô đang kiên trì rèn luyện, bụng dưới không chỉ bằng phẳng mà còn đều đặn. Văn Dụ nhớ cô có cái rốn tròn trịa, rất đáng yêu.

anh liền luồn tay vào tìm cái thứ tròn trịa đáng yêu nhỏ nhắn kia.

Nhột quá, Kỳ An Ninh cười ra tiếng, bỏ lap qua, bắt lấy tay anh.

Văn Dụ chuyển đến ngồi trên ghế sofa, ôm cô vào lòng.

Rất nhiều chuyện đã lắng xuống, Kỳ An Ninh có thể phát giác ra Văn Dụ khó được lúc nhẹ nhõm. anh ôm cô vào lòng, hôn lên tóc cô, ngậm vành tai cô, dần dần động tình. Cuối cùng anh chôn mặt vào cổ cô, tình tề nút vào, có chút thở gấp.

Kỳ An Ninh cảm thấy Văn Dụ bộc phát dục vọng. Trong hơn một tháng qua, anh phải gánh vác quá mức nặng nề, chống đỡ đế quốc của bố mình, mấy vấn đề sinh lý cấp thấp như dục vọng này, căn bản không rảnh bận tâm.

Kỳ An Ninh nhắm mắt lại, quyết ngồi im, tận lực không đi kích thích anh.

Răng Văn Dụ cắn cổ cô, có một chút đau nhói cùng khoái cảm tựa dòng điện.

Nhưng anh không tiến sâu thêm, điều chỉnh hô hấp một lát, buông cô ra nói: “anh đi tắm.”

Kỳ An Ninh miễn cưỡng “Ừ” một tiếng.

Thân thể Văn Dụ lắc một cái, ôm chặt cô cọ cọ, vội vàng đứng dậy rời đi.

Hai người bọn họ tỉnh táo đầu óc, mọi chuyện gần như giải quyết xong, nhưng Trình Liên vẫn chưa được hạ táng.

Buổi tối lúc nằm xuống đi ngủ, Kỳ An Ninh hỏi nhiều một câu: “Vay chuyện Tiền Hạo Nhiên với Tôn Nhã Nhân giải quyết thế nào?”

Văn Dụ nói: “Phá.” Kết thúc vấn đề.

Kỳ An Ninh im lặng, trở mình.

Văn Dụ ôm cô: “Bọn họ đều là người trưởng thành rồi.”

một bên quá không cẩn thận, một bên tâm quá lớn. Trong thế giới người trưởng thành, thường không có thuần túy đúng hay sai.

Nhưng Văn Dụ nghĩ, mình chắc chắn sẽ không thiếu cẩn thận như Tiền Hạo Nhiên, chắc chắn sẽ không để Kỳ An Ninh phải chịu loại đau khổ đó.

nói cho cùng, từ đáy lòng Tiền Hạo Nhiên đã không đem Tôn Nhã Nhân để trong lòng. Nhưng anh chắc chắn sẽ không làm vậy với Kỳ An Ninh.

Nhưng nếu như, nếu như... Ai cũng biết đời này không có chuyện tránh thai an toàn trăm phần trăm, cho dù áo mưa cũng chỉ có 97% xác suất tránh thai.

Nếu như thật sự may mắn trúng thưởng...

Tối hôm đó là lần đầu tiên trong đời nghiêm túc ngâm cứu về vấn đề này. Tay anh vẫn luôn đặt trên bụng Kỳ An Ninh, hai người cứ vậy mà chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau Văn Dụ gặp Văn Quốc An, bỗng nhiên nói một câu không đầu không đuôi với ông: “Đột nhiên muốn làm bố là có chuyện gì xảy ra?”

Văn Quốc An kinh ngạc: “Ai kích thích con thế?”

“Tiền Hạo Nhiên.” Văn Dụ nói, “hắn làm người ta to bụng.”

Văn Quốc An hăm mộ: “Nhìn con nhà người ta kia!”

Hăm mộ mù quáng cái gì, Văn Dụ nói, “Phá rồi.”

Văn Quốc An lập tức lật mặt: “Con cháu bất hiếu! Ta phải tâm sự với bố nó.”

Văn Dụ: “...” Thế quái nào còn đi mách lẻo với phụ huynh.

anh chuyển đề tài, nói chuyện đứng đắn.

“Mẹ con vẫn còn nằm trong cục cảnh sát, bố tính khi nào thì đưa về nhập thổ vi an?” anh hỏi, “Còn bên ông bà ngoại nữa, náo loạn cả một tháng, muốn gặp bố.”

Đây đều là chuyện rắc rối, còn nhất định phải do Văn Quốc An xử lý.

Trung tuần tháng tư, Văn Quốc An vẫn tổ chức cho Trình Liên một tang lễ thể diện.

Ông bà ngoại Văn Dụ vừa khóc vừa gào muốn Văn Quốc An cho họ một lời giải thích. Văn Quốc An cho. Bọn họ liền yên tĩnh như gà.

Trước khi gần quay lại nước ngoài, họ còn ân cần căn dặn Văn Dụ, muốn anh nhất định phải ở trước đầu gối Văn Quốc An tận hiếu cho thật tốt, phải thuận theo Văn Quốc An, đừng chọc Văn Quốc An tức giận. Hai người bọn họ nơm nớp lo sợ, muốn nói lại thôi.

Cuối cùng Văn Dụ không kiên nhẫn nổi nữa.

Trình Liên có cái tính cách kia là do hai người dạy ra cả.

Nhưng Văn Dụ được Văn Quốc An dạy dỗ, anh không chịu nổi bộ dạng này, trực tiếp chọc thủng: “không phải chỉ là không phải con ruột của bố cháu thôi à? Muốn nói cứ nói đi.”

Hai người vô cùng sợ hãi: “Cháu, cháu biết rồi.”

Văn Dụ vốn chẳng có tình cảm với họ, anh lạnh lùng nói: “Hai ông bà cứ quay về sống như bình thường là được, thiếu tiền thì nói với cháu. Chuyện cháu bên này không nhọc ông bà quan tâm.”

Tiền bọn họ lên máy bay, yên tĩnh hẳn.

Sau khi Văn Quốc An ra ngoài, nhặt lên một đồng chuyện công ty lớn, Văn Dụ cuối cùng cũng không cần gồng lên chống đỡ. Nhìn máy bay cất cánh, Văn Dụ quay người lại, chỉ cảm thấy cả người đều khoan khoái.

anh hôm nay còn có chuyện khác muốn làm

anh nói với Kỳ An Ninh tối nay sẽ ra ngoài ăn một bữa tối thật đặc biệt, anh đã đặc biệt sắp xếp.

Bữa tối được đặt trong một nhà hàng Michelin cao cấp, đồ ăn tinh xảo, hương thơm vấn vít.

Văn Dụ liên tục rót rượu cho Kỳ An Ninh. Chính anh cũng uống một ít.

Kỳ An Ninh hỏi: “Hôm nay không phải lái xe à?”

Con mắt Văn Dụ sáng quắc, nói: “Đêm nay không về.”

Kỳ An Ninh không biết sao, nhịp tim có hơi nhanh. cô còn tưởng rằng sau khi cô cùng anh thân mật, sẽ không còn loại cảm giác này, hóa ra cô sai rồi.

Hai tháng nay Văn Dụ chịu áp lực quá lớn, anh hoàn toàn thu liễm, mới làm cho Kỳ An Ninh sinh ra cảm giác cô và anh giống đôi vợ chồng già.

Đúng là ảo giác rồi.

Kỳ An Ninh cúi đầu nhấp ngụm rượu vang đỏ, ngẩng đầu lên, trên môi vương chút giọt rượu trơn bóng lấp lánh.

Văn Dụ nhìn thoáng qua, nghiêng người về phía trước, mút môi cô. Đầu lưỡi anh liếm qua môi cô, linh hoạt mà lão luyện.

Cô lẽ là do uống rượu, đôi mắt anh sáng rực, trong ánh mắt mang theo nồng đậm ý xâm lược.

anh rời môi Kỳ An Ninh, liền thấy gáy cô nổi lên lớp da gà thật mỏng.

Văn Dụ mỉm cười xoa lên nơi đó, lòng bàn tay vuốt ve, nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Đừng nóng vội.”

Từ từ sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 91: Đêm nóng bỏng

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Có lẽ là do rượu, cũng có thể do lòng bàn tay Văn Dụ vuốt ve sờ nhẹ, sóng mắt Kỳ An Ninh liếm điểm, gương mặt tuyết trắng nổi lên ửng đỏ nhàn nhạt.

Văn Dụ thích cô như thế này. Trong khoảng thời gian này áp lực quá lớn, không có nhiều thời gian lẫn sức lực ở bên cô. cô mỗi ngày về nhà đều yên tĩnh ngồi học, yên lặng đọc sách, lặng mặng

cô quá yên tĩnh, làm người ta thấy đau xót.

Thình thoảng vào lúc Văn Dụ xử lý công việc, có ngược mắt nhìn cô, cô luôn là lông mày lông mi buông xuống, hết sức tập trung. Văn Dụ muốn, chờ sau khi mọi chuyện kết thúc, nhất định khiến cho cuộc sống Kỳ An Ninh tràn ngập sức sống lẫn tiếng cười, nhất định phải giúp cô giống như xưa, toàn thân bùng bùng nhựa sống.

thật vất vả và xử lý xong mọi chuyện cần thiết, còn sót lại mấy chuyện, toàn bộ đều ném lại cho bố anh.

Khó khăn lắm mới đem được toàn bộ thời gian của anh dành hết cho cô.

Kỳ An Ninh uống tới hơi say.

Văn Dụ chơi xấu, liên tục rót rượu cho cô. Khóe miệng lúc cười đều lộ ra sự xấu xa, đợi chút nữa không biết anh muốn làm chuyện xấu xa gì với cô.

Nhưng Kỳ An Ninh phát hiện ra, so với Văn Dụ thâm trầm lạnh lẽo trong hai tháng này, cô vẫn thích cái người trong mắt lộ vẻ xấu xa này hơn, một Văn Dụ đuôi mắt lông mày khóe miệng đều chọc người.

Đây mới là anh thả lỏng dưới gương mặt thực.

Kỳ An Ninh cho là Văn Dụ sẽ đưa cô về nhà, ai ngờ vừa ra khỏi nhà hàng anh trực tiếp đưa cô vào thang máy.

“Hôm nay không về nhà, ở lại đây luôn.” anh đẩy cô tới vách thang máy, cúi đầu hôn.

Kiến trúc tòa nhà này vốn là khách sạn nổi danh.

“không công bằng.” Kỳ An Ninh lầm bầm, “anh uống ít hơn em”

Văn Dụ cười nói: “Nào có? rõ ràng em một ly, anh một ly, một ly cũng đâu thiếu?”

Kỳ An Ninh túm vạt áo anh, không tin: “Vậy sao anh không say chút nào?”

rõ ràng dưới chân cô lằng lằng, đầu óc choáng váng. Nhưng Văn Dụ lại chẳng làm sao. Ánh mắt anh sáng rực như chứa hai đốm lửa lớn trong đó.

Văn Dụ cười đến mức lồng ngực rung rung. anh cúi đầu nhẹ nói bên tai cô: “Nếu anh say, đêm nay sẽ không thú vị nữa.”

anh nhẹ nhàng cắn tai Kỳ An Ninh. Nơi đó cũng là chỗ mẫn cảm của cô.

Chỗ mẫn cảm của cô rất nhiều, anh cắn cắn còn chưa kịp cẩn thận khai phát. Đêm nay vừa hay.

Đầu lưỡi linh hoạt chui vào lỗ tai trên chọc, eo Kỳ An Ninh mềm nhũn.

Tiếng thanh máy kêu “Đỉnh” một tiếng.

Văn Dụ khom lưng xuống, ôm lấy Kỳ An Ninh, đứng dậy đem cô bế lên.

Kỳ An Ninh thờ nhẹ một tiếng, vội ôm đầu và bả vai Văn Dụ để ổn định thân mình.

Văn Dụ xoay cô sang một bên, để cô ngồi lên cánh tay mình, tư thế này giống như đang ôm trẻ con. Kỳ An Ninh cúi người ôm bả vai anh, cười khanh khách.

Gian phòng to lớn rộng rãi, trong phòng ngủ có chiếc giường king size, đứng sừng sững trước cửa thủy tinh sát đất chính là một cái bồn tắm massage lớn hình tròn.

Văn Dụ thả Kỳ An Ninh lên giường, Kỳ An Ninh lập tức chìm vào.

cô choáng đầu nhìn thử, còn tưởng do đệm giường độc đáo, rơi vào mới phát hiện, ra là trên giường được phủ một lớp cánh hoa hồng thật dày.

Văn Dụ không dùng hoa hồng đỏ. Cái loại hoa hồng đỏ cho mấy người trung niên cầu hôn đó, đối với anh và Kỳ An Ninh thì quá là ông cụ non. anh chọn hoa hồng trắng bên trong có chút phấn, tựa như gương mặt kiều nộn* của Kỳ An Ninh, càng giống với nhiều bộ phận trên thân thể cô.

*kiều: mềm mại và đáng yêu, nũng nịu, cung, nuông chiều. Nộn: non, mềm, e thẹn, màu nhạt.

Ngay lúc cởi sạch quần áo, suy nghĩ này của Văn Dụ đã được chứng thực.

Lần đó của anh và cô, đúng là không nên âm trầm, u ám, kiềm chế như thế, Văn Dụ thế phải bù đắp cho cô thật tốt.

anh nóng rực tựa ngọn lửa, đem Kỳ An Ninh hòa tan thành nước.

Ào ạt, róc rách, rào rạt, tuôn vỡ.

Lúc như mạch nước ngầm, lúc lại lao nhanh, giây trước yên tĩnh như khe nước sâu, giây sau đã bị gợn thủy du long đánh đến sóng triều ngập trời.

Con mắt Kỳ An Ninh ướt sũng. Cổ họng có cái gì muốn phát ra, nhưng cứ thấy thẹn, gắt gao cắn môi.

“Bảo bối.” Văn Dụ mỉm cười nói, “Muốn thì cứ kêu lên.”

Kỷ An Ninh đưa tay che khuất mắt, cuối cùng vẫn không liên chế được kêu lên. Hộp tẩu cùng từng chút từng chút cánh hoa lãng đãng trên giường.

Tiết tẩu ấy dài lâu kéo dài, phần lực eo Văn Dụ tổn công luyện 20 năm, giờ đúng là thời điểm dụng binh.

Đây là lần đầu trong đời Kỷ An Ninh đạt đỉnh.

cô cảm thấy bản thân từ một vũng nước hóa thành sương mù, bốc hơi hết, cứ bay lên, bay lên, cuối cùng chạm tới đám mây.

Lúc này mỗi tế bào trong thân thể đều sống, đều vui mừng nhảy lên. Kỷ An Ninh cảm thấy mình sống động hơn bao giờ hết.

cô gắt gao ôm chặt Văn Dụ.

Văn Dụ tựa lửa nóng nướng bỏng, anh đem sức sống của anh trao cho cô.

Nhưng Văn Dụ vẫn chưa thỏa mãn.

anh nghỉ ngơi một lát, ôm Kỷ An Ninh ôm xuống bồn tắm lớn trước cửa thủy tinh sát đất.

Thế lực Kỷ An Ninh vốn bị tiêu hao nhiều, cô lại uống rượu, bị ngâm nước nóng, rượu bốc lên. Nếu không phải Văn Dụ ôm cô, có lẽ cô chìm nước rồi.

Phòng ngủ tắt đèn, từ bồn tắm nhìn ra ngoài, có thể đô thị phồn hoa xa hoa trụy lạc.

Kỷ An Ninh ôm Văn Dụ, ghé vào vai anh, nhìn thấy cánh tay mình nhiễm màu ánh đèn neon xuyên qua cửa kính.

cô ngược mắt, thấy rất nhiều mái nhà bên ngoài gần gần xa xa. Ánh mắt cô mê ly, cổ nheo mắt lại nhìn kỹ.

Văn Dụ bỗng nhiên nói: “Bồn tắm lớn này là do một vị danh sư người Ý thiết kế, mỗi một chỗ đều phù hợp với cơ học cơ thể người.”

“Hả?” Kỷ An Ninh mờ mịt. Đầu cô choáng váng, không biết Văn Dụ bỗng nói cái này làm gì.

“Em biết không...” Văn Dụ nâng cô lên, cắn lỗ tai cô nói, “Mỗi một đường cong trong bồn tắm này, đều tồn tại ý nghĩa riêng.”

Kỷ An Ninh càng thêm mù mịt, đôi môi hồng thuận khe mở, con mắt mơ màng hơi nước, mê mang lại vô tội.

Văn Dụ nhớ vừa nãy cô nằm dưới người anh, nức nở như con thú nhỏ, vòng eo còn chưa bớt nhiệt lại bắt đầu nóng lên, thân thể lại tiến vào trạng thái vận sức chờ phát động lần nữa.

“Tối đây, em thử chỗ này một chút.” anh dỗ dành cô, để cô buông cánh tay đang bám vào vai anh, đỡ cô tựa vào vách bồn tắm lớn.

Nơi đó có đường cong tạo hình lời lỏm, Kỷ An Ninh nằm sắp tới, phát hiện tạo hình nghiêng kia vừa hay để nâng đỡ cơ thể cô.

Rất dễ chịu.

“Xem đi, anh đã nói với em mà, mỗi một đường cong đều có ý nghĩa riêng.” Văn Dụ đè ép cô từ sau lưng, nói bên tai cô.

Giọng anh khàn khàn, khí nóng thổi vào lỗ tai Kỷ An Ninh, có chút không nhịn được. cô không chịu được xoay người một chút.

Vòng eo bỗng bị cánh tay giữ lại, theo sát là Văn Dụ liền dụng phải tiến vào.

Kỷ An Ninh hít một hơi, cánh tay vói về phía trước, tự nhiên mà bám vào chỗ phình ra trước mặt.

Đúng là mỗi một đường cong đều có ý nghĩa.

Đầu óc Kỷ An Ninh chéch choáng, thời điểm đột nhiên đâm vào, mờ mắt ra, liền đối mặt với thủy tinh, toàn bộ thành phố đều rung lắc, đầu càng choáng.

Kỷ An Ninh nhắm mắt, lại mở ra.

Tòa nhà xa xa kia thật quen mắt.

Tay Kỷ An Ninh nắm chặt, cố gắng muốn giữ vững thân thể. Nhưng có Văn Dụ ở đó, luôn luôn rất khó.

Cuối cùng Kỷ An Ninh vẫn thấy rõ tòa nhà nơi xa kia.

cô nhận ra nơi đó. Kiếp trước Kỷ An Ninh bị trượt chân rơi xuống từ đó, bị té chết.

Kỷ An Ninh ghen ngào: “Văn Dụ! Văn Dụ!”

Văn Dụ vẫn mạnh mẽ tiến vào như nước xiết, bọt nước tung tóe, nghe tiếng chi “Ừ” một tiếng, thờ gấp nói: “Bảo bối?”

Kỷ An Ninh riu rít: “Em chết rồi...”

Văn Dụ ngay tại lúc muốn chết mà không được đạt tới hạn, bị Kỷ An Ninh cho một kích, rên lên một tiếng đau đớn, cực lạc thành tiên, cùng chết với cô.

Ngày hôm sau tỉnh lại, đầu Kỷ An Ninh đau muốn nứt ra, đây là hậu quả xấu của việc say rượu.

So với chuyện đó càng hồngбет hơn là thân thể buốt nhừ, chân vừa động một chút, cơ bắp còn có chút co rút.

Kỷ An Ninh mơ màng nửa ngày mới tìm được hồi ức nhỏ vụn lúc trước.

một đêm này không biết Văn Dụ dày vò cô bao lần, đúng là đem lửa dục hai tháng này đều giải tỏa hết.

Kỷ An Ninh không nhớ rõ số lần, chỉ nhớ mình nức nở cầu xin tha thứ, tên bài hoại này vẫn luôn cười, còn càng cười càng tùy tiện.

Kỷ An Ninh rên một tiếng, trờ mình, nằm đè lên người Văn Dụ, hữu khí vô lực nói: “Này...”

Văn Dụ làm cả một đêm, mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn cô, nâng cánh tay lên ôm.

“Đêm qua,” Kỷ An Ninh hơi thở mong manh hỏi, “Đều dùng mũ hết à?”

Văn Dụ nhắm mắt, giờ tay lên hiện OK.

Kỷ An Ninh không yên lòng, hỏi lại: “Hai lần trong nước thì sao?”

Văn Dụ lại giờ tay OK.

Kỷ An Ninh nhẹ nhàng thở ra, yên lòng, miễn cưỡng nằm sấp bất động.

“Em yên tâm...” Cảm giác thỏa mãn vẫn chưa tan đi, giọng Văn Dụ có chút khàn khàn, uể oải.

“anh sẽ không thiếu cẩn thận như thế đâu.” anh nhắm mắt lại ôm cô, lòng bàn tay vuốt ve từng chút xương sống, xương cánh bướm nhô lên kia cảm xúc thật tuyệt, “sẽ không để em phải chịu loại đau đớn kia.”

Hai tháng nay Kỷ An Ninh không cắt ngắn tóc, tóc cô dài hơn trước, bóng loáng hơi lạnh, tàn mát trên bụng Văn Dụ.

cô nghe vậy nhẹ nhàng thở ra.

Tôn Nhã Nhân xin vài ngày nghỉ bệnh. Kỷ An Ninh biết là vì sao.

không chỉ riêng cô biết, cũng có người khác biết. Có ít lời đồn đại lặng lẽ truyền đi trong lớp.

Trước đó cô ta nhiều lần nôn mửa, bị người khác thấy qua, bỗng dưng lại xin nghỉ bệnh, chắc chắn sẽ có người sức tưởng tượng phong phú, đoán ra chân tướng.

Tôn Nhã Nhân mặc dù đã nghỉ ngơi vài ngày, nhưng sau khi trở lại sắc mặt vẫn không được tốt.

Lại thêm không có tinh thần, mặc dù giả bộ thành bộ dạng cái gì cũng không xảy ra, nhưng lại lộ ra cảm giác mệt mỏi.

Đây chính là tài liệu giảng dạy tiêu cực sống sờ sờ đấy, Kỷ An Ninh không khỏi kinh hãi, trong lòng âm thầm nói mình nhất định phải cẩn thận.

Ai ngờ một người khi đã say, căn bản không có năng lực bình thường mà xử lý mọi chuyện. Sáng nay tỉnh dậy mới kinh hãi hồi hận.

May mắn Văn Dụ cẩn thận.

Nhưng thật ra anh mới là kẻ cầm đầu.

Kỷ An Ninh tức giận véo anh: “Sau này không được chuốc say em!”

Văn Dụ bị cô véo tình hẫn, cười nhẹ: “Say đâu nào, không phải rất tỉnh táo à?”

Sau đó cô mệt mỏi lần ra ngủ.

Kỷ An Ninh kinh nghiệm không nhiều, có cồn trợ hứng mới có thể thoải mái. Mà lúc cô say, hai mắt mê ly, bộ dạng hai má ửng hồng quá quyến rũ.

Văn Dụ một đêm này, hồn đều xuất khiếu.

“Ngủ thêm một lát.” anh ôm cô.

Kỷ An Ninh buồn ngủ, thân thể mềm nhũn không có sức, nằm trong ngực anh mơ mơ màng màng nhắm mắt lại.

May mắn hôm nay là cuối tuần, may mắn cuối tuần không có việc.

Ấy! không đúng.

Hèn gì cuối tuần không có việc gì!

Triệu Thần kiểm nén bản thân hơn một tháng, cảm thấy mình không nhịn nổi.

hắn đã nghe qua, lời đồn nói Văn gia bất ổn, mất xích tài chính bị cắt đứt, lão đầu từ Văn gia không biết vì sao mà bị bắt vào tù, một mình Văn Dụ không chống đỡ được, đã chuẩn bị đóng gói của cải bán lấy tiền mặt.

Triệu Thần không với được nhóm kia, tin tức nghe được đều là chuyện tay. Cập nhật muộn, bị trì hoãn nghiêm trọng.

Căn cứ tin tức sai lầm, dẫn đến phán đoán sai lầm, đương nhiên cũng đưa ra quyết sách sai lầm.

Triệu Thần cảm thấy Văn Dụ đã đứng bên bờ phá sản, chắc chắn không có năng lực bận tâm người bạn gái trong trường. Mà cô gái xinh đẹp như Kỷ An Ninh, hắn sẽ là chim khôn chọn cành mà đậu.

Triệu Thần cứ thế rất là có tự tin, mang theo bó hoa hồng lớn chặn Kỷ An Ninh lại.

Xa xa, Bạch Lộ “Woa” một tiếng, nói “anh chàng phía trước có phải muốn tỏ tình không?”

Vừa quay đầu, lại phát hiện Kỷ An Ninh dừng bước, bờ môi nhếch lên, sắc mặt trắng bệch.

P/s: không biết sao mà chương này đọc convert mà chỗ này thiếu, chỗ kia thiếu, ngay phần hai người... và cảnh Triệu Thần khúc cuối, may mà tìm được đủ. Cơ mà đọc cảnh H thấy rất "nghệ thuật".

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Triệu Thần tỏ tình

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Kỷ An Ninh hồi tưởng lại, đều giống nhau là lấy tiền ném người, nhưng thủ đoạn của Văn Dụ đẹp hơn nhiều.

Bình thường anh không tự mình lộ diện, anh trai tặng hoa sẽ yên tĩnh đứng ngoài phòng học chờ, giảng viên vừa ra khỏi lớp, liền lập tức xông tới, tao nhã lễ phép hỏi: “Xin hỏi vị nào là Kỷ An Ninh tiểu thư?”

Cả lớp quay sang nhìn.

Khi đó mấy cô gái mặc dù ghen tị nhưng thật ra vẫn rất hâm mộ.

Còn Triệu Thần là tự đi chặn đường, nói chuyện ngả ngón, lời lẽ kéo kéo. Kỷ An Ninh khi đó, không phải chưa từng suy nghĩ “Còn không bằng Văn Dụ”.

Hiện tại, Kỷ An Ninh nhìn thấy Triệu Thần cầm một bó hoa rất bành trướng, ngăn ở còn đường cô tan học cần đi qua, liền biết Triệu Thần muốn đón đầu cô.

Hơn hai tháng Văn Dụ không xuất hiện trong trường học, Triệu Thần quả nhiên giống kiếp trước, muốn ngo ngoe động đậy.

Nhưng Kỷ An Ninh đã chẳng còn là Kỷ An Ninh trước kia.

cô bắt chợt thấy Triệu Thần, bản năng sinh ra chán ghét lẫn sợ hãi, sắc mặt có chút tái nhợt. Nhưng rất nhanh, cô đã bình tĩnh lại.

Ngay lúc Bạch Lộ còn đang khen ngợi hâm mộ, cô nhắc nhở cô nàng: “Người đó là Triệu Thần.”

“Ai cơ?” Bạch Lộ đã quên sạch cái tên Triệu Thần này.

Kỷ An Ninh thức tỉnh ký ức cho cô nàng: “Cường bức, phải tạm nghỉ học.”

Bạch Lộ lập tức nhớ lại: “A! Người kia à! Là hấn á!”

Mạnh Hân Vũ thờ dãi: “Ai lại xui xẻo như vậy, bị hấn nhìn trúng?”

Bạch Lộ gật đầu: “Đúng, đen đui!”

Kỷ An Ninh đen đui ấy nhanh chân đi về phía trước, nhìn không chớp mắt.

Quả nhiên Triệu Thần nhìn thấy ánh mắt cô, hai mắt đều sáng lên. một ngày cuối tuần không thấy, cô nàng này giống như... Xinh đẹp hơn!

Làn da Kỷ An Ninh bóng loáng, đôi mắt ướt át, đang ở trạng thái được tưới đẫm, hoàn toàn đúng là kiểu so với bình thường càng làm người ta khó dời mắt.

Hai mắt Triệu Thần nhìn chăm chăm

Mất thấy Kỷ An Ninh đi tới, muốn đi qua, Triệu Thần mới phản ứng được, vội vàng chạy tới ngăn cô lại: “Kỷ An Ninh.”

Kỷ An Ninh dừng bước.

Triệu Thần cầm hoa đứng trên đường khoe khoang đợi người, đã sớm hấp dẫn chú ý của sinh viên. Nhìn thấy nữ chính lên sân, mọi người nhao nhao dừng bước, muốn xem náo nhiệt.

Cho dù là đồng ý hay từ chối, đều rất được hoan nghênh.

Kỷ An Ninh nhìn Triệu Thần hỏi: “Chuyện gì?”

“anh chờ em rất lâu rồi.” Triệu Thần đưa hoa đến trước mặt Kỷ An Ninh, lấy tư thái vương tử thâm tình nói, “anh thích em, làm bạn gái anh đi.”

Quần chúng vây xem không hiểu rõ tình hình bắt đầu ồn ào: “Đồng ý đi, đồng ý đi!”

Bạch Lộ và Mạnh Hân Vũ đứng là chỉ muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình. Hai người bọn họ một trái một phải đứng sau lưng Kỷ An Ninh, lấy ánh mắt trừng Triệu Thần.

Kỷ An Ninh không nhận hoa, nói thẳng: “Tôi có bạn trai rồi.”

“anh biết, là Văn Dụ.” Triệu Thần cười hi hi nói, “không phải nhà hấn gặp chuyện à? anh nghe nói hấn sắp phá sản. Giờ hấn đến trường học cũng không tới. Hai người cũng có thể tính là tự động chia tay rồi. Suy tính về anh một chút đi.”

hấn nói xong liền mạnh mẽ đẩy bó hoa tới trước ngực Kỷ An Ninh.

Phản ứng người thường đều là theo bản năng đưa tay tiếp được. Triệu Thần chính là chơi chiêu vô lại này.

không ngờ hần vừa buông lỏng tay, bó hoa kia liền lộp bộp rơi xuống đất, tay Kỳ An Ninh căn bản còn đang đút túi áo.

Bó hoa lăn trên đất mấy vòng, dính bụi đất, lập tức mất đi ánh hào quang.

Mà Triệu Thần cũng mất hết mặt mũi, sắc mặt hần trở nên khó coi.

Kỳ An Ninh liếc qua bó hoa trên đất, thậm chí đến câu xin lỗi cũng không nói, trực tiếp nhấc chân bước qua.

Bạch Lộ và Mạnh Hân Vũ liếc nhau một cái. Các cô biết Kỳ An Ninh hơi lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng các cô không biết lúc Kỳ An Ninh từ chối con trai lại chảnh như vậy.

Cái này... Cũng thật sự quá không lưu tình.

Mà trong đám quần chúng hóng biển, đã có mấy người xem kịch không sợ đài cao bắt đầu ồn ào.

Triệu Thần không ngờ trước mặt mọi người bị vút mặt mũi lớn vậy, trên mặt hần lúc trắng lúc xanh, lại nghe thấy người xung quanh ồn ào, lập tức thẹn quá hóa giận.

Triệu Thần là loại người sợ mạnh hiếp yếu. Nếu như Văn Dụ vẫn còn, hần sẽ kiêng dè Văn Dụ. Nhưng Văn Dụ không có ở đây, chẳng qua chỉ là đứa sinh viên nghèo. Triệu Thần chẳng thèm kiêng kị cái gì.

hần gọi một tiếng “Kỳ An Ninh”, đuổi kịp một phát túm được bả vai cô, mắng: “cô đừng có không cần mặt...”

Chữ ‘mặt’ còn chưa nói ra, Kỳ An Ninh bỗng quay người, nhấc chân húc đầu gối.

Người xung quanh đồng loạt ngửa về sau kèm theo tiếng hút khí.

Triệu Thần há hốc mồm, gương mặt vận vẹo biến dạng, từ từ mềm nhũn người gục xuống, hần lấy hai tay che lấy háng, đau đến “tê tê*” trên mặt đất hít hơi lạnh. (*tê ở đây là tiếng ngựa hí)

“Con gái nói không là không.” Kỳ An Ninh cúi đầu nhìn hần nói, “không phải anh muốn cái gì thì chính là cái đó.”

cô quay người, gọi Mạnh Hân Vũ và Bạch Lộ, cất bước, vút tên Triệu Thần đang lăn lộn trên đất ra sau lưng.

Bạch Lộ chạy bước nhỏ theo sau, cả một đường sợ hãi thán phục: “Ông trời ơi..! Ông trời ơi..! An Ninh, cậu cũng ác thật đấy!”

Trong lòng cô nằng mang theo chút trách móc. Dưới cái nhìn của cô nằng, mặc dù tên Triệu Thần kia có lịch sử đen tối, đúng là làm người ta nhớ tới là khó chịu, nhưng hôm nay hần tỏ tình, thật ra cũng đâu làm gì Kỳ An Ninh.

Kỳ An Ninh đầu tiên là hạ thấp mặt mũi hần, lại đá trúng chỗ hiểm, Bạch Lộ luôn cảm thấy... Ý vào mình là mỹ nữ, có chút quá đáng.

Nhưng mấy chuyện ở kiếp trước cũng không có cách nào giải thích với người khác, Kỳ An Ninh chỉ cười cười, không giải thích rõ.

Bạch Lộ thoáng sửa một chút hình tượng Kỳ An Ninh trong lòng mình, tăng mức “lạnh lùng kiêu ngạo” lên.

Mạnh Hân Vũ biết Kỳ An Ninh không phải người như thế, ngay lúc nghi giữa giờ cô nằng quay sang âm thầm hỏi Kỳ An Ninh: “Có chuyện gì à? Sao lại nóng tính với tên Triệu Thần kia thế?”

Kỳ An Ninh ngẫm chút, nói chuyện Hạ Mạn cho Mạnh Hân Vũ.

một người học cũng trường lại công trên lưng mạng người! Còn là hiếp dâm! Mạnh Hân Vũ rung mình.

Kỳ An Ninh nói: “Tớ thật hận mình không có chút năng lực nào. Nếu tớ là đại hiệp cổ đại thì tốt biết bao, để một thanh kiếm, thay trời hành đạo.”

Mạnh Hân Vũ nói: “Thôi đừng, giờ đang là xã hội pháp trị, đại hiệp cũng không thể dùng võ phạm luật.”

Kỳ An Ninh nói: “Tại sao xã hội pháp trị lại không trị được hần? Người xấu luôn không có ác báo thì làm sao đây?”

Mạnh Hân Vũ hoang mang, trầm mặc.

Kỳ An Ninh từ cửa sổ nhìn ra sân trường, nghĩ thầm, loại ác nhân như Triệu Thần, cũng chỉ có nhân tài tàn nhẫn như Văn Dụ mới có thể trị được ư?

Tối Văn Dụ về nhà, thấy Kỳ An Ninh ôm chân ngồi trên ghế sofa, giống như đang suy ngẫm chuyện gì đó.

“Làm gì thế? Ngán người gì vậy?” anh đi qua hôn cô một cái.

Kỳ An Ninh nhìn anh một chút, nói: “Có chuyện này muốn nói cho anh.”

cô đã suy tính rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định nói chuyện ngày hôm nay cho anh biết.

Văn Dụ kiếp trước vì giết Triệu Thần mà bị bỏ tù chịu kết án, kết thúc cuộc đời tuổi trẻ ngắn ngủi.

Kỳ An Ninh vô cùng kiêng kị chuyện này. Từ khi sống lại đến nay, cô cố gắng không nhắc tới Triệu Thần trước mặt Văn Dụ, tận lực nghĩ biện pháp để hai người kia không thể phát sinh bất kỳ mối liên hệ nào.

Nhưng giờ cô đã thay đổi suy nghĩ.

Kiếp này dù sao cũng không phải là kiếp trước, nhiều chuyện đã không còn giống xưa.

Quan trọng nhất là, cô còn sống rất khỏe mạnh, coi như Văn Dụ biết hôm nay Triệu Thần tới làm phiền cô, cũng sẽ không giết Triệu Thần.

Nghe Kỳ An Ninh kể xong, sắc mặt Văn Dụ âm trầm đến nỗi có thể chảy ra nước.

anh đứng lên nói với Kỳ An Ninh: “anh đi ra ngoài một chuyến, em ngủ trước đi, không cần đợi anh.”

Kỳ An Ninh một phát bắt được cổ tay anh, hỏi: “anh đi tìm Triệu Thần à?”

“không thì sao?” Văn Dụ bức bối nói, “Bạn gái anh có thể để hấn mơ tưởng à? Mặt anh cứ để hấn dẫm như vậy chắc?”

Kỳ An Ninh không buông tay.

Giọng Văn Dụ mềm xuống, cam đoan nói: “Chỉ dạy dỗ hấn một chút, anh sẽ cố gắng về sớm.”

Kỳ An Ninh dạn dò nói: “không đụng tới mạng người.”

Văn Dụ vui vẻ: “anh cũng đâu phải xã hội đen.”

Hôn cô một cái rồi đi ra cửa.

Văn Dụ gọi điện cho Lý Hách, Lý Hách lại gọi điện cho em họ hấn, sau đó gọi lại cho Văn Dụ: “Câu lạc bộ Vạn Vinh.”

Văn Dụ nói: “Cảm ơn.” đang muốn cúp điện thoại.

“Ấy ấy ấy!” Lý Hách ngăn anh lại nói, “Cậu khoan hãy động thủ, cậu đợi anh, anh lập tức ra ngoài!”

“...” Văn Dụ không hiểu, “anh tới làm gì?”

Lý Hách thờ dãi: “Cảm giác gần đây già nhanh quá, muốn chạy tới cạnh người trẻ tuổi như cậu tìm lại cảm giác thanh xuân.”

Văn Dụ: “...” Cách không khí giờ ngón giữa tằng anh.

Tâm trạng Triệu Thần hôm nay vô cùng tệ.

Đồ tiêu tiện nhân Kỳ An Ninh, đã cho thể diện còn không cần! Chỉ là một nha đầu nghèo, ở cùng với Văn Dụ còn không phải là vì tiền!

Già bộ thanh cao cái gì!

Trong lòng hấn không thoải mái, rót vài chén rượu, hỏi người bạn bên cạnh: “Văn gia khi nào thì phá sản?”

“Đệch.” Hồ bằng cầu hữu nói, “Sao tao biết được.”

một người bạn khác buồn bức nói: “Phá sản? Phá sản gì cơ? không phải bố Văn Dụ được thả rồi à? Tao nghe là đã sóng yên biển lặng rồi.”

Triệu Thần “phụt” một cái phun sạch rượu ra.

“Cái, cái gì, chuyện khi nào? không phải nói sắp phá sản à?” hấn lắp ba lắp bắp hỏi.

“Ha ha ha ha ha ha ha!” Tên bạn kia cười té đái, “Lời đồn mà mầy cũng tin.”

Triệu Thần là kẻ bất tài, mặc dù là con trưởng nhưng trong lòng bố hấn, hấn chỉ là tên vô tích sự. Bố hấn đang luyện tập lại, muốn sinh cho hấn một đứa em trai.

Trong nhà trên vấn đề kinh doanh không bao giờ nói với hấn, đối với đứa con vô tích sự này, bố hấn nguyện ý nuôi hấn cả đời, chỉ cần hấn đừng tự tìm đường chết là được.

Bởi vậy Triệu Thần không phải nhân vật thông minh cho cam, thật ra hấn chỉ là tên ăn chơi trác táng mơ mơ hồ hồ, chuyện ngu đột xuất tin vào mấy lời đồn quá hạn này, mấy tên bạn của hấn đều cảm thấy đúng là chuyện hấn có thể làm.

Triệu Thần tròn tròn mắt.

Trong nội tâm đang chửi rủa ào ào. hấn thế mà nghĩ Văn Dụ toi rồi, mới đi động tới bạn gái của anh. Kết quả Văn Dụ... không có toi?

Triệu Thần đỏ mề hôi lạnh.

Kỳ, Kỳ An Ninh sẽ không đem chuyện hôm nay nói cho Văn Dụ chứ?

sự thật chứng minh, tuyệt đối trong lòng đừng nhắc đến ai cả. Nếu không, vừa nhắc tới ai, người đó liền tới.

Cánh cửa phòng bao bỗng “Cạch” một tiếng, bị người đập ra!

Người gần cửa nhất bị dọa tới mức vụt một cái nhảy thẳng vào ngực người khác.

Người trong phòng đồng loạt quay đầu lại, Văn Dụ đại thiếu gia vừa được nhắc đến kia, mang theo mấy tên ngu xuẩn hóng náo nhiệt... không phải! Là mấy người anh em tốt nói nghĩa khí bằng nắm đấm! Mang khí thế hung hăng tiến đến!

Lý Hách không chỉ tự mình xem náo nhiệt, hấn còn xách theo Phùng Kim Hải, Tiền Hạo Nhiên, mấy người này đều gọi tới! thật đúng là rảnh rồi!

Văn Dụ tiến đến, thẳng tới chỗ Triệu Thần.

Ngay ánh mắt đầu tiên khi Triệu Thần thấy anh đã biết đại sự không ổn! hấn vội vàng đứng lên, mang khuôn mặt tươi cười tiếp đón: “Văn ca, đã lâu không...”

Văn Dụ không muốn nói nhảm với hấn, cho ngay một cước vào ngực, đập Triệu Thần bay ra ngoài.

Đuối theo túm lấy cổ áo lôi dậy, lại thêm một đấm, Triệu Thần lại bay ra ngoài.

Hai lần liền không gượng dậy nổi.

Mấy tên bạn Triệu Thần đều choáng váng, không biết có nên tiến lên đỡ dậy không.

Triệu Thần nói rõ ràng rằng không biết mình đắc tội Văn Dụ chỗ nào.

không đỡ dậy thì lại thiếu đạo đức quá. Mà kéo dậy, không nói đến Văn Dụ có thể đánh thêm, bên này còn có bọn Lý Hách đang nhìn chăm chăm đấy, luôn có ý định kiểu ông ăn nhiều quá nên muốn vận động chút gân cốt cho tiêu com.

Mấy người này hợp chung một chỗ, coi như hợp thành tổ đội nhị thế tổ đầu tiên trong tỉnh lỵ này.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Giác mộng dần hiện

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Văn Dụ đi qua dẫm lên Triệu Thần, cười lạnh: “Có biết hôm nay là do đâu không?”

Triệu Thần nằm trên mặt đất, mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Biết, biết.”

“Biết là được.” Văn Dụ hạ lệnh xuống, “Say này trông thấy cô ấy, phải đi đường vòng. Dám tới gần cô ấy trong vòng mười thước, tao sẽ khiến mày đến bố mẹ cũng không nhận ra.”

Triệu Thần khóc biểu thị đã biết.

Đúng là tên nhát gan, làm hại Lý Hách đi hóng náo nhiệt thấy không đủ thống khoái.

“Quá nhàm chán.” hắn nói, “Giờ đến một người có thể đánh bại mình cũng chẳng tìm được, chán chết.”

Mấy người nằm đó cũng hắn khiêu chiến, tranh giành tình nhân, giờ cả đám cũng đã thành thực chứng chắc giống hắn, chuyện như thế này đã không làm từ lâu.

Phùng Kim Hải cũng than: “Nhìn tiểu Dụ thế kia, mới phát hiện bản thân năm đó trẻ trâu cỡ nào.”

Văn Dụ lừ mắt: “Đừng có mà cậy già lên mặt, mau về nhà ngâm câu kỳ* đi.”

*chắc đại ý là già rồi thì về nhà ngâm câu kỳ uống đường sinh dê.

“Ngâm cái gì mà ngâm.” Tiền Hạo Nhiên nói, “đi thôi, đi uống rượu.”

“không đi.” Văn Dụ trực tiếp từ chối, “Tôi phải về nhà.”

Kỷ An Ninh đã túm cổ tay anh không thả, hiển nhiên là lo lắng về anh. Giờ xong việc rồi, anh phải về sớm một chút, tránh để cô nom nớp lo sợ.

Lý Hách không cho: “Về nhà cái gì! Bọn anh đây là vì cậu mới tới!”

Mí mắt Văn Dụ hắt lên: “Em xin mấy anh tới chắc. rõ ràng mấy người từng tên chạy tới hóng náo nhiệt.”

Đám Lý Hách bùng nổ, từng người xắn tay áo muốn tấn Văn Dụ.

Chỉ là bọn họ đã hiểu rõ về nhau, đều biết sức chiến đấu của Văn Dụ cỡ cấp bậc quyền thủ chuyên nghiệp, chỉ làm bộ thôi, ai cũng không dám thật sự tiến lên đánh anh.

Sợ bị anh đập lại.

Cuối cùng Văn Dụ vẫn muốn về, nói: “Em đi ra đây đánh người, nếu về muộn, cô ấy lại lo lắng vớ vẩn.”

Mấy câu tình cảm này làm bọn Lý Hách thiếu chút nữa ối sạch.

“Cai thuốc, rượu cũng không uống?” Tiền Hạo Nhiên nói, “Ông đây vì tới trợ quyền mà đến bạn gái mới cũng vớt lại trên xe.”

Văn Dụ ngậy ra một lúc hỏi: “Bạn gái mới?”

Tiền Hạo Nhiên nói: “Đúng, còn nóng hôi hổi đây này!”

Văn Dụ hỏi: “Tôn Nhã Nhân đâu?”

Vừa nhắc đến cô ta, Tiền Hạo Nhiên liền xua tay nói: “Lòng dạ cô ta quá lớn, loại này khẩu vị càng nuôi càng xảo quyết, kết thúc sớm một chút thì tất cả mọi người cũng đẹp mặt hơn chút.”

Văn Dụ chỉ thuận miệng hỏi một chút, cũng không phải thật sự quan tâm đến chuyện tình cảm hay sinh hoạt tình dục của Tiền Hạo Nhiên, chỉ gạt đầu, cùng mấy vị này nói linh tinh vài chuyện.

Mấy người oán hận, kết bạn đi uống rượu.

Văn Dụ đi trên đường mới nhớ tới, Phùng Kim Hải gần đây cũng đổi bạn gái. Về phần Lý Hách thì càng khỏi phải nói, hắn thích chơi mấy tiểu minh tinh, căn bản đến một người

bạn gái đứng đắn cũng chả có.

Những người như bọn họ hầu như là từ tuổi dậy thì đã được con gái vây quanh đuổi theo. Tuổi càng lớn, chiều cao lẫn ngoại hình có lực cạnh hưởng càng nhỏ, phân lượng của giá trị tài sản của bản thân càng nặng, thì càng có nhiều cô gái xinh đẹp đuổi theo bọn hắn.

Đây là chuyện bình thường trong nhóm anh.

Nhưng lúc này Văn Dụ lại cảm thấy, mấy mặt hàng cạnh mình này cũng đúng là không yêu đương lâu dài, tên nào cũng là hoa hoa công tử. (làm như bỏ không phải ấy)

Hèn chi Ký An Ninh khi đó không cân nhắc đến thiên trường địa cửu, trước tiên đã nghĩ chuyện chia tay.

Hừ, đều là mấy mặt hàng này liên lụy anh!

Về đến nhà, quả nhiên Ký An Ninh còn chưa ngủ, đang chờ anh. anh đã đoán trước.

“không sao chứ?” Nhìn anh cuối cùng cũng về, Ký An Ninh đứng lên hỏi.

“Có thể có chuyện gì chứ, tên nhát gan, đánh hai cái đã kêu cha gọi mẹ.” Văn Dụ khinh thường.

Triệu Thần trong mắt Văn Dụ là như thế à. Ký An Ninh ngẫm nghĩ.

Văn Dụ bóp cằm cô, lắc lắc: “Sao thế?”

Ký An Ninh nhìn vào mắt anh, rất chân thành hỏi: “Triệu Thần, có phải thật sự không chút đáng sợ nào không?”

Văn Dụ cũng nhìn vào mắt cô, hỏi lại: “Em thấy sao?”

Bọn Lý Hách, Phùng Kim Hải cười nhạo anh trẻ trâu, đã là người trưởng thành rồi, còn vì tranh giành tình nhân mà ra tay đánh nhau.

Văn Dụ sẽ không nói cho bọn hắn biết, sở dĩ anh nổi giận là vì từ trước tới nay Ký An Ninh đều có nỗi sợ hãi khó giải thích với Triệu Thần, cho nên dưới tình huống anh không có ở đó. Triệu Thần tới làm phiền Ký An Ninh, nhất định đã mang tới cho cô tổn thương nhất định nào đó.

Văn Dụ vì vậy mà nổi giận.

Ký An Ninh nói: “Em cảm thấy hắn, không đáng sợ.”

cô cười một cái nhẹ nhõm, nói cho anh biết: “Hôm nay em cho hắn một cước, KO.”

Văn Dụ vui vẻ.

“Được. Sau này nếu có ai dám tỏ tình với em, em cứ phụ trách KO bọn hắn.” anh trộm đổi khái niệm nói, “Đều giao hết cho em. Sau này anh không làm chuyện này nữa, quá trẻ trâu. Sau khi anh tốt nghiệp trung học đã không còn làm chuyện như thế.”

Ký An Ninh nhướn mày: “Vì người yêu mà đánh nhau?”

Văn Dụ nói: “Đúng vậy.”

Sau cao trung thì không làm lại à? Ký An Ninh nhớ tới kiếp trước, Văn Dụ đâu chỉ đánh nhau có một lần với mấy người theo đuổi cô.

cô không nhịn được nhếch khóe miệng lên.

“Nghĩ cái gì mà vui vẻ thế?” Văn Dụ thấy kỳ quái.

“Có ai từng nói với anh chưa,” Ký An Ninh ôm eo anh nói, “Dáng vẻ anh đánh nhau, rất đẹp trai?”

“Đậu xanh.” Văn Dụ nói, “anh trưởng thành rồi.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng khóe miệng lại thành thật điên cuồng nhếch lên.

Ký An Ninh nhìn cười, kiễng chân lên hôn môi anh.

Hôn nhẹ, khẽ mút.

Văn Dụ trước nay y như cái thùng xăng, một kích là cháy.

Phòng ngủ quá xa, sofa là được.

Thế lực Ký An Ninh kém hơn Văn Dụ, luôn luôn bị anh lấn lộn đến nhắm mắt liền ngủ.

Thế lực Văn Dụ vẫn còn dồi dào, dư vị vẫn chưa tan, ngay lúc thời gian hiện giữa (1), tinh thần trống rỗng, hưởng thụ sự yên tĩnh đặc biệt này.

không biết tại sao lại nhớ tới tình cảnh hôm nay khi Triệu Thần chặn cô lại mà Ký An Ninh miêu tả cho anh. Lúc đấy nghe chỉ lo tức giận, bây giờ nội tâm yên tĩnh, những miêu tả kia giống như hình chiếu, trong đầu dần hình thành hình ảnh, giống như đã từng thấy.

Văn Dụ ngơ ngẩn.

anh chợt nhớ tới, thật sự rất giống với giấc mộng anh từng mơ.

Giấc mộng kia lấy Hoa đại làm bối cảnh, Triệu Thần không ngừng tới quấy rối làm phiền Ký An Ninh. Văn Dụ nhớ kỹ, ban đầu trong giấc mộng, chuyện Triệu Thần gần như giống y đúc trong giấc mơ.

Thời gian hiển giả kết thúc, ý nghĩ hoang đường chẳng qua cũng chỉ chọt lóe qua trong đầu, liền bị chính Văn Dụ phủ định. Mộng chỉ là mộng, sao có thể nhập làm một với hiện thực.

anh còn tiếp tục thế nữa, chắc biến thành bệnh tâm thần luôn quá.

Xoa xoa huyết thái dương, Văn Dụ nhắm mắt lại đi ngủ.

Hình ảnh rất loạn. Thị giác rất kỳ quái. Văn Dụ cảm thấy mình giống như nhập vào ai đó.

Bắt đầu ở cầu thang, nhìn ra là người này đang chạy lên trên, giống như đang chạy thoát khỏi gì đó, rất hoảng sợ.

Sau đó là một sân thượng của tòa nhà nào đó, lộn xộn thừa thớt.

Lung dấn vào máy lạnh ẩn mình trong bóng tối, trong tay nắm thật chặt một mũi khoan bằng thép.

Giống như có ai đang nói chuyện, nghe không rõ, lỗ tai chỉ nghe được tiếng hít thở của mình cùng tiếng tim đập càng ngày càng dồn dập.

Có người tới gần, từng bước một.

Văn Dụ thấy mũi giày trước, sau đó mặt người kia lộ ra, quay đầu nhìn về phía anh, cười một tiếng.

không phải ai khác, chính là người hôm nay bị anh đánh, tên Triệu Thần run như cây sậy*. (*gốc là cây húng, dịch ra là gấu đen, nhưng để cây sậy cho hợp.)

Nhưng trong khung cảnh này, mặt Triệu Thần âm trầm đáng sợ, tên kia quay đầu cười một tiếng, giống như chỉ một giây sau sẽ mở cái mồm đầy máu ra cắn người.

Theo sát là cái mũi khoan thép liền đánh vào gương mặt buồn nôn kia, răng bay ra, máu mũi văng khắp nơi.

Văn Dụ bị buồn nôn mà tỉnh.

Đòe mòe, đây là giấc mộng gì vậy? Văn Dụ thấy đàn luôn.

Cái bệnh ngày nghĩ gì, đêm mơ đó hình như càng ngày càng nặng rồi.

Bạch Lộ thích tám chuyện, cô nàng mang tới cho Kỳ An Ninh một tin tức mới: “Này, biết chưa, Tôn Nhã Nhân chia tay với bạn trai rồi.”

cô nàng mạng hứng thú bùng bùng đến buồn chuyện, không ngờ Mạnh Hân Vũ lẫn Kỳ An Ninh đều không hứng lắm, không quan tâm lắm.

Mạnh Hân Vũ nói: “Quản nhiều như thế làm gì, chia không chia là tự do của người ta.”

“Chán hai cậu quá đấy.” Bạch Lộ mất hứng, bĩu môi oán giận.

Nhưng dù là vậy, vẫn muốn nói, nếu không ghen chết mất.

“Giờ cậu ta đang tìm phòng trọ, trước đó không phải cậu ta sống chung à, giờ chia tay rồi nên dọn ra ngoài ở. Cậu có đoán ra sao tớ biết được không, cậu ta đem hết đồ chuyển về phòng ký túc xá lúc trước, giờ cậu ta đang ở khách sạn, nói là tìm được phòng sẽ dọn đi. Mấy người cùng phòng cậu ta phàn nàn với tớ, nói đồ siêu nhiều, chiếm sạch chỗ ký túc xá mấy cậu ấy.”

cô nàng đang nói liên hồi, đột nhiên cảm giác được ánh mắt Mạnh Hân Vũ và Kỳ An Ninh sai sai. Mạnh Hân Vũ còn nháy mắt với cô.

Bạch Lộ vội quay đầu, Tôn Nhã Nhân đang đứng sau lưng cô nàng, cười khẩy.

không biết giấu mặt vào đâu. (Ghi là viết hoa bối rối, xấu hổ nhưng thấy không thuận lắm)

Mạnh Hân Vũ không biết nói gì.

“thật sự cực khổ cậu quan tâm.” Tôn Nhã Nhân nhất quán cường thế, cười lạnh liên tục, “Tớ đã tìm được phòng, lập tức chuyển đi, cậu phải nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng để bản thân mệt mỏi mà xảy ra sai sót.”

Bạch Lộ ngập ngừng không biết giải thích thế nào, ngại quá nên muốn chạy.

Tôn Nhã Nhân chặn lối đi nhỏ, đưa tay sờ túi của Bạch Lộ, chế giễu nói: “không tệ nha, hàng chính hãng à, bạn trai chắc lại cạp đất rồi.”

Bạch Lộ đỏ bừng mặt, cầm hất lên: “Tôi tự mua!”

Tôn Nhã Nhân cười nhạo một tiếng, quay người rời đi.

Bạch Lộ căm hận nói: “Có gì đặc biệt hơn người chứ, nhiều đồ thế có cái gì do cô ta tự mua, còn không phải bạn trai mua cho à, trang điểm xong cũng chẳng thay đổi mấy.”

Lời này khá khó nghe, đến Kỳ An Ninh cũng phải ngược mắt nhìn cô nàng một cái. cô cũng không chỉ trích gì Bạch Lộ, nhưng đôi mắt đen nhánh kia liếc sâu kín một cái, Bạch Lộ liền biết mình lỡ lời.

cô nàng ngượng ngừng thêm lần nữa.

Lực chú ý của Mạnh Hân Vũ bị cái túi mới của Bạch Lộ hấp dẫn, cô nàng hỏi: “Túi này rất đắt à?”

Bạch Lộ đeo cũng được mấy ngày nhưng cô nàng không để ý. Vừa nãy Tôn Nhã Nhân nhắc đến mới biết có thể nó thuộc thương hiệu riêng.

“Cũng tạm.” Bạch Lộ ngoài miệng tỏ vẻ khiêm tốn, “2300.”

“Mẹ ơi! 2300? Cái này á?” Mạnh Hân Vũ kinh ngạc. cô nàng còn tưởng chỉ có hai ba trăm”

Bạch Lộ vỗ logo trên túi xách, bất mãn nói: “Tốt xấu gì cũng có thương hiệu đoàn hoàng!”

Mạnh Hân Vũ đau lòng.

Nghe nói túi Tôn Nhã Nhân một cái là mấy vạn. Nhưng túi của cô ta đều là hàng hiệu. Mạnh Hân Vũ dù cảm thấy có khi cả đời cũng chẳng mua nổi một cái, nhưng tốt xấu gì cũng đúng với giá nhân hiệu này.

Nhưng cái túi này của Bạch Lộ, một đồng đỉnh tán... Nếu nói thật thì Mạnh Hân Vũ thấy không đẹp lắm. Đúng là xót cho 2300 này.

Suy nghĩ đầu tiên của cô nàng cũng giống với Tôn Nhã Nhân, hỏi: “Lại để cho Trần Hạo bỏ tiền à?”

“anh ấy nào có tiền? Tháng nào cũng ăn đất.” Bạch Lộ thở dài, “Tớ tự mua đấy.”

Mạnh Hân Vũ hỏi: “Lại xin tiền nhà à?”

Bạch Lộ bực mình: “Muốn cũng có cho đâu.”

Cuối cùng cô nàng vẫn nói cho Mạnh Hân Vũ và Kỳ An Ninh: “Tớ vay để mua, mức vay nhỏ trong khuôn viên trường, vô cùng thuận tiện.”

Mạnh Hân Vũ hỏi cô nàng mượn bao nhiêu tiền, trả bao nhiêu tiền, tính thử một chút, có chút bất an nói: “Cái này lãi suất rất cao đấy!”

“Nhưng mức vay mượn nhỏ, cho nên mỗi tháng cũng không tính là nhiều, trả được.” Bạch Lộ nói, “Cái này gọi là dùng trước, so với việc tích tiền dần dần, không bằng trả tiền từ từ, tớ dùng mấy cái này trước, sớm hưởng thụ trước.”

Nhìn Mạnh Hân Vũ còn muốn nói tiếp, sợ cô nàng thuyết giáo, vội nói thêm: “Cậu xem đồng hương cậu đi, cậu ấy biết rõ đấy, cậu ấy cũng mua rất nhiều thứ, đều là vay rồi mua, từ từ trả chứ sao.”

“Vu Hà á?” Mạnh Hân Vũ kinh ngạc.

Kỳ An Ninh cũng ngạc nhiên, neho mắt lại hỏi: “Vu Hà?”

(1)"Thời gian hiền giả" (Thời gian Kenja), còn được gọi là "Chế độ hiền nhân. Đề cập đến khoảng thời gian sau OOOX của nam giới (tên học thuật là "trảm cảm sau khi quan hệ tình dục" hoặc "thời kỳ chịu lửa nam").

Bởi vì sau khi kết thúc, toàn bộ con người sẽ cảm thấy thư giãn về thể chất và tinh thần, không có tâm trí và tâm trí đã đạt đến trạng thái vô ngã, lúc này tâm trí trở nên yên tĩnh và bình yên, giống như một nhà hiền triết và thánh nhân, nên nó được đặt tên như thế.

Trong thời gian này, đàn ông sẽ thay đổi cách suy nghĩ của họ (nghĩa là thay vào đó là suy nghĩ với phần thân trên của họ), họ sẽ không quan tâm nhiều đến các vấn đề tình dục, và một số thậm chí có thể cảm thấy ghê tởm. Ai đó sẽ bắt đầu nghĩ về ý nghĩa của cuộc sống... "

Kết lại một câu: thời gian hiền giả là sau khi thỏa mãn ngồi suy ngẫm vấn đề nhân sinh.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phứ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Trị liệu tâm lý

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Kỳ An Ninh nhớ lại một chuyện, Vu Hà từng mở miệng muốn mượn tiền cô, cô không cho mượn.

Kiểm tiền rất vất vả, Kỳ An Ninh đối với mỗi phân tiền đều để ý. Vu Hà mở miệng vay tiền, cô phải hỏi cho rõ ràng cô ta muốn làm gì.

Kết quả Vu Hà nói là vì mua túi, mượn tiền của người khác, giờ phải trả tiền. Kỳ An Ninh vừa nghe xong liền biết đây là cái hồ bẫy. Nếu Vu Hà mượn tiền của cô để trả cho người khác, vậy Vu Hà lấy tiền ở đâu để đáp vào.

Kỳ An Ninh trước giờ vẫn luôn một thân một mình, mối quan hệ với Vu Hà thật sự không thân mật đến mức có thể vay tiền. Mà thêm là Kỳ An Ninh vất vả kiếm tiền, phải trả tiền sinh hoạt, phải mua thuốc khám bệnh cho bà ngoại. Trong nội tâm cô, không thể nào chấp nhận được việc Vu Hà mượn tiền người khác chỉ vì mua túi xách.

Thế là cô từ chối Vu Hà.

Lúc từ chối, Kỳ An Ninh đã chuẩn bị xong tư tưởng bị cắt đứt quan hệ rồi, nhưng Vu Hà lại là người am hiểu giữ gìn các mối quan hệ giữa người với người, là người rất linh hoạt. cô ta đúng là rất thất vọng, nguyên một buổi tối không nói với Kỳ An Ninh một câu, nhưng ngày hôm sau gặp mặt, cô ta liền cười hi hi giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Bây giờ xem ra, lúc ấy Vu Hà nói mượn tiền của người khác, có thể là đi vay.

Nghĩ tới chỗ này, có cái gì đó hiện lên trong đầu Kỳ An Ninh, nhưng lập tức tắt ngấm.

Kỳ An Ninh lắc đầu, cảm thấy suy nghĩ kia rất bất hợp lý.

Bởi vì vào thời điểm này, mọi người vẫn chưa dự đoán tới, khoản vay trong khuôn viên trường sẽ bành trướng dục vọng tiêu dùng quá độ của người trẻ tuổi, dẫn tới hậu quả nặng nề sau này.

Người có thể nghiêm ngặt kiểm soát ham muốn hưởng thụ vật chất như Kỳ An Ninh lại càng bị hạn chế sức tưởng tượng.

Văn Dụ phát hiện, “bệnh” mình càng ngày càng nặng.

anh bị kẹt trong giấc mộng liên quan đến Triệu Thần.

Mặc dù anh vẫn có vài giấc mộng kỳ quặc, nhưng đây là lần đầu anh bị kẹt trong một giấc mộng. anh cứ lặp lại một giấc mơ, mỗi lần đều bị gương mặt buồn nôn của Triệu Thần làm tỉnh, giấc mơ liền đứt đoạn.

Họp xong, Văn Quốc An giữ Văn Dụ lại, tháo kính lão xuống hỏi anh: “Làm sao vậy, ngủ không ngon à?” Trong lòng thì thấp phần nghi ngờ tiểu tử Văn Dụ này không phải túng dụng quá độ đây chứ.

Văn Dụ xoa xoa huyết thái dương nói: “Đạo này chất lượng giấc ngủ vẫn luôn không tốt lắm.”

Trong hai tháng này, Văn Dụ gặp biến cố lớn, nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, phải trưởng thành thật nhanh trong thời gian quá ngắn. Văn Quốc An cảm thấy đau lòng.

Mặc dù ông vẫn luôn ngóng trông anh có thể sớm chóng được nhà này, nhưng lại cảm thấy không nên dục tốc bất đạt như thế, Văn Quốc An trầm ngâm trong chốc lát nói: “Làm xong chuyện hai hôm nay, con về trường đi.”

Mặc dù mỗi ngày Văn Dụ trôi qua rất phong phú, vào thời khắc mệt nhọc đúng là hơi nhớ tới trường lớp. Dù sao anh cũng mới chỉ hai mươi, còn chưa tới sinh nhật hai mốt, mặc kệ anh ở trong phòng làm việc thành thực ôn trọng, như cá gặp nước ra sao, thực chất bên trong vẫn là người trẻ tuổi thích bay nhảy.

Văn Quốc An đã lên tiếng bảo anh về trường, Văn Dụ phải vui sướng tiếp nhận rồi.

Hai ngày sau cho Kỳ An Ninh một kính hi.

Buổi sáng làm bộ tạm biệt với Kỳ An Ninh, đi thang máy xuống hầm để xe. Kỳ An Ninh vẫn giống ngày thường đứng bên đường chờ trợ lý Cao tới lấy xe đưa cô đi, nhưng lại đợi được Văn Dụ đi học lái theo chiếc xe Hummer đen.

Văn Dụ hạ cửa xe xuống, vác mặt cười xấu xa, giữ cương hòng nói: “Kỳ tiểu thư, trợ lý Cao hôm nay có việc, tiểu Văn tổng sắp xếp tôi đưa cô đi học, xe chuyên đón đưa, 24 giờ cùng đi.”

Kỳ An Ninh cười lườm anh một cái, lên xe, hỏi: “Hôm nay không cần đến công ty à?”

Văn Dụ lúc này mới nói cho cô: “Bố anh nhận lại toàn bộ công việc rồi, thả anh về trường đi học.”

Bởi vì thế mà tâm trạng anh rất tốt, nói: “Sau này chúng ta có thể sáng cùng đến trường, tối cùng về nhà.”

Đây là trạng thái lúc trước anh vẫn muốn, nói đến đây không khỏi mặt mày hớn hờ.

So với chuyện trong phòng làm việc, cuộc sống giảng đường đối với Văn Dụ mà nói, thật quá đơn giản. trên khuôn mặt các bạn học vẫn mang nét ngây thơ, không lục đục quá nhiều với nhau, âm mưu quỷ kế, lại càng không có sát nhân giết người.

Nhưng giấc ngủ Văn Dụ không vì vậy mà cải thiện, thi thoảng anh hay mơ thấy giấc mộng kia, thường hay đau đầu.

Làm anh trong một lần đụng phải Triệu Thần ở trong trường, sắc mặt âm trầm dọa tới mức Triệu Thần ở phía xa sợ tới co cẳng chạy biến.

Đến tháng năm, Văn Dụ cảm thấy thể này không ổn, anh thật sự bệnh rồi.

đã bệnh thì phải tìm bác sĩ. Văn Dụ không nói với ai, lặng lẽ hẹn vị bác sĩ tâm lý nổi danh nhất ở tỉnh lỵ này.

Tới ngày hẹn, gặp mặt, bác sĩ hỏi anh gặp rắc rối gì, Văn Dụ nói: “Luôn mơ cùng một giấc mộng, ngủ không ngon.”

Bác sĩ tỉnh té hỏi hoàn cảnh trong mộng, nhân vật, lại sắp xếp suy đoán một phen về mối quan hệ giữa Văn Dụ và Triệu Thần, phán đoán có thể là do mối quan hệ giữa Văn Dụ với Triệu Thần ở hiện tại ảnh hưởng tới tiềm thức, mới tạo thành giấc mộng này.

Về phần tại sao cứ lặp đi lặp lại cùng một giấc mộng không thể thoát ra, bác sĩ nói: “Có phải giữa anh và hấn ta còn vấn đề chưa giải quyết mà ý thức thực của anh cũng chưa ý thức được, nhưng trong tiềm thức vẫn luôn phản lại mà nhắc nhở anh.”

Nhưng Văn Dụ nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy tên Triệu Thần này mặc dù có gương mặt làm người khác mắc ói, nhưng đúng thật là hấn chưa hề làm gì Kỳ An Ninh, đánh hấn một trận xả bực cũng xong xuôi kết thúc vấn đề.

Về phần Triệu Thần trước kia từng làm chuyện ác... anh không phải cảnh sát, cũng chẳng phải hiệp khách, thật sự không quản được nhiều như thế.

Cái này làm anh thấy khó hiểu, rốt cuộc tiềm thức bản thân đang nhắc nhở về cái gì?

Lần đầu trị liệu lướt qua rồi thôi, chủ yếu là để thành lập cảm giác tin tưởng của anh với bác sĩ, coi như tương đối thành công.

Văn Dụ định ngày với bác sĩ, cố định mỗi tuần một lần tới gặp bác sĩ.

Mấy chuyện trên phương diện làm ăn đều chuyển về cho Văn Quốc An, Văn Dụ nhẹ nhõm hơn nhiều, anh rảnh tay liền mấy chuyện lúc trước vì cái chết của Trình Liên mà bị gián đoạn trì hoãn, tranh thủ dọn dạch một chút.

Kỳ An Ninh bỗng nhận được điện thoại của Thư Thần.

Thư Thần nói: “Hai người có thời gian rảnh không, anh muốn mời em với Văn Dụ ăn bữa cơm.”

đã lâu không liên lạc, giọng anh lộ rõ sự vui sướng. Kỳ An Ninh không hiểu, hỏi ra mới biết, trong thành phố mới nổi lên một khu thương mại phức hợp quy mô lớn, chủ yếu dành cho giới trẻ, được tích hợp với mua sắm, giải trí, thư giãn, phục vụ ăn uống. Nếu không sai thì chắc là một công ty nào đó dưới cờ nhà Văn Dụ.

Văn Dụ lấy *ba khối rưỡi*, giúp Thư Thần tìm được một cửa hàng rộng ba trăm mét vuông. không chỉ có vậy, trong hợp đồng ba năm đầu Thư Thần được miễn tiền hoa hồng, nếu sau

ba năm muốn gia hạn thêm hợp đồng thì chỉ phải chịu 5%.

Đối với Thư Thần mà nói đúng là chuyện trên trời rớt xuống cái bánh nhân thịt, nhất định phải cảm tạ Văn Dụ thật tốt.

Mà nếu không phải là Kỳ An Ninh, Văn Dụ sao nhớ tới anh ta, cho nên cũng nhất định phải cảm tạ Kỳ An Ninh tốt một chút.

Kỳ An Ninh hỏi thư Văn Dụ, Văn Dụ nghe Thư Thần gọi điện cho cô cũng vui vẻ: “Chắc anh ấy vui đến ngơ rồi. anh nói cho em nhé, tiền thuê ở ngoài thấp nhất cũng *bảy khối, chín khối cũng có. anh chỉ lấy ba khối rưỡi, là do nể mặt em đấy.*” (đoạn này là do không biết giá thuê ra sao)

Khoe mẽ tranh công.

Kỳ An Ninh mỉm cười: “Được được được, vô cùng cảm ơn.”

Văn Dụ bóp lấy eo cô nói: “Chỉ nói ngoài miệng sao đủ thành ý, kiểu gì cũng phải thưởng cho tám yên ương chứ!”

Đêm nay bữa bãi gương oai, ban đêm ôm Kỳ An Ninh thân thể mềm mại, vậy mà ngủ ngon giấc, không mơ linh tinh gì.

Bởi vì đã tới bác sĩ xem xét tình trạng, trong lòng đối với chuyện này bỗng phát hiện ra, hình như mỗi lần thân mật với Kỳ An Ninh, lại ôm cô vào lòng yên giấc, liền có thể ngủ rất yên ổn.

Nghe thì có chút mơ hồ, nhưng đầu thể mở miệng nói cho bác sĩ. Lần thứ hai gặp lại bác sĩ, Văn Dụ không nói ra phỏng đoán đã được chứng thực này.

Bác sĩ trò chuyện sâu hơn với Văn Dụ, phát hiện Văn Dụ so với người bình thường, tam quan có hơi bất chính, nhưng tóm lại, trên mặt tâm lý không bị thiếu hụt gì, về cơ bản là một người không có bóng ma tâm lý gì lúc tuổi thơ.

nói một cách đơn giản là, anh là một người có nhân cách hoàn thiện, nội tâm mạnh mẽ.

Lúc gần kết thúc, bác sĩ cho anh một đề nghị, hi vọng lần tiếp theo anh thử tham gia thôi miên.

“Đầu tiên là dùng phương pháp thôi miên để hỗ trợ anh đi vào giấc ngủ, mục tiêu cuối cùng là đưa ý thức thực của anh tiến vào cảnh trong mơ, làm anh có thể dùng lý trí để phân tích và phát hiện hình ảnh trong mộng đang muốn ám chỉ tin tức gì với anh.”

Văn Dụ nghe xong cũng tò mò, gật đầu thoải mái đồng ý.

So với rất nhiều bệnh nhân có bóng ma tuổi thơ, nội tâm đau xót, do dự lo trước lo sau, có thể thấy người thanh niên này sâu trong nội tâm là người coi mở và không sợ hãi.

Bác sĩ thấy trường hợp này rất thú vị, chờ mong lần sau có thể biết thêm nhiều tin tức hơn từ hình ảnh trong mộng của anh, lấy thông tin anh cung cấp để tiến hành phân tích sâu hơn.

Kỳ An Ninh và Văn Dụ cùng nhau bữa ăn do Thư Thần mời.

Kỳ An Ninh đã nửa năm không gặp Thư Thần, vừa gặp mặt, thấy Thư Thần vẫn như xưa. Thư Thần lại nói Kỳ An Ninh “thay đổi lớn”.

Trước kia Kỳ An Ninh vốn xinh đẹp, nhưng giờ Kỳ An Ninh lại càng thanh lệ tuyệt luân, xinh đẹp bức người.

Chỉ ít từ trên mặt tướng mạo mà nhìn, Thư Thần thấy Kỳ An Ninh bây giờ sống rất tốt. Lúc trước giữa lòng mây bởi vì lao lực mà lưu chút sầu, bởi vì kinh tế gấp túng quần mà sinh sầu lo, giờ không còn.

Bữa cơm này ăn rất vui vẻ, nói tạm biệt cũng vui sướng. Sau này e là cơ hội gặp mặt cũng không nhiều, cũng may giờ đang là thời đại internet, cho dù không gặp mặt cũng có thể kết bạn nói chuyện trong nhóm bạn bè trên di động.

Kỳ An Ninh cũng không còn thấy thương cảm như lúc trước xin nghỉ ở chỗ Thư Thần, tâm tình đã thay đổi.

cô đã hoàn toàn tiếp nhận được đủ loại biến hóa ở thế giới này, bất kể tốt hay xấu.

trên đường về nhà cô có chút buồn bực hỏi Văn Dụ: “Em thay đổi nhiều lắm à?”

Tự bản thân ngày nào cũng soi gương, cũng đâu có cảm giác gì.

Văn Dụ cảm khái: “Mỗi ngày anh đều dùng tinh hoa sinh mệnh vắt và cần cù tưới tiêu cho em, có thể không thay đổi lớn sao?”

Nếu không phải anh đang lái xe, Kỳ An Ninh sẽ đập anh trợn.

Văn Dụ tiếp nhận trị liệu lần thứ ba.

anh nằm trên cái giường rất phù hợp với cấu tạo cơ thể người, tiếp nhận trị liệu thôi miên.

Nhưng lần này ngược lại anh cũng không nằm mơ, mà ngon lành ngủ một giấc.

Đợi đến khi bác sĩ rung chuông gọi anh tỉnh lại, anh có phần nghĩ không ra.

“Cái này là gì thế? Ghế quý phi? Hay là giường?” anh vỗ vỗ cái giường kia nói, “Cái này rất tốt, ngủ ngon, tôi phải mua một cái để trong nhà.”

“...” Khóe miệng bác sĩ gật gật, nói cho anh biết, “Ghế dài Freud.” (1)

“Lần thứ tiếp theo hãy thả lỏng thêm một chút.” Bác sĩ cũng không nhụt chí.

Độ tin tưởng là phải thành lập từng chút từng chút một, cảm giác tin tưởng trong tiềm thức Văn Dụ đối với bác sĩ vẫn chưa đạt tới mức tự nguyện đem mấy thứ gây quấy nhiễu kia thể hiện ra.

Từ từ cũng sẽ tới, kiểu gì cũng được.

hắn cảm thấy rất hứng thú đối với giấc mộng của người thanh niên này.

“Được rồi.” Văn Dụ ngủ thoải mái cả một tiếng nên tâm trạng rất tốt, thoải mái đồng ý.

Dù trị không hết cũng không sao, coi như dùng tiền để đi ngủ, cũng được.

(1) Ghế dài Freud: là chiếc ghế dài hoặc chiếc giường mà nhà thôi miên cho đối tượng được thôi miên nằm lên (bắt nguồn từ chiếc ghế mà Freud – nhà tâm lý học nổi tiếng cung cấp cho khách tham khảo theo ý kiến riêng của mình, vốn ban đầu chỉ là một chiếc ghế tựa thông thường), ghế này có bất kỳ hình dạng nào, miễn là nó làm mọi người cảm thấy thoải mái và thư giãn.

P/s: Ghế trị liệu bị cho thành ghế quý phi, em quý.

Hình ảnh bên dưới chính là ghế quý phi. Còn ghế Freud tìm trên mạng không có, phải mò chữ Trung mới ra.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

“nói cho cậu này,” Mạnh Hân Vũ nói với Kỳ An Ninh, “Bạch Lộ và Trần Hạo lại cãi nhau.”

“Sao lại cãi nhau?” Kỳ An Ninh rất khó hiểu, “Bọn họ tranh cãi về chuyện gì?”

“Chủ yếu là Bạch Lộ thôi, mua sắm quá nhiều, giống y đồng hương của tớ.” Mạnh Hân Vũ thở dài. Là một người có thể khắc chế ham muốn hưởng thụ vật chất như Kỳ An Ninh, cũng không hiểu những người như Bạch Lộ và Vu Hà.

Người nói bọn họ xấu, bọn họ trước giờ cũng chưa từng làm chuyện xấu gì, không trộm không cướp, chỉ là thích mua sắm, không quản được cái tay.

Nhưng nếu nói họ không xấu, đáy lòng Mạnh Hân Vũ lại hiện nên sầu lo mơ hồ, luôn cảm thấy Vu Hà và Bạch Lộ vì mua đồ mà đi vay là hành vi rất không thỏa đáng.

“Trần Hạo còn phải giúp cậu ấy trả nợ kia.” cô nàng nói.

Kỳ An Ninh thấy ngạc nhiên, hỏi: “không phải cậu ấy nói mình có thể trả à?”

Mạnh Hân Vũ liên tục thở dài: “Tự cậu ấy cầm tiền trả nợ đi ăn chơi gì đó rồi, không phải vẫn là Trần Hạo bỏ tiền ra à?”

Kỳ An Ninh yên lặng.

Mạnh Hân Vũ còn nói: “Vẫn là cậu tốt, cậu với Văn Dụ chưa từng cãi nhau à? Cho tới giờ chưa từng nghe cậu nói qua.”

Nếu nghĩ lại, đúng là có thể nói không cãi nhau, có việc thì hai người đều nói rõ với nhau, luôn có thể tìm được điểm thẳng bằng đôi bên cùng chấp nhận.

Nhưng hai người bọn họ từng có thời khắc đen tối, đã từng cùng nhau trầm luân điên dại.

Người làm cô tỉnh lại đưa ra khỏi trầm luân, không phải ai khác, chính là Mạnh Hân Vũ trước mặt.

Kiếp trước không thể làm bạn tốt với Mạnh Hân Vũ, thật sự tiếc nuối. May là kiếp này không bỏ lỡ.

Kỳ An Ninh không tự chủ nở nụ cười, giống như Văn Dụ làm với cô, khẽ vươn tay, giúp Mạnh Hân Vũ vén sợi tóc rối ra sau tai.

Ánh mắt cô quá dịu dàng, Mạnh Hân Vũ bị dọa sớm gai ốc: “Mẹ ơi, cậu bị cái gì nhập à?”

Văn Dụ tiếp nhận trị liệu lần thứ tư.

“Lần trước chỉ là ngủ thôi miên.” Bác sĩ nói, “Lần này, tôi sẽ dẫn cậu nhập mộng, cậu phải thả lỏng người.”

Văn Dụ nằm trên giường Freud, không cần bác sĩ nói đã rất thả lỏng, nghe vậy cười nói: “anh yên tâm, tôi rất thư giãn.”

Văn Dụ còn muốn ngủ một giấc thật ngon, nhưng phương thức thôi miên của bác sĩ lần này khác với lần trước.

“đi theo tôi cùng quay về giấc mộng đó.” Bác sĩ nói, “Cậu thấy cầu thang, cậu đang chạy, có người đang đuổi theo cậu. Cậu đi chân trần chạy tới sân thượng, sàn nhà lạnh quá, có cái gì đó đâm vào chân, cậu nhào về phía trước, ngã sấp xuống...”

Lúc bác sĩ bắt đầu miêu tả, Văn Dụ rõ ràng còn tỉnh táo, nhưng theo tiếng bác sĩ chậm rãi miêu tả cảnh trong mộng, mí mắt Văn Dụ bắt đầu nặng trĩu, rất nhanh, anh bỗng nhiên ngã về phía trước.

Cú ngã này là ngã vào trong mộng.

Đứng lên, trốn đi, đôi chân chảy máu đọng phải một mũi khoan thép lạnh buốt trên đất, nhặt lên, giữ chắc trên tay.

Tiếng hít thở bao trùm lỗ tai, trái tim đập thành thạch đến rung người.

Mũi giày Triệu Thần hiện ra trước, mặt Triệu Thần lộ ra, hần quay đầu, hần nhìn thấy Văn Dụ.

Văn Dụ dùng hết sức bình sinh đập mũi khoan thép qua, mũi Triệu Thần vỡ toang, máu văng ra.

Văn Dụ phút chốc liền mở mắt!

Màu trần nhà nhu hòa, ánh đèn cũng dịu nhẹ, dưới thân là cái giường Freud lúc thôi liên lần nói chuyện.

Bác sĩ ngồi ngay trên ghế cạnh giường, lẳng lặng quan sát anh.

“Cơ chế tự vệ.” Bác sĩ nói.

“Khi dây điện bị chập mạch, cầu dao sẽ tự động ngắt. Có người cầm dao chém cậu, cậu sẽ trốn tránh. Đây đều là cơ chế tự vệ.” Bác sĩ phân tích nói, “Cũng giống vậy, mỗi lần đều tỉnh lại cùng một tiết điểm, bởi vì sau tiết điểm này, cậu biết sẽ có chuyện phát sinh gây tổn thương cho cậu, cho nên cậu tự tỉnh lại để tránh tổn thương đó. Tiềm thức của cậu đã nhắc nhở cậu, lại phải bảo vệ cậu.”

“Thần kỳ!” Văn Dụ còn lưu lại dư vị hai ba câu đã đi vào giấc ngủ thôi miên, “Hôm nay tôi thật sự tin tưởng thật sự có thứ như thôi miên. Hóa ra không phải là thổi phồng.”

Bác sĩ: “...”

Cho nên là lúc trước cảm thấy tôi lừa đảo, vẫn như cũ tới đây tiêu tiền để ngủ một giấc đấy à?

Bác sĩ đẩy kính mắt: “Hôm nay tới đây thôi. Lần sau nhập mộng phải vượt qua tiết điểm này. Còn phải thay đổi góc nhìn khác.”

Mộng cũng có góc nhìn khác nhau.

Góc nhìn thứ nhất, bạn chính là người trong mộng, động tác đang có, chuyện đang diễn ra đều là do “bạn” làm.

Góc nhìn thứ ba, bất luận trong giấc mộng này có bạn hay không, bạn cũng chỉ là người đứng xem, giống như xem phim.

Văn Dụ cảm thấy trong mộng vẫn luôn ở góc nhìn thứ nhất.

Nhưng căn cứ vào sự miêu tả của anh, người ở trong mơ trải qua những chuyện này chắc không phải là anh. anh có cảm giác quái dị như nhập vào người nào đó.

Bác sĩ muốn để anh rời khỏi góc nhìn này, thấy rõ toàn cảnh trong mộng.

đã hẹn lần sau.

Tôn Nhã Nhân đổi một người bạn trai.

Đây cũng không phải là ai tới nói cho Kỳ An Ninh. Gần đây Bạch Lộ đang chiến tranh lạnh với Trần Hạo, không có tâm tư bàn tán chuyện người khác.

Kỳ An Ninh chính mắt nhìn thấy.

cô và Văn Dụ tay nắm tay đi tới cổng trường, vừa hay nhìn thấy một người đàn ông lái xe tới đón Tôn Nhã Nhân. Văn Dụ gọi một tiếng, người kia xuống xe nói chuyện với Văn Dụ.

Là một người bạn trong nhóm Văn Dụ.

Lúc bọn họ nói chuyện, Tôn Nhã Nhân đứng bên cạnh, giữ vững nụ cười.

Kỳ An Ninh nhìn cô ta một cái. cô ta ở trong hội này, từ ở bên người đàn ông này chuyển tới ở bên người đàn ông khác. Những người đàn ông này đều biết nhau, quan hệ cũng không tệ.

Nhưng Tôn Nhã Nhân lại chẳng chịu rời khỏi nhóm này.

Đúng như suy nghĩ lúc trước của Kỳ An Ninh. Văn Dụ vì cô ta mà mở ra chiếc hộp Pandora, giờ không đóng lại được.

Ngày hôm sau, Tôn Nhã Nhân chặn Kỳ An Ninh ở chỗ hành lang.

“cô đừng xem thường tôi, cô cũng đừng có mà đắc ý.” cô ta nói, “Đừng, chớ đắc ý, chớ chê mèo lắm lông mà thôi.”

Kỳ An Ninh cảm thấy, Tôn Nhã Nhân có chỗ nào đó thay đổi. Tôn Nhã Nhân này so với Tôn Nhã Nhân kiếp trước không giống nhau lắm.

Lại không nói ra được Tôn Nhã Nhân tệ hơn ở chỗ nào.

“Tôi đắc ý gì?” Kỳ An Ninh nhìn thẳng vào mắt cô ta, hỏi.

“Hừ.” Tôn Nhã Nhân rời mắt, “Những người như bọn hắn đều như vậy, cùng chúng ta, nói chuyện thì được, muốn kết hôn, cơ bản là không có khả năng. cô đừng có cảm thấy Văn Dụ đối với cô tình cảm dài lâu hơn so với Tiền Hạo Nhiên và tôi. Cũng chỉ vì hắn còn đang đi học mà thôi, không tin thì đợi lúc các người tốt nghiệp xem, hắn vẫn còn ngây thơ như thế nữa không?”

Kỳ An Ninh bị chấn kinh.

cô sống hai kiếp, chưa từng nghĩ tới, có người sẽ đem từ “ngây thơ” gán lên người Văn Dụ. Người này vậy mà còn là Tôn Nhã Nhân.

cô ta mang tâm tình phức tạp nói: “yêu đương đại học vốn là như vậy, các sư huynh sư tỷ không phải đã nói sao, đại đa số đều là tốt nghiệp chia tay.”

Tôn Nhã Nhân khịt mũi coi thường, rất xã hội, rất lời đời, cả người đều phủ kín cảm giác kiêu “Tôi đã nhìn thấu”.

cô ta nói: “Đừng có già vờ hồ đồ. Chúng ta muốn không phải là loại yêu đương này.”

Kỳ An Ninh nói: “Đừng dùng từ linh tinh, không có “chúng ta” nào cả.”

Tôn Nhã Nhân tức giận quay người bỏ đi.

Tan rã trong không vui.

Tháng sáu, Văn Dụ tiếp nhận là trị liệu thứ năm.

“Lần này thử đột phá tiết điểm này, hoặc tránh khỏi góc nhìn này.” Bác sĩ dặn dò anh.

Theo bác sĩ miêu tả chỉ dẫn, Văn Dụ lập tức ngã té lăn ra mặt đất, ngã vào trong mộng.

anh cảm mũi khoan thép trơn trong bóng tối, không ngừng nói với bản thân “Mày có thể làm được, mày có thể làm được.”

Giấc mộng này đúng là đã quá nhiều anh rất lâu, Văn Dụ cũng đứng thực chỉ muốn thoát khỏi nó.

Thế là, ngay lúc Triệu Thần âm trầm lộ mặt ra, Văn Dụ vùng mạnh mũi khoan thép, bỗng nhiên đánh vào sống mũi hắn, trong nháy mắt máu tươi văng khắp nơi, Văn Dụ tránh ra.

anh giống như bắn ra, lao đảo một lát mới đứng vững.

anh đứng thẳng dậy, quay đầu nhìn về đằng sau.

Như bước vào một cảnh phim ngoài đời thực, thời gian bỗng ngưng lại.

Thậm chí giọt máu bắn tung tóe cũng lơ lửng trên không ngay trước mặt Văn Dụ.

Cái mũi khoan thép kia đánh trúng mũi Triệu Thần, mặt hắn vận vẹo biến dạng, miệng há ra, một cái răng văng ra, cũng bị ngưng lại trên không trung.

Nhưng Văn Dụ không nhìn hắn.

Tay Văn Dụ nắm chặt, nhìn chăm chăm vào người đang nắm chặt mũi khoan.

Rất nhiều lần trước đó, anh đều theo góc nhìn của người này mà trải qua giấc mộng, giờ đây, cuối cùng anh cũng thoát ra, lấy góc nhìn thứ ba, nhìn được người này là ai.

Đầu tóc rối bời, trên mặt dính bụi.

Cánh tay lằn vòng eo đều tinh tế, hai chân để trần, một chân đâm bị thương, đang chảy máu.

Văn Dụ chưa từng thấy cô chật vật như thế này bao giờ.

Nhưng anh lại rất quen thuộc với đôi mắt cô.

Rất đen, rất sáng, trong mắt có ngọn lửa tức giận lẫn lạnh lẽo.

cô mảnh mai yếu ớt, dựa vào một đoạn mũi khoan thép, đối kháng với tên đàn ông trưởng thành như Triệu Thần.

không phải An Ninh của anh, còn có thể là ai?

Lần đầu tiên huấn luyện ở câu lạc bộ kickboxing, lúc đó cô đã nói gì?

Em muốn học cái có tính thực dụng cao.

Em không cần kiểu hình thức như phong trào thể dục thể thao, em muốn học phương pháp để em một mình cũng có thể đánh bại một người đàn ông trưởng thành.

không quan tâm đối phương chết hay sống, đối phương có bị thương không. Dưới tình huống có hoặc không có vũ khí, lấy việc em kiếm chắt đối phương hoặc là em có thể an toàn chạy thoát làm tiền đề.

Văn Dụ nhìn qua thế giới bất động này, hai tay nắm chặt, đốt ngón tay trắng bệch.

Lúc này tiếng chuông lục lạc mờ mịt từ trên trời truyền xuống, Văn Dụ ngẩng đầu, trong trời đêm nhìn thấy ánh sáng.

Văn Dụ ở trong hiện thực mở mắt ra, mắt thấy là trần nhà màu nhu hòa, đèn treo màu dịu nhẹ.

Bác sĩ vẫn ngồi trên ghế cạnh giường, lặng im quan sát anh.

Lần này không phải là anh chủ động tỉnh lại, mà là bị đánh thức. Nhưng ánh mắt anh hiện ra sự thay đổi.

anh là người ra tay hào phóng, một chàng trai trẻ tuổi vui vẻ. Bác sĩ không khó đoán được, nhất định gia đình anh rất giàu có, mới không để ý tới phí tư vấn đất đỏ này, tiêu một đồng tiền lớn tới đây để ngủ một giấc.

Khi anh lần nữa tỉnh lại từ trong giấc mộng, biểu cảm cũng không đáng kể gì đã biến mất. Sắc mặt âm trầm đến dọa người.

“Như vậy, quan hệ giữa bạn gái cậu với Triệu Thần là?” Bác sĩ hỏi.

“không quan hệ gì.” Giọng Văn Dụ trầm thấp lạnh lẽo, nhưng vô cùng chắc chắn, “Họ Triệu này cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, tôi từng đánh hắn, đã nói với anh rồi. Nhưng ngoại trừ chuyện này ra, hai người họ không có bất kỳ mối quan hệ nào.”

“Có lẽ là dưới tình huống cậu không biết rõ...” Bác sĩ muốn thành lập giả thiết.

Văn Dụ đáng gờm hỏi: “không có.”

“Tôi đã mời thám tử điều tra.” anh nói, “Hai người họ trước khi vào đại học hoàn toàn không gặp nhau, sau khi lên đại học, cô ấy liền gặp được tôi.”

Bác sĩ làm nghề này, thường hay nghe được từ trong miệng bệnh nhân vài việc không thể tưởng được. Chuyện như là mấy vị con nhà giàu thuê thám tử điều tra lịch sử của bạn gái, cũng không tính là gì.

hắn hỏi: “Cho nên những gì thám tử điều tra ra là bọn họ không có quan hệ. Cậu tin tưởng chuyện này thật sao?”

“Đương nhiên.” Văn Dụ không chút do dự nói, “Tôi tin tưởng.”

Bác sĩ gật đầu nói: “Nhưng tiềm thức của cậu không tin.”

“Tiềm thức của cậu không tin chuyện này, nó đã sáng tạo ra một cảnh về mối quan hệ của bọn họ, một lần lại thêm một lần nhắc nhở cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Giấc mộng hoàn chỉnh

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Mặc dù trong phòng đã mở máy điều hòa, nhiệt độ ổn định, đảm bảo độ ẩm, nhưng mùa hè vẫn khiến người ta thấy nóng bức trong người.

Kỷ An Ninh ngồi trong thư phòng nhỏ của phòng ngủ viết bài tập, đứng dậy đi tới phòng bếp cầm chai nước uống, nhìn một cái, lại thuận tay cầm thêm chai bia, mang tới thư phòng lớn cho Văn Dụ.

Nhà này có hai thư phòng.

Thư phòng lớn mới là thư phòng chính thức, có bàn đọc sách lớn thêm giá sách bự, để đầy các loại sách khác nhau.

Thư phòng nhỏ nằm trong khu vực phòng ngủ, cách phòng ngủ một cánh cửa, thiết kế tương đối đơn giản, giống như để cho chủ dùng khi rảnh rỗi.

Phòng chừng lúc trước trang trí là tính sắp xếp như vậy. Nhưng con người trời sinh lười biếng, đã có gần thì cần gì xa. trên cơ bản từ lúc Kỷ An Ninh chuyển đến nhìn thấy, Văn Dụ chủ yếu sử dụng thư phòng nhỏ này.

Số lần dùng thư phòng chính kia chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hôm nay không biết anh bị gì, lại chạy tới thư phòng lớn làm.

Cửa đang khép, Kỷ An Ninh gõ cửa một cái, thò đầu vào hỏi: “Có thể vào không?”

Tóc đen nhánh rũ xuống, con mắt mờ to, như chú hamster nhỏ đi kiếm ăn.

Văn Dụ cười, khép lại văn kiện trong tay, nói: “Vào đi.”

Kỷ An Ninh cắn ống hút, đi vào đưa bia cho anh.

“Tự nhiên tri kỷ thế!” Văn Dụ nhận bia, thuận thế ôm eo cô, “Hôn một cái, hôn một cái!”

Văn Dụ tuổi trẻ thể trắng, tinh lực hơn người, nhu cầu sinh lý tràn đầy. Nếu như anh hứng lên, phòng ăn phòng tắm đều là chiến trường. Gia hỏa này lại rất am hiểu trêu chọc, Kỷ An Ninh luôn bị chìm vào.

Rất nhiều chuyện chưa bao giờ nghĩ tới, đều bị anh mang đi ném qua.

Kỷ An Ninh cũng không muốn ở trên bàn sách thô sếp cứng người này đại chiến một trận, hôn một cái liền nhạy bén tránh ra nói: “Bài tập của em còn chưa viết xong, anh làm việc của anh đi!”

Văn Dụ cười nhìn cô chạy trốn, còn biết giữ cửa cho anh nữa đấy.

Vừa đóng cửa, nụ cười Văn Dụ phai nhạt đi. anh nhìn qua hai tập văn kiện trước mặt, ngẩn người.

Văn kiện bên trong là kết quả lao Hình điều tra được. một cái là Kỳ An Ninh, một cái là Triệu Thần.

Văn Dụ mở ra, xem kỹ lại một lần nữa.

Nhưng tựa như lúc lão Hình phân tích, hai người nhìn thế nào cũng không có khả năng gặp nhau.

Văn Dụ không nhìn được cấn ngón tay.

Dựa theo phân tích của bác sĩ tâm lý, mộng là do hiện thực ảnh hưởng.

Kỳ An Ninh từng nói với anh rằng trước kia cô bị người ta quấy rầy, gặp phải người xấu, cùng với thông tin cô e ngại Triệu Thần.

Nhưng tin tức này tiến vào đầu anh, vặn vẹo biến hình, thế là lần đầu tiên anh mơ thấy mộng Triệu Thần quấy rầy Kỳ An Ninh ở Hoa đại, lại thêm một giấc về cảnh Triệu Thần có ý đồ sử dụng vũ lực với Kỳ An Ninh, Kỳ An Ninh kịch liệt chống cự.

Là như vậy... À?

trên lý luận hẳn là như vậy. Là do Văn Dụ đem thông tin từ hiện thực, vặn vẹo biến hình thành giấc mộng. Nhưng giấc mộng này với cảnh ở hiện thực không giống nhau.

Văn Dụ tin phục những gì bác sĩ nói, bởi vì nghe vô cùng khoa học.

Nhưng không biết do đâu, anh vẫn canh cánh trong lòng với mấy giấc mộng này.

Khi anh ở trong mơ tránh thoát khỏi góc nhìn thứ nhất, lúc quay người thấy được toàn cảnh giấc mộng, trái tim anh co rút cực kỳ khó chịu.

Kỳ An Ninh, chật vật như thế.

Dùng hết sức lực để gầy dựa như thế.

cô dường như hiểu rõ nếu mình không chạy thoát được, chờ đợi cô sẽ là vận mệnh gì.

Văn Dụ không hiểu, rõ ràng ở trong hiện thực, để Kỳ An Ninh chịu một chút khổ anh cũng không nỡ. Vì sao trong mơ anh lại cấu tạo nên cục diện nguy hiểm, gian nan như vậy?

Bác sĩ nói, mỗi lần anh đều tỉnh lại vào tiết điểm này, là bởi vì giấc mộng do chính anh kiến tạo ra, cho nên tiềm thức anh biết bước phát triển kế tiếp, vì để tránh cho mình bị tổn thương, anh luôn để cho mình tỉnh lại để chạy trốn.

Văn Dụ cảm thấy, bác sĩ nói thật sự rất có lý.

Căn cứ vào hoàn cảnh trong mộng, dưới tình huống không có ai giúp đỡ, Kỳ An Ninh gần như không có khả năng dựa vào bản thân để thoát khỏi ma trảo của Triệu Thần.

Như vậy nếu giấc mộng này tiếp tục tiếp diễn... Văn Dụ giờ đang ở trạng thái thanh tỉnh, cũng không có cách nào tưởng tượng trong mộng sẽ xảy ra chuyện gì.

Mỗi lần anh đều để bản thân tỉnh lại, đúng là có dấu hiệu trốn tránh.

Bác sĩ nói cho anh biết, căn cứ theo sự miêu tả của anh, giấc mộng này hiển nhiên còn chưa thực sự kết thúc. Trong đại não anh vô cùng có khả năng đã dựng lên một câu chuyện hoàn chỉnh thậm chí bị che kín trong não, giống như một bộ phim.

Bác sĩ hi vọng lần sau, anh có thể thử vượt qua tiết điểm này, tiếp tục giấc mộng.

Văn Dụ vậy mà lại do dự.

Nhưng bác sĩ cũng không thúc giục anh, ngược lại nói cho anh biết, anh có thời gian một tuần để suy nghĩ thật kỹ. Đương nhiên, nếu như căn bệnh lập đi lập lại giấc mơ của anh có thể tự lành, anh cũng có thể không cần trị liệu tiếp.

Văn Dụ nhìn chằm chằm hai tập tài liệu trước mặt, nhìn chằm chằm thật lâu, mới kéo ra ngăn kéo, nhét chúng vào, đóng lại cũng khóa luôn ngăn kéo.

anh đứng dậy đi tới tiểu thư phòng.

Kỳ An Ninh vừa lúc viết xong bài tập, đứng gần mặt bàn thu thập sách vở, nghe thấy tiếng động liền quay đầu liếc mắt nhìn anh, nói: “anh làm xong rồi à?”

Văn Dụ “Ừ” một tiếng, đi qua ôm cô từ sau lưng, hôn nhẹ lên cái cổ thon dài, hỏi: “Bài tập viết xong chưa?”

Kỳ An Ninh mới nói một câu “Viết xong rồi.” Tay Văn Dụ liền trượt đến eo cô, hai tay khép lại, xoa nắn một phen.

Kỳ An Ninh lập tức biết anh muốn làm gì.

Có lòng muốn kháng cự, lại bị Văn Dụ trêu chọc như thế, cuối cùng vẫn không thoát được bàn đọc sách thô ráp.

Lúc xuống được, ven bàn đọc sách đã bị mồ hôi vẽ ra hình dạng mặt đảo.

Kỳ An Ninh che mắt.

Văn Dụ muốn thử dưới tình huống không có bác sĩ, tự mình đột phá được tiết điểm kia.

Nhưng cứ khi anh ôm Kỳ An Ninh chìm vào giấc ngủ, hết lần này tới lần khác đều ngủ rất yên ổn, một đêm không mộng.

Đến hôm trước ngày hẹn, Văn Dụ lại đi gặp bác sĩ. Trải qua cân nhắc, anh đem tình huống này nói cho bác sĩ.

“Ôm cô ấy liền ngủ rất yên ổn, không mơ thấy gì.” anh nói.

Bác sĩ gật đầu nói: “Lo nghĩ của cậu vốn do cô ấy mà sinh ra, tình cảm giữa hai người hài hòa, ổn định, hiển nhiên là giúp giảm bớt lo âu trong tiềm thức.”

Lời bác sĩ vẫn luôn rất khoa học, rất có sức thuyết phục.

Hiện tại Văn Dụ cũng coi như thành lập đủ cảm giác tín nhiệm với hẳn. sự tin tưởng này đặc biệt quan trọng giữa bác sĩ và bệnh nhân, đặc biệt là với bác sĩ tâm lý và bệnh nhân.

Cuối cùng Văn Dụ quyết định, muốn dưới sự trợ giúp của bác sĩ thử một chút.

“Tôi muốn nhìn xem nếu có thể không tỉnh, liệu có thể tiếp tục giấc mộng này.” anh nói.

Lần này vào mộng lại càng dễ.

Từ lúc bắt đầu nhìn thấy cầu thang, Văn Dụ liền nhập mộng. anh ngẩng đầu một cái, liền thấy Kỳ An Ninh đang chân trần, liêu mạng chạy lên trên.

Bộ dạng cô làm anh không đành lòng nhìn. Có chút do dự, ngay lúc cô biến mất ở khúc quanh cầu thang, theo sát là mấy người đàn ông đang đuổi theo.

“cô ta ở phía trên!” Bọn họ kêu.

Bọn họ xuyên qua thân thể Văn Dụ, đuổi theo Kỳ An Ninh.

Văn Dụ nắm chặt tay, đi theo.

Đám đàn ông lúc lên sân thượng, phát hiện chỉ có một cái cửa ra vào, liền không vội mà tìm cô, bọn họ gọi điện cho Triệu Thần, chờ Triệu Thần đi lên.

Văn Dụ lại biết Kỳ An Ninh đang trốn ở đâu. anh xuyên qua thân thể bọn họ, đi về hướng đó.

anh đi theo con đường của Triệu Thần, lúc tới nơi đó, tự nhiên mà làm như Triệu Thần, quay đầu nhìn lại, đối mặt với đôi mắt Kỳ An Ninh.

Như con thú bị nhốt, hơi dõ nhưng không từ bỏ.

cô cắn môi thật chặt, ngưng thở, nắm chặt mũi khoan đến nỗi ngón tay trắng bệch.

cô không luyện qua cận chiến hay kickboxing, nhưng cả người cô đều căng thẳng, vận sức chờ phát động, hoàn toàn là do bản năng sinh tồn thúc đẩy.

An Ninh của anh!

Khi Văn Dụ lúc đầu, chợt thấy sắc mặt Kỳ An Ninh đột nhiên thay đổi, cái mũi khoan thép kia bỗng nhiên ném về phía anh.

Từ nhỏ đã luyện kickboxing, Văn Dụ phản ứng cực nhanh, lùi về sau một bước, lộ ra thân thể Triệu Thần. Triệu Thần tới đây, hấn đứng ngay chỗ Văn Dụ đứng, thân thể hai người chồng lên nhau. Mũi khoan thép kia phóng phát như vung mạnh vào mặt Văn Dụ.

Văn Dụ lùi hẳn một bước rồi đứng vững, nhìn thế giới này dừng lại. Người bất động, máu ngừng bay.

Văn Dụ biết, đây chính là điểm mấu chốt.

Mục đích nhập mộng lần này của anh là vì để tiếp tục giấc mộng này. Nhưng Văn Dụ lúc này, lòng bàn tay ảm ướt, tim đập rộn lên, trên trán đều là mồ hôi lạnh.

anh rõ ràng cảm giác được, nếu như tiếp tục, nhất định sẽ xảy ra chuyện mà anh không muốn thấy.

anh đã chuẩn bị đầy đủ tư tưởng mới nhập mộng, không ngờ vẫn kháng cự như vậy, không trách được anh đều tỉnh lại vào lúc này.

Nhưng giọng bác sĩ vẫn vang lên bên tai anh, hấn nói: “Nếu muốn biết rốt cuộc tiềm thức muốn nói cho cậu cái gì, chỉ có thể tìm kiếm trong mơ.”

Lòng bàn tay Văn Dụ vẫn luôn đỏ mồ hôi, anh nắm chặt tay, nhắm mắt lại, hít sâu một cái.

Sau đó, đột ngột mở mắt

Tất cả đều động!

Đồng thời cảnh tượng vốn luôn yên lặng, lúc này như được bấm nút âm lượng, đột nhiên hiện lên âm thanh như bình thường.

Văn Dụ lập tức nghe được âm thanh xe cộ trên đường, nghe được chỗ nào đó dưới lầu phát nhạc. Tiếng kêu vang nhất bên tai là tiếng Triệu Thần kêu gào thảm thiết.

hấn gào thảm rồi ngã về phía sau.

Kỳ An Ninh nhảy qua hấn, bỗng nhiên xuyên qua thân thể Văn Dụ. Văn Dụ quay người, nhìn Kỳ An Ninh định phóng về phía cầu thang, lại bị người của Triệu Thần ấn trên mặt đất.

Người con gái của anh mang ý đồ phản kháng, trời sinh quật cường, sao có thể dễ dàng từ bỏ. anh thấy cô cầm nửa cục gạch trên mặt đất, trờ tay liền đập vào mặt một tên bảo vệ.

Có giống tính cô thật!

Cuối cùng, cô dưới sự vây bắt của đám đàn ông, hết đường trốn chạy, phải nhảy lên lan can công trình kiến trúc.

“Đừng tới đây! Các người đừng tới đây!” cô khàn giọng kêu.

Trong tay cô chỉ có nửa cục gạch, phía sau cô là ba mươi mấy tầng lầu trời cao.

Trước mặt cô là một đám đàn ông đầy ác ý.

cô phải làm sao?

cô có thể làm sao?

Trái tim Văn Dụ như bị bóp nghẹt.

Nhưng anh biết đây là mộng, những người này đều là hư ảo, bọn họ có thể xuyên qua thân thể của anh. Trong giấc mộng này, anh căn bản không có cách nào giúp Kỳ An Ninh.

Thế là Văn Dụ trơ mắt nhìn mấy tên đàn ông tới gần, Kỳ An Ninh hoảng sợ vội lùi về sau một bước.

Văn Dụ vẫn đưa tay ra.

Nhưng đôi tay anh đối với Kỳ An Ninh mà nói, chỉ là một ảo ảnh.

Hoặc Kỳ An Ninh đối với Văn Dụ mà nói, chỉ là hư ảnh.

anh cái gì cũng không ngăn được. Kỳ An Ninh đạp một bước vào không trung, hướng về sau rơi xuống.

Văn Dụ không chút nghĩ ngợi, nhảy ra ngoài theo, đưa tay về phía cô.

Sau đó, anh tỉnh.

Bác sĩ vẫn ngồi bên giường, thỉnh thoảng đưa mắt quan sát người bệnh một chút. Nếu như tới thời gian, người bệnh vẫn chưa tỉnh, hẳn sẽ rung chuông, đưa người bệnh ra khỏi sự thôi miên.

hắn ngẩng đầu nhìn Văn Dụ một chút, nhìn dưới mí mắt anh, trông mắt chuyển động rất nhanh, đây là biểu hiện do vỏ não vận động kịch liệt.

hắn nhìn thoáng qua máy bấm giờ, thời gian người bệnh nhập mộng lần này, đã vượt qua thời gian lần trước bị đánh thức lần lần tự động tỉnh lại trước đó.

hắn thấy anh có vẻ không muốn tỉnh lại, liền cúi đầu tiếp tục ghi chép vào sổ.

Mới viết được hai bút, người bệnh trên giường bỗng ngồi bật dậy.

Bác sĩ hơi kinh ngạc ngẩng đầu, đối diện với một đôi mắt.

Đen như mực, đỏ rực như máu.

Như muốn giết người.

P/s: nhận xét xem Văn Dụ rốt cuộc có phải trọng sinh hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bị Phứ Nhị Đại Theo Dõi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Nợ như chúa Chổm

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Mạnh Hân Vũ gặp chuyện khó xử.

sự khó xử đó hiện giữa đầu mày, Kỳ An Ninh vừa nhìn liền biết.

“Sao vậy? Cứ cau mày suốt thế?” cô không nhịn được hỏi.

Mạnh Hân Vũ cắn cắn môi, đưa mắt nhìn về phía trước. Bạch Lộ và một bạn nữ khác cùng phòng đang ngồi phía trước, cách mấy hàng so với hai người.

“Bạch Lộ muốn mượn tiền tó.” Mạnh Hân Vũ nói.

Kỳ An Ninh khựng một chút nói: “Cậu ấy vay tiền làm gì?”

Mạnh Hân Vũ nói: “Cậu ấy vay để trả nợ.”

Kỳ An Ninh giật mình: “không phải cậu ấy nói có thể trả được à?”

Mới trả hai tháng, sao đến tháng thứ ba đã không có tiền rồi?

Mạnh Hân Vũ hậm hực nói: “Cậu ấy lại mua thêm cái đồng hồ.”

Kỳ An Ninh kinh ngạc nói: “Cậu ấy lấy tiền ở đâu mà mua...” nói được nửa câu, đột nhiên tỉnh ra, hỏi: “Cậu ấy lại vay tiếp?”

Mạnh Hân Vũ cũng tức đến xi khói: “Đúng là điên rồi!”

“Chuyện là hôm đó, ký túc xá đang tán phét, mọi người nói thấy Tôn Nhã Nhân đeo cái đồng hồ mới. Sau đó mấy cậu ấy nói cái đồng hồ kia rất đắt.” Mạnh Hân Vũ nói, “Ai ngờ Bạch Lộ động tâm, cũng muốn mua theo. Nhưng mà cậu ấy không dám mua đồ đắt như thế, mua một cái mấy ngàn tệ.”

Mấy ngàn tệ, với Kỳ An Ninh hay Mạnh Hân Vũ cũng vô cùng đắt giá. Chỉ là so với cái đồng hồ quý giá của Tôn Nhã Nhân thì đúng là rẻ hơn.

Kỳ An Ninh tỉnh lặng một lát, hỏi: “Cậu ấy vay tiền cậu?”

Mạnh Hân Vũ bắt đầu đi gạt đầu.

Kỳ An Ninh hỏi tiếp: “Cậu cho vay rồi?”

Mạnh Hân Vũ: “Vẫn chưa...”

Mạnh Hân Vũ cũng không phải là người keo kiệt, là do cô nàng giận Bạch Lộ tiêu tiền lung tung, lúc ấy liền nói: “Lúc cậu tiêu tiền sao không nghĩ tới lúc trả nợ!” Tức giận nên không cho cô nàng vay.

Tức giận qua đi, Mạnh Hân Vũ bắt đầu lo lắng Bạch Lộ không trả nổi tiền vay, bắt đầu lo nghĩ có nên cho Bạch Lộ vay hay không.

Kỳ An Ninh nghe cô nàng nói chưa cho mượn liền nhẹ nhàng thở ra, nói với cô nàng: “không được cho mượn.”

“Nhưng mà...” Mạnh Hân Vũ khó xử.

cô nàng chung kỷ tức xá với Bạch Lộ, tình cảm giữa cô nàng và Bạch Lộ chắc chắn là sâu hơn so với Kỳ An Ninh và Bạch Lộ.

Kỳ An Ninh chất vấn cô nàng: “Cậu ấy đã không có tiền để trả tiền vay, thì lấy tiền đâu để trả cho cậu?”

Mạnh Hân Vũ căn bản còn chưa nghĩ tới mức này, không khỏi ngẩn người, nghĩ nghĩ nói: “Chắc lại xin tiền người nhà?”

Kỳ An Ninh hỏi lại: “Nếu đã có thể xin tiền nhà, vậy trực tiếp xin tiền trả nợ không phải là được rồi à?”

Việc này ngẫm chút liền thông, Mạnh Hân Vũ lập tức suy xét kỹ, chuyện vay tiền này chắc chắn Bạch Lộ không dám nói cho người nhà. Cho nên lúc cô nàng không đủ tiền quay vòng chỉ có thể mượn bạn học.

“Cậu cho cậu ấy vay, nhiều lần cũng chỉ trách cậu ấy hai câu, dù sao cũng không có khả năng trừng phạt gì đó. Chuyện này đối với cậu ấy mà nói, tính ra rất dễ giải quyết.” Kỳ An Ninh nói, “Vậy cậu đoán xem, lần sau cậu ấy lại thấy cái gì muốn mua, có thể quản được tay mình không?”

Mạnh Hân Vũ rất hiểu Bạch Lộ, cậu ta chắc chắn chẳng quản nổi bản thân!

“Tớ hiểu rồi.” cô nàng vốn là người có tính cách quả quyết, nghĩ chút liền hiểu, kiên định nói, “Tớ không cho cậu ấy mượn tiền nữa.”

Kỳ An Ninh tan học về đến nhà, Văn Dụ vẫn chưa về.

Hơn một tháng nay, mỗi tuần anh sẽ có một ngày về mượn. Kỳ An Ninh tưởng là chuyện của công ty nên cũng không hỏi nhiều.

cô viết xong bài tập, ngồi trên ghế sofa phòng khách lên mạng, cửa mở, Văn Dụ đã về.

cô ngẩng đầu chào hỏi anh: “anh về rồi.”

nói xong, liền tiếp tục nhìn vào màn hình laptop. Máy giấy sau, bỗng nhiên phản ứng được, không thấy Văn Dụ lên tiếng, lại ngẩng đầu nhìn qua.

Văn Dụ đứng ở cửa, chăm chú nhìn cô, nét mặt anh có chút âm trầm không rõ.

Kỳ An Ninh thấy kỳ lạ liền hỏi: “Sao thế?”

Văn Dụ nhìn qua Kỳ An Ninh.

cô ngồi trên sofa ôm laptop, đồ mặc trên người là bộ đồ ngủ tơ tằm anh mua cho. Thân trên là chiếc áo yếm*, phía dưới là cái quần đùi viền ren, ánh sáng dịu dịu chiếu lên làn da tuyết trắng, khiến người trông mềm mại.

*convert là đai đeo sau lưng, lên google dịch là áo yếm, ngu người. (0_0)

Tóc cô rất dài, rũ xuống một bên vai, lộ ra cằm cổ tinh tế thon dài, đường cong đẹp đẽ.

Đôi chân vừa thon vừa trắng duỗi trên ghế sofa.

Tư thế cô rất buông lỏng, rất thoải mái.

cô đang ở trong nhà anh, cuộc sống yên ổn, bình tĩnh vui vẻ.

Văn Dụ bỗng thở dài một cái.

Quả nhiên mộng chỉ là mộng thôi.

Lại thêm một tuần.

Bác sĩ vừa kết thúc một ca tư vấn tâm lý, hần mở ra lịch trình ra, nhìn thoáng qua, bỗng nhiên nhíu mày, gọi điện thoại cho trợ lý: “Tuần này Văn Dụ không hẹn trước sao?”

Trợ lý tra một chút, nói: “không có.”

Bác sĩ cúp điện thoại, điều tra tư liệu Văn Dụ, gọi cho Văn Dụ một cú điện thoại.

Văn Dụ lúc này đang ăn cơm với Kỳ An Ninh, anh thấy thông báo trên điện thoại, liền ra bên ngoài nghe.

“Tôi tạm thời không định tiếp tục.” anh nói với bác sĩ.

Nhìn thấy kết thúc của giấc mộng kia, Văn Dụ cảm thấy vô cùng nhảm nhí. Càng vô lý hơn là, ác khí trong lòng anh như sắp tràn ra tới nơi.

thật muốn giết người.

Sao có thể vì một giấc mộng mà giết người chứ, đúng là nói đùa. Văn Dụ tạm thời không muốn gặp lại giấc mộng kia.

anh còn nói: “Gần đây tôi không nằm mơ nữa.”

Bác sĩ cũng không ép buộc, nói: “Vậy thì tốt, nếu có chuyện gì thì cứ tới tìm tôi.”

Mạnh Hân Vũ vì chuyện của Bạch Lộ mà bùng nổ.

“Cậu biết không? Tôi không cho cậu ấy vay, cậu ấy liền mượn Dương Giai.” cô nàng nói.

Theo Kỷ An Ninh biết, Dương Giai cũng không phải là người trong phòng ký túc xá Bạch Lộ.

“Cậu cho rằng chỉ như vậy thôi sao? không phải!” Mạnh Hân Vũ nói, “Hôm qua lúc cậu ấy đi vắng, mấy đứa trong phòng ký túc buồn đưa với nhau. Trần Dao nói, Bạch Lộ sao lại còn đi mượn tiền Dương Giai, cậu ấy mượn tiền còn chưa trả!”

Cái này vẫn chưa xong, Mạnh Hân Vũ nói tiếp: “Kết quả, Lưu Khả Hàm nói, Bạch Lộ cùng từng mượn tiền mình!”

Hóa ra là Bạch Lộ vào tháng trước lần tháng trước nữa lần lượt vay tiền hai người này.

Mạnh Hân Vũ cả trong lớp lẫn ký túc xá đều là người có tiếng nói, cô nàng thật ra rất sợ Mạnh Hân Vũ thuyết giáo, nhưng hai người trong ký túc xá đều mượn cả rồi, tháng này cô nàng hết cách mới chạy tới vay tiền Mạnh Hân Vũ.

Mạnh Hân Vũ không chỉ nói, còn không cho cô nàng vay.

Số tiền Bạch Lộ mượn cũng không tính là lớn, nhưng tính chất chuyện này rất tồi tệ.

Mạnh Hân Vũ và Kỷ An Ninh đều là người tự kiểm tự tiêu, họ hiểu rất rõ, tình trạng tài chính của Bạch Lộ, e là đã xảy ra vấn đề lớn.

cô nàng vay tiền để chần lồ thùng, nhưng là càng mượn lồ thùng càng lớn.

Hai người bạn họ định tìm Bạch Lộ nói chuyện, thế nhưng Bạch Lộ lại né tránh, vẫn luôn né tránh vấn đề.

Tra hỏi rốt cuộc cô nàng thiếu bao nhiêu tiền, cứ không chịu nói, luôn ấp a ấp úng.

Thái độ của cô nàng làm Mạnh Hân Vũ lạnh lòng. Nghĩ lại, đến cùng thì mọi người cũng chỉ là bạn học kiêm bạn cùng phòng mà thôi, mình cũng chẳng phải mẹ của người ta, đúng là không nên can dự nhiều như vậy.

Người ta căn bản cũng không muốn để mình quản, thái độ rất rõ ràng.

Thế là Mạnh Hân Vũ mặc kệ.

Nhưng cũng không phải là Mạnh Hân Vũ mặc kệ thì chuyện này liền bình yên vô sự. Nó đã định sẵn là thuốc nổ, sớm hay muộn cũng nổ tung.

Chỉ là không ngờ lại nổ tung ngay giữa Bạch Lộ và Trần Hạo.

Bọn họ cãi nhau một trận, sau đó chia tay.

Kỷ An Ninh biết được chuyện bọn họ chia tay là do Văn Dụ nói với cô.

“Bạch Lộ không tốt, em có gắng ít qua lại đi.” Văn Dụ khuyên bảo cô, “Trần Hạo chia tay với cô ta rồi.”

Kỷ An Ninh kinh ngạc. Bạch Lộ tuổi trẻ đáng yêu, Trần Hạo rất thích cô nàng, gần như là vừa quen biết đã bắt đầu theo đuổi, lúc theo đuổi được cũng rất trân quý, cố gắng hết sức thỏa mãn cô nàng.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” cô hỏi.

Văn Dụ cười lạnh một cái.

Trần Hạo từ sau khi có bạn gái, thật sự cảm giác sâu sắc áp lực kinh tế đè lên. Cuộc sống sinh viên vô ưu vô lo kết thúc từ đây, chàng trai này bắt đầu nghiêm túc suy tính đến tương lai.

Chuyên ngành của hắn thật ra cũng không dễ tìm việc, Trần Hạo cẩn thận suy tính về sau, quyết định thi mấy giấy chứng nhận có ích cho chuyện tìm việc mai sau.

Chuyện này có nghĩa là không chỉ cần tiền để đăng ký thi lần luyện thi, còn cần có thời gian dài cộng sức lực đi học tập, ôn tập. Hắn không có nhiều thời gian để đi làm việc vặt. Đường nhiên cũng không tiện đi chiếm tiền ở chỗ Văn Dụ sắp xếp, thế là hắn nói với Văn Dụ một tiếng, kết thúc việc thực tập kia.

Đây là cách nhìn lâu dài, Văn Dụ đương nhiên ủng hộ hắn.

Nhưng như vậy, Trần Hạo rất khó hỗ trợ Bạch Lộ về mặt tài chính.

Nhưng Bạch Lộ lại biết trong tay Trần Hạo có một cái thẻ.

Tấm thẻ kia là tiền quỹ câu lạc bộ kickboxing, lúc khai giảng Văn Dụ luôn luôn nạp mười vạn vào, cung cấp cho thành viên câu lạc bộ kickboxing sử dụng khi liên hoan, hoạt động.

Cái thẻ này nằm trong tay Trần Hạo, Bạch Lộ vẫn luôn biết.

cô nàng đánh chủ ý lên cái thẻ này, muốn Trần Hạo dùng số tiền này để quay vòng một chút. Trần Hạo không chịu.

Hai người vì thế mà cãi nhau một trận to, cũng chia tay.

Kỷ An Ninh ý thức được, vấn đề Bạch Lộ nghiêm trọng, nếu cứ tiếp tục sẽ xảy ra chuyện lớn.

cô nói chuyện này cho Mạnh Hân Vũ, Mạnh Hân Vũ vô cùng bất ngờ.

Cái này tương đương với việc Bạch Lộ có ý đồ cổ động bạn trai mình đi trộm tiền bạn trai Kỷ An Ninh.

Mạnh Hân Vũ cũng nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, cô nàng về lại ký túc xá, bắt tay với hai cô gái cùng phòng chặn Bạch Lộ ở ký túc xá, ép hỏi cô nàng rốt cuộc là thiếu bao nhiêu.

Số tiền hỏi ra làm Mạnh Hân Vũ thực sự rất sục sạo, Bạch Lộ vậy mà thiếu sáu vạn!*

(sáu vạn là cỡ 200 triệu tiền Việt.)

Sáu vạn đối với Mạnh Hân Vũ mà nói đã là một khoản tiền lớn. Đương nhiên với Bạch Lộ thật ra cũng y vậy.

Chính bản thân cô nàng cũng rất suy sụp, cô nàng không biết sao lại thiếu nhiều như vậy.

“Là, ban đầu vốn chỉ mua cái túi. Thế là ký một thỏa thuận, ký là một vạn, tới tay thật ra chỉ có ba ngàn...” cô nàng thút tha thút thít nước mắt nói, “Toàn bộ tiền tiêu lúc sau đều mua đồng hồ...”

Những thỏa thuận vay kia rất bẫy người, không phải là mượn ba ngàn thì được nhận ba ngàn, số tiền trong thỏa thuận lớn hơn số tiền nhận được, sau đó bạn phải trả đúng số tiền này (số tiền trong thỏa thuận), chỉ cần hơi chậm trễ liền lãi mẹ đẻ lãi con. Đồng thời nền tảng bất thường này sẽ đánh lừa sinh viên ký một thỏa thuận mới, dùng tiền vay mới để trả tiền vay cũ, lỗ thủng càng lấp càng lớn.

Cổ tình hết lần này tới lần khác đối với những sinh viên nhận được tiền kia mà nói, đều cảm thấy có tiền quá mức dễ dàng, chỉ cần một tấm thẻ căn cước, tiền sẽ mau chóng vào tay. Bọn họ không cảm giác được lãi suất nặng nề phía sau những tờ tiền kia, cảm giác của bọn họ chỉ là con mưa tiền từ trên trời xuống.

Dục vọng tiêu tiền nhiều lần bành trướng, lúc ban đầu chỉ là mua cái túi, hoặc chỉ là cái điện thoại, rất nhanh như được thổi hơi, càng muốn nhiều thứ hơn.

Đợi đến lúc phản ứng kịp, trên lưng đã đeo một khoản nợ mà một sinh viên căn bản không có năng lực để trả.

Bạch Lộ khóc suốt mướt nói: “Tớ thật sự không biết làm sao bây giờ, tháng sau mà không có tiền trả, bên kia lại bắt tớ ký thêm thỏa thuận mới.”

Bạch Lộ cũng ý thức được vấn đề nghiêm trọng, bởi vậy mới đánh chú ý lên cái thẻ kia, nghĩ mau chóng kết thúc nợ nần này.

“Xin các cậu giúp tớ một lần, cho tớ mượn thêm ít tiền...” cô nàng khóc tới mức trôi sạch lớp trang điểm

Đám bạn cùng phòng quay ra nhìn nhau, mờ mịt luống cuống, hoàn toàn không biết giờ nên làm gì mới tốt.

Chỉ có Mạnh Hân Vũ rất tỉnh táo, nói: “Chuyện bây giờ cậu nên làm không phải là vay tiền bạn bè. Cậu bây giờ tiền sinh hoạt còn không đủ để trả nợ. Mượn tiền bạn bè, cậu lấy gì để trả đây?”

Bạch Lộ nước mắt nước mũi một phen: “Vậy tớ phải làm sao bây giờ?”

Mạnh Hân Vũ nói: “Ngay bây giờ cách làm chính xác nhất, là gọi điện thoại cho mẹ cậu!”

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Sau khi lần sóng vay mượn trong sân trường rút đi, quay đầu nhìn lại những người trẻ tuổi đã nhảy lầu để sớm kết thúc sinh mệnh quý báu, có người cảm khái kết luận, thật ra trừ phi là gia đình đặc biệt nghèo khó, nếu không thật sự chẳng có gia đình nào bị một hai chục vạn tiền nợ đè bẹp. nói sớm cho bố mẹ, càng trả nợ nhanh càng mau giải quyết vấn đề.

Nhưng chuyện mà mấy đứa trẻ này không muốn làm nhất là nói cho bố mẹ. Nên dưới tình huống cho là hết đường giải quyết, đã bước tới tuyệt lộ.

Đúng là làm người lớn đau lòng không thôi.

Bạch Lộ mới đầu còn không chịu, nếu cô nàng dám nói với người nhà, thì sẽ không chạy khắp nơi vay tiền bạn bè.

Nhưng Mạnh Hân Vũ thật sự tức đến phát hỏa, cô nàng giành lấy điện thoại Bạch Lộ, chỉ huy hai bạn cùng phòng ngăn Bạch Lộ lại, sau đó từ danh bạ Bạch Lộ tìm được số của “mẹ”, gọi đi.

“A lô, chào cô, cháu là Mạnh Hân Vũ, bạn cùng phòng của Bạch Lộ, giờ Bạch Lộ có chuyện này, cháu thấy nhất định phải nói cho cô một chút...”

Bạch Lộ nước mắt rưng rưng mà nhìn Mạnh Hân Vũ nói mọi chuyện cho mẹ mình.

Mạnh Hân Vũ cúp điện thoại, nói: “Mẹ cậu nói hôm nay sẽ tới.”

Bạch Lộ biểu cảm như tao đi chết đây.

Nhà Bạch Lộ ở khu vực ngoại tỉnh, đường sắt cao tốc tới đây cũng phải đi mất bốn tiếng. Bố mẹ Bạch Lộ mang theo vẻ phong trần mệt mỏi, chạy tới đây vào lúc tối khuya.

Mạnh Hân Vũ cùng theo Bạch Lộ tới gặp bọn họ.

Dưới sự ép hỏi của bố mẹ, Bạch Lộ lấp bấp nói rõ mọi chuyện.

Mạnh Hân Vũ trầm mặt hỏi: “Cậu không nói với Trần Hạo à?”

Mặt mũi Bạch Lộ trắng bệch.

cô nàng không dám nói, Mạnh Hân Vũ dám. Tính chất chuyện này thậm chí còn ác liệt hơn so với vay tiền để tiêu, bố mẹ Bạch Lộ đều sốc luôn.

Lên đại học còn chưa tới một năm, sao đứa con gái bảo bối lạnh lợi đáng yêu của họ lại thành ra thế này? rõ ràng lúc cao trung nghe lời như thế!

Bố mẹ Bạch Lộ liên tục nói cảm ơn với Mạnh Hân Vũ. Bọn họ là người lớn, rất hiểu rõ lý lẽ, hỏi rõ chân tướng liền hiểu ra, nếu như chuyện này cứ tiếp tục không báo cho họ, Bạch Lộ sớm muộn cũng gây ra họa.

Đối với Mạnh Hân Vũ là thật tâm cảm kích.

Bọn họ lại nán nã ở đây thêm ba ngày, đem mấy thỏa thuận Bạch Lộ đã kí trả sạch trong một lần, tiền vay bạn bè cũng trả luôn.

Mẹ Bạch Lộ còn âm thầm hỏi thăm Mạnh Hân Vũ về Trần Hạo, sau đó thở dài: “Đúng là đứa trê hiểu chuyện, đáng tiếc.”

Bà tịch thu những món đồ đắt tiền kia, nghiêm khắc quở trách cô nàng.

Đợi đến lúc bọn họ rút cuộc rời đi, cả người Bạch Lộ đều ỉu xiu.

“thật ra cộng lại tất cả vẫn chưa tới một vạn*, kết quả phải trả hơn sáu vạn...” cô nàng nói.

*một vạn: khoảng 33 triệu (tự nhiên nhớ câu thoại này: ngu muội không hỏi cái)

Có sáu vạn này, có thể thật sự mua được hai cái túi xách đắt tiền. Nghĩ thế nào vẫn thấy đau lòng.

Chợt nhớ lại quá trình tiêu xài hoang phí trong hai tháng nay, tự mình cũng thấy không tin nổi.

“Cứ cảm giác như đang mơ vậy.” cô nàng nói, “Lúc trả tiền cứ cảm thấy đó không phải là tiền mà chỉ là một con số thôi. Bởi vì không cảm giác được tiền, cho nên hề thấy đồ gì đắt đó là cảm thấy hoàn toàn mua được, cứ như vậy.”

Mạnh Hân Vũ im lặng nửa ngày, nói: “Hay là bởi vì chính mình không tự kiếm tiền, số tiền này nếu như cậu đi sớm về khuya để kiếm, cậu nghĩ có nỡ bỏ ra để mua không?”

cô nàng và Kỳ An Ninh, chẳng lẽ trời sinh leo kiết ư? không phải là do mỗi một đồng tiền đều là bản thân cực khổ để kiếm chắt! Cho nên lúc tiêu tiền đặc biệt cẩn thận!

Mà Mạnh Hân Vũ lẫn Kỳ An Ninh có một điểm chung, hai người bọn họ đều nhiều hoặc ít phải gánh vác gánh nặng gia đình. Hai cô không giống với mấy bạn đi làm công đơn thuần là để nâng cao mức sinh hoạt, cũng không phải gánh vác áp lực gia đình kia.

Tiền của bọn cô cầm tới tay, không thể vô cùng vui vẻ thoải mái đi mua một thoi son mới. Bởi vì bà ngoại, mẹ có khả năng vì bị bệnh mà nằm viện, phải tốn nhiều tiền. Cho nên tiền bạc, nếu tích được thì cứ tích, như vậy mới có cảm giác an toàn.

Như Vu Hà cũng không giống bọn cô. Gia cảnh Vu Hà mặc dù bình thường, nhưng trên lưng không phải gánh vác gì, cô ta làm công kiếm tiền, chi đơn thuần là để mình tiêu.

Nhớ tới Vu Hà, Mạnh Hân Vũ bỗng cảm thấy bất an.

“Vu Hà?” Kỳ An Ninh ngẩng đầu, con mắt đen thẫm nhìn Mạnh Hân Vũ, hỏi: “Cậu ta thế nào?”

“không biết nữa. Chuyện Bạch Lộ không phải vỡ nò à, tớ liền nhớ tới cậu ấy, mới hỏi có phải cậu ấy cũng vay rất nhiều không, trên wechat cậu ấy liền trả lời một tin “Cậu đừng quan tâm”, rồi không nói tiếp. Sau đó, tớ đụng phải bạn cùng phòng cậu ấy hôm qua, tớ liền thuận miệng hỏi Vu Hà đâu, mấy cậu ấy nói, đã vài ngày không gặp cậu ấy, gần đây cậu ấy không lên lớp.” Mạnh Hân Vũ bất an nói.

Ánh mắt Kỳ An Ninh sâu kín, sâu như hàn đàm.

Trải qua chuyện lần này của Bạch Lộ, cô rút cuộc cũng hiểu ra một số chuyện, suy đoán chân tướng kiếp trước.

Ngay cả Bạch Lộ ngoan ngoãn như thế, còn dưới sự cám dỗ của lưới vay tiền mà thiếu sáu vạn, như vậy người có ham muốn hưởng thụ vật chất còn hơn xa người khác như Vu Hà thì sao? cô ta thiếu bao nhiêu tiền?

Hèn chi kiếp trước, biết rõ Kỳ An Ninh là người nghèo rớt mùng tơi như thế, vẫn mở miệng vay tiền cô.

Kiếp này có rất nhiều chuyện không giống kiếp trước, rất nhiều chuyện xảy ra trước hạn.

Kỳ An Ninh nhớ lại một chút, lúc cuối tháng sáu này là khi Văn Dụ rời trường học, biến mất không thấy. Triệu Thần bắt đầu quấy rầy cô, đuổi theo tới quán cà phê lẫn NL để quấy rối.

Mà lúc này đây, cô và Vu Hà đang cùng làm công ở NL. Công việc đó đối với cô và Vu Hà là chỗ kiếm được nhiều tiền nhất.

Lúc đó, Vu Hà vừa đi làm vừa đi học thật tốt, không nghe chuyện cô ta trốn học.

Nhưng mà kiếp này, Vu Hà không xin được công việc này. Kỳ An Ninh không biết cô ta giờ đang làm cái gì, nhưng cô đoán Vu Hà rất khó tìm được việc gì còn kiếm được nhiều tiền hơn ở NL. Chính ít kiếp trước, cô ta không tìm được.

Vậy giờ cô ta đang làm gì? Tình trạng ra sao?

Cuối cùng, Kỳ An Ninh nghĩ tới kiếp này, Vu Hà hẳn là không có cơ hội cầu kết chung một chỗ với Triệu Thần.

Kỳ An Ninh chỉ nhẹ nhàng “À” một tiếng.

Kỳ An Ninh vốn không thân quen với Vu Hà, Vu Hà cũng chỉ tồn tại trong những câu chuyện buồn đưa của Mạnh Hân Vũ, bởi vậy khi thấy Kỳ An Ninh biểu cảm lạnh lùng, Mạnh Hân Vũ cũng không thấy kỳ quái.

nói xong về Vu Hà, lại quay về Bạch Lộ: “Cậu ấy muốn nói lại với Trần Hạo, Trần Hạo không đồng ý, cậu ấy ở trong ký túc xá khóc đến chết đi sống lại.”

Kỳ An Ninh khe khẽ thờ dài.

Trách ai được, cũng đâu thể trách Trần Hạo.

Vị Trần Hạo trong câu chuyện kia, giờ đang đơn độc ăn cơm cùng Văn Dụ trong một quán ăn nhỏ gần trường, hôm nay anh không ăn cùng với Kỳ An Ninh.

Tâm trạng Trần Hạo không tốt, vẫn luôn hút thuốc.

“Tao không nuôi nổi.” hắn nói.

Bạch Lộ muốn quay về với hắn, hắn đúng là rất xoắn xuýt gãy dựa.

Mối tình đầu luôn khiến người ta khó bỏ, mỗi một cái nhăn mày, nụ cười của cô ấy, vui buồn giận hờn đều ghi nhớ trong lòng. Nhưng hắn cũng thấy được tương lai yêu đương phía trước, cũng không tốt đẹp.

Gia đình Bạch Lộ tuy không sung túc, nhưng cũng coi là giàu có, chỉ ít điều kiện kinh tế mạnh hơn nhà hắn rất nhiều. Hai người bọn họ căn bản không thống nhất được việc chi tiêu.

Cường ép ở cùng nhau, không tránh khỏi việc xung đột do tam quan không hợp.

Làm một người con trai phải thừa nhận bản thân không nuôi nổi người con gái mình thích, đối với bất kỳ độ tuổi nào, cũng là một chuyện làm người ta thấy đau khổ.

một người trẻ tuổi còn chưa tiến vào xã hội đã phải sớm nháp nháp mùi vị đau đớn này, mặc dù đối với sự trưởng thành lâu dài của hắn, cũng không phải là không có chỗ tốt, nhưng ngay giờ khắc này, đúng thực rất khó chịu.

Làm bạn bè, Văn Dụ chỉ có thể yên lặng vỗ vỗ bờ vai hắn.

Trần Hạo mở to mắt nhìn anh một cái, có chút ghen tỵ nói: “Mày ấy, mãi mãi cũng không hiểu được loại cảm giác này...”

Cái này thì đúng thực, ai bảo Văn Dụ đã ngấm chất thìa vàng từ lúc sinh ra. Văn Dụ chỉ có thể từ bỏ.

anh phải lái xe, không uống rượu. Trần Hạo ném hộp thuốc lá cho anh.

Văn Dụ cầm lấy hít hà, khặc chế con nghiện, lại ném về: “Cai rồi.”

“Ăn no cả bụng.” Trần Hạo mắng, “không dung đi cai thuốc.”

Văn Dụ cười cười, không đáp lại.

Vừa quay mặt, bỗng thấy người quen.

Người kia đi ăn cơm cùng người khác, bỗng nhìn thấy Văn Dụ, vô thức liến rụt cổ một cái. Đó chính là bạn cùng lớp Kỳ An Ninh, người từng bị Văn Dụ đánh cho thành đầu heo, Hà Hương Đông.

Hà Hương Đông không ngờ lại gặp phải Văn Dụ trong quán ăn, hắn nghĩ mình cứ giả như vô hình mà mau chóng đi qua, nhưng mà đôi mắt âm trầm của Văn Dụ cứ nhìn chằm chằm vào hắn.

Nhìn chằm chằm hắn đi tới, nhìn chằm chằm hắn đi qua.

Đúng là có bệnh mà!

Bữa cơm này Hà Hương Đông nuốt không được.

Buổi tối ở nhà, Kỳ An Ninh hỏi Văn Dụ: “Tiền bạc sẽ khiến người khác điên cuồng à?”

Văn Dụ nói: “Đương nhiên rồi.”

Trình Liên và Dương Viễn không phải là điển hình của sự điên cuồng đó sao?

Nhưng anh không thể nêu ví dụ về hai người đó, anh nói: “Có thấy tin tức mấy hôm trước không? Có một kế toán, chuyển đi một trăm triệu. Cũng không phải là chủ quản gì, chỉ là một kế toán thôi.”

“Còn những người buôn lậu thuốc phiện kia, không phải cũng biết phải chịu tử hình à, nhưng vẫn bí quá hóa liều đấy thôi. Vì đâu chứ? Ngoại trừ tiền, không có thứ gì khác có lực điều khiển đến vậy.” anh nói.

Kỳ An Ninh im lặng hồi lâu nói: “Cho nên, cũng đều là vì tiền, mà đi hại người quen bên cạnh, thậm chí cả người bạn thân.”

“Vậy còn phải xem số tiền bao nhiêu, lợi ích có đủ để điều khiển không.” Văn Dụ nói, “Đối với một số người mà nói, khi lợi ích đủ lớn, giết người hay phóng hỏa đều được. Sao lại hỏi cái này?”

Kỷ An Ninh cười cười nói: “không có gì, chỉ là nhìn tin tức xã hội nên rất cảm khái. trên đời này loại người gì cũng có, không thể tin được.”

“Bớt nhìn mấy cái đó đi.” Văn Dụ nói, “Nhìn anh nhiều vào này, tẩy sạch đôi mắt.”

Kỷ An Ninh bị anh chọc cười.

Chuyện kiếp trước đã qua, thì cứ để qua đi. cô không còn rồi rắm chuyện Vu Hà nữa.

Văn Dụ lại cầm điện thoại hỏi cô: “Tên nam sinh này lớp em tên là gì nhỉ, cái tên lần trước bị anh đánh ấy.”

Kỷ An Ninh nhìn xem: “Đó không phải là Hà Hường Đông à? anh chụp hán làm gì?”

Văn Dụ nói: “Lúc ăn cơm đừng phải. Tên này lớn lên mặt nhìn rõ gọi đồn, anh cứ nhìn mặt hán liền muốn đập cho phát.”

“Đừng có để ý hán.” Kỷ An Ninh nói, “Tên này miệng siêu tiện.”

Thái độ Kỷ An Ninh đối với Hà Hường Đông cực kỳ lạnh lùng.

Mấy tên con trai trong lớp mặc dù có bàn tán sau lưng cô, lúc nhìn cô ánh mắt cũng có phần khó nói. Nhưng dưới sự ra hiệu của Tôn Nhã Nhân, mà công khai nói khó nghe như vậy cũng chỉ có Hà Hường Đông.

Đáng châm chọc là, kiếp trước lúc nào hán cũng phụ diễn cho Tôn Nhã Nhân, kiếp này hán lại biến Tôn Nhã Nhân thành kẻ đáng ghét nhất bằng đúng luận điệu ấy.

Văn Dụ hỏi: “Trước kia anh từng gặp tên này không? anh nói là, lần trước trước đó.”

Kỷ An Ninh không hiểu: “Sao em biết được?”

cô nghĩ một chút nói: “Chắc là từng gặp rồi, kỳ trước thứ ba không phải chúng ta học cùng một lớp à?”

Kỷ An Ninh nói cũng có đạo lý.

Cùng một tòa nhà, cùng một tầng, nói không chừng là lúc đi vệ sinh từng chạm mặt nhau. Ý thức thực thì không nhớ, nhưng tiềm thức lại ghi nhớ.

Cho nên lúc anh mơ thấy Tôn Nhã Nhân nói xấu sau lưng Kỷ An Ninh, liền cho nam sinh không nhớ mặt này một vai.

Phân tích như thế mà nói, rất khoa học, rất có đạo lý.

Nhưng Văn Dụ chẳng biết tại sao, cứ thấy canh cánh trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Kể từ khi nhìn thấy kết cục của giấc mộng kia, Văn Dụ chưa từng mơ lại giấc mộng đó.

anh cảm thấy là do tiềm thức đã để anh nhìn thấy thứ nên thấy. Lúc đầu anh chỉ là mâu thuẫn muốn nhìn lại giấc mộng kia, cho nên không tiếp tục hẹn trước với bác sĩ, sau này phát hiện không còn mơ nữa, cảm thấy quái bệnh của mình đã khỏi hán, vui sướng kết thúc trị liệu.

Nhưng Văn Dụ không ngờ tới đó lại gặp giấc mộng kia.

Nửa đêm, lúc mở mắt toàn thân đầy mồ hôi lạnh, phản ứng đầu tiên của anh là đưa tay sang bên cạnh sờ soạng, mò tới cánh tay mảnh khảnh của Kỷ An Ninh. anh lập tức xoay người, ôm cô thật chặt vào lòng.

Trong phòng có máy điều hòa, làn da Kỷ An Ninh hơi lạnh, nhưng sau khi chạm vào một lát liền có cảm giác ấm áp.

cô còn sống.

Kỷ An Ninh bị anh làm tỉnh lại.

“Sao thế?” cô mơ mơ màng màng hỏi.

“Gặp ác mộng nên tỉnh lại.” Văn Dụ chôn mặt vào hóm cô cô.

Mùi hương cô mát lạnh sạch sẽ, ngửi thật dễ chịu.

Kỷ An Ninh cười, không ngờ tên gia hỏa Văn Dụ này, cũng có lúc nằm mơ bị dọa tỉnh.

cô xoay người, đối mặt với anh, ôm lấy cổ anh, thân mật nũng: “Ngốc ạ.”

Lại hỏi anh mơ thấy gì, Văn Dụ im lặng nửa ngày mới nói: “Mơ thấy có người chết.”

Kỷ An Ninh nghĩ là anh nằm mơ thấy mẹ mình, nhẹ nhàng vỗ lưng anh. Hai người ôm nhau, Kỷ An Ninh ở trong lòng Văn Dụ rất nhanh lại ngủ thiếp đi. Còn Văn Dụ vẫn luôn ở trong căn phòng mở tối tròn tròn mắt.

anh luôn cảm thấy, mặc dù đã thấy được kết thúc, nhưng nhất định trong giấc mộng đó còn tin tức gì bị anh bỏ sót.

Chỉ là anh lại không bắt được. Ngay lúc Kỷ An Ninh trượt chân rơi xuống, anh vẫn tỉnh lại.

anh mở to mắt suy nghĩ hồi lâu, hiểu rõ muốn bắt được tin tức trong mộng, hẳn là cần người chuyên nghiệp trợ giúp.

Thế là bác sĩ lại một lần nữa gặp được người bệnh giàu có này, hoặc là thuyết khách hộ.

“Lại nằm mơ?” Bác sĩ hỏi.

“Tôi luôn cảm thấy đã bỏ sót gì đó, muốn xem xét kĩ hơn.”

Bác sĩ đẩy kính mắt: “Như vậy bây giờ anh có muốn nói cho tôi, phần tiếp theo của giấc mộng không?”

Văn Dụ dời ánh mắt: “không.”

Dựa theo lý luận của bác sĩ, mộng này là do anh dựng lên. Văn Dụ thực sự không thể hiểu nổi, bản thân sao phải sắp xếp tình tiết như vậy cho Kỷ An Ninh.

Tất cả thứ trong mộng, đều tràn ngập ác ý với Kỷ An Ninh.

Văn Dụ không muốn nói nội dung giấc mộng này cho bác sĩ, sao đó là do bác sĩ nói cho anh biết... Đây đều là ác ý của anh với Kỷ An Ninh.

Văn Dụ không chịu tiếp nhận chuyện này.

Bác sĩ cũng không ép buộc anh, chỉ để anh nằm trên giường Freud, giúp anh tiến vào mộng cảnh.

Kỷ An Ninh đi chân trần chạy lên, mấy tên đàn ông cũng xuyên qua Văn Dụ mà đuổi theo. Lần này, Văn Dụ không còn nóng lòng theo sau.

anh đứng ngay khúc ngoặt cầu thang, trên dưới trái phải nhìn kĩ một chút.

Lần trước, lúc được dẫn lối nhập mộng, sự chú ý của anh đều bị người trong mộng hấp dẫn, không cẩn thận chú ý tới toàn cảnh bên trong giấc mộng này.

trên vách tường dán ký tự ‘28F’, gạch men lát cầu thang là màu vàng nhạt, phía trên cùng của tầng bị cái gì đập rơi mất một góc.

Văn Dụ lên sân thượng, lần này anh không để ý mấy tên kia hay Triệu Thần, cũng không tiếp tục đi nhìn Kỷ An Ninh. anh đi thẳng tới rìa tòa nhà, dời mắt nhìn về phía xa.

Rất nhanh, Văn Dụ liền xác nhận, toàn cảnh trong giấc mộng này, đây là tình li chỗ anh.

anh thấy một số tòa nhà đặc trưng quen thuộc.

Cấu tạo hoàn cảnh chân thực như vậy, anh dọc theo rìa tòa nhà lượn nửa vòng, đã biết sơ lược vị trí của mình ở đâu trong thành phố.

Bỗng nhiên anh thấy một tòa nhà lại càng quen thuộc.

Văn Dụ nheo mắt lại, nhìn về phía bên đó...

Văn Dụ cuối cùng vẫn không nói cho bác sĩ rốt cuộc trong mộng đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng lần này anh tỉnh lại, không giống với lần trước. anh là bị động tỉnh lại. Mở mắt ra, Văn Dụ ngồi dậy, nhưng không lên tiếng, anh nhú mày, giống như đang tự hỏi cái gì.

Sau đó anh rời đi.

Bác sĩ có một loại dự cảm, cảm thấy người thanh niên này có lẽ sẽ không trở lại.

Ánh mắt của anh nói cho hẳn biết, anh nhất định đã tìm được tin tức mình cần trong mơ.

hắn có chút tiếc nuối vì không biết được kết thúc của giấc mơ đó, đưa Văn Dụ rời khỏi, liền nghiêm túc ghi lại.

Khi Văn Dụ rời khỏi phòng khám của bác sĩ, trời đã tối.

anh gọi điện thoại cho Kỷ An Ninh: “Bảo bối, tối nay anh sẽ về.”

anh mỉm cười, giọng điệu mềm mỏng cung chiêu. Vừa cúp điện thoại, nụ cười kia liền biến mất.

Văn Dụ cảm thấy chắc mình điên rồi.

anh muốn đi làm một chuyện giống như tên đàn.

Văn Dụ lái xe đi về phía khách sạn, nơi anh và Kỷ An Ninh có chung đêm xuân tuyệt diệu kia. Xe còn chưa lái tới chỗ phụ cận, anh từ xa đã nhìn cao ốc khách sạn mà tính ra vị trí, phát hiện căn phòng lần trước anh đặt, phù hợp.

anh leo lên phòng, đứng chỗ bồn tắm mà tập trung nhìn phía xa xa.

anh thấy được biển quảng cáo, ánh đèn neon, mái nhà trong mộng.

Cái này nhất định là do anh từng vào lúc nào đó thấy qua những cảnh tượng này, đem chúng khắc ghi trong đầu, sau đó chuyển vào trong mộng, Văn Dụ thuyết phục chính mình, nhất định là như thế.

anh ngược mắt, cẩn thận nhìn những cái kia để nhìn ra được khu vực, định vị được một dãy nhà.

anh nhìn thật lâu, ghi rõ thật rõ vị trí dãy nhà kia, rồi khỏi khách sạn này.

Văn Dụ dựa vào ký ức và cảm giác về phương hướng, lái xe đi về phía tòa nhà kia. anh không mất nhiều thời gian đã nhanh chóng tìm được.

Đây cũng là một khách sạn, có chỗ nghỉ ngơi, nhà hàng, cũng tiếp nhận tổ chức hôn lễ, các loại tổ chức hội nghị thương vụ hay hoạt động.

Văn Dụ thập phần chắc chắn, anh trước giờ chưa từng tới khách sạn này.

Cho nên mọi chuyện liền rất rõ ràng, anh vậy mà lại vì một giấc mộng mà muốn đi xem cái khách sạn này, phải chăng cũng giống với giấc mộng của anh.

Văn Dụ cảm thấy mình như tên bệnh tâm thần. anh hẳn là nên xoay người rồi đi, không nên đi làm chuyện hoang đường này.

Nhưng không biết vì sao, anh đứng ngay bãi đỗ xe khách sạn, nhìn lên trên, vậy mà lại thấy hoảng hốt.

Sau khi vào cửa, anh mỉm cười với tiếp tân rồi đi vào cửa xoay, được vài giây lại đi ra.

“Tôi có thể giúp gì cho ngài?” Tiếp tân hỏi.

Văn Dụ cảm một xấp tiền mặt nhét vào tay tiếp tân, nói: “Muốn hỏi một vài chuyện.”

Tiếp tân nhanh chóng thu lại tiền mặt, bộ dạng tươi cười chân thành: “Ngài hỏi đi.”

Văn Dụ hỏi: “Chỗ này từng có người chết chưa?”

Tiếp tân không thể hiểu ngay từ “ngã chết”, Văn Dụ phải giải thích nói: “Kiểu như nhảy lầu tự sát gì đó.”

Ồ, hóa ra là “ngã chết” kia. Tiếp tân suy nghĩ một chút, nói: “Tôi làm ở đây ba năm, cho tới giờ vẫn chưa từng nghe qua.”

Văn Dụ không hiểu sao lại nhẹ nhàng thờ ra.

anh đi thang máy tới tầng hai tám, ra khỏi thang máy, nhanh chóng tìm được cầu thang.

Lúc cầm tay nắm cửa, lòng bàn tay Văn Dụ đỏ mẩn hồi, tim đập rộn lên.

Chỉ là giấc mộng, chỉ là mộng thôi, anh tự nhủ.

Nhưng không biết do đâu, Văn Dụ cứ cảm thấy, đẩy ra cánh cửa này, giống như sẽ nhìn thấy vực sâu đáng sợ, hoặc quái thú dữ tợn.

Văn Dụ từ nhỏ tới lớn đều là người không biết sợ, vậy mà giờ khắc này lại cảm nhận được sự sợ hãi.

Nhưng anh như tên bệnh tâm thần chạy tới đây, chính là vì muốn tận mắt nhìn thấy chốn này, vì để thấy chốn này hoàn toàn khác biệt với cảnh trong mộng, chứng thực rõ những cảnh trong mộng đều là vô căn, hư ảo.

Văn Dụ cắn răng một cái, đẩy ra cánh cửa kia.

Phía sau cánh cửa ngược lại chẳng có vực sâu hay quái thú nào, nhưng khi Văn Dụ nhìn lại, trong đầu liền “Oàng” một tiếng.

trên tường dán ký tự 28F, gạch lát cầu thang là màu vàng nhạt.

Văn Dụ cảm thấy chân có chút vô lực, nhẹ nhàng tiến hai bước, đứng ngay khúc ngoặt cầu thang, nhìn lên trên, ngay chỗ cao nhất của cầu thang, cái kia bị mờ rơi mất một góc lại chói mắt như thế.

Văn Dụ cảm thấy choáng váng. Chân anh mềm nhũn, thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống, phải đỡ vách tường mới đứng vững.

không có khả năng! không có khả năng!

anh trầm phần trầm khẳng định, cho tới giờ anh chưa từng tới nơi đây!

Văn Dụ cúi người, chống đầu gối, há miệng thở thật lớn. Hơn nửa ngày sau, mới thấy ngực dễ chịu hơn một chút.

anh ngẩng đầu nhìn lại phía trên. anh đã tới tận đây, mặc kệ có kinh hãi thế nào, giờ cũng không thể quay về.

Văn Dụ cắn răng, nhấc chân leo lên bậc thang.

Tòa nhà này chỉ có ba mươi tầng, sân thượng độc có một cửa ra vào, cảnh tượng bên trên, giống y đúc với Văn Dụ mơ.

Văn Dụ dừng lại ngay chỗ gần cửa ra vào, chỗ cách chân khoảng mấy centimet, lẳng lặng nằm một nửa cục gạch.

Cả trán Văn Dụ đều là mồ hôi mịn.

anh lại hít sâu thêm hai cái, tiếp tục đi về phía trước. đi đến chỗ bên cạnh máy lạnh, quay đầu nhìn lại.

Trái tim anh đập thình thịch, giống như bóng tối sau cái máy lạnh kia, ẩn nấp một con ác quỷ đáng sợ đang phun đầu lưỡi thật dài ra.

Hoặc là, che lấp Kỳ An Ninh đang kinh hoàng, sợ hãi, chật vật.

Nhưng sau máy lạnh không có người, chỉ có một đoạn mũi khoan thép, nằm nghiêng nghiêng trên mặt đất.

Văn Dụ đã từng lấy góc nhìn thứ nhất để nhặt lên mũi khoan thép này rất nhiều lần. Lần này anh cúi người, dùng chính đôi tay ở thế giới thực để nhặt nó lên, mượn ánh đèn xung quanh

tòa nhà để nhìn kỹ.

một đầu là vết nứt gọn gàng, một đầu nhọn, có hơi cong, giống miệng chim ưng.

Giống như trong mộng.

Toàn bộ, toàn bộ, đều giống trong mộng!

Văn Dụ cảm thấy mình không thể thờ nổi.

Kỷ An Ninh phát hiện hai ngày nay Văn Dụ có chút khác thường.

Sắp thi cuối kỳ, anh lại không ôn tập cùng cô ở thư phòng nhỏ, mà cứ luôn ngâm mình trong thư phòng lớn, không biết là đang làm gì.

Trong thư phòng lớn, cô không nhìn được hỏi: “Công ty có chuyện gì à?”

“không có.” Văn Dụ nói, “Sao à?”

Kỷ An Ninh nhắc nhở anh: “Nhìn anh cứ bận suốt, không thấy ôn tập.” Trước đó anh còn nghỉ lâu như vậy, thật ra học kỳ này anh chỉ lên có nửa kỳ mà thôi.

“À, cái đó!” Văn Dụ như bừng tỉnh đại ngộ, nói, “không có chuyện gì đâu, yên tâm đi, anh chắc chắn sẽ không rớt môn.”

anh thì nói không có việc gì, nhưng Kỷ An Ninh cảm thấy chắc chắn là có chuyện.

Hai người đã ở chung cả thời gian dài, thân mật khăng khít, tự nhiên sẽ sinh ra kết nối siêu việt hơn người khác. một ánh mắt liền hiểu ý, một động tác liền biết ý nghĩ.

“Vậy mấy hôm nay anh làm gì vậy?” Kỷ An Ninh tra hỏi.

Văn Dụ nói: “anh xem một vài thứ khoa học viễn tưởng.”

“...Hả?” Kỷ An Ninh không hiểu thấu.

“Cảm thấy rất là thú vị.” Đôi mắt Văn Dụ tinh mịch, “Em biết vũ trụ song song không?”

“Biết. Khi còn nhỏ trong nhà có mấy tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, em từng đọc rồi.” Kỷ An Ninh gật đầu.

“không cảm thấy rất thú vị sao?” Văn Dụ nói, “trên đời này có vô số vũ trụ song song, nếu em bước ra bước đầu tiên là chân trái, sẽ sinh ra một thế giới mà ở đó em bước ra bước đầu tiên là chân phải.”

anh nói: “Trong thế giới này có một cái ta, một cái người, bên trong thế giới khác cũng có một cái ta, một cái người. Chỉ là trong thế giới này, hai chúng ta cùng một chỗ, ở thế giới khác, không biết chúng ta thế nào. Cũng có thể là, một người là tội phạm giết người, một người bị người xấu hại chết. Em nói xem, có khả năng không?”

Văn Dụ dùng đôi mắt tinh tường mà nhìn chăm chăm Kỷ An Ninh.

Theo lời nói từ tốn của anh, anh nhìn rõ dưới ánh đèn, ánh mắt Kỷ An Ninh đã hoàn toàn thay đổi.

P/s: còn ba chương nữa là kết thúc chính truyện, tiếp tục với 13 chương ngoại truyện. nói vậy thôi chứ cũng nhảy cả tháng mới gõ xong.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

không khí vi diệu mà khẩn trương ngưng tụ giữa hai người.

Kỷ An Ninh cười, hỏi: “Sao tự nhiên lại hứng thú với cái này?”

cô cười rất miễn cưỡng, Văn Dụ nhìn được. Trái tim anh hung hăng co thắt lại một chút.

Quanh co lòng vòng thật ra chưa bao giờ là phong cách của Văn Dụ.

anh nhìn chăm chăm Kỷ An Ninh, nói thật cho cô biết: “anh thường xuyên gặp một vài giấc mộng kỳ lạ, mơ thấy em bị bạn học tung lời đồn hãm hại, mơ thấy cái tên vương bát đản Triệu Thần quấy rối em trong trường học, anh còn mơ thấy...khách sạn Ngân Hải.

Mỗi câu anh nói ra, biểu cảm Kỷ An Ninh liền mất đi một phần. Khi anh nhắc tới khách sạn Ngân Hải, nơi cô té chết, trên mặt cô đã chẳng còn chút biểu cảm nào.

Giờ nhìn cô, tựa như Kỷ An Ninh lúc đầu ở trong giấc mộng.

Văn Dụ đứng dậy khỏi ghế. Thân hình anh cao lớn, vừa đứng dậy, giống như cái bóng bao phủ Kỷ An Ninh, đem Kỷ An Ninh khóa lại giữa mình và bàn đọc sách.

“An Ninh, em nói cho anh biết, những thứ anh thấy trong mộng... Là thật ư?” anh cúi đầu, nhìn vào mắt cô.

Đôi mắt Kỳ An Ninh yên tĩnh tựa hàn đàm, không có bất kỳ gợn sóng nào, bình tĩnh không thấy tâm hơi.

“Có thật hay không, thì thế nào?” cô hỏi.

Văn Dụ không biết nên trả lời như thế nào.

Kỳ An Ninh quá bình tĩnh. Kỳ An Ninh như vậy so với Kỳ An Ninh ngày đó ở trên tầng thượng, ra sức giãy dụa, cứ như là hai người.

Nhưng thực chất bên trong, lại là cùng một người.

Kỳ An Ninh ngẩng mặt lên, nhìn Văn Dụ nói: “trên đời này đúng thực là có khả năng với vô số lựa chọn khác biệt, đi tới kết cục của các thế giới là khác nhau. Nhưng vậy thì thế nào? Cái người này và cái ta này, cùng sống trong thế giới này. Thế giới khác thì sao, đều không liên quan gì đến chúng ta. Giờ cứ sống thật tốt, ai cũng đừng xảy ra chuyện gì, mới là quan trọng nhất, không phải sao?”

Trong những giấc mơ đó, đối với Văn Dụ cả hai người quan trọng nhất đều đã chết.

một người bị ép té lầu bỏ mạng, một người bị xuất huyết não trong tù, vì cứu chậm mà chết.

Lời nói này của Kỳ An Ninh, đúng là vô cùng chính xác, có đạo lý.

Văn Dụ cup mắt, lại ngược mắt lên, hỏi: “Nếu có thế giới khác, vậy anh ở thế giới đó có đối tốt với em không?”

Kỳ An Ninh hỏi: “anh chưa từng mơ tới sao?”

“không có.” Văn Dụ thừa nhận, “Chỉ từng mơ thấy những thứ anh vừa nói, còn có, mơ thấy lúc bố anh bị giam giữ, bị xuất huyết não, không người bên cạnh.”

thì ra là thế, cho nên kiếp trước, Văn Dụ vào tù, không ai có thể giúp anh chạy án.

Văn gia vốn ít người, già chết, trẻ chịu án, Văn gia... Cứ như vậy mà âm vang sụp đổ.

Kỳ An Ninh cuối cùng cũng mở được nghi vấn hoang mang bấy lâu.

cô nói: “Thế giới khác anh đối với em có tốt hay không, đối với cả anh và em có ý nghĩa gì?”

Văn Dụ thật ra chỉ nêu ra một vấn đề rất đơn giản, đáp án chỉ là “Tốt” hoặc “không tốt”. Nếu như anh đối với cô tốt, chỉ cần trực tiếp trả lời là được.

Nhưng Kỳ An Ninh lại không trả lời là “Tốt”. Như vậy, đáp án đã rất rõ ràng.

Văn Dụ cảm thấy không thể nào tin nổi.

Vì sao anh lại đối xử không tốt với cô?

Kỳ An Ninh khẽ thờ dài.

“thật đấy, không có ý nghĩa.” cô nói, “Đừng suy nghĩ nhiều.”

Văn Dụ nấp máy môi, hỏi một vấn đề khác: “anh mơ thấy mình thành tội phạm giết người, anh giết...”

Đôi mắt anh đen thẫm như mực.

Giọng anh lạnh như băng.

“Là hấn sao?”

một chữ ‘hấn’, Văn Dụ và Kỳ An Ninh đều biết người được ám chỉ là ai.

Văn Dụ đã mơ tới chuyện trên sân thượng khách sạn Ngân Hải, chắc sẽ biết cô chết như thế nào, là bị ai hại chết.

Kỳ An Ninh không trả lời, nhưng Văn Dụ thấy rất rõ ràng, lông mi cô run nhẹ nhẹ.

Văn Dụ ôm Kỳ An Ninh vào ngực, hôn lên đỉnh đầu cô, nhẹ giọng hỏi: “hấn định làm gì em?”

“Văn Dụ, đừng hỏi nữa.” Kỳ An Ninh kiễng chân lên, đưa tay ôm chặt cổ Văn Dụ, chôn mặt xuống, run giọng nói, “không cho anh! không cho phép anh vì em mà làm bất kỳ chuyện gì khác người! không cho phép vì em mà tự mình làm! Tuyệt đối không cho phép! anh mau nói hứa với em!”

Thân thể cô cũng đang run rẩy.

[Vậy nếu anh giết người thì sao, có thể thoát khỏi chế tài pháp luật không? Có thể không bị bắt được rồi xử bắn không? Em nói là nếu.]

Văn Dụ nhớ lại, chuyện liên quan đến giết người này, có lẽ Kỳ An Ninh trước đó từng hỏi anh.

Trong mộng của anh, rất hiển nhiên, anh không những không thoát khỏi chế tài pháp luật, còn bị tăng thêm chế tài. Ai cũng biết, giờ án tử hình hiếm khi lập tức chấp hành ngay, phần lớn đều là hoãn thi hành hình phạt.

Cho nên, đây chính là nguyên nhân cô giấu trong lòng toàn bộ bí mật, cho tới giờ cái gì cũng không nói sao?

Như vậy, Kỳ An Ninh vốn yếu đuối cần người bảo vệ, hóa ra vẫn luôn bảo vệ anh sao?

Đôi mắt Văn Dụ chưa xót.

anh ôm Kỳ An Ninh, nhẹ nhàng phủ sau lưng cô.

“anh hứa với em” anh hứa hẹn nói.

anh hứa với em, sẽ không tự ra tay, Văn Dụ trong lòng nói.

“Những cái đó đều là mộng. Chúng ta lại không sống trong thế giới khác. Chúng ta đang sống ở hiện tại.”

Văn Dụ hỏi: “Vậy bây giờ, trước mắt, hiện tại, em... Có tốt không?”

Kỷ An Ninh cảm thấy đây là vấn đề rất ngớ ngẩn. Về mặt cô dịu lại.

“Tốt lắm.” cô nói, “Em có anh mà.”

Câu nói này cuối cùng cũng an ủi nội tâm Văn Dụ.

Mắt anh sáng lên, không giống với người ở thế giới khác kia, so với đêm còn đen hơn.

Khi bọn họ bắt đầu tắt đèn đi ngủ, Văn Dụ ôm Kỷ An Ninh, hỏi cô ôn tập đến đâu rồi.

Kỷ An Ninh nói: “Em nghĩ chắc là có thể đạt được học bổng.”

Văn Dụ nói: “Tốt, chờ nghỉ sau khi thi xong, chúng ta đi du lịch đi.”

anh nằm nghiêng ôm cô, nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay hơi lạnh của cô, hỏi cô: “Em muốn đi đâu?”

Bất luận là nơi nào, anh đều sẽ đưa cô đi, Nam cực cũng tốt, Bắc Băng dương cũng chẳng sao, đều được. Chân trời góc biển, đều đi cùng.

Kỷ An Ninh nằm ngửa, nhìn trần nhà, im lặng thật lâu mới nói: “Em muốn tới thủ đô.”

Văn Dụ: “...” Đó là chỗ mà anh không nghĩ tới.

“Vì sao?” anh hỏi

“Lúc nhỏ rất muốn đi, nhưng mẹ em qua đời sớm, bố em và em rất ít khi gặp nhau. Bà ngoại nuôi dưỡng em lớn lên, bà lớn tuổi, em lại quá nhỏ. Bà vẫn luôn nói, chờ đến khi em lớn hơn một chút, đến khi mười năm tuổi, sẽ đưa em đi thủ đô, xem kéo cò.” Kỷ An Ninh nhẹ nhàng nói.

Văn Dụ nhớ tới, lúc Kỷ Thái Hòa cuốn tiền trốn đi, Kỷ An Ninh còn chưa tới mười năm tuổi.

Kỷ An Ninh hỏi: “Quảng trường đó có thể rải tro cốt không?”

Văn Dụ thờ dãi: “không thể.”

Kỷ An Ninh lại hỏi: “Vậy trên công thành cũng không được à?”

Văn Dụ sờ lên gò má cô, nói: “Chúng ta lén lút mang đi một ít, bí mật rải.”

Kỷ An Ninh thờ dãi: “Quên đi.”

một lát sau, cô nói thêm: “anh biết không? Em đọc được ở trên mạng, có thể dùng tro cốt người thân làm thành mặt dây chuyền. Em muốn làm một cái, đeo trên người, sau đó mang tới thủ đô, đi xem quảng trường cùng thành lâu! Như vậy bà ngoại cũng xem như là nhìn thấy.”

Từ sau khi bà ngoại qua đời, cả Văn Dụ lẫn Kỷ An Ninh đều cố gắng tránh đề cập đến chuyện này. Đây là lần đầu tiên cô nhắc đến bà kể từ lúc đó.

Đôi mắt Văn Dụ ê ẩm

Thời gian có lẽ sẽ dần vuốt phẳng đau xót, nhưng cũng không thể làm cho người ta quên đi người thân nhất.

cô tuy không đề cập tới nhưng vẫn luôn khắc ghi trong lòng, sẽ không bao giờ quên.

“Có thể làm thành kim cương*.” anh nói, “anh từng đọc được tin này trên mạng. Sau này chúng ta đi làm một viên.”

*Công ty Algordanra là một công ty chuyên làm về kim cương tương niệm. Kim cương này được làm từ tro cốt của người đã khuất, qua quá trình xử lý tạo thành kim cương thô có màu xanh dương. Cần tối thiểu là 0,5kg tro cốt để tạo một viên kim cương, giá của kim cương tương niệm là từ 3000\$ trở nên cho một viên kim cương 0,3ct. Từ 4 -6 tháng người đặt sẽ nhận được hàng.

Bọn họ dần dần không nói gì, trong phòng ngủ cũng trở nên yên tĩnh.

Văn Dụ nhẹ tay vuốt ve gương mặt Kỷ An Ninh. cô thật lâu không lên tiếng, anh còn tưởng cô đã ngủ thiếp đi.

Nhưng Kỷ An Ninh bỗng nhiên thấp giọng thờ dãi.

“Mỗi ngày mở mắt ra, còn có thể học tập, có thể thi cử, thật là hạnh phúc.”

Có thể trải nghiệm cảm giác hạnh phúc này, đại khái cũng chỉ có người đã từng chết một lần.

Văn Dụ suy nghĩ thật lâu. anh chỉ hứa với Kỷ An Ninh là không tự mình ra tay, anh không hứa với cô chuyện gì khác.

Văn Dụ lại một lần nữa liên hệ với lão Hinh.

“Tôi muốn gặp một người.” anh nói, “Ông tìm kiếm người này cho tôi.”

Vu Hà đang nằm trên bàn.

Đây đúng thực là một chỗ khám bệnh không thể nào chính quy nổi, ngay cả điều kiện vệ sinh cũng rất tệ.

Vu Hà có chút sợ hãi, ngay lúc “bác sĩ” lấy ra cái ống tiêm thật dài, cô ta liền hồi hận.

“Tôi, tôi không bán! Tôi muốn về.” cô ta run giọng nói.

Người y tá trung niên tướng mạo hung ác đem cô ta ấn trở lại, không kiên nhẫn nói: “Giờ hồi hận thì muộn rồi. cô cũng đã tiêm hoocmon kích thích bảy ngày rồi, trứng cũng được xuất ra, cô mà không lấy, không phải là phí công à?”

“Thế nhưng mà...” Vu Hà liếc mắt nhìn cái kim tiêm cả đến 35cm kia, nom nớp lo sợ nói: “Thế nhưng mà...”

“không có gì đâu, nhanh, nằm xuống!” Y tá lại gào to người “bác sĩ” kia, “anh cũng nhanh một chút, động tác khẩn trương lên.”

“Bác sĩ” đí tới, thái độ của hắn ngược lại mạnh hơn y tá một chút, an ủi Vu Hà nói: “Bạn học đừng sợ, xong nhanh thôi, sau đó em có thể lấy tiền.”

Hai chữ “lấy tiền” này an ủi Vu Hà đang kinh hoàng, cô ta do dự một chút, nói: “anh... nhẹ tay chút.”

“Yên tâm” Bác sĩ nói lão, “một ngày tôi làm cả mấy ca giải phẫu lấy trứng, tay nhanh lắm.”

Bọn họ nói với Vu Hà là không đau, Vu Hà tin. Kết quả là đau đến chết đi sống lại.

Kim tiêm bình thường chỉ có 0,7mm, mà kim lấy trứng dày khoảng chừng 2mm, dài 35cm! Cái ống tiêm vừa to vừa dài này, phải đâm vào tử âm đạo, đâm xuyên qua âm đạo, chọc thủng buồng trứng, lấy trứng ra. Đối với thân thể tổn thương cỡ nào có thể nghĩ!

Vu Hà căn bản không biết, bệnh viện chính quy đều chỉ lấy trái phải là mười quả. Nhưng cô ta tới chỗ phòng khám này bán trứng, bác sĩ y tá nháy mắt với nhau, tử trong buồng trứng lấy ra hai mươi một quả trứng. Tương đương với số trứng rụng trong hai năm của một cô gái bình thường!

Mà trên buồng trứng của cô ta, tức thì bị đâm hơn mười miệng vết thương!

Khi Vu Hà bò từ trên bàn giải phẫu xuống, cả người gần sập đổ.

Cho dù như vậy, vẫn còn nhớ phải đòi tiền.

Y tá mang cô ta tới quầy tiếp tân, chỗ bọn họ chỉ đưa tiền mặt, không chuyển khoản. Lần này Vu Hà bán trứng, cảm được một vận. Đối với cô ta mà nói là giải quyết vấn đề cấp thiết.

Vu Hà ôm bụng, từng bước một rời khỏi nơi này.

Được nửa đường, điện thoại di động liền vang lên. Vu Hà bây giờ gần như cứ thấy tiếng chuông điện thoại là sợ.

cô ta run rẩy lời điện thoại di động ra, quả nhiên là điện thoại đòi nợ.

“Tôi nói cho cô biết! Hôm nay mà còn chưa thấy tiền, ngày mai tất cả những người trong danh bạ đều nhận được hình của cô!” Đối phương quát.

Vu Hà nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, chụp ảnh khóa thân để vay. Ứng dụng của đối phương có thể trực tiếp đọc được danh bạ điện thoại, khi bạn nhấn đồng ý, bọn họ liền sao chép toàn bộ danh bạ.

Nếu không đúng thời hạn trả nợ, liền phát tán ảnh khóa thân khắp nơi.

Vu Hà rơi nước mắt.

“Ngay lập tức, giờ tôi đang tới ngân hàng, lập tức chuyển khoản ngay đây.” cô ta còn sợ đối phương không tin mình, vội nói: “Tôi, tôi bán trứng, có tiền trả.”

“Ha. cô cũng biết tìm biện pháp kiếm tiền đây.” Đối phương cười, “Vội nhanh lên, chuyển cho tôi.”

Vừa cúp cú điện thoại này, liền có điện thoại khác gọi tới, đều là thúc giục trả nợ.

Vu Hà không dám nhận, bên khác thúc cũng chỉ có thể mặc bọn họ thúc giục, bọn họ không tìm thấy cô ta, sẽ điên cuồng mà quấy rầy mấy người trong danh bạ. Cho dù là vậy, cũng tốt hơn so ảnh khóa thân bị gửi cho bạn bè người thân.

Hai bên đều hại, chỉ có thể chọn bên nhẹ hơn*.

* Gốc là chúng hại tương quyền, chỉ có thể lấy bên nhẹ.

Vu Hà tìm được máy gửi tiền, đầu tiên bỏ tiền mặt đang giữ đưa vào trong thẻ, sau đó trực tiếp chuyển khoản cho bên kia.

Bán trứng thật tốt, có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, cô ta nghĩ, cùng lắm thì về sau bán tiếp.

Mới nghĩ như thế, con đau trong bụng đột nhiên tăng gấp bội.

Nhân viên ngân hàng và khách hàng đều nhìn thấy một cô gái trẻ, mềm oặt người ngã trước máy CDM.

*CDM (cash deposit machine): máy chuyển tiền tự động là một thiết bị tự phục vụ cho phép khách hàng thực hiện gửi tiền và giao dịch thanh toán bằng tiền mặt.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phỉ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Khi Vu Hà tỉnh lại, là ở ICU (1) của bệnh viện. cô ta rất hoang mang, không biết sao mình lại ở đây.

Y tá phụ trách tới kiểm tra một chút, giọng cô ta khàn khàn hỏi: “cô ơi, cháu bị sao vậy ạ.”

Y tá trung niên nhìn cô ta một cái, nói: “Buồng trứng bị kích thích quá độ, tràn dịch màng phôi hai bên (2), hôn mê ba ngày.”

Những thuật ngữ y học này không thể giải quyết được hoang mang của Vu Hà, cô ta hoàn toàn nghe không hiểu, đôi mắt bối rối.

Y tá vừa nhìn liền biết, nói: “Đội bác sĩ tới nói rõ hơn.”

Bác sĩ nhanh chóng đi tới, hẩn kiểm tra một hồi, gạt nhẹ đầu, hỏi: “Cháu bao nhiêu tuổi?”

Vu Hà nói: “Mười chín ạ.”

Bác sĩ hỏi: “Vẫn đang đi học à?”

Vu Hà nói: “Vâng.”

Bác sĩ nói: “Gọi điện thoại cho người nhà đi, bảo người nhà mau chóng tới đây.”

Sinh viên mười chín tuổi thật ra cũng trưởng thành rồi, nhưng ở quốc gia này, bình thường cũng không xem sinh viên còn đang đi học là người trưởng thành. Vừa có chuyện là đi tìm người lớn.

Vu Hà sững sờ nói: “Nhà cháu không phải ở đây, bố mẹ không tới được.”

cô ta nhìn sắc mặt bác sĩ lẫn y tá đều không tốt lắm, vội nói: “Cháu cũng lớn rồi, nếu có chuyện gì cứ nói thẳng với cháu là được.”

Bác sĩ tạm hoãn một chút, hỏi cô ta: “Bạn học, có phải cháu đi bán trứng không?”

Vu Hà giả ngu không chịu nhận: “không có, cháu không có.”

Chuyển đến nói dối, phản ứng cực nhanh. Bác sĩ không biết cô bé này là thông minh hay là ngốc nữa.

hẩn có phần tức giận nói: “Cháu đừng có phủ nhận nhanh thế, cháu cứ xem trước tình huống của mình rồi suy nghĩ xem nên nói như thế nào.”

Vu Hà có chút mờ mịt, nhưng bác sĩ để cô ta nhìn, cô ta liền chống người dậy, hơi ngẩng cổ lên, nhìn thoáng qua, lập tức giật nảy cả mình, thiếu chút thì hét lên: “Bụng cháu sao thế này?”

Bụng cô ta phồng lên, y như phụ nữ có thai.

Vu Hà sợ phát khóc.

Bác sĩ nói: “Buồng trứng của cháu bị hư tổn, sau này... không thể sinh con nữa.”

Vu Hà khựng lại, đối với con nít gì đó, không thực sự có cảm xúc gì, có chút ngờ ngác hỏi: “VẬY... Vẫn có thể lấy trứng phải không?”

Nếu đây là con của mình, bác sĩ chắc sẽ lời xuống mà hung hăng đập cho một trận! Y tá tức quá hóa cười.

“Lấy trứng?” cô ấy nói, “Cháu suýt nữa thì chết đấy có biết không? Cháu hôn mê ba ngày, rờn rã cứu chữa suốt ba ngày!”

thật ra chuyện sinh đẻ, hôn mê, suýt chết gì đó đều chẳng thể đánh sập Vu Hà. cô ta luôn cảm thấy y học hiện đại không có gì là không chữa khỏi trừ ung thư ra.

Thứ đánh sập Vu Hà là giấy tờ bệnh viện.

Thanh niên mà không trải qua một trận bệnh nặng, sẽ không thể hiểu được rốt cuộc là bị bệnh nằm viện tốn bao nhiêu tiền. Đặc biệt là ICU.

Trước đó cứu chữa ba ngày ở ICU, mỗi ngày một vạn năm, sau hai ngày thì mỗi ngày sáu ngàn, chưa tính phí phòng bệnh thì đã là năm vạn bảy. (đáng lẽ phải là hai vạn bảy mới đúng cơ mà bản gốc đúng là năm vạn bảy thật)

cô ta bán chút trứng, đau đến mức nằm trên bàn giải phẫu kêu quý khóc sói gào, buồng trứng bị đâm hơn mười lỗ, dẫn tới cả đời không thể sinh con, cũng mới chỉ được có một vạn mà thôi.

Còn chưa đủ tiền một ngày ở ICU.

Di động vẫn luôn nhấp nháy, bên cho vay điên cuồng gọi điện thoại cho cô ta.

Càng khát nợ, tiền lời càng nhiều.

Vu Hà tuyệt vọng triệt để.

Bạch Lộ còn có bạn bè chịu kéo cô nàng, bố mẹ có năng lực xóa sạch nợ cho.

Vu Hà cái gì cũng không có.

cô ta đến từ trấn nhỏ, thu nhập bình quân đầu người chỉ có ba ngàn. cô ta thiếu nợ, không chắc bố mẹ có thể trả nổi.

Vu Hà trong sự tuyệt vọng, đi lên sân thượng bệnh viện.

Trong trường học, tất cả mọi người đều đang tham gia thi môn cuối cùng của kỳ, ngay lúc mùa bút thành văn ấy, Vu Hà từ trên sân thượng bệnh viện nhảy lầu tự sát.

Kiếp trước, cô ta cùng làm thêm với Kỳ An Ninh ở NL. Triệu Thần theo đuổi Kỳ An Ninh mà đuổi tới NL.

Vu Hà thấy rõ Triệu Thần là kẻ có tiền, cô ta ra mặt giúp Kỳ An Ninh chặn Triệu Thần lại, thực tế là bí mật tiếp xúc với Triệu Thần, nói rằng cô ta có thể giúp Triệu Thần theo đuổi Kỳ An Ninh.

Ý định ban đầu của Vu Hà chỉ là muốn chút tiền trả nợ. cô ta không nghĩ tới, Triệu Thần là người có thể làm nên “chuyện lớn”.

Những kẻ có mùi giống nhau luôn có thể ngửi ra mùi vị của nhau. Triệu Thần liếc phát liền biết sóng ngầm chuyển động trong mắt đầy khát khao tiền bạc của cô ta.

Đúng lúc, hần cái gì cũng không có, chỉ có tiền.

một trận thỏa thuận đồn mạt đã được giải quyết dưới sự thổi nạt của lương tâm.

Triệu Thần cho Vu Hà một gói thuốc, Vu Hà bỏ gói thuốc kia vào cốc nước cho Kỳ An Ninh, tay run run bung cho Kỳ An Ninh.

không ngờ, Kỳ An Ninh là người có lòng phòng bị với cô gái lòng tham nặng nề, cô nhảy bén phát hiện chân tướng, sau đó bỏ chạy.

Rồi chết.

Triệu Thần cho Vu Hà một số tiền lớn để bịt miệng, so với hứa hẹn trước đó của hần còn nhiều hơn.

Vu Hà dùng số tiền đó trả sạch nợ.

Trở lại trường học, bạn học nói với cô ta: “Nghe gì chưa, trường mình có con kia tới chỗ thanh sắc làm thêm, nảy ra tranh chấp với khách làng chơi, trong cơn tức giận đã nhảy lầu.”

Vu Hà cười lớn, phụ họa thêm: “Đúng vậy, đúng là không biết yêu bản thân.”

Sau đó, Triệu Thần đột nhiên chết.

Vu Hà nghe được tin, suýt thì điên luôn, Triệu Thần ngã ngay chỗ Kỳ An Ninh ngã chết.

Vu Hà hiểu ra, đây là có người tới báo thù cho Kỳ An Ninh.

cô ta bị dọa, cứ trốn ở trong ký túc xá, chỗ nào cũng không dám đi.

May mắn là, hình như không ai biết có ta cũng có chân trong chuyện này. không ai tới tìm cô ta báo thù.

Càng may mắn hơn là, người chơi chết Triệu Thần bị người ta báo án, bắt được, Thế mà lại là người vẫn luôn theo đuổi Kỳ An Ninh, bị Kỳ An Ninh từ chối, Văn Dụ.

Đó cũng là đại thiếu gia có tiền, Kỳ An Ninh này là cái vận cứt chó gì, có điều kiện tốt như vậy mà còn không chịu sống cho tốt.

Quá ngu.

Vu Hà trải qua một lần như thế, bị dọa cho tỉnh ra, cũng thoát khỏi vũng bùn vay mượn.

cô ta học tập thật giỏi, sau khi tốt nghiệp đại học liền tìm một công việc, dựa vào sự thông minh lanh lợi, thủ đoạn quan hệ xung quanh, còn sống rất tốt.

Dưới ánh mặt trời, sống rất sung sướng.

Chỉ là toàn bộ những thứ trước đó, đều ở kiếp này, bởi vì Kỳ An Ninh sống lại mà thay đổi.

Vẫn là câu nói kia, không tin ngẩng đầu mà xem, trời xanh không tha ai bao giờ.

Mấy bạn học trong trường hoàn toàn không biết chuyện này.

Bệnh viện thông qua “Cố vấn” trong điện thoại của Vu Hà, liên hệ với trường học. Trường học lại liên hệ với bố mẹ Vu Hà, rồi vội vàng chạy tới giải quyết hậu quả.

Trong điện thoại Vu Hà đều là tin nhắn thúc nợ.

Bác sĩ có thể chứng minh, cô ta bán trứng, không giải thích gì thêm, chỉ có thể là mua bán ngầm, bán trứng phi pháp.

Cái này thực sự không phải chuyện tốt gì, nhân viên nhà trường có xu hướng dè xuống vụ bê bối này.

Vì vậy mà sinh viên không biết. Bọn họ đã thi xong, tương đương giải phóng thêm lần nữa. Từng ký túc xá, câu lạc bộ vội đi liên hoan, hát karaoke, đi chơi cùng nhau.

Văn Dụ nói với Kỳ An Ninh rằng công ty có việc muốn anh đi công tác, giấu giếm Kỳ An Ninh đi một chuyến đến thành phố Du, gặp một người, nhanh chóng trở về.

“đi, chúng ta đi thủ đô.” anh cười nói.

Kỳ An Ninh dùng tro cốt bà ngoại làm một viên kim cương nhân tạo, khảm thành mặt dây chuyền, đeo ở cổ.

cô đưa bà ngoại đến thủ đô, ngắm quảng trường, nhìn thành lâu, xem kéo cờ, thăm cố cung, xem trường thành, mười ba lĩng.

Những nơi bà ngoại hứa với cô, đợi cô lớn lên sẽ đưa cô đi, cô mang bà đi xem hết.

Văn Dụ nắm tay cô, đi cùng cô.

Chuyện Vu Hà vỡ ra là vào tháng tám.

Đến thời gian trả nợ, đám chủ nợ không liên lạc được với Vu Hà, thế là quay ra phá mấy người trong danh bạ cô ta. Đặc biệt là những người được ghi chú có vẻ rất thân thiết.

Thứ thực sự bùng nổ, là nhà Vu Hà chụp ảnh để vay, thả ra ảnh khóa thân của Vu Hà.

Vu Hà gọi về luôn cú, yêu quý giao tiếp, bên trong danh bạ có rất nhiều số của bạn học.

Thế là, rất nhiều bạn học đều nhận được ảnh khóa thân của Vu Hà.

Tin Vu Hà chết cũng không giấu được, diễn đàn trường Hoa đại liền bùng nổ.

Mạnh Hân Vũ muốn điên rồi.

Cho dù đã trải qua chuyện của Bạch Lộ, Vu Hà vẫn đột phá cực hạn tưởng tượng của cô nàng. cô nàng cảm thấy thế giới này thật huyền huyền, không phải thế giới bình thường mà cô nàng biết.

Mạnh Hân Vũ gọi điện thoại qua cho Bạch Lộ, biểu cảm nghiêm nghị, ép hỏi cô nàng có phải từng làm chuyện vay tiền bằng ảnh nude này không.

Bạch Lộ cũng rất suy sụp.

“không có! thật sự không có! Tôi từng gặp rồi, bọn họ lừa tôi trên wechat, tôi không làm! Xóa bọn họ luôn! Tôi thật sự không có! Tiền tôi trả hết rồi!”

Cúp điện thoại, cô nàng mở diễn đàn lên. Có người đem ảnh Vu Hà đã che đăng lên.

Có người còn ác liệt hơn, che cũng không thêm che, trực tiếp đăng ảnh rở lên.

Rất nhiều bài viết bao phủ đầu diễn đàn, Bạch Lộ xem thời gian rất lâu, cuối cùng chỉ dư lại hai chữ “Nghĩ mà sợ”.

* gốc là hậu phạ: hậu là sau, phạ là sợ hãi.

Kỷ An Ninh cũng đang nhìn bài viết trên diễn đàn.

Những bài viết kia còn đào ra, Vu Hà là sinh viên, còn chưa đi làm chính thức đã công hơn ba mươi vạn tiền nợ. (khoảng hơn tỷ)

Hơn ba mươi vạn là bao nhiêu tiền đây?

Với dạng người như Văn Dụ mà nói, anh hay tụ họp với bạn bè dịp cuối tuần, có đôi khi không chỉ ba mươi vạn.

Đối với Triệu Thần mà nói, cũng chẳng to tát gì.

Nhưng với Vu Hà là cả một cái mạng.

Kỷ An Ninh, hoặc là chính cô. (khúc này đọc hơi bối rối)

Văn Dụ cũng là trong nhóm chat của lớp thấy bạn học spam. Vừa quay đầu, liền thấy Kỷ An Ninh vẫn luôn nhìn bài viết, không biểu cảm gì.

anh dừng một chút hỏi: “Em biết à?”

Kỷ An Ninh im lặng thật lâu, mới nói: “Người lừa em đến khách sạn Ngân Hải.”

không khí ngưng đọng.

Chờ một lúc, Văn Dụ cười lạnh một tiếng.

“A.”

Nghỉ hè chớp mắt đã kết thúc, các bạn học nhao nhao quay về trường, Triệu Thần cũng không ngoại lệ.

Hôm nay hắn tới trường học, lại phát hiện chỗ đậu xe trước cổng trường bị mấy thùng chiếm chỗ, lộn xộn xộn chẳng tìm được chỗ mà đậu. Nhân viên bãi gửi xe cũng chả biết đi đâu.

Triệu Thần hết cách, đành phải quay đầu, đem xe đỗ ở quán KFC bên đường đối diện.

hắn lên học nửa buổi, điếm được cái tên, liền quyết định trốn học môn buổi chiều. Các bạn học đều ủa về phía nhà ăn, hắn lại đi về phía bên ngoài trường.

đi tới cổng trường Hoa đại, cách con đường cái có thể trông thấy xe mình ở quán KFC đối diện. Triệu Thần nhấc chân bước lên con đường nhựa.

Tiếng thắng xe chói tai vang lên, người qua đường vội vàng không kịp chuẩn bị, đợi đến khi nghe được tiếng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người trẻ tuổi bị một chiếc xe taxi nghiền dưới bánh xe.

Có người xông lên dùng sức đập cửa sổ xe, nói cho lái xe đã đụng trúng người. Lái xe giống như bị dọa đến phát sợ, ngo ngoe ngắc ngắc, bối rối mà lùi xe.

Bị nghiền thêm lần nữa.

Người nhìn từ xa đều biết, cái người bị nghiền dưới bánh xe kia, đã hết đường sống.

Kỷ An Ninh nắm tay Văn Dụ, đứng ở cổng trường, tận mắt thấy toàn bộ quá trình Triệu Thần tử vong.

Kỷ An Ninh quay sang nhìn Văn Dụ.

Văn Dụ nhìn về giữa đường, dưới bánh xe tràn ra màu đỏ sậm của máu, biểu cảm lạnh nhạt, bình tĩnh không lay động.

Buổi trưa anh nói muốn đi ăn KFC, đã rất kỳ quái. Ra đến cổng, cứ đứng ở đây không đi, càng kỳ quái hơn.

Tối tận khi nhìn thấy màn này, Kỳ An Ninh cuối cùng cũng không thấy kỳ lạ nữa.

cô thu tầm mắt lại, nhìn về phía giữa đường.

Có người báo cảnh sát, có người ngồi xuống muốn nhìn xem có còn sống được không, có người vỗ cửa sổ kêu xuống xe.

Lái xe giống như bị dọa phát hoảng, cứ ngây ngốc ngồi trong xe không nhúc nhích.

Kỳ An Ninh giật giật bờ môi, nói: “Tài xế...”

“không sao đâu.” Văn Dụ nói.

Nghĩ ra, hẳn là anh đã có sắp xếp.

Kỳ An Ninh khẽ thở dài.

Văn Dụ quay sang: “Em than thở cái gì?”

Kỳ An Ninh nói: “Em nghĩ là anh đã hứa với em rồi.”

Văn Dụ cười gã là nói: “anh hứa với em không tự mình ra tay.”

Nhưng không hứa là không ra tay với Triệu Thần.

(1) ICU: phòng chăm sóc đặc biệt, dành cho bệnh nhân bị bệnh nặng hoặc bị đe dọa đến tính mạng, cần được chăm sóc liên tục, giám sát chặt chẽ từ các thiết bị hỗ trợ sự sống và thuốc để đảm bảo các chức năng cơ thể được bình thường.

(2) Trần dịch màng phổi: là thuật ngữ dùng để chỉ về tình trạng tích tụ dịch (có thể là máu, dịch hoặc khí) trong khoang trống giữa phổi và thành ngực vượt quá mức cho phép.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phứ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Hoàn chính văn

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Văn Dụ lớn lên dưới là cờ đỏ, là một thanh niên tốt tin tưởng vững chắc vào chủ nghĩa duy vật, anh kiên quyết không làm chuyện mê tín phong kiến.

Toàn bộ mọi chuyện, anh nhất định phải lấy phương pháp khoa học để giải thích.

Ví dụ như sau khi về nhà, anh nói: “Ác là một loại năng lượng, mà trong vũ trụ này, năng lượng không chỉ bảo toàn mà còn cân bằng.”

“Nếu như trên người một người có mức năng lượng ác quá lớn, vũ trụ sẽ phái ra một nguồn năng lượng khác để trung hòa hắn, để đạt tới cân bằng năng lượng.” anh nói năng đầy hùng hồn lý lẽ, “Đừng nói với anh gì mà nhân quả báo ứng, đó chỉ là mê tín. anh đây là khoa học. Cái gì? Em hỏi khác nhau ở đâu ư?”

“Nếu nói theo nhân quả báo ứng, căn bản chẳng cần anh ra tay, chính hắn sẽ gặp phải báo ứng. Nhưng bây giờ hiển nhiên là không phải. Bây giờ là anh chủ động, tích cực đi trung hòa hắn.”

“Biết chưa, đây chính là khác nhau giữa mê tín với khoa học.” (best reply biện)

Kỳ An Ninh: “...”

Kỳ An Ninh mà tin anh mới có quý ấy.

Văn Dụ chợt nhớ tới phải hỏi một vấn đề.

“Kiếp trước...A phi, trong thế giới khác,” anh hỏi, “anh xử lý hắn thế nào?”

Kỳ An Ninh thờ dãi: “anh đẩy hắn xuống từ sân thượng Ngân Hải.”

Văn Dụ im lặng một giây, lớn tiếng khen: “anh bên đó, rất được đấy!”

Kỳ An Ninh nổi khùng.

“Bên kia anh chết đấy! Bị bắn chết!” Mắt cô đỏ lên.

Văn Dụ nhớ tới chuyện trong mơ.

“Lúc anh chết, có phải em ở ngay cạnh anh không?” anh hỏi.

anh thậm chí đến cái này cũng biết rồi ư? Kỳ An Ninh hỏi: “anh mơ thấy sao?”

Văn Dụ gật đầu.

Kỳ An Ninh cũng gật gật đầu.

Khi đó cô khóc ôm anh nói: “Nếu có kiếp sau...”, sau đó quả nhiên có kiếp sau.

“Chắc.” Văn Dụ nói, “Vậy ban đầu ở nhà ăn, lúc nhìn thấy anh, có phải rất muốn nhào lên hôn anh phải không? Còn ra về.”

Kỳ An Ninh phì cười. Trong mắt cô đọng nước mắt, cười một tiếng, nước mắt liền rơi xuống.

“Đừng khóc đừng khóc, anh đùa thôi mà.” Văn Dụ y con chó to, ôm Kỳ An Ninh vào ngực, liếm hết nước mắt cô, “Ủm, hơi mặn, không giống mùi kia lắm.”

Kỳ An Ninh đập anh.

Văn Dụ nắm chặt cổ tay cô, lại hỏi: “Sao anh lại bị bắt?”

“Nếu như nói anh thật sự làm như thế với Triệu Thần, anh nghĩ là mình không thể nào để lại chứng cứ được.” anh vô cùng khẳng định nói.

Ánh mắt Kỳ An Ninh hơi tối lại, nói: “Em không biết nhiều, nhưng hẳn là Dương Bác.”

cô ở trong vòng xoáy thời gian thấy lời Dương Bác nói với anh.

“Hóa ra là như vậy...” Văn Dụ như có điều suy nghĩ.

Nếu như Dương Bác nhìn chăm chăm vào anh, đúng thực rất có khả năng bắt được thóp của anh. Cho nên anh bị bắt vào tù, Văn Quốc An nghe tin, đột phát xuất huyết não qua đời, hai bố con vốn có thể lật vắn cờ lại bị hai cha con Dương Bác gắt gao đè xuống.

Chuyện kiếp trước cơ bản đã được xâu chuỗi lại.

Văn Dụ vẫn còn một chuyện không rõ. trên sân thượng cao ốc Ngân Hải, anh nghe được những lời nói kia của Triệu Thần, có chút hoang mang.

“Ồ bên đó, anh với em..Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?” anh hỏi, “Còn Tôn Nhã Nhân với tên đồng gi đó lớp em, đồn em ba ngàn một đêm, lại là chuyện gì vậy?”

Kỳ An Ninh bỗng nổi giận.

“không phải anh hay mơ à? cô tránh khỏi ngực anh, “Tự anh mơ đi.”

Quay người chạy về phòng ngủ, còn khóa luôn cửa phòng: “anh ngủ phòng khách đi!”

Văn Dụ tròn tròn mắt.

Văn Dụ ngủ một đêm ngoài phòng khách, cảm nhận được lực lượng khoa học trong cội u minh. Các giấc mộng được xâu chuỗi lại, tạo thành một giấc mộng dài hoàn chỉnh.

Các loại tiền căn hậu quả đều được làm rõ, các ẩn tình không biết cũng biết hết.

Ví dụ như anh nhìn thấy chính mình quấy rầy Kỳ An Ninh thế nào, hại cô bị Tôn Nhã Nhân ghen ghét, bị tung tin đồn nhảm hãm hại. Văn Dụ vẫn còn luôn coi kẻ cầm đầu là tên Triệu Thần!

Hóa ra nhiều lần “ngủ ngốc” như vậy, toàn tự đi mắng mình.

anh cũng biết tin đồn ba ngàn kia là do đâu.

anh mua hoa tặng Kỳ An Ninh, Kỳ An Ninh từ chối nhận, Tôn Nhã Nhân lại đuổi theo. cô ta cảm thấy bó hoa kia không giống bình thường, so với bó hoa hai trăm tệ trong tiệm thì không giống lắm, đuổi kịp anh trai tặng hoa để nghe ngóng giả cả.

anh trai kia nói cho cô ta, tính tổng cả phí hoa nhập khẩu, thêm đóng gói cộng phục vụ là ba ngàn.

Tôn Nhã Nhân như ăn phải cả tấn chanh, hơi chua bốc cả ra ngoài, quay lại liền chế ra lời đồn “Ba ngàn một đêm”.

Văn Dụ: “...”

Tóm lại, đều là mẹ nó có liên quan đến anh. Cứ mắng anh là được.

Nửa đêm Văn Dụ tỉnh lại, bị chính mình làm cho tức gần chết.

anh đứng lên, lặng lẽ lấy chìa khóa dự phòng, mở cửa phòng ngủ, leo lên giường ôm lấy Kỳ An Ninh không thả.

Kỳ An Ninh tỉnh lại, phát hiện là anh liền đập cho cái.

Văn Dụ nhân cơ hội ngăn chân cô lại, ngại ngừng nói: “Cái kia, đều là anh không đúng.”

Kỳ An Ninh dụi mắt, kinh ngạc: “anh mơ thấy rồi à?”

Văn Dụ vui mặt vào hồm cổ cô, rầu rĩ “Ừ” một tiếng.

Kỳ An Ninh không còn tức giận với anh nữa, cô vươn tay ôm anh. thật ra những chuyện ở kiếp trước cô đã không còn giận từ lâu.

Qua lúc lâu, Kỳ An Ninh nghe tiếng anh sâu kín hỏi: “thật sự tha thứ cho hắn à?”

Kỷ An Ninh vỗ cánh tay anh, nhẹ nói: “Đúng vậy, không phải nói với anh từ lâu rồi à?”

Văn Dụ nhớ tới buổi tối nào đó, tóc mai trước trán cô lay động trong gió, nói: “Em tha thứ cho hắn rồi.”

Đôi mắt Văn Dụ đau xót khó nhìn.

“Nếu không...” anh nói, “Vẫn đánh hắn một trận đi?”

“không đánh.” Kỷ An Ninh tức giận nói, “hắn da dày thịt béo, em đánh hắn đau tay.”

Văn Dụ sờ sờ cánh tay của mình, đúng vậy, cứng chắc. Lại sờ cái tay nhỏ của Kỷ An Ninh, yếu đuối không xương.

Thôi quên đi.

Kỷ An Ninh còn nghĩ tới người tài xế kia, lo lắng: “thật sự không có chuyện gì à?”

“Em đừng lo lắng, là ông ấy tự nguyện.” Văn Dụ nhỏ giọng nói bên tai cô, “Ông ấy họ Hạ.”

Kỷ An Ninh khẽ giật mình, chấn kinh: “Ông ấy là...”

“Ừ.” Văn Dụ nói, “Trường hợp xấu nhất là ông ấy bị nhận ra. Nhưng anh sẽ giúp ông ấy chăm sóc tốt người nhà.”

Ông vẫn luôn biết, ai mới là hung thủ thực sự hại chết con mình. Nhưng đối phương là kẻ có tiền có thế sai khiến quỷ thần, khéo léo thoát khỏi chế tài pháp luật. Chỉ là đám dân đen, không đủ khả năng đưa hung thủ ra ngoài công lý.

Cũng hận không thể cho hắn dao trắng vào dao đỏ ra, nợ máu trả bằng máu. Thế nhưng vợ mình từ lúc con gái đột tử liền điên điên dại dại, lúc tốt lúc xấu, mất đi khả năng làm việc, trên còn có mẹ già, đều trông cậy vào một mình ông.

Cho dù hận cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng mà chống đỡ.

Tối tận một ngày, có một người trẻ tuổi xuất hiện trước mắt ông. Cậu ta cho ông số tiền đủ để cả nhà sống thoải mái nửa đời sau. Ông cuối cùng cũng không còn lo lắng sau này nữa.

Triệu Thần chết do tai nạn giao thông ngoài ý muốn. Tài xế taxi bên trong phải làm ca đêm, nên mới mệt mỏi không chịu nổi vội đổi ca, vì vậy gây ra họa lớn.

Sau khi điều tra, tài xế này đã ly hôn với vợ, một mình rời nhà, một nghèo hai trắng chạy tới tỉnh lý này để kiếm ăn. Căn bản đến tiền bồi thường cũng không trả nổi.

Ông bà nội nghe tin chạy tới, vỗ bàn kêu to: “Chúng tôi không cần tiền! Bao hắn đền mạng cho cháu nội tôi!” Nhưng tại nạn giao thông khiến một người tử vong, tội đa cũng chỉ phán ba năm.

Bố ruột Triệu Thần nhớ tới đứa con trai trưởng, đã từng là đứa bé mập mập đáng yêu, cũng từng hầu hạ dưới gối. Sau này vợ mình qua đời, vợ mới và nó cứ như nước với lửa, hết cách đành đưa tới chỗ bố mẹ mình, ai ngờ bị ông bà nuôi đến hư hỏng.

Sau đó, ông đối với nó cũng đúng thực là không thích, may mà còn có con trai nhỏ, thông minh ngoan ngoãn, mọi thứ đều không thua.

Ông rơi hai giọt nước mắt, ngăn cản bố mình đang muốn xông tới đánh người tài xế gây lỗi kia, nói với cảnh sát: “Cứ xử theo phép công.”

Cuối cùng cũng có người rõ lý lẽ, cảnh sát thở phào nhẹ nhõm.

Mà người lái xe gây chuyện kia, vẫn luôn chết lặng nhìn bọn họ.

Bố Triệu Thần chỉ nhìn ông ấy vài lần, rồi không để ý đến nữa. Đưa ông bà nội rời đi. Người lớn cảm xúc kích động như vậy, dễ bị trúng gió, xuất huyết não, nhồi máu cơ tim gì đó. Vẫn nên nhanh lên thôi.

Ông ta không biết, sau lưng ông ta, người lái xe gây chuyện vẫn luôn nhìn chăm chăm bọn họ.

“Vợ trước” của người tài xế từ thành phố Du tới đây thăm tù, hai vợ chồng nắm tay nhau thật chặt.

“Tôi đã báo thù cho Mạn Mạn rồi.” Ông ấy nói.

Trải qua một kịch này, đầu óc vợ ông ấy đã tỉnh táo hơn rất nhiều. Bà nói: “Trong nhà còn có tôi, ông đừng lo lắng.”

“Ai cũng không nhận ra được. Bọn chúng nó!” Ông ấy nói, “một nhà họ Triệu, không một người nhận ra tôi!”

Người đàn ông nghiêng răng ken két.

Cả nhà họ Triệu đầy có hóa thành tro ông cũng nhận ra. Nhưng ông đứng ngay trước mặt bọn họ, cả nhà đó lại không có một ai nhận ra ông chính là bố của Hạ Mạn.

Trong lòng bọn họ, ý nghĩa của “Hạ Mạn” thậm chí còn không phải là một người, mà chỉ là một chuyện cần dùng tiền để giải quyết.

Vốn cho rằng kết quả xấu nhất là bị nhận ra, vậy sẽ từ gây ra tai nạn giao thông chuyển thành có ý định mưu sát, tính chất hoàn toàn khác. Kết quả căn bản không ai ghi nhớ Hạ gia ở trong lòng. Người đang ở ngay trước mắt, mọi người đều không nghĩ ra mình đã từng gặp.

Bố ruột Triệu Thần cảm thấy dù sao đứa con vô dụng kia cũng đã chết rồi, cái này cũng không phải mưu sát giết người gì đó, chẳng qua là tai nạn giao thông ngoài ý muốn thôi, vì chuyện này mà phải tốn tiền lần nữa thì không đáng. Ông không muốn nhúng tay vào chuyện này, giao toàn bộ cho cảnh sát.

Cảnh sát theo lẽ công mà chấp pháp, toàn bộ việc công xử theo phép công, lái xe gây tai nạn chịu theo hình phạt pháp luật là ba năm, hoãn lại ba năm, chịu bồi thường dân sự là 58 vạn.

Kết quả tốt hơn so với dự đoán.

Ngược lại là ông của Triệu Thần, cái người năm đó cầm quải trượng cây mạnh chi vào bố Triệu Thần nói: “Tội mặc kệ! Dù sao cháu trai tôi cũng không thể có chuyện được! anh phải cứu nó ra! Dùng bao nhiêu tiền cũng được!”, người già rồi, bởi vì quá đau lòng, lập tức bị trúng gió, nằm ở trên giường, mồm méo mắt lác chảy nước miếng, không động đậy được.

Văn Dụ vận dụng năng lượng khoa học, trung hòa năng lượng ác trong vũ trụ này.

Rất tốt.

Tại nhà lớn Văn gia.

Văn Quốc An nghe đi giúp việc nói Văn Dụ về nhà, rất kỳ lạ hỏi: “Nó đâu rồi?”

Bình thường Văn Dụ về nhà, chắc chắn sẽ lên tầng chào hỏi với ông trước, sao lúc này lại là đi đây nói cho, ông mới biết được nó trở về?

Đi kia nói: “Cậu chủ vừa về đã xuống tầng hầm rồi.”

Tầng hầm Văn gia ngoại trừ hầm rượu, còn có nhà kho. Có cánh cửa an ninh nặng nề, nhà kho ngang cỡ kho chứa của ngân hàng.

Văn Quốc An xuống dưới, nhìn thấy cửa nhà kho đang mở, đi vào xem thử, thấy Văn Dụ đang chống cằm lật tới lật lui tìm gì đó.

“Đâu rồi?” anh vừa mở tung mấy cái hộp vừa lẩm bẩm, “Đặt ở đâu rồi?”

Mỗi một cái hộp được mở ra đều lập lòe ánh sáng. Những châu báu đó đều có lai lịch, quá mức quý giá, không thể tùy tiện trưng bày ngoài, cho nên mới cất vào trong nhà kho.

Văn Quốc An đẩy kính lão hỏi: “Con tìm cái gì thế?”

Dọa cho Văn Dụ khẽ run rẩy!

“Ồi mẹ ơi! Bố muốn hù chết con à! Sao bố đi mà không phát ra tiếng thế?” anh vỗ ngực nói.

Văn Quốc An “Hừ” một tiếng, đi tới hỏi: “Con tìm cái gì?”

“Cái nhẫn của bà nội.” Văn Dụ nói, “Lúc còn bé bố con cho con xem đấy, cái nhẫn vô cùng lớn ấy. Ở đâu rồi?”

Con mắt Văn Quốc An sáng lên, vừa mừng vừa sợ: “Tiểu tử ngươi muốn làm gì? Ta nói cho con biết, chiếc nhẫn kia là đồ gia truyền, không được tặng lung tung.”

Còn chơi chiêu này với anh.

Văn Dụ đã sớm nhìn thấu mách khéo của Văn Quốc An, xùy một tiếng nói: “Cầu hôn!”

Văn Dụ đã sắp xếp từ rất lâu, từ bỏ rất nhiều hình thức hào nhoáng như thuê trực thăng tung một tán cánh hoa gì đó, anh chọn phương thức mà anh cho là Kỳ An Ninh sẽ thích.

Ngày cầu hôn là một ngày thời tiết tốt, có thể nói là trời sáng không khí trong lành.

Sau khi tan học, màu vàng đồng của hoàng hôn chiếu lên sân trường, tình nhân từng đôi từng đôi dạo bước trên con đường rợp bóng cây. Đợi đến khi bọn họ rời khỏi mái trường này sẽ có một ngày hiểu ra, trên đời này sẽ không còn nơi nào thanh tịnh tốt đẹp hơn ở đây. Ở nơi đây, vượt qua mỗi một tác thời gian đều khiến cho người ta lưu luyến hoài niệm.

Văn Dụ nắm tay Kỳ An Ninh, giống như đôi tình nhân khác, dạo bước đi.

Sau đó anh bỗng dừng lại, hỏi: “Biết hôm nay là ngày gì không?”

Kỳ An Ninh khẽ giật mình, suy nghĩ, giờ là giữa tháng chín, không năm không tiết, là ngày gì đây? Ngẫm lại, chợt nhớ tới, ước chừng là khoảng thời gian này một năm trước, cô đã sống lại.

Nhưng Kỳ An Ninh cảm thấy khả năng này không phải câu trả lời chính xác, Văn Dụ cũng không biết cụ thể ngày cô sống lại. Huống chi, cái người này kiên trì với chủ nghĩa duy vật, tin vào lý luận thế giới song song, từ chối thừa nhận thuyết pháp kiếp trước kiếp này.

Thế là cô lắc đầu.

Văn Dụ nhìn trời thờ dãi: “Biết ngay là em không nhớ rõ mà!”

Kỳ An Ninh im lặng, chọc anh: “Rốt cuộc là ngày gì, nói mau!”

“Ngốc quá.” Văn Dụ cúi người hôn cô một cái, “Là lần đầu chúng ta gặp nhau ở trường, là lúc lần đầu nói chuyện đấy.”

Kỳ An Ninh giật mình, hóa ra là ngày đó à. Sau khi sống lại, lần đầu gặp Văn Dụ, tâm trạng khi đó, thật sự là cảm xúc ngổn ngang trăm mối.

“Đã một năm rồi sao?” cô hoảng hốt.

Thời gian sao lại trôi nhanh đến vậy? Trong khoảng thời gian một năm này đã có nhiều chuyện xảy ra, có thể nói là trời long đất lở. Cuộc sống Kỳ An Ninh đã hoàn toàn đảo lộn.

“Đúng vậy, đã một năm rồi.” Văn Dụ nói, “anh thấy cũng đã tới lúc nói với em một chuyện.”

“Hả?” Kỳ An Ninh nhìn lên.

Bọn họ đứng dưới tán cây ngân hạnh của trường, lá vàng thi thoảng rơi xuống, ánh trời chiều ảm áp chiếu lên mặt người.

Văn Dụ lui lại một bước, dưới con đường rợp bóng cây, dưới ánh nhìn chăm chú của bạn học, ung dung quỳ một chân xuống.

Như chàng kỵ sĩ thề nguyện trung thành với nàng công chúa trong chuyện cổ tích.

Có người hét lên kinh ngạc, sinh viên đi ngang qua đều nhao nhao dừng chân lại.

Bọn họ nhìn thấy chàng thanh niên anh tuấn lấy ra chiếc hộp nhung rồi mở nó ra, một chiếc nhẫn bảo thạch cổ điển tỏa sáng lấp lánh dưới ánh trời chiều.

anh nói: “Chiếc nhẫn này là đồ gia truyền của nhà anh, không thể tùy tiện đưa cho người khác, chỉ có thể đưa cho vợ mình. Cho nên...”

“Kỷ An Ninh, em có đồng ý lấy anh không?” Văn Dụ mỉm cười hỏi.

Kỷ An Ninh ngớ ngàng một lát, nói: “Em, em vừa mới qua sinh nhật mười chín tuổi...”

Sinh nhật cô là vào tháng năm, đã đủ mười chín tuổi, chưa tới hai mươi tuổi, vẫn chưa tới độ tuổi kết hôn được quy định.

Nhìn bộ dạng cô lúng túng, Văn Dụ cười. anh đứng lên, đeo nhẫn vào ngón tay cô, vừa vặn. không uống công anh nửa đêm không ngủ, bò dậy lén lút lấy sợi bông đo kích cỡ ngón tay cô, rồi đưa nhẫn đi điều chỉnh kích cỡ.

“anh biết chứ.” anh nói, “Em chỉ cần nói em có đồng ý lấy anh hay không là được.”

Đôi mắt anh rực sáng tựa sao trời, chăm chú nhìn vào Kỷ An Ninh.

Trong ánh mắt chăm chú ấy, trái tim Kỷ An Ninh dần bình tĩnh lại. cô nhìn vào mắt Văn Dụ, gật đầu: “Em đồng ý.”

Đôi mắt Văn Dụ sáng chói, cả gương mặt như được chiếu sáng.

“Đợi em đầy hai mươi, chúng ta sẽ kết hôn.”

“Được.” Kỷ An Ninh cười, đôi mắt long lanh cong cong như vầng trăng khuyết.

cô kiễng chân lên, dưới tiếng vỗ tay, chúc phúc cùng tiếng huýt sáo của mọi người, hôn Văn Dụ.

Dùng nụ hôn của em giam giữ anh lại.

Đời này, em sẽ là cô dâu của anh.

Tương lai, anh và em, bình an viên mãn.

[Chính văn hoàn tất phiên ngoại tiếp tục]

Ngày hai mươi hai tháng tư năm Kỷ Hợi

Tự Trắc

P/s: Còn 13 chương ngoại truyện nữa là kết truyện.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: PN 1 (Mạnh Hân Vũ và Thư Thần)

Cuối tuần, sáng sớm Thư Thần không bị tiếng gõ cửa đánh thức mà là bị tiếng chuông di động dưng dưng.

Đầu anh chàng choáng váng, mò mẫm trên tủ đầu giường, nhìn cũng chả thèm nhìn, nhắm mắt nghe điện: “A lô?”

“Tiểu tử thôi, mở cửa nhanh! Sao giờ vẫn ngủ hả? Mấy giờ rồi!” Trong điện thoại truyền đến tiếng mẹ mình, nghe chất giọng thập phần trung khí.

Miền cường mở mắt ra, nhìn điện thoại di động, giờ là 70.

Thư Thần: “...”

Giấy dựa bò dậy mở cửa, đợi người bên ngoài đi vào, anh chàng liền ngã ụp lên ghế sofa, muốn ngủ tiếp.

Đáng tiếc, mẹ anh chàng giọng lớn âm lượng cao, sao có thể để anh chàng được toại nguyện.

“Mày nhìn cái bộ dạng quý quái này đi, mày xem đôi mắt quầng thâm này đi này, hôm qua lại thức suốt đêm chứ gì!” Mẹ già nhà mình đau lòng nhưức óc nói, “Người lớn tướng còn xem hoạt hình! Mày chừng nào mới chịu trưởng thành hả!”

Bà nói xong, chỉ tiếc rên sát không thành thép, nhắm vào mông Thư Thần quất cho một bàn tay.

Người lớn thế này rồi, không nghĩ tới chuyện tranh thủ kiểm một cô vợ đi, mỗi ngày đều xem phim hoạt hình, chơi một đồng búp bê nhựa! nói xem có tức không chứ!

Thư Thần kêu rên một tiếng: “Mẹ làm gì thế?”

“Tao làm gì?” Mẹ già tức giận khẽ nói, “Tao tới xem mày còn sống không đấy, nếu tao mà không đến, một tuần mày cũng không biết vác mặt về nhà.”

Thư Thần biện hộ: “Con không về á? Con có về, bố mẹ đi du lịch! Giữa trời đông, đến cửa con còn không vào được! Con ruột mà ngay cả chìa khóa nhà mình cũng không có! Con có phải con mẹ không thế?”

“Ờ ờ ờ.” Mẹ Thư Thần cười lạnh, “Mày cũng biết mùi không có chìa khóa vào nhà rồi à? Muốn chìa khóa cũng được thôi, mang chìa khóa nhà mày ra đổi đi.”

Thư Thần lập tức từ chối phũ phàng: “không được!”

Mẹ anh chàng cho tiếp thêm một bàn tay! Tay này mỗi ngày đều luyện tập ngoài công viên lúc sáng sớm, đánh đúng là đau thật!

Thư Thần nhe răng trợn mắt.

Thư Thần là người có tính tình rất tốt, về cơ bản không nổi giận với ai bao giờ. Nhưng mà mấy năm trước lúc còn ở trong nhà, họ hàng mang theo trẻ con tới chơi nhà, mẹ Thư Thần nói: “Vào trong phòng chú chơi đi, trong phòng chú ấy có rất nhiều búp bê.”

Đợi đến Thư Thần về nhà, bộ sưu tập thú công bản giới hạn được anh cẩn thận cất giữ đã đầu lìa khỏi thân.

Thư Thần xù lông lên.

Người hiền lành bị sò trứng vậy ngược, dựng lông lên, trực tiếp dọn ra khỏi nhà, đồng thời mặc kệ mẹ mình nói thế nào, cũng kiên quyết không cho bà chìa khóa.

Mẹ anh chàng tức chết đi được, vút xuống lời thoại tuyệt tình: “không cho tao chìa khóa chứ gì, vậy mày cũng đừng mong tao đưa chìa khóa.” Trục tiếp đổi khóa nhà luôn.

Vốn là nghĩ ép con trai phải chịu thua, nào ngờ Thư Thần rời nhà, quả như chim xổ lồng, bên mình không bị ai lôi nhai, không bị ai quăn, quả thực thoải mái quá đi!

Đối với up hiệp của mẹ mình, nửa điểm tác dụng cũng không có. Cuối cùng liền biến thành, hai mẹ con rơi vào tình thế ai cũng giữ riêng mình, quyết không đưa chìa khóa.

một thời gian sau, thế mà cũng quen. Chỉ là ngoài miệng cứ ngửa ngáy muốn cãi một trận.

“Mau bò dậy, mau dậy ngay, tao mang cháo cho mày này!” Mẹ anh chàng xách cô áo anh chàng, bắt đầu đá vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Đợi đến khi ra, mẹ anh chàng đã nướng bánh mì cho, để thịt bò kho tương vào trong tủ lạnh, cầm một cái bánh mì, vừa vụn.

“Đồ ăn trong tủ lạnh thằng này cũng nhiều thật...” Mẹ già bực bội nói.

Lúc trước cứ nghĩ con trai rời nhà, chắc chắn khắp nơi đều không tiện, không ngờ đứa con này trời sinh là người cẩn thận, thế mà ở một mình cũng sống rất tốt.

Ngó nghiêng tủ lạnh, nào là sữa chua, đồ ăn vặt, đồ uống, đồ ăn chín, ngay cả tương trộn với cơm cũng có mấy loại.

một thằng đàn ông sống tỉnh té thế làm gì, y chang cái đức hạnh của cha nó.

Thư Thần nhấp một ngụm cháo, mềm dẻo thơm ngon, lớn tiếng khen: “Ngon quá! Bỏ dậy từ sớm để ninh cháo đúng không?”

không sai, trong nhà Thư Thần là bố nấu cơm. Trừ nghệ tinh xảo của Thư Thần toàn bộ cũng do bố hun đúc.

Mẹ già nhìn anh chàng ăn uống, muốn giúp dọn nhà một chút, nhìn hai bên một phen, phát hiện trong nhà rất ngăn nắp, căn bản không có gì cho bà dọn cả. Sàn nhà sạch đẹp, máy hút bụi vẫn đang từ từ làm việc của mình.

Mẹ Thư Thần không tìm được việc gì để làm, đành phải ngồi xuống sofa, nói: “Ăn nhanh lên, tí nữa đi siêu thị với mẹ.”

“Làm gì ạ?” Thư Thần hỏi. Mẹ mình sáng sớm cuối tuần tới, cứ thấy không có chuyện gì tốt.

“Mua ít đồ. Sau đó mày lái xe đưa mẹ đi thăm dì Tần một lát.” Mẹ già nói, “Dì Tần của mày không phải lúc trước vì cái eo mà phải nhập viện à, bây giờ về nhà rồi, chúng ta tới thăm một chút.”

Thư Thần nói: “Lúc nằm viện không phải đã tới thăm rồi à?”

Mẹ già vỗ cho anh chàng một bạt tay: “Vậy nên về nhà thì không cần thăm à?”

Lại phải làm cu li, lại phải làm lái xe, còn mẹ nó bị đánh nữa, Thư Thần đau khổ quá mà.

Con cu li Thư Thần đành phải đưa mẹ già đi siêu thị, mua ít đồ, ôm tới nhà dì Tần.

Vừa vào cửa, đã nhìn thấy dì Tần cả mặt hồng hào, cái tinh thần phần chấn kìa, so với thanh niên bạo gan hay thức đêm như Thư Thần thì khỏe mạnh hơn nhiều.

“Ôi, tiểu Thần này, sao mắt cháu quầng thâm nặng thế này?” Dì Tần vừa thấy anh chàng liền hô lên.

Mẹ Thư Thần bực bội nói: “Đồ thức khuya nhiều quá đấy!”

Dì Tần giáo dục anh chàng đầy quan tâm: “Dì nói với cháu này, đừng ý vào tuổi trẻ mà không biết chăm sóc thân thể. Về già có ốm đau, đều là do ảnh hưởng từ lúc trẻ. Tới đây, con thêm wehat của dì, dì gửi cho con chút kiến thức về dưỡng sinh.”

Khỏe miệng Thư Thần co quắt.

Mẹ già nhà mình mỗi ngày đều gửi bài dưỡng sinh trong nhóm bạn bè, nghe nói một nửa đều là chuyện từ chỗ dì Tần đây.

“Dì ơi, không cần đâu. Dì nhìn xem, mẹ cháu ngày nào cũng gửi nhiều như vậy rồi.” anh chàng lấy điện thoại đi động ra cho dì Tần xem, “Cháu không có thời gian đọc luôn.”

Dì Tần xem xét, được rồi, những thứ bà gửi mẹ Thư Thần đều gửi rồi, ngược lại đúng thực là không cần bà gửi cho Thư Thần.

Bà gọi hai người ngồi xuống, đi châm trà rót nước uống.

Thư Thần quan sát một chốc, cảm thấy trong nhà quá yên tĩnh, giống như không có ai khác, hỏi: “Chú đi đâu rồi ạ? Hàm Hàm cũng đâu rồi?”

Khuê nữ cùng con rể dì Tần ở chung tiểu khu, ngay tầng dưới. Con gái con rể bình thường bạn quá, thường hay gửi con gái cho bố mẹ lo ăn lo ngủ. Thư Thần biết vậy.

Di Tàn nói: “Hôm nay trường Hàm Hàm có đại hội thể dục thể thao, ông nó đưa nó đi rồi.” Bà nói xong, con mắt không tự chủ mà liếc sang đồng hồ treo tường. Lại liếc mắt ra hiệu với mẹ Thư Thần một cái, mẹ Thư Thần bắt động thanh sắc lặng lẽ gặt đầu.

Di Tàn nhìn Thư Thần lén dần, Thư Thần cũng thân thiết với bà, chẳng cần quá khách sáo làm gì. Hai phụ nữ lớn tuổi trò chuyện giết thì giờ, anh liền lúi điện thoại ra lướt.

Vừa lướt được một lúc, có người gõ cửa.

Di Tàn lập tức nhảy dựng lên mở cửa, mẹ Thư Thần thận trọng ngồi trong phòng khách, ánh mắt lại cứ hướng về cửa ngưỡng mắt nhìn.

Thư Thần cảm thấy hơi quái lạ, ngoại trừ mẹ già tuổi trung niên nhà mình sáng sớm tới thăm, còn có ai sớm vậy đã đi gọi cửa?

Chỗ cửa, tiếng di Tàn vang dội: “Ai nha thật là! Xem trí nhớ của cô này! Trường Hàm Hàm hôm nay có đại hội thể dục thể thao, cô quên nói với cháu.”

một giọng nữ trong trẻo vang lên: “không sao đâu, không sao đâu. Vậy cháu về đây.”

Di Tàn nói: “Đừng đừng đừng, cháu ăn sáng chưa? Ăn một chút rồi hẵng về.”

“Cháu ăn rồi. cô không cần khách sáo đâu, cô cứ làm việc đi. Cháu sẽ...”

“Đừng vội, đừng vội, dù sao cũng không có tiết học, cháu cứ vào ngồi một lát, tới tới tới, cô có một bà bạn già tới chơi, vừa hay có mua tặng cô ít hoa quả tươi, cháu vào ăn thử xem!”

“không, cô ơi, cháu...”

cô gái trẻ tuổi sao có thể từ chối sự nhiệt tình tràn tới chân trời của cô đây chứ. Lỗi tại Thư Thần nghe cô bé kia bị di Tàn cứng rắn lời vào, anh có chút cảm thông ngẩng đầu nhìn lên.

Là một cô bé thanh tú, tuổi không lớn lắm, chắc vẫn còn là học sinh. Tướng mạo đoan chính, ánh mắt thanh tịnh, làm người khác thấy dễ chịu.

Mắt mẹ Thư Thần sáng quắc, cười nói: “Ai da, con cái nhà ai đây?”

Di Tàn nói: “Đây là gia sư của Hàm Hàm, tiểu Mạnh. Tiểu Mạnh, đây là chị em của cô, họ Vương.

cô gái họ Mạnh kia khẽ gặt đầu chào: “cô Vương.”

Biết gọi người đây. Nét cười mẹ Thư Thần càng sâu hơn: “Tới đây, tới đây, ngồi bên này. Để cô giới thiệu cho cháu một chút, đây là con trai cô, Thư Thần.”

Thư Thần lúc này cũng đứng lên theo mẹ già nhà mình, chuẩn bị chào hỏi với gia sư. Nhưng mẹ anh chàng vừa giới thiệu như thế, Thư Thần liền phát hiện có gì sai sai.

anh chàng cánh giác lờm mẹ già một cái.

Nhưng tiểu Mạnh hiển nhiên là không phát giác gì, cô nàng bởi vì Tàn gia có khách, lại cứ bị cứng rắn lời vào làm khách, có phần hơi khó xử.

Cùng là người trẻ tuổi, Thư Thần vô cùng thấu hiểu cảm giác này của cô nàng. anh chàng mỉm cười nói: “Chào em.”

Thái độ tốt tính ấy hóa giải sự xấu hổ cho tiểu Mạnh, cô nàng lễ phép đáp lại: “Chào anh.”

Rồi bị di Tàn cứng rắn lời xuống ngồi.

“Bà Vương này, quen với cô cũng nhiều năm rồi, khi bọn cô còn bé ở chung một cái viện...” Vừa ngồi xuống, di Tàn đã thao thao bất tuyệt, nói cho tiểu Mạnh nguồn gốc của bà và mẹ Thư Thần.

Tiểu Mạnh kiên trì nghe, nghe nguyên lý lịch Thư Thần từ lúc tiểu học cho tới đại học, tới cả lúc mở quán cà phê. cô nàng còn không nhịn được mà nhìn sang Thư Thần, trong lòng âm thầm đồng tình anh chàng bị lời sạch lịch sử trước mặt người lạ.

Thư Thần cứng đờ ngồi ở đằng kia, nghe chính mẹ mình thì thoảng bỏ sung thêm vài câu.

“Ôi dào, tốt nghiệp đại học cũng không phải không nghĩ tới chuyện tìm việc, nó lại cứ quyết phải tự mình mở quán. Tội suy nghĩ, thôi thì để nó làm đi, cùng lắm thì thêm ít tiền, dù sao cũng là cửa hàng nhà mình. không ngờ nó buôn bán cũng không tồi, thật đúng là có thể kiếm được tiền, không cần dựa vào bố mẹ. Năm ngoái, còn mở thêm chi nhánh kia!” Bà nói.

Lời nói tới đây, Thư Thần đã cảm thấy sáng như tuyết.

Này mẹ nó, tuyệt đối, là một bữa xem mắt!

anh chàng thoảng nhìn trộm cô nàng tiểu Mạnh kia. cô gái này có hơi xấu hổ, nhưng vẫn nghiêm túc lắng nghe, không thất lễ mà cử động tào lao kiểu như “Đúng vậy”, “Lợi hại quá”. Chỉ có thể chịu đựng hai bà cô oang tạc, tố chất nội tâm cũng không tệ lắm.

Nhưng hiển nhiên là cô nàng không hiểu rõ tình hình, thế mà chẳng phát hiện tí nào!

Thư Thần hiểu rồi. Màn này là gấu hai thanh niên, hai người phụ nữ trung niên lão niên này đang lén lút giật dây bọn họ, sắp xếp cơ hội quen biết xem mặt.

Trong lòng anh chàng vô cùng bất đắc dĩ, thậm chí còn muốn giơ ngón giữa.

Đợi đến khi di Tàn hồng quang đầy mặt nói: “không có việc gì, không có việc gì, cứ ngồi một lúc đi.”

Tiểu Mạnh nắm chắc cơ hội, cũng đứng lên nói: “cô nghỉ ngơi thật tốt đi ạ, cháu cũng về trước đây.”

Di Tàn nói: “Áy, tiểu Mạnh, cháu đợi một chút.”

Bà hùng hăng hồ hồ đi lấy bóp tiền, lại quay về: “không thể để cho cháu đi tay không một chuyến được, cô gửi cháu tiền phí dạy học.”

Buổi sáng Mạnh Hân Vũ có hai tiết, hôm nay chỉ học một tiết, mặc dù đi một chuyến tay không, nhưng còn (bị ép) ăn trái cây của người ta, sao có thể lấy thêm tiền chứ, cứ liên tục từ chối.

cô gái trẻ mà đối đầu với cô lớn, cho tới giờ chỉ có nước thua hoa rơi nước chảy. Nếu thật sự như người phụ nữ trung niên vì giành thanh toán ngay quán ăn mà lòi lòi kéo kéo ra tay đánh nhau thì cũng quá khó coi.

Mạnh Hân Vũ xấu hổ chết mất, đỡ không được đành quay ra chỗ Thư Thần ném cho một ánh mắt nhờ giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phứ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: PN 2 (Mạnh Hân Vũ và Thư Thần)

Thư Thần quả không phụ sự kỳ vọng của tiểu Mạnh, đứng ra can di Tàn lại, cười híp mắt nói: “Di đừng cố nhét nữa, cháu thấy cô Mạnh đây cũng không muốn. Quên đi thôi.”

Di Tàn cũng nhìn ra tiểu Mạnh quyết không lấy, nói: “Thế thì thôi vậy.”

Bà thu tiền lại, nhưng lại đi tìm cái túi bỏ chút trái cây vào, nhất định bắt tiểu Mạnh phải mang về ký túc xá ăn.

Tiểu Mạnh hết cách, đành phải nhận.

Mẹ Thư Thần cứ luôn cười tùm tùm ở bên cạnh nhìn, đợi đến khi Thư Thần nháy mắt ra hiệu về nhà, bà giả bộ không thấy, hỏi tiểu Mạnh: “Cháu là sinh viên à? Giờ về trường đúng không?”

không đợi tiểu Mạnh há miệng, di Tàn đã nói: “Tiểu Mạnh học Hoa đại đấy.”

Mẹ Thư Thần đương nhiên đã biết từ trước, lúc này làm bộ như vừa mới biết, quay ra tán thưởng khen ngợi tiểu Mạnh một trận.

Tiểu Mạnh lại trải qua nỗi niềm xấu hổ lúc nãy của Thư Thần, giờ đến lượt Thư Thần thông cảm với cô nàng.

Khó khăn khen xong, lời nói mẹ Thư Thần xoay chuyển, nói với Thư Thần: “Con về trước đi, mẹ với di Tàn nói chuyện thêm lúc nữa.”

Thư Thần chỉ mong nhanh chóng rời sân, mẹ mình đã vui về ở lại thì cứ thuận theo thôi. Lập tức thoải mái đáp ứng.

không ngờ mẹ già còn bồi thêm: “Con đi tới đường Quang Minh nhì, gần Hoa đại đấy, con tiện thì đưa tiểu Mạnh về luôn!”

Thư Thần cho mẹ mình ánh mắt một lời khó nói hết. Mẹ già ánh mắt sáng rực, không e ngại cứ nhìn thẳng vào mắt anh chàng.

Tiểu Mạnh vội nói: “không cần, không cần!”

Nhà mình kiện cáo thì về nhà đánh sau, không thể để con gái người ta ở đây vì mình mà xấu hổ được.

“không sao đâu, tiện đường mà, cũng đâu tốn xăng mấy.” Thư Thần nói.

Tiểu Mạnh còn muốn xin miễn, nhưng thấy Thư Thần nháy mắt với mình.

Rõ ràng mới gặp lần đầu, không chút quen biết, vậy mà tiểu Mạnh lại tâm ý tương thông với Thư Thần, hiểu ám chỉ “Mau rời khỏi đây”.

Câu xin miễn ngập lại trong miệng, cô nàng gật đầu nói: “Vậy làm phiền anh rồi.”

Thư Thần thờ phài nhẹ nhõm, nói: “Vây, di Tàn, bọn cháu đi trước đây!”

Hai người phụ nữ trung niên cứ cười híp mắt tiễn bọn họ rời đi.

Đóng cửa lại, hai người liền thì thầm một chỗ.

“Bà thấy cô bé này ổn chứ!” Di Tàn nói.

Mẹ Thư Thần gật đầu: “Biết quan sát, nói chuyện cũng thoải mái.”

Di Tàn nói: “Bà cứ tin vào mắt nhìn của tôi. Bé ấy làm ở đây được năm rưỡi rồi, tôi nói cho bà này, nó chưa từng tới muộn lần nào. Lúc giảng bài cũng cực kỳ nghiêm túc kiên nhẫn, vừa nhìn là biết là cô gái tốt.”

“Tuy là điều kiện gia đình hơi kém một chút, nhưng so với nhà bà cũng không kém bao nhiêu.” Bà nói, “Nhà chỉ có bố, mẹ thì tết xuân năm ngoái đã qua đời. Đầu năm nay bố con bé ấy tái hôn. Tôi từng nói chuyện với con bé, cô bé này muốn sau khi tốt nghiệp thi ở lại tỉnh lị để phát triển, không về.”

Mẹ Thư Thần dứt khoát đưa tay bảo dừng: “Điều kiện gia đình không liên quan, nhân phẩm tốt là được!”

Vừa nói vừa lo lắng: “Tôi thấy cô bé đấy là người nhanh nhẹn, không biết đưa con trai ngốc, ôi...”

Vừa rời khỏi tầm mắt của hai má, Thư Thần và tiểu Mạnh cùng nhau thở phào một hơi.

Hai người liếc nhau, cùng bật cười.

Triệu Thần đỡ trán nói: “không chịu nổi.”

Tiểu Mạnh nín cười nói: “cô nhiệt tình thật.” không nói rõ là ai, thực đúng là cả hai vị kia đều nhiệt tình.

Thư Thần nhìn cô nàng một cái, cảm thấy cô gái này tính cách rất tốt, coi mờ hào phóng.

anh chàng hỏi một câu: “Em biết Kỳ An Ninh không?”

Tiểu Mạnh kinh ngạc: “anh biết Kỳ An Ninh?”

Thư Thần cười nói: “Trước kia, Kỳ An Ninh có làm thêm ở quán anh, công việc gia sư này cũng là mẹ anh giới thiệu giúp cho. anh nhớ rõ là em ấy từng nói với anh, nói là chuyển cho bạn học, chắc là em thi phải?”

Tiểu Mạnh chính là cô bạn thân của Kỳ An Ninh, Mạnh Hân Vũ. cô nàng kinh ngạc nói: “anh chính là ông chủ quán cà phê chủ đề anime đó ă?”

Hai người tìm được giao điểm quen biết, tức khắc khoảng cách được kéo gần lại.

“đi thôi.” Thư Thần nói, “anh đưa em về.”

Mạnh Hân Vũ còn muốn từ chối lịch sự, Thư Thần đã nói: “Quán anh ở ngay đường Quang Minh, tiện đường thật.”

Thư Thần tướng mạo nhã nhặn, cười phát tỏa nắng. Hôm nay anh chàng biết ý thay cô nàng giải vây, ấn tượng của Mạnh Hân Vũ đối với anh chàng rất tốt, nói cảm ơn rồi ngồi lên xe.

Hai người đều không quen nhau, không có gì để nói, đành phải nói về Kỳ An Ninh.

“Giờ em ấy thế nào rồi?” Thư Thần hỏi, “anh lâu lắm rồi không gặp em ấy.”

Thư Thần không thân thiết với Kỳ An Ninh, Kỳ An Ninh chẳng qua cũng chỉ làm thêm ở chỗ anh chàng có hai tháng. Còn không sâu bằng Văn Dụ, mặt tiền chi nhánh cửa hàng sau này của anh chàng. Văn Dụ đã cho anh chàng ưu đãi vô cùng lớn, đó là cả một phần ân tình to lớn.

Nhưng cuộc sống bọn họ không có giao điểm, sau khi mời hai người họ ăn bữa cơm, thì không còn gặp nữa.

“Cậu ấy rất tốt.” Mạnh Hân Vũ nói, “Tháng bảy này cậu ấy sẽ kết hôn.”

“Hả?” Thư Thần hơi sốc, “không phải bọn em đang còn học ă? Hơn? Năm hai đúng không?”

Mạnh Hân Vũ cười nói: “Là năm hai. Nhưng cậu ấy sắp hai mươi rồi, hợp pháp mà.”

Thư Thần cẩn thận hỏi: “Cưới Văn Dụ ă?”

Mạnh Hân Vũ nói: “Ngay cả Văn Dụ anh cũng biết?”

Thư Thần nói: “Lúc ấy, cậu ấy hay tới đón Kỳ An Ninh tan làm.”

Mạnh Hân Vũ hình như có chút ấn tượng, khi đó Kỳ An Ninh có nói với cô nàng là ông chủ quán là người rất tốt gì đó. Tam quan của cô nàng và Kỳ An Ninh giống nhau, mắt nhìn người cũng tương tự, hôm nay quan sát, Thư Thần quả nhiên là người rất tốt.

Xe lái tới Hoa đại, Mạnh Hân Vũ nói cảm ơn, chuẩn bị xuống xe.

Thư Thần do dự một lát, vẫn quyết định nói xin lỗi.

“Cái kia... Chuyện hôm nay, thật ngại quá.” anh chàng ngại ngần nói.

“???” Mạnh Hân Vũ vẫn hoàn toàn không biết gì cả, dù sao tuổi vẫn còn nhỏ.

Thư Thần gãi gãi đầu nói: “Em không nhìn ra ă, hôm nay... Hai người sắp xếp chúng ta xem mắt đấy.”

Mạnh Hân Vũ: “...Hả?” Ngơ lơ.

Thư Thần vội nói: “Ban đầu anh cũng không biết, giống em thôi. Mẹ anh với dì cũng không có ý xấu đâu, chỉ là muốn cho chúng ta một cơ hội quen biết thôi. Nhưng mà... anh thấy em cũng không biết, cũng không tốt lắm, anh về sẽ nói rõ hơn với mẹ anh. Sau này không như thế nữa.”

Mấy người tuổi trung niên này, cũng không biết cái gì gọi là tôn trọng người khác, cũng không biết cái gì gọi là riêng tư, lại càng không để ý đến ý kiến cá nhân.

không nói một tiếng đã lên xếp cho con gái người ta đi xem mắt, quá đáng, trong lòng Thư Thần có phản tức giận.

Mạnh Hân Vũ mới năm hai, mẹ vừa mất năm ngoái. Trước đó, tình hình trong nhà rất khó khăn, tâm tư của bố đều đặt hết lên việc chăm sóc mẹ, thế là không ai đề cập đến chuyện quen bạn trai gì đó. Ngay lúc đầu năm khi bố tái hôn, có hỏi một câu “Có bạn trai chưa”, cô nàng nói không có, bố cũng không nhắc lại nữa.

Mạnh Hân Vũ nghĩ không ra, lần đầu đi xem mắt trong đời, cứ bị người ta yên lặng không tiếng động sắp xếp như vậy.

Đúng là phục mấy bà cô này thật!

Giới trẻ bây giờ đều chú trọng với bản thân, muốn độc lập. Bị người ta thiếu tôn trọng ý kiến cá nhân, trong lòng Mạnh Hân Vũ cũng có phần không vui.

Nhưng Thư Thần đã chủ động xin lỗi, mà anh chàng cũng giống mình, thật ra cũng không biết nội tình, chút không vui kia của Mạnh Hân Vũ cũng tan đi. cô nàng còn trẻ, chưa bị chuyện xem mắt này đầu độc, cũng không mâu thuẫn quá.

cô nàng xua tay nói: “Thôi quên đi, không sao đâu.”

Chỉ là biết sự thực xong, nhìn sang Thư Thần, bỗng nhiên bắt đầu thấy hơi ngại ngần.

Đối với điều kiện gia đình gì đấy, Mạnh Hân Vũ cũng không để tâm lắm, cô luôn tôn thờ việc phải là chính mình, cố gắng thật tốt. Nhưng Thư Thần gầy gò, dong dong cao, làn da trắng nõn, tướng mạo nhã nhặn. Nhất là có thể cảm nhận được nhân phẩm không tệ.

Làm người ta thấy rất có hảo cảm.

không khí bỗng dưng có chút thay đổi.

Thư Thần “Khụ” một tiếng, bên tai hơi nóng, hỏi: “VẬY... Có thể thêm wechat không?”

Mặt Mạnh Hân Vũ cũng hơi nóng, nhưng vẫn lấy điện thoại ra, thoải mái nói: “Được ạ.”

Hai người cùng thêm bạn tốt, Thư Thần mới rời đi, trước khi đi có nói: “Giúp anh hỏi thăm sức khỏe Thư Thần với Kỳ An Ninh nhé.”

Nhìn theo xe anh chàng dần xa, Mạnh Hân Vũ nhẹ thở ra. Mặt vẫn còn nóng hổi.

Gặp Kỳ An Ninh, Mạnh Hân Vũ nói chuyện bị xem mắt cho cô.

Kỳ An Ninh cũng sờ một lát còn chưa tỉnh hồn lại.

Kiếp trước hai người họ không có quen biết gì mà. Mặc dù cả Mạnh Hân Vũ lẫn Thư Thần đều là người rất tốt, nhưng Kỳ An Ninh cũng không phải phụ nữ trung niên, không có kiểu ý nghĩ mai mối, chưa bao giờ có ý định kéo hai người về cùng một chỗ.

không ngờ tới kiếp này...

“VẬY... Cậu nghĩ sao?” cô hỏi.

Mặt Mạnh Hân Vũ hơi đỏ: “Tớ thì nghĩ gì chứ, người ta cũng đâu có ý với tớ mấy.”

Kỳ An Ninh lại biết, Thư Thần mặc dù là người có tính tình rất tốt, nhưng cũng không phải là trung tâm đi điều hòa không khí, anh chàng đã xin wechat của Mạnh Hân Vũ, tức là bản thân đã có ý rồi.

Chuyện giữa hai người này, người khác không nên can thiệp quá nhiều, cứ để thuận theo tự nhiên. cô cũng không nói gì, chỉ cười hi hi.

Mạnh Hân Vũ chưa từng yêu đương, phương diện này cực kỳ thiếu kinh nghiệm, bị cô cười đến đỏ cả mặt.

Mặc dù ngoài miệng không thừa nhận cái gì, nhưng vẫn lén lút xem trang cá nhân của Thư Thần.

Cũng chỉ là mấy thứ liên quan đến 2D, còn có mấy đồ handmade, đăng mấy bản vẽ phục chế, sự vui vẻ ngập đầy màn hình...

Mạnh Hân Vũ: “...” Hơi muốn che mắt lại rồi.

Nhưng mà cũng thấy rất đáng yêu.

Thư Thần sau khi về nhà liền mở xem trang cá nhân của Mạnh Hân Vũ, phát hiện cuộc sống của cô nàng cực kỳ đơn giản. Cơ bản là cũng bạn học nữ chụp chung các kiểu, hình tự sướng rất ít, không phải là người cuồng tự sướng.

Suy nghĩ rất lâu làm sao để bắt đầu chủ đề với Mạnh Hân Vũ, từ bỏ mấy kiểu như là “Có ở đó không” hay “đang làm gì thế”, Thư Thần vẫn quyết định bắt đầu từ mấy thứ mình quen.

“không biết em có thích hay không, nhưng mấy bộ phim hoạt hình này vẽ rất đẹp, anh muốn đề cử với em.”

Phía dưới gửi kèm link. Coi như là mở ra đề tài.

Mạnh Hân Vũ nhấn lại: “Chút nữa em sẽ xem.”

Lại hỏi thêm: “anh thích hoạt hình lắm à?”

Thư Thần nói: “Đúng vậy. Cho nên sau khi tốt nghiệp, không muốn 9h đi 5h về, muốn làm chút việc mình thích, vì thế anh mới mở quán cà phê anime.”

Mạnh Hân Vũ nói: “Em từng nghe Kỳ An Ninh nói tới.”

Lần đầu trò chuyện, báo cáo thắng lợi.

Hai ngày sau, Mạnh Hân Vũ bỗng nhiên nhấn lại: “Xem kỹ rồi! Có phải cái cuối này không? Em rất thích XX và ZZ!”

Thư Thần xem điện thoại, lộ ra nụ cười thấu hiểu.

Hôn lễ Kỳ An Ninh được tổ chức vào tháng 7, địa điểm là một hải đảo ở nước ngoài.

Văn Quốc An, Văn Dụ và Kỳ An Ninh, ba con người không chung huyết thống, kỳ diệu là cũng không tính tổ chức một đám cưới kinh doanh long trọng xa xỉ gì. Có chí cùng nhau chọn khiêm tốn, riêng tư.

Chỉ mời những người thực sự thân thiết.

Bên Kỳ An Ninh chỉ mời mỗi Mạnh Hân Vũ.

Nếu bàn về nguồn gốc kiếp trước, trong lòng Kỳ An Ninh cũng rất muốn mời Thư Thần tham gia. Nhưng kiếp này, quan hệ giữa cô với Thư Thần quá nhỏ, nếu cứ mời một ông chủ quán cà phê mà mình chỉ làm thêm hai tháng, ra nước ngoài dự hôn lễ của mình, có phần cứng nhắc xấu hổ, chỉ đành từ bỏ.

Nhưng tới tháng sáu, Kỳ An Ninh lại nói với Văn Dụ: “Tân khách mời thêm một người.”

Văn Dụ hỏi: “Ai vậy?”

Kỳ An Ninh nói: “Thư Thần.”

Văn Dụ nói: “Hừ, không phải nói không mời anh ấy à?”

Kỷ An Ninh lộ ra tươi cười: “Giờ anh ấy là bạn trai Mạnh Hân Vũ rồi.”

Quy mô hôn lễ rất nhỏ, bởi vì khách mời ít, những vẫn vô cùng tinh xảo.

Văn gia bao hết hải đảo, hôn lễ được cử hành trên bờ cát trắng. Tân lang tân nương vô cùng trẻ tuổi, một người anh tuấn, một người mỹ lệ.

Dưới cổng hoa, bọn họ hứa hẹn với nhau, đeo nhẫn cho nhau, trao nhau nụ hôn.

Sau đó tân nương ném hoa cưới, rơi xuống tay cô bạn thân nhất.

Hai người nhìn nhau cười.

Cuộc đời có lẽ đã từng long đong, nhưng nhất định sẽ càng ngày càng tốt.

Tớ như vậy, hi vọng cậu cũng thế.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phũ Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Sau khi cưới (1)

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Văn Quốc An thực sự rất khát vọng được ôm cháu trai. Cháu gái cũng được, như nhau như nhau thôi.

Năm đó ông phong lưu không bị ràng buộc, sống tới tuổi trung niên mới kết hôn, không để cho bố mẹ mình được nhìn thấy Văn Dụ ra đời, bọn họ phải mang theo tiếc nuối mà ra đi. Bây giờ ông vô cùng sợ sệt quả báo sẽ ứng lên người mình.

Lúc trẻ không sợ hãi, đến lúc già rồi liền biết sợ cái này cái nọ.

Kỷ An Ninh vào nghi hê năm hai kết hôn với Văn Dụ, trở thành con dâu Văn gia, Văn Quốc An liền lặng lẽ suy nghĩ về chuyện này.

Tân hôn năm đầu tiên, ông không nói. Dù sao cũng phải cho đôi vợ chồng trẻ có thời gian riêng chứ.

Đợi đến khi Kỷ An Ninh học xong năm ba, lúc này tân hôn cũng đã đầy một năm, Văn Quốc An bắt đầu ngo ngoe muốn động, nóng lòng muốn thử.

Đầu tiên, ông xách Văn Dụ đến trước mặt để nói chuyện này, già nghèo già khổ: “Con cũng không thể để ta giống ông nội con chứ, đến chết cũng không nhắm mắt.”

Văn Dụ: “...” không phải là do bố tự tạo nghiệp à?

Văn Dụ kiên trì chống đỡ thế công trước mắt, nói: “Con cũng đâu phải do mình con sinh, An Ninh cũng phải đồng ý mới được.”

Văn Quốc An vui sướng, lập tức thu nước mắt, nói với Văn Dụ: “Vậy con nói chuyện thật tốt với con bé. Ninh Ninh là đứa trẻ tốt, con nói với con bé, đừng lo lắng mấy cái sau, con bé chỉ cần mang thai là được, ta lập tức chuyển ngay một trăm triệu cho con bé đứng tên, để con bé làm vốn riêng.”

Văn Dụ: “...”

Bố muốn ôm cháu đến điên rồi à.

Buổi tối, Văn Dụ nói chuyện này cho Kỷ An Ninh biết.

“Sinh con?” Kỷ An Ninh kinh ngạc, “Bây giờ à?”

“Bố muốn cháu đến điên rồi, bảo anh nói với em.” Văn Dụ nói luôn cho Kỷ An Ninh lời hứa một trăm triệu kia.

Kỷ An Ninh đỡ trán.

“không sao, không sao. Em đừng nghe ông ấy.” Văn Dụ an ủi cô, “Việc này còn phải nghe theo em, dù sao cũng là em sinh mà.”

Văn Dụ hoàn toàn nghe theo Kỷ An Ninh. Nhưng Kỷ An Ninh cũng hiểu rõ anh, mỗi một ánh mắt, mỗi một giọng điệu, cô cũng có thể nghe ra.

Khi anh nói chuyện, Kỷ An Ninh đã nghe được anh đang nói một đằng nghĩ một nẻo.

cô nháy mắt mấy cái, hỏi: “anh cũng muốn sinh à?”

Bị nhìn thấu, Văn Dụ có chút ngại ngùng: “Ừ, cũng hơi muốn.”

Kỷ An Ninh rất ngạc nhiên: “Em cứ cho là anh không muốn có con sớm.”

Văn Dụ mới hai mươi hai tuổi, học năm tư đã kết hôn.

Ngay cả Lý Hách già đầu kia, còn đang trải qua thời gian phong lưu một năm thay mấy người bạn gái, không ngờ tên Văn Dụ nhỏ tuổi nhất này lại là người đầu tiên kết hôn.

Làm nguyên nhóm bạn trọn tròn mắt.

Nhưng Kỳ An Ninh không nghĩ Văn Dụ muốn có con sớm thế. Kết hôn sớm là vì tình yêu, vậy muốn có con sớm lại là vì cái gì? Đàn ông mới hai hai, hai ba tuổi đầu, đã muốn có con? Quả là hiếm thấy.

Văn Dụ im lặng.

Hồi lâu sau, anh nói: “Bố anh rất yêu thương anh.”

Nhưng anh lại chẳng phải con ruột của Văn Quốc An.

Kỳ An Ninh đã hiểu.

Chuyện Văn Dụ không phải con ruột của Văn Quốc An, mặc dù không làm suy yếu tình cảm giữa bọn họ, nhưng lại là nỗi tiếc nuối trong lòng Văn Dụ. Cũng làm anh cảm thấy thiệt thòi cho Văn Quốc An.

“một điều nữa là,” anh nói, “Khi anh mơ giấc mộng kia, trong mộng bố anh, ông ấy... Cái kia.”

Chuyện Văn Dụ mơ thấy thật ra là chuyện Kỳ An Ninh trải qua ở kiếp trước. Trong một kiếp đó, Văn Quốc An trong lúc bị giam giữ đã xuất huyết não mà qua đời.

Dù kiếp này kết cục đã thay đổi, nhưng trong lòng Văn Dụ vẫn còn sợ hãi, cứ suốt ngày lo lắng đề phòng.

Theo ý định của Văn Dụ, là mỗi tháng phải đưa Văn Quốc An đi kiểm tra toàn diện một lần. Vấn đề là Văn Quốc An không muốn.

Hai bố con tranh cãi rất lâu, cuối cùng quyết định thỏa hiệp, mỗi quý kiểm tra một lần.

thật ra Văn Dụ vẫn luôn sợ hãi, dù sao Văn Quốc An đã lớn tuổi, anh rất sợ tình huống trong mơ có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Như vậy Văn Quốc An lại vừa ứng với nỗi sợ của chính ông, không nhìn thấy cháu, chết không nhắm mắt.

Nhưng mà cái này cũng làm khó Văn Dụ.

Bởi vì Kỳ An Ninh mới hai mốt, vừa hết năm ba, sắp lên năm tư, vẫn đang đi học.

Theo lý giải của Văn Dụ, con gái ở tuổi này, mặc dù đã kết hôn, cũng rất ít nghĩ đến chuyện sinh con. Kiếp trước Kỳ An Ninh thế thảm, anh đau lòng cho Kỳ An Ninh, không đành lòng ép cô vào thế khó.

không ngờ Kỳ An Ninh chỉ chống cằm suy tính mấy giây, liền gật đầu: “Vây thì sinh thôi.”

Văn Dụ đang xoắn xuýt, khó xử: “...”

Nhìn Văn Dụ đang ngờ ngác, Kỳ An Ninh hé miệng cười: “Sinh chứ sao.”

“không phải, An Ninh, em đừng vì anh...” Văn Dụ đau lòng nắm chặt tay Kỳ An Ninh nói.

“không hoàn toàn là vì anh.” Kỳ An Ninh cảm ngược tay Văn Dụ, nhẹ giọng hỏi, “anh không phát hiện sao? Em, anh, bố nữa, ba người chúng ta đều có một điểm chung.”

Văn Dụ sửng sốt, hỏi: “Giống nhau ở điểm nào?”

Kỳ An Ninh nhìn xuống, hai tay nắm chặt tay Văn Dụ, nhẹ nhàng bóp từng ngón tay anh, nói: “Ba người chúng ta đều không có người thân.”

Tay Văn Dụ phút chốc nắm chặt tay Kỳ An Ninh.

Kỳ An Ninh có một người bố ruột, bỏ chạy từ lâu, sinh tử không rõ.

Văn Dụ cũng có ông bố ruột, một người anh cùng bố khác mẹ, mấy đứa em trai em gái khác mẹ. Em trai em gái gì chứ, căn bản chưa gặp bao giờ, bố ruột cùng ông anh đang ngồi trong lao tù, trong lòng Văn Dụ coi như họ chết rồi.

Mà Văn Quốc An, bố mẹ ông đã qua đời mấy chục năm, Văn Dụ lại không phải con ruột ông. Ông mới thật sự là không có người thân.

“Sinh đi.” Kỳ An Ninh nói.

Sinh một đứa con cùng chảy dòng máu của cô và Văn Dụ, lại mang theo họ của Văn Quốc An.

Như vậy, ba người không có bất kỳ máu mủ gì, đã tìm được một chỗ dựa trong tâm hồn.

Trong căn nhà này, đầu chỉ mình Văn Quốc An cần đứa bé.

Bọn họ đều cần, đều muốn.

Văn Dụ nói chuyện này cho Văn Quốc An, nói: “An Ninh có một yêu cầu, cô ấy không muốn sau này làm nội trợ, cô ấy vẫn muốn ra ngoài đi làm.”

“không có vấn đề, không có vấn đề!” Văn Quốc An kích động. “Con bé muốn tới công ty nào cũng được, nếu không có chỗ thích thì cứ mở thêm một chỗ!”

“Tinh táo, tinh táo!” Văn Dụ dè nhẹ tay lên ngực bố mình, y như mẹ già.

“Xấu tính!” Văn Quốc An đánh rưng tay anh, cười mắng, “Lại cảm thấy ta sắp chết hả.”

Chuyện trong mơ không thể nói cho Văn Quốc An, Văn Dụ có miệng cũng khó trả lời.

Kỳ An Ninh lại nói kế hoạch sinh con cho Mạnh Hân Vũ.

Mạnh Hân Vũ há miệng nửa ngày cũng không khép nổi, thờ dãi: “Cảm giác cuộc sống của cậu với tớ đúng là hai thế giới khác biệt mà.”

cô nàng lại hỏi: “Cậu đã nghĩ kĩ chưa?”

Kỷ An Ninh gật đầu nói: “thật ra, lúc vừa mới kết hôn, đã có người khuyên tớ đừng nên sinh con quá sớm.”

Mạnh Hân Vũ kinh ngạc: “Ai thế?”

“Dì Lý ở nhà ăn.”

“Chỗ nào cơ?”

“Chỗ cửa sổ số 7, cái người mập mập ấy.”

“Ồ, cô ấy à!”

Kỷ An Ninh gật đầu nói: “Tớ thân với cô ấy, năm ngoái sau khi về lại trường, tớ có tặng kẹo cưới cho cô ấy, cô nói với tớ, đừng sinh con sớm quá, chỉ ít là trước khi mình thật sự muốn thì đừng sinh.”

Mạnh Hân Vũ kinh ngạc: “Còn có kiểu này á? không phải mấy cô mấy bác đều điên cuồng thuyết phục cưới xin sinh đẻ à?”

Mẹ Thư Thần là thuộc dạng bức hôn rồi. May mà anh giai 2D kia cứ bắt vì sở động*, còn nói với Mạnh Hân Vũ: “Đừng để ý đến bà, mẹ anh mãi mãi cũng không hiểu nổi cách sống của chúng ta đâu.”

* ý chỉ không bị chuyện gì lay chuyển.

Mạnh Hân Vũ mới thờ phào nhẹ nhõm.

Kỷ An Ninh cười: “Dì Lý là người rất tốt. cô ấy nói sinh con sẽ ảnh hưởng nhiều đến công việc, nhất định phải suy nghĩ thật kỹ, lúc nào sinh thì phù hợp, có người chăm sóc không, còn cả nhà với tiền tiết kiệm, một thứ cũng không được thiếu.”

Mạnh Hân Vũ suy tính tương lai: “Những cái này... không phải không vấn đề gì với cậu à!”

Dì Lý ở nhà ăn đúng là ghét bỏ Kỷ An Ninh kết hôn quá sớm.

Bà ở đây đã mấy năm, thấy nhiều trường hợp tốt nghiệp rồi chia tay, hiểu được một người trẻ tuổi, sau khi ra trường, phải bị cuộc đời vùi dập mấy năm, mới thật sự trưởng thành đúng khuôn.

Bà không biết, Văn Dụ và Kỷ An Ninh còn có kiếp trước, ràng buộc sống chết. Bà thấy Kỷ An Ninh năm hai đã kết hôn, vợ chồng còn trẻ, vô cùng lo lắng.

Đề nghị của dì Lý đối với người bình thường mà nói đúng là rất chính xác, chỉ riêng với Kỷ An Ninh lại không phù hợp.

Dì Lý sao biết được, Kỷ An Ninh đã gả vào hào môn. Những yếu tố mà bà vừa liệt kê, nhất định phải cân nhắc, ở Văn gia lại không phải cái gì to tát.

Kỷ An Ninh quyết định sinh con, ngoại trừ mặt tình cảm, còn bởi vì có điều kiện nền móng này chống cho.

Văn Dụ đang thời kỳ đỉnh cao của sinh lý đàn ông, thân thể Kỷ An Ninh cũng khỏe mạnh, sau khi dừng việc tránh thai, hai người trứng thường luôn.

Kỷ An Ninh xuất hiện triệu chứng buồn nôn nhẹ, lúc xuất hiện triệu chứng chán ăn, thì đã vào năm học mới. cô vừa có phản ứng, liền biết rõ, tra một cái, quả đúng à mang thai.

Lúc Văn Dụ nói cho Văn Quốc An tin tức này, cực kỳ cẩn thận từng li từng tí. Kỷ An Ninh thấy Văn Dụ vòng vo cả nửa ngày với Văn Quốc An, nào là “Núi Thái Sơn có sụp mặt cũng không đổi sắc”, “Người xưa vốn chú trọng chuyện đường khỉ”, vân vân.

“...?” Văn Quốc An, “Thế rốt cuộc con muốn nói cái gì?”

Văn Dụ hết cách: “An Ninh mang thai rồi.”

Cuối cùng vẫn không ngăn cản được Văn Quốc An kích động.

“Quá tốt rồi, quá tốt rồi! An Ninh, con mau đến thư phòng với ta!” Ông bỗng nhiên phản ứng kịp, đổi giọng, “không, không! Con đừng nhúc nhích, Văn Dụ, đi tới thư phòng ta, lấy tập văn kiện màu lam ở ngăn kéo bên tay phải xuống đây!”

Văn Quốc An hứa cho Kỷ An Ninh một trăm triệu, người như ông không bao giờ nói suông.

Ngay cả kết cấu tài sản ông cũng đã sắp xếp tốt cho Kỷ An Ninh, có tiền, có bất động sản, có cổ phiếu, đều phối hợp tốt giúp Kỷ An Ninh.

Kỷ An Ninh lập tức thành phú bà.

Nhưng cả hai người Văn Dụ và Văn Quốc An đều có phần khản trương, nhìn Kỷ An ăn không ngon, thì thoảng còn che miệng muốn ói, bọn họ đều muốn cho Kỷ An Ninh tạm nghỉ học ở nhà, chuyên tâm sinh con.

Kỷ An Ninh không đồng ý, nói: “Sư tỷ làm nghiên cứu sinh tiến sĩ có thể nâng cao bụng đi học, người khác được, em cũng được.”

Thân thể cô tự cô biết, cảm thấy mình cũng không có vấn đề gì lớn.

Nhưng cảm giác nôn nghén mãnh liệt đúng là khó chịu thật. Kỷ An Ninh xin nghỉ vào giai đoạn khó chịu nhất đó, cuối cùng vẫn nghỉ mất hai tuần.

Đến đúng thời gian, nôn nghén tự lành, cô lại sinh long hoạt hổ quay lại đi học.

Văn Dụ mỗi ngày đều xe đón xe đưa. Nếu bản thân bận quá, sẽ có lái xe chuyên trách.

Kỷ An Ninh vác bụng to đi học, buổi trưa có người chuyên đưa bữa ăn cho phụ nữ mang thai tới nhà ăn, cũng thành một hình ảnh trong trường.

Hai người bọn họ, cũng từ chỗ ở của Văn Dụ chuyển đến nhà lớn Văn gia.

Trong nhà có di giúp việc, mặc dù lớn tuổi, nhưng kiên trì cho rằng mình có thể tiếp tục nuôi lớn thêm một đứa bé. (đi ấy là người nuôi lớn Văn Dụ)

Quan trọng nhất là, trong nhà có đầu bếp, mỗi ngày thay đổi các món cho phụ nữ mang thai.

Bọn họ vừa chuyển đến, căn nhà lớn vốn trống rỗng bỗng trở nên bùng bùng sức sống.

Sắc mặt Văn Quốc An hồng hào thêm mấy phần, tinh thần cũng tốt hơn.

Đúng là ứng với câu này, người gặp việc vui tinh thần thoải mái.

Tháng tư năm sau, khi các bạn đang bận rộn tuyển sinh cho trường, Kỷ An Ninh sinh.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Sau khi cưới (2)

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Có tiền đúng là có thể giải quyết được nhiều chuyện.

Ví dụ như ở bệnh viện công vì thiếu giường mà phải ngủ ngoài hành lang, bác sĩ gây mê không tới được nên phải chịu đau đớn khi sinh đẻ, đều có thể dùng tiền để giải quyết.

Vì chuyện con dâu sinh con, mười tháng trước Văn Quốc An đã đi mua bệnh viện tư nhân này.

Trong khi sinh con, Kỷ An Ninh cũng không chịu khổ quá nhiều.

Chỉ là vẫn rất mệt mỏi, lúc được đẩy ra, Văn Dụ thấy mặt mũi cô trắng bệch, cái trán ướt đầm, tóc dãn lên da. anh đau lòng cầm tay cô nói: “Em vất vả rồi.”

Văn Quốc An là bố chồng, không tốt hơn mấy, cách mấy bước nói: “Ninh Ninh, con cứ nghỉ ngơi thật tốt, cái gì cũng đừng lo.”

Kỷ An Ninh “Vâng” một tiếng, biết có bọn họ thì mình không cần lo lắng, nhắm mắt lại, lập tức ngủ sâu.

Tỉnh lại đã thấy Văn Dụ ngồi trên ghế sofa cạnh giường, ôm một bọc nhỏ như que diêm, cười ngây ngô.

Kỷ An Ninh nhìn một lúc, Văn Dụ vẫn cứ cười ngây ngô, không nhận ra cô đã tỉnh. Tới tận khi cô gọi một tiếng, anh mới khản trương: “Em tỉnh rồi?”

Lớn tiếng gọi y tá đến.

một đám y tá rầm rầm chạy tới, vây quanh Kỷ An Ninh.

Giúp cô chải tóc, lau sạch người, thay bộ đồ mồ hôi ướt đầm đi ngủ lúc này... Rất nhanh, cô đã sạch sẽ chỉnh tề.

không phải vô duyên vô cớ mà cô tỉnh, là bản năng làm mẹ khiến cô tỉnh, nên cho bú rồi.

Dưới sự chỉ đạo của y tá, cô nhận con gái từ trong ngực Văn Dụ. Con gái làn da hồng hồng, nhăn nhúm lại một chỗ.

Kỷ An Ninh sinh xong có nhìn bé vài lần, lúc này lại nhìn kỹ, luôn cảm thấy hình như không giống lúc này lắm.

“Con giống anh à?” cô hỏi Văn Dụ.

“Giống em.” Văn Dụ vui vẻ nói, “Lớn lên chắc chắn sẽ là một cô gái xinh đẹp, để cho một đám tiểu tử thối chạy theo đằng sau.”

Kỷ An Ninh vén áo cho con gái bú, tiền sản được điều trị rất tốt, bé con hít hít, nhanh chóng ra sữa. Bé con uống một ngụm lớn, thậm chí còn phát ra tiếng mút chòm chup.

Đúng là âm thanh của một sinh mệnh mạnh mẽ.

Hình ảnh cho con bú này làm Văn Dụ hoảng hốt, lúc này cứ như đang mơ, lúc này mới thật sự có cảm giác “Mình làm bố rồi”.

Kỷ An Ninh hỏi: “Bố đâu rồi?”

“Bố mừng như điên.” Văn Dụ nói, “đang phát hồng bao. Gặp ai cũng khoe ‘Tôi làm ông rồi’.”

Kỷ An Ninh bật cười nói: “anh đi xem thử đi.” cô sợ Văn Quốc An cảm xúc quá kích động.

Văn Dụ đi ra ngoài, quả đúng là Văn Quốc An đang thao thao bất tuyệt với viện trưởng, biểu đạt tâm trạng vui sướng khi được lên chức ông. Viện trưởng cười cứng cả mặt, gật đầu đều đều.

Vì để không ồn đến phòng ngủ Kỷ An Ninh, bọn họ thậm chí còn không ở trong phòng khách mà đi ra ngoài hành lang nói chuyện. không biết viện trưởng đã ở đây hầu chuyện bao lâu

rời, dù sao mặt cũng đơ cứng cả rồi.

Văn Dụ đi tới, giải cứu viện trưởng đứng tê cứng cả chân kia.

Văn Quốc An nói: “Sao con lại ra đây, mau vào chăm Ninh Ninh đi.”

Văn Dụ nói: “Vợ con tình rồi, đang cho con bú.”

Văn Quốc An đại hi, ông cũng không tiện vào, nên chỉ huy đi giúp việc với Nguyệt tẩu đi vào chăm sóc Kỳ An Ninh. Lại hỏi trợ lý bên cạnh: “Hong bao phát hết rồi chứ?”

Trợ lý cũng bất lực, xác nhận lại lần nữa: “Phát rồi, ai cũng có.”

Lão đầu từ này vào trạng thái phát điên rồi.

Văn Dụ phát uy: “Bố đừng ở đây nữa, bố mau về nhà nghỉ đi!”

Văn Quốc An bất mãn: “Ta còn muốn nhìn cháu gái nữa!”

“Mai rồi nhìn!” Văn Dụ nói, “Bố cứ nghỉ ngơi tốt đi, không nghỉ ngơi tốt không cho bố nhìn! Đừng nghĩ con không dám!”

Văn Quốc An bị anh đe dọa, ảm ức về nhà.

Ngày hôm sau ông mang theo luật sư tới thăm Kỳ An Ninh, vung tay một cái lại rầm rầm chuyển cho Kỳ An Ninh một đồng tài sản.

Kỳ An Ninh đỡ trán: “Bố, bố đừng như vậy nữa.”

“Ồn mà, ồn mà.” Văn Quốc An ôm cháu gái, cười híp mắt nói, “Phụ nữ sinh con là đi qua quỷ môn quan, con vất vả rồi.”

nói xong liền liếc mắt ra hiệu với trợ lý.

Trợ lý biết ý liền lấy ra một tờ giấy đưa cho Kỳ An Ninh: “Đây là những cái tên mà chủ tịch Văn đã chọn, mời cô nhìn thử.”

Văn Dụ và Kỳ An Ninh càng thêm bó tay.

Đứa bé là của bố mẹ, nên do bố mẹ đặt tên. Văn Quốc An lại lén lút muốn đổi lấy quyền đặt tên.

Kỳ An Ninh lại che trán: “Bố, bố lấy là được.”

“Ai nha, con đã nói như vậy...” Văn Quốc An hớn ha hớn hở còn giả bộ khách sáo.

Cuối cùng Văn Quốc An chọn tên Xu Quân.

Xu, xinh đẹp. Quân, mỹ ngọc.

Văn Xu Quân.

Đứa bé này từ lúc sinh ra đã định sẵn được người nhà thương yêu chờ che một đời.

Kỳ An Ninh ở trong bệnh viện nhà mình cho tới khi đầy tháng thì về nhà, thân thể trẻ trung này khôi phục siêu tốt, một chút cũng không giống người đã từng sinh con, mà giống với thiếu nữ chưa rời sân trường.

Mạnh Hân Vũ tới thăm cô, cũng nói: “Nhìn đáng vẻ này của cậu, ai dám tin cậu vừa sinh con xong chứ.”

Lại hỏi cô định làm gì sau này.

Kỳ An Ninh nói: “Định cho bé bú khoảng tám đến mười tháng, sau đó tớ đi tìm vài việc để làm, tớ nói rõ với Văn Dụ rồi, tớ không muốn ở nhà làm bà nội trợ.”

Mạnh Hân Vũ đồng tình với suy nghĩ của cô. cô nàng thấy hơi lo lắng: “Bố chồng cậu đồng ý không?”

Trong mấy tiểu thuyết, phim truyền hình về giới nhà giàu, không phải bố mẹ chồng đều vênh vào tự đắc nói với con dâu là: “cô cũng đâu thiếu tiền, ra ngoài làm cái gì, cứ ở nhà chăm con cho tốt là được.” các kiểu à.

Kỳ An Ninh khó đỡ: “Nhà tớ không phải kiểu đấy.”

Thực tế, tới tháng mười dứt sữa cho con, lúc Kỳ An Ninh thể hiện muốn đi làm, Văn Quốc An còn đồng ý cả hai tay: “Con cứ yên tâm, trong nhà có bố rồi.”

Văn Quốc An giờ đã là trạng thái nửa về hưu. Chuyện lớn nhỏ gì trên mặt làm ăn đều giao cho Văn Dụ, ông chỉ cần ở sau lưng Văn Dụ mạnh như thác đổ chỉ điểm, vững như thái sơn ngồi trấn là được.

Cũng không có việc gì lớn đáng để ông tự mình ra mặt, giờ ông có cháu gái là đủ rồi.

Văn Dụ xin ông: “Bố đừng điên cuồng khoe con bé trong nhóm bạn nữa được không? Hại con bị đánh theo.”

Văn Dụ là người trẻ tuổi nhất trong nhóm bạn, lại kết hôn sớm nhất, đã đủ làm người ta thấy ghét. Vậy mà anh lại con sinh con sớm như thế!

Càng đáng sợ hơn là, Văn Quốc An biến thành tên cuồng cháu gái, mỗi ngày đều khoe. Khiến cho các ông bố bà mẹ của đám bạn đều hăm mộ, ai cũng muốn được ôm cháu, quay ra bắt đầu thúc cưỡi bức hôn các kiểu.

Đám Lý Hách tức ói máu, hôm qua tụ họp, cả đám liên thủ nhấn Văn Dụ trên ghế sofa, muốn “Dạy dỗ anh một chút”.

Văn Dụ dù có một thân công phu mạnh mẽ, cũng đuối lý, đành mặc bọn họ tấn cho một trận.

Tất cả là do Văn Quốc An.

Văn Quốc An cười lạnh: “Ta khoe cháu gái thì làm sao? Ai dám đánh rắm, bảo hần tới tìm ta.”

Ông vừa dậm chân một cái, cả giới kinh doanh liền chấn động, ai mà dám nói trước mặt ông chứ. không những không thể, ông còn muốn nhóm bạn bè phải khen.

Quân Quân nhà ông đáng yêu như thế, có người dám không khen? Văn Quốc An đều ghi vào sổ hết.

Lão đầu từ này từ khi Văn Xu Quân sinh, liền thức tỉnh thuộc tính nô lệ của cháu gái, hết đường cứu chữa.

“Con để ý bọn họ làm gì, có chuyện này, con xem thử đi.” Văn Quốc An vừa dỗ dành Văn Xu Quân, vừa ném cho Văn Dụ và Kỳ An Ninh một tập tài liệu.

Kỳ An Ninh đi tới nhìn thoáng qua, là liên quan đến đất đai.

Văn Dụ nhìn một chút, nói: “Mới giành được mảnh này à? Rất tốt. Bỏ định khai phát thế nào?”

Văn Quốc An vui mừng khắp khối nói: “Cho Quân Quân làm đồ cưới.”

Đầu tuần mua được món đồ cô giá trên trời, cũng đắc ý nói: “Cho Quân Quân làm đồ cưới.”

Trước đó nữa, đột nhiên có một hôm không thấy người đầu, cả nhà từ trên xuống dưới tìm khắp nhà lớn, cuối cùng phát hiện ông đang ở trong nhà kho dưới đất, chồng mộng kiếm kê mây châu báu gia truyền kia: “Ta đang xem có cái nào thích hợp làm đồ cưới cho Quân Quân không.”

Văn Dụ/ Kỳ An Ninh: “...”

không được, lão đầu từ này điên rồi!

Tối tháng mười một, phòng thị trường của một công ty nào đó dưới cờ Văn gia, có một nhân viên mới nhận chức.

cô gái nhô tóc dài xõa vai, sóng mắt như nước, làn da chạm là vỡ, vừa mới tốt nghiệp năm nay. cô vừa nhận chức, đã làm cho bao nhiêu nam đồng nghiệp chưa lập gia đình chú ý.

Nhóm nữ đồng nghiệp tuổi trung niên cũng rất chú ý tới cô, trong nhất thời, số người làm mai mối muốn bạo rap.

“Này, tiểu Kỳ, em không phải người ở đây đúng không?” một đại tỷ cùng phòng hỏi.

“không phải.” Kỳ An Ninh trả lời, “Em là người ở thành phố Du.”

“Thành phố Du à, cũng không thể sánh bằng ở đây được, em ở lại đây làm việc mới tốt.” Đại tỷ bla bla tán gẫu một tràng về tiền cảnh phát triển nơi đây. Cuối cùng nói với Kỳ An Ninh: “Chị nói này, em ở lại đây, sau này tìm bạn trai, phải tìm người có nhà. Đàn ông mà không có nhà là không được, không có nhà thì đừng kết hôn, kết cái gì chứ.”

Có nam đồng nghiệp không nghe nổi nữa, phản bác: “Chị Lưu không định cho nam đồng bào bọn em đường sống à. Giá nhà ở tỉnh này nếu không có bố mẹ giúp đỡ, người trẻ tuổi chỉ dựa vào chính mình, ai mà mua được nhà nổi. Cho dù trả được tiền vay cũng không trả nổi tiền đặt cọc.”

Chị Lưu nói: “Vậy thì có thể làm gì bây giờ? Trách tôi chắc? Chỉ trách kỹ thuật đầu thai của cậu thôi. Cậu nhìn mấy người kỹ thuật đầu thai tốt đi, bố mẹ cho tiền đặt cọc, người ta có nhà luôn, tốt biết bao nhiêu.”

Quay qua lên nói với Kỳ An Ninh: “Cậu em họ của chồng chị chính là người như vậy, bố mẹ cho tiền đặt cọc, nó chỉ cần trả nợ là được. Năm nay nó mới hai tám, cũng không lệch tuổi em mấy, có nhà rồi. Chị giới thiệu cho em nhé?”

Kỳ An Ninh vừa mới tốt nghiệp, vừa vặn hai mươi hai, vô cùng khó hiểu tại sao chị này lại muốn giới thiệu cho mình một người đàn ông gần ba mươi.

cô chỉ có thể nói cho chị ấy: “Chị Lưu, em kết hôn rồi.”

Chị Lưu vỗ cô một cái: “nói mò, em vừa tốt nghiệp cơ mà.”

“thật.” Kỳ An Ninh nói: “Con em cũng sinh rồi.”

Làn da cô trơn nhẵn như trứng gà bóc, eo nhỏ như liễu, lại há miệng nói “Con cũng sinh rồi”, đúng là chả có tí sức thuyết phục nào.

Chị Lưu không vui: “Em không vui thì thôi, nói dối làm gì. Chị cũng là có ý tốt mới giới thiệu cho em. Em là người ngoại tỉnh, ở tỉnh này rất khó tìm đối tượng có biết không? Em xem Tôn Mộng Như phòng mình đi, ánh mắt cao đấy, ai cũng chúm chýt, một kéo hai kéo, bao nhiêu nhĩ, cũng hai bảy hai tám rồi, đến giờ còn chưa có người yêu. Chị nói em này, em đừng học theo cô ta, tìm người được được thôi, đừng nhìn cao vậy, chọn ba lấy bốn.”

nói xong, thân thể uốn éo, giẫm giày cao gót bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Sau khi cưới (3)

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Lưu tỷ quay ra phàn nàn với đồng nghiệp cùng tổ: “Tiểu Kỳ mới tới kia đúng là quá kiêu ngạo, giới thiệu cho người có nhà có xe mà còn chúm chýt. Chi là người ngoại tỉnh, không biết

có hộ khẩu ở đây không mà còn kén cá chọn canh!”

Lời này bị Tôn Mộng Như cùng phòng nghe thấy, cười lạnh: “Chị Luru à, chị lại giới thiệu cho người ta Tạ Đình, bốn mươi tuổi bụng bia, ly dị còn mang theo con đấy à?”

Thù giữa Tôn Mộng Như và chị Luru này kết từ hơn một năm trước. Khi đó, Tôn Mộng Như mới hai mươi bảy tuổi, là một cô gái hào hoa phong nhã, muốn năng lực có năng lực, muốn tướng mạo có tướng mạo, cũng vì hơi lớn tuổi, trong lòng chị Luru liền tính là “hạ giá”. Chị Luru nhất quyết phải giới thiệu cho cô ta một người đàn ông bốn mươi đã li dị, chính là người Tôn Mộng Như nói đến, Tạ Đình bụng bia còn mang con riêng.

Tôn Mộng Như chửi chị ta ngay tại chỗ.

Hai người kết thù từ đó.

Chị Luru cứng cổ nói: “Sao tôi lại thiếu mắt nhìn thế chứ? Tiểu Kỳ mới bao nhiêu tuổi, vừa tốt nghiệp, trong veo như nước, tôi giới thiệu cho người còn chưa tới ba mươi đấy! Điều kiện tốt!”

Tôn Mộng Như cười lạnh: “Giới thiệu cho cô bé vừa mới tốt nghiệp một người gần ba mươi, đúng là rất có mắt nhìn.”

Đồng nghiệp kia đứng bên ba phải, đúng lúc thấy Kỳ An Ninh vừa nãy bị phải đi lấy tài liệu, đang ôm một chồng tài liệu vừa in xong trở lại, hai người mới chịu im lặng, lặng lẽ làm việc.

Tan làm, tất cả mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Kỳ An Ninh dọn dẹp mặt bàn.

Chị Luru sấn tới hỏi: “Tiểu Kỳ, em đang trọ ở đâu?”

Kỳ An Ninh tạm hoãn một chút, nói: “Em ở phía Bắc, chỗ Bắc Sa.”

Chị Luru hỏi tiếp: “Em đi tàu điện ngầm à?”

Kỳ An Ninh nói: “Chồng em tới đón.”

Đầu năm nay, nam nữ trẻ tuổi nói chuyện yêu đương đều gọi nhau là vợ chồng.

Chị Luru rất không vui nói: “Hóa ra em có bạn trai rồi.”

Kỳ An Ninh: “...”

Ra trường, đúng là vào xã hội sẽ gặp những người không tưởng được, quái gở.

Kỳ An Ninh cùng mấy đồng nghiệp đi thang máy xuống lầu, cô ở trong thang máy nhận điện thoại của Văn Dự: “Vợ ơi, đường hơi kẹt, em đợi anh thêm mấy phút.”

Ra khỏi văn phòng, cô dừng lại ở cửa ra vào, nói tạm biệt với đồng nghiệp.

“không đi à?” Đồng nghiệp hỏi.

“Chồng em nói đang kẹt xe, bảo em đợi một lúc.” Kỳ An Ninh nói.

Mấy đồng nghiệp nói tạm biệt với cô, rồi đường ai nấy đi.

Tròng mắt chị Luru đảo quanh, kéo một nữ đồng nghiệp khác nói: “đi, mời cô đi uống sữa chua.”

Kéo đối phương đến quán tạp hóa bên đường, mua hai chai sữa chua, đứng ở ven đường uống, không đi.

Đồng nghiệp này có quan hệ tốt với chị ta, nhìn ra điểm kỳ lạ, hỏi chị ta: “Làm gì thế?”

Chị Luru bĩu môi nói: “Kỳ An Ninh kia, tôi có lòng tốt giới thiệu đưa em họ của chồng cho, có nhà có xe, cô ta còn chường mắt. Tôi muốn xem thử bạn trai cô ta kiếm là dạng gì?”

Đồng nghiệp nói: “cô xem cô ta xinh đẹp thế kia, chắc chắn ánh mắt rất cao.”

Chị Luru nói: “Xinh đẹp thì cũng chỉ là người ngoại tình.” Chị ta cảm thấy dân bản địa mới ưu việt hơn.

trên phố nhân duyên của chị ta, cô gái xinh đẹp giống Kỳ An Ninh mà ở nơi khác, nếu như thông minh, sẽ tìm một người bản địa có hộ khẩu trong tỉnh. Nhưng không loại trừ mấy cô gái ngốc nghếch, ngu ngơ đi theo trai nghèo, không nhà không hộ khẩu giống mình, hai người cùng nhau chịu khổ dốc sức làm.

Chị Luru cảm thấy cảm thấy Kỳ An Ninh không biết chỗ tốt kia là kiểu người sau.

Chị ta suy nghĩ, đợi chút nữa nếu trông thấy một cậu trai nghèo bước từ trên xe buýt xuống, chị ta nhất định phải tìm thời gian để chỉ điểm cô bé ngốc này.

đang suy nghĩ, đồng nghiệp bỗng lấy cùi chò húc chị ta: “Mau nhìn mau nhìn! Wow!”

Chị Luru quay sang nhìn, là một chiếc xe thể thao đứng cách trạm xe buýt khoảng mấy mét.

Dù không biết là hãng xe gì, nhưng dòng xe này quá phong cách, vừa nhìn liền biết đây là xe sang. Có người thậm chí còn lấy điện thoại ra chụp lên.

Nhưng chị Luru chỉ nhìn hai cái, đã không hứng thú, quay đầu đi. Chị đã già đời, lớn hơn tuổi đồng nghiệp cả một đoạn, trong đầu đều là củi gạo dầu muối tương dấm trà, ngữ văn toán học anh ngữ tiểu thặng sơ, đối với mấy thứ nằm ngoài cuộc sống mình, không hứng thú.

Cũng đâu phải là cô gái nhỏ, còn cả ngày ảo tưởng cái này cái kia.

Lực chú ý của chị ta vẫn đặt trên người Kỳ An Ninh. Chị ta thấy Kỳ An Ninh đứng trên bậc thang văn phòng, bỗng nhiên trên mặt hiện lên tươi cười sáng rỡ, nhanh chóng đi xuống.

Ánh mắt chị Luru chuyển một cái, quả nhiên có xe buýt vào trạm, cửa xe mở ra, có mấy người đi xuống nhìn trẻ tuổi, khoảng hơn hai mươi. Đây là bạn trai Kỳ An Ninh nhỉ?

Đồng nghiệp liên tục huých tay chị Luru: “Mau nhìn mau nhìn mau nhìn!”

Cửa xe thể thao màu đen nhấc lên, một người đàn ông dáng cao chân dài bước xuống xe, thu hút bao nhiêu ánh nhìn.

Áu phục phẳng phiu, áo sơ mi trắng, áo chèn màu đen phẳng có hình. Chân dài bước xuống xe, đứng đó, khí thế cứ tự nhiên mà khuếch tán.

Mỗi một tế bào trên người đàn ông này như đang nói cho người khác biết “Tôi khác mấy người”.

“hắn, hắn là mình tình điện ảnh à? Sao tôi không có ấn tượng nhỉ?” Đồng nghiệp tròn mắt há mồm. Mặc dù lúc nhìn thấy cái xe kia, đã tự động ảo tưởng trong đầu rằng ngồi trong chiếc xe đó là một người đàn ông anh tuấn, không ngờ cửa xe mở ra, hiện thực cách siêu xa ảo tưởng.

Cho dù là chị Luru là một phụ nữ trung niên ngậm mình trong cùi gạo đầu muối, cũng bị thu hút, quên mất việc chú ý tới Kỳ An Ninh.

Chị ta nhìn chăm chăm vào thanh niên khí thế mạnh mẽ lại đẹp trai đang đứng cạnh xe.

Theo sát là Kỳ An Ninh tạm thời bị quên lãng, nhào vào ngực của anh, anh một phát đón được cô, cứ ôm rịt lấy, hai người đều nở nụ cười thân mật ngọt chết người.

Người đàn ông trẻ tuổi còn cúi đầu hôn Kỳ An Ninh một cái, mới buông cô ra. không biết anh nhấn chỗ nào, bên cửa xe kia cũng được nâng lên, tay anh để phía trên, cẩn thận che chở cho Kỳ An Ninh ngồi vào trong xe, mới đóng cửa xe lại.

Tới tận khi chiếc siêu xe đen ấy âm ỉ biến mất, chị Luru vẫn còn ngơ ngác há miệng...

Giống như đang nằm mơ vậy.

Người đàn ông như vậy, xe như vậy, cuộc sống như thế, sao có thể... Xuất hiện trong hiện thực trần ngập khói lửa này chứ?

“Sao rồi?” Văn Dụ hỏi, “Có quen không?”

Kỳ An Ninh nói: “Cũng được, học được không ít. Trải nghiệm thực tế khác xa sách giáo khoa.”

Văn Dụ nói: “Đương nhiên rồi. Học ở đại học chỉ là kiến thức cơ sở, thực tế thế nào phải từ từ tìm hiểu.”

“Nhưng mà, ấn tượng sâu nhất không phải là công việc của bản thân.” Kỳ An Ninh nói, “Văn phòng đúng là rất phức tạp, chia làm mấy bên.”

Làm vợ của Văn Dụ, Kỳ An Ninh cũng không muốn ở nhà làm nội trợ, cô rất lo lắng nếu cứ sống vô ưu vô lo không mục tiêu, sẽ đánh mất bản thân.

cô đề nghị được đi làm việc, cả bố chồng lẫn chồng đều đồng ý.

Văn Dụ định xếp cô vào tổng bộ của tập đoàn, cho cô một chức vị nhân tài, có mặt mũi lại không mệt, quan trọng nhất là cô có thể dồn tâm tư vào làm việc.

Bố chồng còn khoa trương hơn, nói nếu cô có hứng với cái gì, sẽ mở cho cô một công ty để cô chơi. Lỡ tiền cũng chả sao.

Nghe đúng là rất có sức hấp dẫn. Cũng may Kỳ An Ninh có độ tự chủ cao, biết mình đáng bao nhiêu cân lượng, xin đi cơ sở để rèn luyện, học tập.

Nếu cô muốn lên cao hơn, bọn họ có thể cho cô chức vụ như Chủ tịch danh dự quỹ phúc lợi công ích của tập đoàn, hoặc cho cô tiền, biến cô thành nhà đầu tư, rót tiền vào lĩnh vực mình thích, cô vui là được.

cô muốn đi tới thực địa, bọn họ cũng cho cô cơ hội, để cô chuyển tới cơ sở, đi một vòng tới từng công ty, từng bộ phận, học tập kiến thức. Sau này chính thức chuyển tới công ty, làm một số việc thực tế.

Tóm lại là tùy cô.

“Chính trị văn phòng đều như thế. Cơ sở vẫn còn đơn giản, có chút ngán chán thôi. Càng lên cao càng nhiều người có đầu óc. Sao, sợ rồi?” Văn Dụ hỏi.

Kỳ An Ninh cười nói: “Cũng không có. Chắc do không liên quan đến lợi ích, em chỉ đứng ngoài cuộc xem thôi, nhìn cũng thấy thú vị, mới nghĩ tới vài thứ. Ngược lại là sinh viên mới nhận chức khóa này, em thấy bọn họ rất khó xử. Muốn cố gắng làm việc, lại bị mấy việc này làm ảnh hưởng.”

“Cụ thể trong công ty nhiều, không tránh được việc kéo bè kết phái.” Văn Dụ nói, “Lúc bố giao lại cho anh có nói, để cho anh ra tay chỉnh lại. Vừa hay mượn hai chúng ta giao tiếp, đem một nhóm lão già ý thể kia đi. Đám người này đi, người phía dưới cũng im theo. Bọn họ chính là căn nguyên.”

anh lại hỏi Kỳ An Ninh: “Khi nào thì em chuyển đến tổng bộ?”

Kỳ An Ninh lại muốn ở lại học thêm nhiều một chút.

Văn Dụ phì cười, phản nài: “Phòng làm việc anh đã chuẩn bị tốt cho em rồi, cùng một tầng với anh, như thế mỗi ngày đều có thể gặp nhau, khi nào em tới đây.”

Còn nói thêm: “Phòng xếp bên trong văn phòng em là phòng trẻ em, chúng ta có thể mang theo Quân Quân tới công ty.”

Công việc như này, ban ngày cũng có vợ con trái ôm phải ấp, đẹp làm sao!

Kỳ An Ninh liếc mắt: “Bố chịu để anh đưa Quân Quân tới công ty à?”

Văn Dụ: “...”

Chắc là...không chịu đâu nhỉ?

Hai người nhanh chóng về nhà, đi giúp việc cười tùm tùm mở cửa: “Về rồi à.”

Văn Dụ hỏi: “Bố cháu đâu rồi?”

Đi giúp việc nói: “Còn đi đâu chứ, đang ở phòng vui chơi.”

Văn Dụ và Kỳ An Ninh về phòng thay quần áo trước, dắt tay nhau đến phòng vui chơi.

Cửa khép hờ, hình như còn nghe được tiếng Văn Quốc An đang nhỏ giọng cổ vũ: “Cố lên! Quân Quân thật tuyệt! Thêm chút nữa! Sắp tới rồi!”

Văn Dụ và Kỳ An Ninh quay sang nhìn nhau, lặng lẽ đẩy cửa ra xem. Văn Quốc An đang chống hông lên, hai tay đẩy ra, chống bàn chân của Quân Quân, ra sức hỗ trợ bé bò về phía trước.

Quân Quân đã bảy, tám tháng tuổi, bắt đầu học bò. Nhưng nếu đằng sau không có chỗ mượn lực, bé mà hơi dùng sức, sẽ bò tụt về đằng sau. Cho nên Văn Quốc An phải đỡ cho bé ở đằng sau.

“Cố lên! Cháu làm được mà!”

“Còn thiếu một chút nữa!”

“Quân Quân siêu tuyệt!”

Mặt đất bị lau cả mảng lớn, phía trước cách khoảng nửa mét có đặt một món đồ chơi rực rỡ đang phát ra âm thanh. âm thanh đó hấp dẫn Quân Quân, dụ bé cố gắng bò tới phía trước.

Văn Dụ và Kỳ An Ninh nhìn Quân Quân dưới sự khích lệ không ngừng của Văn Quốc An, anh đỡ bé về phía trước...hắn hai mươi cm

Nước miếng trượt theo một đường.

Vậy mà Văn Quốc An còn cảm thấy cháu gái mình siêu giỏi!

Chị trông trẻ bị cường chế, không cho phép quấy rầy thời gian đẹp đẽ của hai ông cháu, ngồi xếp bằng ngay bên cạnh mà nhìn.

Văn Dụ/Kỳ An Ninh: “...” Hình ảnh này cũng rất đẹp đấy.

Cái miệng Văn Quốc An vênh cao cao, Văn Dụ lo cho cái eo ông, đi vào nói: “Bố, ăn cơm thôi.”

Lúc đó, anh làm chuyển sự chú ý của Quân Quân. Tiểu nha đầu quay đầu nhìn lại, thấy bố với mẹ, lập tức mắt sáng rực lên, miệng kêu y y nha nha, đòi bế.

Văn Dụ đi tới, cúi người, một tay ôm Quân Quân lên, nâng hai cái, rồi giao cho Kỳ An Ninh, vội đi tới đỡ Văn Quốc An, lão đầu từ vẫn đang vênh trên mặt đất kia kia.

Văn Quốc An và Quân Quân vất vả cố gắng cả buổi, còn thiếu hai mươi ba mươi cm nữa là thắng lợi, lại bị Văn Dụ một phát cắt đứt.

Văn Quốc An không vui, vô cùng không vui.

Nhưng Kỳ An Ninh tươi cười dịu dàng, gọi ông: “Bố ơi, ăn cơm thôi.”

Lửa giận không được trút lên con dâu, chỉ đành lăm bằm, nhìn Văn Dụ đủ kiểu không vừa mắt.

Buổi tối đi ngủ, Văn Dụ nhìn chăm chăm trần nhà, hai mắt đăm đăm.

Kỳ An Ninh thấy lạ mới chọc anh một cái: “Sao thế?”

Văn Dụ rơi vào bi thương: “anh thất sủng rồi.”

Kỳ An Ninh: “...”

Văn Dụ bi thống nói: “Người bố anh yêu nhất không còn là anh nữa!” (đọc tý tương cung đầu)

Kỳ An Ninh cười vỗ anh một cái: “đi tranh giành tình cảm với con gái, anh hay nhỉ!”

Văn Dụ lăm bằm trở mình, ôm lấy Kỳ An Ninh: “anh mặc kệ, dù sao giờ chỉ có mình em mới an ủi được anh.”

Lại ăn vạ như chú chó.

Kỳ An Ninh bắt lực, hỏi: “anh muốn an ủi thế nào?”

Văn Dụ nói: “anh mới mua món kia...”

Kỳ An Ninh nhắm mắt: “Món kia không được!”

Mấy cái khác thì thôi đi, món đó đúng là quá xấu hổ!

Văn Dụ cắn lỗ tai cô nói: “Mặc đi mà. Cái đuôi lông xù... Rất thật...”

“Em xem anh ở trong nhà đáng thương biết bao nhiêu.” anh nhẹ thổi hơi vào tai Kỳ An Ninh, “Ông nội yêu cháu gái, con gái yêu mẹ, anh yêu vợ mình, bố và con gái. Em xem xem xem, chỉ có anh không có ai yêu...”

anh vừa nói, một bên đầu ngón tay vừa vẽ vòng tròn nơi mẫn cảm của cô.

Mặc dù đã lăm bằm, công phu trêu chọc của tiểu Văn tổng chưa từng gác lại, kỹ nghệ thậm chí càng thêm tinh tiến.

Kỳ An Ninh bị anh ăn không còn mảnh vụn, cuối cùng vẫn bị anh dụ mặc vào.

Cái đuôi lông xù không chỉ đơn giản là trang trí, mỗi lần quét qua đều tạo kích thích mãnh liệt.

“Bảo bối~” Văn Dụ gặm Kỷ An Ninh, nói, “Sinh con xong, của em lớn hơn rất nhiều...”

Kỷ An Ninh đang bày ra tư thế xấu hổ, hưởng thụ cực hạn khoái cảm, chỉ có thể vờ vụn dưới thân anh.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Sau khi cưới (4)

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Chị Lưu ở văn phòng bỗng yên tĩnh như gà.

Nếu người khác mạnh hơn bạn chỉ một chút xíu, bạn có thể hâm mộ hoặc ghen ghét. Nhưng nếu người khác ở độ cao mà mà bạn căn bản không với tới nổi, đến hâm mộ hay ghen ghét cũng không có.

Đêm hôm đó, đồng nghiệp cùng thấy Văn Dụ, lặng lẽ nói với chị ta: “Nhìn kỹ lại, mới thấy Kỷ An Ninh từ đầu đến chân đều khác lạ.”

Chị Lưu sau khi nghe xong, lặng thầm quan sát kỹ càng. Quần áo Kỷ An Ninh phù hợp với quy định văn phòng, kiểu dáng cũng không cầu kỳ, rất đơn giản. Nhìn qua thì không gây chú ý mấy, nhìn kĩ mới phát hiện đúng là rất đơn giản, nhưng đều là thiết kế đẹp, cắt may tinh tế.

Đồng nghiệp này còn kể tai nói nhỏ, lặng lẽ nói: “Tôi có qua HR nghe ngóng, cô ta không phải được phỏng vấn vào đây, cô ta được đưa vào, hồ sơ cá nhân của cô ta cũng không nằm ở chỗ chúng ta, mà nằm bên tổng bộ tập đoàn.”

Ý nói là Kỷ An Ninh có lẽ được người chống đỡ.

Chị Lưu và người này trong phòng làm việc đều ngậm chặt miệng, ai cũng không nói.

Lúc ăn cơm, Kỷ An Ninh cúi người, lộ ra dây chuyền đeo cổ cổ.

Có nữ đồng nghiệp nhìn thấy, nói: “Lớn thật đấy. Viên này là kim cương tự nhiên à?”

Kỷ An Ninh sờ lên, nói: “không phải, là kim cương nhân tạo.”

Kim cương nhân tạo không đáng bao nhiêu tiền, nữ đồng nghiệp kia ồ một tiếng, nói thêm: “Đẹp thật.”

Bỗng nhiên lại thấy vòng tay Kỷ An Ninh, lúc này hứng lên, nhìn kỹ một chút, hỏi: “Đây là kiểu của Cartier đúng không?”

Kỷ An Ninh nói: “Ừ.”

Nữ đồng nghiệp khen: “Cái này đẹp quá.”

Mấy ngày sau, nữ đồng nghiệp kia đeo một cái giống vậy tới: “Chị cũng mua một cái giống vậy này.”

cô nàng vươn tay ra so với Kỷ An Ninh, nói: “Hử? Sao cảm thấy cứ khác khác. Cái của em không đủ sáng! Chị nói này, cho dù mua hàng nhái em cũng phải so sánh mấy chỗ với nhau, mỗi nhà làm một kiểu riêng. Chị Tôn, chị xem, có phải của em sáng hơn không?”

Tôn Mộng Như bị gọi tên, cười nói: “Để tôi xem thử.”

Kỷ An Ninh không định so sánh, nhưng nữ đồng nghiệp kia đã đưa tay ra, cô cũng im lặng đưa tới.

Tôn Mộng Như nâng cổ tay hai người lên, tập trung nhìn kĩ.

Có một nam đồng nghiệp uống nước đi ngang qua, cầm cái cốc liếc thử. Đúng thật là vòng tay của nữ đồng nghiệp kia sáng hơn, nhưng cổ tay Kỷ An Ninh, trắng nõn tựa tuyết, khớp xương hơi nhô lên, làm trong lòng người bỗng có cảm giác khác thường.

Nam đồng nghiệp kia liền uống thêm mấy ngụm nước, mới đem ánh mắt rời đi, vội đi qua.

Tôn Mộng Như tập trung nhìn một lát, lầm bầm: “Cartier à...”

Nữ đồng nghiệp nói: “Đúng vậy, đều là hàng nhái Cartier.”

Chị Lưu ngẩng đầu liếc qua. Chị ta và Tôn Mộng Như đều là tổ trưởng, thu nhập giống nhau. Nhưng tiền của chị Lưu đều tiêu vào tiền học thêm của con với tiền đi trại hè, Tôn Mộng Như lại đang độc thân, tự kiếm tự tiêu, sống rất thoải mái. Hai người có cùng thu nhập, nhưng lại sống cuộc sống hoàn toàn khác biệt.

Bởi vậy, chị Lưu không hiểu rõ mấy thứ đắt tiền, Tôn Mộng Như cũng tính là tinh thông.

Chị Lưu nhạy bén phát hiện, ánh mắt Tôn Mộng Như là lạ.

Tôn Mộng Như ngẩng đầu, mỉm cười với nữ đồng nghiệp kia: “Đúng thật là của cô sáng hơn.”

Nữ đồng nghiệp vui vẻ, hào tâm nói với Kỷ An Ninh: “Chút nữa chị sẽ gửi link trang web kia cho em, bọn họ làm giống lắm.”

Kỷ An Ninh mỉm cười gật đầu.

cô chạm mắt với Tôn Mộng Như, hai người đều rất bình tĩnh, trong ánh mắt đều hiểu ý đối phương.

Có một ngày hai người gặp nhau ở nhà vệ sinh, cùng rửa tay. Kỷ An Ninh cúi người, dây chuyền đính viên kim cương nhân tạo rủ xuống.

Tôn Mộng Như liếc qua, không nhịn được hỏi: “cô có vẻ rất thích sợi dây chuyền này.”

Kỷ An Ninh chạm vào nó rồi nói: “Sợ hù dọa mọi người cho nên không nói. thật ra đây là từ tro cốt của trường bồi đã qua đời tạo thành.”

Tôn Mộng Như bùng tỉnh đại ngộ.

thì ra là thế.

Kỷ An Ninh đi vào công ty này là để rèn luyện học tập. cô định ở đây hai tháng rồi rời đi, sau đó tới từng công ty, bộ phận khác nhau để trải nghiệm.

không ngờ vừa qua tết Nguyên đán, giám đốc bộ phận gọi Kỷ An Ninh đi công tác cùng hân.

Kỷ An Ninh có hơi kinh ngạc: “Em ạ?” cô luôn cảm thấy chuyện này không tới phiên người mới như mình.

“Ừ, phải đi bốn ngày.” Giám đốc Bành cười ôn hòa vô hại, “Người mới ít có cơ hội này lắm, em phải trân trọng đấy.”

Thực giác Kỷ An Ninh thấy chỗ nào không đúng, nhưng không quá quan tâm.

Quay về văn phòng, cô suy nghĩ, nói cho Tôn Mộng Như. đã ở đây một tháng, cô cảm thấy trong mấy đồng nghiệp nữ, Tôn Mộng Như là người đáng tin nhất, giữa sự đấu đá chốn văn phòng vẫn có thể tự mình đứng thẳng, đối với người mới có nghiêm ngặt nhưng vẫn giữ hòa ái, nguyện ý đưa chỉ đạo nhất định lần hỗ trợ cho bọn họ.

Tôn Mộng Như nghe xong liền nhủ mảy, nói: “Sao lại gọi em đi?”

Kỷ An Ninh nói: “Em cũng không biết.”

Tôn Mộng Như ra ngoài lượn một vòng, quay về liền kéo Kỷ An Ninh vào cầu thang, hỏi: “Trong văn phòng có lời đồn rằng em có quan hệ ở tổng bộ, là thật à?”

Kỷ An Ninh kinh ngạc: “Sao lại hỏi cái này.”

cô không phủ nhận. Tôn Mộng Như hơi an tâm, nói với cô: “Nếu em thật sự có quan hệ thì đừng tới đi. Lần này đi công tác trừ em với Bành tổng, còn có Cung tổng công ty mình.”

Bành tổng là giám đốc Bành, Cung tổng là phó tổng công ty.

Kỷ An Ninh hỏi: “Bọn họ có vấn đề gì ạ?”

Tôn Mộng Như nói: “Tên họ Cung kia không phải người tốt, hân ta thích sử dụng quy tắc ngầm với phụ nữ.”

Biểu cảm Kỷ An Ninh nghiêm túc: “thật ạ?”

Tôn Mộng Như gật đầu nói: “Trước kia, khi hân vẫn còn là giám đốc, muốn động tay với chị, lúc đó chị vẫn còn là người mới. Nhưng con người chị, em biết rồi đấy, tính tình chị tương đối lớn...”

Tôn Mộng Như mặc dù là cô gái độc thân, nhưng năng lực mạnh, tính tình cũng cứng rắn.

Kỷ An Ninh do dự một chút hỏi: “VẬY CHỊ...TỪNG BÁO CÁO CHUYỆN NÀY LÊN TRÊN CHƯA?”

“không có chứng cứ.” Tôn Mộng Như nói, “Chuyện như vậy rất khó nói rõ. Mà khi đó chị còn là người mới, cho dù có chứng cứ, người ra khỏi công ty chắc chắn là chị. Chị không muốn bị mất việc.”

một cô gái độc thân tới nơi khác xông xáo, cũng chẳng dễ dàng gì.

Kỷ An Ninh im lặng.

“Còn nữa,” Tôn Mộng Như thức tỉnh cô, “Em được điều từ bên tổng bộ tập đoàn đúng không? Họ Cung chưa chắc biết, nhưng Bành tổng là giám đốc bộ phận, hân không có khả năng không biết.”

Kỷ An Ninh nhủ mảy lại.

Chính trị chốn văn phòng đúng là khiến người ta khó chịu.

Kỷ An Ninh về nhà, nói chuyện này cho Văn Dụ.

Văn Dụ nghiêng răng cười: “Mẹ kiếp!”

Kỷ An Ninh, thành viên mới tới của tổ theo giám đốc đi công tác, làm hai người mới khác vô cùng hâm mộ.

Tôn Mộng Như mấy hôm nay vẫn luôn lo ngay ngáy. cô nàng nói tình huống mình biết cho cô bé này, cô bé vẫn cứ đi. Là cô bé này hoàn toàn chắc chắn mình có thể tự vệ? Hay là cam tâm tình nguyện đi đường tắt, chịu quy tắc ngầm?

Cùng là phụ nữ, Tôn Mộng Như không hi vọng là cái sau.

cô nàng đương nhiên không biết, tiểu Văn tổng của tập đoàn, cũng mang người đi tới cùng một chỗ.

Bốn ngày sau, Kỷ An Ninh bình an về lại văn phòng.

Phó tổng Cung và giám đốc bộ phận họ Bành kia đều biến mất khỏi văn phòng.

Tổng bộ chuyển tới một phó tổng giám đốc, phó giám đốc bộ phận thăng lên là giám đốc, Tôn Mộng Như được chuyển lên thành phó giám đốc.

Nhanh chóng thay đổi một trận, tất cả liền kết thúc.

Sau đó, thực tập sinh Kỳ An Ninh liền kết thúc công việc bên này, rời khỏi công ty.

Quân Quân được bảy tháng, lần đầu tiên gọi xưng hô đầu tiên trong đời “Ông”. Lúc được tám tháng, mới gọi mẹ và bố.

Mà đúng là hành động thực tế đã chứng minh, tình cảm được nuôi dưỡng lên, mà không phải sinh ra. Cả một nhà, Quân Quân thân với ông nội nhất.

Ai bảo ông ở bên bé nhiều nhất, đã thế còn chịu nằm rạp trên mặt đất, chống hông lên cùng bé bò chứ.

Tới lúc tết xuân, Quân Quân đã nghe hiểu tiếng người, cũng có thể dùng mấy từ đơn giản để biểu đạt ý nghĩ của mình.

Tiến vào giai đoạn thú con đáng yêu, có thể làm người ta điên cuồng.

Bé còn chưa tới một tuổi, Văn Quốc An đã chọn trứng, thậm chí còn thu mua luôn một nhà trẻ tư nhân, cũng bắt đầu khảo sát trường học, xem xét nên mua ở đâu thì tốt.

Ông nhìn thấy trong tin tức có chuyện ngược đãi trẻ em ở mẫu giáo, tức run người. Khắc phục mạnh mẽ ngay nhân lực nhà trẻ mình mua, tiến hành huấn luyện cường độ cao, tăng tiền lương, đổi mới giám sát phần cứng, cam đoan nhà trẻ không có góc chết.

Lúc này ông mới thấy hài lòng, cam đoan với Văn Dụ và Kỳ An Ninh: “Đợi đến khi Quân Quân đi học mẫu giáo, đảm bảo con bé không có chuyện gì. Đây, hai đứa nhìn xem, hai trường này, cái nào tốt hơn? Ta đang hơi do dự giữa hai trường này? Hay là mua cả hai?”

Hai vợ chồng trẻ đều không nhận được xoa xoa thái dương.

Văn Quốc An nuông chiều Quân Quân quá mức, biểu hiện của ông trực tiếp ảnh hưởng tới cô nuôi trẻ cầm tiền lương của Văn gia, cô này cũng không nghiêm ngặt quản giáo Quân Quân quá mức, bị đánh một chút, đập một chút cũng nhận. Dù sao Văn gia trả lương cao, cô này cũng muốn ăn cơm.

Kỳ An Ninh chú ý tới Quân Quân cầm đồ chơi đánh cô nuôi trẻ, cảm thấy cứ tiếp tục thế này là không ổn.

cô bàn chuyện này thật kĩ với Văn Dụ, hai vợ chồng đạt thành nhất trí, Văn Dụ lại chạy đi tìm Văn Quốc An nói chuyện.

“Bố, bố có nhớ công ty được Thịnh Đăng không?” Văn Dụ chọn chuyện này mở màn, “Con trai bọn họ học cùng trường với Kỳ An Ninh.”

Văn Quốc An, suy nghĩ nói: “Hình như có nghe, mấy năm trước con trai họ chết do tai nạn xe cộ thì phải?” Có chút ấn tượng.

Văn Dụ nói: “không phải tai nạn xe cộ, là con sắp xếp.”

Văn Quốc An trải qua sóng to gió lớn, nghe vậy cũng chỉ kinh ngạc nhìn anh một cái, hỏi: “Vì sao? Nó đắc tội với con ở chỗ nào?”

Văn Dụ nói chuyện Triệu Thần đã làm với Hạ Mạn cho Văn Quốc An: “hắn còn muốn xuống tay với Kỳ An Ninh. Bố nói con có thể chịu được không?”

Văn Quốc An “Hừ” một tiếng, gật đầu: “Chết cũng chẳng oan.”

Văn Dụ tam quan bất chính, cũng không phải vô cớ, đều là gia truyền cả.

Văn Quốc An hỏi: “Sao tự nhiên lại nhắc tới chuyện này?”

Văn Dụ nói: “Trước đó con từng điều tra hắn. Tên tiểu tử này, thật ra khi bé cũng không như vậy, sau này hắn được đưa tới thành phố Du, ở bên ông nội nên bị chiều hư. Hay nói cách thể hệ, cách thể hệ, chính là như vậy. Người già rất dễ dàng yêu chiều con cháu, bố nói đúng không?”

Văn Quốc An “Hừ” thêm một tiếng, nhắc cao máy tính bảng, che mặt lại: “Sao mấy đứa hiểu lòng mấy người lớn tuổi được.”

Văn Dụ kéo máy tính bảng xuống, nói: “Bố, bố mà như thế, sẽ dạy hư Quân Quân.”

Văn Quốc An không thừa nhận: “Quân Quân vẫn còn nhỏ, sao lại dạy hư được.”

Văn Dụ không hiểu nổi, nói: “Khi con còn nhỏ, rõ ràng bố dạy con rất nghiêm khắc, sao giờ bố lại thành thế này rồi?” Đúng là không thêm nói đạo lý.

Văn Quốc An mắng: “Con hay nh? Con so được với Quân Quân à? Tự mình đi soi gương đi, Quân Quân đáng yêu hơn con gấp vạn lần!”

Văn Dụ: “...”

Bố thay đổi! Bố thay đổi rồi!

rõ ràng lúc bé, bố đã nói con là đứa bé đáng yêu nhất trên đời!!!

* Kim cương kỉ niệm làm từ tơ cốt, cái rẻ nhất cũng gần 70 triệu, còn vòng tay Carier kia, mò được cái rẻ nhất cũng hơn 30 triệu, quả là một con người giàu ngấm.

**: cách thể hệ, là chỉ mối quan hệ giữa ông bà và cháu, ông bà thường yêu thương cháu hơn con mình. không tìm được từ Việt nào mô tả giống nên để nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Sau khi cưới (5)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Dù lắm bầm nhưng Văn Quốc An vẫn chú ý một chút đến phương pháp giáo dục của mình, bớt thoải mái đi một chút.

Cuối cùng Kỳ An Ninh và Văn Dụ cũng thoải mái thở một hơi. Chỉ là thi thoảng đi ngang qua phòng vui chơi, nghe thấy lão đầu tử này nói xấu sau lưng Văn Dụ: “Bố xấu nhất đúng không? Bố không cho ông nội thương Quân Quân quá nhiều. Hừ hừ, ông nội biết mà, nó đang ghen tỵ với Quân Quân nhà chúng ta.”

Văn Dụ: “...”

không còn gì để nói! ==

Mà, hình như cũng có chút... No no no, tất cả đều là nói hươu nói vượn cả, sao anh có thể ghen tỵ với khuôn nữ nhà mình!

Văn Dụ thờ phỉ phò chạy tới chỗ Kỳ An Ninh tìm an ủi, lăm bầm nói: “Chúng ta sinh thêm một đứa nữa đi!”

Chia chút ân sủng, đừng để lão đầu tử suốt ngày quẩn quýt bên Quân Quân, bỏ mặc con trai.

Kỳ An Ninh bực mình, cắn anh một cái: “Sinh con ra vì cái này à?”

Nhưng thật ra những người như bọn họ phần lớn không sinh mỗi một đứa. Huống chi Quân Quân sinh ra cứ như thời nam châm, kéo ba con người vốn không có quan hệ máu mủ nối liền với nhau, hai người đều chuẩn bị sau này sẽ sinh thêm.

Họ đều muốn trong ngôi nhà này, đầy ắp tiếng cười vui tươi và sức sống.

Chỉ là giờ vẫn còn sớm, Quân Quân vẫn còn nhỏ. Hai người thống nhất, quyết định chờ thêm hai năm rồi tính tiếp.

Kỳ An Ninh dùng thời gian một năm, ở trong mấy bộ phận khác nhau của công ty quan trọng, dạo một vòng, cuối cùng dưới sự thiết tha chờ đợi của Văn Dụ, bước vào tổng bộ.

Nhưng cô lại không như Văn Dụ kỳ vọng, cùng anh dùng chung cái văn phòng bự kia, sau đó phũ lên nào là “giám đốc”, “chủ tịch danh dự” hình thức gì đó, cô vẫn muốn làm chút việc thực hơn.

“Em vẫn nên tới phòng thị trường thi hơn.” cô thương lượng với Văn Dụ, “Đừng nói cho người ta biết em là vợ anh, như vậy em sẽ không làm việc được, cũng không thể giao tiếp bình thường.”

cô cứ tưởng Văn Dụ sẽ không vui, không ngờ mặt mày Văn Dụ hớn hờ: “Được được được!”

Kỳ An Ninh: “...?”

không hiểu anh hưng phấn nổi gì?

Cứ thấy không có chuyện gì tốt.

Kỳ An Ninh khiêm tốn tiến vào phòng thị trường tổng bộ tập đoàn.

Có lẽ là do trải qua chuyện của Trình Liên, từ Văn Quốc An đến Văn Dụ đối với việc nhà mình đều vô cùng khiêm tốn. Ngoại trừ việc bên cạnh có mấy thư ký riêng, trong công ty, người ta chỉ nghe sơ qua rằng tiểu Văn tổng đã kết hôn, cụ thể hơn thì không rõ.

Cái này vừa đúng ý Kỳ An Ninh. cô cũng không muốn bị mọi người chú ý.

Kỳ An Ninh đã có bằng lái xe, mặc dù trong gara có đủ kiểu xe, cô vẫn mua một cái xe Smart để đi làm. nhỏ gọn, dừng đỗ thuận tiện, vừa rẻ vừa khiêm tốn.

Tiểu Văn tổng chỉ thị thư ký xếp chỗ đậu xe của vợ mình gần chỗ mình. Nhưng trong gara, chỗ của tiểu Văn tổng, xung quanh đều là phó tổng, giám đốc đậu, chuyển ai đi cũng không ổn.

Phu nhân lại còn dạn dò, tùy tiện tìm chỗ nào phù hợp là được, cố gắng khiêm tốn.

Thư ký bút tóc cả ngày, cuối cùng trước khi phu nhân tới nhận chức cũng giải quyết được vấn đề này.

hắn gọi công ty quản lý tới cạnh chỗ đậu xe của tiểu Văn tổng, ngay chỗ góc tường, vẽ ra một chỗ đậu. Vị trí này chỉ bằng một nửa chỗ đậu xe bình thường, xe khác không đậu được, chỉ có xe Smart mới được.

Hoàn mỹ!

Thế là ngày đầu tiên Kỳ An Ninh tới tổng bộ đi làm, sau khi dừng xe bước xuống, đóng cửa lại, liền nghe thấy tiếng đóng cửa “Rầm” cách mười mét. Quay sang nhìn, thấy tiểu Văn tổng sáng nay ra ngoài cùng cô, đang đứng cạnh xe mình mỉm cười nhìn cô.

Luôn cảm thấy nụ cười kia ẩn chứa ý xấu, giống như đang lén lút chuẩn bị làm gì đó.

Tiểu Văn tổng đang muốn chào hỏi tiểu kiều thê giấu mặt của mình, lại đúng lúc có người dừng xe, xuống chào hỏi anh.

Quay qua, tiểu kiều thê đã nhân lúc này chạy thoát thân.

Tiểu Văn tổng: “...” Móa!

Tiểu Văn tổng tự có tính toán trong lòng, chỉ là Kỳ An Ninh vừa mới nhận chức, không được quá chói mắt, anh nhịn nguyên một tuần, không chạy đi quấy phá cô.

Cuối tuần đó, hai vợ chồng đầu giường nói chuyện, Văn Dụ hỏi: “đã quen chưa? Cả tuần này em bận gì thế?”

“Cũng tạm.” Kỳ An Ninh nói: “Giờ em đang chuẩn bị cho cuộc họp thường niên. Em phụ trách liên hệ với từng công ty chi nhánh của HR. Sau đó quá trình cụ thể cuộc họp thường niên, Ngô tổng nói tuần tới muốn bọn em cho ý tưởng, năm nay nhất định phải tạo sự mới mẻ.”

“À... Cuối tuần,” tiểu Văn tổng mỉm cười, ánh mắt sáng rực, “anh rất chờ mong đấy.”

Kỳ An Ninh: “...” Bỗng có dự cảm xấu.

Sáng thứ hai, Ngô tổng triệu tập người phòng thị trường, mở hội nghị bàn tròn để mọi người cùng động não. Mọi người nói thoải mái, các loại linh cảm tăng tăng lớp lớp.

Đây là lần đầu tiên Kỳ An Ninh tham gia, cảm thấy vô cùng thú vị, tính tích cực được điều động, thế là cô cũng tích cực phát biểu, còn đưa ra hai ý tưởng.

Những ý tưởng này đều được ghi chép lại, giao cho cô chỉnh sửa.

Sau đó cô nhanh chóng chỉnh sửa xong, tới phòng làm việc giao cho Ngô tổng, rồi quay lại làm việc của mình.

Mọi người bận rộn tới trưa, lúc này mới được thư giãn một chút, ngồi thưởng trà uống cà phê.

Nữ đồng nghiệp sát vách ngăn hỏi: “Em thật sự kết hôn rồi à?”

Kỳ An Ninh giờ tay trái quơ quơ, cười nói: “Đúng ạ.”

Vì để tránh những phiền tai không cần thiết, Kỳ An Ninh ngay ngày đầu tiên đi làm đã đeo nhẫn cưới, trực tiếp cho mọi người thấy thân phận đã kết hôn của mình. Nhưng vẫn cứ như cũ, mấy đồng nghiệp không chịu tin.

Lần này cô đã thông minh hơn, căn bản không nhắc tới việc mình từng sinh con.

Có nói thì căn bản cũng chẳng ai tin.

“Em kết hôn sớm thật đấy, hình như mới tốt nghiệp được một năm đúng không? Là vừa tốt nghiệp liền kết hôn à?” Nữ đồng nghiệp đó hỏi.

“không phải.” Kỳ An Ninh nói, “Năm hai là cưới, đủ hai mươi là cưới.”

Nữ đồng nghiệp kia lưu luyến: “Giỏi thật! Chưa tốt nghiệp, mà đã hoàn thành một chuyện trọng đại đời người.”

Kỳ An Ninh hé miệng cười.

Trước khi tốt nghiệp, ngay đến chuyện sinh con, cô cũng làm xong rồi.

Điện thoại trên bàn bỗng vang lên, Kỳ An Ninh nhận, Ngô tổng nói: “Tiểu Kỳ, vào đây một lát.”

Kỳ An Ninh vội kết thúc cuộc nói chuyện, đi tới văn phòng của Ngô tổng.

Ngô tổng đưa thứ lúc này cô vừa chỉnh sửa, chuyển lại cho cô, nói: “Thư ký Tạ bảo cô lên tầng cao nhất, Văn tổng muốn xem.”

Thư ký Tạ điểm danh người mới là Kỳ An Ninh đưa lên, ngược lại Ngô tổng cũng không thấy gì lạ. Vì hẳn biết, Kỳ An Ninh là do thư ký Tạ xếp vào. Hẳn suy đoán Kỳ An Ninh có thể là họ hàng nào đó của thư ký Tạ.

Hắn chỉ thấy kỳ quái ở chỗ tiểu Văn tổng tự nhiên lại muốn bọn họ nghĩ ý tưởng mới. Mấy loại chuyện nhỏ này, bình thường tiểu Văn tổng không quan tâm quá trình, chỉ cần kết quả.

Có chút kỳ quái.

Kỳ An Ninh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, nhận lấy.

Ngô tổng còn đặc biệt nhắc nhở cô: “Nhớ đi thang máy hành chính lên.”

Tầng cao nhất chỉ có Văn Dụ và mấy người bậc tổng giám đốc trở nên mới được sử dụng thang máy cá nhân, tầng quản lý sử dụng thang máy hành chính mới có thể đi lên. Nhân viên đi thang máy công cộng không lên được.

Kỳ An Ninh đi thang máy hành chính lên, cửa vừa mở liền đối diện với khu thư ký bên ngoài phòng làm việc Văn Dụ.

Mấy thư ký nhìn thấy cô, đều định đứng dậy. Kỳ An Ninh ra hiệu tay với bọn họ, mọi người liền ngồi im không nhúc nhích. Trước đó đã dặn rồi, phải khiêm tốn.

“Văn tổng đang đợi ngài.” Trong mắt thư ký Tạ ẩn ý cười, nói, “Ngài cứ trực tiếp đi vào là được.”

Thân tín của Văn Quốc An là thư ký Tôn phụ tá Văn Dụ hai năm, đợi đến khi anh có thể kiểm soát toàn bộ, liền chạy tới công ty chi nhánh làm tổng giám đốc. Giờ thư ký Tạ là thân tín của Văn Dụ, do một tay thư ký Tôn dẫn dắt. Là người có tư cách tham gia vào sinh hoạt cá nhân của Văn Dụ.

Kỳ An Ninh rất quen với hắn.

Cũng phải nói tới, năm đó Văn Quốc An cần nữ thư ký, tới chỗ Văn Dụ, thế mà lại thuần một sắc thư ký nam, đúng là có phần thú vị.

Trước kia cứ gặp nhau là tè, chưa có cảm giác gì. Lúc này đây, mấy thư ký đều chỉnh tề ngồi trong khu thư ký, vô cùng rõ ràng.

Kỳ An Ninh đẩy cửa vào.

Văn phòng Văn Dụ trước kia cô từng tới rồi. đi thang máy cá nhân, trực tiếp đi lên.

Lúc trước là văn phòng Văn Quốc An, Văn Dụ nhập chủ, ghét bỏ cách trang trí cổ lỗ, tiến hành sửa chữa một lần. Từng đưa cô tới đây xem qua, khoe khoang phong cách của mình.

Chỉ là khi đó vừa trang trí xong, mặc dù đều là dùng vật liệu bảo vệ môi trường, nhưng người đặc biệt chú trọng tới vấn đề dưỡng sinh như Văn Quốc An cũng bắt Văn Dụ phải phơi mấy tháng mới được dùng. Dùng mấy máy lọc không khí công suất cao để thanh lọc.

Phong cách của Văn Dụ đúng là trẻ trung hơn Văn Quốc An, trang trí văn phòng tạo cảm giác tràn đầy năng lượng.

Chỉ là văn phòng lại trống không, ghế da sau bàn làm việc không có người, cũng chẳng thấy bóng dáng Văn Dụ đâu.

Kỷ An Ninh thấy hơi kỳ quái, đi về trước hai bước, nhỏ giọng gọi: “Văn Dụ?”

một cánh tay từ phía sau vươn tới, bịt kín đôi mắt Kỷ An Ninh, một tay khác ghim chặt vòng eo mỏng manh.

“Cấm nhúc nhích, cướp đây!” Chất giọng quen thuộc vang lên, “Chỉ cướp sắc, không cướp tiền!”

Kỷ An Ninh bật cười, tách tay anh ra: “Nghịch cái gì thế, làm việc đi.”

Văn Dụ càng ôm chặt eo cô, khẽ thổi hơi bên cổ: “Nghịch xuân.”

“Giờ đang là mùa đông khắc nghiệt đây!” Kỷ An Ninh tức giận nói, “Em đem tư liệu cho anh này, anh có nhìn hay không?”

“Tài liệu có gì hay mà xem, để lão Ngô xem rồi tự xử lý là được.” Văn Dụ vô si nói, “Thứ anh muốn nhìn là em.”

Chọc ghẹo cô mấy lần, Văn Dụ mới cười hi hi buông tay, trở tay khóa trái cửa văn phòng.

Kỷ An Ninh không tìm được cái gì để nhìn. cô đi tới sau bàn làm việc của Văn Dụ, khen: “Tầng cao nhất này ngắm cảnh tuyệt thật.”

“Đẹp thì em lên đây đi.” Văn Dụ bất mãn nói, “Văn phòng của em đã chuẩn bị xong từ lâu, thông gió cũng thông cả một năm rồi.”

“Giờ rất tốt mà.” Kỷ An Ninh quay người ôm eo anh, tựa vào lồng ngực, cười hi hi nói, “Em không có năng lực mạnh, gánh không nổi trách nhiệm quá lớn, nhận mấy chức vị suông kia cũng không thú vị, không bằng làm mấy việc nhỏ, khá phong phú mà.”

“Ừ, em vui vẻ là được.” Văn Dụ dịu dàng vuốt tóc cô, cúi đầu hít hà, khen ngợi: “Mùi đầu gội nhà mình thơm thật.”

Kỷ An Ninh: “...”

Hông hét! Đây là dấu hiệu động tĩnh!

Thân thể Kỷ An Ninh khẽ nhúc nhích, Văn Dụ đã ôm chặt eo cô, nhấc lên, bế cô để xuống đặt trên bàn làm việc.

“Bên ngoài có người!” Kỷ An Ninh hạ giọng nói.

“Em phải tin tưởng chất lượng trang trí này, cách âm siêu tốt, em cứ gọi thử đi!” Văn Dụ động thủ cởi quần áo Kỷ An Ninh.

Kỷ An Ninh nắm tay anh, phản kháng: “Giờ đang giữa ban ngày!” (tự nhiên nhớ câu ban ngày thích hợp tuyên dâm)

“Kỷ An Ninh.” Văn Dụ mở hai tay chống bên cạnh cô, gần sát cô nói, “Em biết anh đã chờ ngày này bao lâu rồi không?”

Kỷ An Ninh suy nghĩ: “Khoảng ba năm?”

“...” Văn Dụ, “Hừm!”

Kỷ An Ninh cắn môi, sòng mắt liêm diễm: “Em biết lần đó anh nhất định phải dẫn em tới văn phòng, chắc chắn không có ý tốt!”

Ba năm trước, văn phòng đã được sửa sang xong cả rồi, Văn Dụ liền vội vã, không nhận nổi đi đổ dành Kỷ An Ninh tới tham quan.

Đêm hôm khuya khoắt, trong tòa nhà tổng bộ vắng bóng người, trống rỗng. Hai người lặng lẽ lên tầng cao nhất, ở trong văn phòng mới trống trải làm một phát, kích thích cỡ nào!

Mẹ nó, ai mà ngờ, bố anh lại gọi người lắp nhiều máy lọc không khí ở văn phòng mới như vậy.

Ngón ngang trên đất là bằng mạch, dây điện, máy lọc không khí đan xen để trên mặt sàn, mang theo khí thể của một thất tình bát quái trận, lượng gió tối đa, ừ ừ lọc không khí.

Tiểu Văn tổng lúc ấy nhìn thấy, liền biết hôm nay, mình ở trong văn phòng này không cứng nổi rồi.

Cái xe Smart đây, nhìn cũng dễ sợ.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Sau khi cưới (6)

Editor: tiểu mao

Nguồn: Cung Quảng Hằng

Tiểu Văn tổng một khi hứng tình lên, nhân loại không có cách nào ngăn cản được.

Dù anh đã đảm bảo phòng làm việc này cách âm siêu tốt, Kỳ An Ninh vẫn không dám kêu ra tiếng, liều mạng cắn môi, chỉ sợ mình hơi sợ ý một chút, vô tình kêu lên.

Văn phòng play, kiểm chế ả nhân kích thích, khoái cảm vụng trộm lên lút.

Tiểu Văn tổng nhớ thương mất ba năm, một khi đạt được, sướng không dừng được.

một tiếng sau Kỳ An Ninh mới ôm tập tài liệu ra khỏi văn phòng tiểu Văn tổng.

Nhóm thư ký ở tầng cao nhất kia, đều gặp bao trận chiến lớn, tổ chức tâm lý đạt chuẩn. Nhao nhao dời mắt đi, nào là bộ dạng phục tùng mắt nhìn xuống, Phật hệ nhập định, ngó đông lật tây, trông rất là bận rộn.

Tóm lại là phải tạo cho Văn thiếu phu nhân một cảnh tượng yên ổn hài hòa hăm hở cố gắng tiến lên, phải thật tự nhiên.

Tự nhiên tới mức không thể tự nhiên hơn.

Kỳ An Ninh đi xuống tầng, trả lại tài liệu cho Ngô tổng. Ngô tổng có hơi khó chịu: “Lâu vậy à?”

“Dạ.” Kỳ An Ninh nói, “Văn tổng cảm thấy rất hứng thú, hỏi từng cái một. Ngài ấy nói đều rất tốt, cứ để chú quyết định là được.”

Cho nên đến cái rắm sửa đổi cũng chả có, kéo nhân viên mới tới trượt nguyên một vòng?

Ngô tổng buồn bực.

Ông khép lại tập tài liệu, ngược lên nhìn Kỳ An Ninh muốn nói chuyện, bỗng dừng một chút.

Ông vẫn luôn biết cô bé mới tới này rất xinh đẹp, nhưng mà cái này cũng... Quá đẹp đi? Ngô tổng tự nhận mình cũng là người đứng đắn, thế mà vẫn bị hấp dẫn nhìn thêm một chút.

cô bé này là người đoàng hoàng, một câu dư thừa cũng không nói, một chút chuyện thừa thãi cũng không làm, hai tay thả song song hai bên người, chờ ông ra chỉ thị.

Ngô tổng “Khụ” một tiếng, nói: “Được rồi, cô về đi.” Cũng tới giờ cơm trưa rồi.

Kỳ An Ninh trở lại vị trí làm việc, các đồng nghiệp rủ cô đi ăn cơm.

Tổng bộ trừ tiểu Văn tổng nhỏ nhất, tất cả đều là đại lão, có các đại lão tọa trấn, người phía dưới cũng nghiêm chỉnh hơn. Kỳ An Ninh đã dạo một vòng quanh mấy công ty chi nhánh, cũng gặp nhiều ngu quý xà thân, lúc vào tổng bộ, ngược lại cảm thấy yên tĩnh hơn nhiều.

cô cùng các đồng nghiệp vừa nói vừa cười đi vào thang máy, nhiều người nên hơi chật. Nữ đồng nghiệp kia lại gần, trong lúc vô tình ngược lên thấy mặt Kỳ An Ninh, bỗng nhiên tròn tròn mắt: “An Ninh, em...Da em sao đẹp thế?”

Chị ấy nói kiểu này, các đồng nghiệp cũng đồng loạt nhìn sang.

Da Kỳ An Ninh trắng như trứng gà bóc, không chút tỳ vết, còn hơi hồng hồng đỏ. không một chút phấn lót, phấn má hồng, đúng là mặt mộc.

“Trời ạ, một cái mụn cũng không có.” Nữ đồng nghiệp hâm mộ nói, “Sao mặt chị lại nhiều mụn thế này?”

Bởi vì chị là người độc thân đấy.

sự đối trả của Kỳ An Ninh ngay lúc này đã đạt giá trị max trong đời mình, cô vừa nghiêm túc vừa chân thành nói: “Ăn uống thanh đạm, ít dầu ít cay.”

Thế là trưa hôm nay, đồ ăn của mấy nữ đồng nghiệp rất thanh đạm.

Chỉ có mình Kỳ An Ninh quất thịt kho tàu.

Buổi tối về nhà nói chuyện phiếm, Kỳ An Ninh mới nhớ ra, hỏi Văn Dụ: “Thư ký của anh trước giờ luôn là nam à?”

“Hừm?” Văn Dụ cười xấu xa, “Sao lại có hứng với chuyện này? Hay muốn tìm nữ thư ký cho anh?”

“Lăn!” Kỳ An Ninh xi anh, “Thấy với cái tính này của anh, đúng là rất hiếm đấy.”

Tuyển mấy nữ thư ký xinh đẹp trang trí văn phòng một chút, mới càng phù hợp với phong cách phong tao của Văn Dụ. Tầng cao nhất y như cái miếu hòa thượng, đúng là làm người ta bất ngờ.

Văn Dụ đuổi người một cái, nói: “Mẹ anh năm đó chính là thư ký của bố, bố đã sớm nói với anh rồi, phải chuyên tâm làm việc, yêu vợ thương con, tránh việc yêu đương vụng trộm nơi văn phòng, không được dấn vào vết xe đổ của ông.”

Kỳ An Ninh lặng lẽ cho bố chồng một like.

Văn Dụ lại bắt đầu đề tiện: “Với cả, nếu tìm nữ thư ký xinh đẹp, chỉ cần anh, khiến nàng ba ngày... Hừ hừ...”

“Khiến nàng làm sao?” Kỳ An Ninh xoay người cười lên người anh, nheo mắt hỏi.

Văn Dụ tiện không có mức độ: “Bản lĩnh của chồng em mà em còn không biết?”

Kỳ An Ninh: “A.”

Gần mực thì đen gần đèn thì sáng, Kỳ An Ninh kéo ngắn kéo đầu giường, lấy ra một cái còng tay, “Cùm cụp” một tiếng liền đem một cái cổ tay Văn Dụ còng vào thành giường.

“Đề cho em tới lĩnh giáo một chút bản lĩnh của anh vậy.” Kỳ An Ninh sống mắt như nước, mị ý mọc tràn lan.

Dù tuổi trẻ, nhưng đã bị Văn Dụ tưới nhuần đến độ chín mọng. Hai người cá nước thân mật hài hòa, khí tức dung hợp, lúc ở riêng với nhau, chỉ cần tới gần nhau, hormone liền tự nhiên mà phản ứng.

Văn Dụ liếm liếm bờ môi, nhếch miệng: “Tới đi!”

“Cùm cụp” thêm một tiếng, một cái cổ tay khác cũng bị còng lại.

Tuổi này chính là giai đoạn tốt nhất để hưởng thụ hoan ái. một đêm ba hay bốn lần cũng là chuyện thường.

Dù ban ngày đã đuối một lần, tuy kích thích vui vẻ nhưng vẫn vội vàng.

May là đêm nay còn dài.

Kỳ An Ninh đi vào tổng bộ công ty, giống như chiếu sáng vùng đất mới, làm Văn Dụ đạt được các thành tựu mới.

Ví dụ như anh lôi kéo Kỳ An Ninh đi tới cửa sổ sát đất sau bàn làm việc, kéo tay cô sờ lên cánh cửa thủy tinh kia: “Em nhìn cánh cửa thủy tinh này xem, nó không phải là thủy tinh bình thường.”

Cửa sổ thủy tinh sát đất play hoàn thành.

Để thư ký tăng việc cho Kỳ An Ninh, kéo cô tăng ca. Đợi đến khi người khác đi hết, anh lại kéo cô đi thang máy cá nhân.

Trong thang máy, anh lấy điện thoại di động ra, mỉm cười nói: “Em xem camera của thang máy này, cái này không phải camera thông thường...”

Vừa mới đổi sang thang máy thông minh, hình ảnh theo dõi không truyền đến phòng bảo vệ, mà trực tiếp truyền đến máy tính trong phòng tiểu Văn tổng, app điện thoại có thể điều khiển từ xa.

Tiểu Văn tổng thao tác trên điện thoại một trận mạnh như hổ, thang máy liền bắt động giữa không trung.

Thang máy công ty play hoàn thành.

Sau đó...

Bãi đỗ xe công ty play hoàn thành.

Nhà vệ sinh hành chính play hoàn thành.

Cầu thang thoát hiểm play hoàn thành.

Nhà kho tuy sạch sẽ nhưng có mùi, bị hai người cùng nhau chê nên bỏ qua.

Tóm lại, tiểu Văn tổng quả đúng là sóng lướt tận chân trời.

Nhưng có một lần chết người, Kỳ An Ninh trốn dưới bàn làm việc của anh, một vị phó tổng có việc khẩn cấp muốn báo cáo với Văn Dụ. Văn Dụ đúng là đồ không biết xấu hổ, thế mà dám gọi người ta vào.

Kỷ An Ninh bị dọa không dám lên tiếng.

Văn Dụ vừa thể hiện vẻ mặt nghiêm túc nghe báo cáo, vừa giữ đầu cổ, ra hiệu cô dừng ngừng lại...

Kỷ An Ninh hung dữ cho một dấu răng ngay phần eo của anh.

Thế là vị phó tổng đang báo cáo kia nhìn thấy tiểu Văn tổng nhũ mào, thì thoáng còn run lên một chút.

Giống như đau đốn lại giống như thoải mái, biểu cảm vô cùng vận vẹo kỳ quái.

Người mới Kỷ An Ninh luôn bị tăng cao nhất gọi lên, cũng không phải không làm người ra chủ ý.

Đầu tiên, Ngô tổng thấy không vui.

Cho dù Kỷ An Ninh là người của thư ký Tạ, nhưng giờ đang là thuộc hạ của Ngô tổng. Thư ký Tạ cứ tự nhiên mà vậy Kỷ An Ninh đi, làm Ngô tổng thấy lãnh địa của mình bị xâm phạm.

Cũng may Kỷ An Ninh là một cô gái nghiêm túc đáng tin, lại trẻ tuổi xinh đẹp. Ban đầu Ngô tổng muốn nắm lỗ mũi nhện xuống, dần dần về sau, bắt đầu thấy không đúng.

Mặc dù thư ký Tạ là thư ký đứng đầu bên cạnh Văn tổng, nhưng chỗ của thư ký đều ở khu thư ký, nằm bên ngoài phòng Văn tổng.

Dù thư ký Tạ làm gì cũng không có khả năng giả truyền thánh chỉ. một hai lần cũng thôi đi, nhưng quá nhiều lần, mấy thư ký khác chẳng lẽ không để ý. Giữa các thư ký đâu phải không có cạnh tranh.

Với cả, mỗi lần gọi Kỷ An Ninh qua, sau khi Kỷ An Ninh về, đều mang theo chỉ thị, lời nhắn của tiểu Văn tổng, đều là thật mà không phải soạn ra để đối phó ông.

Ngô tổng chợt ý thức, mình quên nhìn cái gì đấy.

Ông mới chỉ suy ngẫm mối quan hệ giữa Kỷ An Ninh và thư ký Tạ, không để tâm tới người quan trọng nhất. Tiểu Văn tổng mới hai mươi sáu! Là đàn ông đang tuổi tráng niên, hòa hoa phong nhã, hormone mạnh mẽ!

Kỷ An Ninh thì sao? cô bé này mới hai tư, xinh đẹp tinh xảo, mấy nam đồng nghiệp mà đi ngang qua, không thể không nhìn thêm một chút. Ngay đến Ngô tổng tự xưng là người đứng đắn, cũng cảm thấy trong văn phòng mà có một cô gái như thế đúng là cảnh đẹp ý vui, làm lòng người vui sướng.

Ngô tổng không khỏi rơi vào trầm tư.

Chuyện cuộc họp thường niên từng bước thúc đẩy, các vấn đề cơ bản đã được hoàn thiện, còn một người chủ trì chưa quyết định được nên chọn ai.

Lúc Ngô tổng ăn cơm trưa cùng tiểu Văn tổng có thuận miệng nhắc tới, tiểu Văn nói luôn: “Cuộc họp thường niên, phải lấy nhân viên làm trọng, người chủ trì không cần mời người có kinh nghiệm, để nhân viên làm là được. Phòng thị trường nên chọn người để nhìn một chút.”

Ngô tổng nghe huyền ca mà biết nhả ý, ông cũng không nói gì, chỉ gật gật đầu.

Nhưng vị phó tổng khác có nói một câu: “Phòng thị trường của anh có cô bé kia mới vào rất xinh đẹp, tôi thấy cô ấy cũng không tệ.”

Tiểu Văn tổng nhìn người kia một chút. Ngô tổng thấy cái nhìn kia rất là ý vị thâm trường. (tặng cung một cái nhìn “xéo xắt”)

Tiểu Văn tổng không chỉ tên điểm họ, là muốn khiêm tốn không chói lóa. Ngô tổng đã lĩnh hội được tầng ý nghĩa này, ông về bộ phận tuyển hai cô gái hình tượng đều rất ok, báo lên thêm cả Kỷ An Ninh, mới tiểu Văn tổng phê chuẩn.

Quả đúng là không ngoài dự liệu, tiểu Văn tổng khâm điểm Kỷ An Ninh.

Trong lòng Ngô tổng càng thêm sáng tỏ.

Lúc ông nói chuyện này với Kỷ An Ninh, thuận mồm hỏi một câu: “Tiểu Kỳ, nghe nói cô kết hôn rồi?”

Kỷ An Ninh cười nói: “Vâng ạ, lúc học đại học thì cưới.”

Trong nụ cười của cô đầy hạnh phúc, chói lọi.

Mấy phụ nữ xinh đẹp không tin được! đã có hôn nhân hạnh phúc như thế, mà còn đi cầu kết làm bận với ông chủ!

Ngô tổng chỉ biết lắc đầu.

Lại nghĩ tới, vợ mình ở nhà mặc dù xấu nhưng lại theo mình từ lúc một nghèo hai trắng dốc sức làm lên, phải chịu nhiều khổ cực, vẫn toàn tâm toàn ý ủng hộ mình. Tan việc ông cố ý đi mua một bó hoa hồng cho người vợ, không năm không tiết cũng chẳng phải ngày kỷ niệm làm bà vợ thấy không hiểu nổi.

Kỷ An Ninh được tuyển chọn là người chủ trì niên hội, nhưng vẫn có người dấy lòng không phục.

Hứa Tuyên cùng tuổi với Kỷ An Ninh, lại đi vào tổng bộ sớm hơn cô hai năm, trình độ chuyên môn cao hơn. Cả hình tượng lẫn khí chất của cô ta đều rất không tệ, vốn là một nhánh hoa của phòng thị trường, không ngờ lần này đi tranh cử vị trí chủ trì niên hội lại bị thua bởi một người mới tới, trong lòng thấy không phục lắm.

cô ta chú ý quan sát, phát hiện Kỷ An Ninh hay lên tầng cao nhất, trong lòng càng không thoải mái hơn.

Tầng cao nhất không có người khác, chỉ có tiểu Văn tổng và đoàn thư ký của anh.

Tiểu Văn tổng trẻ tuổi anh tuấn, gọi cảm quyến rũ, tài sản không biết mấy chục tỷ, là tình nhân trong mộng của toàn bộ nữ nhân viên trẻ trong công ty.

Nhưng anh ở tít trên cao, bình thường nhân viên không thể tùy tiện gặp. Hứa Tuyên đã làm ở đây hai năm, số lần nhìn thấy chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Mỗi lần may mắn nhìn thấy, trái tim đều thành thịch đập loạn, miệng đắng lưỡi khô.

Nhưng Kỷ An Ninh chẳng qua chỉ là người mới, sao lại gần như ngày nào cũng bị gọi lên tầng cao nhất? Chẳng lẽ ngày nào cô ta cũng được gặp tiểu Văn tổng à?

Như vậy sao được!

Lời của tác giả:

một bộ truyện khác “Tiểu thịt tươi của nữ vương” (ngọt, thích sạch xin dùng)

Đối mặt với chuyện người nhà thúc hôn, đi xem mắt gặp loại người hiểm thấy, Quách Trí có xe có nhà sự nghiệp thành đạt quyết định nuôi một chú sói nhỏ trong nhà thôi.

Chú sói con thân cao chân dài, cơ bụng tám múi, biết làm cơm, biết quét nhà còn kiêm làm ấm giường.

Sau một ngày làm việc, Quách Trí: “Hôm nay mệt quá.”

Chú sói nhỏ: “không sao, em cứ nằm yên hưởng thụ là được.”

Quách Trí đã quen với việc về nhà là có thịt ăn có canh uống, đang phát sầu chuyện nếu sau này không có sói con thì làm sao bây giờ?

Chú sói con lén lút muốn thu phục dạ dày Quách Trí, cũng đang phát sầu làm thế nào để buộc Quách Trí lại cả đời đây?

Sau này, anh trở thành ảnh đế, đứng trên sân khấu phát biểu cảm nghĩ, gửi tới lời cảm ơn.

Bởi vì gặp được em, anh mới trở thành anh tốt nhất.

Ngự tỷ cường thế thành thực X chú sói nhỏ nội tâm ôn nhu.

P/s: Cái này là tác giả tự giới thiệu truyện, em dịch lại thôi chứ em không đu bộ này. Cố lên, còn 5 chương nữa là kết thúc bộ này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bị Phú Nhị Đại Theo Đuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.